

АНТЪНИ РАЙЪН ОГНЕНАТА КРАЛИЦА

Част 3 от „Сянката на гарвана“

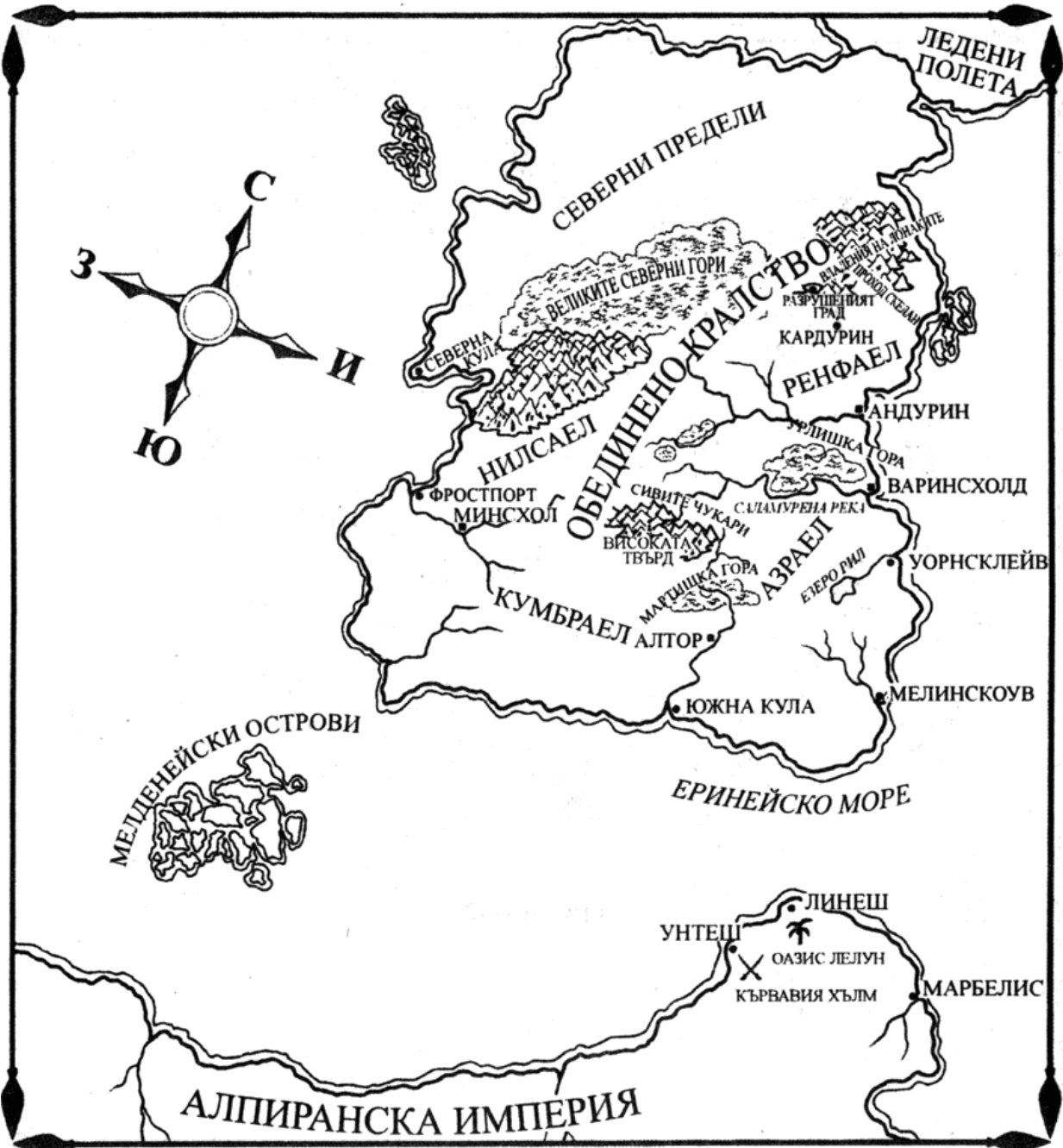
Превод от английски: Иван Иванов, 2016

chitanka.info

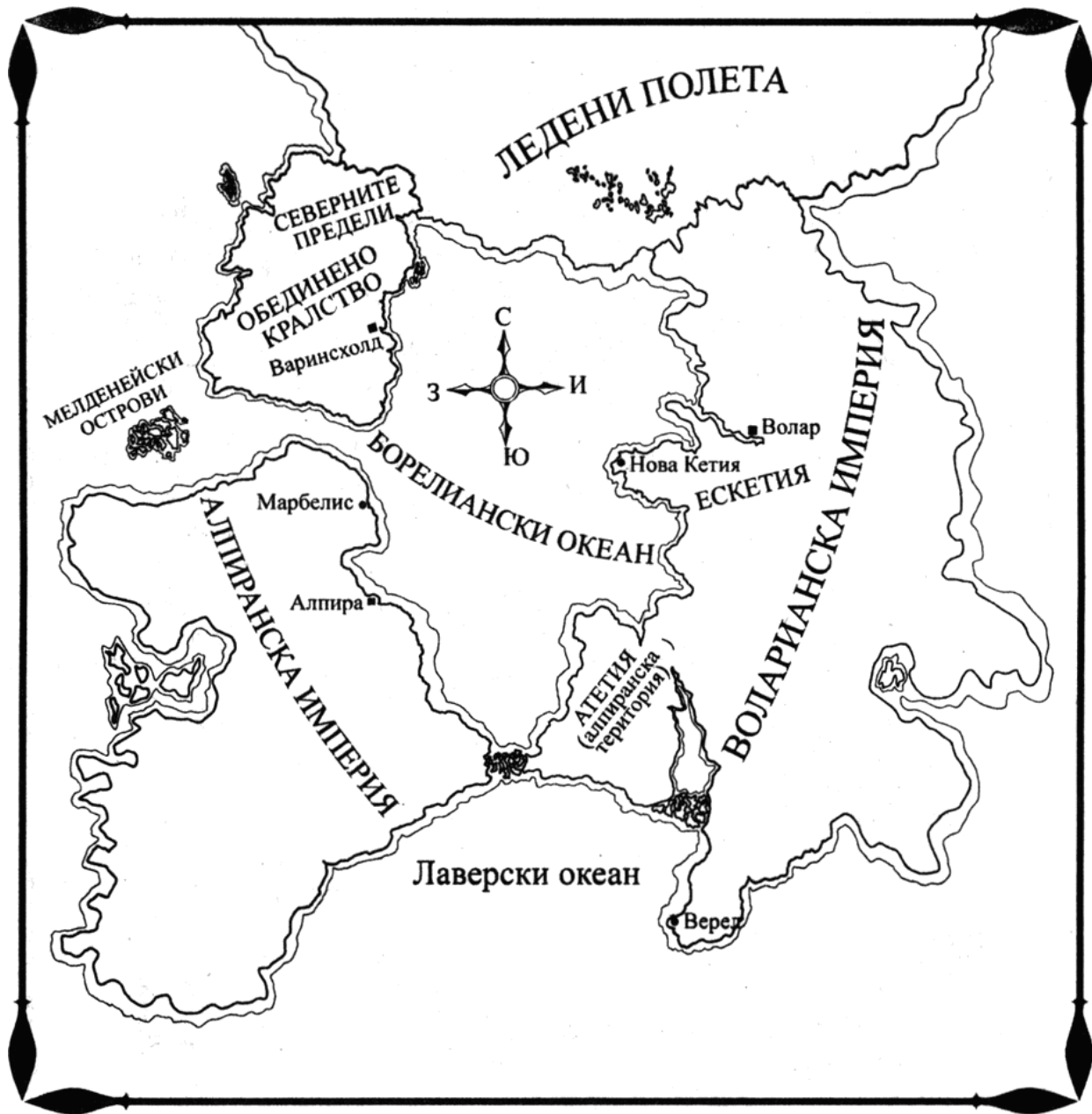
На Род, Хелън, Амбър и Кайл

БЛАГОДАРНОСТИ

Още веднъж благодаря много на прекрасния ми редактор в „Ейс“ Сюзън Алисън, която преди три години пусна тази топка да се търкаля с един имейл до някакъв си човек във Великобритания, продал няколко бройки от самостоятелно публикуваната си фентъзи книга. Също така дълбоки благодарности към британския ми редактор Джеймс Лонг за неговата подкрепа и ангажираност с проекта. И накрая, сърдечни благодарности към многострадалните ми втори очи, Пол Фийлд.

Кралството

Кралството, Мелденейските острови, Алпиранската и Воларианската империи

Азраел и Кумбраел

ПЪРВА ЧАСТ

*Гарванът покой не знае,
сянката му неуморно
се плъзга по земята.*

Сеордска поема,
неизвестен автор

ПРОЛОГ

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Когато пристигнах, следван от своята пленница, той ме чакаше на кея. С изправена снага, както винаги, обърна ъгловатото си лице към хоризонта и плътно загърнат в плаща си, за да се предпази от лъхация откъм морето студ. Първоначалната ми изненада да го намеря там се стопи, щом зърнах кораба, излизащ от пристанището — тесен съд от мелденейски тип, пратен към Северните предели с важен пътник, който знаех, че ще му липсва силно.

Той се обърна да изгледа приближаването ми, стиснал устни в предпазлива усмивка, и аз осъзнах, че е останал, за да види моето заминаване. Срещите ни след освобождаването на Алтор бяха кратки и да си призная, някак напрегнати. Вниманието му беше погълнато от непрестанните военни безредици и каквато там болест го мъчеше след вече легендарния му щурм. Умората, превръщаща някога силните му черти в провиснала маска от червеноока летаргия, а острия му, макар и дрезгав глас, в глухо дуднене, вече беше отшумяла, виждах това. Скорошната битка, изглежда, му бе върнала живеца, което ме накара да се зачудя дали в кръвта и ужасите няма нещо, което да му вдъхва сили.

— Милорд — поздрави ме той с кратък официален поклон, после кимна към пленницата ми. — Милейди.

Форнела отвърна на кимването, но не каза нищо. Само го погледна безизразно. Соленият вятър развяваше косата ѝ, с една-единствена ивица сиво сред червеникавокафявата бъркотия.

— Вече получих подробни инструкции... — започнах аз, но Ал Сорна махна с ръка и каза:

— Не съм дошъл да ви инструктирам, милорд. Само да се сбогувам и да ви поднеса благопожеланията си за вашето начинание.

Вгледах се във физиономията му, докато чакаше отговор. Предпазливата му усмивка вече бе по-слаба, черните му очи ме наблюдаваха внимателно. „Възможно ли е? — зачудих се. — Нима търси прошка?“

— Благодаря ви, милорд — отвърнах и вдигнах тежката платнена торба на рамото си. — Но трябва да се качим на кораба преди сутрешния отлив.

— Разбира се. Аз ще ви придружа.

— Нямаме нужда от пазач — каза сурово Форнела. — Аз дадох думата си и тя бе проверена от вашия истиновидец. — Вярно беше, тази сутрин вървахме сами, без ескорт или формалности. Възроденият двор на Обединеното кралство нямаше нито време, нито желание за церемонии.

— Така е, почитаема гражданко — отвърна Ал Сорна на недодялан волариански със силен акцент. — Но аз имам... думи за този сиводрешко.

— Свободен човек — поправих го, преди да мина на езика на Кралството. — Сиводрешко обозначава по-скоро финансово, отколкото социално положение.

— Ах, прав сте, милорд. — Той отстъпи встрани и ме подкани с жест да продължа към кея с чакащите кораби, дълга редица мелденейски бойни галери и търговски съдове. Естествено, нашият кораб беше привързан в далечния му край.

— Подарък от брат Харлик ли? — попита той, като кимна към торбата, която носех.

— Да — отвърнах. — Петнайсет от най-старите книги във Великата библиотека, които успях да определя като полезни през краткото време, за което бях допуснат до архивите. — Честно казано, бях очаквал братът библиотекар да спори, когато отпратих искането си, но той просто кимна любезно и излая властна заповед към един от служителите да събере нужните свитъци от количките, които му служеха за подвижна библиотека. Знаех, че привидното му безразличие към тази кражба се дължи отчасти на дарбата му: той винаги можеше просто да напише нови копия, и то открито, защото нуждата да се крият тези неща бе отминала. Мрачното, както го наричаха, вече бе разбулено и се обсъждаше открито, Надарените бяха свободни да практикуват дарбите си без страх от мъчения и екзекуции, поне на теория. Можех да видя останки от страха по лицата на не толкова талантливите и завистта им, което ме караше да се чудя дали пък не бе по-мъдро да запазим Надарените в сянка. Но биха ли могли да останат някакви сенки сред пламъците на войната?

— Наистина ли мислиш, че там вътре има нещо за него? — попита Ал Сорна, докато вървахме към кораба. — За Съюзника?

— Такова злонамерено и могъщо влияние неизменно оставя следи — казах аз. — Един историк е нещо като ловец, милорд. Търси следи в гъсталака от кореспонденция и мемоари, проследява плячката по дирята на паметта. Не очаквам да намеря пълна и безпристрастна история на това нещо, било то звяр, човек или нито едно от двете. Но то ще е оставило следи и аз смятам да го намеря.

— В такъв случай трябва да си предпазлив, защото подозирам, че то няма да е сляпо за вниманието ти.

— Нито пък за вашето. — Млъкнах и хвърлих поглед към профила му, забелязах угриженото му чело. „Къде е твоята увереност?“, помислих си. Тя беше една от най-вбесяващите черти при предишните ни срещи: неумолимата, непоклатима увереност. А сега пред мен стоеше само един мрачен и угрижен човек, потиснат от перспективата за предстоящите изпитания.

— Превземането на столицата няма да е лесно — казах аз. — Най-мъдро би било да се изчака тук и да се трупат сили до пролетта.

— Мъдростта и войната рядко другаруват, милорд. И сте прав, Съюзника най-вероятно ще види всичко.

— Тогава защо...?

— Не можем просто да киснем тук и да чакаме да ни връхлети следващият удар. Нито пък вашият император може да се надява, че ще остане встрани от вниманието на Съюзника.

— Отлично знам какво съобщение да предам на императора. — Кожената чанта със запечатания свитък тежеше на врата ми, по-тежка дори от торбата с книги, макар физическото ѝ тегло да бе несравнимо по-малко. „Това е само мастило, хартия и восък — помислих си. — И въпреки това може да прати милиони на война.“

Стигнахме до кораба, широк мелденейски търговски съд с дъски, все още обгорени от Битката при Зъбите, перила, покрити с белези от мечове и стрели, и кръпки по свитите платна. Очите ми бяха привлечени от змийската фигура на носа, която, макар и загубила голяма част от долната си челюст, все пак ми изглеждаше позната. Очите ми намериха капитана, чакащ в края на трапа, скръстил дебелия си ръце и с начумерено лице, което познавах твърде добре.

— Да не би да имате пръст в избора на този съд, милорд? — попитах Ал Сорна.

В погледа му се мярна леко веселие, докато свиваше рамене.

— Просто съвпадение, уверявам ви.

Въздъгнах. В сърцето ми вече почти не бе останало място за негодувание. Обърнах се към Форнела и прострях ръка към кораба.

— Заповядайте, почитаема гражданко. Ще дойда при вас след минутка.

Видях как очите на Ал Сорна я проследиха, докато тя се качваше по трапа с обичайната си грация, родена от вековна практика.

— Каквото и да казва истиновидецът — рече той, — предупреждавам те, не й вярвай.

— Бях неин роб достатъчно дълго, за да усвоя този урок и сам. — Вдигнах пак торбата и му кимнах за довиждане. — С ваше разрешение, милорд. Нямам търпение да чуя историята за вашата кампания...

— Беше прав — прекъсна ме той и предпазливата му усмивка се върна. — Историята, която ти разказах... в нея имаше някои... пропуски.

— Струва ми се, че имате предвид лъжи.

— Да. — Усмивката му помръкна. — Но мисля, че ти си заслужил истината. Нямам представа как ще свърши тази война, нито дали някой от двамата ни ще доживее да види края ѝ. Но ако това стане, намери ме пак и ти обещавам, че ще получиш от мен само истината.

Знаех, че би трябвало да съм благодарен. Защото кой учен не жадува да чуе истината от човек като него? Но когато се взрях в очите му, в мен нямаше благодарност, главата ми бе съвършено празна с изключение на едно име. „Селиесен.“

— Чудил съм се — рекох — как човек, отнел живота на толкова много хора, може да крачи по земята необременен от чувство за вина. Как може един убиец да понесе теглото на убийствата и все още да се нарича човек? Но сега вече и двамата сме убийци и откривам, че това не тежи ни най-малко на душата ми. Но пък аз убих един зъл човек, а ти — добър.

Обърнах се и тръгнах нагоре по трапа, без да погледна назад.

1.

ЛИРНА

Събуди я снегът. Меки ледени милувки по кожата ѝ, щипещи и не неприятни, които я призоваха от мрака. Трябваше ѝ миг, докато спомените се върнат, и когато това стана, тя откри, че са разпокъсани; страх и объркване царяха сред хаос от образи и усещания. *Ревът на Илтис, докато се хвърляше в атака с оголен меч... Звънът на стомана... Твърдият юмрук, улучил я в устата... И мъжът... Мъжът, който я бе изгорил.*

Тя отвори уста да закрепчи, но не можа да издаде нищо повече от хленч. Последвалото ахване вкара леден въздух в дробовете ѝ. Стори ѝ се, че ще замръзне отвътре, и тя си помисли, че би било странно да умре от студ, след като е била изгорена толкова жестоко.

„Илтис!“ Името отекна в съзнанието ѝ като внезапен вик. „Илтис е ранен! А може би мъртъв!“

Впрегна волята си, за да се раздвижи, да стане, да повика лечител с цялата сила на кралския си глас. Вместо това едвам успя да изстене и да размърда леко ръце, докато снегът продължаваше с ледените си милувки. В нея запламтя ярост, която прогони мраза от дробовете ѝ. „Трябва да се раздвижи! Няма да умра в снега като забравено куче!“ Вдиша отново острия въздух и изкрещя, вложи във вика си всяка трошица сила и ярост. Свиреп вик, вик на кралица... който обаче достигна до слуха ѝ само като свистене на въздух през зъбите, придружено от още нещо.

— Дано да има добра причина за това, сержант — казваше нечий суров глас, висок, отсечен и прецизен. Глас на войник, придружен от скърцане на ботуши в снега.

— Граничният лорд заръча да се отнасяме добре с него, капитане — отвърна друг глас, обагрен от нилсаелски акцент, по-стар и не толкова висок. — С уважение, тъй рече. Като към другите хора от Нериново. И изглежда доста настоятелен, доколкото мога да преценя човек, дето не казва повече от две думи наведнъж.

— Хората от Нериново — промърмори по-тихо капитанът. — На които трябва да благодарим за снеговалеж в края на лятото... — Гласът му заглъхна и скърцането на ботушите се превърна в шум от бягащи нозе.

— Ваше величество! — Тя усети ръце на раменете си, нежни, но настоятелни. — Ваше величество! Ранена ли сте? Чувате ли ме?

Лирна можа само да изстене и усети как ръцете ѝ пак запърхаха.

— Капитан Адал — разнесе се гласът на сержанта, задавен и накъсан от страх. — Лицето ѝ...

— Имам очи, сержант! Доведи граничния лорд в палатката на брат Келан! А също и мъже, които да носят негова светлост. Не им казвай нищо за кралицата. Ясно ли е?

Още ботуши в снега, после тя усети нещо топло и меко да я покрива от глава до пети, вкочанените ѝ гръб и крака заципаха, когато нечии ръце я вдигнаха. Пропадна в мрака, необезпокоявана от подрусващия бяг на капитана, който я отнасяше.

Когато се събуди за втори път, той беше до нея. Очите ѝ се плъзнаха по платнения таван и го откриха седнал до походното легло, върху което я бяха сложили. Макар че в очите му имаше следи от същата червена мъгла, която бе видяла предния ден, сега взорът му беше по-бистър, фокусиран, черните му очи сякаш се впиха в лицето ѝ, когато се приведе напред. „Той ме изгори...“ Тя затвори очи и се извърна от него, потисна напирания в гърдите ѝ хлип, преглътна и се овладя, преди да се обърне пак и да го види коленичил до леглото и свел глава.

— Ваше величество — каза той.

Тя преглътна и се опита да заговори. Очакваше от гърлото ѝ да излезе дрезгав грак, но бе изненадана от донейде острия тон на отговора си.

— Милорд Ал Сорна. Вярвам, че тази сутрин се чувствате добре.

Той вдигна глава. Лицето му бе напрегнато, черните му очи още гледаха свирепо. Тя искаше да му каже, че е невъзпитано да зяпа така, и то една кралица, но знаеше, че ще прозвучи свадливо. „Трябва да подбираш всяка дума — беше казал веднъж баща ѝ. — Всяка дума, изречена от коронована особа, ще бъде запомнена, често погрешно.

Така че, дъще, ако някога откриеш, че този златен обръч тегне на челото ти, не обелвай нито дума, която не бива да бъде чувана от устата на една кралица.“

— Доста... добре, ваше величество — отвърна Вейлин и остана коленичил, докато тя се размърдваше. За своя изненада откри, че може да се движи с лекота. Някой ѝ беше свалил роклята и наметалото, носени предната нощ, и бе сменил богатите одежди с проста памучна риза, която я покриваше от шията до глезените. Допирът на тъканта до кожата ѝ беше приятен. Тя седна и провеси крака от леглото.

— Моля те, стани — каза на Вейлин. — Намирам тази церемония за досадна по всяко време и за съвсем ненужна, когато сме насаме.

Той се изправи, без да откъсва очи от лицето ѝ. В движенията му имаше колебливост, ръцете му леко трепереха, когато посегна да придърпа стола си, за да седне срещу нея. Лицето му беше на не повече от една ръка разстояние. Не бяха стояли толкова близо един до друг още от онзи ден на Летния панаир.

— Лорд Илтис? — попита тя.

— Ранен е, но жив — каза той. — Освен това кутрето на лявата му ръка беше измръзнало. Наложил се брат Келан да го отреже. Той сякаш почти не забеляза и трябваше да го възпрем със сила, за да не хукне да ви търси.

— Извадих късмет с приятели, които съдбата е решила да сложи на пътя ми. — Тя млъкна, за да си поеме дъх и да събере кураж за следващите си думи. — Вчера няхаме възможност да поговорим много. Знаем, че сигурно имаш много въпроси.

— Най-вече един. Носят се сума ти шантави истории за вашите... рани. Казват, че станало, когато Малциус умрял.

— Малциус беше убит от брат Френтис от Шестия орден. Аз пък убих него.

Видя шока му, сякаш го беше посякла с ледено острие. Взорът му стана отнесен, тялото му клюмна напред и той заговори шепнешком:

— „Искам да бъда брат... Искам да бъда като теб.“

— С него имаше една жена — продължи Лирна. — И тя, също като брат ти, играеше ролята на избягала робиня, прекосила океана с цената на огромни загуби. Ако съдя по реакцията ѝ, когато го убих,

подозирам, че връзката им е била близка. Любовта може да ни тласне към крайни постъпки.

Той притвори очи, за да овладее скръбта си, и потрепери.

— Убиването му едва ли е било лесно.

— Времето, което прекарах с лонаките, ми даде умения в много области. Видях го как пада. След това... — Огънят дереше кожата ѝ като ноктите на дива котка, гърлото ѝ се изпълни с вонята на собствената ѝ горяща плът... — Май паметта ми все пак си има граници.

Вейлин седя мълчаливо сякаш цяла вечност, потънал в мисли, лицето му изглеждаше още по-мършаво отпреди.

— То ми каза, че той се връща — промърмори накрая. — Но не спомена нищо за това.

— Очаквах да поискаш друго обяснение — каза тя в опит да го изтръгне от спомените, забулили ума му. — За начина, по който се отнесоха с теб в Линеш.

— Не, ваше величество — поклати глава той. — Уверявам ви, че не искам никакво обяснение.

— Войната беше печална грешка. Те държаха Малциус... Преценката на баща ми беше... замъглена.

— Съмнявам се, че преценката на крал Янус би могла да се замъгли, ваше величество. А що се отнася до войната, вие се опитахте да ме предупредите, доколкото си спомням.

Тя кимна и направи пауза, за да успокои тупкащото си сърце. „Бях толкова сигурна, че ще ме мрази.“

— Този човек... — каза тя. — Човекът с въжето.

— Нарича се Плетача, ваше величество.

— Плетача — повтори тя. — Предполагам, че е бил слуга на каквото там зло стои зад сегашните ни трудности. Скрит в твоята армия и дебнещ момента да нанесе удар.

Вейлин се дръпна леко назад и скръбта му се смени с озадачение.

— Удар ли, ваше величество?

— Той ме спаси — каза тя. — От онова нещо. После ме изгори. Признавам, че го намирам за любопитно. Макар че почвам да научавам, че тези създания имат доста странни навици. — Тя се запъна от буцата, заседнала в гърлото ѝ, щом си спомни за бушуващия огън, докато мускулестият младеж я придърпваше към себе си; жегата му бе

по-силна и от онзи ужасен ден в тронната зала. Вдигна глава и се насили да срещне нетрепващия му поглед. — Как е... По-зле ли е?

Тиха въздишка се отрони от него и той посегна през дялящото ги разстояние, за да хване ръцете ѝ. Тя усети докосването на грубите му мазолести длани. Беше очаквала да я стисне утешително, преди да ѝ съобщи неизбежната страшна вест, но вместо това той я хвана за китките, вдигна ръцете ѝ и разпери пръстите, за да ги допре до лицето ѝ.

— Недей! — каза тя и опита да се дръпне.

— Довери ми се, Лирна — прошепна той и притисна пръстите ѝ към плътта... гладката, невредима плът. Когато я пусна, пръстите ѝ сякаш по собствена воля заопипваха всеки сантиметър кожа, от челото до брадичката, а после и шията ѝ. „Къде е?“, помисли си трескаво тя. Не намираше и следа от грапавата покрита с белези кожа, нито пък усещаше най-слаб отглас от парещата болка, която бе продължила да я мъчи въпреки целебните мехлеми, с които придворните ѝ дами мажеха изгарянията всеки ден. „Къде е лицето ми?“

— Знаех, че Плетача притежава велика дарба — каза Вейлин. — Но това...

Лирна седеше, стиснала лицето си в ръце, и едва удържаше хлиповете си. „Трябва да подбираш всяка дума...“

— Аз... — започна тя, но гласът ѝ секна и се наложи да започне отново. — Бих... искала да свикаш среща на капитаните веднага... веднага щом...

А после останаха само сълзите и усещането за неговата прегръдка, когато тя отпусна глава на гърдите му и зариде като дете.

Жената в огледалото прокара ръка по бледата четина върху главата си и гладкото ѝ чело се смръщи. „Пак ще порасне. Този път може би няма да я пусна толкова дълга.“ Насочи вниманието си към кожата на местата, където се бяха намирали най-тежките изгаряния, и откри, че изцелението все пак не я е оставило съвсем без белези. Около очите ѝ имаше бледи линии, тънки и неравни, които се протягаха от челото към косата ѝ. Тя си спомни нещо, казано от онзи беден объркан съсед на малесата в планинските недра. „Няма ги още... Белезите на твоето величие.“

Отдръпна се малко от огледалото и изви глава да провери как изглеждат белезите ѝ на светлината, идеща от входа на палатката. Откри, че под директна слънчева светлина донякъде избледняват.

Нещо в огледалото се размърда и тя зърна зад рамото си Илтис. Той бързо отклони поглед, стиснал превързаната си ръка, която се подаваше от клупа. Беше се дотърлил в палатката преди час, като изблъска Бентен и се смъкна на колене пред нея. Тъкмо ломотеше някаква молба за прошка, когато вдигна очи и видя лицето ѝ. Онемя на мига.

— Трябва да сте в леглото, милорд — каза му тя.

— Аз... — Илтис премигна и в очите му заблестяха сълзи. — Никога няма да се отделя от вас, ваше величество. Давам ви дума.

„Нима аз съм новата му вяра?“, зачуди се тя сега, докато гледаше в огледалото как Илтис се олюля лекичко, тръсна глава и изпъна гръб. „Старата се оказа разочарование, затова сега се е посветил на мен.“

Платницето на палатката се разтвори и Вейлин влезе с поклон.

— Армията е готова и ви чака, ваше величество.

— Благодаря ви, милорд. — Тя протегна ръка към Орена. Придворната дама държеше поръбения с лисича кожа плащ, който Лирна си бе избрала от камарата дрехи, осигурени ѝ с преголяма охота от лейди Рева. Орена се приближи и заметна плаща върху раменете ѝ, докато Мурел коленичи да поднесе непрактичните, но елегантни обувки към кралските ѝ нозе. — Е — каза тя, като стъпи в обувките и вдигна качулката на плаща си. — Да вървим.

Вейлин беше докарал пред палатката висок открит фургон и сега отиде до него и ѝ протегна ръка, докато се приближаваше. Лирна я пое и се качи, стиснала плаща с другата си ръка, за да не се спъне. Перспективата да се пльосне по лице в такъв момент породил у нея момичешки кикот, потиснат, преди да успее да стигне до устните ѝ. „Трябва да подбиращ всяка дума.“

Продължи да държи ръката на Вейлин, докато стоеше и оглеждаше новата си армия. Пухкавият брат от Пределите я бе уведомил, хвърляйки крадешком смаяни погледи към лицето ѝ, че настоящият състав на Армията на Севера наброява шейсет хиляди мъже и жени, плюс около трийсет хиляди воители на сеорда и еорил. Полковете бяха строени в редици, предимно неравни и без гладката съгласуваност, демонстрирана от Кралската гвардия по време на

безкрайните паради във Варинсхолд. Честно казано, малкото присъстващи кралски гвардейци се открояваха ясно сред другарите си — стегната, дисциплинирана група от оредели роти, събрани зад брат Кейнис в центъра на строя. Но мнозинството от новата ѝ армия се състоеше от нилсаелците на граф Марвен, редовната войска, която Вейлин беше довел от Пределите, и набрани по пътя доброволци. Тя не виждаше кой знае каква еднаквост в редиците им; най-разнообразни брони и оръжия, много от тях плячкосани от мъртвите воларианци, импровизирани знамена, на които им липсваше цветът и яснотата на полковите знамена на Кралската гвардия.

Сеордите се бяха разположили на десния фланг, огромна тълпа воители, които стояха мълчаливо и единствената им явна емоция бе любопитството. Зад тях чакаха еорилите, също толкова тихи, повечето яхнали високите си снажни коне. Лейди Рева беше откликнала на учтивата молба на Лирна за присъствие с пълния състав на домашната си гвардия, сведена сега до не повече от трийсет души, плюс, както изглежда, всичките ѝ оцелели стрелци. Те стояха в две дълги редици зад своята лейди губернаторка — набити мъже със суров поглед и окачени на гърбовете лъкове. Самата лейди Рева бе застанала между своята съветница, лорда на стрелците Антеш и стария мустакат гвардейски командир, никой от които не показваше и най-малко страхопочитание към присъстващата Лирна. Вляво Щита беше довел капитаните на мелденейската флота. Корабен лорд Елл-Нуриин умишлено стоеше на няколко крачки пред Щита, който бе скръстил ръце и ѝ кимна, а обичайната му усмивка грееше по-ярка отвсякога. Жалко, защото Лирна очакваше тя скоро да помръкне.

Зад всички тях на острова се издигаше все още димящият град Алтор. Кулите близнаци на катедралата бяха отчасти забулени от мръсния сняг, който продължаваше да вали.

Лирна изчака върху фургона. Очите ѝ различиха дребничката, но открояваща се фигура на лейди Дарена, застанала в предната редица редом с капитан Адал и Северната гвардия. За разлика от всички очи наоколо, тези на лейди Дарена не бяха вперени в Лирна, а във Вейлин. Немигацият ѝ и обезпокоително втренчен поглед накара Лирна да осъзнае топлотата на ръката му в своите. Пусна я и се обърна към армията, като посегна да свали качулката си.

През множеството пробяга вълна от смаяни ахкания, ругатни, молитви и откровен шок. И без това неравните редици се изкривиха още повече, когато войниците започнаха да се обръщат към другарите си в неверие и изумление. Тя обаче забеляза, че сеордите и еорилите запазиха мълчание, макар и застанали нащрек. Остави бърбенето на армията да се извиси до какофония, преди да вдигне ръка. В първия момент шумът не утихна и тя се притесни, че може да се наложи да помоли Вейлин да ги смълчи, но капитан Адал изляя на хората си заповед, която скоро бе подета от офицерите и сержантите, и тишината плъзна по редиците на бързи криле.

Лирна ги огледа; улавяше отделните лица сред тълпата, срещаше очите им и откри, че някои от тях не могат да отвърнат на погледа ѝ, размърдват се неловко и свеждат глави, а други се взират в нея с чисто смайване.

— Още не съм имала възможност да се обърна към вас — извика тя и гласът ѝ се разнесе силен и ясен в мразовития въздух. — За онези, които може би не знаят името ми, списъкът с титлите ми е дълъг и няма да ви отегчавам с него. Достатъчно е да кажа, че аз съм вашата кралица, призната като такава от граничния лорд Ал Сорна и лейди губернаторката Рева от Кумбраел. Мнозина от вас ме видяха вчера и тогава сте видели жена с изгорено лице. Сега виждате изцерена жена. Като кралица ви обещавам, че никога няма да ви лъжа. Ето защо ви казвам искрено, че лицето ми беше излекувано с помощта на Мрачното. Не твърдя, че съм благословена от Покойните, нито че съм докосната от някой бог. Стоя пред вас, излекувана от ръката на човек с дарба, която нямам претенции, че разбирам. Това беше сторено без моя заповед или планиране. Както и да е, не виждам смисъл да съжалявам за станалото, нито да наказвам мъжа, оказал ми тази услуга. Без съмнение много от вас ще осъзнаят, че в редиците на тази армия има и други хора с подобни умения, добри и смели хора, които по повелята на нашите закони са обречени на смърт заради дарбите, дадени им от природата. Ето защо всички закони, забраняващи употребата на дарбите, известни по-рано като Мрачното, се отменят, считано от този момент, по воля на кралицата.

Млъкна. Очакваше да се надигне мърморене, гласове на несъгласие. Вместо това ѝ отговори само тишина. Вече всяко лице я гледаше съсредоточено; хората, избягвали досега взора ѝ, сякаш не

можеха да откъснат очи от нея. „Нещо се размърдва тук — осъзна тя. — Нещо... полезно.“

— Сред вас няма нито един, който да не е страдал — продължи Лирна. — Нито един, който да не може да се оплаче от убита жена, мъж, дете, приятел или родител. Мнозина от вас са опитали бича като мен. Мнозина от вас са търпели грубостите на мръсни ръце като мен. Мнозина от вас са били изгорени като мен.

Сред редиците вече се надигаше ръмжене, глух тътен на разпалена ярост. Тя зърна една жена сред отряда от освободени роби на капитан Норта, слабичка и дребна, но окичена с множество кинжали и оголила зъби в гримаса на растящ гняв.

— Тази земя е получила името си в чест на своето единство — продължи Лирна. — Но само глупак би твърдял, че някога сме били истински единни: ние винаги сме проливали кръвта си в една безсмислена вражда след друга. Всичко това свършва в този момент. Врагът ни пристигна на тези брегове, носейки робство, мъчения и смърт, но ни донесе също така и дар — дар, за който ще съжалява навеки. Те изковаха в нас единството, което ни е убягвало толкова дълго. Превърнаха ни в острие от нечуплива стомана, насочено право в черното им сърце, и с вас до себе си аз ще го видя как кърви!

Ръмженето изригна в свиреп вик, лицата бяха изкривени от омраза и гняв, размахваха се юмруци, мечове и алебарди. Врявата я заля, опияняваща със своето могъщество... „Могъщество. Трябва да го мразиш също толкова, колкото го обичаш.“

Тя вдигна ръка и те притихнаха отново, макар тихото бучене на къкрещ гняв да остана.

— Не ви обещавам лесни победи — каза тя. — Врагът ни е свиреп и дяволски хитър. Няма да се даде лесно. Мога да ви обещаая три неща: мъка, кръв и справедливост. Никой, който ме последва по този път, не бива да си въобразява, че ще получи някаква друга награда.

Дребната жена с ножовете беше тази, която поде напева, като мушкаше въздуха със стиснати в ръце кинжали, главата ѝ бе отметната назад.

— Мъка, кръв и справедливост.

Възгласът плъзна за миг и заехтя от единия край на армията до другия.

— Мъка, кръв и справедливост. Мъка, кръв и справедливост.

— След пет дни тръгваме към Варинсхолд! — извика Лирна, докато скандирането продължаваше и се усилваше все повече. Посочи на север. „Никога не се страхувай от малко театър — беше й казал веднъж старият интригант по време на една от церемониите, в която раздаваше мечове на крайно незаслужили получатели. — Царуването винаги е представление, дъще.“ Врявата се удвои, когато тя извика отново и думите й се изгубиха сред яростните крясъци. — **КЪМ ВАРИНСХОЛД!**

Постоя още няколко секунди, разперила широко ръце пред изпълнената с обожание тълпа. „Ти постигал ли си това, татко? Те някога обичали ли са те?“

Шумът продължи, докато слизаше от фургона. Посегна пак към ръката на Вейлин, но спря, щом зърна физиономията на Щита. Както се и очакваше, усмивката му беше изчезнала, заменена от мрачно въсене, което я накара да се зачуди дали той все още смята да я следва навсякъде.

— Варинсхолд е на повече от двеста мили оттук, ваше величество — каза граф Марвен. — А ние едва имаме достатъчно зоб да изхраним конете в продължение на петдесет. Кумбраелските ни приятели бяха много ефективни в унищожаването на всякакви хранителни припаси по тези земи.

— По-добре изгорели, отколкото в търбусите на враговете ни — обади се лейди Рева от другата страна на масата.

Бяха се събрали около голяма карта в палатката на Вейлин. Присъстваха всички по-важни капитани от армията, плюс лейди Рева и бойните вождове на еорилите и сеордите. Еорилът беше жилав ездач някъде над петдесетте по нейна преценка. Сеордът беше малко по-млад, по-висок от повечето си сънародници, мършав като вълк и с ястребово лице. Дватамата, изглежда, разбираха всяка изречена дума, но почти не говореха и тя забеляза как погледите им постоянно шарят между нея и Вейлин. „Подозрение ли е това? — помисли си. — Или просто чудене?“

Граф Марвен беше прекарал близо час, обяснявайки стратегическото им положение. Тъй като Лирна никога не си бе падала

по досадната военна история, ѝ се наложи да отсява значимите факти от тресавището на жаргона. Доколкото можеше да схване, май позицията им не беше толкова изгодна, колкото би очаквала една кралица след спечелването на такава велика победа.

— Така е, милейди — каза графът на Рева. — Но това ни оставя със застрашително малко провизии, а до зимата има само два месеца.

— Да разбирам ли, милорд — рече Лирна, — че имаме силна армия, но няма как да я придвижим до където и да било?

Графът прокара длан по бръснатата си глава и белегът от защита рана на бузата му сякаш запламтя малко по-червен, когато той въздъхна сконфузено и се опита да формулира правилния отговор.

— Да — обади се Вейлин от другия край на масата. — И въпросът не е само в придвижването. Ако не намерим достатъчно фураж за зимата, тази армия може да измре от глад.

— Със сигурност сме заловили обоза на воларианците — каза Лирна.

— Така е, ваше величество — потвърди пълничкият брат Холун. Също като повечето присъстващи, и той май намираше за трудно да не я зяпа в лицето. — Дванайсет тона жито, четири царевица и шест телешко.

— Без които моите хора ще гладуват тази зима — заяви лейди Рева. — Наложил се пак да въведа дажби... ваше величество — добави тя. Явно все още имаше проблеми с етикета.

Лирна погледна картата и проследи маршрута до Варинсхолд. Намери по пътя много градчета и селца, но знаеше, че повечето от тях ще са овъглени руини, лишени от всякакви провизии. „Двеста мили до Варинсхолд — помисли си, докато изучаваше картата по-внимателно. — Два пъти по-малко до брега... и морето.“

Вдигна очи и видя Щита да стои извън кръга капитани, в дъното на палатката, с полускрито в сенките лице.

— Милорд Елл-Нестра — каза тя. — Бихте ли дали съвета си, моля.

След миг колебание той излезе напред. Внуците близнаци на васален лорд Дарвус му направиха място с любезни поклони, на които Щита не обърна внимание.

— Ваше величество — каза той с неутрален тон.

— Във вашата флота има много кораби — каза тя. — Достатъчно ли са, за да откарат една армия до Варинсхолд?

Той поклати глава.

— След Зъбите половината флота беше принудена да се върне на Островите за ремонт. Бихме могли да прекараме около една трета от събралите се тук, а дори и тогава ще се наложи да оставим конете.

— Варинсхолд няма да се даде на толкова малобройна сила — каза граф Марвен. — Не и ако се вярва на воларианката. Гарнизонът му е многоброен и добре снабдяван от оттатък морето и от Ренфаел.

Лирна премести погледа си на Варинсхолд — столицата и главното пристанище на цялото кралство. Голяма част от богатствата му фактически идваха от търговията с Волария. Тя посочи морските маршрути, излизащи от Варинсхолд, и вдигна очи към Щита.

— Някога превземали ли сте кораб в тези води, милорд?

Той огледа картата за момент, после кимна.

— Няколко. Не са толкова лесна плячка като онези по южните търговски маршрути. Кралската флота винаги е закриляла зорко търговията на Варинсхолд.

— Сега няма флота — изтъкна Лирна. — А плячката обещава да е богата, не съм ли права — като се имат предвид загубите на врага при Зъбите?

Той кимна пак.

— Наистина ще е богата, ваше величество.

— Вчера вие ми дадохте кораб. Днес аз ви го връщам с молбата да поведете своята флота и да превземете или опожарите всеки волариански кораб, който откриете да плава към или от Варинсхолд. Ще го направите ли за мен?

Усети как другите капитани се разшаваха и твърдите им погледи се насочиха към пирата. „Не им харесва да гледат как кралицата се пазари — реши тя. — В бъдеще ще разговарям с него насаме.“

— Хората ми може да се нуждаят от известно убеждаване — отвърна той след малко. — Ние потеглихме на път, за да защитим Островите. Сега тази задача е изпълнена.

Корабен лорд Ел-Нурин пристъпи напред и ѝ се поклонил с безупречна елегантност.

— Не мога да говоря от името на хората на Щита, ваше величество. Но моите са готови да ви следват до Чертозите на Удонор,

ако поискате. А сигурен съм, и мнозина други. След Битката при Зъбите и... вашето изцеление мнозина не биха дръзнали да откажат. — И се обърна към Щита с очакване.

— Както каза корабният лорд — изсумтя Щита след малко, — как бихме могли да откажем?

— Много добре. — Лирна плъзна още веднъж поглед по картата. — Подготовката трябва да приключи до седмица. След което армията ще потегли не на север, а на изток, към брега. Ще продължим към Варинсхолд през морските пристанища, където нашите мелденейски съюзници ще попълват запасите ни с каквито там богатства е решил да прати на гарнизона си воларианският Управителен съвет. Освен това пристанищата означават рибари, които, сигурна съм, ще се зарадват на клиентелата.

— Ако са останали някакви — каза тихичко Рева.

— Така че правя следните назначения — продължи Лирна, като предпочете да пренебрегне лейди губернаторката. — Моля, простете ми за липсата на церемонии, но в момента нямаме време за такива маловажни неща. Обявявам лорд Вейлин Ал Сорна за Военачалник на кралската армия. Правя граф Марвен Меч на кралството и генерал-адютант. Брат Холун, вас ви обявявам за Пазител на кралската кесия. Капитани Адал, Орвен и Норта стават Мечове на кралството и са издигнати до чин лорд-маршал. Лорд Атеран Елл-Нестра. — Тя погледна Щита. — Правя ви лорд-командир на флотата на Обединеното кралство и капитан на флагманския кораб. — Огледа събралите се. — Тези назначения включват всички права и привилегии, полагащи се по закона на Кралството, като съответните земи ще бъдат разпределени след края на военните действия. Питам ви официално, приемате ли оказаната ви чест?

Забеляза, че Вейлин беше последният, който изрази съгласието си, и то едва след като на Щита му отне цяла вечност да се поклони покорно, с бледо подобие на обичайната му усмивка.

— Някакви други дела, лордове и почитаеми господа? — обърна се тя към съвета.

— Остава въпросът с пленниците, ваше величество — каза лорд-маршал Орвен. — Да ги пазим живи и здрави се оказва проблем. Особено предвид стрелковите умения на нашите кумбраелски отряди — добави той и хвърли поглед към Рева.

— Предполагам, че са били разпитани за полезна информация?
— попита Лирна.

Харлик, слабият по-възрастен брат, вдигна кокалестата си ръка.

— Тази задача беше възложена на мен, ваше величество. Има още няколко от техните офицери, които не съм разпитал. Макар досегашният ми опит да показва, че ползата от тях вероятно няма да е голяма.

— Могат да работят — каза Вейлин и я изгледа със зачервени, но твърди очи. — Да построят наново каквото са унищожили.

— Не мога да ги оставя в града — намеси се Рева. — Хората ще ги разкъсат.

— Тогава ще ги вземем с нас — отвърна Вейлин. — Могат да ни служат като носачи.

— Това означава повече гърла за хранене — заяви Лирна и се обърна към брат Харлик. — Довършете разпитите си, братко. Лорд-маршал Орвен да ги обеси, когато свършите. Лордове и господа, на работа, ако обичате.

Намери го седнал край реката, наглед нищо повече от добре сложен войник, който плете въже с необичайно ловки пръсти. Вейлин я беше предупредил да не очаква много от него, затова Лирна се изненада, когато той се изправи при приближаването ѝ и я удостои с безупречен поклон, който би засрамил и най-изискания придворен.

— Кара рече да се поклоня — каза ѝ и широкото му красиво лице грейна в усмивка. — И ми показва как.

Лирна погледна надясно, откъдето ги гледаха другите трима Надарени от Пределите. Момичето, Кара, все още бледо и изтощено от усилията си предния ден, се взираше в Лирна с подозрително мръщене, също както и мършавият младеж, който я държеше за ръка, и едрият мъж с буйната коса, застанал зад двамата. „Да не мислят, че съм дошла да наказвам?“

Когато Плетача пристъпи към нея и посегна да докосне лицето ѝ, Бентен сложи ръка на меча си.

— Всичко е наред, милорд — каза тя на бившия рибар и остана неподвижна, позволи на ръката на лечителя да се плъзне по чертите ѝ. „По-рано пареше, но сега е студена.“

— Дойдох да ви поднеса благодарностите си, господине — каза тя на Плетача. — Бих ви направила лорд...

— Наградата вече е дадена — каза той и отдръпна ръката си. Усмивката му се стопи, челото му се сбърчи смутено и той почука по него. — Все така става, нещо се връща. — Очите му леко се разшириха, докато се взираше в нейните. — Ти ми даде повече. Повече от всеки друг.

Лирна изпита прилив на същата почти паника, която я бе обзела в планината на малесата, желанието да побегне от нещо непознаваемо, но безспорно опасно. Издиша бавно и се насили да срещне погледа му.

— Какво съм ти дала?

Той се усмихна пак, обърна се, седна отново на мястото си и посегна за въжето.

— Себе си — каза тихо, докато ръцете му подновяваха работата си.

— Ваше величество... — Тя се обърна и видя Илтис, идваше към нея. Лицето му беше по-бледо, отколкото ѝ се нравеше, но той въпреки всичко отказваше да си почине. Зад него вървеше брат Кейнис с четирима от простолюдието: две млади жени от града, нилсаелски войник и един от свободните бойци на лорд Норта. Лирна забеляза как тримата Надарени от Пределите се вцепениха, щом ги зърнаха, и се спогледаха тревожно. Едрият даже надигна сопата си и пристъпи пред момичето да го защити.

— Лорд-маршал Кейнис иска частна аудиенция, ваше величество — каза ѝ с поклон Илтис.

Тя кимна и даде знак на Кейнис да се приближи, като отстъпи на известно разстояние от Плетача. Спря се за миг да изгледа замръзналите води на Колдирон, после погледна Кара, която се взираше с нескрита враждебност в брат Кейнис, докато той се смъкваше на едно коляно пред нея. „Притежава силата да замрази река наред лято, а се страхува от този човек.“

— Ваше величество, моля за вашето благоволение...

— Да, да, братко. — Тя му махна да се изправи, после посочи Кара и другите Надарени. — Изглежда, смущавате моите поданици.

Брат Кейнис се обърна към Надарените и направи лека гримаса.

— Те... се боят от онова, което имам да ви кажа. — Обърна се към нея и изправи рамене. — Ваше величество, идвам да ви предложа

услугите на своя орден в този конфликт. Поставяме се под ваше командване и не ще се отклоним от никое задължение в стремежа си към победа.

— Никога не съм се съмнявала в лоялността на Шестия орден, братко. Макар да ми се иска да имах повече от вас... — Гласът на Лирна заглъхна, щом пак погледна групичката от простолюдието и ги видя как се разшаваха неловко под изпитателния ѝ поглед, с напрегнати и предпазливи физиономии. — Тези хора не ми се струват подходящи наборници за Шестия.

— Не, ваше величество — каза той и тя разбра, че този човек си налага да изпълни дълг, от който отдавна се е боял. — Ние принадлежим към съвсем друг орден.

2. АЛУЦИУС

Името на куритая беше Двайсет и седем, макар че Алуциус още не го бе чул да го произнася. Всъщност не го бе чул да казва нищо. Подчиняваше се мигновено на нарежданията и беше идеалният слуга: носеше, чистеше и разтребваше, без да показва и най-малкия признак за умора или недоволство.

— Моят подарък за теб — беше казал лорд Дарнел в деня, когато извлякоха Алуциус от дълбините на Черната твърд. Той очакваше смърт, затова ахна от изненада, когато му свалиха оковите и откри, че ръцете на собствения му баща му помагат да се изправи. — Слуга с несравнимо съвършенство — продължи Дарнел, като махна към куритая. — Знаеш ли, мисля, че твоето стихоплетство започва да ми допада, поете.

— Да, чувствам се много добре в това прекрасно утро — каза Алуциус на Двайсет и седем, докато той му сервираше закуската. — Колко мило, че попита.

Бяха на верандата с изглед към пристанището, а слънцето се издигаше над хоризонта, за да обагри корабите в златист отънък, който би накарал Алорнис да хукне за платната и четките си. Алуциус беше избрал къщата заради гледката — без съмнение по-рано бе принадлежала на някакъв търговец, вече мъртъв или поробен заедно със семейството си. Сега Варинсхолд беше пълен с празни къщи и ако тази му омръзнеше, можеше да си избере друга, но гледката му харесваше прекалено много, най-вече защото обхващаше цялото пристанище.

„Корабите стават все по-малко — помисли си той, като преброи съдовете с прецизност, родена от навика. — Десет робски, пет търговски и четири бойни.“ Робските кораби газеха най-плитко, големите им трюмове бяха празни и така беше от седмици, откакто гигантският стълб дим се бе издигнал да затъмни слънцето в продължение на дни. Алуциус се беше опитал да напише нещо за това,

но откри, че колчем допре перото до хартията, думите не идват. „Как се пише надгробно слово за една гора?“

Двайсет и седем остави и последната чиния на масата и се дръпна назад, когато Алуциус посегна към приборите. Опита първо гъбите и установи, че са сготвени превъзходно, с малко чесън и достатъчно масло.

— Чудесно както винаги, смъртоносни ми приятелю.

Двайсет и седем зяпаше през прозореца и не каза нищо.

— А, да, днес е ден за посещение — продължи Алуциус, докато дъвчеше парче бекон. — Благодаря, че ми напомни. Опаковай мехлема и новите книги, ако обичаш.

Двайсет и седем моментално се обърна и тръгна да изпълнява нарежданията, като се насочи първо към библиотеката. Собственикът на къщата беше поддържал прилична сбирка книги, най-вече за показност, предполагаше Алуциус, защото при малко от томчетата личаха признаци на четене. Бяха предимно популярни романи и няколко от по-известните исторически книги, никоя от които не подхождаше за целите му, така че той бе принуден да тършува с часове из по-големите къщи за по-интересен материал. Имаше голям избор: воларианците бяха плякосвали ентусиазирано, но не изпитваха особен интерес към книгите, освен като подпалки. Вчера денят се бе оказал наистина плодотворен, Алуциус успя да се снабди с пълен комплект от „Астрономическите наблюдения“ на Мариал и томче с посвещение, което се надяваше да предизвика интереса на един конкретен негов повереник.

„Десет робски, пет търговски и четири бойни кораба — преброи ги отново той, като се обърна към пристанището. — С два по-малко от вчера...“ Спря, когато пред погледа му изникна нов съд — боен кораб, показал се иззад южния нос. Той сякаш напредваше с мъка, само едното му платно беше вдигнато, а дори и то, забеляза Алуциус, когато корабът се приближи, бе прокъсано и почерняло от сажди. Докато се носеше през кроткото сутрешно вълнение към входа на пристанището, зад него се влачеше отпуснато въже, от такелажата му висяха парчета дърво и счупени греди, а оскъдният му екипаж сновеше по палубата, прегърбен като изтощени до крайност хора. Докато пускаше котва, очите на Алуциус забелязаха множество следи от огън, чернеещи по корпуса, и тъмнокафяви петна по мръсната палуба.

„Пет бойни кораба — поправи се той. — И единият май има да разкаже интересна история.“

Пътъом се отбиха в гълъбарника и завариха единствената останала птица в типично гладно настроение.

— Да не го излапаш набързо — предупреди той Синьо перо и размаха пръст, но птицата не му обърна внимание и закълва семената.

Гълъбарникът беше на покрива на Печатарската гилдия, пощаден от пожарите, опустошили сградата, благодарение на конструкцията си от железни греди. Околните къщи не бяха имали този късмет и някога оживеното здание, където Алуциус бе идвал да печата стиховете си, сега се издигаше над улици от трошляк и пепел. От тази наблюдателница градът изглеждаше като скърпен от мръсни петна — островчета от невредими сгради сред море от сиво-черни развалини.

— Съжалявам, ако напоследък ти е самотно — каза той на Синьо перо и я погали по пухкавите гърдички. Отначало гълъбите бяха десет, преди година. Млади птици, всяка с мъничка телена щипка на десния крак, достатъчно силни да носят съобщения.

Това беше първото място, на което побърза да дойде, щом го пуснаха от Черната твърд, и откри, че само три от птиците са останали живи. Нахрани ги и махна трупчетата на другите, докато Двайсет и седем го наблюдаваше безстрастно. Беше рисковано да води тук един роб и да го прави свидетел на най-голямата си тайна, но нямаше кой знае какъв избор. Всъщност очакваше куритаят или да го посече на място, или да го окове отново и да го върне в затвора. Вместо това онзи просто стоеше и гледаше как Алуциус надраска шифровано съобщение на късче пергамент, преди да го навие и да го пхне в малкия метален цилиндър, който се помещаваше в щипката на крака на птицата.

„Варинсхолд падна“, беше написал той, макар да знаеше, че за получателите това вероятно ще са стари новини. „Дарнел управлява. 500 рицари и една дивизия В.“ Двайсет и седем дори не се обърна да види как птицата излита, когато Алуциус я хвърли от покрива, а очакваният смъртоносен удар не се стовари, нито тогава, нито когато пусна следващата птица в нощта на отплаването на Воларианската флота към Мелденейските острови. Изглежда, Двайсет и седем не беше нито надзирател, нито шпионин на Дарнел; беше просто палач,

който чака. Както и да е, тревогите му какво вижда куритаят отдавна се бяха изпарили, заедно с надеждата, че може да доживее да види този град свободен... и да гледа пак как Алорнис рисува.

За миг се замисли дали да не прати Синьо перо с последното си съобщение — хората, на които докладваше, без съмнение щяха да се заинтересуват от вестта за пострадалия боен кораб, — но реши да не го прави. Корабът вещаеше нещо голямо и щеше да е по-добре да изчака разкриването на цялата история, преди да изхаби и последната си връзка с външния свят.

Слязоха от покрива по стълбата на задната стена и се отправиха към единствената сграда във Варинсхолд, която изобщо не изглеждаше пострадала — ниската крепост от черен камък в центъра на града. Той знаеше, че там се е водила кървава битка. Гарнизонът на Черната твърд, съставен от воители на Четвъртия орден, бе оказал удивително яростна съпротива, отбивайки последователните вълни варитаи. Самият аспект Тендрис бил в гъмжилото на битката и подтиквал хората си към още по-велики прояви на смелост с непоклатимата си вяра. Поне така се разправяше, ако човек вярваше на бръщолевенията на поробените жители на Кралството. Накрая крепостта паднала, когато срещу нея били пратени куритаите. Аспект Тендрис посякъл четирима от елитните роби, преди да бъде подло сразен от нож в гърба — нещо, което Алуциус намираще за крайно неправдоподобно, макар да признаваше, че лудият копелдак вероятно е загинал в бой.

Варитаите на портата отстъпиха встрани при приближаването му. Двайсет и седем го следваше по петите, понесъл книгите му и най-различни лекарства в торба през широкото си рамо.

Отвътре Черната твърд беше още по-малко внушителна, отколкото отвън: тесен двор с потискащо черни стени и варитайски стрелци, разположени по парапета горе. Алуциус отиде до вратата в дъното на двора и стражите варитаи я отключиха и се отдръпнаха. Той влезе и се спусна по влажните виеци се стъпала към подземията. Миризмата будеше нежелани спомени за времето, прекарано тук — мирис на гнилоч и развала, примесен с острата воня на плъхове. Стъпалата свършиха на няколко разтега по-надолу и той се озова в озарен от факли коридор с десет килии от двете страни, всичките затворени с тежки железни врати. Когато за първи път го доведоха тук, килиите бяха заети до една, но сега всички освен две бяха празни.

— Не — отвърна Алуциус на неизречения въпрос на Двайсет и седем. — Не мога да кажа, че се радвам да се върна, приятелю.

Отиде при свободния меч, който седеше на стол в началото на коридора. Той винаги беше един и същ, мъж с кисела физиономия и яко телосложение, и говореше езика на Кралството с финеса на сляп каменоделец, който се опитва да издяла шедьовър.

— Кой ша е? — изсумтя мъжът, като се изправи и остави встрани полупразен мях с вино.

— Аспект Дендриш, мисля — отвърна Алуциус. — Първо неприятните задължения, както винаги съм казвал. — Прикри една обезсърчена въздишка, като видя как свободният меч се намръщи объркано. — Дебелакът — поясни.

Онзи сви рамене и отиде до вратата в дъното на коридора. Ключовете му задрънчаха, докато отключваше. Алуциус му благодари с поклон и влезе.

За времето на своето затворничество аспект Дендриш Хендрал беше загубил може би половината от прословутото си тегло, но все още бе значително по-дебел от повечето хора. Поздрави Алуциус с обичайното си въсене и липса на официалности. Малките му очички бяха присвити и блестяха в светлината на единствената свещ в нишата над леглото му.

— Надявам се, че си ми донесъл нещо по-интересно от миналия път.

— Мисля, че да, аспект. — Алуциус взе торбата от Двайсет и седем, бръкна в нея и измъкна голям том със заглавие, щамповано в златно върху кожената подвързия.

— „Заблуди и вяра — прочете аспектът, щом взе тома. — Природата на богопоклонничеството“. Носиш ми собствената ми книга?

— Не точно, аспект. Предлагам ви да надникнете вътре.

Дендриш отвори книгата и очичките му се взряха в текста, надраскан на заглавната страница, който Алуциус знаеше, че гласи: „Или «Надутост и надменност — природата на знанието на аспект Хендрал»“.

— Какво е това? — попита аспектът.

— Намерих го в дома на лорд Ал Аверн — каза Алуциус. — Помнете го, без съмнение. Наричаха го Лорд на мастилото и свитъка,

заради научните му постижения.

— Постижения ли? Той беше аматьор, обикновен подражател на великите таланти.

— Е, той казва много неща за вашите таланти, аспект. Критиката му на вашия трактат върху произхода на алпиранските богове е особено прочувствена и доста елегантно формулирана, бих казал.

Хендрал запрелиства книгата и я отгърна на глава, щедро украсена с изящния почерк на покойния лорд Ал Аверн.

— „Просто повтаря Карвел“? — прочете аспектът с яростно стържещ глас. — Тази празноглава маймуна обвинява мен в липса на оригиналност!?

— Предположих, че може да го намерите за забавно. — Алуциус се поклони пак и тръгна към вратата.

— Чакай! — Хендрал хвърли предпазлив поглед към стоящия отвън свободен меч и се надигна на крака, не без затруднение. — Със сигурност имаш някакви новини.

— Уви, нещата не са се променили след последното ми посещение, аспект. Лорд Дарнел издирва сина си сред пепелищата на своето велико престъпление, ние чакаме вести за славната победа на генерал Токрев при Алтор и също толкова славното завоевание на Мелденейските острови от адмирал Морок.

Хендрал пристъпи по-наблизо и заговори с едва доловим шепот.

— Ами инструктор Грейлин? Още ли няма вест от него?

Всеки път задаваше този въпрос и Алуциус вече се бе отказал от опитите си да разбере причината за такъв интерес към склададжията на Шестия орден.

— Никаква, аспект. Също като миналия път.

Колкото и да е странно, този отговор сякаш винаги вдъхваше увереност на аспекта. Той кимна, седна на леглото си и отпусна пръсти върху книгата. Не вдигна поглед, докато Алуциус излизаше от килията.

Както винаги, аспект Елера се оказа пълен контраст на своя брат по вяра. Когато вратата се отвори, тя се усмихна, стана и протегна тънките си ръце за поздрав.

— Алуциус!

— Аспект. — Винаги му беше трудно да скрие запъването в гласа си, щом я видеше, облечена в тази мръсна сива роба, която не му бяха

позволили да смени, със зачервен и протрит от оковите глезен. Но тя винаги се усмихваше и неизменно бе радостна да го види.

— Донесох ви още мехлем — каза той и остави торбата на леглото. — За крака ви. Има една аптека на Говедарския път. Изгоряла, естествено, но собственикът явно е бил достатъчно предвидлив да скрие част от стоката в мазето.

— Изобретателен сте както винаги, драги. Моите благодарности. — Тя седна, бръкна в торбата и извади малка керамична кутийка с мехлем. Свали капачето и подуши съдържанието ѝ. — Масло от кор и мед. Отлично. Ще свърши чудесна работа. — Потършува още малко и намери книгите. — Мариал! — възкликна радостно. — Някога имах пълен комплект. Сигурно са минали двайсет години, откакто го четох за последно. Толкова си добър към мен, Алуциус!

— Правя каквото мога, аспект.

Тя остави книгата и вдигна очи към него. Лицето ѝ бе толкова чисто, колкото позволяваше оскъдната ѝ дажба вода. Лорд Дарнел беше дал особено подробни инструкции относно нейното затворничество, като резултат от съвсем не ласкателните ѝ думи при първото му и единствено посещение тук. Ето защо, докато аспект Дендриш бе подложен единствено на жестокостта на безразличието и строгата диета, аспект Елера беше окована към стената с верига, която ограничаваше движенията ѝ само до две-три стъпки. Досега обаче Алуциус не бе чул от нея и дума на оплакване.

— Как върви поемата? — попита тя.

— Бавно, аспект. Опасявам се, че тези бурни времена заслужават по-добър хроникьор.

— Жалко. Чаках с нетърпение да я прочета. Ами баща ти?

— Праща ви поздрав — излъга Алуциус. — Макар че напоследък го виждам рядко. Много е зает с делата на лорда.

— Аха. Е, предай му моите почитания.

„Поне тя няма да го нарича предател, когато всичко това свърши — помисли той. — Макар че може би ще е единствената.“

— Кажете ми, Алуциус — продължи тя. — Проучванията ти някога отвеждат ли те в южния квартал?

— Рядко, аспект. Там находките рядко са богати, пък и така или иначе не е останало много, из което да ровя.

— Жалко. Там имаше една странноприемница, май се казваше „Черният глиган“. Ако ти потрябва свястно вино, мисля, че собственикът държеше отлична селекция кумбраелски реколти в един тайник под дъските, за да не създава главоболия на кралските акцизни агенти, нали разбираш?

„Свястно вино.“ Откога не бе вкусвал друго освен най-кисел оцет? Воларианците може да нямаха голям интерес към книгите в града, но бяха опоскали всички винени запаси още през първата седмица от окупацията, което го принуди да изпадне в неприятен период на трезвеност.

— Много мило, аспект — каза той. — Макар да признавам, че съм изненадан, че знаете подобни неща.

— Като лецител човек чува какво ли не. Хората споделят и най-съкровените си тайни с онзи, за когото смятат, че може да облекчи болката им. — Погледна го и добави сериозно: — Лично аз не бих се бавила много преди да потърся виното, млади ми господине.

— Аз... няма, аспект.

Свободният меч потропа с ключовете по вратата и изсумтя нетърпеливо.

— Трябва да тръгвам — каза Алуциус и взе празната торба.

— За мен беше удоволствие, както винаги. — Тя му протегна ръка и той коленичи да я целуне — изискан ритуал, който си бяха създали през изминалите седмици. — Знаеш ли — каза аспектът, когато Алуциус стана, — мисля си, че ако лорд Дарнел беше наистина смел, досега да ни е убил.

— И да настрои собственото си васалство срещу себе си? — отвърна Алуциус. — Даже той не е толкова глупав.

Тя кимна и се усмихна пак, докато свободният меч затваряше вратата. Последните й думи долетяха до него тихи, но все пак ясно различими и настоятелни:

— Не пропускай да се насладиш на виното!

Лорд Дарнел прати да го повикат същия следобед и по този начин му попречи да изследва южния квартал. Васалният лорд си беше присвоил единственото оцеляло крило на двореца, блестящ комплекс от мраморни стени и кули, издигащ се сред околните развалини.

Стените бяха отчасти покрити със скелета, понеже зидарите се опитваха да придадат на останките убедителен вид на самостоятелна сграда, все едно винаги си е била такава. Дарнел гореше от желание да заличи възможно най-голяма част от неудобното минало. Малка армия роби се трудеше неуморно, за да реализира представите на новия собственик. Съборените крила бяха разчистени, за да отворят място за декоративна градина, осяяна с плякосани статуи и все още неразцъфтели цветни лехи.

Алуциус винаги се изненадваше от собствената си липса на страх, когато имаше нещастieto да го повикат пред васалния лорд; гневливостта на Дарнел бе прословута, а слабостта му към смъртните присъди караше стария крал Янус да изглежда като пример за снизходително управление. И все пак, въпреки явното си презрение и насмешка, Дарнел се нуждаеше от него жив. „Поне докато татко спечели войната за него.“

В новата тронна зала го въведоха двама от по-едрите рицари на Дарнел, с пълна броня и смърдящи ужасно въпреки всичкото лавандулово масло, с което се плескаха. Засега, изглежда, никой ковач не бе разрешил вечния проблем със зловонието, произтичащо от дълго носене на броня. Дарнел седеше на новия си трон, изящно резбована симфония от дъб и кадифе с богато украсена облегалка, която се издигаше на цели седем стъпки. Въпреки че още не се бе обявил официално за крал, Дарнел беше побързал да се натруфи с колкото може повече кралски атрибути. Главно място сред тях заемаше короната на крал Малциус, макар на Алуциус да му се струваше, че на неговата глава стои доста хлабаво. Сега тя се размърда върху челото му, когато васалният лорд се приведе напред да заговори на стоящия пред него жилав и донейде опърпан мъж в дрехите на волариански моряк, с черен плащ, заметнат над раменете му. Страхът на Алуциус се върна при вида на мъжа, застанал зад моряка. Дивизионен командир Мирвек се бе изпънал гордо в черния си емайлиран нагръдник, широкото му покрито с белези лице изглеждаше безстрастно както винаги в присъствието на васалния лорд. Дарнел може да се нуждаеше от него жив, но това със сигурност не важеше за воларианеца. Алуциус почерпи малко кураж при вида на баща си, застанал със скръстени ръце до Дарнел.

— Акула ли? — рече лорд Дарнел на моряка с натезал от насмешка глас. — Флотата ви е била погубена от една акула?

Морякът се вцепени и лицето му показа, че е понесъл обида от човек, когото смята само за малко повече от привилегирован роб.

— Червена акула — отвърна той. Говореше езика на Кралството добре, макар и с акцент. — Направлявана от елвера.

— Елвера ли? — попита Дарнел. — Мислех, че тази прочута елвера е заета да бави генерал Токрев при Алтор?

— Това не е име, или поне не в наше време — обясни Мирвек. — Означава вещица или чародейка и произхожда от древна легенда...

— Не давам и курвенски срамен косъм за вашите легенди! — сопна се Дарнел. — Защо ми водите това пребито псе с неговите фантасмагории за вещици и акули?

— Аз не съм лъжец! — отвърна рязко морякът и лицето му почервения. — Станах свидетел как хиляда или повече души загинаха от ръцете на онази кучка и нейното създание.

— Озапти си псето — каза Дарнел на дивизионния командир. — Иначе ще получи бичуване за урок.

Морякът се наежи пак, но не каза нищо повече, когато Мирвек сложи ръка на рамото му, за да го възпре, и му прошепна нещо. Воларианският на Алуциус бе лош, но той бе сигурен, че различи думата „търпение“ в успокоителния тон на командира.

— А, малкият поет — каза Дарнел и се направи, че чак сега вижда Алуциус. — Ето нещо достойно за куплет-два. Великата воларианска флота, потопена от изникнала от Мрачното акула в отговор на прищявката на една вещица.

— Елвера — повтори морякът и добави нещо на своя език.

— Какво каза той? — попита Дарнел дивизионния командир, изглеждаше отегчен.

— Родена от огъня — преведе командирът. — Морякът казва, че вещицата била родена от огъня, заради изгарянията ѝ.

— Изгаряния?

— Лицето ѝ. — Морякът прокара ръка пред лицето си. — Изгорено, ужасно за гледане. Твар някаква, не жена.

— Аз пък мислех, че вашите хора не страдат от суеверия — рече Дарнел и пак се обърна към Алуциус. — Как мислиш, че ще се отрази това върху нашето велико начинание, малки поете?

— Изглежда, Мелденейските острови все пак не са паднали толкова лесно, милорд — отвърна безизразно Алуциус. Забеляза как баща му се размърда до Дарнел и улови предупредителния му поглед. Дарнел обаче не изглеждаше смутен от тези думи.

— Така е. Въпреки многото обещания на нашите съюзници те не успяват да ми осигурят Островите, а вместо това водят в дома ми псета, лаещи безсмислици. — Насочи нетрепчащ пръст към моряка и каза на Мирвек: — Разкарай го.

— Ела насам, малки поете — подкани го Дарнел с вяло махване, когато воларианците излязоха. — Искам мнението ти за една друга фантасмагория.

Алуциус тръгна напред и коленичи пред трона. Постоянно се изкушаваше да захвърли всяка преструвка за уважение, но знаеше, че търпението на лорда си има граници, колкото и да му е полезен.

— Дръж. — Дарнел вдигна нещо голямо и кръгло от пода до трона и му го подхвърли. — Знаеш чий е, нали?

Алуциус улови шлема и го завъртя в ръце. Шлем на ренфаелски рицар, емайлиран в синьо, с няколко вдлъбнатини и счупен наличник.

— На лорд Вендерс — каза той; помнеше, че Дарнел бе подарил на главния си любимец нежелана от него броня.

— Да — каза Дарнел. — Намерили го преди четири дена със стрела от арбалет в окото. Предполагам, че не е трудно да отгатнеш кой е виновникът за гибелта му.

— Червения брат. — Алуциус прикри усмивката си. „Изпепели цял Урлиш, а още не можеш да го хванеш.“

— Да — каза Дарнел. — Любопитна работа — превързали са раните му, преди да го убият. Още по-любопитен е разказът на единствения оцелял от кампанията. За жалост той не живя дълго, ръката му беше счупена и загной. Но човекът се закле в Покойните, че целият отряд бил затрупан от каменно свлачище, призовано от дебелия инструктор на Червения брат.

„Грейлин.“ Алуциус се постара да запази лицето си безизразно и попита:

— Призовано ли, милорд?

— Да, с помощта на Мрачното, ако вярваш на такива работи. Първо приказки за обсебен от Мрачното брат, сега пък дрънканици за акулата на вещицата. Всичко това е много странно, не си ли съгласен?

— Съгласен съм, милорд. И още как.

Дарнел се размърда в трона си и го изгледа с лукава прозорливост.

— Каж ми, при всичкото ти вземане-даване със скъпите ни оцелели аспекти, те да са споменавали някога за този дебел инструктор и Мрачните му дарби?

— Аспект Дендриш иска книги и храна. Аспект Елера не иска нищо. Не споменават за този инструктор...

Дарнел се обърна към бащата на Алуциус.

— Грейлин, милорд — подсказа Лакрил Ал Хестиан.

— Да, Грейлин. — Дарнел върна погледа си върху Алуциус. — Грейлин.

— Спомням си името, милорд. Струва ми се, лорд Ал Сорна спомена за него през времето, което прекарахме заедно при Бунта на узурпатора. Той се грижел за складовете на Шестия орден, ако не се лъжа.

Лицето на Дарнел загуби всякакво изражение, цветът се отцеди от него, както често ставаше при споменаване на името Ал Сорна — нещо, което Алуциус добре знаеше и на което разчиташе да отвлече мислите на лорда от по-нататъшен подробен разпит. Днес обаче не бе толкова лесно да отклони васалния лорд от целта му.

— Склададжия или не — изсумтя той след малко, — сега, изглежда, е купчина пепел. — Измъкна нещо от джоба на копринената си роба и го подхвърли на Алуциус: медальон на верижка от прост метал, обгорен, но не и пострадал. Изобразяваше Слепия воин. — Разузнавачите на баща ти намерили това в пепелта на една клада близо до трупа на Вендерс. Принадлежи или на дебелия инструктор, или на Червения брат — а се съмнявам, че ще извадим чак такъв късмет.

„Да — помисли Алуциус. — Ти определено няма да извадиш.“

— Нашите волариански съюзници се интересуват от всяко споменаване на Мрачното — продължи Дарнел. — Плащат луди пари за роби, за които се носят слухове, че са докоснати от него. Представи си какво ще направят с приятелите ти от Черната твърд, ако заподозрат, че те знаят за още такива. Следващия път, като ходиш при тях, им покажи този медальон и им разкажи тази фантасмагория, а после ми докладвай за всяка тяхна дума.

Стана и тръгна бавно към Алуциус. Лицето му леко потрепваше и устните му бяха влажни от слюнка. Двамата бяха горе-долу еднакви на ръст, но Дарнел беше значително по-широкоплещест — и беше опитен убиец. Някак си обаче Алуциус все така не изпита никакъв страх, докато Дарнел се надвесваше над него.

— Този фарс продължи достатъчно дълго — изграчи васалният лорд. — Довечера ще препусна с всеки рицар под мое командване, за да уловя този Червен брат и да си върна сина. Докато ме няма, ти ще се погрижиш онези лицемерни набожни лайна да разберат, че с радост ще ги предам на нашите съюзници, за да ги одерат живи, ако това ще измъкне от тях тайните им, пък били те аспекти или не.

3. ФРЕНТИС

Тя се събужда и очите ѝ виждат смътно жълто сияние в свят на сенки. Сиянието се избистря до пламъка на една-едничка свещ, но не толкова ясен, колкото би трябвало. За миг тя се чуди дали не се е преродила в полусляпо тяло, шега на Съюзника или допълнително наказание. Но после си спомня, че зрението ѝ, зрението на първото ѝ тяло, винаги е било необичайно остро. „По-зорка си от всеки ястреб“, казваше баща ѝ преди векове, рядък комплимент, който тогава извикваше сълзи в очите ѝ, но сега не извиква нищо в тези. Тези по-слаби крадени очи.

Лежи върху твърд камък, студен и груб под голата ѝ кожа. Тя сяда и нещо се размърдва в сумрака, един мъж пристъпва от сенките в мъждивата светлина. Носи униформата на Гвардията на Съвета и лицето му е обрулено като на ветеран, но тя съзира истинския му лик в зLOBата, изпълнила потъмнелите му очи.

— Как го намираш? — пита той.

Тя вдига ръце, сгъва пръстите и размърдва китките.

— Силно, хубаво.

Ръцете ѝ са жиливи, добре оформени, а също и краката — гъвкави и подвижни.

— Танцьорка? — пита тя гвардееца.

— Не. Намериха я още млада. От племената на северните хълмове, по-богати на Надарени от всяко друго място в империята. Дарбата ѝ е могъща, свръхестествена власт над вятъра. Нещо, за което съм сигурен, че ще намериш приложение. Беше обучена да си служи с нож, меч и лък. Като осигуровка срещу неизбежното ти падение.

При тези думи тя усеща слаб гняв.

— Не е било неизбежно. Не повече, отколкото е неизбежна любовта. — Изкушава се да остави гнева си да се натрупа, да подхрани новото ѝ тяло с ярост и да изпита способностите му върху лукаво гледащия я Пратеник, но я спира едно друго усещане...

Музиката потича, мелодията е свирена и силна. Песента ѝ се е върнала!

Тя открива, че в гърдите ѝ бълбука смях, и го освобождава — отмята глава назад и се смее. В смеха ѝ отеква ликуване и тогава я осенява друга мисъл, не по-малко свирена и радостна: „Знам, че ме виждаш, любими!“

Той се събуди със сепване, което предизвика любопитното скимтене на спящия в краката му Боец. До него инструктор Ренсиал продължаваше да спи със странно безметежна усмивка; човек, намерил доволство в съня си. С изключение на битките това бе единственото време, когато Ренсиал изглеждаше с всичкия си. Френтис изпъшка, седна и тръсна глава да прогони съня. „Сън ли? Наистина ли вярвам, че е само сън?“

Изтласка тази мисъл от ума си и нахлузи ботушите. Взе си меча и излезе от малката палатка, която делеше с инструктора. Небето бе още тъмно и по височината на луната той прецени, че са изтекли не повече от два часа от новия ден. Около него отрядът спеше, палатките, осигурени от лорд Бандерс, бяха невероятен разкош след толкова много дни на несгоди. Лагерът им бе разположен на южния склон на висок хълм, един от многото, които правеха граничните райони на Ренфаел тъй лесни за разпознаване. Баронът беше забранил да палят огньовете, защото не виждаше причина да издават броя си на лорд Дарнел.

„Шест хиляди“, помисли Френтис, докато очите му обхождаха лагера, припомняйки си информацията, осигурена им от злочестия лорд Вендерс. „Дали ще стигнат, за да завземат град, държан от рицарите на Дарнел и цяла дивизия воларианци?“ Тих звук привлече вниманието му към палатките, където спеше отрядът му, приглушено кикотене откъм палатката, която Арендил делеше с лейди Иллиан. Чу неясен, но настойчив шепот, последван от още кикотене. „Трябва да спра това“, реши Френтис и тръгна напред, но после спря, щом си спомни думите на Иллиан от предния ден: „Аз не съм дете...“

„Те загубиха младостта си в кървавия ми поход — помисли си. — А във Варинсхолд ги чака и по-лошо.“ Въздъхна и се отдалечи. Звуците заглъхнаха зад него.

Днес месечината беше половинка, но небето бе ясно и имаше достатъчно светлина, за да види добре низините под хълмовете — засега там нямаше никакъв враг. „Дали ще чака? — зачуди се Френтис. — Когато Дарнел чуе, че Бандерс е вдигнал васалството си срещу него и е укрил сина му, дали ще дойде?“ Стисна дръжката на меча и жаждата за кръв забушува отново, извиквайки както винаги нейния глас: „Значи все пак не си се отървал напълно от тези наслади, а, любими?“

— Остави ме на мира — прошепна той на волариански, стисна зъби и насили ръката си да пусне меча.

— Научил си нов език, а, братко?

Френтис се обърна и видя откъм сенките да се приближава един брат горе-долу на неговата възраст, висок, с тясно красиво лице и крива усмивка. Именно усмивката размърда спомените му.

— Иверн — каза той след миг.

Младият брат спря на няколко крачки от него и го огледа с почуда.

— Когато брат Солис ми каза, помислих, че си прави шеги с мен — рече той. — Но пък той кога ли се е шегувал? — Пристъпи напред и разтвори ръце да сграбчи Френтис в топла прегръдка.

— Орденът... — започна Френтис, щом Иверн отстъпи. — Домът падна. Няма други...

— Знам. Той ми разказа историята ти. Малко над стотина сме — всичко, което е останало от Шестия орден.

— Аспект Арлин е жив. Блюдолизецът на Дарнел го потвърди, макар че не можа да ни каже къде във Варинсхолд са го затворили.

— Загадка, която ще бъде решена, когато стигнем там. — Иверн кимна към палатките. — Имам останала половин бутилка Приятел на братята, ако искаш да си я поделим.

Френтис никога не си бе падал особено по любимото питие на ордена. Не харесваше как то притъпява сетивата му, затова се ограничи с учтива глътчица, преди да подаде бутилката обратно на Иверн, който, изглежда, нямаше такива опасения.

— Казвам ти чистата и пълна истина — настоя той, като удари една здрава глътка. — Тя ме целуна, в устата!

— Принцеса Лирна те е целунала? — попита Френтис и повдигна вежда.

— Абсолютно. След изпълнена с опасности и осмелявам се да кажа, вече легендарна мисия във владенията на лонаките. Бях преполовил описването на цялата история, за да бъде включена в архива на брат Кейнис, когато дойде вестта за нашествието. — Усмивката му стана тъжна. — Най-славният ми момент като брат, загубен за историята заради по-сериозни грижи. — Погледна Френтис в очите. — По пътя на юг слушахме много за теб. Разказите за Червения брат се носят нашир и надлъж. Даже според една версия си я видял как умира.

Огънят лижеше лицето ѝ, а тя пицеше, косата ѝ почерня, докато удряше пламъците с ръце...

— Не съм я видял да умира — каза той. „Само убих брат й.“ Беше разказал всичко на брат Солис предната вечер, докато отрядът нагъваше първото си свястно ядене от дни, някои бойци бяха толкова изгладнели, че ръцете им трепереха. Солис беше изслушал всяка дума без коментар, а бледият му взор не издаваше нищо, докато течеше епичната история за убийства и болка. Когато Френтис свърши, и той като аспект Грейлин му даде строги нареждания да не повтаря историята пред никого и да поддържа същата фантазия, в която вярваха неговите последователи. „Същата лъжа“, добави насмешливо гласът на жената.

— Значи има шанс — настоя Иверн. — Тя може да е още жива.

— Всеки ден се моля на Покойните да е така.

Иверн отпи още една глътка.

— Лонаките не разбираха какво е принцеса, затова я наричаха кралица. В крайна сметка се оказаха прави. Ако аз бях воларианец, щях да се моля да е мъртва. Не бих искал да съм мишена на отмъщението на тази жена.

„Отмъщение“, помисли си Френтис, взирайки се в ръцете си, ръцете, които бяха прекършили врата на един крал. „Или справедливост?“

Върна се при отряда сутринта и откри Давока, потънала в разговор с Иллиан. Младата благородничка седеше вцепенена и бледна, докато лоначката ѝ говореше с наставнически тон.

— Трябва да внимаваш — предупреди я тя, докато плъзгаше бруса по острието на копието си. — Надутият корем не е хубаво нещо в битка. Погрижи се той да свършва на бедрото ти.

Щом зърна Френтис, Иллиан се изчерви, стана и се отдалечи сковано, но забързано, като успя да издаде само немошно писукане в отговор на поздрава му.

— Сред мерим хер такива неща не се обсъждат открито — каза Френтис на озадачената Давока, като се настани до нея.

— Момичето е глупаво — отвърна тя и сви рамене. — Бързо се гневи, бързо си разтваря краката. Първият ми съпруг трябваше да даде три коня, преди да легне с мен.

Френтис се изкушаваше да я попита колко коня ще трябва да даде Ермунд, като му дойде времето, но реши, че подобен въпрос не е подходящ. Обвързан от своята клетва, рицарят бързо бе заел отново мястото си край барон Бандерс и неговият меч щеше силно да им липсва. Давока обаче не изглеждаше смутена от внезапното му напускане на отряда и Френтис се зачуди дали той не е бил просто едно добре дошло развлечение през редките спокойни дни в Урлиш.

— Тук нещата са различни — каза той, повече на себе си, отколкото на нея. „Иллиан се превърна от глезено момиченце в смъртоносна ловкиня, Греблото — от престъпник във войник, Грейлин — от инструктор в аспект. Всичко е различно. Воларианците ни изградиха ново Кралство.“

Брат-командир Солис дойде, докато закусваха. Удостои Давока с почитателно кимване и се поколеба само за миг при вида на Трийсет и четири, който му отвърна с усмивка и изискан поклон.

— Барон Бандерс свиква съвет — каза Солис на Френтис. — Искане да чуе твоето мнение.

— Петстотин рицари и едно нощно гърне воларианци, а? — Барон Бандерс повдигна рошавата си вежда срещу Френтис и се изсмя. — Това надали е могъща армия, братко.

— Ако Вендерс е казал истината — отбеляза Солис.

Баронът провеждаше съвета си на едно поле встрани от главния лагер. Капитаните и лордовете от армията му се бяха наредили в кръг без особени церемонии или официални представяния. Изглежда,

Бандерс не си падаше по често претенциозните маниери на ренфаелската аристокрация.

— Вендерс не ми се стори човек с достатъчно ум за измама, братко — каза Френтис на Солис, преди да се обърне към Бандерс. — Една воларианска дивизия включва над осемстотин души, милорд. Освен това имат наемници от свободните мечове, които да пазят роботърговците, и куритайски части. Предупреждавам ви, не ги подценявайте.

— По-лоши са от алпиранците, значи?

— В някои отношения.

Баронът изсумтя и повдигна вежда към Ермунд, който кимна мрачно.

— Убихме мнозина в гората, милорд, но това ни струваше скъпо. Ако имат още, превземането на града ще е кървава работа.

— При положение, че Дарнел има достатъчно ум да остане зад стените — замислено каза Бандерс. — Но умът не спада към неговите добродетели.

— Само че той си е наел ум — рече Френтис. — Вендерс ни каза, че Лакрил Ал Хестиан е бил принуден да служи като Военачалник на Дарнел. Той отлично знае колко е важно да не излиза в открита битка с нас.

— Кървавата роза — промълви Бандерс. — Да си кажа правичката, никога не съм го понасял. Но и никога не ми е приличал на предател.

— Дарнел държи сина на Ал Хестиан като заложник за лоялността му. Трябва да гледаме на него като на враг, и то такъв, който не е склонен към погрешни преценки.

— Обаче не успя да удържи Марбелис. — Бандерс хвърли поглед към Солис. — Нали така, братко?

Отговорът на Солис беше предшестван от кратка пауза и Френтис се зачуди какви ли ужаси се тълпят в паметта му.

— Никой не би могъл да удържи Марбелис, милорд — каза той. — Едно камъче не може да устои на океана.

Бандерс се умълча и се почеса по брадичката.

— Надявах се Урлишката гора да прикрие нашето настъпление — каза след малко. — Поне за известно време, като същевременно ни

осигури дървен материал за стълби и обсадни машини. Сега сме лишени дори от това.

— Има и други начини, дядо — обади се Арендил. Майка му, лейди Улис, стоеше до него, стиснала здраво ръката му. Облекчението ѝ, че го е намерила жив предния ден, се бе изляло в съзлививи целувки, макар явно да бе огорчена от настояването на сина си да остане в отряда на Френтис.

— Добрият брат — каза Арендил и посочи към Френтис, — Давока и аз се измъкнахме през градската канализация. Щом можем да излезем, със сигурност можем и да влезем по същия път.

— Тръбата в пристанището е лесно видима за техните моряци — рече Френтис. — Но има и други варианти, а един човек в отряда ни познава канализацията почти толкова добре като мен.

— Имам четири хиляди рицари, които няма да се натикат толкова лесно в отходна тръба, братко — изтъкна Бандерс. — Вземеш ли им конете, ползата от тях е колкото от евнух в бардак. Останалите са войници и няколкостотин селяни със сметки за уреждане с Дарнел и неговите псета.

— Аз имам над сто братя — каза Солис. — Плюс отряда на брат Френтис. Със сигурност достатъчно голяма сила, за да завземем някоя порта и да я държим достатъчно дълго, за да влязат рицарите ви.

— А после какво? — попита Бандерс. — Те нямат опит в уличните боеве, братко.

— Готов съм да се сражавам и в блато — заяви Ермунд, — стига това да доведе Дарнел в обсега на меча ми. Не подценявайте духа на своите рицари, милорд. Те не са избрали лекомислено своя път и ще ви последват дори в Отвъдното, само да заповядате.

— Не се съмнявам в духа им, Ермунд — увери го Бандерс. — Ала нашето васалство е загубило достатъчно войни, за да усвои урока, че атакуващата стена от стомана не може да спечели всяка битка. А и дори да предположим, че успеем да завземем града, основната част от вражеските сили все още обсажда Алтор. Когато приключат там, накъде мислиш, че ще тръгнат?

— Според малкото разузнавателна информация, която успяхме да съберем — каза Солис, — васален лорд Мустор се държи далеч по-дълго от очакваното. Докато воларианците превземат столицата му и подчинят васалството, зимата вече ще е на прага ни. Това ни дава

достатъчно време да се окопаем и да съберем подкрепления от Нилсаел и Пределите.

При споменаването на Пределите Бандерс се обърна към един от своите капитани, рицар ветеран с бяла емайлирана броня.

— Доколкото разбирам, още нямаме вести, лорд Фурел?

— Ездата до Минсхол е дълга — отвърна рицарят. — А пътят до Пределите е още по-дълъг. Пратениците ни потеглиха едва преди десет дни.

— Надявах се той вече да се е раздвижил — рече умислено Бандерс и Френтис нямаше нужда да чуе името, което му се въртеше в ума.

— Раздвижил се е — каза той. — Знам го. — Погледна към брат Солис, който му кимна в отговор. — А ако при неговото пристигане държим в ръцете си Варинсхолд, това много ще улесни задачата ни.

— Искате от мен да поема голям риск въз основа единствено на вяра, братко — промърмори Бандерс.

— Вярата — отвърна Френтис — е моят занаят, милорд.

Армията на барона беше добре екипирана с коне, повечето взети от именията на рицари, съюзили се с Дарнел. Всички до един бяха жребци, впечатляващо високи и с неспокойното поведение на животни, отгледани за бой. Инструктор Ренсиал обикаляше из временното заграждение, където бяха затворени те, сякаш без да забелязва пръхтенето и цвиленето им, и опипваше хълбоци и шии със съсредоточеното изражение на познавач.

— Не е толкова... — Давока потърси правилната дума, докато гледаха как инструкторът си върши работата. — Ара-камин. Болен в главата.

— Луд — каза Френтис, наблюдавайки увереността, с която се движеше инструктор Ренсиал. — Не е толкова луд, когато е с конете. Знам.

— Той гледа теб и вижда син — каза Давока. — Това също ли го знаеш?

— Той вижда много неща. Повечето от които не съществуват.

Инструкторът им избра коне — един млад сивушко за Френтис и як черен жребец за Давока.

— Много е голям — каза тя и отстъпи малко, когато конят я подуши. — Няма ли по-малки?

— Няма — отвърна само инструктор Ренсиал и се отдалечи да избере още животни.

— Ще му свикнеш — увери я Френтис и почеса своя кон по носа. — Чудя се какво ли име ще му дадеш.

— Мерим хер — измърмори презрително Давока. — Хората имат имена. Конете се яздат и се ядат.

По пладне потеглиха на юг. Брат Солис разузнаваше напред с братята, а рицарите ги следваха в стегната колона. По заповед на барона всеки мъж беше въоръжен и готов за бой. Селските бунтовници ги следваха пешком, предимно сурови на вид мъже с малко броня, но богато разнообразие от оръжия. Мрачната еднотипност на израженията им бе добре позната на Френтис — лица на пострадали и ядосани хора. Според това, което му беше разказал Иверн за пътешествието си от Прохода, ставаше ясно, че останал без властта на Короната, Дарнел не бе губил много време да потърси сметка за отдавна таени обиди и голяма част от гнева му се стоварила на главата на простите хорица, обработващи земите на враговете му. Отрядът на Френтис, в който малцина можеха да се нарекат опитни ездачи, образуваше ариергарда, разтеглен в хлабав строй, труден за поддържане от повечето му хора.

— Мразя... конете! — изпъшка Греблото, докато се подрусваше на гърба на червеникавокафявия жребец, избран за него от Ренсиал.

— Лесно е! — каза му Иллиан и пришпори коня си напред, яздеше го с отработена лекота. — Просто се надигаш малко в правилния момент.

И се засмя, когато Греблото опита не особено сполучливо да направи същото, тупна тежко на седлото и изпъшка:

— Ох, жалко за неродените ми деца!

След Френтис и инструктор Ренсиал Арендил и Иллиан бяха несъмнено най-добрите ездачи. Френтис прати Арендил на запад, а Иллиан на изток със заръката да наблюдават фланговете и със строги заповеди да се върнат веднага, ако забележат следа от приятел или враг. Лейди Улис показа явно недоволство, че Арендил напуска отново полезрението ѝ, но ограничи възраженията си до сурово въсене. Беше дошла при тях, докато се строяваха, почти без да обели и дума, освен

заявлението, че ще пътува със сина си по заповед на барона, макар да изглеждаше окуражена от присъствието на Давока.

— Знам, че дължа живота му на теб — каза тя на лоначката. — Каквото и да поискаш в отплата...

— За мен Арендил е *горин* — отвърна кратко Давока и щом видя неразбиращото ѝ мръщене, добави: — Клан. — Протегна ръка и я размаха към целия отряд, от Френтис до Трийсет и четири и Греблото, който все още трепваше от болка при всяко подрусване на седлото. — Моят клан. Кланът Изгорен лес. — И се засмя. — Сега е и твой.

— Вече можеш да се прибереш у дома — каза ѝ Улис. — Северът е чист по целия път до планините.

Лицето на Давока потъмня, сякаш я бяха обидили, но после, щом видя искреното любопитство на Улис, изражението ѝ омекна.

— Кралицата не е намерена — каза Давока. — Не ще има дом за мен, докато това не стане.

Навлязоха в труднопроходимия хълмист терен късно вечерта. Бандерс прие избора на Солис за място на лагера — склон със северно изложение, който предлагаше открит изглед във всички посоки и беше защитен от юг от дълбока пропаст. Този път огньовете бяха разрешени, защото Бандерс отлично знаеше, че толкова навътре в азраелска територия всякакви опити да се скрие такава голяма група хора са излишни.

Отрядът на Френтис получи задачата да пази източния фланг и той разположи часовите нагъсто — двойки войници, дежурещи на тричасови смени. Докато обикаляше периметъра, Иллиан се върна.

— Много се забави — каза ѝ той. — Арендил се прибра още преди час. В бъдеще се връщай преди смрачаване.

— Съжалявам, братко — отвърна тя; избягваше погледа му и той разбра, че още не се е отърсила от смущението от тази сутрин.

— Нещо за докладване? — попита я с не толкова строг тон.

— На мили околоръст няма жива душа — отвърна тя и изражението ѝ се разведри леко. — Освен един вълк на десет мили зад нас. Трябва да кажа, че никога не съм виждала толкова голям. Нито толкова дързък. Просто клечеше и ме гледаше сякаш цяла вечност.

„Сигурно е надушил кръвта, която ще се пролее“, помисли Френтис.

— Добре. Починете си малко, милейди.

Довърши обиколката на постовете. Бойците бяха в бодро настроение. Сега, когато ужасите на бягството им от гората бяха свършили, те бяха по-войнствени отвсякога и мнозина изразяваха нетърпението си да стигнат до Варинсхолд.

— Наклонът на везните още не се е променил, братко — каза му бившият ефрейтор от градската стража Винтен и леко налудничавият блясък в очите му извика спомени за Джанрил Норин. — Твърде много кръв тежи от нашата страна. Ще ги уравнилим при Варинсхолд, или ще умрем.

Френтис се върна в главния лагер и вечеря заедно с онези, които бяха още будни. Трийсет и четири, нагърбил се напоследък с голяма част от готварските задължения, беше сготвил вкусна яхния от яребици и гъби, която засрамваше аматьорските опити на Арендил.

— Значи са те учили не само да измъчваш, а и да готвиш? — попита го Греблото между хапките. Мазнина се стичаше по брадата му, докато дъвчеше.

— Робът готвач на последния ми господар се разболя по време на пътуването насам — отвърна Трийсет и четири. Вече говореше езика на Кралството с плашеща липса на акцент. — Накараха го да ми предаде уменията си, преди да умре. Винаги съм се учил бързо.

Докато вземаше купичка яхния от ръцете на бившия роб, лейди Улис попита предпазливо:

— Да измъчваш ли?

— Аз бях номериран роб — отвърна Трийсет и четири с характерния си безизразен тон. — Специалист. Обучаван в изкуството на мъченията още от дете. — И продължи да загребва с черпак от яхнията и да я раздава, докато тя се взираше в него. А после погледът ѝ се плъзна бавно по лицата около огъня. Френтис знаеше, че за първи път ги вижда истински. Жестокостта, която ги бе оформила, личеше ясно в суровата твърдост в очите на Греблото, в намръщената съсредоточеност на Иллиан, докато тя смазваше тетивата на лъка си, в замислените очи на Арендил, докато той се взираше в огъня и си ядеше яхнията в механичен и несъзнателен ритъм.

— Пътят беше труден, милейди — каза ѝ Френтис. — Налагаше се да правим тежки избори.

Тя погледна сина си, посегна да приглади тъмната му коса назад от челото му и се усмихна уморено.

— Не съм лейди. Щом ще сме от един клан, трябва да знаете това. Аз съм непризната извънбрачна дъщеря на барон Бандерс, нищо повече. Казвам се просто Улис.

— Не — заяви Арендил и хвърли строг поглед около огъня. — Майка ми се казва лейди Улис и всеки, който я нарече другояче, ще отговаря пред мен.

— Прав сте, милорд — каза му Френтис. — Прав сте.

Продължи да чисти оръжията си дълго след като другите се бяха прибрали в палатките си. Познатото басово хъркане на Греблото се носеше над лагера. Когато мечът и ножът му вече блестяха, той почисти ботушите си, после седлото, после свали тетивата на лъка и провери дървото за пукнатини. След това седна и се зае да точи върховете на стрелите си. „Нямам нужда от сън“, повтаряше си, макар че ръцете му почнаха да изтръпват от умора, а главата му все клюмаше неволно към гърдите.

„Това са просто сънища.“ Опита се да вложи убеденост в тази мисъл и хвърли неохотен поглед към палатката си. „Просто клеймото на нейната компания, смрадта ѝ, задържала се в ума ми. Просто сънища. Тя не ме вижда.“ Накрая обаче се предаде, понеже си поряза палеца. Прибра стрелите в колчана и се заклатушка към палатката. „Просто сънища.“

Тя стои на върха на висока кула, Волар се е проснал пред нея в цялото си древно великопепие, улица подир улица от жилищни сгради, мраморни къщи, градини с чудна подредба и безброй кули, стърчащи от всички страни, макар и никоя висока колкото тази: Кулата на Съвета.

Тя вдига очи към небето, търси мишена. Денят е ясен, небето почти изцяло синьо, но тя съзира малко облаче на мили над себе си, тънко и рехаво, но достатъчно за целите ѝ. Потърсва дарбата в себе

си и открива, че трябва да потисне песента си, за да я извика, но когато го прави, мощта ѝ я разтърсва, кара я да се олюлее и да посегне към парапета. Усеща познато капене от носа си и разбира, че цената на тази дарба ще е още по-трудно поносима, отколкото на чудесния огън, който е откраднала от Ревек. Думите му се връщат в съзнанието ѝ, изпълнени с грижливо премерена ирония: „С крадените дарове винаги е така, не смяташ ли?“

„Какво ли знаеше той? — мисли си тя, макар че презрението ѝ е насилено и неискрено. — Знаеше достатъчно, за да не бъде заслепен от любов.“

Изтласква нежеланите мисли от главата си и се съсредоточава върху облака, дарбата ѝ се надига, още кръв руква от носа ѝ, когато я освобождава, и облачето се усуква в стегнат вихър, преди да се разкъса и филизите му да избледнеят в ясното синьо небе.

— Впечатляващо.

Тя се обръща и вижда висок мъж в червена роба да се появява от стълбището на покрива на кулата. След него на светло излизат двама куритаи, с ръце на мечовете. Тя още не е изпробвала уменията на тази нова черупка и трябва да устои на изкушението да го направи сега. „Скрий някое предимство и удвоявай стойността му.“ Една от аксиомите на баща ѝ, макар тя да подозира, че може да я е откраднал от отдавна мъртъв философ.

— Арклеу — поздравява тя високия, когато той се приближава до нея. Вижда промяна в него, нова умора около очите му, изражение, което ѝ е добре познато. „Той скърби.“

— Пратеникът си замина — казва ѝ той. — Спокойно можем да кажем, че напътствията на Съюзника сега ще бъдат изричани само от теб.

Напътствията на Съюзника... Като че ли той би могъл да разбере истинския смисъл на тези думи, какво значи за една душа в Пустотата да чуе гласа на Съюзника. Тя едва не се засмива на невежеството на това прастаро човече. „Векове живот, а все още не знае нищо.“

Той се взира с очакване в нея, челото му е смръщено в лека загриженост и тя осъзнава, че е минало известно време, откакто го е изрекъл. Откога стои тя тук? Кога се е качила на кулата?

Вдишва дълбоко и оставя объркването да се стопи.

— Ти скърбиш — казва му тя. — Кого си загубил?

Той се отдръпва леко и загрижеността му преминава в страх. Без съмнение се чуди какво ли вече знае. Тя е научила, че да се прави на всезнаеща може да ѝ даде същото могъщество, колкото и ако наистина е всезнаеща.

— Синът ми — казва Арклев. — Корабът му така и не е стигнал до Варинсхолд. Ясновидците не могат да зърнат и следа от него в идните времена.

Тя кимва и го изчаква да каже още нещо, но съветникът налага маска върху лицето си и запазва мълчание.

— Съюзника иска да ме издигнеш в Съвета — казва му тя. — На поста на Роботърговеца.

— Това е мястото на съветник Лорвек — възразява той. — Той изпълнява прилежно и стриктно задълженията си вече близо век.

— Като същевременно си пълни джобовете и не успява да развъди достатъчно Надарени. Съюзника има чувството, че наставленията му не се оценяват подобаващо. А сега, когато новите ни придобивки съзряват, смята, че аз ще бъда по-сигурен ръководител на това конкретно начинание. Ако Лорвек не пожелае да освободи поста си, сигурна съм, че ще се намерят предостатъчно доказателства за корупция, за да оправдаят обвинение в измяна. Освен ако не предпочиташ нещата да се уредят по-тихомълком.

Той казва и други неща, но тя не го чува — отново има чувството, че времето ѝ се изплъзва. Колко дълго е стояла тук? Когато объркването отшумява, отново е сама и небето е потъмносиньо. Тя обръща взора си на запад, към широкия естуар и океана отвъд. „Моля те, ела по-бързо, любими. Толкова съм самотна.“

4. РЕВА

Беше виждала достатъчно трупове, за да знае, че умрелите рядко запазват изражението си. Че мъртвешките усмивки и уплашените гримаси се дължат просто на изпъването на мускулите и сухожилията при отцеждане на телесните течности. Затова се изненада да открие такава безметежност върху лицето на жреца; ако не беше дълбокият тесен срез на гърлото му, той лесно можеше да се сбърка със спящ човек, чертите му издаваха душа, намираща се в мир със света.

„Мир — помисли си тя, отстъпи от трупа и приклезна. — Колко уместно да намери мир единствено в смъртта.“

— Това той ли е? — попита Вейлин.

Тя кимна и когато Алорнис се приближи до нея и я докосна окуражително по ръката, стана. Вейлин взе скицата на сестра си и почна да мести очи между лицето на жреца и образа върху пергамента.

— Какъв талант имаш само — каза с усмивка, преди да се обърне към едрия мъж, застанал до стената на палатката. — И ти също, господин Маркен. Отлично око за подробности.

Брадата на Маркен се размърда в кратка усмивка и Рева го забеляза как стиска силно ръце и твърдо отказва даже да погледне втория труп. Той лежеше до жреца и изражението му беше по-типично за опита на Рева — с бледосинкава кожа, изтеглени назад устни и език, подаващ се между оголените зъби, полуотхапан в предсмъртното му хъркане. Но както и при жреца, чертите му бяха достатъчно различни, за да съвпадат със скицата на Алорнис.

— Чичо Сентес каза, че това е лорд Брадор — каза тя на Вейлин. — Лейди Велис казва, че притежавал земя малко на изток оттук, с хубави лозя. Били по-прочути с бялото, отколкото с червеното.

— Това ли е всичко? — попита Вейлин. — Никакви подозрения? Смахнати приказки за странни сили или необясними събития?

— Това е всичко. Само дребен благородник с няколкостотин акра лозя... и плевня.

Вейлин погледна с очакване Маркен. Едрият мъж заскърца със зъби за момент, после посочи с дебелия си пръст трупа на лорд Брадор, като все още отказваше да го погледне.

— Този няма да го докосна, милорд. Усещам как то се процежда от него като отрова. Простете ми за страхливостта. Но... — Той поклати рошавата си глава. — Не мога. Аз...

— Всичко е наред, Маркен — увери го Вейлин и кимна към жреца. — Ами той?

Маркен изпухтя с облекчение, прилекна до жреца, запретна ръкав и сложи месестата си длан върху челото на трупа. След малко трепна, сякаш от болка, устата му се изкриви в отвращение и той като че ли се канеше да дръпне ръката си, но Рева го видя как събра решителност, затвори очи и застина неподвижно като статуя. Накрая изпусна дълъг бавен дъх. Пот лъщеше между кичурите, надвиснали над широкото му чело. Той стана и погледът му се спря на Рева, топъл от съчувствие и тъга.

— Милейди... — започна той.

— Знам — отвърна тя. — Бях там. Господин Маркен, моля, разкажете на лорд Ал Сорна всичко, което сте видели.

— Ранните му години са объркани — каза Маркен на Вейлин. — Изглежда, е бил отгледан в Църквата на Световния отец. Няма образи на родителите му, затова мисля, че е сирак, даден за ученик на жрец — струва ми се, че това е често срещана участ за кумбраелските сираци. Отгледалият го жрец бил добър човек, бивш войник от гвардията на лорда, почувствал зова на църквата в късните си години. Горял от желание неговите повереници да усвоят както бойните му умения, така и страстната му набожност. Момчето прекарало дълги години, потопено в изучаване на Десетокнижието и във военно обучение. След възмъжаването си дълги години изпитвал срам, когато гледал жените. Колкото по-млада била жената, толкова по-силен бил срамът и толкова повече гледал той. Усетих в него желание да се скрие в Десетокнижието, да намери убежище от копнежите си в църковните учения.

— Алтор и катедралата се открояват гигантски в спомените му и мисля, че е бил пратен там, за да се подготви за жреческия си сан. Видях го да се среща с Четеца и да получава църковното си име. Никога не са се срещали на публично място и долавям, че жрецът е

бил избран за някаква тайна роля. Видях пътуване извън Алтор, което секва, когато той намира мъж с белег, ето тук. — Маркен млъкна и се докосна по бузата. — Мъжът говори пред голяма тълпа и в младия жрец се разгаря нова страст, щом чува гласа му. Той се връща при Четеца и отново е пратен на път. Следват много месеци на срещи в тъмни стаички и самотни кътчета, мъже, които се скупчват заедно, уплашени да не ги разкрият, докато си предават писма и събират оръжия в тайни складове. Той никога повече не вижда белязания, но често си спомня за него. После, при една друга тайна среща, намира това. — Маркен кимна към второто тяло и направи гримаса, щом погледът му се плъзна по мъртвото лице на Б्राдор. — То говори, ала думите му са скрити за мен, както знаете, милорд. Но от тях страстта на жреца се разпалва още повече. Една вечер нещото го отвежда в една ферма. Вътре възрастна двойка седи край огъня и гледа с обич едно малко спящо момиченце. — Той се озърна пак към Рева и преглътна. — Срамът на жреца е по-дълбок отвсякога, когато го поглежда.

— Те са убили баба ми и дядо ми, нали? — попита Рева. — Убили са ги и са ме откраднали.

Той кимна.

— Изчакали са да те сложат в леглото. Двамата старци били убити, момиченцето — откраднато, фермата — опожарена.

— И последвали много щастливи години в една плевня — промърмори Рева, докато Маркен търсеше правилните думи.

— Някакви имена? — попита Вейлин.

— Няколко, милорд. Жрецът ги е записал, за да ги наизусти. Изгорил е хартията, но спомените остават.

— Направи списък и го дай на лейди Рева.

Тя се върна при трупа на жреца; изкушаваше се да забие ботуша си в умиротвореното му лице и да съсипе вечния му сън.

— Рева — каза Алорнис и я дръпна за ръкава. — Тук не можем да научим нищо повече.

— Аз... — заекна Маркен. — Знам името му, милейди. Четеца го е написал, когато му го е дал.

— Не — каза тя и се обърна към платнището на входа. — Изгори го, ако си свършил — каза на Вейлин. — Никакви думи не бива да бъдат изречени за него.

— Милорд — продължи Маркен, когато понечиха да си тръгнат.
— Ако позволите. За брат Кейнис...

— Наясно съм с въпроса, господин Маркен — отвърна Вейлин.

— Не ви последвахме тук, за да станем слуги на Вярата...

— Ще го обсъдим довечера — каза Вейлин хладно. — С лорд Норта. Опасенията ви са взети предвид.

На връщане мълчаха. Рева бе погълната от разказа на Надарения, а Вейлин обмисляше разкритието на брат Кейнис пред кралицата. Алорнис ги следваше, очите ѝ шареха по градските стени, а неизменната ѝ купчина увити в кожа скици беше притисната към гърдите ѝ и вече се пълнеше с образи на опустошението зад стените. Бе плакала в деня, когато откри Рева да стои наред осеяните с трупове улици. Щом я зърна, се завтече да я прегърне и захлипа от облекчение и това събуди у Рева стара болка.

— Седмият орден — каза тя на Вейлин, когато спряха пред насипа. — Значи все пак не е легенда. Но предполагам, че го знаеш от доста време.

— Да. — Лицето му бе мрачно, не толкова изтощено като доскоро, но все пак сякаш се бе състарilo много за няколко дни. — Макар че има нещо, което трябваше да знам, а не го знаех.

— Брат Кейнис?

Той кимна и смени темата.

— Какво ще правиш с хората, чиито имена ти даде Маркен?

— Ще ги издиря и ще ги подложа на съд. Ако се докаже, че са Синове, ще ги обеса.

— Лейди губернаторката обича суровото правосъдие.

— Те са кроели смъртта на чичо ми, с пълната подкрепа на църквата, която обрече хората на това васалство на робско подчинение за векове напред. Заговорничили са с нечестиви твари на Мрачното, за да ме подложат на цял живот страдания, преди да ме пратят по следите ти с надеждата, че ще умра. А да не забравяме и опита им да убият нашата кралица. Нужно ли е да продължавам?

Той я погледна за момент и тя почувства как суровостта ѝ омеква под втренчения му поглед.

— Съжалявам за всичко, което ти се е случило тук, Рева. Ако бях имал и най-малка представа...

— Знам. — Тя се насили да се усмихне. — Ела при нас довечера. Велис е намерила нов готвач, макар че можем да ти предложим само две блюда и никакво вино.

— Не мога. Има много работа за вършене. — Той погледна към лагера, където войниците опаковаха снаряжение и провизии в подготовка за утрешния марш и началото на онова, което бързо добиваше популярност като Похода на кралицата.

— Тя искаше да те попитам — каза той — колко мъже ще пратиш с нас?

— Николко. Ще ги вода. Цялата домашна гвардия плюс петстотин стрелци.

— Рева, вече направи достатъчно...

*Отпуснатото безжизнено лице на Аркен, мечът в гърба му...
Стрелците, пляскащи в реката, докато стрелите се сипеха отгоре
им... Чичо Сентес, умирац на стъпалата на катедралата...*

— Не — каза тя. — Не съм.

Велис дойде при нея някъде след полунощ. След обсадата отново бяха почнали да живеят в отделни стаи, повече по настояване на съветницата, отколкото по нейно. Многобройните им недискретности може да бяха пренебрегвани в бурята на ежедневните битки, но сега градът беше започнал да се връща към някакво подобие на нормален живот, улиците бяха разчистени от труповете и най-големите отломки, а катедралата отново бе отворена.

— Сигурна ли си, че искаш да ги видиш насаме? — попита Велис. Лежаха една до друга, покрити с блестящи капчици пот, и Рева се наслаждаваше на усещането за разпуснатата коса на съветницата, полепнала по кожата ѝ.

— Те трябва да знаят, че говоря от свое собствено име — отвърна тя. — Предвид това, което имам да им кажа.

— Няма да им хареса.

— Надявам се. — Тя придърпа Велис към себе си и я целуна по устните, за да предотврати по-нататъшна дискусия.

— Лейди Алорнис — каза Велис малко по-късно. — Ти я харесваш.

— Тя ми е приятелка, също както и брат ѝ.

— И нищо повече?

— Ревнувате ли, почитаема съветнице?

— Повярвай ми, не би искала да ме видиш да ревнувам. — Тя се надигна и обви коленете си с ръце. — Винаги съм смятала да си тръгна, знаеш ли? Когато войната свърши, ако чичо ти е още жив. Да взема златото, което ми предложи, и да се махна. Никога не ми е пукало с какви думи ме наричат, нито пък за подигравателното снизхождение на Четеца. Но започваше да ми писва от всички тези лъжи и интриги. Даже на една бивша шпионка може да й дотегне.

Рева посегна да погали голия ѝ гръб.

— А сега?

— Сега не мога да си представя да съм някъде другаде. — Рева я почувства как се напряга в очакване на следващите думи. — Походът на кралицата...

— Е мой поход. И не подлежи на обсъждане.

— Мислиш ли, че тя щеше да те приеме толкова радушно, ако знаеше истинската ти природа? Ако знаеше за нас?

— Освен ако това не се окаже пречка за освобождаването на Кралството, не мисля, че би дала и пукната пара. — Спомни си за първата си среща с кралицата, свирепата ѝ интелигентност, блестяща през обгорената маска на лицето ѝ, и неумолимата решителност, целеустременост, познати на Рева от редките погледи, които бе хвърляла на собственото си отражение преди години. „Но аз бях пратена да търся една легенда — помисли си тя. — Нейната цел е съвсем реална и се съмнявам, че ще се задоволи с хората, които намерим във Варинсхолд, колкото и да са те.“ — Честно казано — призна тя на Велис, — тази жена ме плаши повече от воларианците.

— Тогава защо я следваш?

— Защото той я следва. Той ми казва, че е необходимо. Веднъж вече не се вслушах в думите му, но няма да повторя тази грешка.

— Той е просто човек — промърмори Велис, макар че Рева долови в гласа ѝ несигурност. Историята беше в устите на всички, даже кумбраелците бяха заплени от нея, и се ширеше все повече. Един човек, който си пробил път през цяла армия, за да спаси един град, и останал жив да разказва за това.

„Жив ли?“ Рева си спомни как се бе отпуснало лицето му в онзи ден, сълзите му и шибация дъжд, който отмиваше кръвта, докато тя му

крещеше да остане с нея. Но той не остана, беше го видяла ясно. През онези няколко секунди той не беше в тялото си.

— Ще искам от теб да се грижиш за нещата тук, докато ме няма — каза тя. — Да презастроиш града, доколкото можеш. Ще ти оставя лорд Арентес като гаранция за думата си, макар че без съмнение той ще ме мрази за това. Какво ще кажеш за нова титла? Може би вицегубернаторка? Сигурна съм, че можеш да измислиш нещо по-добро.

Велис прегърна по-здраво коленете си.

— Не искам титли. Искам само теб.

Лордовете Арентес и Антеш влязоха в катедралата преди нея и закрачиха към покоите на Четеца. Тя ги следваше с двайсет мъже от домашната гвардия зад гърба си. Двамата жреци, стоящи на пост пред вратата на стаята, бяха усмирени без особени трудности и лорд Арентес отвори крилата и отстъпи встрани да я пропусне. Рева спря при вида на жреца — притиснат към стената от лорд Антеш, мъж с жълтеникаво лице, бинтована ръка и обезобразен нос.

— Така и не разбрах името ти — рече тя.

Жрецът се навъси и не каза нищо, докато Антеш не го разтърси, не особено нежно.

— Името ми е само за Отеца.

— И ми се струва, че той иска да го споделиш. — Тя даде знак на двама гвардейци да излязат напред. — Отведете го при лейди Велис. Кажете й, че според мен малко билкова медицина ще му се отрази добре.

Обърна се пак към отворената врата, докато извличаха жреца, и влезе със спокойна крачка. Поздрави бодро седмината старци, които завари да седят около една кръгла маса.

— Драги епископи.

Трябваше да са десет, но трима бяха умрели по време на обсадата — не в резултат на някакво геройско дело, подозираше тя.

Един от епископите се надигна с мъка, докато тя отиваше до единствения празен стол край масата — сбръчкан мъж с птича физиономия. Рева си спомни, че той беше възразил, когато даде катедралата, за да се грижат в нея за ранените.

— Това е свещен събор на десетимата епископи — задърдори той, като пръскаше слюнка. — Не можете да...

Млъкна, когато лорд Арентес стовари с трясък бронирания си юмрук върху масата.

— Правилната форма на обръщение към лейди губернаторката — каза той на свилия се от страх духовник — е „милейди“. И никоя врата в града не е затворена за нея.

Рева спря до празния стол — естествено, най-богато украсения в стаята, с дебела възглавничка за кокалестия задник на дъртото копеле. Въздъхна и го избута настрани. „Жалко, че не мога да го убия пак.“

— Хайде, хайде, милорд командире — каза тя на Арентес. — Трябва да уважаваме уединението на драгите епископи. Оставете ни, защото имаме да обсъдим много неща.

Те седяха в нямо мълчание, докато вратите се затвориха с бумтене. Рева изчака екотът да заглъхне, преди да заговори. Всяка трошица уважение се бе изпарила от тона ѝ.

— Е, избрахте ли?

Обади се само един, слаб мъж с голям нос, малко по-млад от колегите си.

— Още не сме преброили гласовете, милейди. — Посочи една дървена кутия по средата на масата.

— Ами направете го.

Гледаше го внимателно, докато той посягаше към кутията, и осъзна, че помни лицето му от деня на смъртта на Четеца. Беше същият, който се усмихваше, когато тя нападна стареца. „Възможен съюзник?“ Насили се да втвърди ума си, за да не допусне тази мисъл, разкритията на Маркен не оставяха място за договорки. „Нямам приятели в тази стая.“

— Епископът на Южната епархия — докладва слабият мъж, след като преброи гласовете. — С единодушно съгласие.

Рева огледа лицата около масата и видя шестима уплашени старци и един заспал, който не бе вдигнал глава от влизането ѝ.

— Кой е той? — попита.

Слабият епископ прочисти неловко гърло.

— Аз, милейди.

Тя се изсмя и му обърна гръб. Вниманието ѝ беше привлечено от един озарен от свещи алков в дъното на стаята, където имаше десет

големи тома, положени върху аналои. Книгите бяха древни, а подвързията им напукана от старост и се лющеше. „Първият комплект, подвързан на кумбраелска земя“, знаеше тя и ѝ се стори странно, че тази гледка не предизвиква у нея прилив на благоговение. „Просто стари книги в стая, пълна със стари мъже.“

— Разполагам — каза тя, обръщайки се пак към масата, — с пълен, доколкото ми е известно, списък на привържениците на еретичната секта, позната като Синовеите на Верния меч. С времето всеки от този списък ще бъде заловен и разпитан. Сигурна съм, че вие ще споделите моята радост от тази новина, предвид изобилието от информация, която те несъмнено ще осигурят.

Огледа поред лицата им и откри в повечето от тях объркване, но в други — страх. „Те знаят — осъзна тя. — Не всички, но някои.“ Забеляза как епископът на Южната епархия избегна погледа ѝ и няколко капки пот избиха върху сбръчканото му чело. „Особено той.“ Беше права: нямаше съюзници тук.

Заобиколи бавно масата, гледаше как всеки превит гръб трепва, докато минаваше покрай него. Днес не носеше оръжия, беше върнала меча на дядо си на мястото му в библиотеката, но не се съмняваше, че би могла да прекърши всеки врат в тази стая, стига да реши. Спря зад стола на избрания Четец и посочи листчетата с гласовете, събрани на купчинка до него.

— Дай ми ги.

Петнистите му костеливи ръце трепереха, докато се подчиняваше. Той изтърва листчетата и се забърза да ги събира, преди най-сетне да успее да ги пусне в дланта ѝ.

— „Измамата е едновременно грях и благословия — цитира тя Петата книга, Книгата на разума, която бързо ѝ ставаше любима. Обърна се и се върна бавно при алкова, с гласовете в ръка. — Пътищата, отредени ни от Световния отец, са много и все криволичещи. На всеки завой Обичаните се изправят пред куп избори, докато пътищата им се разклоняват от война или глад, любов или предателство. Да вървиш по многото пътища на живота без измама е невъзможно.“ — Тя спря пред алкова, протегна листчетата към една от свещите и остави огънят да ги погълне наполовина, преди да ги хвърли на каменния под, където те догоряха, оставяйки само черна пепел.

— „Но — каза тя с усмивка на епископите, които сега я зяпаха с възмущение или ужас, — Отецът прощава лъжата, изречена от доброта или в служба на по-висша цел.“

Изправи се и усмивката ѝ се стопи. Зачака някой да надигне глас в несъгласие. Но всички само седяха и я зяпаха, подклаждайки гнева ѝ с тъпото си бездействие. „Тази продажна църква си е сътрудничила с убийци — знаеше тя. — Съюзил се е със слугите на враг, който донесе клане и робство в тази земя. Хората от града бяха обесили всички ви на кулите на тази катедрала, само да пожелае. Аз спечелих обичта им, докато вие се свивахте тук и се молехте за чудеса, които така и не дойдоха. Спечелих обичта им с меч и лък.“

Една дума към Арентес и всичко щеше да свърши, епископите щяха да бъдат извлечени навън, да им бъдат прочетени обвиненията, докато народът гледа, а тя разпалва гнева му с няколко добре подбрани истини. Сега всички бяха убийци, с изключение на децата, а дори и те бяха закоравели от гледката на смърт. Нямахше да има протести, никой нямаше да вдигне ръка да я спре и тя щеше да получи онова, за което жрецът някога я караше да жадува — нова църква, оформена според представите на баща ѝ.

„Представите на лудия ми баща.“ Тази мисъл разсея гнева ѝ, замени го с уморено осъзнаване. Бяха загубили толкова много, но църквата бе устояла векове и тази земя нямаше да се изцери, ако тя отвореше в нея още рани.

Спящият старец се размърда със сумтене и плъзна гурелив поглед по стаята.

— Обяд! — измърмори той и тропна с тояжката си по масата.

Рева се приближи до него и се усмихна отвисоко на укорителното му въсене.

— А кой ще да сте вие, драги епископе?

— Аз — започна той, като се поизпъна, — съм светият епископ на... — Намръщи се объркано и раменете му леко провиснаха, после облиза устни. — Епископът на...

— Речната епархия — подсказа му епископът до него с напрегнат шепот.

— Да! — Лицето на стареца грейна и той впери високомерен поглед в Рева. — Аз съм епископът на Речната епархия и си искам обяда!

— Ще го получите — увери го Рева с поклон. — И нещо повече. — Тръгна към вратата, но спря и обхвана с широк жест останалите епископи. — Защото вашите колеги ви избраха за Свети четец на църквата на Световния отец. Моля, приемете сърдечните ми поздравления, Четецо, и бъдете сигурен в най-набожната подкрепа на дома Мустор. Очаквам първата ви проповед с жив интерес.

Залата с мечовете бе почти гола, някога пълните ѝ рафтове бяха опразнени от оръжията, с изключение на няколко, разположени прекалено високо на стената, за да са лесно достижими. Тя прекара един час в упражнениия с меча на дядо си; напрегнала мускули, изпълняваше своя танц с тежкото острие, което свистеше и сечеше.

— Мога да те гледам как правиш това с часове.

Рева замря наред пируета и откри, че на вратата стои Алорнис: оцапаните ѝ с въглен пръсти стискаха кожената папка.

— Съмнявам се, че преди няколко дни гледката би ти харесала — каза Рева и разкърши гърба си.

Погледът на Алорнис стана сериозен.

— Било е лошо, знам. Толкова голяма част от града е унищожена. По пътя насам видях някои неща... Неща, които чувствах, че трябва да нарисувам. — Тя потупа папката. — Мислех си, че ако ги прехвърля на хартия, ще мога да си ги избия от главата. Но те още са там.

Отсечените глави, валящи от небето... Предизвикателният поглед на воларианеца, докато го водеха към дръвника...

— Така и трябва — каза Рева. — Ще дойдеш ли във Варинсхолд? Тук има предостатъчно стаи, ако решиш да останеш. Освен това съм сигурна, че лейди Велис ще се зарадва на компанията ти.

Алорнис се усмихна, но поклати глава.

— Алуциус и майстор Бенрил. Трябва да ги намеря. — Поколеба се, после влезе в стаята и очите ѝ се разшириха оценяващо, щом зърна рисунките горе по стените — на бойци с мечове в различни пози. — Това е сътворено от умела ръка.

— И платено с парите на прадыдо ми, без съмнение. Той май ги е пилеел малко прекалено щедро, поне според записките на Велис. Може би затова е загубил толкова войни от азраелците. Стигнах до извода, че управлението на едно васалство е главно въпрос на финанси.

Челото на Алорнис се сбърчи и тя поклати глава с лека почуда.

— Променила си се толкова много за толкова кратко време.

Рева откри, че ѝ е трудно да устои на изпитателния ѝ поглед, и се обърна и вдигна меча.

— Ти — каза му — си прекалено тежък.

— А какво стана със стария ти меч? — попита Алорнис. — Беше толкова красив.

Тя стои над тялото на Аркен, ръката ѝ описва смъртоносни дъги, яростта се лее от устните ѝ в безсмислен порой...

— Счупих го. — Рева вдигна очи към малкото останали остриета на по-горните рафтове и забеляза един азраелски меч, някак си пропуснат от слугите, пратени да съберат оръжията. — Можеш да ми помогнеш да си намеря нов.

И сплете ръце, а Алорнис стъпи на тях и се протегна нагоре, докато Рева я повдигаше, и грабна меча от рафта, преди да се изплъзне от хватката ѝ и насмалко да падне. Рева я улови и я притисна здраво към себе си. Алорнис се засмя, отдръпна глава и я погледна в очите.

— Брат ми казва, че лейди Велис някога била шпионка на крал Янус.

— Знам. Била е много неща.

— Е, аз мисля, че е прекрасна. — Надигна се на пръсти и лепна една целувка върху челото на Рева. — Радвам се за теб.

Обърна се, взе папката със скиците си и излезе. Рева затвори очи. Усецаше как топлината на целувката гасне върху кожата ѝ. „Взорът ѝ винаги е бил прекалено остър. Колко глупаво от моя страна да си въобразявам, че няма да разбере.“

Вдигна меча, изтегли острието от ножницата и видя, че е старо, но не и ръждясало. Беше нацърбено, но не толкова зле, че да не може да се заточи.

— Е — каза тя, като остави ножницата и зае бойна поза. — Хайде да видим дали ти ще ми паснеш по-добре. Имаме много работа за вършене.

5. ЛИРНА

Кобилата беше дар от еорилите, висока почти човешки бой в холката и бяла от носа до опашката, с изключение на кичурче черна грива между ушите. Лирна завари еорилката, която наричаха Мъдрост, да я чака с нея, когато се подаде от палатката си на сутринта. Жената ѝ подаде юздите с изненадващо добре изпълнен официален поклон.

— Има ли си име? — попита Лирна.

— Превежда се като Невидима стрела, летяща през снега и вятъра, ваше величество — отвърна Мъдрост на съвършен език на Кралството. — Моят народ не се слави с краткостта си.

— Нека е Стрела тогава — каза Лирна и почеса кобилата по носа, което я накара да изпръхти.

— Тъгува по своя ездач — каза Мъдрост. — Той загина пред града. Имам чувството, че може би вие ще успеете да излекувате сърцето ѝ.

— Моите благодарности. — Лирна ѝ се поклони. — Ще яздите ли с мен днес? Много ми се иска да узная повече за народа ви.

В гласа на жената имаше донякъде язвителна нотка, когато отговори:

— Нима вече не сте прочели всяка книга за еорилите в библиотеката си, ваше величество?

— Все повече се убеждавам, че мъдростта на книгите е ограничена в сравнение с опита.

— Както желаете. — Мъдрост се обърна и се метна на гърба на собствения си кон, после сведе поглед към Лирна с очакване. — Хората ми потеглят сега.

Илтис и Бентен също яхнаха конете си и последваха Лирна и Мъдрост. Стигнаха до източния край на лагера, където еорилското войнство вече се раздвижваше и отрядите му потегляха в привидно случаен ред. Тук нямаше спретнати редици и колони, макар че, изглежда, всеки ездач знаеше какво прави и Лирна забеляза как

войската зае забележима, макар и хлабава формация, щом прехвърли източните хълмове и навлезе в полята оттатък.

— Хубава земя за конете — подхвърли тя на Мъдрост около час преди пладне. Ездата беше бърза, но не и уморителна. Пътуването ѝ през владенията на лонаките я бе накарало да свикне с дългите часове на седлото. Освен това Стрела беше по-бърза от бедния стар Самур и не толкова капризна като Стъпко.

— Но хълмовете пак са прекалено много за вкуса на хората ми — отвърна Мъдрост, след като отпи глътка вода от мяха си. — И откакто дойдохме тук, не сме зървали лос. Това дразни някои от младежите, защото истинската зрялост идва едва когато убиеш първия си лос.

Лирна огледа ездачите наоколо и забеляза как очите им току се стрелкат към лицето ѝ, но без нито помен от страхопочитанието, показано от хората на Кралството. Забелязваше по-скоро нещо като неловкост от факта, че са се озовали толкова близо до нея.

— Вие го наричате Мрачното — каза Мъдрост, предугадила някак си въпроса, който Лирна се готвеше да зададе. — Ние му викаме просто „екзила“, което на вашия език значи „сила“.

— Не е сила, която притежавам аз — изтъкна Лирна.

— Няма значение. Ние знаем за нея, но малцина от нас са докоснати от такива дарби.

— Онези, които са, откриват, че са избягвани, предполагам.

Мъдрост се позасмя.

— Не ни съдете според стандартите на своя народ, ваше величество. Надарените не са избягвани, а уважавани. Колкото по-голяма е силата, толкова по-голямо е уважението, а ако е достатъчно голяма, уважението може да прерасне и в страх. Досега няма предание, нито песен в нашата история, които да разказват за сила по-голяма от тази, която ви изцери. Те се тревожат какво би могло да означава това.

— Ами ти?

Сбръчканите от старост устни на Мъдрост се извиха в усмивка — слаба, но пропита със съчувствие.

— Не, велика и ужасна кралица, аз отлично знам какво означава.

Санеш Полтар се приближи на високия си петнист жребец и кимна предпазливо на Лирна.

— Разузнавачите съобщават за много мъже на юг от нас — каза бойният вожд на Мъдрост. — Кралицата остава тук, докато отидем да

погледнем.

— Не мисля — заяви Лирна и хвърли на еорила ослепителна усмивка.

— Граничният лорд нареди да ви пазим по-зорко от всеки друг — отвърна Санеш Полтар. — А ние сме подчинени на него, не на вас.

— Аз пък не съм подчинена на никого. — Тя дръпна юздите на Стрела, за да я извърти на юг, и я пришпори в галоп.

Разбира се, еорилите скоро я настигнаха. Тя остана доволна от суровия поглед, който ѝ хвърли Санеш Полтар, докато я подминаваше. Илтис и Бентен заеха позиции от двете ѝ страни и заедно продължиха да се носят подир ездачите. Лирна откри, че мига от влезлия в очите ѝ прах. Слънцето вече се издигаше, за да изсуши земята.

След половин час преваляха едно ниско възвишение и спряха до бойния вожд, който оглеждаше равнината от другата страна. От изток и запад съгледвачите му препускаха в идеално координиран ред, докато главната част от ездачите му остана на ниското било. Лирна забеляза, че повечето са запънали стрели в роговите си лъкове.

Санеш Полтар оглеждаше долината със зоркостта на ястреб. Тя проследи взора му, но не видя нищо освен голата местност.

— Колко души са видели? — попита Лирна.

— По-малко, отколкото имаше в града — отвърна бойният вожд, без да я поглежда. — Повече, отколкото имаме ние.

„Дали е бил още един волариански отряд, пратен от Токрев да опустошава Юга?“, зачуди се тя. Маркен беше претърсил ума на мъртвия генерал и бе открил нещо, което описа като блато от суетна амбиция и дребнава завист, но нито намек за друга голяма военна сила наблизо. „Може ли да са слезли на сушата по-рано? — зачуди се тя. — Токрев да е повикал втората вълна, за да ускори завоеванието?“

Санеш Полтар се изпъна в седлото и посочи. Минаха още няколко секунди, преди Лирна да ги забележи: малка група конници, навлизащи в галоп в долината. Заковаха се на място при вида на толкова много конници, очертани на фона на небето. Разгърнаха се във ветрило, все още твърде далеч, за да се различат подробности, и един от тях препусна назад и изчезна. До Лирна Мъдрост откачи лъка си от

седлото. „Колкото и да е стара — помисли си Лирна, — от нея пак се очаква да се бие.“

Конниците в долината чакаха. На Лирна ѝ се стори странно, че никой още не е изтеглил меч. А после над ръба на долината се появи висок пряпорец, който се поклащаше начело на пехотинска колона, водена от мъж на кон. Войниците навлязоха в долината в гъст строй, без да се опитват да заемат бойна формация, и Лирна разбра защо, когато изображението върху знамето стана по-ясно: кула, издигаща се от развъълнуван океан.

Засмя се и смуши Стрела напред, пренебрегвайки ужасения протест на Илтис, който препусна след нея. При приближаването ѝ маршируващата колона спря, а сержантите завикаха команди, останали нечути от мъжете, които се взираха смаяно в нея. Тя се насочи към ездача начело на колоната, вдигна ръка за поздрав и му се усмихна топло. Той се смъкна тромаво от седлото и коленичи.

— Каква желана гледка сте, милорд! — каза Лирна.

Граничен лорд Ал Бера вдигна очи към нея. Лицето му беше бледо и напрегнато. Надигна се с мъка, а тя скочи от седлото и пристъпи към него с протегнати ръце.

— Ваше величество — рече пресипнало той и се наведе сковано да целуне дясната ѝ ръка. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ, докато се изправяше. — Чухме сума ти ужасяващи истории. Много се радвам да открия, че поне една от тях е била лъжовна. — Обърна се и вдигна ръка към мъжете зад гърба си, докато над билото се появяваха още маршируващи редици. — Представям ви Армията на Южния бряг. Двайсет хиляди конници и пешаци, готови да се бият и да умрат по волята на кралицата.

— Пратиха около пет хиляди души в южните графства — докладва граничният лорд пред съвета на капитаните същата вечер. Беше се наложило Лирна да му заповяда да седне, тъй като изтощението и видимата му болка заплашваха да го повалят всеки момент. Сега той седеше на походно столче, с ръце в скута, лявата увита в бинтове, а дясната висяща отпуснато. Лирна му беше предложила да го заведе при Плетача, но потресената физиономия на граничния лорд стигаше, за да я накара да се откаже.

— Предимно войници роби — продължи Ал Бера. Лирна знаеше, че това е мъж, издигнат по заслуги, а не по кръв, и в гласа му се долавяха широките гласни, характерни за простия народ на Южен Азраел. — Плюс около хиляда души кавалерия. И роботърговци, естествено. Опустошиха няколко села, преди вестта да стигне до Кулата. Поведох Южната гвардия и каквито хора успях да мобилизирам от крайбрежието и ги сгасих, докато довършвах клането в Драверов пристан в долния край на Колдирон. Имах чувството, че не са очаквали толкова бърза реакция. Нищо изненадващо, след като според всяка логика би трябвало да съм мъртъв. — Ал Бера млъкна и се усмихна отпаднало. — Накарахме ги да си платят. Бяхме горе-долу равни на брой, така че беше кървава работа, ама ги накарахме да си платят.

— Пленници? — попита Вейлин.

— Войниците роби не се предават, обаче заловихме няколко кавалеристи и роботърговци. Дадох ги на освободените от нас хора. Може би трябваше просто да ги обеса, но за кръвта се плаща с кръв.

— Така е, милорд — каза Лирна. — Моля, продължете.

— Оттогава събирам хора и ги обучавам, доколкото мога. Преди две седмици пристигна вест, че мелденейската флота плава нагоре по Колдирон, затова прецених, че е време да тръгнем на север.

— Правилно сте преценили — каза Лирна. — Обаче ни намирате в недостиг на провизии.

— О, провизии си имам, ваше величество. Милейди жена ми има семейни връзки и от двете страни на Еринейско море. Изглежда, някои алпирански търговци са проявили желание да търгуват с нас. Условиата не бяха много изгодни и хазната на Южна кула в момента е кажи-речи празна, но след като императорът вдигна ембаргото, предполагам, че не са могли да пропуснат шанса за печалба.

Лирна видя как при тези думи лорд Верниерс вдигна глава. Присъствието му в армията беше подчертано ненаатрапчиво, той избягваше да разговаря с когото и да било, освен с нея и с Вейлин, макар че тя ясно му бе дала да разбере, че е добре дошъл на всички събрания и е свободен да записва всяка изречена дума. След битката Щита бе вдигнал малко шум около него, обявявайки го за „Писаря, който уби един генерал!“ със сърдечен смях, който бе подет от екипажа му. Верниерс обаче като че ли избягваше всякакви награди, които би

могъл да му донесе неговият героизъм, макар да упорстваше в исканията си за лична среща.

— Вашият император изглежда по-благоклонно настроен към нашето кралство, милорд — каза му тя.

Хроникьорът се разшава смутено, когато капитаните се обърнаха да го изгледат, и отвърна кратко:

— Така изглежда, ваше величество.

— Мислите ли, че той знае за големия план на воларианците? Може ли това да е причината за промяната в отношението му?

— Никога не е лесно да отгатнеш какво мисли императорът, ваше величество. Но всичко, което би могло да уязви Воларианската империя, вероятно ще го зарадва дълбоко. Те са наши врагове доста по-отдавна, отколкото ваши.

— Трябва да пратим посланик — обади се Вейлин. — Да изковем съюз, ако е възможно.

— Всичко с времето си, милорд — каза Лирна и се обърна пак към Ал Бера. — Ще напиша писмо до лейди Ал Бера с уверения, че всички дългове, натрупани за закупуването на още провизии, ще бъдат покрити в пълен размер след приключване на военните действия. Тя е свободна да договори подходящи лихвени условия с всички търговци. Междувременно половината от наличните у нея продоволствия ще бъдат откарани в Алтор, за да помогнат на кумбраелския народ да изкара зимата. Другата половина ще дойде при нас... — пръстът ѝ се плъзна по картата до един град на ренфаелския бряг — в Уорнскейв, където след петнайсет дни ще се срещнем с нашите мелденейски съюзници. А засега, милорд, *моля ви*, починете си.

По време на пътуването към Уорнскейв Лирна всеки ден се движеше с различен контингент. Веднъж с кумбраелците на лейди Рева, друг път с полк миньори от Пределите или с Южната гвардия. На всяко лице беше изписано благоговение, смайване или, в случая на Свободната рота на лорд Норта, свирепа и непоколебима лоялност.

— Покойните са ви благословили, кралице! — извика един мъж, докато тя спираше коня си до лорд Норта, и викът веднага бе подет от събратята му.

— Тишина в строя! — викна сержантът на ротата, атлетичен младеж с дълга коса и меч, препасан на гърба по примера на Шестия орден.

— Моите извинения, ваше величество — каза Норта, когато потеглиха. — Те не са лесни за контролиране дори и при най-добрите обстоятелства. А аз не мога да бичувам никого.

— Да, милорд — отвърна Лирна. — Определено не можете.

Стори ѝ се странно, че през по-голямата част от сутринта яздиха в тишина; момчето, което помнеше като син на Първия министър на баща си, рядко млъкваше, беше фукльо, а понякога и побойник, бързо дразнеше другите и още по-бързо се разплакваше, когато му върнат обидите. Не виждаше нищо от онова момче в брадатия воин до себе си. На устните му играеше тънка усмивка, докато гледаше как гигантската му котка тича редом с него.

— Смятах да ви върна земята и титлите на баща ви — каза му тя, когато мълчанието стана непоносимо. — Но лорд Вейлин ми обясни, че нямате интерес към такива почести.

— Те не донесоха нищо добро на баща ми, нали, ваше величество? — отвърна той достатъчно любезно, но и малко рязко.

— Не бях запозната с решението на краля по този въпрос — каза тя. — Мисля, че е било... прискърбно.

— Аз не тая горчивина, ваше величество. Времето замъгли спомена ми за един мъж, когото помня, че обичах почти толкова, колкото и мразех. Както и да е, ако не беше смъртта му, нямаше да поема по пътя, който ме отведе при жена ми, децата ми и дома, за който жадувах. А Вярата ни учи да приемаме даровете на съдбата.

— Все още ли се придържате към Вярата?

— Аз напуснах само ордена, ваше величество, не Вярата. Моят брат може да е загубил своята някъде в пустинята, но моята още е с мен. Макар че жена ми копнее да я изоставя в полза на слънцето и луната. — Той се засмя кратко и тя долови в смеха му тъгата по дома. — Всъщност това е единственото, за което се караме понякога.

Спряха да починат по пладне. Лирна слезе от гърба на Стрела и спря стреснато, когато някаква жена се втурна от редиците на Свободната рота с два кинжала в ръце. Мечът на Илтис излетя светкавично от ножницата, но вместо да се хвърли към Лирна, жената падна на колене и сведе глава, вдигнала високо кинжалите.

— Кралице! — каза тя треперливо. — Моля ви да благословите тези остриета, за да могат да служат на вашето дело.

Останалите освободени бойци моментално паднаха на колене и също вдигнаха оръжията си. Това явно бе церемония, планирана по време на похода, и тя прецени, че лорд Норта не знае нищо за нея, ако се съдеше по досадата и лекото отвращение, изписано на лицето му.

„Никога не се страхувай от малко театър.“ Лирна си пое дъх и изписа на устните си любезна усмивка. Пристъпи към коленичилата и я позна — беше слабичката жена, която първа беше подхванала вика при Алтор.

— Как се казваш? — попита Лирна.

— Ф-фурела, кралице — заекна жената, без да вдига поглед.

Лирна хвана нежно треперещите ѝ ръце и ѝ каза:

— Свали оръжията си, сестро. Стани и ме погледни.

Фурела вдигна бавно поглед и очите ѝ се разшириха при вида на лицето ѝ. Изправи се, а Лирна продължаваше да я държи за ръцете.

— Кого си загубила? — попита тя.

— Д-дъщеря ми — прошепна слабичката жена и от очите ѝ рiekнаха сълзи. — Незаконородена, отбягвана и наричана копеле през целия си живот, но винаги толкова сладка. Те ѝ п-пръснаха мозъка с камък. — Захлипа и се свлече на колене. Лирна я придърпа към себе си. Ридаещата жена все така стискаше кинжалите.

— Не мога да благословя остриетата на тази жена — каза тя на бойците, много от които вече открито плачеха. — Защото *тя* ме благославя. Вие всички ме благославяте. Аз съм вашето острие, а вие сте моите. — Вдигна на крака все още хлипащата Фурела и я поведе обратно към редиците. — Ето защо ви именувам Шейсети пехотен полк на Кралската гвардия, известни оттук насетне като Кинжалите на кралицата. — Те се разделиха пред нея и тя пусна Фурела. Жената моментално падна пак на колене, а другарите ѝ запротяха колебливо ръце да докоснат роклята на Лирна, докато тя вървеше сред тях, и върху всички лица бе изписана свирепа всеотдайност. „Не мога да си позволя да се опия от това — помисли си тя, докато се усмихваше и докосваше глави, сведени в смирена молба. — Съблазънта е твърде голяма.“

— Мъка, кръв и справедливост! — Викът се надигна неканен, спонтанно избликнал от нечие безлико гърло в коленичилите редици, и

заехтя, докато бойците размахваха във въздуха всевъзможни оръжия. — Мъка! Кръв! И справедливост!

Лирна почувства как съблазънта я пронизва, усети мощта ѝ, знанието, че тези няколкостотин наранени души биха умрели за нея на мига. Беше на ръба да ѝ се отдаде всецяло, когато нещо я накара да спре — едно-единствено лице, върху което нямаше обожание. Лорд Норта стоеше до коня си, галеше гигантската котка, приклекнала до него, по главата и лекото му отвращение се бе сменило с дълбоко и явно неодобрение.

Срещна се с брат Кейнис вечерта, насаме, защото Вейлин явно предпочиташе да отбягва бившия си брат — отношение, споделяно от мнозина в армията. Даже Орена, която Лирна смяташе за много практична, беше помолила да я освободят по-рано, за да не остане да посрещне брата. „Страхът от Мрачното не се разсейва за един миг“, заключи Лирна.

Новоразкритият брат от Седмия орден седеше сковано на едно походно столче и отказа предложението за освежителна напитка с учтиво поклащане на глава. Въпреки явната му каленост и славата му като воин имаше определена плахост в този набит, закален от войната мъж; очите му шареха, сякаш очакваше атака във всеки момент. „Толкова дълго е живял в сенките — помисли тя. — Дневната светлина може да е също тъй плашеща като Мрачното.“

— Братята и сестрите ми ме помолиха да ви благодаря, ваше величество — каза той. — За вашата загриженост.

— Една кралица се грижи за всичките си поданици, милорд.

— Щом казвате, ваше величество. Аз предпочитам да ме наричат „брат“. Все пак съм преди всичко човек на Вярата.

— Както желаете. — Лирна посегна към свитъка, който ѝ бе връчил при пристигането си, пълен списък на членовете на неговия орден и различните им дарби. — Имате брат, който може да вижда миналото?

— Дарбата на брат Луцин е ограничена, ваше величество. Виденията му обхващат само мястото, на което се намира.

Лирна кимна и се намръщи на следващото описание в списъка.

— А тази сестра Мериал наистина ли може да извиква мълнии от въздуха?

— Не точно, ваше величество. Тя може да изпуска сила, енергия от ръцете си. В тъмно или на сянка това може да изглежда като мълния. Тази дарба е много изтощителна, даже смъртоносна, ако се прекали с употребата ѝ.

— Тя може ли да убива с нея?

Кейнис се поколеба, после кимна отсечено.

— Значи тя и дарбата ѝ са добре дошли в нашата армия. — Лирна прочете списъка до края и го изгледа с повдигната вежда. — Забелязвам, че едно име липсва, братко.

Неудобството му видимо се усили, но зорът му си остана непоколебим, а в тона му нямаше и следа от компромис.

— Моята дарба не може да бъде разкривана, ваше величество. По строга заповед на аспекта ми.

Тя се изкуши да му напомни, че Вярата е подчинена на Короната, но реши да не го прави. „Това, което ми носи той, е от твърде голяма полза. А сега моментът не е подходящ за конфликт с Вярата, особено след като продължават да крият толкова много.“

— Прекарах толкова години в търсене на хора като вас — каза тя и остави списъка. — Даже рискувах да загина в планините, издирвайки доказателства за вашето съществуване. А изглежда е било достатъчно само да изчакам прилива на историята, за да ме залееят повече доказателства, отколкото някога съм искала.

Брат Кейнис удостои отговора ѝ с предпазливо кимване и извърна поглед. Тя продължи:

— Сигурно е било трудно да се криеш толкова дълго. Да лъжеш братята си години наред.

— Вярата го изискваше, ваше величество. Аз нямах избор по въпроса. Но да, беше трудно задължение.

— Лорд Вейлин казва, че си най-лоялният поданик, който баща ми би могъл да желае. Че ентузиазмът ти в пустинната война е бил огромен. Тъй огромен, че според него сърцето ти било сломено от неуспеха ѝ.

— Аспект Грейлин определи много прецизно ролята, която искаше да изиграя. Моята преданост към Вярата бе толкова силна, че според него щях да я прикрия най-добре като преданост към краля. Но

брат ми е бил прав, ентузиазмът ми за войната беше истински, разпален от моя аспект, който ми каза, че тя е ключът за осигуряване бъдещето на Вярата. По свои собствени причини той не ми разкри как ще бъде постигната тази сигурност, нито за съдбата на брат ми. Винаги съм смятал разсъжденията на аспект Грейлин за безупречни, той никога не ме е насочвал по грешния път, никога не е допускал грешки.

— Имаш ли някакви вести от него след падането на столицата?

— За жалост не, ваше величество. — Кейнис сведе глава и гласът му стана глух от тъга. — Брат Лерниал има способността да чува мислите на хората, които е срещал, дори от големи разстояния. Знаем, че аспектът е потърсил убежище в Урлишката гора с група свободни бойци, но подробностите са неясни, тъй като дарбата на Лерниал е ограничена. При Алтор той беше ранен в главата и се събуди два дни по-късно със силен писък. Надявах се, че думите му са само признак за увреден ум, но оттогава той се подобри значително и дарбата му му казва, че откъм аспект Грейлин вече не се чуват мисли.

Като видя явната скръб на брата, тя посегна да го хване за ръката.

— Моите съболезнования, братко.

Той се размърда неловко и се насили да се усмихне. „Дали го е страх от мен?“ Едно от имената в списъка му явно притежаваше някаква способност да надзърта в бъдещето и тя се зачуди какви ли разкрития може да са достъпни за Кейнис. Спомни си мрачната физиономия на лорд Норта и думите на Мъдрост от първия ден на похода: „Отлично знам какво означава.“

— При разпита на брат Харлик — каза тя — воларианката, която заловихме в Алтор, е споменала за някакъв Съюзник. Изглежда, лорд Вейлин смята, че ти би могъл да разясниш какво е имала предвид.

— Брат Харлик вече ви каза всичко, което знаем, ваше величество. Този Съюзник се намира в Отвъдното и крои нашата гибел. Не знаем защо.

— Щом съществува в място отвъд смъртта, това не означава ли, че някога е бил жив? Че е бил мъж или жена?

— Така е, ваше величество. Но засега никой член на никой орден не е успял да проумее как той се е превърнал в това, което е, нито какво зловредно влияние го е извратило до такава степен.

— Трябва да има някакви записки, древни текстове, които да описват произхода му.

— От векове Третият орден събира най-старите думи, написани от човешка ръка, като плаща значителни суми за късчета пергамент или глинени чирепи. Съюзника присъства в тях, ала само като сянка — необяснена катастрофа или убийство, извършено по повелята на мрачен и отмъстителен дух. Да отделяш истината от мита често е безплодна задача.

Думите му размърдаха безупречната ѝ памет, извиквайки фраза от „Песни за злато и прах“ на лорд Верниерс: „Истината е най-голямото оръжие на учения, но често и негова гибел.“ Тя реши, че е крайно време за частна аудиенция с алпиранския хроникьор.

— Да разбирам ли — каза тя на Кейнис, — че сега вашият орден се нуждае от нов аспект?

— Изборът е съпроводен с някои формалности, както знаете, ваше величество. Докато не бъде свикан конклав, орденът ми остава без аспект. Все пак моите братя и сестри заявиха готовността си междувременно да следват моето водачество. — Погледът му отново стана твърд. — Което ме води до един друг въпрос.

— Хората от Пределите.

— Да, ваше величество. Моят орден загуби много братя и сестри в тази война. Редиците ни оредяват.

— И искате да приемете в ордена тези другите, въпреки гръмките им възражения? Лорд Вейлин беше съвсем ясен за мнението им по този въпрос. Те следват него, не вас.

— Моят орден е щитът на Надарените. Без нас те щяха да са изчезнали още преди поколения.

— И все пак вие продължавахте да се криете с десетилетия, докато те бяха издирвани и избивани от Четвъртия орден.

— Необходима хитрост. Повечето от нас биват открити в ранна възраст, Надарени деца, родени от Надарени родители и отдавнашни членове на ордена. Не всички имат този късмет, нито пък израстват с добро сърце и недосегаеми за алчност. Въпреки цялото ни могъщество душите ни са човешки като на всеки друг. Преди издигането на аспект Тендрис Надарените, открити от Четвъртия орден, са били преценявани, за да се установи дали са годни за включване в нашите редици. Дали ще се присъединят към нас, или не, зависеше от тях.

— Не и ако са били извън Вярата, предполагам?

— Седмият орден е част от Вярата, ваше величество. Това не може да се промени.

„Дали пред мен не стои един нов Тендрис?“, зачуди се тя, виждайки непреклонната вяра в погледа му. Често се беше питала защо баща ѝ не е отровил тихомълком размирния аспект на Четвъртия орден посредством някой от множеството си скрити агенти. Но даже старият интригант не бе неподатлив към Вярата, нито пък в неведение за силата ѝ.

— Ние живеем в свободно кралство — каза тя на Кейнис. — Това също не може да се промени. Можеш да говориш с Надарените от Пределите и да им предложиш място в ордена си. Но откажат ли, ще изоставиш въпроса и да не съм те чула да го повдигаш пак по време на моето царуване, което очаквам да е доста дълго. Освен ако тази твоя сестра... — тя направи справка със списъка, само привидно, тъй като беше запазвала съдържанието му от пръв поглед — ... Верлия, не вижда различно бъдеще, разбира се.

— Виденията на сестра ми са... редки — отвърна той. — И изискват значително тълкуване. Що се отнася до ваше величество, засега тя вижда малко.

— И какво е това „малко“, дето го вижда?

Той се изпъна и отново заприлича по-скоро на воин, отколкото на бъдещ аспект, с лице вкаменено от знанието за предстоящата битка.

— Огън — каза. — Вижда само огън.

На следващия ден Лирна пътува със сеордите; избра да върви пеш като тях. Лейди Дарена дойде с нея, за да ѝ служи като преводачка, малко излишна роля, тъй като малцина от горския народ изглеждаха склонни да говорят с тях — всъщност повечето усърдно избягваха да ги поглеждат. Тя виждаше, че това наскърбява Дарена, усмивката ѝ помръкваше, когато воините с ястребови лица се извъръщаха или изсумтяваха кратки отговори на опитите ѝ да завърже разговор. Към Лирна обаче се отнасяха по-скоро с любопитно объркване, отколкото със страх.

— Целебно докосване много рядко в гората — каза ѝ Хера Дракил, единственият, който се задържа до Дарена повече от няколко

крачки, и въпреки това тя усещаше напрегната неохота у бойния вожд, сякаш всяка негова крачка беше изпитание за смелост. — Не известно такова нещо от много поколения.

— Вашият народ има ли книги? — попита Лирна. Мислите й се бяха отплеснали към огромната библиотека на малесата под Планината. — Летописи за времето преди марелим сил?

— Книги? — намръщи се бойният вожд.

— Виросра сан елосра дурал — каза му Дарена. Сеордският на Лирна беше значително по-слаб от лонакския й, но знаеше достатъчно, за да направи груб превод. „Думите, които пленяват духа.“

— Не — отвърна сеордът на Лирна. — За сеорди няма книги. Нито сега, нито в прежните времена. Всичко се говори и се помни. Само изреченото слово е вярно.

Лирна видя как Дарена се поколеба и каза нещо на сеордски, прекалено бързо, за да може тя да си го преведе, и изобилстващо от непознати за нея думи. Какъвто и да бе смисълът им, думите стигаха, за да помрачат лицето на Хера Дракил, и той се извърна и се отдалечи през разхвърляните редици на хората си.

— Обиди ли се? — попита Лирна.

Лицето на лейди Дарена бе посърнало, докато гледаше как бойният вожд се отдалечава.

— Само изреченото слово е вярно — каза тя. — Казах му истината. Не му хареса.

По пътя на изток армията растеше, скрити групи бегълци и избягали роби изникваха от гори и пещери, за да се присъединят към тях или да молят за храна. Лирна се погрижи всички да получат продоволствие, дори онези, които не желяеха да се влеят в редиците им, макар такива да бяха малко. Сред новопостъпилите имаше множество войници, изостанали от марша на Кралската гвардия и горящи от желание да се върнат в полковете си, повечето от които вече не съществуваха. По нейна молба брат Кейнис беше освободил поста лорд-маршал на Кралската гвардия, макар решението му да предизвика известен смут в редиците. Въпреки че бе опетнен от Мрачното, мнозина все още виждаха в него своя спасител, безстрашния командир, който ги беше повел към избавлението след катастрофално поражение.

Други не го приеха толкова благосклонно — главно мъжете, служили под командването на лейди Рева в Кумбраел, и бегълците, намерени по пътя, — което доведе до немалко гръмогласни спорове и даже няколко юмручни боя. Официална делегация от сержанти беше отишла при Вейлин с искане Кейнис да бъде възстановен и Военачалникът се видя принуден да потуши гнева им, издигайки на мястото на брат си един от тях — набит сержант ветеран с лице като щавена кожа.

— Сержант Травик, ваше величество — представи се той и коленичи пред нея, когато тя отиде да прекара поредния ден от похода с тях. — По-рано от Шестнайсети пехотен полк.

— Аха, Черните мечки, ако си спомням правилно — отвърна Лирна и даде знак на Бентен да ѝ донесе предмета, взет от пътуващата оръжейница на брат Холун.

Травик премигна изненадано.

— Да, ваше величество. Паметта ви ви прави чест.

— Благодаря. Със съжаление обаче трябва да отбележа, че твоя етикет никакъв го няма.

Ветеранът сведе глава и се намръщи объркано.

— Простете, ваше величество. Не съм свикнал на такива неща.

— Това не е извинение — каза Лирна и протегна ръка към Бентен, който ѝ подаде меч, азраелско острие, както подобаваше на случая. — Един Меч на кралството да нарича себе си сержант. Признавам, че съм шокирана.

Главата му се вдигна рязко и очите му се разшириха при вида на меч.

— Лорд-маршал Ал Травик — каза тя и извъртя острието така, че да легне върху предмишницата ѝ, с дръжката напред, — приемате ли този меч, предложен ви от вашата кралица?

Зад Травик редиците на Кралската гвардия се размърдаха, не толкова спретнати и гладко избръснати, колкото ги помнеше, но неизменно калени воители, излъчващи аура на опасност. „Опасните мога да ги използвам — реши тя. — Нека се борят помежду си, щом трябва, стига да се борят по-яростно срещу воларианците.“

— Аз... да, ваше величество — изломоти Травик.

— Тогава вземете го, милорд, и станете, моля ви. — Месестата му, нашарена с белези ръка се сви върху дръжката на меч и той се надигна; държеше го с израз на чисто изумление.

— Желанието ми е Кралската гвардия да бъде реорганизирана, лорд-маршале — продължи тя, което го накара да се изпъне във войнишка стойка, с изправен гръб.

— Както заповяда ваше величество.

— Уважението към миналото е хубаво нещо, но не можем да позволим да пречи на целите ни. В момента много горди полкове са запазили само малка част от състава си или са напълно заличени. Ако съм изчислила правилно, имате под свое командване малко над шест хиляди гвардейци и много от тях пазят вече лишени от значение връзки с полковете си. От все още съществуващите полкове само три могат наистина да се нарекат такива, а дори и те са със значително намален състав. Вие ще ги попълните и ще разпределите оставащите мъже в три нови полка, чиито названия и знамена ще бъдат избрани от самите тях и одобрени от мен. Освен това ще добавите ротата на лорд Норта към Кралската гвардия като Шейсети пехотен полк.

Тя огледа редиците на Кралската гвардия. Полковата вяроност на войниците беше легендарна и тя виждаше върху много от лицата открито смайване.

— Когато спечелим тази война — каза им тя, повишавайки глас, — давам ви дума, че Кралската гвардия ще бъде възстановена и всеки, който иска да се присъедини към стария си полк, ще получи разрешение да го направи. Засега обаче имаме война за печелене и сантименталностите няма да ни помогнат в това начинание.

Лорд Травик излая заповед и сержантският му глас отекна като гръмотевица, карайки войниците да коленичат до един, с наведени глави.

— Кралската гвардия е ваша, ваше величество — каза той. — Можете да я оформяте по свое желание и — добави с мощен глас, който стигна до всеки войник под негово командване, — ако чуя някой да твърди обратното, ще му съдера кожата.

Стените на Уорнскейв бяха занемарени от много години; дългият период на мир, започнал с възкачването на баща ѝ на трона, ги бе превърнал в скъпа безсмислица за цяла поредица от градски управители. Вейлин изказа мнение, че са били достатъчно здрави да отблъснат един волариански щурм, но са се оказали прекалено слаби

да издържат на втори. Бяха пробити на няколко места — големи пробойни, зейнали в камъка от основата до върха, които предлагаха твърде добра гледка към лежащото отвъд, когато Лирна се приближи, яхнала Стрела.

— Не е останало нищо, ваше величество — беше докладвал лорд Адал тази сутрин, след като се върна от разузнаване. — Нито къща, нито жива душа.

Крехката ѝ надежда, разпалена от Кралската гвардия, гаснеше с всяко потропване на копитата на Стрела. Пепелта и отломките, които се виждаха през пробойните, говореха за пълно унищожение. Завари Вейлин да я чака при разбитата порта с мрачна физиономия.

— Пристанището, ваше величество — каза той.

Водата в пристанището беше мътна от тиня и покрита със слой масло, изтекло от потопените лодки на риболовната флота на града, но Лирна ги виждаше достатъчно ясно, голяма група бледи овали, зеленеещи от водораслите, които приличаха на купчина грозде след беритба.

Плъзна поглед по останките от града, който помнеше като оживен, макар и малко миризлив, всъщност мръсен, с говорещи с груб акцент хора, по-склонни да срещат очите ѝ, отколкото онези във Варинсхолд, и по-малко склонни да ѝ се кланят. Но се бяха радвали да я видят, спомни си тя, бяха я приветствали бурно, докато яздеше между тях, поднасяха ѝ бебета да ги целуне и хвърляха по пътя ѝ цветни листенца. Тя беше дошла да открие приют за бедни, финансиран от Короната и обслужван от Петия орден. Сега не видя и следа от него по пътя към пристанището, само улица след улица, осеяни с купища тухли и обгорено дърво.

— Оковали са ги заедно — каза Вейлин. — Бутнали са първия и останалите са го последвали. Може би четиристотин, единствените оцелели след превземането на града, предполагам.

— Не са искали да се обременяват с роби по пътя на север — отбеляза лорд Адал. Отсеченият му тон говореше за добре овладяна емоция, но Лирна видя как се издуват мускулите на челюстта му, докато се взираше надолу към водата.

— Път на север ли, милорд? — попита тя.

Лейди Дарена пристъпи напред с поклон. Лицето ѝ бе покрито с онази бледност, която идва само от най-дълбок студ.

— Струва ми се, че разполагаме с полезна информация, ваше величество.

— Няма ли го? — попита я Лирна малко по-късно. Беше заповядала на Мурел да донесе гореща напитка за Дарена и сега тя седеше в палатката ѝ, стиснала в малките си ръце купичка топло мляко. Вейлин стоеше наблизо и гледаше Дарена с явна загриженост, след като вече бе изразил на глас безпокойството си, че е използвала своята дарба.

— Алтор ти струваше много — бе казал той. — Да полетиш на воля отново толкова скоро не беше мъдро.

— Аз съм войник в тази армия — бе отвърнала тя, свивайки рамене. — Също като всеки друг. Дарбата ми е моето оръжие.

Лирна се насили да стои неподвижно, докато въздухът между тях сякаш се сгъстяваше. Знаеше, че много е останало неизречено, но те двамата знаеха какво мисли другият, все едно го е изкрещял. „Докато аз знам толкова малко от онова, което става в главата му.“

— Изпепелен от край до край — потвърди Дарена. — Урлишкият лес е мъртъв, ваше величество.

Лирна си спомни деня, в който лорд Ал Телнар дойде да моли баща ѝ да вдигне ограниченията за дърводобив от Урлиш и как бе прогонен от залата на съвета, почервенял от унижение. „Урлишката гора е рожденото място на това кралство — беше казал Янус на мазнеция се Ал Телнар, докато подписваше нов декрет за промяна на предназначението на още земя, притежавана дотогава от министъра на кралските строежи. — Люлката на моето управление. И няма да бъде опустошена от хора като теб.“

„Ал Телнар и Урлиш — замисли се тя. — Сега и двамата са пепел. Странно, да се пожертва за мен след като толкова години беше измъчван от баща ми.“

— Ами тази армия, която се движи през ренфаелската граница към Варинсхолд? — попита тя Дарена. — Можеш ли да прецениш числеността ѝ?

— Някъде над пет хиляди, ваше величество. Повечето на коне.

— Дарнел привиква рицарите си — рече замислено Лирна. — Не след дълго със сигурност ще се нуждае от тях.

— Не мисля така, ваше величество — отвърна Дарена. — Сред тях има една душа, която пламти ярко, но в червено. Виждала съм я и

преди, когато прелитах над Урлишката гора. Сигурна съм, че там се биеше против воларианците.

Лирна кимна. Спомняше си една нощ, прекарана в ренфаелска твърдина, само преди месеци, макар да ѝ се струваше, че са минали години. „Мнозина смятат — беше казал Бандерс, — че да ги управлява този човек петни честта им.“

— Ами онези изверги, избили хората в пристанището? — попита тя. — Зърнахте ли някаква следа от тях при полета си, милейди?

Долови известно примирение в отговора на Дарена, сякаш тя мрачно приемаше последствията от осигурената от нея информация.

— Около четири хиляди, ваше величество. На двайсет мили северозападно отгук. Повечето пешаци.

Лирна се обърна към Вейлин.

— Милорд, моля, поискайте от Санеш Полтар най-бързия кон, който еорилите могат да осигурят, и ескорт за кралски пратеник. Да издирят тази ренфаелска армия и да определят каква е и какви са ѝ намеренията.

Той се поклони.

— Слушам, ваше величество.

— Ще се погрижа телата да бъдат извадени от пристанището и предадени на огъня с всички полагащи се церемонии, а междувременно вие ще вземете всеки ездач на наше разположение и ще намерите убийците им. Очаквам да не чуя и дума повече за пленници.

6. ВЕЙЛИН

„Двамата с теб ще напишем края.“

— Милорд?

Вейлин се сепна — думите на Адал го върнаха към реалността — и видя, че командирът на Северната гвардия язди до него. Присвистите му очи го преценяваха зорко.

— Хората ми откриха изостанали войници на две мили северно оттук — каза Адал. — Близко са до пълното изтощение и не са яли от дни. Вероятно и останалите няма да са в по-добра форма.

Вейлин кимна и се извърна от изпитателния поглед на мъжа. Взря се на запад, където еорилите се отдалечаваха в галоп, за да осъществят заобиколната маневра, която бе заповядал тази сутрин. За момент изпита дезориентация, когато ездачите преваляха едно възвишение и се скриха от поглед, все по-познато усещане, в което се смесваха безсилие и разочарование. Нямаше песен, която да придружава ездата на еорилите, както нямаше и песен, която да го води, когато Лирна го бе открила изцерен телом, но явно не и духом. Нито пък имаше песен, която да придружава обесването на воларианските затворници от Орвен по нейна заповед, нито някаква мелодия сега, когато се обърна пак към Адал и му заповяда да поведе хората си да покрият терена на изток.

Не забеляза и най-малка неохота у Адал, преди той да въртне коня си и да се отдалечи, но имаше несигурност, даже лека загриженост. Зачуди се дали враждебността на гвардееца е намаляла след Алтор, дали сега не изпитва нещо като уважение към своя граничен лорд. Но докато по-рано такива неща бяха лесни за усещане, сега имаше само постоянна несигурност. „Това ли представлява да живееш без дарба?“

Спомни си кратките години, когато песента му бе замлъкнала, когато отказът му да се вслуша в нея го бе оставил лишен от напътствия. Трудно беше да се носи така без рул по морето на хаоса и войната. Сега обаче беше много по-зле, заради ледения, дълбок до

костите студ, просмукал се в него във владенията на Съюзника, който не го напускате в този свят на безброй пътища, всичките наглед толкова тъмни. И думите, разбира се, думите, които го преследваха от Отвъдното.

„Двамата с теб ще напишем края.“

Норта приближи коня си до него, а Снежинка изтича напред, както винаги оживена от перспективата за кръв.

— Мястото ти е при твоя полк — каза му Вейлин.

— Даверн ги държи здраво в ръцете си — отвърна брат му. — Честно казано, ще съм ти благодарен, ако помолиш кралицата да издигне него вместо мен. Безграничната омраза и жажда за кръв не се търпят дълго.

— Те имат нужда от твърдо водачество и възпираща ръка.

Норта повдигна вежда.

— Кралицата споделя ли това мнение, братко? Силно бих се изненадал, ако е така.

Вейлин не отговори. Помнеше колко се бе зарадвал да я види онзи ден в Алтор, докато лодката я носеше през реката, и разцъфтялото облекчение, когато тя стъпи на брега. Отсъствието на песента му причиняваше физическа болка и тя сякаш бе противоотровата, точка на увереност, обгорена, но прекрасна. „Как съм могъл изобщо да си помисля, че е загинала?“, бе минало през ума му, докато коленичеше пред нея.

Но докато дните отминаваха и явната обич на армията към кралицата растеше от миля на миля, той започна да чувства още по-остро липсата на песента. „Тя повдига толкова много въпроси. А сякаш сама не задава никакви.“ Виждаше големи разлики с момичето, което бе срещнал в онзи коридор на двореца преди толкова години, необузданата амбиция бе изкована в нещо ново и по-обезпокоително. „Тя жадуваше за власт, а за какво жадува сега?“

— Моят народ се срещна с брат ни — каза Норта. Винаги наричаше така Надарените от Нериново, сякаш бяха нация сами по себе си. — По искане на кралицата. Отказаха му, както се и очакваше. — Направи пауза. — Ти говори ли с него? След малкото му откровение?

Вейлин поклати глава. Жадуваше да избегне тази тема. Въпросите, които повдигаше тя, бяха още по-тревожни от онези,

свързани с кралицата.

— Седми орден или не — продължи Норта, — Вяра или не, той все още е наш брат.

„Той винаги е знаел повече — помисли си Вейлин. — Повече, отколкото казва. Знание, което можеше да ни бъде полезно, да спаси мнозина, може би дори Френтис... или Микел.“

— Ще говоря с него — обеща той на Норта. „Имаме да обсъдим много неща.“

— Днес няма да правиш нищо... глупаво, нали? — попита Норта.

— Глупаво ли, братко?

— Да, братко. — Лицето на Норта бе сурово. — Като например да се втурнеш сам срещу цяла армия. Могат да пишат колкото си искат песни за това, но пак си беше скапана глупост. Имаме дом, в който трябва да се върнем, ако си спомняш. Орденът е зад нас. Сега имаме нещо, за което да живеем, някой, за когото да живеем.

В гласа му се усещаше допълнителна тежест и Вейлин добре разбираше за какво говори. Дарена беше с него през по-голямата част от пътуването, освен днес, защото той настоятелно я бе помолил да си почине след усилията, хвърлени за намиране на тяхната плячка. Странно, но въпреки всичкото време, което прекарваха заедно, те не разговаряха много, думите им се струваха излишни. Той знаеше, че тя усеща липсата на песента му, и се страхуваше, че това ще издигне преграда между тях, но сега тя се държеше по-спокойно в негово присъствие и не бе трудно да отгатне причината. „Две души, срещнали се в Отвъдното — такава връзка не се разкъсва лесно.“

Въпреки цялото безпокойство, което му носеше това осъзнаване, Вейлин бе благодарен за компанията ѝ, защото като че ли само в нейно присъствие студът отслабваше. Сега го бе стегнал отново, внезапна болка дълбоко в него, която често се обаждаше при по-продължителна езда или друго сериозно натоварване.

— Никакви глупости, братко — каза той на Норта и уви плаща по-плътно около гърдите си. — Имаш думата ми.

Конят бе принадлежал на войник от Северната гвардия и като повечето, отгледани в Пределите, беше от еорилска порода: висок, бърз

и с кротък нрав, когато не участва в битка. По думите на капитан Адал предишният му собственик бил много практичен и не особено емоционален човек и наричал животното просто Кон. Вейлин още не беше измислил по-добро име. Усети как животното се напрегна, щом доближиха билото на един хълм в летния следобед, и ноздрите му се издуха, улавяйки някаква миризма, прекалено слаба за носа на Вейлин, макар че той можеше да отгатне смисъла ѝ: потта на множество уплашени хора.

Те се появиха пред очите му, щом преваля билото, и нилсаелската кавалерия от двете му страни се разгърна, преоформяйки редиците си в подготовка за атаката. Нилсаелската кавалерия беше леко бронирана, с коне, отгледани да са по-скоро бързи, отколкото силни, а повечето ездаци бяха въоръжени с двуметрови копия. Те се взираха във воларианците с каменни лица, без капка милост или страх. Вестта за зверството в Уорнскейв бе плъзнала бързо, а и тези мъже вече бяха видели предостатъчно ужаси по пътя към Алтор.

Воларианците бяха сформирали батальони и ги бяха наредили в каре — прокъсано и шаващо отляво, където Вейлин прецени, че са разположени свободните мечове, и твърдо отдясно, където варитаите стояха и чакаха своята участ със сурово безразличие. Зад тях еорилите им бяха пресекли пътя за отстъпление и се бяха строили на равното, групирани по бойни отряди, и вървяха бавно напред. На изток се виждаше как Северната гвардия препуска да затвори всякакви пътища за бягство, докато конната гвардия на Орвен се строяваше на западния фланг.

— Когато заповядате, милорд — каза командирът на нилсаелската кавалерия, жилест мъж с типичния злодейски вид на войниците от тяхното васалство, с бръсната глава и плът, покрита с белези, без съмнение получени при Алтор. Също като при хората му, Вейлин можеше да види нетърпението му да докопа врага по това как ръката му се свиваше и отпускаше върху дръжката на копието.

— Чакайте еорилите — каза Вейлин. Посегна през рамо и изтегли меч си. Стори му се странно, че не намери утеха в допира на пръстите си до дръжката. Докато едно време имаше чувството, че държи нещо живо, сега мечът беше само парче стомана и дърво, потезък, отколкото го помнеше.

Познато свистене привлече вниманието му обратно към бойното поле и той откри, че въздухът над воларианците е потъмнял от стрели във върхната точка на полета си. Еорилите вече заливаха равнината на пълна скорост. Вейлин вдигна меча си и нилсаелските тръбачи засвириха подготовка за атака, после замахна напред, когато еорилският залп върхлетя редиците. Срита хълбоците на коня си и всички едновременно препуснаха в галоп, и земята затътна под копитата.

Сблъсъкът го накара да се олюлее в седлото, дивото цвилене на коня му се загуби сред избухналата яростна какофония и трясъка на метал в метал. Той стискаше лъка на седлото и усети как нещо твърдо остърга ризницата на гърба му. Някакъв воларианец се метна към него от гъмжилото, облецил отчаяно очи, макар че мечът му си оставаше насочен и верен. Вейлин пусна седлото и падна на земята, претърколи се и се вряза във воларианеца с достатъчно сила, че да го отхвърли назад. Изправи се на колене и вдигна меча си, за да парира мушкането на един добре сложен свободен меч — ветеран, ако се съдеше по възрастта му и по лекотата, с която отскочи извън обсега на Вейлин, когато той отвърна с посичане към краката му, чудейки се на собствената си мудност. Свободният меч стовари острието си върху неговото с отработена ефикасност, точно над дръжката, и го изби от ръката му.

Вейлин се взря в празната си длан. Една мисъл се въртеше в главата му със странно отнесено спокойствие. „Изпуснах си меча.“

Свободният меч пристъпи по-наблизо, изнесъл оръжието си назад за силно мушване към шията му, а после се завъртя в странно елегантен пирует, пръскайки кръв от наполовина разсечения си врат. Норта спря коня си на няколко стъпки от Вейлин, следван от Снежинка, чиито зъби и нокти вече бяха окървавени.

Вейлин стана и се огледа. Атаката ги беше отнесла почти до центъра на воларианския строй и от всички страни бушуваше битка: нилсаелците мушкаха с копията си, а гвардейците на Орвен сечаха с мечовете. Нов дъжд от стрели се сипеше някъде на запад, показвайки, че еорилите са открили упорита групичка на варитайска съпротива.

Наблизо прозвуча гласът на лорд Орвен и Вейлин го видя да прегрупира хората си за атака срещу плътен възел свободни мечове, които се биеха с цялото отчаяние на обречени. Отекна силно цвилене и той видя своя останал без ездач кон да се връзва във воларианците — размахваше копита и тъпчеше наред, оголил зъби. Плътната групичка воларианци скоро се разпадна и хората на Орвен ги щурмуваха, а нилсаелците пришпориха конете си да се включат в касапницата.

— Никакви глупости, а? — попита Норта и го изгледа укорително.

Вейлин сведе очи към празната си ръка, сви пръсти и усети студът да се надига отново. Нещо го побутна по рамото, той се обърна и видя коня си: пръхтеше и тръскаше глава и имаше прясна драскотина на носа.

— Драскун — каза Вейлин и го погали по муцуната. — Името ти е Драскун.

— Стой мирно — смъмри го Дарена, когато той трепна от щипането на мехлема, с който тя мажеше гърба му. Падането от седлото му бе оставило впечатляваща синина от хълбока до рамото, да не говорим за непрестанно повтарящите се думи, които го тормозеха по обратния път до Уорнскейв. „Изпуснах си меча.“

— Легендата за теб не се ли е разраснала достатъчно вече? — продължи Дарена, докато втриваше мехлема в кожата му с кръгообразни движения. — Налага ли се да нападаш всяка армия, която ти се изпречи пред очите? А сега явно и с обладан от Мрачното кон.

— Едва ли — изстена той и въздъхна облекчено, когато тя стана и отиде до малкото сандъче с различни гърненца и кутийки, които съдържаха лекарствата ѝ. — Подозирам, че новият ми кон обича да се бие.

Беше се настанил в сутерена на единствената оцеляла сграда в Уорнскейв, подобната на крепост къща на началник-пристанището, разположена в подножието на дигата. Тя беше построена изцяло от гранит и прекалено масивна, за да я съборят лесно. Кралицата и нейната свита заемаха горните етажи, а армията лагеруваше сред

руините. Броят ѝ бе нараснал отново, тъй като още хора пристигаха от околността.

— Също като господаря си — промърмори Дарена, което го накара да трепне пак. Това беше първата сурова дума помежду им след Алтор и разбуди страховете му, че връзката им може все пак да не е толкова ненакърнима. Битката се бе оказала кратка, нещо не особено изненадващо, като се имаше предвид съотношението на силите. Воларианците побягнаха след не повече от четвърт час сражение — времето, необходимо на Вейлин и хората му, за да посекаат варитаите. Оцелелите свободни мечове хукнаха във всички посоки и скоро бяха изловени от еорилите, докато нилсаелците довършваха ранените и се отдаваха на извечното войнишко удоволствие да плякосват мъртвите. За своя изненада, Вейлин откри, че го приветстват с дълбоко уважение, докато обикаляше по бойното поле. Войниците му се кланяха и вдигаха копията си за почест. „Доброволно ли са избрали да не забелязват? — зачуди се той. — Може би предпочитат да вярват в един мъж с безразсъдна смелост и воден от Мрачното кон, отколкото в отслабен глупак, който не може да се задържи в седлото и изпуска меча си.“

— Днес се озовах на косъм от смъртта — каза ѝ той с безизразен замислен тон. Тя не се обърна, но гърбът ѝ се напрегна. — Знаеш, че загубих песента си — продължи Вейлин. — Когато ти ме върна. Без нея... Изпуснах си меча, Дарена.

Тя се обърна с ядно намръщена физиономия.

— Самосъжаление ли долавям, милорд?

— Не — поклати глава той. — Само искрени слова...

— Е, аз също имам някои искрени слова за теб. — Тя се приближи до него, клекна и хвана ръцете му. Малките ѝ тънички пръсти се опитаха да стиснат неговите. — Веднъж видях едно момче да се бие дивашки, за да спечели знамето в някаква ужасна игра. Тогавата ми се стори жестоко, всъщност и досега ми се струва. Но момчето, което видях в онзи ден, не чуваше нито нота от своята песен, иначе бих го почувствала. Ти винаги си бил нещо повече от своята дарба. — Стисна ръцете му още по-здраво. — Дарбата не е мускул, нито кост, нито умение, усвоено от детска възраст, умение, което не вярвам да се е притъпило само за няколко седмици.

Дарена вдигна очи. Гневът в тях се беше стопил. После стана и пусна ръцете му, за да хване главата му и да го придърпа към себе си.

— Ние и двамата имаме още много за вършене, Вейлин. И вярвам, че за целите на нашата кралица ще е по-добре, ако ти си до нея. — Дръпна се назад, усмихна му се отвисоко и прокара гладката си топла ръка от челото до брадичката му, преди да го целуне по устните. — Е, намери ли ключ за тази врата?

По-късно тя лежеше, отпуснала глава на гърдите му, и малката ѝ съвършена фигура бе притисната към него, прогонвайки всякакви остатъци от студ. Това беше започнало в Алтор и първата нощ почти не пророниха и дума. Нямаше встъпления, само тиха и невъзмутима нужда, докато се свиваха заедно в мрака, притеглени един към друг от нещо, на което никой от двамата не искаше да се съпротивлява.

— Кралицата ме мрази — прошепна тя сега и дъхът ѝ разроши космите по гърдите му. — Мъчи се да го скрие, но аз го усещам.

„Докато аз мога само да го подозирам“, помисли Вейлин.

— Не нарушаваме никакъв закон и не оскърбяваме никого — каза той. — А дори една кралица има право на собствени чувства.

— Ти и тя, когато бяхте млади, да не сте...?

Той се изкиска тихичко.

— Не, такова нещо не би могло да стане никога. — Усмивката му помръкна, когато в съзнанието му изплува лицето на Линден Ал Хестиан. Беше преди толкова много години, а вината още го измъчваше.

— Тя те обича — продължи Дарена. — Сигурно го виждаш.

— Виждам само кралицата, която съм се врекъл да следвам. — „За всички ни е по-добре да не виждам нищо повече.“ — Какво казват за нея сеордите?

Усети я как се напруга, главата ѝ се размърда върху гърдите му.

— Нищо, тоест, не казват нищо на мен. Какво говорят помежду си обаче не мога да кажа.

Той знаеше, че отношението на сеордите към тях е претърпяло коренна промяна след Алтор. Силна предпазливост бе заменила симпатиите им към нея и неохотното уважение, което бяха започнали да проявяват към него.

— Какво има? — попита той. — Защо се страхуват толкова от нас?

Тя мълча дълго; накрая се надигна и подпря брадичка на дланите си. Лицето ѝ беше скрито в мрака, но очите ѝ улавяха светлината от малкото прозорче в стената на сутерена.

— Също като ПравOVERните, сеордите не гледат на смъртта като на проклятие. Но те вярват, че когато една душа напусне тялото, не отива в някакъв свят отвъд този, а на скришно място, свят, който съществува във всяка сянка и тъмно кътче, невидим и непознаваем за очите на живите. В този свят ти отнасяш всеки урок, който си усвоил приживе, всеки ловен трик или воинско умение, всяка частица знание, и поемаш на великия безкраен лов, само че освободен от страх или несигурност, всяко житейско бреме е изчезнало и остава само ловът. Може би си ги виждал понякога в гората да протягат ръка в тъмната хралупа на някое дърво или в сянката, хвърляна от някой камък, надявайки се да доловят шепнещо послание от любима душа, отнесена от лова.

— Когато ти ме върна — каза той, — ме лиши от една дарба.

— Най-великата дарба.

— Би трябвало да говориш с тях, да им кажеш истината.

— Направих го. Не помогна. В техните очи аз съм грешница, а ти не би трябвало да крачиш още по този свят. Те вече са загубени за мен.

Тя сведе отново поглед и Вейлин я прегърна. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и той почувства мъката ѝ.

— Тогава защо остават? — попита.

Отговорът ѝ беше тих, прошепнат през сълзи:

— Те правят каквото и ние: вслушват се в зова на вълка.

Мечът на Рева го шляпна по насинената страна и той изсумтя от болка. Тя отскочи пъргаво, когато Вейлин отвърна с недодялан замах нагоре, после се хвърли приведена напред и мушна към гърдите му. Той избегна дървеното острие, отби го нагоре и пробва посичане към краката ѝ, което я улучи, защото тя се забави прекалено много с парирането.

— Вече е по-добре — каза Рева. — Не мислиш ли?

Вейлин отиде до близкия пън, където лежеше манерката му, взе я и пи.

Небето беше облачно, а въздухът — мразовит: оповестяваше настъпването на есента и перспективата за не толкова лесен поход до Варинсхолд. Стояха в Уорнсклейв вече три дни и чакаха да се появи мелденейската флота. Проблемът с продоволствията бе смекчен от провизиите на лорд Ал Бера, но все още им липсваха достатъчно припаси за пътя на север, особено в светлината на постоянно растящия брой новопостъпили войници. Над хиляда души се бяха добрали до разрушения град от пристигането им насам, което наложи добавянето на още роти към полка на Норта. Изглежда, воларианците не бяха толкова ефективни в събирането на роби, колкото си мислеха, макар че разузнавачите всеки ден носеха свидетелства за тяхната щателност в клането: разказваха за едно разрушено село след друго и всичките пълни с гниещи трупове.

— Не — отвърна той на Рева. — Днес даже съм по-зле. — Захвърли манерката и я нападна с бърза серия от мушкания и посичания, така че дървеният му меч чак се размазваше пред погледа. Тя ги избягваше и парираше с лекота, която засрамваше ранните ѝ уроци; Вейлин знаеше, че изострените в битки умения винаги са по-ценни. Знаеше също, че тя го щади, че му позволява да я достигне с удари, които лесно би могла да блокира, и му отвръща само мъничко по-бавно, отколкото би трябвало.

— Така няма да стане — промърмори той и спря, преди да се хвърли в нова атака.

— О, я стига — подигра му се тя. — Да не се предаваш?

„Ти ме обичаш прекалено много — помисли си Вейлин с вътрешна въздишка. — Страх те е да ме гледаш пак как умирам.“ Хвърли поглед към полето под хълма, на който се упражняваха, и армията, трудеща се под командите на офицери и сержанти: нови и стари войници, които се каляваха, за да се превърнат в смъртоносен инструмент на правосъдието на кралицата. Виждаше и самата нея, как обикаля на белия си кон и черният ѝ плащ се вее на вятъра, и откъдето и да мине, я посрещат с почести и приветствия.

— Мислил ли си...? — промълви колебливо Рева, която беше дошла да застане до него.

— Какво?

— Кралицата. — Очите ѝ следяха коня на Лирна, докато тя яздеше в тръс към новите роти на Норта и хората паднаха на колене,

щом спря. — Това, което стана с нея. Чудил ли си се някога какво би могло да означава?

— Имаш предвид изцеряването ѝ?

— Не, не изцеряването. Преди това. Да изстрадаш онова, което е изстрадала тя. Изцерена или не, белезите ѝ са дълбоки.

— Колкото твоите ли, сестро?

— Може би дори по-дълбоки, и точно това ме притеснява. Моите ръце са окървавени, както и твоите. Не претендираме за невинност и аз ще отговарям пред Отеца, когато ми дойде времето. Но тя... Понякога си мисля, че би изгорила целия свят, ако това ще доведе до смъртта на последния воларианец. А дори и тогава не би се насатила.

— Ти не жадуваш ли за справедливост?

— За справедливост — да. Както и да дам отново сигурност на народа си. За да постигна това, ще водя нейната война и ще освободя нейния град. Само че това няма да е достатъчно, нали? Какво ще кажеш, когато тя ти заповяда да я последваш през океана?

„Нямам песен. Нямам напътствия. Само мълчалива несигурност.“

— Благодаря ти за упражнението, милейди — каза той и се обърна да ѝ се поклони. — Но мисля, че се нуждая от не толкова грижовен учител.

Ясеновият меч на Даверн отби настрани парирането на Вейлин, стовари се върху незащитените му ребра и той се преви, останал без дъх. Даверн отстъпи назад, докато Вейлин се мъчеше да вдиша, взирайки се нагоре към него.

— Кой ти каза да спираш, сержант?

Бившият корабостроител се намръщи за миг, после по лицето му се разля белозъба усмивка и той скочи напред да мушне към носа на Вейлин. Вейлин се изви и ясеновото острие го пропусна на косъм. После сграбчи ръката на сержанта и го метна през рамо. Даверн се окопоти бързо, рипна на крака и се завъртя да посече със замах към нозете на Вейлин. Чу се трясък на дърво, когато Вейлин блокира меча му и отвърна с поредица удари към гърдите и главата му. Сержантът отстъпваше, парирайки всичко, глух за виковете на зяпачите.

Вече бяха минали три дни, а Вейлин още не бе успял да го докосне, и всяка следваща тренировка привличаше все по-голяма тълпа. Както се и очакваше, на Даверн не му бяха нужни много увещания, за да се бие с Военачалника, и явното му удоволствие нарасна още повече, щом проличаха отслабените умения на Вейлин. Лесно би било да правят това далеч от очите на армията, но Вейлин устоя на изкушението, защото смяташе, че взирането на толкова много критични очи е необходим стимул за по-големи усилия.

Имаше напредък, усещаше го; студът вече не бе толкова дълбок. Но все още чувстваше мечта странно в ръката си, някога върховното му майсторство бе заменено от изкусна ефикасност. „Каква част се е дължала на песента? — чудеше се непрестанно. — Колко силно се нуждая от нея?“

Даверн се приведе под нов удар, отстъпи встрани и нанесе прецизно мушкане, което проникна през защитата на Вейлин, заби се в горната му устна и я разкървави и той залитна назад.

— Извинявам се, милорд — каза Даверн и мечът му халоса левия крак на Вейлин. Той падна, а Даверн отби вялия му контраудар и вдигна оръжието си за несъмнено болезнен завършек. — Но вие казахте да не се въздържам.

— Стига! — Алорнис крачеше към тях, почервеняла от гняв. Изблъска настрани хилеция се Даверн, клекна до Вейлин и притисна чист парцал към кървящата му устна. — Това приключи — каза тя на сержанта. — Връщай се в полка си.

— Лейди сестра ви ли командва вече, милорд? — попита Даверн. — Може би така трябва.

— Сержант. — Гласът беше тих, но усмивката на Даверн се стопи на мига. Наблизо стоеше Норта и оглеждаше събралите се войници, предимно свободни бойци от собствения му полк. Всички те бързо решиха, че трябва да са някъде другаде. Снежинка се приближи, побутна Вейлин по рамото и замърка настоятелно, докато той не се изправи.

— Твоят човек е истински звяр — каза Алорнис на Норта, като продължаваше да попива кръвта, течаща от устната на Вейлин.

— Просто следвам заповедите на негова светлост, Учителю — каза Даверн на Норта. Макар да показваше пълна липса на страх от Вейлин, отношението му към Норта винаги бе подчертано уважително.

— Вярно е — потвърди Вейлин и млъкна, за да изплюе на земята кървава хрчка. — И то много добре, мога да добавя.

Норта хвърли кратък поглед на Даверн и нареди тихо:

— Погрижи се за постовете.

Сержантът се поклонил и се отдалечи забързано.

— В битка могат да се случат хиляда неща — каза Норта на Вейлин. — Отдаваш прекалено голямо значение на един изпуснат меч.

— Войните не се печелят с изпуснати мечове, братко. — Вейлин взе парцала от Алорнис и тръгна към дървото, където беше вързал Драскун.

— Брат Келан трябва да се погрижи за това — извика тя след него, но той само махна с ръка и се качи на седлото.

Да се намери Кейнис не беше трудно. Контингентът на Седмия орден, вече разраснал се до четирима братя и две сестри, бе подслонен в покрита с плат развалина близо до пристанището, малко встрани от останалата част на армията, която продължаваше да гледа на тях с нескрито подозрение. Кейнис седеше с другите и говореше тихо, но разпалено, и всички го слушаха с жив интерес. Бяха до един по-млади от него. Дарът на младостта даваше на човек по-големи шансове да оцелее при воларианското нападение, младите бяха по-пригодни за тежестта на битката и по-вероятно биха привлекли окото на някой роботърговец. Един от мъжете явно бе претърпял сурово отношение: беше без риза и гърбът му беше нашарен със скорошни следи от бич, яркочервени на вечерната светлина.

— Военните дела вече не се ограничават до Шестия орден — тъкмо казваше Кейнис. — Сега всички ПравOVERни са призвани да се включат в борбата. Сега всички сме воини. Вече не можем да си позволим лукса да се крием.

Млъкна, когато Вейлин пристъпи от сенките, и другите се обърнаха да го изгледат със смесица от обичайното благоговение и дълбоко уважение.

— Братко — каза Вейлин. — Искам да говоря с теб.

Двамата тръгнаха по дигата. Мракът вече се спускаше, а три четвърти пълната луна се подаваше между облаците. Кейнис не

казваше нищо, чакаше Вейлин да заговори, може би в пълно съзнание за първата дума, която ще изрече.

— Микел — каза Вейлин, когато стигнаха края на дигата. Вечерният отлив беше изтеглил морето назад и изглеждаше, сякаш стоят на голямо възвишение, брулено от силен вятър, а тихо плискащите вълни едва се виждаха под тях. След като Кейнис не отговори, Вейлин проучи лицето на брат си и видя онова, което очакваше: вина.

— Преди да отплавам за Пределите, аспект Грейлин ме увери, че той няма пръст в това — продължи Вейлин. — Прехвърли вината изцяло на брат Харлик, който честно си призна за своето участие, макар и не в най-големи подробности. Може би има нещо, което искаш да добавиш към историята, братко?

Изражението на Кейнис не се промени и гласът му бе безизразен, когато отвърна:

— Моят аспект ми възложи да те пазя. Действах според инструкциите му.

— Мъжете, убили Микел, говореха за друг — някой, с когото, мисля, са се срещнали в гората същата нощ. Някой, от когото се страхуваха.

— Те очакваха брат, който Харлик познаваше, някой посветен в неговите кроежи. Аз го намерих, убих го и заех мястото му. Убийците, наети от бащата на Норта, не бяха толкова лесни за премахване, затова ги пратих в грешна посока, която очаквах да ги отведе далеч от всякакви братя. Микел обаче винаги бе толкова бавен и толкова лесно се губеше.

Вейлин се извърна от него и се взря в морето. Надигаше се вятър и гребените на вълните се белееха под слабата лунна светлина. По-надалеч на хоризонта се виждаше черно петно, към което скоро се присъединиха още няколко.

— Нашият флотски лорд изпълни обещанието си — отбеляза той.

Кейнис хвърли поглед към приближаващите се кораби.

— Тази война събира някои странни съюзници.

— И ни разкрива много, докато го прави.

— Денят, когато ти ни намери... Думите ми не бяха справедливи. Бях загубил толкова много мъже, толкова много непредвидена смърт.

Струваше ми се, че Покойните са ни изоставили, сякаш твоето Безверие е привлякло възмездието им. Това беше глупава идея, братко.

— Братко — повтори тихо Вейлин. — Наричаме се така толкова отдавна, че се чудя дали в тази дума е останало някакво значение. Крили сме толкова много неща, изричали сме толкова много лъжи. Онзи първи ден, в подземията, Грейлин те потупа по рамото и ти трепна. Помислих, че си се изплашил от въображаемите му плъхове, но той всъщност те поздравяваше. Ти не се присъединяваше към Шестия орден — явяваше се пред аспекта си.

— Това е нашият начин да оцеляваме и да продължаваме да служим на Вярата. Поне досега. След смъртта на аспект Грейлин бремето на възраждането на ордена пада върху мен. Ще ми е по-леко да го нося, ако ти ми помагаш.

— Надарените от Пределите не искат да имат нищо общо с ордена ти. Кара и Маркен дори не са от Вярата, а се съмнявам, че Лоркан би могъл да събере воля да вярва в нещо.

— Почти като теб, братко. — Кейнис изрече думите тихо, но Вейлин ясно долови осъдителната нотка в тях.

— Аз не съм загубил вярата си — отвърна той. — Тя се сгърчи и умря пред лицето на истината.

— А тази велика истина ще спечели ли войната, братко? Огледай се и виж колко много хора са пострадали. Твоята истина ли ще ги изхранва в идните месеци и години?

— А твоята дарба ли? Аз още не съм научил каква сила притежаваш, а ако ще командвам тази армия, много ми се иска да знам.

Кейнис се взираше в него с напрегнати и немигащи очи. Ръката на Вейлин посегна към ловджийския нож на колана му, стисна здраво дръжката, беше готов да го изтегли и да го забие в окото на брат си... Издиша бавно, пусна ножа и откри, че ръката му трепери.

— Е, вече знаеш, братко — каза Кейнис, преди да се обърне и да се отдалечи.

7. АЛУЦИУС

Аспект Дендриш оклюма, щом чу новината; отпусна туловището си на твърде тясното легло и сякаш се смали. Гушата му потрепери, докато шаваше месестите си устни, сбърчил чело в израз на отчаяние.

— Може... — Той млъкна и преглътна, взираше се нагоре към Алуциус с безнадеждно ококорени очи. — Може да има някаква грешка. Някакво недоразумение...

— Съмнявам се, аспект — каза Алуциус. — Изглежда, инструктор Грейлин наистина е намерил края си, макар и при доста странни обстоятелства. — Продължи да излага историята, разказана му от Дарнел, без да пропуска Мрачните сили, приписвани на загиналия инструктор от Шестия орден.

Отговорът на Дендриш беше бърз и прекалено отработен, за да е друго освен лъжа.

— Пълни глупости. Честно казано, ужасен съм, че един учен човек може да повярва на такива смахнати дрънканици.

— Прав сте, аспект. — Алуциус бръкна в торбата си, извади ново томче и го хвърли на леглото. Една от по-ценните му находки, „Пътешествието на «Бързото крило»“ от брат Килерн. Беше смятал да дразни аспекта с изпъстрен с коментари екземпляр от „Пълна и безпристрастна история на църквата на Световния отец“ на лорд Ал Аверн, но усещаше, че духът на пухкавия учен може да се нуждае от приповдигане. Дендриш обаче дори не погледна книгата: седеше и се взираше в нищото, докато Алуциус не излезе.

Аспект Елера беше по-предпазлива в реакцията си: спомена накратко за беглото си познанство с покойния инструктор, преди да изрази дълбоката си благодарност за пряското лекарство и новите книги. Тонът ѝ обаче стана забележимо по-напрегнат, когато го попита:

— Ами виното, Алуциус?

— Още не съм го потърсил, аспект.

Тя го погледна в очите и каза с изненадващо остър шепот:

— Тогава се погрижи да утолиш жаждата си *скоро*, драги господине.

След заминаването на Дарнел и голяма част от ренфаелските рицари да търсят неуловимия Червен брат Варинсхолд беше даже още по-тих от обичайното. Воларианският гарнизон се състоеше предимно от варитаи, които по принцип не бяха особено разговорливи, а по-малкият контингент свободни мечове се бяха затворили в богаташките домове в северния квартал, превърнати сега в казарми. По повечето улици не патрулираше никой, тъй като почти не бе останала жива душа, за да е нужно поддържане на реда. Повечето роби бяха откарани с кораби през океана още преди седмици, а оставащите бяха прекалено заети да осъществяват визията на Дарнел за великия му дворец. Един от тях осигуряваше най-ценния труд, всъщност толкова ценен, че Дарнел бе заплашил да отсеке ръката на всеки надзирател, който го докосне дори най-нежно с камшика.

Посещенията при майстор Бенрил не бяха сред любимите задължения на Алуциус. Той изпълняваше тази задача толкова рядко, колкото му позволяваше съвестта, обикновено когато умът му се изпълваше с образи на Алорнис. Завари стария инструктор да се труди усърдно върху западната стена, която след падането на града представляваше назъбена и обгорена грозотия, бележеща връхната точка в разрушението на двореца, а сега бе покрита от край до край с нов мрамор. Бенрил бе с един едър оплешивяващ стар роб — екзекуцията му бе спестена заради каменоделските му умения и вещите му познания откъде да намери още камък. Робът рядко обелваше повече от няколко думи, тъй като надзирателите не бяха получили забрана да използват бичовете си върху гърба му, но когато говореше, си личеше образованият глас на благородник. Алуциус още не бе узнал името му, а и честно казано, избягваше да пита. На робите никога не можеше да се разчита да живеят достатъчно дълго, за да си струва да се сближаваш с тях.

— Получава се много добре, майсторе — извика той нагоре към Бенрил вместо поздрав. Скулпторът беше на втория етаж на скелето и се трудеше върху големия релеф, изобразяващ славната победа на Дарнел над Кралската гвардия.

Бенрил спря чукането и хвърли поглед през рамо. Не го поздрави, но махна раздражено с ръка, давайки му позволение да се качи по стълбата. Алуциус винаги се чудеше на скоростта, с която работеха двамата: едрият роб плъзгаше пила по наскоро завършените изваяния, докато Бенрил продължаваше да ражда нови от девствения камък. Беше минал само месец от началото на суетния проект на Дарнел, а вече бе готова една четвърт от него, изящно изваяните фигури се появяваха от камъка в съответствие с гигантската скица, която Бенрил бе развил пред одобрителния поглед на васалния лорд.

„Това е може би най-великото му дело — помисли Алуциус, докато гледаше как Бенрил дялка героичния профил на един ренфаелски рицар в двубой с уплашено присвиващ се кралски гвардеец. — И пълна лъжа.“

— Какво има? — попита Бенрил, като заряза работата за момент и посегна към близката глинена бутилка.

— Дойдох само да поднеса редовното си уверение, че и двамата аспекти са живи и никой не ги безпокои — отвърна Алуциус. Това беше цената, поискана от майстора в деня, когато го доवлякоха пред васалния лорд. Той просто повдигна вежда пред заплахите на Дарнел за мъчения и бърза екзекуция и стана отстъпчив само когато те бяха пренасочени към аспектите. Въпреки цялото си презрение към обичаите и благоприличието Бенрил си оставаше човек на Вярата.

Майсторът кимна, отпи от бутилката и я подаде на роба. Той хвърли предпазлив поглед към Двайсет и седем, преди да дръпне една бърза глътка и да се върне припряно към работата си. Алуциус взе бутилката, отпусти я и помириша съдържанието. „Само вода.“

— Чувам да разправят за скрит запас от вино — каза той на Бенрил. — Ако ви интересува.

— Виното притъпява сетивата и кара посредствения творец да се мисли за велик. — Бенрил му метна един суров поглед, преди да се върне към работата си. — Истина, с която ти си запознат отблизо, чини ми се.

— Както винаги, за мен беше голямо удоволствие, майсторе. — Алуциус го удостои с поклон, който остана незабелязан, и се върна при стълбата. Поспря да хвърли поглед към костеливия, но все още силен гръб на Бенрил. Тънките му жилави ръце се движеха с изкусен ритъм, докато обработваха камъка. — И още нещо — добави той. —

Изглежда, инструктор Грейлин се е събрал с група бойци в гората. Помните ли инструктор Грейлин? Едър дебел мъж, който се грижеше за складовете на Шестия орден.

— И какво от това? — попита Бенрил, без да спира да дялка камъка.

Алуциус беше вперил очи в ръцете на майстора.

— Умрял е.

Беше съвсем леко трепване, една най-мъничка щръбка, оставена във великолепно изваяние. Но бе прекалено дълбока, за да се заглади — вечно свидетелство за кратка липса на концентрация.

— Мнозина умряха — каза Бенрил, без да се обръща. — И още много ще ги последват, когато лорд Ал Сорна пристигне тук.

Едрият роб изтърва пилата и хвърли уплашен поглед към Двайсет и седем, преди да я вдигне бързо. Наблизо един от надзирателите се обърна към тях и ръката му посегна към навития на кръста му бич.

— Моля ви, внимавайте, майстор Бенрил — каза Алуциус. — Няма да ми е приятно да описвам смъртта ви на жената, която обичам.

Бенрил все така отказваше да се обърне, ръцете му отново се движеха със същата лековата прецизност.

— А бе ти нямаше ли да търсиш някакво вино?

Трябваше му няколко опита, докато открие правилната развалина. Накрая изрови изпод купчина тухли почерняла дървена табела. Буквите бяха напълно изгорели, но личеше грубо изрисуваната фигура на глиган.

— Да — съгласи се той с Двайсет и седем. — Отлично съзнавам, че вероятно са ме пратили за зелен хайвер, благодаря ти. Помогни ми да отместя този камък.

Трудиха се близо час, преди да го намерят; разчистиха дъсчения под отломките, за да разкрият само неясно очертание под праха — правоъгълник с големина около един квадратен метър.

— Една-две бутилки Вълча кръв наистина ще са добре дошли — каза той на Двайсет и седем, докато избърсваше праха от скрития вход и пръстите му опипаха ръбовете. — Прекалено плътно е напаснато. Я пъхни меча си, за да го отвориш.

Двайсет и седем пристъпи към задачата с обичайното си непоколебимо покорство. Натика късия си меч в процепа и повдигна капака. Усилието пролича в издуването на мускулите на ръката му, макар че лицето му си остана безстрастно както винаги. Алуциус хвана ръба на капака и го отвори докрай. Видяха дълбока дупка, водеща към непроницаем мрак.

Беше имал предвидливостта да вземе лампа и сега я запали, след което легна на пода и я спусна в отвора. Жълтото сияние озари само тунел от груб камък — и никакъв издайнически проблясък на стъкло.

— Да — каза Алуциус и поклати глава. — Не ми харесва особено, приятелю. Но един мъж трябва да следва страстите си, не мислиш ли? — Отстъпи от дупката и махна на роба. — Първо ти.

Двайсет и седем само го погледна и не каза нищо.

— Вяра! — промърмори Алуциус и му подаде лампата. — Ако умра там долу, ще те бичуват до смърт. Надявам се, че го знаеш.

Хвана се за ръба на дупката и се спусна вътре. Увисна на върховете на пръстите си, а после скочи в чернотата долу. Въздухът беше прашен и застоял. Двайсет и седем скочи ловко до него секунда по-късно и светлината на лампата озари тунел с непривлекателна дължина.

— Дано да има кумбраелско червено в края му — рече Алуциус. — Иначе ще съм принуден да кажа някои много груби думи на аспект Елера. Много груби думи, наистина.

Вървяха не повече от няколко минути, макар че ехтящите им стъпки и абсолютният мрак отвъд мъжделивото сияние на лампата накара това време да изглежда много по-дълго, и убеждението на Алуциус, че няма да намерят тук никакво вино, растеше.

— Не ми пука за какво настояваш — изсъска той на Двайсет и седем. — Няма да се върна просто така.

Накрая тунелът се разшири в просторна кръгла стая и Алуциус се закова на място при вида на фината зидария, която бе в пълен контраст с грубите стени на тунела. По края на стаята имаше седем каменни колони и ниски стъпала, спускащи се до равна площадка, в чийто център имаше дълга маса. Алуциус отиде до масата, вдигна лампата над нея и забеляза, че не е прашна.

— Като се замисля пак — рече, — може би имаш п...

Чу се внезапен шепот на раздвижен въздух и лампата се пръсна в ръката му. Пламтящо масло заля камъка, после угасна и мракът връхлетя с ужасяваща бързина. Алуциус чу как мечът на Двайсет и седем излетя от ножницата, а после — нищо, нито трясък на стомана, нито болезнено пъшкане. Само мрак и тишина.

— Аз... — започна той, преглътна и опита пак. — Да ви се намира вино?

Нещо студено и твърдо се притисна към шията му, точно върху вената, за която знаеше, че ако бъде срязана дори леко, ще му донесе гибел за няколко секунди.

— Аспект Елера! — бързо и задъхано каза Алуциус. — Тя ме прати.

Пауза, после острието се махна от врата му.

— Сестро — каза един женски глас, гладък и изискан, но същевременно твърд и отсечен. — Запали факлите. Братко, не убивай още другия.

— Алуциус Ал Хестиан. — Младата жена го гледаше през масата с твърдо и не особено гостоприемно изражение. — Чела съм стиховете ти. Господарят ми ги смяташе за най-изтънчените творби от съвременната азраелска поезия.

— Явно образован човек с вкус — отвърна Алуциус, като хвърли скришом поглед към Двайсет и седем, който стоеше присвит в бойна поза и мечът му се движеше напред-назад в бавна пародия на битка. От двете му страни стояха мъж и жена, и двамата млади като жената зад масата. Жената беше пълничка и ниска и на рамото ѝ клечеше голям плъх. Мъжът беше по-висок, добре сложен и облечен в мърлява униформа на Градската гвардия. Пълничката жена гледаше Алуциус с лека усмивка, докато гвардеецът не му обръщаше внимание, а се бе втренчил в Двайсет и седем и ленивите движения на меча му.

— Всъщност — каза младата жена зад масата — аз ги намирах за лигаво сантиментални и твърде цветисти.

— Сигурно са били от ранните ми произведения — рече Алуциус, обръщайки се пак към нея. Лицето ѝ имаше деликатни черти, тесен орлов нос и леко заострена брадичка, косата ѝ беше в приятен меднорус оттенък, а очите ѝ го гледаха студено, с враждебна преценка.

— Баща ти е предател, поете — заяви тя.

— Баща ми е принуден да върши омразните си задължения от обич към мен — отвърна той. — Убийте ме, ако искате да ги изостави.

— Колко благородно. — Младата жена разпери пръсти върху масата, където бе наредена спретната дъга от малки стоманени стрелички. — Пък и лесно за изпълнение, ако открия, че не си съвсем искрен.

Пухкавата жена излезе напред и плъхът пробяга по ръката ѝ, скочи върху масата и изприпка до Алуциус, надигнал муцунка да подуши ръкава му.

— Не усещам мирис на лъжа в потта му — каза тя на младата жена.

— Потта ми ли? — попита Алуциус; усещаше как нова вадичка пот се стича по гърба му.

— Потта на лъжците смърди — обясни пухкавата жена. — Ние не можем да го усетим, но Черноноско го подушва достатъчно добре.

Тя протегна ръка и плъхът изприпка обратно при нея, скочи в обятията ѝ и се сгуши на доволна топчица.

„Мрачното — помисли си Алуциус. — Колко би се зарадвала Лирна да види това.“ Изтика тази мисъл; споменът за Лирна беше болезнен и вероятно щеше да предизвика разсейваща скръб в момент, когато трябваше да се съсредоточи върху оцеляването си.

— Кои сте вие? — попита той младата жена.

Тя го гледа мълчаливо известно време, после вдигна лявата си ръка с хоризонтално изпъната длан. Мигна и една от стреличките се издигна от масата и се задържа на не повече от два-три сантиметра от показалеца ѝ.

— Задай още някой въпрос — каза тя — и това отива право в окото ти.

— Може ли по-бързичко, сестро? — попита с напрегнат глас гвардеецът. — Умът на този тук е лесен за замъгляване, но не мога да го правя вечно.

Младата жена мигна пак и стреличката се спусна бавно на масата. Тя стисна ръце, без да откъсва очи от Алуциус.

— Значи те праща аспект Елера?

— Да.

— Какво е състоянието ѝ?

— Намира се в Черната твърд. Невредима, с изключение на ожулен глезен и силна нужда от баня.

— Какво ти каза тя за нас?

— Че имате вино. — Алуциус рискува да се озърне из стаята. — Предполагам, че е излъгала за това.

— Така е — потвърди младата жена. — Освен това запасите ни от храна и вода са оскъдни, а набезите в града горе не ни дадоха нищо.

— Аз мога да ви донеса храна. Също и лекарства, ако ви трябва. Предполагам, че това е била истинската ѝ причина да ме прати... — Той млъкна, за да си поеме дъх. — Да ме прати при Седмия орден.

Младата жена наклони глава и устата ѝ се изкриви в язвителна усмивка.

— Говориш за легенди, поете.

— О, какво значение има сега? — рече пълничката жена и отиде да застане зад сестра си. — Правилно си се досетил, твоя светлост. Аз съм сестра Инела, тя е сестра Крезия, а този там е брат Релкин. Ние сме всичко, което е останало от Седмия орден в този славен град.

Алуциус махна с ръка към обкръжението им.

— Ами това място?

— Някога е било дом на ордените — отвърна сестра Крезия. — Построено преди Вярата да забрани такъв натруфен стил. Нашите братя от Шестия орден го намериха преди няколко години, било свърталище на престъпници, но впоследствие бе вкарано в по-добра употреба.

Алуциус се обърна да огледа по-добре Двайсет и седем и брат Релкин. Забеляза напрежението върху лицето на гвардееца, докато робът се опитваше да движи меча си сякаш през петмез.

— Той какво му прави?

— Кара го да вижда онова, което трябва — рече Крезия. — Открили сме, че това е главната им слабост, на тези като него и по-малко смъртоносните му братовчеди. Толкова празни умове лесно се замъгляват. Той си мисли, че се сражава с орда убийци, дошли да пролеят кръвта ти. Брат Релкин може също така да контролира скоростта на видението му, да го направи да трае час или секунда.

— Ама не... вечно — процеди Релкин през стиснати зъби.

Алуциус се обърна пак към Крезия.

— Храна и вода — каза той. — От какво друго имате нужда?

— Новини за войната ще са добре дошли.

— Воларианската флота, пратена към Мелденейските острови, претърпя катастрофално поражение. Токрев се готви да превземе Алтор, а Дарнел препусна с рицарите си да издири Червения брат.

— Лорд Ал Сорна?

Алуциус поклати глава.

— Засега няма вести от него.

Крезия въздъхна и стана от масата.

— Кога ще се върнеш?

— След два дни, ако можете да чакате толкова. Събирането на допълнителни провизии, без да събудя подозрение, изисква време.

Тя кимна към Двайсет и седем.

— Този да го убием ли?

— Единствената му задача е да ме пази или да ме убие, ако кракът ми стъпи извън града. Във всички други отношения е сляп и ням.

Тя кимна.

— Вярвам ти, защото аспект Елера не би те пратила тук без причина. — Отвори една кесия на колана си и стреличките от масата се издигнаха и се залюляха върху тъпия си край, преди да се спуснат в кесията в прецизен ред, който накара Алуциус да се усмихне на елегантната му невъзможност.

— В нощта, когато градът падна — добави Крезия, — загубих бройката на мъжете, които убих с тях, а и други твари. Бях пребледняла от загуба на кръв от всички тези убийства и щях да умра, ако сестра ми не ме беше намерила и довела тук. Знай добре, поете, че ако злоупотребиш с доверието ни, ще изцедя всяка капка кръв в тялото си, за да те убия.

Той намери баща си на портата за Северния път, потънал в разговор с воларианския дивизионен командир, докато батальон от свободни мечове се трудеше да изкопае дълбок ров зад стената.

— Масло за лампи ли? — питаше воларианецът, когато Алуциус се приближи и спря на почтително разстояние, но все пак достатъчно близо, за да ги чува.

— Колкото можете да съберете — отвърна Лакрил Ал Хестиан. — Достатъчно да напълни този ров.

Воларианецът погледна проснатата пред тях карта, плъзна очи по линиите, изобразяващи стените и земята зад тях. Алуциус си позволи слаба надежда, че мъжът може да е достатъчно високомерен да отхвърли съвета на баща му, но за съжаление той за пореден път доказа, че не е глупак.

— Много добре — каза той. — Избрахте ли къде да разположим машините?

Бащата на Алуциус посочи няколко точки на картата. Воларианецът кимаше одобрително.

— Но разбира се — каза Лакрил, — ще имам нужда от машини, които да разположа.

— Ще бъдат тук до трийсет дни — увери го дивизионният командир. — Заедно с хиляда варитаи и триста куритаи. Съветът не ни е изоставил.

И да намери някаква утеха в думите на мъжа, Лакрил Ал Хестиан не го показва.

— Една армия може да измине много път за трийсет дни — рече той. — Особено пък армия, подхранвана от любовта си към възкръснала кралица.

Алуциус потисна ахването си, за да не предизвика гнева на воларианеца. Сърцето му блъскаше по-силно, отколкото в мрака под разрушения хан. „Тя е жива?“

Мирвек се изправи и впери твърд поглед в баща му.

— Лъжа, разправяна от страхливци, които се опитват да извинят провала си — заяви той. — И точно това ще кажеш на своя крал, когато се върне. Който и да предвожда онази паплач, не е вашата кралица.

Баща му отвърна само със съвсем леко кимване. Алуциус още не го бе видял да се кланя на някой воларианец. Дивизионният командир му хвърли един последен остър поглед, обърна се и се отдалечи, адютантите му подтичваха, за да не изостават. Алуциус се приближи към баща си с все още разтуптяно сърце.

— Кралицата? — попита той.

— Така се говори. — Ал Хестиан не вдигна поглед от картата. — Върната към живота, а явно и към красотата си, с помощта на

Мрачното. Ако наистина е тя. Не бих изключил Ал Сорна да е намерил отнякъде нейна двойница и да я използва като марионетка.

„И Вейлин ли? А ако дойде той, ще дойде и Алорнис.“

— Ами Токрев? Алтор?

— Съответно убит и спасен. Тази сутрин пристигна пратеник от Уорнскейв. Изглежда, армията на Токрев е била изклана до последния човек и голяма войска марширува на север по повеля на благословена от Мрачното кралица. Синко, струва ми се, че скоро ще получиш завършек на поемата си.

Алуциус си пое дъх и се извърна от картата да погледне към свободните мечове, трудещи се в изкопа.

— Защитните ровове не се ли копаят обикновено извън стените?

— Така е — отвърна баща му. — И ако времето позволи, ще изкопая един и там, просто за вид. Истинската защита е тук. — Той почука по картата с шипа, стърчащ от десния му ръкав, и Алуциус видя сложна мрежа от черни линии, нашарила лабиринта на улиците — улици, които вече не съществуваха. — Поредица от препятствия, теснини, огнени капани и така нататък. Ал Сорна е достатъчно хитър, но не може да прави чудеса. Този град ще бъде гробът на неговата армия.

— Милорд — заговори тихо Алуциус и пристъпи по-близо до баща си. — Моля ви...

— Вече говорихме по този въпрос. — Тонът на баща му беше категоричен, неумолим. — Загубих един син, няма да загубя и втори.

Алуциус си спомни нощта, когато градът падна. Письците и пламъците го бяха събудили от пиянския му сън. Бе слязъл със залитане по стълбите и бе видял баща си в главната зала, заобиколен от куритаи и сечащ бясно с меча си, докато те кръжаха около него. Един вече бе мъртъв, но те не се опитваха да го убият. Алуциус още стоеше вцепенен от шок, когато една яка ръка го стисна за врата и опряха къс меч в слепоочието му. Някакъв офицер от свободните мечове извика на баща му и го посочи. Алуциус никога нямаше да забрави изражението му, докато отпускаше меча си и се отказваше от битката — не срам, нито отчаяние, само искрен и дълбок страх за обичан син.

— Трийсет дни — каза тихо Алуциус. — Средзимната нощ е след трийсет дни, нали?

— Да — отвърна Ал Хестиан след миг размисъл. — Да, след трийсет. — Погледна го загрижено. — Имаш ли нужда от нещо, Алуциус?

— Малко повече храна — каза той. — Аспект Дендриш заплашва да се обеси, ако не го храним по-добре. Макар да се съмнявам, че чаршафите биха издържали тежестта му.

— Ще се погрижа за това.

— Благодаря, милорд.

Алуциус се обърна да си тръгне. Сега, когато бремето на нерешителността бе паднало от раменете му, сърцето му биеше спокойно.

При портите се надигна някаква суматоха и варитайските стражи се поделиха да пропуснат самотен ездач. Алуциус прецени, че е един от ловците на Дарнел — в действителност шайка бандити и главорези, събрани от изметта на Ренфаел, за да издирят Червения брат. Мъжът клюмаше в седлото, докато се приближаваше към бащата на Алуциус, хълбоците и устата на коня му бяха покрити с пяна. Едва не се строполи, докато слизаше. Поклони се и заговори прекалено тихо, за да може Алуциус да го чуе, макар че ако се съдеше по това как се изпъна баща му, вестите явно бяха важни. Ал Хестиан се отдалечи, като раздаваше заповеди, следван от двамата си куритайски стражи, и преди да изчезне от погледа му, Алуциус долови думата „кавалерия“.

— Първо възкръснала кралица, сега пък нужда от кавалерия — рече замислено той на Двайсет и седем. — Струва ми се, че е време да се сбогувам със стар приятел.

Синьо перо го клъвна болезнено по палеца, докато я вадеше от клетката, с висящо на крачето ѝ съобщение. „Такова тегло на такова крехко създание“, помисли Алуциус, докато гледаше тънката телена щипка.

— Искаш ли да ѝ кажеш довиждане? — попита той Двайсет и седем, който както винаги остана мълчалив.

— О, не му обръщай внимание — каза Алуциус на Синьо перо. — На мен със сигурност ще ми липсваш. — Вдигна я и отвори длани. Тя постоя така за момент, сякаш несигурна, после подскочи, запляска с криле и литна.

„Средзимната нощ — помисли Алуциус, докато птицата се губеше от погледа му. — Когато казват, че се прощавали всички обиди, защото кой иска да таи злоба през негодите на зимата?“

8. ФРЕНТИС

Остър есенен вятър духаше над останките на Урлишката гора и вдигаше вихри от пепел, която лютеше в очите и задавяше гърлата. Пепелта се простираше и от двете им страни, мръсносив покров, загърнал земята, нарушаван само тук-таме от стърчащите черни останки на някога могъщо дърво.

— Мислех, че нещо би могло да оцелее — каза Ермунд и се изхрачи, преди да върже шал около лицето си.

— Дарнел със сигурност е действал щателно — рече Бандерс. — Няма да е приятно да пътуваме през това.

— Бихме могли да заобиколим — предложи Арендил. — Да се насочим към брега.

— Крайбрежният път е прекалено тесен — отбеляза Солис. — Има твърде много места за засада и Ал Хестиан сигурно ги знае всичките.

— А ако продължим оттук — отвърна Бандерс, — прашната диря, която вдигаме, ще му даде достатъчен сигнал за приближаването ни. Да не говорим, че дробовете ни ще се напълнят с тази гадост.

— Теренът на запад е по-открит — призна Солис. — Но ще удължи похода ни с цяла седмица.

Френтис потисна едно стенание при мисълта за още дни, прекарани в ужас от изпълнените със сънища нощи. Варинсхолд се беше превърнал в средоточие на неговия копнеж за край, растяща надежда, че каквото и да е резултатът от нападението им, поне със сигурност ще се избави от нея.

— Нищо не може да се направи, братко. — Бандерс извъртя коня си и кимна на Ермунд. — Разгласи заповедта: обръщаме на запад, докато излезем от пепелището.

— Пак беше там — каза Иллиан на закуска и се усмихна благодарно на Трийсет и четири, докато той ѝ подаваше купичка подсладена с мед овесена каша.

— Кой? — попита Арендил.

— Вълкът. Виждам го всеки ден от седмица.

— Замеряй го с камъни — предложи Давока. — Вълците бягат от камъните.

— Не и този. Толкова е голям, че се съмнявам дали изобщо би ги усетил. Както и да е, той не е страшен. Не ме гони, нито ръмжи, нито нищо. Само седи и гледа.

Френтис видя смущение върху лицето на Давока, докато тя наблюдаваше как момичето си яде кашата.

— Ще дойда с теб днес — каза тя. — Да видим дали ще гледа мен.

Иллиан се намръщи и изрече с мъка, но прецизно една лонакска фраза, която той знаеше, че се превежда като: „Глезеното пале никога не излиза на лов.“

Давока се засмя тихичко и се върна към яденето си, макар Френтис да виждаше, че все още е неспокойна.

— Аз също ще дойда — каза той; жадуваше за нещо, което да го разсее от упоритото петно, оставено в съзнанието му от снощния сън. Беше по-странен от обикновено, бъркотия от образи, предимно на насилие, често изпълнени с болка и скръб, но не винаги. *Тя хленчи в леглото си и се взира във вратата на спалнята... Смее се, докато души жена под пустинно небе... Трепери от наслада, докато той я люби, сърцето ѝ прелива от чувства, които е смятала за отдавна мъртви...*

Когато се събуди, облян в пот и мъчещ се да потисне пороя от усещания, осъзна, че не е видял будните ѝ часове, а сънищата ѝ. „Аз сънувам нейните сънища. Какво ли сънува тя за мен?“

До пладне яздиха на запад, без да открият нищо освен празни поля, само с някоя купчина изклани говеда или овце тук-там, главно по-стари животни — по-младите със сигурност бяха откарани във Варинсхолд. Още една миля езда ги отведе до празна ферма с паднал

покрив и почернели от огън стени, без никакъв признак на живот в нея.

— Защо сеят такава унищожение? — попита Иллиан. — Да взимат роби е лошо, но поне разбираемо. Обаче да съборят всичко, докато го правят, в това няма никакъв смисъл.

— Те си мислят, че прочистват земята — каза ѝ Френтис. — Оставят я празна, за да могат собствените им хора да започнат отначало. Да изградят нова провинция на империята по нейно подобие.

Час по-късно Иллиан дръпна юздите на коня си, обърна се към Давока и посочи с усмивка към едно близко възвишение.

— Виж. Не е ли красив?

Френтис го видя веднага — сенчесто очертание на фона на небето, по-висок от всеки вълк, който бе виждал. Клечеше и ги гледаше с безстрастно внимание, докато се приближаваха. Давока вдигна копието на рамото си, за да е готова да го метне бързо.

Спряха на трийсетина разкрача от звяра, достатъчно близо, за да може Френтис да види очите му, мигащи, докато ги оглеждаше един по един, а вятърът рошеше козината му. Съзря простицката истина в думите на Иллиан: той наистина беше красив.

Вълкът стана и затича в тръс на север. След стотина крачки спря, обърна се и пак се втренчи в тях. Те се спогледаха.

— Досега не го е правил — каза Иллиан.

Давока промърмори нещо на собствения си език. Лицето ѝ бе помръкнало от лошо предчувствие, но Френтис забеляза, че е отпуснала копието. Обърна се пак към вълка и видя, че той го гледа. Смуши коня си напред и вълкът стана пак, за да продължи на север. След секунда Френтис чу как Иллиан и Давока го последваха.

След около половин миля вълкът се затича — дългите му крачки поглъщаха разстоянието с невероятна скорост. На няколко пъти Френтис го изгуби от поглед, докато галопираха подире му по ниски хълмове, обрасли с висока трева. Накрая спряха, когато звярът се закова пред един от по-високите хълмове, и до ноздрите на Френтис долетя позната миризма. Той повдигна въпросително вежда към Давока, която кимна и слезе от седлото. Френтис последва примера ѝ и двамата подадоха юздите на Иллиан. Тя се нацупи раздражено, когато той посочи недвусмислено към земята, за да ѝ даде знак да не мърда оттам.

Изкачиха се по склона приведени, а като приближиха върха, запълзяха. Вълкът се бе снишил и ги чакаше на не повече от няколко стъпки оттам, като продължаваше да се взира във Френтис със същото безизразно внимание.

— Какъв глупак трябва да е този човек — прошепна Френтис, загледан в сцената пред тях. Лагерът беше разположен на открито, ограден отзад от плитък поток. По периметъра му обикаляха патрули, но не достатъчно надалеч. Мирисът на дим и конска пот беше силен, от лагерните огньове се издигаха десетки сиви колони дим, които забулваха само отчасти знамето, издигащо се в центъра на лагера: орел върху кариран червено-бял фон.

„Най-много петстотин души — замисли се Френтис. — А армията на Бандерс стои незабелязана между него и Варинсхолд.“

— Вземи Иллиан — каза той на Давока. — Кажете на Бандерс, че ще ги отведе до Лирканова шпора. Инструктор Солис знае пътя.

— Тя нека върви — каза Давока. — Не бива да правиш това сам. Той поклати глава, ухили се и кимна към вълка.

— Май не съм сам. Препускайте бързо.

Изчака цял час след заминаването им, като наблюдаваше лагера и разузнавачите, които идваха и си отиваха — малки групи мъже с кучета, които идваха да докладват и после препускаха в нова посока. „Мислил е, че ще се отправим към Нилсаел — реши Френтис, като гледаше как повечето разузнавачи се отдалечават на север или на запад. — Не му е хрумнало, че ще се опитаме да стигнем до Ренфаел, собствената му земя, с тъй пламенно лоялни жители.“ Поклати глава, зачуден дали Дарнел наистина е толкова глупав, или е просто ненормалник.

Мина още близо час, преди група разузнавачи да потегли в тяхната посока, двама конници и сюррия кучета, които се насочиха право към хълма. Когато започнаха да се изкачват по склона, вълкът се надигна и ездачите моментално дръпнаха юздите, а кучетата се разтичаха, като скимтяха от страх, докато господарите им бълваха срещу тях ругатни и заплахи.

И тогава вълкът зави.

Френтис се сви от необятността на този звук, просна се на земята, стиснал здраво очи и запушил ушите си с длани, а воят се носеше над поля и хълмове и силата му го прорязваше като назъбен трион. Още от годините, когато бе обвързан, не се бе чувствал толкова безпомощен, толкова дребен.

Отвори очи, щом воят заглъхна, и видя, че вълкът се взира надолу към него. Зелените му очи срещнаха неговите и у Френтис се зароди осъзнаването, че този звяр го познава, знае всяка негова тайна, всяка скрита трошица вина. Вълкът се наведе и грапавият му език близна Френтис по челото, накара го да изскимти и остави у него нещо ново. Послание. Не беше глас, по-скоро увереност, ясна и чиста, която грееше в съзнанието му: „Трябва да си простиш.“

Френтис усети как от устните му се откъсва смях, а вълкът отстъпи, обърна се и затича. Френтис го гледаше как бяга — сребърна стрела през виещата се трева, която изчезна за секунда.

Цвиленето на паникьосан кон го накара да дойде на себе си. Той се обърна и видя, че двамата ездачи се взират смаяно в него, а кучетата им вече са далеч и тичат с уплашено квичене към лагера. Френтис избра този отляво, пусна един метателен нож в дланта си и го запрати в гърлото на мъжа. Той падна от коня с кървава пяна на устата, докато посягаше към шията си. Ококореният взор на другаря му се премести към Френтис, а после пак обратно, ръцете му трепнаха върху юздите. Мечът висеше недокоснат на кръста му.

— Имаш да докладваш — каза му Френтис. — Предай на лорд Дарнел поздрав от Червения брат.

Яхна коня си и го подкара към върха на хълма. Постоя там, гледаше как боецът препуска към лагера. Само след няколко мига там завря и закипя, рицарите намъкнаха броните си и се втурнаха към конете, палатките почнаха да падат, докато оръженосците събираха багажа, а от надигналия се пращен облак се появи един-единствен ездач, със синя броня, блестяща на късното следобедно слънце. Френтис вдигна ръка и му помаха дружески, достатъчно дълго, за да е сигурен, че Дарнел го е видял, а после се обърна и препусна на изток.

Поведе ги по криволичещ маршрут — печелеше време на Бандерс да размърда хората си. Галопира известно време на изток,

спираше и гледаше няколко секунди потерята на Дарнел, после кривваше на юг. При всяка пауза Дарнел скъсяваше разстоянието, но конят му, както и тези на неговите рицари, трябваше да носят тежката броня на ездачите си и не можеха да спретнат ефективна гонитба. Френтис им махаше при всяко спиране, а последния път се задържа достатъчно дълго, за да е сигурен, че Дарнел е видял насмешливия му поклон.

След около два часа преследване стигна до Лирканова шпора, тясна ивица тревиста земя с формата на палец, стърчаща навътре в широките води на Саламурената река. Тук реката беше плитка и можеше да се прекоси. На север имаше открита равнина, а на около триста крачки на юг се издигаше висок каменист хълм, който скриваше от поглед източния бряг. Френтис дръпна юздите на коня и се огледа, но не видя и помен от съюзници.

Извъртя коня и го погали, за да го успокои, докато чакаше. Посланието на вълка все още ехтеше в гърдите му, новороденият му дух го даряваше с усмивка, която отказа да напусне устните му даже когато петстотинте рицари на Дарнел се понесоха с грохот към издаденото парче земя.

„Хайде, милорд — помисли Френтис. — Още мъничко по-близо.“

Приповдигнатият му дух спадна леко, щом видя как Дарнел вдигна ръка и целият му отряд спря на двеста крачки от нужното място. Френтис посегна през рамо и изтегли меча си. Вдигна го високо, преди да го насочи право към Дарнел в ясно и недвусмислено предизвикателство. „Бъди верен на себе си, милорд — умоляваше го Френтис. — Бъди глупак.“

Конят на Дарнел се изправи на задните си крака, когато неговият ездач изтегли собствения си меч. Един човек от свитата му излезе напред, вероятно с желанието да го предупреди, но Дарнел махна яростно с ръка и пришпори коня си в галоп. Френтис се приготви за атака, после спря, понеже нов звук достигна до ушите му: рогове, тръбящи пронизително на изток. Нотката им бе прекалено висока за ренфаелски рицари, а Шестият орден не използваше рогове. Той спря, хвърли поглед през рамо и усмивката му помръкна съвсем при вида на поне два батальона воларианска кавалерия, препускаща към източния бряг на Саламурената река.

„Ал Хестиан!“ Нова суматоха привлече вниманието му на юг — шумът от множество коне, газещи през плитка вода. Бандерс изведе рицарите си иззад каменистия хълм и се насочи право към отряда на Дарнел. Френтис забеляза смътните фигури на братята си на върха на хълма, с изпънати лъкове. Премести поглед към Дарнел и видя, че васалният лорд е спрял, а хората му се тълпят объркано зад него. Френтис се озърна за последно към връхлитащата воларианска кавалерия, която вече пресичаше реката, но не можеше да галопира заради дълбочината на водата.

Впери отново очи в Дарнел и смуши коня си в атака, протегнал меча право напред. Преодоля разстоянието за секунди. Можеше да види черните линии на стрелите на братята си, които се спускаха към войниците на Дарнел. Конете се надигнаха на задните си крака и рицари западаха, когато стрелите стигнаха до мишените си. Някакъв човек от свитата на Дарнел сграбчи юздите на васалния лорд и се опита да го издърпа към воларианците, но рухна мъртъв, когато Дарнел го посече през шията с дългия си меч, а после се извъртя и посрещна челно атаката на Френтис.

Конете им се сблъскаха със сила, способна да троши кости. Мечът на Френтис отскочи от острието на Дарнел, когато васалният лорд замахна към него, преди конете им да отстъпят със залитане един от друг. Конят на Френтис се олюля — пръхтеше и пръскаше кървава пяна — и се свлече на колене. Френтис отскочи встрани и приклезна, когато Дарнел се наведе в седлото и опита обезглавяващ удар с дългия си меч. Френтис остави меча да изсвисти покрай него, скочи, улови Дарнел за ръката и го дръпна от седлото. Дарнел се стовари с трясък на метал, но се окопоти бързо и се хвърли напред, блъсна Френтис с шлема си и го събори. После вдигна с две ръце дългия си меч. Френтис виждаше очите му зад наличника, облещени и пълни с омраза.

Претърколи се — острието се спусна и се заби в земята, — после скочи и замахна към наличника на Дарнел. Васалният лорд избегна удара и завъртя меча си в голяма дъга. Френтис изпъшка от усилие, докато блокираше удара, и стоманата на Дарнел иззвънтя в неговия меч на Ордена. Френтис посегна, хвана бронираната китка на Дарнел, преди той да е успял да дръпне оръжието си, пристъпи към него и насочи меча си нагоре през наличника. Дарнел дръпна рязко глава

назад, но острието се заби и върхът му излезе окървавен. Васалният лорд изрева от ярост и болка.

Френтис се завъртя и замахна да посече краката на Дарнел. Не проби бронята, но в удара му имаше достатъчно сила да го повали. Васалният лорд изкрещя и замахна пак към него, но Френтис блокира удара, ритна ръката му с меч и го изби от пръстите му. Стовари ефеса на меч си в наличника на Дарнел и го зашемети, след което стъпи на врата му, насочи върха на острието си в пролуката, взря се в очите зад нея и се ухили свирепо от страха в тях.

— БРАТКО!

Беше Арендил: препускаше към тях между вкопчени в битка мъже, насочил меч си към нещо над рамото на Френтис. Той не губи време да поглежда, а се метна наляво. Един волариански кавалерийски меч остави лека резка на бузата му. Воларианецът извъртя коня си за нов удар, но се катурна от седлото, когато мечът на Арендил го прониза в рамото.

Френтис се обърна и се озова лице в лице с още четирима воларианци, които летяха към него в бесен галоп. Просна се на земята и усети горещ дъх да лъхва врата му, когато един кон го прескочи. Вдигна очи и видя инструктор Ренсиал да нанася прецизен удар нагоре към един от връхлитащите воларианци, толкова силен, че разцепи нагръдника на мъжа. После се приведе под един бесен замах на воларианеца отдясно и отвърна с обратен удар, докато го подминаваше.

Останалите двама воларианци се устремиха към Френтис, близо един до друг и насочили мечовете си напред, но рухнаха, когато рояк стрели се спусна от хълма, за да покоси и ездачите, и конете.

Френтис се завъртя вихрено, търсеше Дарнел сред бушуващия хаос. Рицарите на Бандерс бяха разбили отряда на васалния лорд, но сега бяха заети с воларианците, мъже и коне се блъскаха в маса от стомана и разкъсана плът. Френтис зърна проблясък на синя броня през гъмжилото вдясно, прегърбена фигура на кон, отвеждана от двама воларианци. Заехтяха рогове и кавалерията започна да се оттегля, ездачите нанесоха по един последен удар, преди да извъртят конете и да препуснат в галоп обратно към реката.

Френтис видя кон без ездач на няколко стъпки от себе си, метна се на гърба му и го пришпори след бягащия Дарнел, като посичаше всеки нещастен воларианец по пътя си. Зърна наблизко инструктор

Ренсиал, който съсече един останал без кон воларианец, и изкрещя, за да привлече вниманието му. Очите на инструктора го откриха бързо — както винаги в битка бяха съсредоточени, спокойни и привидно лишени от лудост. Френтис посочи фигурата в синя броня, която вече приближаваше реката, и инструкторът пришпори коня си натам. Френтис препусна бясно по петите му.

Дарнел вече навлизаше във водата, когато Ренсиал и Френтис го застигнаха. Двамата воларианци се обърнаха, за да ги посрещнат, извъртяха конете си със свръхестествена прецизност. Френтис изсумтя раздражено при вида на двата меча на гърбовете им. Бяха куритаи.

Ренсиал се опита да ги заобиколи, като увисна наполовина от седлото, за да избегне острието на единия куритай, но елитният боец скочи пъргаво от коня си върху седлото на Ренсиал и мушна надолу с двата си меча. Ренсиал откачи крак от стремето, люшна се под шията на коня си и нанесе двоен ритник в гърдите на куритая, докато нагазваха във водата. Робът отлетя от коня, а инструкторът се намести обратно в седлото.

Френтис се опита да види сметката на другия куритай с метателен нож — изчака почти да се изравни с роба, преди да го запрати в окото му. Мъжът сякаш не забеляза раната и замахна към Френтис, докато минаваше покрай него. Острието му пропусна със сантиметри и той извъртя коня си да го последва, но падна мъртъв, с копието на Давока щръкнало от гърдите му. Тя го измъкна от трупа и пришпори собствения си кон напред, за да последва Френтис в реката.

Той виждаше пред себе си Дарнел, как шибя коня си до кръв, докато излиза с мъка на отсрещния бряг. Там го заобиколи ескорт от воларианци и заедно препуснаха на изток, оставяйки ариергард на брега. Ренсиал връхлетя право срещу тях, мечът му вършееше бясно и мъже западаха около него. Той пришпори коня си подир бързо отдалечаващия се Дарнел, но животното залитна, когато едно воларианско острие се впи в шията му. Друг воларианец препусна към инструктора, готов да го пониже в гърба. Конят на Френтис се вряза в неговия преди мъжът да успее да нанесе удара си, а секунда по-късно изкованият в Ордена меч прониза главата му.

Давока изкрещя от безсилие, докато си пробиваше път с бой през останалите воларианци, копието ѝ свистеше и от върха му хвърчеше кръв. Накрая останаха само двама кавалеристи, които отчаяно се

опитаха да последват отстъплението на другарите си, но паднаха мъртви от стрели, долетели изотзад. Френтис се обърна и видя Солис и Иверн да прекосяват ръката с лъкове в ръце. Зад тях битката бе приключила и западният бряг бе спокоен, рицари и свободни бойци обикаляха сред трупове.

Френтис хвърли пак поглед към прашния облак, вдигнат от Дарнел, и разбра, че вече няма да го хванат. Давока промърмори някакво лонакско проклятие и запрати копието си в земята. Наблизо Ренсиал бе коленичил до коня си, галеше го по шията и му шепнеше тихо, докато животното не издъхна.

— Това беше безразсъдно, братко. — Бледите очи на Солис го гледаха със сурово неодобрение, което се усили, когато Френтис избухна в смях.

— Да, братко — отвърна той, щом веселието му се оттече; знаеше, че изражението на Солис е огледало на неговото собствено, когато гледа Ренсиал. — Крайно безразсъдно. Имаш моите най-дълбоки извинения.

— В ръцете ни беше! — пенеше се Ермунд и стиснал дръжката на меча, забиваше ножницата в земята. — Аз стигнах на по-малко от два метра от него в мелето. В ръцете ни беше, а е още жив! Направо го чувам как се смее!

— Рицарите му са мъртви или пленени, а той бяга към Варинсхолд като пребито псе — отвърна Бандерс. — Съмнявам се, че му е до смях.

— Макар че сега вече знае броя и местоположението ни — отбеляза Солис.

— Ама му липсват сили да направи кой знае какво по въпроса — възрази баронът.

Стояха на върха на каменистия хълм над реката. Долу бойците на Френтис обикаляха между мъртвите и събираха оръжия и ценности. Недалеч от брега чакаше под стража малка група от рицарите на Дарнел. Без броня представляваха странно жалка гледка, просто уморени и победени мъже, ококорени от страх и с нерви изпънати от моменталната смърт, сполетяла онези воларианци, които бяха опитали да се предадат.

— Защо тези пъпчиви курвенски синове са още живи, братко? — беше го попитал Греблото преди малко, когато бяха достатъчно близо до неспокойно шаващите пленници, за да могат те да ги чуят. — Нали са изменили на Кралството?

— Те се предадоха според обичая — каза му Ермунд, не без известно съжаление. — Баронът ще реши съдбата им.

— По-добре ги дръжте далеч от нас по пътя — промърмори мрачно Греблото, преди да се отдалечи да потърси още плячка.

Бандерс беше изкопчил от пленените рицари достатъчно информация, за да стане ясно колко дълбоко стига заблудата на Дарнел.

— Съграждал наново двореца и се правел на крал — рече той, клатейки шава. — Започвам да се чудя дали тия воларианци не са му наложили някакво Мрачно заклинание, което да го лиши от всякакъв разум.

— Тази лудост винаги си е била в него, татко — каза тихо лейди Улис. — Помня я добре. Като малка я бърках със страст, дори с любов. Впрочем, може и да е била, само че любов към самия себе си, обуздавана единствено от волята на баща му. След смъртта на васален лорд Терос той вече се чувства свободен, най-после готов да полети.

— Да се надяваме, че лудостта му ще го направи глух за съветите на Ал Хестиан — рече Бандерс. — Сега ще е почти невъзможно да превземем с изненада Варинсхолд, а на него му стига да чака зад стените, докато съюзниците му си свършат работата в Кумбраел.

— Аз все пак бих искал да опитам през канализацията, милорд — каза Френтис. — Сам, ако се налага.

Това привлече някои странни погледи от събралите се капитани, а този на Солис беше особено втрънен. Френтис знаеше, че новата лекота, обзела душата му, личи върху лицето му, но дарът на вълка бе нещо ценно и той не виждаше причина да го крие. „Трябва да си простиш.“

— Аз... ще го имам предвид, братко — увери го Бандерс със скована усмивка, която Френтис познаваше добре. „Така се усмихваш на някой, когото смяташ за луд.“

— Намираме се само на няколко мили от нилсаелската граница — каза лорд Фурел. — Може би ще е най-добре да спрем тук за почивка и да изчакаме вести от моите пратеници. Възможно е в същия

този момент към нас да идват подкрепления. В най-лошия случай от Пределите все пак ще дойдат някакви новини.

Бандерс изгледа въпросително Солис.

— Ще пратя братята си във всички посоки — каза брат-командирът. — Ако на петдесет мили околоръст може да се намери някаква информация, ще я имаме до два дни.

Бандерс кимна.

— Много добре. Ще лагеруваме тук. Брат Френтис, ти си подчинен на своя брат, не на мен, но мисля, с него сме на едно мнение, че посещението ти във Варинсхолд трябва да почака.

Френтис сви рамене и се поклонил с любезна усмивка.

— Както пожелае милорд.

Усмивката му се задръжжа, докато се връщаше в палатката си. Безпокойството, което бе изпитвал при самия вид на постелята, вече го нямаше. „Сън без сънища — помисли си той, смъкна ботушите и се отпусна на одеялото. — Чудя се какво ли ще е.“

Тя ги гледа как се бият с хладна отнесеност и преценява уменията и бързината им, докато танцуват в ямата долу. Звън на стомана отеква в стените около нея и в грубия каменен покрив горе, защото тези ями са нови, изкопани дълбоко под улиците на Волар, рождено място на отдавна заченати деца.

„Харесват ли ти, любими?“ , пита го тя. Знае, че той ги вижда. Жадува да привлече интереса му, да чуе дори една-едничка дума през бездната, която ги дели. „Научихме толкова много от теб.“

Мъжете в ямата долу се бият без задръжки и умират без писъци. Ала лицата им не са куритайски, не приличат на безлични автомати. Тези мъже се въсят от болка и ръмжат от ярост, показват мрачно задоволство, при кървава победа. В ямата има поне сто, движат се с уменията на хора, обучени да се бият.

„Скъсиш ли много веригата на кучето — мисли си тя, — ще се задуши. А колкото и да го биеш, винаги ще си остане куче. Но тези, любими... — Тя се усмихва надолу към мъжете в ямата. — Тези са лъвове.“

Извързва се и тръгва по каменната пътека към една тясна врата. Звуците на битката я следват, докато върви; тунелът е дълъг

и тъмен, но тя е минавала оттук и друг път и няма нужда от факли. Залата, до която стига, е широка и висока, със стъпаловидно разположени редици от килии с железни решетки. Тя спира и оставя песента си да обикаля, усеща притъпения страх, извиращ от всяка килия. Надзирателите, които ги обслужват, прилагат наркотиците щедро, но страхът все още си е тук. Песента ѝ се спира на една килия на средния етаж вляво. Нотката е остра, мрачна и бъдеща глад.

За миг това предизвиква у нея безпокойство. Обикновено песента ѝ избира някой невинен бледен младеж, откраднат от избито планинско племе или забелязан от надзирателите в централите за обучение. Харесвало ѝ е да играе ролята на благодетелка, добродушна господарка, дошла да им предложи избавление от това място на безкраен страх, да се наслаждава на отчаяната надежда в очите им и даже да им дава милосърдието на бързата смърт като награда.

Сега е различно. Песента говори за отвратителна душа и точно това разбужда глада ѝ. „Заради теб ли е, любими? — пита го тя. — Ти ли ме промени толкова?“ Въпреки безпокойството си знае, че тази черупка трябва да бъде запазена, защото Пратеникът ѝ е обяснил колко бързо може да се поболее една крадена черупка — изискванията на множеството дарби ги изтощават. Тя тръгва към най-близкото стълбище, но спира, щом се приближават двама куритаи, помъкнали облечен в червено мъж, което ѝ дава добре дошло развлечение.

— Съветник Лорвек — поздравява тя мъжа в червено. — Толкова време мина. Радвам се да видя, че годините изобщо не са ви се отразили.

Мъжът изглежда в средата на трийсетте, макар че тя го е срещнала за първи път преди осемдесет години, когато той за първи път бе издигнат в Съвета — впрочем, именно в същата тази зала. Тогава от него бликаше триумф и той се дуеше от задоволство, че си е осигурил прословутото безсмъртие. Но сега изглежда просто какъвто е, уплашен човек, смирен от мъченията и очакващ смъртта.

— Аз... — започва той, преглъща и от ъгълчето на устата му потича тънка струйка кръв. — Аз... смирено съжалявам за всяка обида, която съм нанесъл на Съюзника или неговите слуги...

— О, ето че започваш пак, Лорвек — казва тя и клати глава с тъжна усмивка. — Винаги казваш неправилните неща. Как ме нарече

онзи ден в Съвета преди двайсетина години? Сега си се — денят, когато се върнах от екскурзията си до кралството на прасето с дръпнатите очи?

Лорвек оклюмва, после събира сили за нова молба.

— Аз... аз изрекох... неразумни слова...

— „Кръвожадна курва на един зловреден призрак.“ — Тя го сграбчва за косата и дръпва главата му нагоре. — Да, вярно, че беше неразумно. А сега ме наричаш слуга. Чудя се как изобщо си се издигнал толкова високо с такава лоша преценка. След всичко, което ти даде Съюзника.

Залива го умора и очите му се замъгляват. Тя решава, че е изчерпал способността си да моли, но после той си поема дъх, светлината се връща в очите му и той я заплюва в лицето с кървава хрочка.

— Съветът няма да търпи това, мръсна кучко! — изсъсква.

— Доказателствата за корупция се пренебрегват трудно — казва му тя, като намира в себе си искрица възхищение към тази последна проява на кураж. — Опасявам се, че гласуването беше единодушно. Освен това... — Тя пристъпва по-напред и прошепва: — Само между нас двамата, скоро на Съвета няма да му се налага да търпи нищо. — Лепва една целувка на бузата му и отстъпва назад.

— Върнете го там — казва на куритаите и кимва към тунела, водещ към ямите. — Дайте му меч и го хвърлете вътре. Кажете на надзирателя, че искам да знам колко е издържал.

Той крещи, докато го влачат, първо с предизвикателство, което се превръща в разкаяни молби, докато групата потъва в тунела и гласът му заглъхва. Тя призовава отново песента, търси килията с мрачната нотка и се отправя към стълбите.

Френтис се събуди с вик и се преви от отчаяние и скръб. Усети как сълзите му текат и закри лицето си с ръце, а от гърлото му се изтръгна хленч.

— Момче? — Инструктор Ренсиал посегна да го докосне нерешително по рамото, в гласа му се долавяше объркване. — Момче?

Френтис продължи да плаче, докато лудият инструктор го потупваше по рамото; съзнаваше, че всички са наизлезли от палатките

си, стоят и го зяпат смаяно, но откри, че не може да спре. Не и докато не изгря утринното слънце и всякаква възможност за сън благополучно се стопи.

— Кръвната ми баба имаше много сънища. — Очите на Давока се бяха втренчили в лицето му, докато яздеше край него, макар че тонът ѝ бе небрежен, тази сутрин без обичайното ѝ ръмжене.

Френтис кимна уморено и не отговори. Закуската бе минала предимно в мълчание. Трийсет и четири му бе подал купичка овесена каша с неспокойно въсене, Иллиан и Арендил не искаха да срещнат погледа му, а Греблото го зяпаше, смръщил загрижено рунтавите си вежди.

— Сънуваше звезди да падат от небето, за да натрошат земята — продължи Давока. — И потоци, толкова големи, че заливат планините. Един ден подари понито си и всичките си притежания, защото сънувала, че слънцето ще избухне по здрач. То не избухна и хората виждаха само една луда старица със сънища, а сънищата не означават нищо.

„Това не са сънища“, искаше му се да ѝ каже. Затвори очи и разтри слепоочията си.

— Мислиш, че не съм годен да водя хората?

— Моят клан би те последвал и в Устата на Нишак, ако поискаш. Просто ги е страх за теб, нищо повече.

Той отвори очи и се насили да огледа хоризонта. На запад от Шпората земята се състоеше предимно от пасища, сега пусти. Тъй като никой не я пасеше, тревата бе избуяла високо. Инструктор Солис беше отстъпил пред молбата му да проучи терена на юг, макар бледите му очи да говореха, че го съди по-сурово от хората, които го следваха от Урлишката гора. „Мисли ме за съсипан — знаеше Френтис. — Смазан от тежестта на толкова много вина.“ Не беше казал на Солис за благословията на вълка, за освобождението от вината, което му бе донесъл, защото сега то му се виждаше напразно. Какъв смисъл имаше да е свободен от вина, когато бе обречен да гледа през *нейните* очи всяка нощ?

Давока до него се вцепени и посочи. Френтис се отърси от съмненията, замъгляващи главата му, проследи пръста ѝ и забеляза на

хоризонта двама конници, яздеха в лек галоп през високата трева. Знаеше, че не може да са воларианци — те никога не патрулираха на малобройни групи, — а се съмняваше на Дарнел да са му останали много ловци, които да прати, особено пък без кучета. Освен това беше ясно, че конниците не се крият. Това не беше поведение на враг. Въпреки това той откачи лъка си и сложи стрела. Ездачите се приближаваха. Давока извъртя коня си така, че да скрива копието ѝ, което държеше ниско от дясната си страна.

Ездачите бяха жена и мъж. Жената имаше дълга коса, вързана на стегната плитка отзад, и яздеше висока пъстра кобила. Дрехите ѝ бяха смесица от кожи и воларианска екипировка. На седлото ѝ имаше къс меч. Носеше и копие, украсено с пера и нещо като талисмани от резбована кост.

Давока изсумтя изненадано:

— Еорили.

Мъжът носеше униформа на Кралската гвардия, изпитото му лице бе застинало в постоянно мръщене, нещо средно между объркване и болка. Устата му бе отворена, а устните — безизразни.

Конниците спряха на десетина метра от тях и жената ги огледа: с насмешка Френтис и лъка му, с подозрение и предпазливост Давока. Кралският гвардеец до нея им хвърли само един уморен поглед.

Давока каза нещо на непознат език. Думите ѝ бяха колебливи и оформени с мъка. Еорилката се изсмя, после каза на езика на Кралството със силен акцент:

— Лоначката пъшка като маймуна, която ражда.

Давока се наежи, стисна здраво юздите и надигна копието си, но еорилката само се ухили и се обърна към Френтис.

— Моят... съпруг ме учи... на ваш език. Ти... брат ли си?

— Да — каза той. — Брат Френтис от Шестия орден. Това е лейди Давока, лонакска посланичка в Обединеното кралство.

При тези непознати думи еорилката премигна объркано, поклати глава и се потупа по гърдите.

— Инша ка Форна, аз съм еорил.

— Видяхме — рече безизразно Давока. — Какво правиш тук?

— Това брат Лерниал. — Еорилката посочи кралския гвардеец, който се взираше мълчаливо в земята. — Праща ни клицата.

— Клицата? — попита Френтис.

Инша ка Форна изсумтя раздражено, обърна се, посочи на юг и каза бавно и отчетливо:

— Кралицата.

9. ЛИРНА

Името се намираше по средата на днешния списък, четливо изписан с почерка на брат Холун. Беше ѝ станало навик да чете списъка всеки ден след закуска, а братът чакаше търпеливо, докато тя преглеждаше всяко име. Достави ѝ удоволствие да разбере, че той вече е съставил пълен списък на хората в армията ѝ, с изключение на сеордите и еорилите, които реагираха на опитите му с объркване и презрение. След пристигането в Уорнсклейв тя го беше помолила да разшири списъка, така че да включва и бежанците, които продължаваха да се стичат в опустошения град. Едрият брат се зае със задачата с обичайната си прилежност, макар да му се наложи да разшири екипа си от писари до над трийсет души, предимно възрастни хора, умело служещи си с буквите и не особено подходящи за войнишкия занаят.

— Всички тези са пристигнали вчера, така ли? — попита тя.

— Да, ваше величество. Настанихме ги в западния квартал. Подслоните са оскъдни, но миньорите на капитан Ултин работят усърдно. Носят дървен материал за поправка на покриви и тем подобни. Даже започнаха да строят каменни къщи от отломките.

— Добре. Прати още хора да им помагат. — Тя погледна пак името в списъка и си спомни последните думи на един удавник: „Не забравяй обещанието си, кралице моя.“

Остави списъка настрана и се усмихна на Холун. Беше започнала да дава аудиенции на поданиците си в една голяма стая на втория етаж на дома на началник-пристанището, с удобен, макар и малко обгорен стол вместо трон, а Илтис и дамите ѝ стояха зад нея, застинали в покорни пози, което тя намираше за доста дразнещо, въпреки че разбираше нуждата от това. „Една кралица трябва да има двор.“

— Това увеличава бройката до трийсет хиляди нови гърла за хранене, права ли съм, братко? — попита тя своя лорд-ковчезник.

— Трийсет и една хиляди шестстотин и двайсет — отвърна братът с обичайната си готовност. — Слава на Покойните, че ни

пратиха лорд Ал Бера, иначе всички те щяха да гладуват.

— Така е. — Лирна реши да не добавя, че ако не бяха новите ѝ поданици, армията ѝ вече щеше да е поела на поход. Вместо това бяха принудени да киснат в тези развалини, да се грижат за прехраната на хората и да обучават новопостъпилите, които горяха от желание да спипат воларианците, но им липсваха сили да маршируват повече от миля. Заграбената храна, която доставяше мелденейската флота, се оказа по-малко, отколкото се бе надявала Лирна, досега само тон зърно, макар че пиратите, появяващи се в пристанището, изглеждаха богато наконтени с коприна и бижута. Щита още го нямаше, макар че корабен лорд Елл-Нури пристигна предния ден, а палубата на „Червеният сокол“ бе отрупана със заграбени стрели, предназначени първоначално за Варинсхолд.

На вратата се почука и Орена отиде да отвори. Беше Бентен.

— Лорд Ал Сорна и лейди Ал Мирна, кралице.

Тя кимна и се усмихна пак на брат Холун.

— Чакам с нетърпение утрешния ви доклад, братко.

Той се поклони и тръгна към вратата. Отстъпи встрани, когато влязоха Вейлин и лейди Дарена.

— Искам да говоря с лорда и дамата насаме — каза Лирна на придворните си и те се поклониха и се оттеглиха, Илтис с явна неохота, тъй като напоследък рядко я изпускаше от очи, но беше достатъчно умен да не спори. Лирна гледаше как Вейлин и Дарена стават едновременно, в движенията им имаше синхрон почти като в тези на празноглавите нилсаелски близнаци. Докато гледаше еднаквите им неутрални изражения, се зачуди дали го съзнават, дали знаят колко смущаващо е това за нея, и колко болезнено.

„Една кралица стои над ревността — напомни си тя. — Макар че след днешния ден би било простимо, ако си мислят друго.“

— Лейди Дарена — каза тя колкото можеше по-любезно. — Мислих върху вашия доклад за богатите златни залежи, които могат да се открият в Пределите. Доколкото мога да предположа от оценката на брат Холун, мините съдържат достатъчно злато, за да изплатят неколkokратно всичките ни настоящи и бъдещи задължения към мелденейската търговска класа.

Дарена кимна отсечено.

— Така мисля, ваше величество.

— Странно, но не помня някога крал Малциус да е споменавал, че знае за наличието на такива богатства в своите владения.

Отговорът на Дарена бе бърз и, според Лирна, добре отрепетиран.

— Пълното изследване на залежите още не беше завършено по време на трагичната смърт на краля, ваше величество. Честно казано, подозирам, че предстои да бъдат открити още жили.

— Радвам се, милейди. Подобно богатство може да се окаже спасително за Кралството в идните години, защото ни предстои още много работа. И все пак то ще ни е от малка полза, ако лежи в земята на стотици мили разстояние, докато мъжете с нужните за добива му умения са тук, заедно с човека, който е в най-добро положение да организира усилията им.

Видя как двамата се вцепениха, пак със същата смущаваща едновременност.

— Ваше величество? — каза въпросително Вейлин.

Лирна си пое дъх и призова съжалителната си усмивка. Тази сутрин бе прекарала доста време пред огледалото да я упражнява, защото не беше от най-добрите й.

— Лейди Дарена, мой тежък дълг е да ви заповядам да се върнете незабавно в Северните предели, където ще прилагате волята на кралицата до момента, в който лорд Вейлин е в състояние се върне към своите задължения. Съдът на корабен лорд Ел-Нурич чака в пристанището да ви откара там. При добро време би трябвало да стигнете до Северна кула за три седмици, тъй като корабът му е необичайно бърз. Ще заповядам също така да бъдат събрани достатъчно кораби, за да превозят миньорите на капитан Ултин до дома колкото се може по-скоро.

— Те искат да се бият — заяви Вейлин. Дарена стоеше безизразна до него. — Ако ги отпратите, това ще предизвика брожение...

— Аз ще говоря с тях — каза му Лирна. — Ще им обясня, че всеки замах на кирката струва колкото сто удара на меч. Освен това те се биха достатъчно, за да задоволят честта си, не мислите ли?

— Така е, ваше величество — обади се Дарена, преди Вейлин да успее да заговори. — Аз... съжалявам за необходимостта да издадете

такава заповед. — Хвърли бърз поглед към Вейлин, преди да сведе очи. — Но не намирам какво да възразя.

„Истински късмет, защото не бих слушала възражения от теб.“ Лирна скри тези думи зад нова усмивка, стана и пристъпи напред да хване ръцете на дребничката жена.

— Службата ви в тази война беше велика и чудесна. Никога няма да бъде забравена, нито пък е приключила. Доставете ми богатства, милейди, за да мога да си купя правосъдие.

Пусна ръцете на Дарена, отстъпи назад и се насили да срещне погледа на Вейлин. Блясъкът в присвитите му очи бе труден за понасяне. „Това не е ревност — искаше й се да каже. — Достатъчно добре ме познаваш.“

— Сигурно искате да се сбогувате — каза им тя. — Аз имам работа с новопристигналите.

Новодошлите се различаваха от повечето групи, добрали се до Уорнсклейв, по това, че с тях имаше много деца. Една от най-честите и трудно поносими гледки по време на похода им бяха многото малки трупчета. Децата бяха затваряни заедно в някоя къща и изгаряни, или пък просто изколвани като нежелан добитък и оставяни да гният на открито. Гледката на толкова много от тях живи повдигна духа на Лирна, макар че бяха предимно мършави и тихи и я зяпаха втренчено, докато обикаляше из жалкия им подслон.

— Брат Инис — представи брат Холун един слаб мъж в сива роба. — Управител на сиропиталището в Рансмил. Крил е своите подопечни в гората в продължение на седмици.

— Братко. — Лирна отвърна на поклона на мъжа с дълбоко уважение. — Благодаря ти от все сърце. Твоите дела са гордост за Вярата.

Брат Инис, явно несвикнал с кралски особи и поболял се от глад, се олюляваше леко, но успя да се задържи прав. Децата се бяха струпали около него, вкопчени в робата му, и някои гледаха Лирна, сякаш му е причинила зло.

— Получих голяма помощ, ваше величество — каза братът и посочи към сравнително малкото възрастни в групата. — Тези хора

гладуваха, за да могат децата да ядат, и отвеждаха воларианците от тях, за да не ги открият. Някои платиха скъпо за смелостта си.

— Те ще получат справедливо признание за саможертвата си — увери го тя. — Ако желаете нещо, говорете с брат Холун и то ще ви бъде осигурено.

Той отвърна с още един нестабилен поклон.

— Благодаря ви, ваше величество.

— Търся една жена. Трела Ал Орен.

При това име Инис пребледня и се озърна предпазливо към един близък заслон, покрив от тънки дъски над някогашна барака за дърва.

— Тя... даде много, за да топли тези деца — изломоти той. — Простете, ваше величество. Но ви моля да не ѝ налагате никакво наказание.

— Наказание ли? — попита Лирна.

— С какво мога да ви услужа, ваше величество?

Лирна се обърна и видя висока жена, която стоеше със скръстени ръце пред заслона. Беше над петдесетгодишна, с красиви черти, застинали в предпазливо мръщене. Черната ѝ коса беше прошарена с бяло.

— Милейди — поклони ѝ се Лирна, — нося ви вести за сина ви.

Лейди Ал Орен бе съумяла да запази по време на изпитанието си порцеланов сервиз за чай: две чашки и сферичен чайник, фино украсен със златен мотив от орхидеи.

— Алпирански е — каза тя, докато седяха пред заслона ѝ и наливаше чая. — Подарък от леля ми по случай сватбата.

Лирна отпи от чая и намери вкуса за изненадващо плътен.

— Много сте находчива — подхвърли тя с надеждата да отпусне явното напрежение у жената. — Да запазите това съкровище и да се сдобияте с чай с такова качество.

— Преди няколко седмици намерихме каручка на търговец. Собственикът, разбира се, беше мъртъв. Бяха взели всичко освен чая, макар че торба жито щеше да ни дойде по-добре. — Тя отпи и въздъхна, събираше сили за очевидния въпрос. — Как умря той?

— Спасявайки живота ми и живота на онези, които в момента образуват моя двор.

— Но не и своя собствен.

— Милейди, ако имаше някакъв начин...

Лейди Трела поклати глава, свела лице и затворила очи.

— Продължавах да се надявам, през цялото време — бягството от Варинсхолд, дългите дни на пътя, намирането на брат Инис и децата... бях се вкопчила здраво в надеждата си. Фермин винаги е бил толкова умен, макар и никога мъдър. Ако е имало начин да оцелее при падането на града и да се измъкне от тъмниците, щеше да го намери.

Лирна си помисли за акулата и битката; чудеше се дали тя би споделила нейните подозрения, вярата ѝ, че Фермин е намерил поне някаква форма на бягство и отмъщение. Но не можеше да изрече думите, загадката във всичко това бе прекалено голяма. „Дали той беше човек, живеещ в акула? Или акула със спомена, че някога е била човек?“ И в двата случая бе сигурна, че тази смела жена няма нужда да бъде обременявана с допълнителна мистерия.

— Бих искала — каза Лирна — да направя посмъртно Фермин Меч на кралството. В чест на саможертвата му.

Устните на лейди Трела се извиха в съвсем слаба усмивка.

— Благодаря ви. Мисля, че той би намерил идеята за... забавна.

Лирна се озърна към гледащите ги хора. Възрастните бяха заети с готвене и строителство, но брат Инис и неговото люпило от деца продължаваха да наблюдават срещата им с дълбока загриженост.

— Брат Инис каза, че сте ги топлили — каза тя.

Лейди Трела сви рамене.

— Всеки може да запали огън.

— А също и да оцелее при нападението на един град и бягството на юг. Сериозно постижение.

— Не знам колко ви е казал Фермин за положението ни, ваше величество, но въпреки името си ние не сме водили живот на благородници. Беднотията прави човек изобретателен.

— Сигурна съм. Но все пак, сама жена да оцелее във война и глад толкова дълго. — Тя наблюдаваше как лейди Трела отпива още чай и забеляза, че се насили да преглътне. — Може би сте чули — продължи, — че аз вдигнах всякакви забрани за използването на Мрачното в това кралство. Сега Надарените заемат почетно място в армията ми и при разговорите си с тях забелязах, че споделят една обща черта. Във всеки от тези случаи майка им също е имала дарба, но бащата не винаги. Любопитно, не мислите ли?

Лейди Трела срещна погледа ѝ, после бавно вдигна ръка и разпери пръсти.

— Онази нощ един волариански войник разби с ритник вратата ми и ме намери да се крия в шкафа в спалнята. Сграбчи ме със смях за косата и се приготви да ми пререже гърлото. — Синьо пламъче заигра весело на върха на показалеца ѝ. — Не се смя дълго. — Пламъчето стана жълто, разгоря се и обхвана ръката на Трела от пръстите до китката.

— Ваше величество! — Илтис изникна до нея с полуизваден меч. Лирна осъзна, че е станала и е отстъпила назад.

— Знам за вашия едикт, ваше величество — каза Трела. — Но едни голи думи не могат да разсеят векове на страх. Майка ми се погрижи да разбере добре опасността от разкриването на моята природа, ужаса, който предизвиква, и нежеланото внимание от страна на ПравOVERните. — Сви ръка и пламъците угаснаха. Лирна си пое дъх и се насили да спре треперенето на крайниците си. Кимна успокояващо на Илтис, седна отново на мястото си и сръбна още малко чай, докато спомените заглъхваха. Миризмата на собствената ѝ кожа, докато пламъците я лижеха...

— Седмият орден е обвързан от думата ми — каза тя след малко, когато беше сигурна, че в гласа ѝ няма да се прокрадне треперене. — Няма да им позволя да задължават никой мой поданик да се присъедини към тях. Има малка група Надарени от Северните предели, които не спадат към ордена и отговарят само пред лорд Вейлин и мен. Ще сте добре дошла сред тях.

— Аз съм стара жена, ваше величество.

— Не мисля, че сте чак толкова стара. Освен това ми се струва, че душата на сина ви би се радвала да ми служите, не смятате ли?

Очите на Трела се насочиха към стоящите наблизо деца.

— Имам задължения тук, ваше величество.

— За тези деца ще се полагат добри грижи, давам ви дума. Те вече нямат нужда от вашия огън, но аз имам.

В гласа ѝ сигурно се бе промъкнало нещо, защото предпазливостта върху лицето на Трела се усили, очите ѝ я гледаха с изражение, каквото бе виждала само на лицата на малцина избраници. „Норта, Дарена, Рева... Вейлин. Хората, които не изпитват благоговение, виждат по-ясно.“

— Това не е заповед — добави Лирна с усмивка. — Просто молба на една кралица. Помислете върху нея. Срещнете се с аспект Кейнис или хората от Пределите. Сигурна съм, че всички те ще ви приемат с радост.

— Ще го направя, ваше величество. — Трела се поклони и Лирна стана. — И още нещо, ако ми позволите да отправя една молба.

— Разбира се.

— Гербът на сина ми. — Сега очите ѝ блестяха от сълзи и децата се стълпиха около нея, доловили скръбта ѝ. — Бих искала да е невестулка. От всички животинчета, които го следваха до дома, те му бяха любимите.

— Както желаете, милейди — увери я с поклон Лирна. „По-добре невестулка, отколкото акула.“

Макар че голяма част от Уорнскейв бе срината наравно с павираните улици, инфраструктурата под града си оставаше почти непокътната. Множество изби осигуряваха полезен допълнителен подслон и места за затворници. Воларианката беше затворена в избата за въглища на някогашна ковачница, ако се съдеше по покритата със сажди наковалня сред развалините. Пред стълбите на избата стояха двама кралски гвардейци, а лорд Верниерс чакаше, седнал на наковалнята, и драскаше в малък бележник. Щом я видя, че се приближава, стана, поклони се с обичайната си грация и я поздрави на езика на Кралството, без нито следа от акцент.

— Ваше величество. Благодаря ви, че удовлетворихте молбата ми.

— Няма защо, милорд — отвърна тя. — И все пак имам чувството, че ви доведох тук под фалшив претекст.

— Ваше величество?

Лирна махна на стражите да отворят вратата към избата.

— Да, милорд. Знам, че горите от желание знанията ми да допълнят вашата история, но за съжаление науката ще трябва да почака заради нуждите на дипломацията.

Нареди му да я последва по стъпалата. Илтис вървеше пред нея в мрака.

Форнела Ав Ентрил Ав Токрев седеше край малка маса и четеше на светлината на една свещ. Не носеше вериги и лицето и косата ѝ бяха чисти, Лирна ѝ беше отпуснала купа вода всяка сутрин за миене. Освен това я бе снабдила с пергамент и мастило и сега на масата пред жената лежеше свитък, изписан от край до край на волариански.

При влизането на Лирна Форнела стана и се поклони. Лицето ѝ бе безстрастно, докато не видя лорд Верниерс. Дари го с предпазлива усмивка.

— Ваше величество, милорд — поздрави ги тя на езика на Кралството. — Двама посетители. За мен е чест.

— Ще говорим на вашия език — каза ѝ Лирна, преминавайки на волариански. — Важно е между нас да няма неразбирателство. — Нареди на Илтис да чака отвън и махна на Форнела да седне, после отиде до масата и плъзна очи по свитъка. Видя, че представлява списък на имена, места и стоки, и всяко име бе отбелязано с кръгъл символ, който Лирна познаваше. — Заповед за освобождаване — каза тя. — Доколкото разбирам, това са вашите роби.

— Да, ваше величество. Макар че документът всъщност е завещание. Робите трябва да бъдат освободени след смъртта ми.

— Познанията ми върху воларианските закони са ограничени — излъга Лирна. — Но мисля, че един роб, независимо от собственика или важността си, може да бъде освободен само със специален едикт на Управителния съвет.

— Така е, но брат ми е в Съвета. Не се съмнявам, че ще се съобрази с желанията ми в този случай.

„Докато вестта за смъртта ти стигне до него — помисли си Лирна, — предполагам, че той вече ще е прекалено зает с неизбежността на собствената си гибел, за да му пука за последното ти желание.“

— Да разбирам ли — попита тя, — че в последно време симпатиите ви към главната институция на вашата империя са отслабнали?

Форнела хвърли поглед към Верниерс. Ученият стоеше сковано до стената на избата и отказваше да срещне очите ѝ.

— Допускали сме много грешки — каза воларианката. — Робството е може би най-голямата от тях, ако се изключи сделката ни със Съюзника.

— Сделка, която, ако се вярва на разказа на лорд Верниерс, ви е осигурила няколко века живот.

— Не живот, ваше величество. Просто съществуване.

— И как се постига това, всички тези допълнителни години?

Форнела сведе поглед и за първи път Лирна долови намек за истинската ѝ възраст в леките бръчки, които проличаха край очите ѝ.

— Кръв — каза Форнела след малко, с глас малко по-силен от шепот. — Кръвта на Надарените.

Паметта на Лирна се върна към кораба, към надзирателя, обикалящ по робската палуба с навит бич. „Всички тук срещу онзи с магията.“ Пристъпи към масата, опря юмруци върху нея и се приведе към Форнела, която продължаваше да гледа в пода.

— Пиете кръвта на Надарените — процеди тя. — Ето откъде идват годините ви.

— Има едно място — прошепна Форнела. — Голяма зала в недрата на Волар, със стотици килии, пълни с Надарени. Онези, които са включени в сделката, слизат там веднъж годишно... за да пият. И всяка година има все повече празни килии и все повече Червени, настояващи да се присъединят към благословията на Съюзника.

— Затова ви трябва още и Съюзника ви е гарантирал, че ще ги намерите в нашето Кралство. Ето защо сте дошли тук.

— А също и за да си подсигури северен фронт за алпиранското нашествие, както вече казах. Но да, Съюзника ни гарантира, че тази земя ще е богата с кръв на Надарени.

— А след като използвате всичко това и прочистите също и алпиранските земи, тогава какво? Ще пратите армиите си да опустошат целия свят?

Форнела вдигна глава. Очите ѝ гледаха спокойно, макар че гласът ѝ се запъваше, глас на жена в последните ѝ мигове.

— Да. Той ни обеща, че с времето целият свят ще стане наш.

„Срам ли виждам в очите ти? — зачуди се Лирна. — Или само разочарование?“

— Предполагам, че именно обещанието за вечен живот е подмамило лорд Дарнел към вашата кауза? — попита тя.

Форнела сви унило рамене.

— Трудно е да устоиш на съблазънта на безсмъртието, особено ако си толкова самовлюбен.

Лирна отстъпи от масата и се обърна към Верниерс.

— Милорд, намирате ли думите на тази жена за верни?

Верниерс се насили да погледне Форнела и я прецени неохотно, но внимателно.

— Съмнявам се, че лъже, ваше величество — каза той. — Даже като неин роб съм намирал честността за единственото ѝ интересно качество.

— А мислите ли, че вашият император ще ѝ повярва?

— Императорът е по-мъдър от мен във всяко отношение. Ако тя говори истината, той ще го разбере.

— И надявам се, ще разбере колко важно е да забравим предишните си разногласия.

Лицето на Верниерс беше сериозно.

— Има много за забравяне, ваше величество.

— И свят, който ще загине, ако не успеем да изковем обща цел. — Тя се обърна пак към Форнела. — В ордена на брат Кейнис има един човек, който умее да долавя лъжите. Ще заявиш пред него готовността си да отидеш с лорд Верниерс до Алпира, където ще разкажеш на императора всичко, което каза на мен. Ако той чуе лъжа, почитаема гражданко...

— Няма, ваше величество. — Облекчението на Форнела бе ясно доловимо и годините ѝ проличаха пак в провисването на устата ѝ. — Ще направя каквото искате.

— Добре. — Лирна погледна Верниерс и извика съжалителната си усмивка. — Ами вие, милорд? Ще направите ли това за мен?

— Не, ваше величество — отвърна той и тонът му и присвитите му очи показаха, че усмивката ѝ е отишла нахалост. „Този вижда прекалено много.“

— Ще го направя — продължи Верниерс — за моя император, който е велик в мъдростта и доброжелателството си.

Стоеше на покрива на къщата на началник-пристанището и гледаше отплаващите кораби. Видя сбогуването на Вейлин с Дарена и осъзна, че не може да откъсне очи, макар да се чувстваше като натрапница. „Той я прегръща толкова дълго.“ Дребната жена се отдръпна от него и си взе довиждане с лейди Алорнис, лорд Адал, брат

Келан и Санеш Полтар, после се обърна и се качи по трапа на „Червеният сокол“. Корабен лорд Елл-Нури я посрещна с поклон. Когато корабът пое към входа на пристанището, Лирна се зачуди дали има някакво значение фактът, че нито един сеорд не бе дошъл да я изпрати.

Вейлин стоеше и гледаше как корабът се отдалечава. Отговори на прегръдката на сестра си с леко поклащане на глава, преди тя и другите да си тръгнат. След малко пристигнаха лорд Верниерс и воларианката и Лирна видя как той ги изпрати до кораба. Още беше учудена от интереса му към избора на кораб, който да откара двамата до империята, но той открай време си беше човек на тайните.

Обърна се, когато Орена се качи на покрива, понесла обшит с кожа плащ.

— Днес вятърът е остър, ваше величество.

Лирна кимна благодарно, докато придворната нагласяше плаща върху раменете ѝ, и продължи да наблюдава Вейлин, който се взираше след отдалечаващия се учен.

— Мурел казва, че бил най-страшният човек, който била виждала — отбеляза тихо Орена.

— Значи в младостта се крие мъдрост — рече Лирна. — А теб той плаши ли те, милейди?

Орена сви рамене; от всичките ѝ придворни тя беше най-малко склонна към официалности, когато са насаме — нещо, което Лирна намираще за достатъчно освежаващо, за да ѝ прощава често своеволния език.

— Някои мъже са грубияни, други са мили. От време на време срещаш някой, който е и двете. — Тя се изпъна и се поклони официално. — Лорд-маршал Травик моли за аудиенция, ваше величество. Изглежда, новите му попълнения се карат как да кръстят полка си.

— Ще дойда право там, милейди.

Останала отново сама, тя чакаше и гледаше как той обръща гръб на пристанището и се отдалечава с целеустремена крачка. „Не беше от ревност — помисли си. — Просто не мога да позволя да ви разсейват, милорд.“

През малките часове я събуди меката, но настоятелна ръка на Мурел. Тази нощ не я бяха спохождали сънища и изтръгването от покоя я хвърли в лошо настроение.

— Какво има? — сопна се тя.

— Лорд Вейлин е долу, ваше величество. С капитан Белорат. Изглежда, той носи важно съобщение от Островите.

Лирна ѝ заповяда да донесе купа студена вода, потопа лицето си в нея и ахна от моменталното главоболие, докато остатъчната умора се стопяваше. Облече най-простата си роба и съумя да си придаде гостоприемнен вид, докато се спускаше по стълбите до импровизираната тронна зала.

Капитан Белорат имитира поклона на Вейлин, макар че лицето му издаваше неудобство, че се е озовал в положението да раболепничи пред жена, която някога е била негова пленница — пленница, която за малко не беше убил. След като Щита бе превзел чудовищния волариански флагман, Белорат си бе върнал командването на „Морска сабя“ и бе поел обратно към Островите за ремонт и за да предаде вестта за великата победа при Алтор. А също така, надяваше се Лирна, да осигури още кораби за флотата.

— Милорд, капитане — поздрави ги тя и се настани на трона си. — Предполагам, че новините са достатъчно важни, за да оправдаят късния час.

— Така е, ваше величество — каза Вейлин и кимна на Белорат.

Лицето на капитана показваше известна неохота, тонът му беше отсечен и предпазлив.

— Както ваше величество знае, корабните лордове горят от желание да обезпечат сигурността на Островите чрез... определени дискретни мерки...

— Вие имате шпиони в Кралството от години, капитане — прекъсна го Лирна. — Факт, който не е убягнал нито на покойния крал, нито на мен.

— Да, ваше величество. След нашествието повечето от тях замлъкнаха; все пак продължихме да получаваме от време на време информация от този във Варинсхолд.

— Същият, който ви предупреди, че Воларианската флота е отплавала — спомни си Лирна.

— Да. При завръщането си на Островите открих, че е пристигнало ново съобщение от същия източник. — Белорат измъкна от колана си свитък и пристъпи напред да ѝ го връчи. — Адресирано е до вас, ваше величество.

Лирна разви свитъка и откри, че думите са малко, но достатъчно, за да я накарат да се зачуди дали въпреки цялата си прехвалена интелигентност не е все пак глупачка.

Лирна,

Атака в Средзимната нощ. Избягвай стените, ако можеш. Аспекти Е и Д в Черната твърд. Съжалявам.

Алуциус

10. АЛУЦИУС

— Не ме лъжи, поетче! — Дарнел се въсеше насреща му, гласът му бе нисък и зловещ, а скорошният шев под окото му заплашваше да се пръсне, когато се озъби. — Трябва да са ти казали нещо.

Алуциус разпери безпомощно ръце.

— Само изразиха съжаление за смъртта на един брат от Вярата, милорд. Макар че долових у аспект Дендриш известно задоволство, че вече е най-дебелият човек в Азраел.

Дарнел стана от трона си и посегна към меча, почервенял от ярост. Спря, когато дивизионен командир Мирвек се изкашля предупредително, а бащата на Алуциус се напрегна и пристъпи по-близо до сина си. Взорът на Дарнел се плъзна по всички тях, ръката му трепереше върху дръжката на оръжието. Скорошното му бягство от Червения брат и новините, че васалството му се е вдигнало на бунт, с нищо не допринасяха за успокояване на нервността му. Освен това все по-растящото незачитане и неуважение на Мирвек към неговия Военачалник бе достатъчно доказателство колко бързо Дарнел губи значение. Оставаха му само шепа рицари и не можеше да се сдобие с нови от васалството си. Алуциус се зачуди защо воларианецът просто не убие Дарнел и не поеме командването, но мъжът явно бе войник до мозъка на костите си и щеше да продължи да следва заповедите, докато не дойдат противоположни нареждания от Съвета. Дарнел беше назначен за техен васал и на Мирвек му липсваше властта да го свали, колкото и безполезен да бе станал.

— Те знаят за още Надарени — каза Дарнел на воларианеца, без да успее да скрие отчаяната нотка в гласа си. — Сигурен съм.

„Не е чак такъв глупак, че да не разбира, че акциите му са паднали — осъзна Алуциус, като гледаше как Дарнел шава неспокойно. — Опитва се да си купи сигурност със знанието на аспектите.“

— Аспектите са ценни за всички, които остават свободни в тези земи — каза бащата на Алуциус. — Ако ги нараним по какъвто и да

било начин, ще предизвикаме нови бунтове.

— Неговите хора тъй или иначе се бунтуват — изтъкна Мирвек замислено. — Любопитно нещо са тези ваши аспекти. А аспектът-воин беше достатъчно интригуващ, че Съветът да нареди откарването му в империята още в деня, щом бе заловен. Разпитът им може да се окаже плодотворен.

На Алуциус не му хареса как воларианецът натърти на думата „разпит“.

— Ако ми дадете още време — каза той, — сигурен съм, че те ще станат по-сговорчиви. Най-вече аспект Дендриш вероятно би избълвал всяка тайна в главата си срещу една богата вечеря.

Мирвек не се засмя, а го изгледа с присвити очи. Досега се отнасяше към сина на своя генерал-роб със смътно презрение, но сега Алуциус разбра, че го вижда с неприятна яснота.

— Моят най-способен разпитвач беше взет от вашия Червен брат — каза воларианецът. — Той би могъл да ги разприказва за секунди. Пратих да му доведат заместник, който пристига с подкрепленията в края на седмицата. Имаш време дотогава.

Алуциус отвърна с благодарен поклон и заотстъпва, когато воларианецът го освободи с махване на ръка. Усещаше очите на Дарнел върху себе си, докато излизаше от тронната зала, и още веднъж се зачуди за пълната си липса на страх.

— Е — каза Алуциус, докато сестра Крезия дишаше тежко в ухото му, а голото ѝ тяло лежеше върху неговото и леко трепереше, — това беше неочаквано.

Тя се надигна от него, обърна му гръб и посегна за блузата си.

— Не съм прекарала целия си живот завряна тук — каза тя. — Бях отегчена. Не се влюбвай в мен, поете.

Той изтласка от ума си образа на Алорнис и прикри чувството за вина със смях.

— Повярвай ми, сестро, нямам нужда от подобни указания.

Сестра Крезия го стрелна с остър поглед и стана от купчината кожи, които ползваше за легло. Не беше казала нищо, когато той слезе отново тук, само кимна към страничния проход и го отведе в стаята си, смъкна си дрехите и застана пред него гола, гледаше го въпросително.

Алуциус хвърли поглед към Двайсет и седем, който стоеше в коридора отвън, вперил безизразния си поглед в изящната зидария. Братът и сестрата на Крезия обикаляха някъде по нощните улици, по нейните думи да събират информация и провизии, макар че той им бе донесъл достатъчно, за да стигнат до Средзимната нощ, а оттам нататък липсата на продоволствие вероятно щеше да е последната им грижа.

— Коя е тя? — попита Крезия с леко любопитство.

— Коя „тя“?

— Жената, за която си мислеше преди малко. — Тя пристегна колана на панталона си и седна да си обуе ботушите.

„Това ли е планът ѝ? — зачуди се Алуциус. — Опитва се да получи информация чрез интимност. Тя е също такава шпионка като мен.“

— Как може един мъж да мисли за друга, когато се намира в обятията ти, милейди? — отвърна той и седна. Усети как тя трепна при язвителния му тон и го жилна съжаление. „Винаги ги наранявам“, помисли си той, връщайки се назад през годините, спомняйки си момичетата, привлечени от красивия поет с тъжната усмивка, сладките им прегръдки и неизбежните им сълзи. Алорнис беше единствената, която не бе съумял да разочарова, а дори не я беше целунал.

— Ако ти трябва информация от мен — каза на Крезия, — може би ще е по-лесно и бързо, ако просто попиташ.

Тя стана и му подхвърли ризата.

— Добре. Когато брат ми и сестра ми се върнат. И очаквам да чуя всичко в пълни подробности, ако ще ти помагаме в тази твоя лудория.

Хапнаха оскъдно — сушено телешко и хляб, прокарани с вода, тъй като баща му не бе сметнал за уместно да му осигури вино с допълнителните провизии. Дори Инела и Релкин да усетиха някакво напрежение между тях, с нищо не го показаха, макар да му се стори, че зърна искрица веселие в погледа, който Инела хвърли на сестра си.

— Как можеш да си сигурен, че армията на кралицата ще атакува в Средзимната нощ? — попита Релкин, когато приключиха с яденето.

— Не мога — призна Алуциус. — Единствената гаранция, която мога да ви дам, е, че им пратих вест да го направят.

— Как? — попита Крезия.

— По гълъб. Последният ми всъщност. Така че не ме молете да пращам още.

— Как така един поет гледа гълъби?

— Защото е също така шпионин на служба при мелденейските корабни лордове. — Докато другите го гледаха мълчаливо, Алуциус отпи глътка вода и въздъхна: спомни си с умиление за последния път, когато бе вкусил свястно вино. Беше бутилка от избата на баща му, една от най-старите — кумбраелско, естествено, плътно червено вино с богат аромат от южните лозя. Бутилката беше приятна, но не стигаше, за да го потопи в жадувания сън и да го спаси от страданията по Алорнис, която бе заминала за Пределите. Затова той изрови бутилка бренди от кухните и се строполи в леглото само за да бъде събуден няколко часа по-късно от Воларианската армия.

— Значи — каза сестра Крезия, прекъсвайки спомените му, — си изменник на Кралството.

Алуциус забеляза, че ръката ѝ се е придвижила към кожената кесия на колана ѝ, а брат Релкин стои обърнат към Двайсет и седем, без съмнение готов да използва дарбата си.

— Предполагам — каза Алуциус. Погледна чашата си с вода, намръщи се и я остави.

Крезия продължи да се взира в него. Мълчанието натезжаваше.

— Защо? — попита накрая.

— Не ти влиза в работата — заяви Алуциус. — Важното е, че имаме общ интерес да върнем този град на Кралството с минимално кръвопролитие. А в настоящия момент аз съм в най-благоприятно положение да постигна това.

— Един шпионин не заслужава доверие.

— Доверие ли? Ти ми говориш за доверие? — Алуциус се засмя. — Ти, която си живяла цял живот в лъжи. Какво си направила в служба на Вярата, чудя се? Колко кръв си проляла скришом през годините?

Плъхът на Инела изприпка по масата, подуши ръката му, а после оголи зъбки и записука силно.

— Лъжа ли надушва? — попита я Крезия.

Пухкавата сестра поклати глава.

— Не, само презрението му към нас.

На лицето на Крезия се изписа ярост, преди тя да промени изражението си в неутрално мръщение. Ръката ѝ се отдръпна от кесията. Плъхът на Инела изписука за последен път и изтича обратно при господарката си, а брат Релкин се извърна от Двайсет и седем.

— Как ще го направим? — попита Крезия.

— Воларианските подкрепления трябва да пристигнат в Средзимната нощ — каза Алуциус. — Ще бъдат посрещнати на пристанището от командир Мирвек, лорд Дарнел и баща ми. Съмнявам се, че някой ще възрази срещу моето присъствие, или изобщо ще го забележи. Ще имам нужда от уменията на сестра ти за отвличане на вниманието.

— Отвличане на вниманието от какво?

— Дали градът ще устои или ще падне, зависи от преценката на баща ми. Без нея Дарнел и съюзниците му са обречени.

— Трудно е един син да убие баща си — отбеляза Релкин.

— Ако се съмнявате в способността ми да го сторя — отвърна Алуциус, — убийте ме още сега и продължавайте да се свирате тук до пристигането на кралица Лирна. — Видя неприязънта в студения поглед на мъжа и осъзна, че не му пука. — Ти и сестра Крезия ще сте ми нужни, за да спасите аспектите.

— Проникването в Черната твърд не е лесна работа — каза Крезия.

— Но ви е по силите, убеден съм. Не се съмнявам, че пазачите им имат заповеди да ги убият, ако градът падне, а е по-добре да рискуваш смърт, отколкото да я приемеш обречено.

Видя ги как се споглеждат и стигат до решение с мълчаливи кимвания, като това на Крезия беше най-неохотно.

— Ще го направим — каза тя. — Но когато всичко свърши, поете, не си мисли, че няма да ти бъде търсена сметка.

— О. — Той стана, обърна се и тръгна към тунела, следван от Двайсет и седем. — И през ум не ми е минало.

— Трябва да призная, аспект — каза той, седнал на койката до нея, — че намерих виното за доста горчиво.

— Но все пак го откри? — попита тя напрегнато.

— Да, открих го. Но бяха само три бутилки.

Устата й трепна от потиснато разочарование.

— Жалко.

— Съдбата винаги ми е поднасяла разочарования, аспект. Все пак нося новини. Изглежда, имаме кралица.

— Лирна? Тя жива ли е?

— Жива и здрава, и в същия този момент води насам армия да ни спаси — армия под командването на самия лорд Ал Сорна, — след като е сразила генерал Токрев при Алтор.

Аспект Елера седна с изправен гръб, затвори очи, изпъна рамене назад и вдиша дълбоко. Алуциус я беше виждал да го прави и преди, когато обичайният самоконтрол ѝ се изплъзваше и в очите ѝ заблестяваха сълзи. След няколко секунди тя ги отвори и се усмихна, със същата спокойна, открита усмивка, която той знаеше, че ще му липсва много.

— Чудесни новини, Алуциус — каза тя. — Благодаря ти, че ми каза. И кога можем да очакваме пристигането на нашата кралица?

Алуциус стрелна с очи свободния меч отвън. Мъжът може да изглеждаше тъп като галош и неспособен да изрече повече от няколко думи на езика на Кралството, но кратката шпионска кариера на Алуциус го беше научила колко важно е да вниква отвъд външния вид на хората.

— Няма откъде да разполагам с подобна информация, аспект. — Той скръсти ръце и протегна три пръста към лакътя си. Видя разбиране в погледа ѝ и как тя устоя на импулса да кимне.

— Аз мисля, че не бива да пестиш виното — каза Елера. — Времената са тревожни, а виното винаги предлага бягство от грижите, не мислиш ли?

— Много мило от ваша страна да мислите за моето спокойствие, аспект. Но ако някога някой е пил повече, отколкото му се полага, това съм аз.

Свободният меч издрънча нетърпеливо с ключовете и Алуциус стана.

— Обаче мога да споделя две бутилки с вас — каза ѝ. — Вашето собствено спокойствие е от първостепенна важност за мен.

Усмивката ѝ леко посърна, а в очите ѝ блеснаха сурови искрици.

— Виното не бива да се хаби, Алуциус.

— Няма. — Той коленичи, погледна я и видя как тя се мъчи да удържи сълзите си. Вместо да му подаде ръка за целувка, както правеха обикновено, тя се приведе напред, притисна устни към челото му и прошепна:

— Моля те, върви.

Той стисна ръцете ѝ и ги целуна, после стана и излезе от килията. Огледа внимателно свободния меч, докато онзи заключваше вратата, но видя само мътните очи на един тъп грубиян. Въпреки това се радваше, че беше казал на Крезия да го убие в мига, щом влезе в тази стая.

Това бе единствената къща, която не бе посещавал след падането на града — полуразрушена, някога внушителна сграда близо до Стражевия завой, в сянката на клоните на голям стар дъб. Покривът изглеждаше още по-овехтял, отколкото го помнеше, а прозорците липсваха, което го накара да си спомни какви усилия бе хвърляла Алорнис да ги поддържа чисти и непокътнати. По някаква щастлива случайност къщата беше избегнала опожаряването, може би заради размерите ѝ и голите стаи вътре, без никаква полезна плячка, поне за онези, които не умеят да забелязват скритото.

Вратата висеше полуоткачена от пантите, а коридорът зад нея бе целият в лющещ се боя и голи подови дъски. Той си спомни за първото си идване тук, фалшивата увереност в почукването му, на което тя бе отговорила с такова закъснение.

— Алуциус Ал Хестиан, милейди — беше се представил с нисък поклон. — Бивш другар на благородния ви брат.

— Знам кой сте — отвърна тя с озадачено мръщене, беше откrehнала вратата само колкото да го изгледа от глава до пети. — Какво искате?

Бяха нужни няколко посещения преди да го пусне вътре, и то само защото валеше. Посочи му един стол в кухнята със строгото предупреждение да не накапе рисунките ѝ. Той бе упорствал единствено от дълг, за да изглежда, че се придържа към кралската заповед, но рисунките бяха тези, които го накараха да се върне на следващата вечер и да изтърпи озадаченото ѝ безразличие и някоя и друга хаплива забележка. Никога не беше виждал такива рисунки — ясни и предаващи чувството тъй икономично, и също толкова неустойими, колкото започна да му се струва скоро и тяхната създателка.

Сега Алуциус отиде до кухнята, където тя бе прекарвала по-голямата част от времето си. Плочите на пода бяха щедро украсени с

натрошена посуда, масата, където тя приготвяше скромното им ядене, бе преобърната и единият ѝ крак липсваше.

— Да ме пазиш? — беше се изсмяла тя, когато той ѝ обясни причината да идва тук всяка вечер. Очите ѝ се насочиха към късия меч на колана му и в тях заблестяха мънички искрици. — Съжалявам, но това просто не ти отива.

— Да — призна той. — Никога не ми е отивало. Но благодарение на брат ти знам как да го използвам.

Всъщност той винаги бе знаел, че тя не се нуждае от защита. Малкото ПравOVERни, които бяха толкова заблудени, че да виждат в нея някакъв заместител на брат ѝ, бяха отпращани с неумолим и остър отказ, а кралят никога не бе имал причина да се съмнява в нейната лоялност. Тя работеше всеки ден под не особено приятното наставничество на майстор Бенрил и прекарваше нощите си в тази празна къща, а въгленът ѝ и моливът със сребърен връх творяха чудеса върху пергаментата и скъпата хартия, които тя си купуваше с цената на гладуване. Именно пергаментът и хартията спечелиха търпимостта ѝ, защото той винаги имаше достатъчни запаси и ѝ носеше при идванията си, доволен да седи и да я гледа как работи, винаги с бутилка Вълча кръв подръка, въпреки явното ѝ неодобрение.

— Всяка дума, която тя изрича за брат си и баща си, трябва да бъде записвана — беше му казал Малциус в деня, когато го извикаха в двореца, уж за да получи одобрението на кралицата за последната си стихосбирка, но всъщност за да му наложат ново задължение. Лицето на Малциус беше сериозно, докато се разхождаха в градините — един крал, подтикнат към нежелана необходимост. — А също и самоличността на всички посетители. Сянката на лорд Вейлин винаги е била твърде дълга, Алуциус. По-добре е тя да не попада в нея, не мислиш ли?

„Той си въобразяваше, че ме прави шпионин“, помисли си Алуциус, докато гледаше стената, където тя бе забождала скиците си, сега гола с изключение на очертанията на листовите върхове. „Без да знае, че мелденейците са го изпреварили. Бедният Малциус. Янус би го разбрал на секундата.“

Качи се по скърцащите и отчасти липсващи стъпала на горния етаж, следван от Двайсет и седем, като прескачаше пъргаво дупките. Спря се само за малко на вратата на стаята на Алорнис, както бе

правил в края на много пьянски ноци, само за да улови тихия шепот на дишането ѝ, докато тя спеше. „Защо така и не ѝ казах? — зачуди се. — Думи, които съм изричал с такава лекота пред множество други, но на нея така и не можах да ѝ ги кажа, в единствения случай, когато щяха да са верни.“

Стаята, където бе спал, се оказа почти непокътната, тясното му легло още бе опряно в стената, с матрака на него, макар че чаршафите ги нямаше. Той го издърпа, клекна, махна парче гипс и бръкна в малкото скривалище, пропуснато от дошлите да плякосват воларианци. Въздъхна облекчено, щом видя, че тесният кожен пакет си е на мястото.

— Не изглежда като нещо кой знае какво, нали? — каза на Двайсет и седем, като остави пакета на леглото, развърза вървите и взе малкия кинжал. Дръжката му беше от неукрасена китова кост, а ножницата — от обикновена кожа. Алуциус изтегли кинжала, оголвайки добре изработено острие, дълго една педя. — Но — продължи той — човекът, който ми го даде, каза, че и най-лекото докосване е достатъчно, за да убие. Не веднага, но отровата върху острието ще гарантира бърза смърт. — Срещна очите на роба, което правеше рядко, защото в тях нямаше нищо за гледане. — Какво би направил, ако се опитам да те намушкам с това? Ще ме убиеш ли? Съмнявам се. По-вероятно ще ме обезоръжиш, може би ще ми счупиш китката. А дали пък няма просто да си стоиш така и да умреш, знаейки със сигурност, че ще открия друг досущ като теб до себе си още преди да е изтекъл денят?

Двайсет и седем се взираше в него, без да казва нищо.

— Не се тревожи, приятелю. — Алуциус върна кинжала в ножницата и го затъкна в колана си. — Не е за теб. Освен това прекалено се привързах към компанията ти. Разговорите с теб са толкова удоволствие.

Избута леглото до стената, седна на него и се отпусна назад с ръце зад главата.

— Колко битки си виждал? Десет, дващсет, сто? И аз участвах в битка веднъж — е, три пъти, ако броим Кървавия хълм и Марбелис, макар че ролята ми там едва ли си струва да се споменава. Не, единствената ми истинска битка беше по време на Бунта на узурпатора, при Високата твърд. Първата славна победа в бляскавата

кариера на нашия скорошен освободител. Песни се пеят за нея, ужасни и крайно неточни, но и мен ме има в тях, или поне в повечето. Алуциус, поетът-воин, дошъл да отмъсти за брат си, „с меч като мълния на праведна буря“.

Млъкна за момент, потънал в спомена. Винаги си спомняше най-добре миризмите и звуците, много по-ярки в съзнанието му от образите, които представляваха само обагрен в червено хаос. Не, при него идваха звукът на бясно цвилещи коне, миризмата на пот, странното хрущене, което издава стоманата, щом прониже плът, гласове, молеци своя бог за спасение, и лайната... острото зловоние на собствените му лайна.

— Аз го накарах да ме научи — каза той на Двайсет и седем. — По време на похода. Упражнявахме се всяка вечер. Ставах все по-добър, достатъчно добър, за да се заблуждавам, че имам някакъв шанс, някаква надежда да оцелея в предстоящата битка. Разбрах, че греша, когато Малциус заповяда атаката. В миг осъзнах, че не съм воин, не съм дух отмъстител, а само едно уплашено момче с насрани гащи. Помня как крещях, другите вероятно са го мислили за боен вик, но беше просто страх. Когато щурмувахме портата, те се опитаха да ни препречат пътя с телата си, сплели ръце, крещяха молитви към своя бог. Когато се врязахме в тях, силата на удара ме отхвърли. Опитах се да стана, но ме затискаха толкова много тела... Пищях и се молех, но никой не ме издърпа, а после нещо твърдо се стовари върху главата ми.

Той си спомни милата сестра, която се беше грижила за него, докато оздравее, а по-късно се бе озовала в Черната твърд за ерес и предателство само защото говореше против войната. Спомни си лицето на баща си в деня, когато се върна у дома, въздишката на облекчение, последвана от тросната заповед: „Повече няма да излизаш от тази къща без мое разрешение.“ Той само кимна смирено, върна му меча на Линден и отиде в стаята си, където остана близо година.

— Виждаш ли, аз винаги съм бил страхливец — каза той. — И колкото повече научавам за този свят, толкова повече се убеждавам, че най-често това е единственият разумен курс в живота. При Марбелис стоях и гледах как градът гори, а после гледах как баща ми обесва сто души, задето са го подпалили. Бях до него през цялото време на обсадата, даже когато поведе един щурм да запуши пробив в отбраната. Този път не се насрах, макар че бях много пиян. Когато

стената падна, тичах накъдето тичаше той. Дарнел беше там, колкото и да е странно, също толкова ужасен като всички нас. Спомням си, че трябваше да се бие със собствените си хора, за да стигне до кораба, който ни отнесе в безопасност, и докато отплавахме, погледнах лицето му и разбрах, че е същият страхливец като мен.

Обърна се към Двайсет и седем, даде му знак да се приближи и заговори тихо:

— Искам да запомниш нещо.

Говори известно време. Думите му не бяха репетирани, но се лееха гладко. Когато свърши, заповяда на Двайсет и седем да ги повтори и робът го направи със смущаващо прецизна имитация на собствения му глас. „Наистина ли говоря толкова превзето?“, зачуди се Алуциус, след като Двайсет и седем млъкна.

— Добре — каза той и му даде грижливи указания кога и на кого да повтори думите му. После заяви: — А сега ще поспя. Събуди ме при осмата камбана, ако обичаш.

Зарадва се да намери на пристанището Дарнел, на кон, с малкото останали му рицари застанали около него. Васалният лорд винаги жадуваше да се извисява над околните и настояваше да язди всеки път, когато излиза от двореца. По кея зад Мирвек беше строен цял батальон свободни мечове, чакащи да посрещнат каквито там светила се приближаваха с грамадния боен кораб, очертан в момента на хоризонта. Алуциус знаеше от баща си, че през последните седмици воларианските снабдителни конвои са подложени на чести нападения — мелденейците без съмнение бяха щастливи да открият, че пиратството е също толкова доходоносен занаят във война, както и в мирно време. Все пак кораб с размера и мощта на чудовището, което плаваше сега към тях, несъмнено можеше да очаква да остане извън вниманието им.

Алуциус беше прекарал сутринта в очакване на някаква голяма суматоха, с мъже, тичащи да заемат места на грижливо разположените позиции на баща му, докато армията на Лирна се появява в южната равнина. Само че нямаше нито тревога, нито предупредителен зов на тръби, който да разцепи утринния въздух, нито армии, от които земята наоколо да потъмнее.

„Ако можеше, тя щеше да дойде — знаеше той. — Пък макар и само за да ме обеси.“ От войната насам се стараеше да я избягва, защото Лирна беше много проникателна, и срещите им се ограничаваха до дворцовите церемонии. По едно време тя му пращаше покани за официални обеда, но той винаги ги отклоняваше от страх какво може да ѝ разкрие интуицията ѝ. „Знам какво си направила, Лирна.“

Беше започнало в деня, когато се върна от Марбелис и тя дойде на пристана да приветства жалките остатъци от някога великата армия на баща ѝ. Усмивката ѝ бе съвършена — тържествена, окуражителна, без намек за осъдителност или укор. Но той го забеляза, само за миг, докато тя гледаше как свалят от кораба един останал без крак кралски гвардеец. „Чувство за вина.“

По-късно всичко си бе дошло на мястото. Осъзнаването го бе връхлетяло моментално, щом научи, че новият им крал се е върнал благополучно в Кралството, а Вейлин е пленен от алпиранците. Беше в двореца, когато Малциус, бледоок и изпит, сложи короната на главата си и събраните благородници му се поклониха... а върху лицето на Лирна се мярна същото изражение, което бе видял в онзи ден на пристанището.

„Знам какво си направила.“

Винаги се беше чудил колко бързо го намериха мелденейците. Пиенето, жените и някой случаен изблик на поезия бяха основните неща, които го разсейваха през двете години след Марбелис, а алкохолът го правеше малко непредпазлив с думите — думи, които някои биха могли да сметнат за размирни. Една вечер мелденеецът бе седнал до него в любимата му винарна, толкова обичана, защото първата чаша винаги беше безплатна за ветераните: дребен разход за заведението, защото те не бяха много. Мелденеецът носеше моряшки дрехи, както подобаваше на националността му, и отначало говореше като необразован човек, дори простак. Почерпи Алуциус с вино, заяви, че не знае буквите, когато чу за занятието му, но зададе много въпроси за войната. Върна се на следващата вечер, черпи го по-малко вино, но задаваше повече въпроси, и на следващата пак. Алуциус забеляза, че от среща на среща простацината му намалява, а въпросите му стават все по-смислени, особено тези за краля и сестра му.

— Те са предатели — беше казал Алуциус, малко прекалено високо, ако се съдеше по това как мъжът трепна и му направи знак да говори по-тихо. — Цялото семейство — продължи той. Знаеше, че е прекалено пиян, но не му пукаше. — Янус прати брат ми да умре в Мартишката гора, накара баща ми да изколи хиляди хора за нищо. Остави приятеля ми на алпиранците. Това последното го направи тя, не Янус. Тя беше.

Мелденеецът кимна бавно, после каза:

— Знаем. Но бихме искали да знаем повече.

Предложиха му пари, които той отказа, и се гордееше със себе си, че е бил трезвен, когато го направи.

— Просто ми кажи какво искаш.

Шпионирането се оказа абсурдно лесна работа. „Малко хора виждат повече от онова, което искат да видят“, реши той, след като прие поканата да чете поезия на група жени на търговци, претъпкани с клюки и информация относно новите търговски маршрути, които съпрузите им са били принудени да създадат след войната. Те виждаха един красив млад поет, трагичен герой от трагична война, кимаха любезно на стиховете му и се оказаха много полезни, когато той ги заразително за изгодни капиталовложения. „За баща ми, нали разбирате. Той има нужда да се занимава с нещо. Мирното време е голяма тежоба за един военен.“

Ходеше по кръчмите, посещавани от кралските гвардейци, и беше приеман добре от ветераните, били се с Вейлин в Линеш, всички до един огорчени циници и разговорливи, когато са достатъчно пияни. Пусна слух, че приема поръчки за любовни стихове от влюбени млади благородници и надгробни слова за погребенията на богаташи, като по този начин получи достъп до заможните и влиятелните. Мелденейската му свръзка беше доволен от работата му и го снабди с гълъбите, за да ускори доставката на информация, и с кинжала, за в случай че го разкрият.

— Аз не съм убиец — каза му Алуциус, гледаше оръжието с отвращение.

— За теб е — отвърна мелденеецът и се ухили, преди да излезе от винарната. Алуциус не го видя повече. На другата седмица дойде призовката от краля и заповедта да шпионира Алорнис, след което той откри, че ентусиазмът му към новото му занятие започва да се

изпарява. Когато беше с нея, гневът му се разсейваше и той не чувстваше така остро жилото на предателството. Продължи да събира информация, главно търговски клюки с малка стойност, пращаше птиците и знаеше, че ако включи в съобщенията оставката си, е вероятно да получи нож, отколкото пенсия. Но както се оказа, воларианците направиха тези тревоги излишни.

Сега Алуциус стоеше с Двайсет и седем на десетина метра зад баща си, който бе застанал извън кръга от рицари блюдолизци на Дарнел.

— Впечатляващо чудовище, нали? — каза той, като се приближи да застане от лявата му страна.

Лакрил Ал Хестиан кимна. Корабът се приближаваше. Алуциус видя, че го следват два по-малки съда.

— Явно това е корабът-брат на техния „Буревластен“ — каза баща му. — Забравих му името. Мирвек смята, че това е знак за продължаващата вяра на Управителния съвет в неговото командване и носи повече от очакваните подкрепления.

Алуциус си спомняше „Буревластен“ като мрачно чудовище, което бе чакало в пристанището с дни, преди генерал Токрев да го поведе към Алтор, за да не се върне повече. Докато неговият кораб-брат се приближаваше, той започна да различава детайлите и остана поразен от сходството помежду им; даже за кораби, построени по един и същи модел, приликата бе потресаваща, макар че воларианците не си падаха много по еднообразието.

— Довърши ли вече приготовленията си? — попита той. — Готово ли е всичко за източване на кръвта на армията на лорд Вейлин?

— Надали — изсумтя баща му. — Свободните мечове са мързеливи, освен когато става дума за плячкосване, а варитаите не са особено полезни като работна сила. Дай им лопата и само ще я зяпат. Все пак, изглежда, скоро ще имаме повече хора за тази задача.

— Ти би ли могъл да удържиш Марбелис? Ако разполагаше само с толкова?

Лакрил се обърна към него и го изгледа въпросително; между тях цареше безмълвното разбирателство, че Марбелис е тема, която никой от двамата не желае да обсъжда.

— Не — каза той. На физиономията на Алуциус сигурно пролича нещо, някаква следа за намерението му, защото баща му се

приведе към него и каза тихо: — Не е нужно да стоиш тук, Алуциус. Освен това още не си измъкнал и една полезна дума от аспектите. — Очите му се стрелнаха към Дарнел. — Не мога да те пазя вечно.

Погледът на Алуциус се насочи към крадената му къща и откри балкона, където закусваше и броеше корабите всяка сутрин. Тя беше там, както бе поискал от нея, дребна пухкава женица, опряла ръце на парапета и вперила очи в Дарнел, или по-скоро в коня му.

— Няма нищо — каза Алуциус на баща си. — Няма да ти се наложи.

Конят на Дарнел изпръхтя, дръпна се и тръсна глава.

— Кротко — каза васалният лорд и го погали по шията. Алуциус с облекчение видя, че днес Дарнел не носи броня, само фини копринени одежди и дълъг плащ. Посегна към кинжала отзад на кръста си, скрит под палтото, като наблюдаваше зорко коня на Дарнел. Той изпръхтя пак, после изцвили, очите му се разшириха панически и се надигна на задните си крака толкова рязко, че Дарнел не успя да стисне по-здраво юздите и се изтърси от седлото. Останал без ездач, едрият боен кон се завъртя и метна един къч към най-близкия от рицарите на Дарнел. Железните му подкови изкънтяха върху нагръдника на мъжа и го проснаха на земята. Животното продължи да се върти на предните си крака, а яростните му къчове накараха останалите рицари да се пръснат, докато Дарнел драпаше заднишком по земята, ококорен от ужас. Конят прекрати атаката си срещу рицарите, завъртя се отново, впери безумните си очи в Двайсет и седем, после се втурна към него с пронизително цвилене. Изражението на елитния роб си остана спокойно както винаги; той се опита да отскочи от пътя на коня, но не му достигна мъничко бързина — хълбокът на животното го блъсна в рамото и го запрати в безсъзнание на земята.

Алуциус изтегли кинжала и се втурна към Дарнел, който вече се изправяше на крака, напълно лишен от защита. „Използвай възможно най-късия удар — беше му казал Вейлин преди толкова много години, когато Алуциус се мислеше за герой. — Бързото острие е това, което пуска кръв.“

Някакъв придобит в битките инстинкт сигурно се бе обадил в съзнанието на Дарнел, защото той се обърна точно когато Алуциус мушна към гърба му. Острието проби плаща и се заплете в гънките.

Дарнел се озъби и замагна с юмрук, за да го стовари в лицето му. Алуциус се приведе под замаха, изтръгна кинжала от плата и се хвърли към ръката на Дарнел: знаеше, че дори най-лекото порязване ще е достатъчно. Васалният лорд отстъпи встрани и мечът му изсъска от ножницата. Алуциус почувства ужасна пареща болка да избухва в гърдите му и шокът го събори на колене. Дарнел се извиси над него, вдигнал меча си. На лицето му беше изписан свиреп триумф и широка усмивка в предвкушване на убийството.

— *Ти* смяташ да убиеш *мен*, така ли, поетче? — засмя се той.

— Не — отвърна Алуциус; усещаше как кръвта облива гърдите му. Погледна над рамото на Дарнел. — Но очаквам, че *той* ще го направи.

Дарнел се завъртя, но прекалено късно. Лакрил Ал Хестиан прониза васалния лорд в шията с шипа, стърчащ от десния му ръкав. На Дарнел му трябваша няколко секунди, за да умре; плюеше кръв и хленчеше, докато висеше набоден на шипа, с изцъклени очи и несвързано ломотеци устни, преди най-сетне да се свлече на кея. Но на Алуциус пак му се стори, че не е продължило достатъчно дълго.

Сякаш някаква студена ръка го обгърна отвсякъде. Той се строполи и усети как баща му го подхваща. Усмихна се нагоре към бялото му като лед лице.

— Аспектите — каза той. — Иди в Черната твърд...

— Алуциус! — Баща му го разтърси, а гласът му се извиси в яростен крясък. — Алуциус!

Отнякъде до слуха му долиташе врява, но зрението му бе прекалено размътено, за да различи източника — мъже крещяха тревожно, будеха спомени за Високата твърд. Стори му се странно, че небето над главата на баща му сякаш е нашарено с черни ивици, също като стрелите при Кървавия хълм, още един нежелан спомен. Той затвори очи и изтласка от ума си всичко, за да го изпълни с лицето на Алорнис.

11. ФРЕНТИС

— Средзимната нощ — каза брат Лерниал с глухия си глас. Почти не беше обелил и дума, откакто пристигна с еорилката предния ден. Седеше отпуснат пред един огън и се взираше в пламъците с часове. Инша ка Форна не се отделяше от него и го гледаше с неизменно напрегнато очакване.

— Седмият орден — промърмори Иверн, който ги наблюдаваше заедно с Френтис от края на групата на събралите се капитани. Върху лицето му се смесваха объркване и подозрение. — Скрит в Кралската гвардия. И къде ли още, да се чуди човек.

— Аспект Грейлин създаваше впечатлението, че те имат много маски — каза Френтис.

— Грейлин. — Иверн поклати глава. — Колко ли лъжи са ни разправяли, как мислиш?

— Достатъчно, за да ни пазят в безопасност. — Френтис се изправи, когато брат Лерниал каза нещо и Инша ка Форна вдигна ръка да го повика при тях.

— Какво ще стане в Средзимната нощ? — попита Бандерс брата.

— Варинсхолд. — Лерниал се намръщи съсредоточено, върху слепоочието му запулсира една вена, а на челото му изби пот. — Лорд Ал Сорна атакува Варинсхолд. Нещо... нещо ще се случи.

— Армията на Ал Сорна е в Уорнскейв — каза Бандерс. — Как би могъл да осъществи такава атака?

Лерниал изпъшка болезнено, изви гръб и издиша бавно, после клюмна напред с отпуснато от изтощение лице.

— Това е всичко — промърмори той.

— Трябва да има още — настоя Бандерс, което предизвика мръщенето на Инша ка Форна.

— Оставете го! — каза тя. — От това... го боли, много.

— Можеш да чуеш мислите на лорд Вейлин? — попита Френтис Лерниал с по-мек тон.

Братът поклати глава.

— Само на брат Кейнис. Така... е по-лесно. — Дари го с бледа усмивка. — Но да газиш дори през най-дисциплинирания ум е уморителна работа.

Френтис кимна благодарно, стана и се отдалечи от мъжа, за да се посъветва с Бандерс и Солис.

— До Средзимната нощ остават три дни — каза баронът. — Твърде малко време за планиране. Накарах моите хора да отсекаат дървета за стълби и обсадни машини, но още няма нищо готово.

— Така че канализацията остава единствената ни възможност — каза Френтис. — От рицарите на Дарнел знаем, че аспектите Елера и Дендриш са в Черната твърд, а може би и аспект Арлин. Не им давам кой знае какви шансове, ако градът бъде атакуван. Аз мога да ги опазя, ако ми позволите.

— По-важно е да овладеем някоя порта — отбеляза Солис.

— Аспектите...

— ... са наясно, че понякога Вярата иска жертви. Ще овладеем една порта, за да пуснем рицарите на барон Бандерс в града, а после ще се отправим към Черната твърд.

— „Ние“ ли, братко?

Бледите очи на Солис го гледаха неотклонно, без да оставят място за спор.

— Братко, ти водеше отряда си добре и те са ти верни. Но твоята вярогност принадлежи на мен. Или вече не желает да се наричаш брат?

— Никога не бих се наричал другояче — отвърна Френтис и гневът му се надигна да обагри лицето му.

Солис просто премигна и се обърна към барона.

— Потегляме на разсъмване, което би трябвало да ни позволи да се приближим до града по тъмно след три нощи. — Погледна Френтис. — Избери хората си и бъдете готови.

Следваха Саламурената река до Варинсхолд: движеха се в единична нишка покрай брега, който беше достатъчно влажен, за да предотврати всякакъв издайнически облак прах. Френтис избра Давока, Греблото и Трийсет и четири да го придружат в канализацията, с което предизвика гръмогласните протести на Арендил и Иллиан, че са изключени. Давока порица остро дамата за нейната спривагност, а

Бандерс отхвърли дори самата мисъл да изпусне от погледа си Арендил.

— Ще стоиш до мен през цялото време — каза той на внук си. — Ако всичко мине добре, васалството ще има нужда от нов лорд до края на седмицата.

След двудневно пътуване спряха в една плитка вдлъбнатина в земята току на юг от Саламурената река. Варинсхолд беше извън полезрението им, скрит зад хоризонта. Братята на Солис отидоха да разузнаят околния терен, предимно трева и пепелища, останали от изгорената Урлишка гора. Върнаха се по смрачаване и докладваха, че воларианците, изглежда, са се отказали от патрулирането.

— Може би не им е останала кавалерия за такава задача — предположи Ермунд. — При Шпората избихме стотици.

С падането на нощта се настаниха за почивка. Увиха се в плащовете си, за да се опазят от нощния хлад, защото не можеха да рискуват да палят огън. Френтис седеше и гледаше как другите спят, решен да остане буден, както и през последните две нощи, което го караше денем да се бори с изтощението на всяка крачка. По едно време се беше събудил със сепване, за да открие, че Давока го придържа в седлото, и поклати глава в отговор на настойчивите ѝ молби да поспи през нощта. „Тя ме чака там“, знаеше той със студена увереност.

— Утре ли ще свърши, братко? — попита Иллиан. Седеше на няколко стъпки от него, увита в плащ, взет от някакъв мъртъв воларианец при Шпората. Само бледият овал на лицето ѝ надзърташе изпод качулката.

„Толкова е млада — помисли си Френтис. — Толкова мъничка. Човек никога не би разбрал, както не разбираше и когато гледа нея.“ Подразнен от сравнението, той извърна поглед.

— Кое да свърши? — попита той, без да повишава глас.

— Войната — отвърна тя и се примъкна до него. — Греблото каза, че дойде ли новият ден, всичко ще е свършило. — Усмихна се унило. — После каза, че ще си купи бардак с плячката.

— Съмнявам се, че са останали бардаци за купуване, милейди.

— Но това ще е краят, нали? Войната ще свърши?

— Надявам се.

Тя изглеждаше странно посърнала от отговора му, върху устните ѝ се мярна все по-рядкото ѝ цупене.

— Няма да има вече *горин* — промърмори. — Няма да има вече Давока. Арендил ще замине да управлява васалството си, Греблото ще отиде в своя бардак, а ти — в Ордена.

— Ами ти, милейди?

— Не знам. Нямам представа дали баща ми е жив, дали къщата му още стои.

— Ами майка ти?

Изречението на Иллиан се вкисна.

— Навремето татко разправяше, че умряла, когато съм била малка. Един ден чух две от прислужничките да клюкарстват — оказа се, че скъпата ми майка забягнала с някакъв морски капитан, когато съм била на не повече от годинка. Татко наредил да махнат от къщата всяка останала нейна дреха и всеки неин портрет. Не знам даже как е изглеждала.

— Не всички стават за родители — каза Френтис; мислеше за собственото си семейство, ако то изобщо можеше да се нарече така. — Каквато и да е частта на баща ти, земите и всичките му притежания сега по право са твои. Сигурен съм, че като му дойде времето, кралицата ще се погрижи да ти бъдат върнати.

— Да ми бъдат върнати. — Тя огледа заобикалящите ги пепелища, сребристобели под лунната светлина. — Това изобщо възможно ли е вече? Толкова много беше унищожено. Освен това не съм сигурна, че искам да си върна собствеността над една празна руина.

— Арендил... — каза предпазливо Френтис. — Ти, изглежда... си падаш по него.

Тя въздъхна тихичко, смутено и малко раздразнено.

— Така е. Той е много сладък и предполагам, че един ден лейди Улис ще му намери съпруга, подходяща за фини одежди, балове и пустословно бърбрене с привилегировани глупаци. Аз не съм такава. Поне сега не съм, ако изобщо някога съм била. — Размърда се сред гънките на плаща си и вдигна арбалета, стиснала здраво дръжката. — Създадена съм за това. Създадена съм за Ордена, братко.

Той можеше само да се взира в съвсем сериозното ѝ лице.

— В Шестия орден няма сестри — каза, неспособен да намери друг отговор.

— Защо?

— Просто няма. Никога не е имало.

— Защото само мъжете водят войни ли? — Тя кимна към Давока.

— Ами тя? Ами аз?

Той се размърда неловко и сведе очи.

— Съставът на ордените се определя от догмите на Вярата. Те не могат да бъдат отхвърлени с лека ръка...

— Могат, ако ти се застъпиш за мен. Особено ако и брат Солис добави своя глас. Вече всичко се промени, чух самият ти да го казваш.

— Това е глупава идея, Иллиан...

— Защо да е глупава?

— Да не искаш да си като мен? — Той се приведе напред, впил очи в нейните, внезапно ядосан от наивността ѝ. — Имаш ли някаква представа какво съм правил?

— Ти си велик воин и човекът, който ми спаси живота.

Той въздъхна и гневът му се изпари.

— Проправих си път с убийства през половината свят, за да се върна в това кралство, и когато кралицата дойде да си вземе трона, ще се погрижи да си платя.

— За какво? Че спечели войната ли?

Той просто поклати глава.

— Някога бях същият като теб, загубен, търсец дом, и умолявах за същата услуга човек, който по-късно се намрази, задето се е съгласил. А аз вече съм се преситил на омраза. Ако искаш, обърни се към брат Солис, той ще ти каже същото.

— Ще видим — промърмори тя и потъна в навъсено мълчание.

Той я гледаше как остави арбалета, извади стрела от колчана си и почна да точи острия ѝ назъбен връх с малък брус. „Не — призна пред себе си. — Тя не е създадена за рокли и балове.“

— Знаеш ли — каза, — в южните джунгли на Воларианската империя живее звяр, висок дванайсет стъпки и целият покрит с козина. Изглежда досущ като човек на кокили.

Тя го погледна и повдигна вежда.

— Лъжеш.

— Не. Кълна се във Вярата. А в океаните на изток има гигантски акули, големи колкото кит и нашарени от край до край с червени ивици.

— Чувала съм за тях — призна тя. — Веднъж моят учител ми показва рисунка.

— Е, аз пък съм ги виждал. На този свят може да се намери и друго освен война, Иллиан. Красотата не е по-малко от грозотата, стига да имаш очи да я видиш.

Тя се засмя тихичко.

— Може би един ден и аз ще си намеря някой морски капитан и ще тръгна да я търся.

Той знаеше, че това са празни приказки, а хуморът ѝ е насилен. Умът ѝ беше насочен само в една посока.

— Надявам се да го направиш.

Видя я как се намръщи, докато оглеждаше лицето му — млада красота, опетнена от загриженост.

— Трябва да спиш, братко. Моля те. Аз ще бдя над теб. Ако започнеш да... се разстройваш, ще те събудя.

„От някои сънища няма събуждане.“ Но вече беше толкова уморен, а след по-малко от три часа го чакаше битка.

— Не пренебрегвай собствената си почивка — каза ѝ той, легна на една страна, вдиша дълбоко и затвори очи.

Тя седи сама в просторна стая с мраморен под и изящни мебели; следобед е и лек ветрец полюшва дантелените пердета, висящи над арките към балкона. Стаята е била на съветник Лорвек и е пълна с неща, купени или откраднати от всички краища на света: алпирански статуи от бронз и мрамор, изящни картини от Обединеното кралство, фина керамика от Далечния запад, воински маски на племената от южните земи. Безценна колекция, плод на вековни усилия. Ето как се поддържат те, тези малцина избрани червени: като запълват безкрайните си дни с последователни мании за изкуство, богатство, плът... или убийства.

Тя оглежда колекцията на Лорвек и решава, че на другата сутрин ще нареди да я унищожат. Храненето преди два дни я е ободрило, но е кисела и раздразнителна. Надареният е бил наистина отвратителен: невзрачен мъж на средна възраст със способността да задържа човек на едно място — замръзнал, неподвижен, но буден. Беше прекарал над две десетилетия в скитане из империята и беше

убивал жени, като ги бе вцепенявал, така че да страдат мълчаливо, докато той прилага върху плътта им всевъзможни мъчения. При наличие на достатъчно време този човек би бил ценна придобивка за Съюзника, но умът му беше прекалено увреден, за да оправдае необходимите усилия. Бе опитал да ѝ се съпротивлява — беше доловил някак заплахата въпреки наркотика. Замахна с дарбата си към нея като с невидимата ръка на пияница с размътен ум. Едно време тя би му се изсмяла, даже би се оттеглила за кратко, за да може наркотичната мъгла да изветрее, преди да се върне и да се наслади на безсилната му ярост, докато го обработва бавно. Но не го направи — залитаният окаяник не заслужаваше внимание и със сигурност не заслужаваше жалост: кръвта обаче имаше гаден вкус, когато му преряза гърлото. Наложих да потисне един инстинктивен напън за повръщане и се насили да пие жадно, чудеше се дали всичката смърт, която той е причинил, не омърсява и нейната кръв.

Тя изтласква спомена и забавя дишането си, успокоява ума си, съсредоточава мислите си. „Усецам те, любими — казва му. — Знам, че и ти ме усецаш.“

Чака, отворила ума си за отговор, знае, че той е там, но чувства само дълбочината на неговата враждебност. „Не искаш ли да говориш с мен? — пита го умолително. — Не си ли и ти самотен? А споделяхме толкова много.“

Гневът му се надига, пресяга се през дялящата ги бездна, за да я шибне и да я накара да трепне. „Страхувам се за теб — упорства тя. — Ние знаем, че тя е жива, любими. Знаем, че идва да завземе града, и знаем какво ще направи с теб, когато те намери.“

Гневът избледнява, заменен от мрачно примирение и дълбоко чувство за вина.

„Забрави всички онези глупости, които са ти набили в главата — моли го тя. — Всички лъжи, които са ти разправяли. Вярата е детска илюзия, благородството е маска на страхливец. Те не са за хора като нас, любими. Ти го усети, когато убивахме заедно. Знаем, че го усети. Ние се извисихме над всички тях и можем пак да го направим. Тръгни си още сега. Бягай. Върни се при мен.“

Чувството се променя, емоцията заглъхва, за да бъде сменена от образ — на млада жена с тъмна красота, половината ѝ лице обляно в светлината на огън, а челото ѝ сбърчено в объркване и

съжаление. Устните ѝ се движат, ала тя не чува нито звук, макар да разбира думите със свършена яснота: „Аз склучих своята сделка, любими. Не мога да склучвам друга.“

„Нямах избор“, казва му тя сега.

Образът избледнява, завихря се в ума ѝ и накрая се превръща в глас, твърд и студен, но блажено познат.

„И аз.“

Два часа преди разсъмване всички се събраха около Солис, който разви наскоро нарисувана карта на града и посочи североизточната порта.

— Предлагам атака от две посоки, милорд — обърна се той към Бандерс. — Вашите рицари ще поемат по главната улица, тя е достатъчно широка да вървят по нея десет души рамо до рамо и води право към пристанището. При успех ще разделите града на две и ще всеете смут в редиците на врага. Моите братя, отрядът на брат Френтис и ренфаелците ще се насочим към Черната твърд. Тя е здрава крепост и ще ни осигури място, където да се оттеглим, ако нещата тръгнат срещу нас.

Бандерс кимна в знак на съгласие и се обърна към събралите се капитани.

— Шансовете не са в наша полза, както знаете. Но ни казаха, че лорд Вейлин идва да завземе този град, и аз смятам да му помогна да го направи. Кажете на всеки рицар и войник, че настъпи ли утрото, нищо не може да спре атаката ни. Да не показват никаква въздържаност или милост. Този град е обхванат от зараза и ние ще го прочистим. — Хвърли поглед към Арендил и добави с мрачен тон: — Лорд Дарнел да не бъде залавян жив, независимо от всякакви позовавания на рицарския обичай. Той отдавна е загубил правото си на живот и рицарство.

Четиримата се добраха до града пеш и се насочиха към северния участък от стената, където Саламурената река излизаше от града през голям шлюз. Пропълзяха бавно последната половин миля, като Греблото пъшкеше отзад и получи раздражен ритник от Давока. През

последните месеци престъпникът беше научил да се прокрадва доста умело, но често имаше нужда от напомняне. Както се и очакваше, шлюзът бе прекалено добре охраняван, за да влязат оттам, даже да имаше начин да се справят с разпенената вода, която преливаше над преградата в бурен поток. Вместо това Френтис ги вкара в реката и тръгнаха покрай стената на север. Носеха дрехи от тънък плат и бяха оставили ботушите си, преди да нагазят в ледената вода, а оръжията им се ограничаваха до ками и мечове.

Тръбата се подаваше от стената на три стъпки над водата на мястото, където реката правеше завой, за да се отдалечи от града и да започне дългото си криволичещо пътешествие към сърцето на Кралството. От отвора неспирно се лееха отпадъчни води и оставяха в реката зловонно петно, което накара Греблото да се разкашля, докато плуваха през него. Френтис се долепи до стената, вперил очи в парапета горе, и откри, че е празен, макар наблизо да се чуваха волариански гласове. Беше пренебрегнал този изход, когато се измъкваша от града по време на нашествието, предвид лекотата, с която биха ги поразили стрелците веднага щом се покажат. Сега разчиташе именно на тази уязвимост — съмняваше се, че дори толкова предпазлив човек като Кървавата роза би съзрял голяма заплаха в такава открита точка на проникване.

Тръгна покрай стената, като опипваше за издатини, които да му послужат за катерене, но не намери нищо.

— Прекалено е хлъзгаво, братко — прошепна Греблото в ухото му, докато бършеше с ръка мъха от един камък.

Трийсет и четири потупа Френтис по рамото и той се обърна. Бившият роб се удари по гърдите и посочи към отвора на тръбата, после имитира с ръце повдигане. Френтис хвърли още един поглед на покритата с мъх стена и кимна неохотно. Плясъкът на вода беше риск, който трябваше да поемат, ако искаха да продължат.

Двамата с Давока застанаха от двете страни на Трийсет и четири, поеха си дъх, след което се потопиха под водата. Френтис хвана тънкия крак на мъжа и сложи стъпалото му на рамото си, преброи до три, за да е сигурен, че Давока се е подготвила по същия начин, посегна да я плесне по ръката и двамата едновременно се оттласнаха нагоре. Трийсет и четири беше изхвърлен от водата и се вкопчи в ръба на тръбата. Увисна там за няколко секунди, докато те оглеждаха стената

горе, чакайки някакъв знак, че са разкрити. Нищо. Даже гласовете сякаш бяха спрели.

Трийсет и четири се набра върху тръбата и улови навитото въже, което му хвърли Френтис. Омота го около широкия железен край и го върза здраво. Греблото се издърпа нагоре пръв и се навря в тръбата, преглъщайки ругатните си при вида на нечистотиите. Минаха няколко напрегнати секунди, докато главата му най-сетне се скрие вътре. Давока го последва и пропълзя с пъшкане в отвора, като буташе Греблото пред себе си. Френтис даде знак на Трийсет и четири да ги последва, а после се покатери и той. Хвърли един последен поглед към стените, развърза въжето от тръбата и го издърпа след себе си, докато се промушваше вътре.

— Нищо не може да се сравни с миризмата на дома, а, братко? — каза Греблото, когато излязоха в канализацията. Едрият престъпник стоеше нагазил в канала с нечистотии и се озърташе. — Мисля, че е насам — каза и посочи надясно. — Каналът извива към портата, доколкото си спомням.

— Води — каза му Френтис.

Отне им повече от час газене през мръсната вода и няколко погрешни завоя, докато стигнат до нужното място. Тук имаше желязна решетка, на двайсет стъпки от северната порта, с тесен отвор там, където вътрешната стена се срещаше с пътя. Френтис си спомни как веднъж, преди много години, се беше промушил относително лесно през този отвор, когато му се наложи да бяга от един отмъстителен магазинер. Сега обаче той се оказа прекалено тесен дори за Трийсет и четири.

— Има един по-широк на Кремъчната улица — спомни си Греблото.

— Много е далеч — каза Френтис. Надникна през отвора към опустошените улици и забеляза редица назъбени силуети на рухнали стени и опожарени сгради, които не предлагаха добро укритие. Небето беше сиво-синкаво — предвещаваше приближаващия изгрев. — Ще ни видят.

Изтегли един кинжал от колана си и почна да чопли хоросана на тухлите около отвора. Другите бързо се присъединиха към него.

— По-тихо — предупреди той Греблото, когато едрият мъж заби със сила късия си меч в хоросана.

Докато разхлабят достатъчно тухли, за да могат да излязат, слънцето вече беше изгряло. Дълги сенки се протягаха от руините, докато излизаха навън. Френтис ги поведе от сянка на сянка към портата и видя, че тя се охранява от дузина варитаи.

— Трябваше да вземем Иллиан — изсумтя Греблото. — Щеше на бърза ръка да очисти няколко.

Френтис даде знак на Трийсет и четири.

— Имаме нужда от отвлечане на вниманието.

Бившият роб кимна, прибра късия си меч, стана и се втурна към портата, като ръкомахаше бясно.

— Генералът! — извика той на волариански, когато варитаите тръгнаха да го пресрещнат с изтеглени мечове. — Вика ви! — Трийсет и четири продължи напред, като сочеше към южния квартал. — Робите се бунтуват! Бързайте!

Както се и очакваше, те просто стояха и го зяпаха мълчаливо. Варитаите бяха обучени да реагират само на заповеди, дадени от офицерите им, и нямаше никакъв шанс да изпълнят неговите. Все пак още се бяха зазяпали в него, когато той хукна обратно, спря и започна да ги подканва с оживени жестове.

— Хайде! Идвайте! Иначе ще ме бичуват!

Един уморен на вид сержант от свободните мечове излезе от караулното — търкаше гуреливите си очи и препасваше меча си — и подвижна на отчаяния роб:

— К'во искаш ти бе, да те еба?

Френтис кимна на другите и се измъкна от сянката, в която се криеха. Пропълзя по-наблизо под прикритието на ниска купчина почернели тухли, на не повече от петнайсет стъпки от портата.

— Бунт, почитаеми гражданино! — каза Трийсет и четири на сержанта с впечатляващо правдоподобен хленч. — Моля ви! О, моля ви!

— Я млъквай — каза уморено сержантът и тръгна към Трийсет и четири, явно озадачен от дрехите му, твърде бедни дори за роб, и от меча на кръста му. — Кой ти даде това? Я го дай насам!

— Разбира се, почитаеми господине — каза Трийсет и четири, докато сержантът посягаше за меча му, изтегли го с едно-единствено плавно движение и светкавично го посече през очите. Пристъпи пъргаво покрай него, когато онзи рухна на колене, и уби един варитай

с мушкане в гърлото. После се обърна и побягна. Шестима варитаи го погнаха. Единият се строполи мъртъв с метателния нож на Френтис в гърлото, а други двама бяха бързо съсечени от Давока и Греблото.

Френтис вдигна едно копие, изгървано от убития от него варитай, и го метна към връхлитащия му другар с такава сила, че проби нагръдника му. Трийсет и четири спря, завъртя се и нанесе прецизно посичане към крака на преследващия го варитай, а ударът на Греблото почти го обезглави, докато падаше.

— Стойте наблизо! — заповяда Френтис, грабна един паднал меч и се втурна към портата с оръжия в двете ръце. Петимата останали варитаи бяха образували плътна защитна групичка с насочени напред копия. Френтис метна меча в лявата си ръка към мъжа в центъра и острието се заби в лицето му току под шлема. После се хвърли в отворената пролука, като сечеше наляво и надясно, а останалите го последваха, за да довършат ранените. Болезнен вик го накара да извърти глава и той видя, че Греблото лежи по гръб и парира мушканията на варитайско копие. Давока скочи да му помогне, но Греблото използва придобитите си в престъпния живот умения, претърколи се и намушка варитая в слабините. После развали донякъде ефекта от постижението си, като продължи да го сече бясно и да бълва яростни ругатни.

— Вдигай портата — каза Френтис на Давока и хукна към стъпалата, водещи към бойниците, където стояха двама млади свободни мечове, втрещени от клането долу, на което бяха станали свидетели, и насочили мечовете си към него с треперещи ръце.

— Бийте се или бягайте — каза им Френтис на волариански. — И в двата случая ще умрете.

Те побягнаха по стената, без да се обръщат.

— Кажете на другарите си, че Червения брат е тук! — извика Френтис подире им, преди да се обърне и да грабне една факла от скобата. Скочи върху бойниците и я размаха, взрян в мъгливото поле под стените. След няколко мига видя отговора — една-единствена факла, която запламтя по-ярко, докато носещият я се приближаваше.

От мъглата изплуваха две хиляди ренфаелски рицари, носеха се в бесен галоп. Начело яздеше барон Бандерс, покритата му с фалшива ръжда броня улавяше светлината на изгряващото слънце, а от двете му страни бяха Арендил и Ермунд. Минаха с гръм през портата, без да

спират, тропотът на стоманените подкови върху калдъръма се извиси до оглушителен тътен, докато се устремяваха по главната улица. Няколко варитаи дотичаха от западния квартал, за да окажат съпротива, и една рота даже успя да се строи напъряко на улицата, преди да бъде пометена от приливната вълна от коне и стомана.

— Братко! — Френтис сведе поглед от покрива на караулното и видя хилещия се Иверн, на кон, с коня на Френтис до себе си. — Черната твърд ни чака!

Когато стигнаха до ниската крепост, там вече цареше хаос. Двама варитаи лежаха мъртви при главната порта и още няколко вътре. Наложиха се да си пробиват път с бой до двора, тъй като още стражи дотичаха от лабиринта от сенчести арки, предимно варитаи и неколцина свободни мечи, които не показваха и следа от страхливостта на другарите си на стената. Солис поведе братята нагоре по стълбите, разчистиха стрелците от бойниците и засипаха със стрели защитниците долу.

Френтис поведе своя отряд от врата на врата и Греблото ги разбиваше, търсейки аспекти, но намираха само още воларианци, повечето склонни да се бият, други свиващи се страхливо, но всички обречени да умрат. Тъкмо излизаше от един склад, когато от сенките изникна един куритай, размахал двата си къси мечи. Френтис парира първия удар, но се подхлъзна в локва кръв и падна на плочите. Куритаят се извиси над него... и рухна мъртъв, когато арбалетна стрела проби нагръдника му.

— Не ти е присъщо да си толкова непохватен, братко — отбеляза Иллиан. Думите ѝ бяха малко неясни заради стрелата, която стискаше между зъбите си, докато бе притиснала арбалета към корема си, за да натегне тетивата.

Той понечи да ѝ каже да отиде при брат Солис на бойниците, но вниманието му беше привлечено от врява, донесла се откъм полуотворена врата в дъното на двора. Затича натам и видя стъпала, водещи към недрата на Черната твърд. Извика на Давока да го последва и се втурна надолу. В подножието на стълбището откри мъртъв свободен меч с нещо като стоманени стрелички, забити в двете

му очи; до него лежеше мъж в мърлява униформа на Градската гвардия, с окървавен меч в ръка и разпорен корем.

Зад прага лежаха трима варитаи със стоманени стрелички, стърчащи от вратовете им; зад тях млада жена се боричкаше с плещест свободен меч. Кръв течеше от носа и очите ѝ, докато той я натисна на колене, а късият му меч пълзеше сантиметър по сантиметър към гърлото ѝ. Френтис вдигна меча си, за да го метне, но Иллиан беше побърза и прати една стрела в слепоочието на воларианеца преди той да е успял да заколи жената.

Тя рухна под падналия свободен меч и на устните ѝ изби кървава пяна. Френтис избута трупа и ѝ помогна да стане.

— Брат ми... — прошепна тя.

— Брат?

— Релкин... от Градската гвардия.

Френтис поклати глава и жената нададе скръбен стон, после премигна да спре червените си сълзи и заговори отново:

— Аспектите... в безопасност ли са?

Френтис вдигна глава и огледа килиите. От една се носеха глухи удари, някакъв глас вътре крещеше нещо неразбираемо, но със странна властна нотка.

— Претърси телата — каза той на Иллиан. — Намери ключовете.

Когато Френтис отвори вратата, аспект Дендриш стоеше неподвижен, с изправен гръб. Лицето му беше застинало и овладяно, макар мигащите му начесто очи да подсказваха за човек, който очаква бърза смърт.

— Аспект — поздрави го с поклон Френтис. — Аз съм брат Френтис. Едва ли ме помните, но се срещнахме при моето Изпитание на познанието...

Аспектът сякаш се спихна, издиша шумно от облекчение и се преви. След малко вдигна глава и попита:

— Къде е аспект Елера?...

— Брат Френтис — каза аспект Елера, когато вратата се отвори. Седеше на леглото и се усмихваше приветливо, стиснала ръце в скута си. — Колко си пораснал. Алуциус с теб ли е?

Чу се тропот на тичащи крака и на вратата се появи Иверн, ухилен още по-широко от обикновено.

— Брат Солис ви праща своите почитания, аспекти — каза той и им кимна, преди да се обърне към Френтис. — Каза да събереш хората си и да забравиш за отбрана на това място. Трябва да отидем на пристанището.

12. ВЕЙЛИН

— Казвал ли съм ти някога — започна Норта, бледото му лице изглеждаше някак сивкаво в мъжделивата светлина на трюма — колко мразя да пътувам по море?

Зад тях един от бойците му изсумтя в знак на съгласие, преди да повърне в шлема си.

— Повръщай на пода — смъмри го Норта. — Това скоро ще трябва да си го сложиш на главата.

Вейлин го потупа по ръката и продължи навътре покрай редиците свободни бойци във воларианска броня. После се качи по стълбите от трюма на долната палуба, където сеордите седяха в подобна мизерия. Намери Хера Дракил седнал до една полуотворена амбразура, затворил очи и отворил уста да вдишва сладкия външен въздух.

— Намираме се на пет мили от пристанището — каза му Вейлин, с което предизвика озадачено мръщене. — Скоро ще стигнем. Подготви хората си.

— Те са готови да слязат от това ужасно нещо още откак се качихме на него — отвърна бойният вожд със злобен блясък в окото. Без ръководството на Дарена не беше лесно да ги убедят да участват в тази военна хитрост. Вейлин беше обяснил подробно всичко на Хера Дракил, а кралицата бе добавила своите обещания за големи награди и вечна признателност, ако се съгласят да се качат на кораб до Варинсхолд. Сеордът изслуша мълчаливо всичко и се върна в лагера на хората си, а Вейлин и Лирна останаха да чакат какво ще стане. Сеордите не бяха народ, който изразява бурно чувствата си, рядко повишаваха глас или жестикулираха, така че имаше нещо злоещо в растящата неподвижност и тишина у различните бойни вождове, докато седяха в кръг и обсъждаха достойнствата на плана на Вейлин. Накрая, след няколко часа, когато нощта вече приближаваше, Хера Дракил се върна и каза намусено:

— Ще минем по голямата вода.

— Солта замърсява всяко вдишване — каза сега сеордът. — Няма земя под краката ти. Как може някой да търпи подобно нещо дори за кратко?

— От алчност или поради необходимост — отвърна Вейлин. — Спомняш ли си каква е вашата роля?

— Да убием всички двойни мечове, които видим, и да тръгнем към голямата черна сграда. — Сеордът се размърда, когато Вейлин стана, приведе се напред и го фиксира със същия изпитателен поглед, с който го гледаше от Алтор насам. „Какво ли търси? — зачуди се отново Вейлин, когато очите на бойния вожд се впиха в неговите. — Може би се чуди дали зад тези очи няма друга душа? Или по-скоро се пита какво може да съм донесъл обратно?“

— Ти... — Сеордът направи пауза, търсейки правилните думи. — Сега ти си повече... себе си, Берал Шак Ур.

Вейлин отвърна с предпазливо кимване. Наистина се чувстваше по-силен, мразът до голяма степен беше напуснал костите му. Освен това при последното си упражнение с Даверн го беше победил за голямо удоволствие на сестра си. На нея ѝ беше станало навик да гледа ежедневните им двубои и изписка триумфиращо, когато дървеният меч на Вейлин намери пролука в отбраната на Даверн и се заби в корема му достатъчно силно, за да предизвика вик на болка, придружен от обилни псувни. Това, че лицето на Даверн потъмня от ярост при подигравките на Алорнис, му достави гузно удоволствие, макар че Вейлин се погрижи да го скрие, докато благодареше на сержанта за службата му и го освободи от по-нататъшни задължения.

— Винаги съм на ваше разположение, милорд — изръмжа сърдито Даверн.

Вейлин се качи на горната палуба и отиде при Рева на щурвала. Облечена в леката си ризница, с меч на гърба и лък в ръка, тя се смееше на нещо казано от Щита. Веселието на Щита помръкна, щом зърна Вейлин, и той даде знак на кормчията да дойде да хване щурвала. Поклони се бегло.

— Милорд Военачалнико.

— Корабен лорд Елл-Нестра — отвърна Вейлин и се поклони пониско. Щита криеше обидата си по-добре от Даверн, макар Вейлин да подозираше, че е не по-малко дълбока.

— Нашите питомни диваци са готови, доколкото разбирам? — попита Елл-Нестра.

— Не ги наричай така — предупреди го Вейлин, ядосан от лекотата, с която го провокираше Щита. „Изглежда, поражението и унижението са лоши учители.“

— Моите извинения, милорд. Макар че трябва да се съгласите, че са лоши моряци.

— Че кой може да ги вини? — обади се Рева, чието лице беше почти толкова сиво като на Норта. — Готова съм да се бия с половината свят само и само да сляза от това корито.

— Корито ли? — Щита се врътна насреща ѝ с престорена ярост. — Милейди обижда най-прекрасния кораб, завладяван някога от мелденейска сабя. Даже бих ви предизвикал, ако не бяхте само една слаба жена.

И прие с усмивка светкавичния шамар, който тя му отвъртя, и я разсмя отново с поклон, преди да се отдалечи, за да заповяда на помощник-капитана да събере боен отряд. „Мислех, че поне тя ще е недосегаема за чара му“, помисли си горчиво Вейлин.

— Хората ти готови ли са? — попита я.

Тя посочи с глава нагоре и Вейлин видя стрелци, скупчени в гнездата на двете корабни мачти. Един мъж в предното гнездо се наведе да им помахва и Вейлин позна Брен Антеш. Долови известно нетърпение в движенията на стрелеца.

— Мисля, че твоят лорд на стрелците гори от желание да се присъединиш към тях — отбеляза той.

— В такъв случай ще остане разочарован — отвърна тя спокойно.

Той не каза нищо; изглеждаше неуместно да я предупреждава, като се имаше предвид мисията им. „Безумен риск“, беше я нарекъл граф Марвен, не без основание. Вейлин погледна двата кораба, които ги следваха, единствените волариански съдове, пленени от мелденейците по време на кратката им кампания, всеки от тях натъпкан с още сеорди. Зад хоризонта чакаха всички кораби, които бяха успели да реквизират за толкова кратко време, трийсет съда, натоварени с още горски жители и три полка от Кралската гвардия, включително Вълчите бегачи. Каймакът на тази нова армия, заложен на карта с очакването воларианците да проявят високомерие.

Щита беше пристигнал във Варинсхолд един ден след Белорат с големия си флагман, натоварен с крадени припаси, и изрази смайването си, че не са успели да пленят кораб със същия размер и конструкция като собственото му наскоро придобито чудовище.

— Все едно се биехме с огледален образ — каза той на Лирна. Обичайната му възбуда бе донякъде притъпена и за разлика от повечето хора, той не проявяваше такава склонност да я зяпа в лицето. — Само дето го командваше някакъв глупак. За съжаление пожарите, които разпалихме в него, се оказаха прекалено големи и той потъна, заедно с доста свободни мечове, ако се съди по писъците.

Точно тогава се беше зародила идеята, събуждайки инстинкти, които Вейлин мислеше, че е загубил заедно с песента си. „Те очакват близнака на «Буревластен» във Варинсхолд.“ Той размишлява върху нея един ден и една нощ, преди да потърси одобрението на кралицата.

— Нямаме достатъчно кораби за цялата армия — напомни му тя.

— Но имаме достатъчно, за да завладеем пристанището, а от него зависи дали Варинсхолд ще устои, или ще падне. Освен това брат Кейнис ще предаде на ренфаелската войска посредством брат Лерниал, че трябва да атакуват в Средзимната нощ.

— Шансовете — поклати глава тя. — Даже ако тези ренфаелци, които и да са те, ни се притекат на помощ, шансовете пак не са в наша полза. Марвен е прав, рискът е прекалено голям.

— Не и за сеордите — каза той. — Не и ако те извършат първата атака с помощта на стрелците на лейди Рева. Пристанището ще бъде завладяно за час.

— Толкова ли си впечатлен от храбростта и бойните им умения?

Вейлин си спомни за куритаите в онзи ден, под шибация дъжд, бързи и смъртоносни, които обаче изглеждаха като мудни дечица, докато горският народ разбиваше редиците им.

— Вие не ги видяхте при Алтор, ваше величество — каза официално. — Кралице, като Военачалник ви казвам, че това е единственият начин Варинсхолд да падне в ръцете ни до края на годината...

— В името на Отеца — върна го към действителността шепотът на Рева. Тя стоеше до перилата, докато завиваха покрай южния нос и пред погледите им се разкри Варинсхолд.

В първия миг Вейлин беше убеден, че са доплавали, за да освободят една развалина — целият южен квартал изглеждаше така, сякаш се състои от купчини тухли и почерняло дърво. Но когато се приближиха, започна да различава познати сгради, все още възправящи се сред отломките: домовете на търговците над пристанището, северното крило на двореца, едва забележимо през разсейващата се утринна мъгла, а в центъра — тъмния чукал на Черната твърд, където Вейлин се надяваше, че аспектите са още живи.

Рева махна на стрелците горе и те бързо приклекнаха да се скрият. Щита облече ризница от широки брънки и препаса сабята си.

— По-добре останете до мен, милейди — каза на Рева и ѝ намигна. — Аз ще ви пазя.

Този път тя не се засмя: гледката на града явно я бе лишила от чувство за хумор.

— Те са тези, които имат нужда от защита — каза Рева и кимна към воларианците, виждащи се вече на кея. Лицето ѝ беше напрегнато. При всяка друга жена тази навъсеност би могла да се отдаде на възрастта, но Вейлин знаеше, че тя бе имала същото изражение през цялото време на обсадата и точно него бяха видели много воларианци в последните мигове от живота си.

Вейлин сложи ръка на рамото ѝ и тя я стисна, преди той да се отдръпне и да отиде на носа. Избраниците на Норта излизаха на палубата във воларианското си снаряжение. Норта изглеждаше убедителен батальонен командир на свободните мечове, докато ги строяваше. Той щеше да е първият, слязъл по трапа, за да размени поздрав с който там старши воларианец бе дошъл да ги посрещне, преди да го убие и да поведе атаката, докато кумбраелските стрелци засипват останалите със смъртоносен дъжд.

Приближаваха се към пристанището в пълно мълчание, за да не се зачудят онези на брега защо на волариански кораб се чуват мелденейски гласове. Сега Вейлин виждаше по-ясно групата по посрещането: спретнати редици свободни мечове, стоящи зад един офицер. Надяваше се това да е воларианският командир на града. Ободряваща гледка, тъй като вероятно именно този човек щеше да поздравя Норта, или ако не, почти със сигурност щеше да загине под дъжда от стрели. Отляво висок мъж бе яхнал боен кон, дългата му тъмна коса бе вързана отзад, така че да разкрива хубавото му лице.

Лирна беше заповядала по възможност да заловят Дарнел жив, защото искаше да измъкне от него информация за плановете на воларианците, но Вейлин не му даваше големи шансове, щом Кралската гвардия стъпеше на сушата. Трябваше да накара Щита да го отведе бързо...

Конят на Дарнел изведнъж се надигна на задните си крака, хвърли ездача си от седлото и замята къчове. За секунда настъпи хаос, докато подивелият кон тъпчеше мъже, а после препусна нанякъде. Вейлин видя как някакъв слаб младеж се втурна към Дарнел и мярна в ръката му проблясък на стомана.

Алуциус!

Стоеше безпомощен, докато корабът се приближаваше към брега: видя как мечът на Дарнел посича Алуциус през гърдите, видя как един висок мъж — позна го — пронизва Дарнел с шипа, който носеше вместо ръка, видя как воларианският командир строява хората си...

— Антеш! — извика Вейлин към гнездата горе. Главата на лорда на стрелците се подаде над ръба и Вейлин посочи към кея. — Избий ги всички!

Рева се появи до него.

— Какво става?

— Забрави за плана — каза ѝ той и посегна през рамо да измъкне меча си. Кеят вече бе само на десет стъпки. — Норта да свали хората си на брега и да започват да убиват.

Качи се на перилото и видя как стрелите се посипаха отгоре и воларианците почнаха да падат с десетки. Сред кипящия хаос се виждаше Ал Хестиан, присвит над тялото на сина си в опит да го опази. Вейлин хвърли един последен преценяващ поглед към кея, скочи от перилото и се втурна към Ал Хестиан. Пътят му бе препречен от група свободни мечове, командвани от сержант ветеран. Вейлин се вряза в тях, стиснал меча си с две ръце, сечеше наляво и надясно. Бързо повали двама, а сержантът беше пронизан в гърдите и шията от множество стрели. Останалите се опитаха да побегнат, но бързо бяха покосени от смъртоносния дъжд.

Вейлин продължи да тича напред. Мечът му свистеше с цялата ужасна грация, която бе смятал за загубена, парираше и убиваше, движеше се сякаш по своя воля. „Може би никога не е била песента —

помисли Вейлин, като избегна един удар на свободен меч и пристъпи зад него, за да го посече в тила. — Не ти трябва песен, за да си убиец.“

Видя пред себе си Ал Хестиан, все още присвит над Алуциус. Няколко воларианци тичаха към него. Нещо изсвистя покрай ухото на Вейлин и мъжът най-отпред рухна мъртъв с щръкнала от гърдите стрела. Вейлин погледна назад и видя как Рева вади и пуска стрели с изящно резбования си лък с бързина и точност, каквито той никога не би успял да постигне. Устреми се към Ал Хестиан и видя как още двама воларианци падат от стрелите на Рева.

— Алуциус! — Вейлин изблъска Ал Хестиан и клекна до поета. Очите му се плъзнаха по ужасната рана на гърдите му и нагоре към лицето, което бе пребледняло, с полузатворени очи. Рева приклепна до него, докосна лицето на Алуциус и въздъхна тъжно:

— Глупаво пиянде.

— Плетача! — възкликна Вейлин, стана и впери поглед в морето. — Той е на третия кораб с другите Надарени...

— Вейлин — каза тя и го хвана за ръката. — Той е мъртъв.

Сеордите вече профучаваха покрай тях, за да разкъсат набързо сформираните редици на свободните мечове и да разсекат строя им. Някои от тях се биеха, сечаха и мушкаха с късите си мечове към твърде бързите мълчаливи призраци, които ги атакуваха, но остриетата им намираха само въздух и те падаха с десетки. Други хукнаха да бягат през руините или се хвърляха във водата — предпочитаха да се удавят пред това да ги посекаат. Тук-там се виждаше по някой куритай, който успяваше да нанесе удар или два, преди да падне. Отвъд касапницата Вейлин забеляза група воларианци да се строява близо до района на складовете: редици варитаи, които заемаха местата си с типичната за тях неестествена прецизност.

— Ще се оттеглят към двореца — каза Лакрил Ал Хестиан зад него.

Вейлин се обърна и видя, че бащата на Алуциус го гледа с празна физиономия, гласът му беше глух, апатичен.

— Там има огнени капани. Могат да го държат с дни.

Сведе отново поглед към Алуциус, наведе се да вземе кинжала, който поетът продължаваше да стиска в ръка, и го вдигна към гърлото си.

Ударът на Вейлин улучи нервния сплит под носа на Ал Хестиан и го повали в безсъзнание върху камъните.

— Събери стрелците на кея — каза Вейлин на Рева и кимна към варитаите, които вече се опитваха да се изтеглят с бой към града. Въпреки отстъплението им той знаеше, че тази война изобщо не е свършила: виждаше още волариански формации да се движат сред развалините, батальони, строяващи се в северния квартал, и други на запад. Видя наблизно Норта, който събираше бойците си, и му извика:

— Към северната порта! Не им давайте да обединят силите си. Ще ви пратя Кралската гвардия, щом пристанат.

Норта кимна, после се закова на място при вида на нещо на изток, засмя се и посочи с окървавения си меч.

— Може би няма да е необходимо, братко.

Вейлин ги чу още преди да ги види: гръмовен тропот на стомана по камък. Явно воларианският командир също го чу, защото се опита да размести ротите на левия си фланг, но прекалено късно. Рицарите се врязаха в редиците на воларианците, дългите им мечове и боздуганите им се издигаха и падаха, докато те си пробиваха път през варитаите. Сеордите се втурнаха да довършат унищожението. Варитаите, за разлика от свободните мечове, не знаеха що е бягство и се биха до последно.

Вейлин заповяда на Норта да отиде при стрелците на Рева и да бързат към двореца.

— Има още половин дивизия за убиване — каза им. — Не поемайте рискове, дръжте ги разделени и нека стрелците си свършат работата.

Изчака Кралската гвардия да слезе на брега. Първият пристигнал полк бяха Вълчите бегачи, сега командвани от един бивш ефрейтор, когото Вейлин си спомняше смътно от Алпиранската война.

— Сложете този човек под стража — заповяда Вейлин и посочи лежащия в безсъзнание Ал Хестиан. Хвърли последен поглед към Алуциус с ясното съзнание, че именно той ще трябва да съобщи на Алорнис, и се почувства като страхливец. — И приберете тялото на този — добави. — Кралицата ще иска да изрече слова, когато го предаваме на огъня.

Един широкоплещест рицар на висок боен кон се приближи с тропот, копитата тъпчеха труповете и трошаха кости. Рицарят вдигна

боядисаното си в червено забрало и поздрави Вейлин с насилена смях.

— Бива си я гледката, а, милорд?

— Бароне. — Вейлин се поклони. — Надявах се да сте вие.

Някакъв млад гологлав рицар се приближи с коня си до Бандерс и попита високо:

— Къде е той? — Държеше окървавен дълъг меч.

— Арендил, моят внук — каза Бандерс на Вейлин. — Копнее да се срещне с лорд Дарнел.

— Там отзад, млади господине. — Вейлин посочи през рамо. — Съвсем мъртъв е, опасявам се.

Мечът увисна в ръката на младия рицар. На лицето му се изписа колкото разочарование, толкова и облекчение.

— Е, поне се свърши. — Живна при вида на група хора, които се приближаваха тичешком по главната улица, и вдигна ръка да им помахва за поздрав.

Отначало Вейлин ги взе за бойци на Норта, но веднага разбра, че не са: сред тях имаше момиче на не повече от шестнайсет, лоначка с внушително телосложение... и мускулест млад мъж с меч на Ордена...

Френтис го гледеше втренчено, докато се приближаваше, и дори като че ли леко се усмихваше.

Вейлин спря на няколко крачки от него и го погледна — човека, който му беше едновременно брат и непознат. Беше станал още по-широкоплещест. Лицето му бе загубило младежката гладкост, която помнеше, около устата и очите му вече се бяха образували сурови бръчки. Както никога, Вейлин се радваше на отсъствието на песента, защото не беше сигурен, че иска да знае какво са видели тези очи.

— Чух, че си умрял — каза Вейлин.

Усмивката на Френтис се разшири.

— Аз пък знаех, че ти не би могъл да умреш.

Вейлин видя явната му и искрена топлина и скръбта му нарасна още повече.

— Дай ми меча си, братко — каза той и протегна ръка.

Усмивката на Френтис бавно помръкна. Той погледна хората от двете си страни, после кимна. Пристъпи към Вейлин и протегна меча си с дръжката напред.

Вейлин го взе и даде знак на новия командир на Вълчите бегачи да се приближи.

— По повеля на кралицата — каза той — този човек трябва да отговаря за убийството на крал Малциус. Оковете го и го затворете в очакване на нейната присъда.

ВТОРА ЧАСТ

Странна грешка е да се мисли за роба като за пълноценен човек. Свободата е привилегия, която дължим на превъзходството в потеклото си като истински волариански граждани. От друга страна, положението на роба, заслужено чрез раждане от поробени родители, справедливо поражение във война или проявена липса на трудолюбие и интелигентност, не е просто изкуствено наложен обществен модел, а точно отражение на един естествен ред. От това следва, че опитите да се наруши този ред чрез заблудена политика или даже откровен бунт винаги са обречени на провал.

Съветник Лорвек Ирлав
„Волария: връхът на
цивилизацията“
Велика библиотека на
Обединеното кралство
(Бележка на библиотекаря:
текстът е непълен поради частично
изгаряне)

Северните граници на Воларианската империя

За разлика от първото ми пътешествие на борда на този кораб, този път открих, че ми е осигурена каюта, обитавана някога от помощник-капитана, който беше загинал в Битката при Зъбите. Капитанът заяви на висок глас пред оределия си екипаж, че още не му е намерил достоен заместник и нищо не пречи да я получа аз, тъй като никое от тези псета не заслужавало подобна чест. Ала приятната перспектива за комфортно пътуване бе притъпена от настояването му да споделя каютата с бившата си собственичка.

— Тя е твоя пленница, писарю — заяви той. — Ти ще я пазиш.

— Защо? — попитах и размахвах ръка към заобикалящия ни океан. — Че къде би могла да избяга?

— Може да повреди кораба — отвърна той и сви рамене. — Може да се хвърли на някоя преминаваща акула. Както и да е, ти отговаряш за нея, а и аз нямам свободни хора да я държат под око.

— Леглото е малко — отбеляза тя, когато вратата на каютата се затръшна след нас. — Но въпреки това не възразявам да го делим.

Аз посочих към един ъгъл.

— Твоето място е там, господарке. Ако кротуваш, може да ти дам някое одеяло.

— А ако не, какво? — попита тя и демонстративно седна на тясната койка. — Ще ме бичуваш ли? Ще ме подчиниш на волята си с жестоки мъчения?

Усмихна се и аз се извърнах и отидох до една масичка, вградена в дървото под илюминатора.

— На този кораб има предостатъчно мъже, които с радост ще ти наложат всички наказания, които поискаш — казах, бръкнах в торбата си и извадих първия попаднал ми свитък.

— Не се и съмнявам — съгласи се тя. — Ти ще гледаш ли? Скъпият ми съпруг обичаше да гледа как бичуват робините. Често се самозадоволяваше на тази гледка. Ти същото ли ще правиш, милорд?

Въздъгнах, преглътнах един хаплив отговор и разтворих свитъка. „Илюстриран каталог на воларианската керамика“. Прецизните, но твърде пищни букви на брат Харлик изтръгнаха от мен весело сумтене. „Даже почеркът му е помпозен.“ Макар да не можех да се престоря, че харесвам брата, трябваше да призная, че художественото му майсторство е великолепно, илюстрациите притежаваха безупречна точност. Първата представляваше ловна сцена от ваза, датираща отпреди хиляда и петстотин години, с гол копиеносец, преследващ елен през борова гора.

— Керамика — каза Форнела, като надзърна над рамото ми. — Да не мислиш, че произходът на Съюзника се спотайва в някоя делва, милорд?

Не вдигнах поглед от свитъка.

— Когато изучавах епоха, за която липсват писмени сведения, декоративните илюстрации могат да са много информативни. Ако ме просветиш за друг подход, ще съм ти благодарен.

— Колко благодарен? — попита тя и се приведе към мен, така че усетих дъха ѝ върху ухото си.

Аз само поклатих глава и върнах вниманието си към свитъка. Тя се засмя и се отдалечи.

— Ти наистина не изпитваш интерес към жените, нали?

— Интересът ми към жените варира в зависимост от въпросната жена. — Продължих да развивам свитъка и открих още ловни сцени, както и изображения на религиозни ритуали, различни богове и странни създания.

— Аз мога да ти помогна — каза тя. — Даже... би ми харесало.

Обърнах се и видях, че изражението ѝ е предпазливо, но искрено.

— Защо?

— Предстои ни дълго пътуване. А каквито и подозрения да таиш към мотивите ми, аз искам тази мисия да успее.

Погледнах поредното изображение върху свитъка: голи гуляйджици, които подскочат пред голямо маймуноподобно създание със зейнала уста, която бълва огън. „Парче от кетийска стомна“, гласеше надписът под картинката. „Предимперска“.

— Кога точно — попитах я — воларианците са се отказали от боговете си?

— Станало е доста преди да се родя — каза тя, — всъщност доста преди да се роди майка ми. Но тя беше начетена жена и държеше да науча историята на преславната ни империя.

Бяхме се върнали на палубата и седяхме край носа. Тя говореше, а аз си водех записки. Капитанът беше изръмжал нещо, щом се появихме, но не протестира, а екипажът изглеждаше доволен да не ни обръща внимание, с изключение на няколко враждебни погледа към Форнела.

— Сега империята може да говори на един език — продължи тя — и поданиците ѝ да следват едиктите на Съвета, независимо дали живеят в най-големия град или в най-мръсното блато. Но невинаги е било така.

— Знам, че вашата империя е била изкована във война — казах. — Всъщност множество войни, които продължили около три столетия.

— Така е, но макар че Ковашката ера ни оставила с империя, истинското единство ни убягвало още векове след това. Имало прекалено много монети с прекалено много различни стойности. Прекалено много усти говорели на прекалено много езици. И имало прекалено много богове. Майка ми казваше, че хората се биели и убивали за пари, но били готови да умрат заради боговете си. Ето от такава лоялност сме се нуждаели, за да пребъде империята — незамърсена от никаква божествена намеса. Така че се

водили още войни, които някои наричат Войните на гоненията, но имперските историци ги наричат Великото прочистване, тежки шейсет години на кръв и мъчения. Цели провинции били опустошавани и цели народи избягали, някои към северните хълмове, други през морето, за да основат нови нации, свободни от воларианско гонение. Но въпреки всичко, което сме загубили, именно това било истинското раждане на империята, защото тогава сме се превърнали в нация на робовладелци.

— Разбира се, винаги е имало роби, предимно в централните волариански области, но сега станали повече — продължи тя. — Били поробени заради нежеланието си да се откажат от своите богове, бити, усмирени и отглеждани по такъв начин, че следващите поколения ги забравили съвсем. За да управляваш такъв ресурс са ти необходими две неща: голяма организация и голяма жестокост. Често си мисля, че именно тези черти Съюзника е намерил за толкова примамливи. В края на краищата трябва да е имало някаква причина да ни избере.

— Знаеш ли кога се е разкрил той?

— Не знам дали Съюзника е мъж и дали изобщо е човек. Майка ми ми е разказвала за време, преди около четиристотин години, когато империята била силна и единна. Войната с алпиранците не била нищо ново, но се разгоряла по-яростно, битките станали по-мощни, кампаниите продължавали години, вместо месеци, но победата все ни убягвала. Накрая на алпиранците им дотегнало от непрестанните ни нападения, започнали собствено нашествие и завладели южните ни провинции само за няколко месеца. Кризите са склонни да разкриват забележителния талант — ето как придобил известност един млад генерал от южния град Миртеск, генерал с революционна идея и средствата да я осъществи. Щом нашите роби можели да строят градовете ни и да обработват нивите ни, защо да не се бият и във войните ни? И така, благодарение на новооткритото му знание, сме създали варитаите и куритаите. С тактически гений и

използване на безброй войници-робии нашият нов генерал си спечелил вечна слава, като изтласкал алпирците. Бил възхваляван нашир и надлъж из империята, издигали се статуи в негова чест, най-великите ни учени съчинявали епоси, за да документират удивителния му живот.

Форнела направи пауза и устните ѝ се извиха в усмивка, макар че в очите ѝ имаше тъга, която не бях виждал преди.

— Ала това не било нормален живот. Защото нашият генерал оставал млад. Докато събратята му офицери остарявали и вехтели около него, той оставал млад.

— Той е бил първият — казах.

— Да. Първият воларианец, благословен от гласа на Съюзника, или пък, предполагам, първият, при когото той е пратил някое от създанията си да го изкуси. Ала дарбата му не се изчерпвала с тайната как да обвързва робите толкова съвършено, че да се бият и убиват по заповед на господарите си. Не, той можел да предложи още, можел да предложи най-великия от всички дарове. От него Съветът научил тайната на вечния живот, по повеля на Съюзника, разбира се. И с времето всички станали негови оръдия. Генералът станал глас на Съюзника в Съвета. Отначало говорел тихо, напътствал, вместо да заповядва, намеквал за великата задача, която той е избрал за империята. Но с годините поведението му ставало все по-непостоянно. Майка ми казваше, че го срещнала веднъж, на пиршество в негова чест. Семейството ми, както сигурно се досещаш, е много заможно и има място в Съвета още от най-ранните дни на империята. Попитах я какъв е бил той и тя се засмя. „Ужасно луд — каза ми, — макар да чувам, че дъщеря му е още по-зле.“

— Дъщеря му ли? — попитах.

Форнела придържа възлечения си шал по-плътено около раменете си и тъгата ѝ се смени с уплашен спомен.

— Да, дъщеря. Нея също съм я виждала веднъж. Една среща ми беше повече от достатъчна.

— Те същите като теб ли са? Генералът и дъщеря му. Живи ли са още?

— Лудостта на генерала растеше с вековете, копнежът му за победа над алпиранците се превърна в мания, която доведе до катастрофално поражение. Съветът, който вече се състоеше само от Благословени, получи указания от другите помощници на Съюзника, че славната кариера на генерала трябва да приключи, и нае главния си убиец, за да се погрижи за това. Но ако казаното от кралицата е вярно, тя може да е намерила края си заедно с крал Малциус.

— Дъщерята на генерала? Тя е убила собствения си баща?

— Тя е отнела безчет животи по целия свят. Ако имаме късмет, няма да ни тормози повече. Но аз все повече се убеждавам, че късметът е рядка стока.

— Майка ти жива ли е още? Тя също ли е приела Благословията на Съюзника?

Тя поклати глава, вдигна очи, погледна ме и се усмихна мило.

— Не. Остаря и умря, въпреки че я умолявах да се присъедини към мен в тази нова епоха на безкраен живот. Тя единствена разбираше истинската природа на сключената от нас сделка, но никой не искаше да я чуе. Знаеше какво притегля Съюзника, макар не и какво го е породило.

— И какво е то? Какво го тегли?

— Властта. Ето как са били избрани първите — не онези с най-голямо богатство, а онези с най-голямо влияние в Съвета. Тъй като това ставало в течение на десетилетия, а не години, и на всеки дванайсет години бил избран само един, който да приеме щедрия му дар, изборът изглеждал случаен — прищявка на създаване толкова близко до бог, колкото е възможно. Но майка ми живя достатъчно дълго, за да съзре модела. Всяка сключена сделка затягаше хватката му върху нас, всеки дар ни правеше все повече негови слуги... Тя ми каза само една дума последния път, когато ми позволиха да я посетя, преди да заповяда да не ме

пускат повече в къщата ѝ. Вече беше почти на деветдесет, само шепа кокали и кожа в едно огромно легло. Но умът ѝ не беше размътен и очите ѝ блестяха, и макар да можеше да говори само шепнешком, аз го чух, ясно и отчетливо, макар навремето да го сметнах за последния грак на една зловна старица.

Тя се умълча, зареяла поглед към южния хоризонт, където се виждаше голям куп облаци, предвещаващи неприятна нощ — не че очаквах да спя много, легнал до нея. Докато гледах как косата ѝ се развява на вятъра, забелязах, че сега в нея има повече сиво.

— Само една дума — каза тя тихичко. — „Робиня.“

Както и предполагах, сънят ми убягваше. По залез-слънце морето стана неспокойно, вятърът се надигна, за да зашиба с дъжд замъгленото стъкло на илюминатора и да засвири в безбройните пролуки и във възжетата над нас. Форнела лежеше по гръб и дишаше бавно и равномерно. Аз лежах на една страна, с лице към корпуса. Бях си свалил обувките, но иначе бях напълно облечен, докато тя бе гола — беше смъкнала дрехите си без ни най-малко смущение и се бе пъкнала в леглото до мен, докато ѝ обръщах гръб. Лежахме мълчаливо близо час, лишени от покой заради вятъра и цялата чудатост на нашето положение.

Накрая тя каза:

— Мразиш ли ме, милорд?

— За омраза е нужна страст — отвърнах.

— Аха. „Песни за злато и прах“, стих дваисети. Не мислиш ли, че е малко суетно постоянно да цитираш собствената си творба?

— Този стих е взет от древна ода на племената от западните планини. Както съм отбелязал в предговора си.

Тя се засмя тихо.

— Значи аз не разбуждам страст у теб? Не е много изненадващо, като се имат предвид предпочитанията ти. И все пак жена, свикнала на мъжкото възхищение, неволно се

чувства малко пренебрегната. — Почувствах я как се размърдва зад мен, за да се обърне на една страна. — Кой беше той? Мъжът, който каза, че си обичал?

— Няма да обсъждам това с теб.

Сигурно в тона ми имаше предупредителна нотка, защото тя въздъхна с весело раздражение, преди да продължи да упорства.

— Може би имам нещо, което да разбуди страстта ти, поне що се отнася до копнежа ти за знания. Малко зрънце информация относно Съюзника.

Заскърцах със зъби, чудех се дали все пак не я мразя. Седнах и се обърнах към нея. Тя ме гледаше, отпуснала глава на възглавницата, и мракът скриваше всичко освен блясъка на очите ѝ.

— Кажу ми — рекох.

— Името — настоя тя.

Станах и ѝ обърнах гръб, за да провеса крака от леглото.

— Селиесен Макстор Алуран — казах.

Очаквах смях, жесток и подигравателен, но вместо това гласът ѝ прозвуча странно замислено.

— Надеждата на Алпиранската империя, убит от същия човек, който унищожил армията на скъпия ми съпруг. Моят народ не се придържа към идеята за съдба; самата мисъл, че някакви невидими сили оформят нашата участ, е анатема за хора, прочистени от суеверия. Но понякога се чудя...

Усетих я как се размърдва пак, топлата ѝ голота се притисна към гърба ми и главата ѝ се отпусна на рамото ми. В начина, по който ме прегръщаше, нямаше желание, поне аз не долавях такова, само нужда от близост.

— Скърбя за загубата ви, почитаеми господине — каза тя на официален алпирански. — Брат ми е най-дълго служилият член на воларианския Висш съвет, така че познава замислите на Съюзника по-добре от повечето, а дори и той е сляп за истинската им природа, за крайната им цел. Все пак слугите му често са споменавали за мъж с

безбройни години като нас, който обаче не е зависим от кръвта на Надарените. Мъж, който е живял множество животи и е обиколил света неведнъж. Както казах, властта привлича Съюзника, а каква по-голяма власт от тази да надвиеш самата смърт?

— Значи той го търси?

— Да, но не го е открил.

— И има ли си име този вечен мъж?

— Има хиляда, сменя ги на всеки живот, когато преминава от една нация в друга. Едно от оръдията на Съюзника, този, когото наричат Пратеника, уловил миризмата му преди петнайсетина години в Обединеното кралство. Тогава той се наричал Ерлин.

1. ЛИРНА

Отне ѝ известно време да намери градината си. Развалините бяха разчистени от робите на Дарнел, за да отворят място за архитектурните му амбиции, и там, където някога бяха расли цветя, сега имаше само очертания от тухлени основи и гола земя. Странно, но пейката ѝ си беше непокътната, макар и малко почерняла. Лирна седеше и гледаше жалките останки от така скъпото ѝ убежище. Точно тук беше довела Вейлин в онази нощ, за да си спечели неговата враждебност с недодяланите си интриги, но същевременно научи и един урок: нечий очи винаги ще прозрат под маската. Тук беше прекарала и онези прекрасни часове със сестра Шерин, след като я освободи от Черната твърд. Вродената доброта и искрящият интелект на лечителката бяха разсеяли ревността ѝ, поне до голяма степен. Лирна си спомняше, че намери приятелството за приятна, макар и кратка новост, а когато Шерин отплава за Линеш, бе престанала да идва тук. Уединеният двор вече не ѝ се струваше уютно убежище, само празно кътче от двореца, където една самотна жена отглежда цветя, крои планове и чака баща ѝ да умре.

— Лиърна!

Тя вдигна очи и видя една висока жена да крачи към нея. В следващия миг прегръдката на Давока изкара въздуха от дробовете ѝ — лоначката я вдигна от пейката и от земята и я притисна към гърдите си със смазваща сила. Лирна чу тропот на ботуши, придружен от стърженето на ваден от ножницата меч.

— Долу ръцете от кралицата ни, дивачко! — изръмжа Илтис.

Давока не му обърна внимание, но все пак пусна Лирна след едно последно мощно стисване и хвана главата ѝ в ръце. Усмиваше се — нещо, което Лирна не помнеше да е правила досега.

— Мислех, че съм те загубила, сестрице — каза тя на лонакски и плъзна пръсти по лицето ѝ, по челото и бързо растящите златисточервени кичури. — Той каза, че си изгоряла.

— Така е. — Лирна стисна ръцете ѝ и ги целуна, после кимна успокоително на Илтис и Бентен, които прибраха мечовете си и се оттеглиха с поклони и смаяни изражения. — И все още горя, сестрице.

Давока отстъпи назад и в погледа ѝ се мярна някаква напрегната неохота, преди да заговори отново: мина на езика на Кралството с опитна лекота.

— Брат Френтис...

Лирна се извърна от нея и Давока млъкна, като видя колко сурово стана изведнъж изражението ѝ. Прочутият Червен брат се споменаваше често след пристигането ѝ предната вечер — беше сред първите думи, изречени от нейния Военачалник при слизането ѝ от кораба, и присъстваше в едно настоятелно искане на лейди Елера и една кратка молба за милост от брат Солис. Тя бе дала на всички един и същ отговор, който даде и на Давока сега.

— Правосъдието ще бъде въздадено, когато му дойде времето.

— С него се бихме заедно в гората, преди тя да изгори — продължи Давока. — Ние сме *горин*. Той е мой брат, както и ти си моя сестра.

Червените сълзи на воларианката, изгарящата болка, докато косата ѝ пламваше... Лирна затвори очи, за да спре спомените, усети полъха на вятъра по кожата си, изцерената ѝ, непокътната кожа. „Изцерена ли? — запита се тя. — Такава ли съм?“

Предната нощ беше гледала Алуциус върху кладата. Преди това беше изнесла кратка реч, обявявайки го официално за Меч на кралството, с перо и винена чаша за герб, защото знаеше, че това би го разсмяло. Лейди Алорнис пристъпи напред да добави няколко думи, лицето ѝ беше бледо и безизразно, но от очите ѝ се стичаха сълзи, докато брат ѝ я държеше утешително за раменете.

— Алуциус Ал Хестиан... — започна тя, запъна се, после продължи с накъсан глас — ще бъде наречен... от мнозина герой. От други — поет, а... — тя млъкна за миг и се усмихна тъжно — от някои — пристрастен към чашката. Аз винаги ще го наричам... просто мой приятел.

На Лакрил Ал Хестиан му бе позволено да присъства и той стоеше наблизко с празен поглед и мълчалив в оковите си. Не изнесе никаква реч и се взираше в пламъците със сухи очи. Лирна му позволи да остане, докато огънят догори до жарава, а после заповяда да го

върнат в тъмницата, вече претърпана с други предатели, чакащи правосъдието на кралицата.

Правосъдие? Бе гледала как димът се издига от кладата, за да скрие лицето на Алуциус и да ѝ спести гледката на пламъците, поглъщащи плътта му. „Какво ли правосъдие бих проявила към теб, стари ми приятелю? Шпионин, предател на Кралството, а сега герой от освобождението на Варинсхолд. Баща ми би устроил спектакъл от прошката си, би те обсипал с титли и злато, а после, след един благоприличен период, би накарал някой от скритите си таланти да ти осигури подобаващо случаен край. Аз щях да съм много по-жестока, Алуциус. Аз бих те накарала да ме следваш, да станеш свидетел как въздавам в пълна мяра правосъдие на враговете ни и знам, че щеше да ме мразиш за това.“

Облаците горе сигурно се бяха разнесли, защото тя усети топлина да разцъфтява върху главата ѝ. Новопорасналата ѝ коса без съмнение представляваше чудесна гледка, докато сияеше. Усещането бе приятно и му липсваше онази предизвикваща сълзи агония, която помнеше от дните си на „Морска сабя“. „Изцерена ли? — зачуди се отново. — Можеш да поправиш една маска, но лицето отдолу си остава същото.“

Отвори очи и погледът ѝ кацна на нещо — малко жълто цвете, подаващо се измежду две строшени плочи. Лирна приклепна и посегна да докосне с пръст листенцата му.

— Зимниче — каза тя. — Винаги най-ясният признак за смяна на сезоните. Ледът и снеговете идат, сестро, и ни носят трудности, но също и отдих, защото никоя флота няма да прекоси океана, докато бушуват зимните бури.

— Мислиш, че ще дойдат пак? — попита Давока. — Когато океанът се укроти?

— Сигурна съм. Войната изобщо не е свършила.

— Значи ще имаш нужда от всеки меч, всеки съюзник.

Лирна погледна още веднъж зимничето и устоя на желанието да го откъсне. Реши след време да засади тук нова градина, само че без стени. Стана, погледна Давока и заговори на официален лонакски:

— Служителко на Планината, имам нужда от копието ти. Ще го използваш ли в служба на моята цел? Помисли добре, преди да

отговориш, защото пътят ни е дълъг и не ти давам никакво обещание, че ще се върнеш в Планината.

В отговора на Давока нямаше и следа от колебание.

— Копието ми е твое, сестро. Сега и завинаги.

Лирна кимна благодарно и даде знак на Илтис и Бентен да се приближат.

— Тогава по-добре се запознай с братята си. Опитай се да не убиваш лорд Илтис — неговото поведение често е малко изнервящо.

Карлин Ал Джервин стоеше толкова изпънат, колкото му позволяваше леко изкривеният му гръб. Лирна си го спомняше като весел шишко с лъскава плешива глава, по-малко склонен към раболепие от повечето аристократи, който не се задържаше в двора по-дълго, отколкото изискваше работата му. Робството и тежкия труд обаче, изглежда, му бяха отнели както шкембето, така и хумора му. Бузите му бяха изпити, а очите хлътнали, макар че той срещна погледа на Лирна с възхитително хладнокръвие. Дъщеря му обаче не беше толкова свикнала с кралски особи и се въртеше нервно, докато стоеше пред трона — значителна разлика с баща ѝ. Лейди Иллиан носеше ловен костюм, бричове от еленова кожа и лека памучна блуза на кафяви и зелени петна, за да я скрива в гората, а косата ѝ бе подстригана така, че да не влиза в очите. В кания на глезена ѝ имаше кинжал, и още един на китката. Въпреки войнствената си премяна тя изглеждаше много млада, докато се присвиваше под изпитателния взор на присъстващите и избягваше погледите на баща си. Зад нея стояха брат-командир Солис и Давока, а лорд Ал Джервин се намираше по-встрани, сам.

Лирна бързо се беше отървала от претруфената грамада, която Дарнел наричаше трон, за сметка на удобен стол с права облегалка, взет от една от изоставените къщи на търговци, и откри, че е благодарна за дебелината на възглавницата под кралския ѝ задник. Изслушваше петиции вече около четири часа и можеше само да се чуди колко дребнавост е останала у хората, извадили късмета да оцелеят при такава жестока окупация. Идваха при нея с жалби срещу изчезнали съседи за кражби, претенции за наследяване на собственост, от която бе останала само пепел, молби за Възстановяване на лордски

статус и множество други дреболии, от които търпението ѝ бързо се изчерпваше. Все пак не всички искания бяха дребнави, нито пък лесни за разрешаване.

— Брат Солис — каза Лирна, — трябва да признаете, че в някои отношения лорд Ал Джервин е прав. Това е крайно необичайно.

— Простете, ваше величество — отвърна брат-командирът с обичайния си рязък глас, — но се съмнявам, че вече нещо в това кралство може да се нарече „обичайно“.

— Познанията ми върху историята на ордена ви не са много пространни, но ми се струва, че в Шестия орден никога не е имало сестра. Освен това учениците не се ли набират в много по-ранна възраст? Обстоятелствата може да са ни накарали да забравим за някои обичаи в името на необходимостта, но това е наистина радикална крачка.

— В догмите на Ордена има клауза, която позволява и по-възрастни новобранци, ваше величество. Инструктор Ренсиал например дойде при нас като бивш капитан от Кралската кавалерия. Що се отнася до пола на лейди Иллиан, войната ни даде предостатъчно доказателства, че обичаите ни в това отношение може би се нуждаят от промяна.

— Нима вече трябва да отхвърлим законите си, ваше величество? — заговори Ал Джервин, втренчен отново в Иллиан. — Шестият орден не може просто така да вземе нечия дъщеря.

— Те не ме вземат! — отвърна разгорещено Иллиан, после се изчерви и сведе поглед, когато Лирна се обърна към нея. — Извинете, ваше величество.

— Лейди Иллиан — каза Лирна, — наистина ли желаете да се присъедините към Шестия орден?

Момичето си пое дъх, вдигна глава и каза с ясен и уверен глас:

— Да, ваше величество.

— Въпреки възраженията на баща ви? И въпреки основателните му страхове за вашата безопасност?

Иллиан хвърли поглед към Ал Джервин. Изражението ѝ беше печално, а гласът — тих.

— Аз обичам баща си, ваше величество. Толкова дълго го смятах за мъртъв и да го намеря жив след падането на града бе чудесно. Но аз не съм дъщерята, която той е загубил, и не мога да бъда. Войната ме

превърна в нещо друго — роля, която смятам, че ми е отредена от Покойните.

— Тя е още дете! — заяви Ал Джервин и лицето му почервения. — По законите на това кралство аз решавам какво ще е нейното положение до навършване на пълнолетие. — Трепна, когато Лирна го погледна, но отказа да отклони очи, само добави с напрегнат шепот: — Ваше величество.

— Лейди Давока ми е разправяла много за дъщеря ви, милорд — каза Лирна. — Според всички сведения тя се е отличила ярко в борбата за освобождението на това кралство. В момента тя стои пред мен като жена, въздала много заслужена смърт на враговете ни. Според правилата на Шестия орден за нея поръчителства човек с добро име и брат Солис е склонен да я приеме, загърбвайки древната традиция и обичайните изпитания, като признание за явните ѝ умения и кураж. Като сестра тя без съмнение ще служи още по-добре на Кралството и Вярата. Докато вие, милорд, изглежда, сте прекарвали цялата война, дялкайки глупави статуи за изменника Дарнел.

Ал Джервин трепна, но успя да овладее тона си и отговори:

— Чух слухове, че ваше величество също сте били поробена от враговете ни. Ако е така, сигурен съм, че добре познавате срама от това да вършиш нещо омразно, за да оцелееш.

Илтис се наежи, пристъпи напред и каза със зловещ тон:

— Внимавайте с приказките, милорд.

Ал Джервин скръцна със зъби и изчака малко, преди да продължи зададено.

— Ваше величество, не ми остана нито къща, нито богатство, нито гордост. Дъщеря ми е единственото, което имам. Моля ви да се придържате към нашите закони и да ѝ попречите да извърши това безумие.

„Това не е наранена гордост — реши Лирна. — Той просто иска да я опази жива. Добър човек и строител с умения, които ще са ни много нужни, когато настъпи мирът.“ Погледна пак Иллиан и я видя как се усмихва и показва съвършените си бели зъби в отговор на едно окуражително кимване от Давока. „Красива е, но ястребът също е красив, а в момента ми трябва повече ястреби, отколкото строители.“

— Лейди Иллиан — каза тя и направи знак на един от тримата присъстващи писари да запише официално кралската присъда, — по

воля на кралицата ви лишавам от всякаква титла и отхвърлям властта на баща ви над вас. Като свободна поданичка на това Кралство можете да изберете всеки път, разрешен ви от закона.

Изненада се да намери съвещателната зала почти непокътната, макар че в западната стена зееше дупка, а гобленът, който я покриваше, плющеше на вятъра. В разрез с обичая Лирна бе поискала двамата оцелели аспекти да присъстват в Съвета, като формално назначи аспект Елера за министър на кралските строежи, а Дендриш — за министър на правосъдието. Нито баща ѝ, нито брат ѝ някога бяха назначавали аспекти на официален пост и сред останалите членове на Съвета личаха забележими опасения.

„Никога не им отстъпвай и ей тоничко повече, отколкото се налага — беше ѝ казал веднъж баща ѝ за Вярата. — Аз обвързах Короната с тях, за да спечеля Кралството, но ако можех, бих ги отрязал от себе си като болен крайник.“ Лирна обаче чувстваше, че времето ѝ е дало друг урок. Изобличителните речи на аспект Тендрис срещу търпимостта на брат ѝ към Отричащите бяха допринесли много за отслабването на Кралството, но силата му бе ограничена от близостта на другите ордени с Короната. „Грешката ти не беше, че си се обвързал с тях, татко. А че не си ги обвързал достатъчно здраво.“

— Както и в Уорнскейв, всеки ден прииждат още хора — докладва брат Холун, седнал отляво на Лирна. — Цивилното население на Варинсхолд в момента наброява над петдесет хиляди души. Можем да очакваме този брой да се удвои до края на месеца.

— Можем ли да изхраним толкова хора? — попита го Вейлин.

— С внимателно разпределение на дажбите, да — отвърна брат Холун. — И при условие че продължават доставките от нашите алпирански приятели, а васален лорд Дарвус ни осигурява нилсаелска продукция. Зимните месеци ще са тежки, но не би трябвало никой да гладува.

— Как стои въпросът с армията, милорд? — обърна се Лирна към Вейлин.

— С новите ни попълнения, рицарите на барон Бандерс и простолюдието до края на годината ще имаме осемдесет хиляди въоръжени мъже и жени.

— Трябват ни повече. — Лирна се обърна към лорд-маршал Травик. — Утре ще съставя указ за военна повинност и всички поданици на Кралството в боеспособна възраст ще бъдат взети в Кралската гвардия. Тренирайте ги усърдно, милорд. — Обърна се към лейди Рева. — Указът ще обхваща всички васалства, милейди. Вярвам, че нямате възражения.

Лейди губернаторката запази неутрална физиономия, но Лирна забеляза, че формулира внимателно отговора си.

— Аз самата нямам, ваше величество — отвърна тя след малко. — Както и голяма част от народа ми, който е пострадал от ръцете на воларианците. Има обаче някои райони на Кумбраел, които са останали незасегнати от войната, и там може още да таят стари обиди.

— Които ще бъдат разсеяни от думите на Благословената дама, надявам се — каза Лирна. — Може би трябва да се върнете у дома за известно време, лейди Рева. Нека народът ви види, нека чуе разказите за делата ви, които са толкова вдъхновяващи.

Рева моментално кимна в знак на съгласие, а в тона ѝ липсваше каквато и да било омраза.

— Както заповяда ваше величество.

„Никога не показва и най-малката следа от нелоялност — замисли се Лирна. — Тогавя защо буди у мен такова безпокойство?“

Остави този въпрос настрани, за да го обмисли по-късно, и се обърна към Щита.

— Флотски лорд Елл-Нестра, моля съобщете за размера на силите под ваше командване.

Както ставаше често отскоро, постоянната полуусмивка на Щита изчезна, щом се обърна към кралицата.

— Малко над осемстотин кораба от различен клас, ваше величество. Пленихме немалко волариански търговски съдове, но моретата се изпразват, щом се развилнеят зимните бури.

— Прилична сила, която може да отблъсне всяко нашествие — отбеляза граф Марвен. — С екипажи от най-добрите моряци на света. Освен това този път сме предупредени.

— Колко войници могат да носят вашите осемстотин кораба? — попита Лирна.

Щита се намръщи озадачено и отговори предпазливо:

— Ако се възползваме в пълна степен от воларианските съдове, може би четирийсет хиляди, ваше величество. И със сигурност без никакви удобства.

— Удобствата са отдавна забравен лукс, милорд. — Тя пресметна набързо, усещаше как тишината се сгъстява. „Знаят какво съм намислила. И се страхуват.“ — Твоят човек тук ли е? — попита тя Вейлин. Той кимна и нареди на кралските гвардейци на вратата да доведат корабостроителя. Сержант Даверн измарширува до центъра на залата, козирува отсечено и се поклони официално, наглед напълно невъзмутим от августейшата си публика.

— Милорд Военачалникът ми казва, че строите кораби, сержант — рече Лирна.

— Така е, ваше величество. — Той я дари с усмивка, която би засрамила и Щита със своята самоувереност. — Бях приет в Гилдията на корабостроителите на шестнайсет. Най-младият за всички времена, както са ми казвали.

— Много впечатляващо. Искам кораб, който да може да превози петстотин войници през океана до Волария. Ти ще го проектираш и построиш по такъв начин, че дори неумели ръце да могат лесно да изработят негово копие.

Даверн пребледня, а другите капитани около масата се размърдаха неловко, освен, забеляза тя, Вейлин, който не показва никаква изненада.

— Това е... тежка задача, ваше величество — започна сержантът. — Изисква много труд, да не говорим за дървен материал...

— Брат Холун е съставил списък на оцелелите поданици с нужните умения и опит — каза тя. — Те ще бъдат поставени на ваше разположение. Що се отнася до дървения материал, бъдете спокоен, ще ви го осигурим. Обявявам ви за... — Тя се замисли за момент. — Даверн Ал Джура, Началник на кралската корабостроителница. Поздравления, милорд. Ще очаквам проекта ви утре.

Даверн постоя онемял още няколко секунди, после се поклони и излезе от залата.

— Мисля, че с това приключваме работата за днес — каза Лирна и стана.

Както се и очакваше, граф Марвен беше този, който заговори: нилсаелският командир несъмнено беше смел, но също така не се

притесняваше да призовава към предпазливост.

— Ваше величество, ако разрешите?

Тя спря и повдигна вежда. Той се запъна, после се насили да продължи.

— За да няма недоразумения. Ваше величество възнамерява да нападне Воларианската империя, така ли?

— Намерението ми е да спечеля тази война, милорд. По най-бързия начин.

— Да преплавате океана с толкова много хора. Принуден съм да изразя съмненията си относно практичността на подобен ход.

— Защо? Воларианците го направиха.

— След години подготовка — изтъкна Щита. — И то не потегляха от кралство, понесло толкова щети като нашето.

— Кралство, което вече е извършило чудеса. — Тя огледа лицата им и откри съмнение в повечето от тях, и отново само Вейлин не даваше признаци на безпокойство. — Господа, тук не е зала за обсъждания. Аз моля за съвет, когато сметна за уместно, и издавам заповедите си в съответствие с това. А моята заповед е да се построи флот, който да отнесе нашето правосъдие на Воларианската империя, защото когато работата ни там приключи, и през ум няма да им мине да се върнат в тази земя, освен може би в кошмарите им.

Млъкна. Очакваше още възражения, но видя само предпазливо одобрение.

— Благодаря ви за съвета. Заемайте се със задълженията си.

Лакрил Ал Хестиан не стана, когато тя влезе в килията му, само й хвърли един поглед с мътните си очи. Седеше отпуснат в ъгъла, върху голия камък, с окови на китките и глезените. Илтис изсумтя ядосано при тази проява на неуважение, но Лирна му махна с ръка да си трае.

— Ако обичате, милорд, пазете вратата.

Илтис се озъби с отвращение на Ал Хестиан, преди да излезе от килията — остави тежката врата открената и застана с гръб към нея.

— Наричат това Дупката на предателя — каза Лирна на Ал Хестиан и отиде до единствения прозорец, тесен процеп в дебелия каменна стена, през който можеше да се зърне късче небе. По камъка

имаше бледи белези, някакъв древен надпис, надраскан от отчаяни ръце много отдавна.

— За последен път е била обитавана от Артис Ал Сендал, преди да го екзекутират — продължи тя. — Фактът, че при цялата разруха, която враговете ни нанесоха на града, са оставили тъмницата непокътната, говори много за тях.

Ал Хестиан сви съвсем леко рамене и оковите му издрънчаха глухо.

— Артис Ал Сендал не получи процес — продължи тя. — Просто се събуди една сутрин, за да открие пред вратата си двама стражи с кралска заповед. Седмица по-късно беше мъртъв.

— Докато на мен са ми отпуснати само два дни — каза Ал Хестиан. Гласът му беше глух грак. — И също няма да получа процес.

— Тогава нека това бъде процесът ви, милорд. — Тя вдигна ръце към заобикалящите ги стени. — Аз ще бъда едновременно свидетел и съдия, жаден да чуе вашите показания.

— Показанията ми са излишни. А мотивите ми ясни. — Той извърна поглед от нея и опря глава в стената. — Няма да се защитавам, нито ще моля за някакво снизхождение, освен работата да се уреди възможно най-бързо.

Тя познаваше този човек от малка и никога не бе изпитвала симпатии към него, може би защото откриваше прекалено ясно отражение на самата себе си в нескритата му амбиция. Ала синовете му, с които си бе играла като дете, никога не бяха преставали да го обичат, въпреки всичките му недостатъци.

— Алуциус ще бъде тачен навеки в това кралство — каза тя. — Домът ви е донякъде изчистен от позора благодарение на неговата саможертва.

— Един мъртъв син няма нужда от почести. А аз имам двама, с които ще се срещна в Отвъдното, ако ми направите услугата да ме пратите там.

Погледът ѝ се върна към драсканиците на стената и откри две четливи думи, които ѝ стигаха, за да отгатне смисъла на останалото. „Смъртта е само порта към Отвъдното...“ Катехизиса на Вярата, върху който бе изградено толкова много, а също и унищожено. За нея това винаги бяха били само празни думи, лишени от смисъл и интерес, след като имаше толкова много истинска мъдрост за четене.

— Аз нямам милосърдие за вас, милорд — каза му тя. — Само още наказания. Лорд Илтис!

Лорд-протекторът се върна и застана неподвижно, в готовност. Тя посочи оковите на глезените на Ал Хестиан.

— Свалете му оковите и го изведете навън.

Бившите рицари и ловци на Дарнел стояха на двора пред огромните подземия, които служеха за градска тъмница. Бяха трийсетина, без брони и оръжия, заобиколени от Северните гвардейци на лорд Адал, избрани поради строгата им дисциплина — Кралската гвардия вероятно би изклала хората, които ги бяха предали при първия съдбовен сблъсък с воларианците.

Лирна изведе Ал Хестиан на едно мостче над двора с изглед към събралите се долу затворници и видя, че повечето са прекалено уплашени да срещнат погледа ѝ, макар че някои се взираха нагоре с мълчалива молба.

— Познавате тези мъже, нали? — попита Лирна.

Ал Хестиан сведе поглед към пленниците, но безстрастната му физиономия си остана непроменена.

— Не толкова, че да скърбя за гибелта им, ако намерението на ваше величество е да ме направи свидетел на тяхното убийство.

Тя отиде до парапета на мостчето и повиши глас.

— Всички вие сте виновни в измяна и заслужавате незабавна екзекуция. Мнозина от вас вероятно ще се оправдават, че са били лоялни, че са служили под клетва, която ги обвързва до живот. Отсега ви казвам, че това не е оправдание: клетвата, дадена на един луд предател, няма никаква стойност и всеки човек с капка разум или рицарска чест би трябвало да я отхвърли. Вие показахте, че не притежавате нито едно от двете. — Млъкна, погледна Ал Хестиан и видя, че той я гледа с мрачно разбиране.

— И все пак — продължи тя — Вярата ни учи да прощаваме деяния, за които човек искрено се разкайва. А това кралство се нуждае от всяка ръка, годна да държи меч. Единствено по тези причини ви предлагам шанс да дадете нова клетва, клетва към своята кралица. Закълнете се да ми служите и ще ви пощадя живота. Но знайте, че присъдата ви не е отменена: вие сте осъдени и ще си останете такива до деня, в който не загинете в битка. Вие ще сте Ротата на

смъртниците. Всеки, който не иска да даде тази клетва, нека го каже сега.

Зачака. Гледаше ги как треперят и се отпускат облекчено. Един мъж, едър и широкоплещест, с рицарска осанка, открито зарида, докато до него някакъв мършав човечец, вероятно ловец, стоеше разтреперан и по краката му се стичаше урина. Тя изчака цяла минута, но никой не се обади.

— Милорд — обърна се тя към Ал Хестиан и посочи хората долу. — Новата ви рота ви чака, ако я приемете.

Лакрил Ал Хестиан постоя безизразно известно време, преди да отвърне със съвсем лек поклон.

— Добре — каза тя. — В добавка към тези окаяници, нашите патрули са открили, че страната е потискащо богата на престъпници — чудовища, които нападат бягащите от воларианците. Изнасилвачите и убийците ще бъдат екзекутирани, разбира се, но останалите ще пращам при вас. — Пристъпи към него и заговори тихо. — Трябва да благодарите на синовете си за своя живот. И знайте, че аз няма да съм милостива като баща си, ако предадете още веднъж това кралство.

Върна се в двореца чак вечерта, след като бе прекарала деня сред новопристигналите бежанци. Те представляваха обичайната смесица от обеднели благородници и прогонени от земята си селяни, всеки със собствена история за неволи и оцеляване. Но както и в Уорнскейв, децата бяха малко и предимно сираци. Тя нареди да ги съберат и да ги заведат в стаите на двореца, отделени за подопечните на брат Инис, а после прекара там остатъка от вечерта.

Беше изумително колко бързо се върна духът на децата, докато тичаха около нея, смееха се и играеха, макар че имаше няколко, които стояха отделно от останалите и в очите им се спотайваха спомени за преживените ужаси. Тя прекара повечето време с тихите, като им говореше нежно и се опитваше да ги изтръгне от ступора, обикновено с малък успех, макар че едно момченце се покатери в скута ѝ и заспа в мига, щом го пое в обятията си. Тя остана да седи с него, докато нощта падна и другите отидоха да си легнат, и се събуди някъде след полунощ от нежното побутване на Мурел.

— Лейди Давока моли за присъствието ви на двора, ваше величество.

Лирна остави нежно момченцето на едно от многото празни легла.

— Къде е Орена? — попита, докато вървяха по коридорите.

— Тя моли да ѝ простите, ваше величество. Гледката на децата винаги я разстройва, затова аз поех задълженията ѝ.

„Нежните сърца често са добре скрити“, помисли си Лирна.

На двора намери Давока да прегръща една слабичка жена до яко неоседлано пони. До тях двама еорилски воители я гледаха с явно подозрение.

— Лиърна! — каза Давока. — Другата ми сестра идва с вест от малесата.

Кирал не показваше и помен от объркването, останало в нея след изцелението от малесата под Планината, само се усмихна срамежливо, когато Лирна се приближи. Белегът ѝ беше зараснал добре, но все още представляваше зловеща гледка — дълбока линия от брадичката до челото, будеща неприятни спомени за нощта, когато Лирна беше посякла лицето ѝ.

— Служителко на Планината — поздрави я Лирна на лонакски.

— Кралице. — Кирал я изненада с топла прегръдка. — А също и сестрице.

— Каква е вестта от малесата?

— Тя не праща вест, кралице, само два дара. — Момичето протегна малка стъкленница с гъста тъмна течност. — Смята, че ще имаш нужда от това, и ме снабди със знанието да направя още.

Лирна се поколеба, преди да вземе стъкленницата: спомняше си писъците на създаването, обладало това момиче, когато само една капка докосна плътта му.

— Как трябва да го използвам? — попита тя.

— Малесата каза, че това е ключ към невидими окови и ти ще знаеш най-добре как да го използваш.

Лирна подаде стъкленницата на Мурел със строги указания да я пази и в никакъв случай да не я отваря.

— Ами другият дар? — попита тя Кирал.

— Само аз. — Момичето огледа двора. — Търся някой, който е загубил песента си, за да може да чуе моята.

2. ВЕЙЛИН

Заседанието се състоя в Дома на Шестия орден, единствената сграда на Вярата в близост до Варинсхолд, която бе останала непокътната. Домът беше изоставен след посещението на Френтис; в двора, залите и коридорите цареше оглушителна тишина, докато Вейлин ги обикаляше, потънал в спомени, и очите му грейваха при вида на места от детството му. Тъгълът на двора, където бяха играли на ножове, нащърбеният корниз до покоите на аспекта, където Баркус беше замахнал прекалено ентузиазирано с меч. За кратко остана загледан в стръмните стълби на северната кула и очите му различиха изобилието от тъмни петна, където някой нещастен брат или воларианец беше срещнал края си. Не се качи в стаята горе обаче. „Някои спомени е по-добре да се оставят да повехнат.“

Беше се съгласил да дойде само заради настойчивата бележка на аспект Елера и умишлено забави пристигането си, тъй като не желаше да бъде въвличен в дискусия или взимане на решения относно множеството проблеми на Вярата. Но когато братята на вратата го пропуснаха в трапезарията, откри, че там още се води разгорещен спор. Присъстваха около двайсет души — всичко, което беше останало от високопоставените служители на Вярата. Един бърз оглед му разкри, че сините плащове са повече от другите, макар че онези от Седмия, представляван от Кейнис и шепа от по-зрелите му подчинени, не носеха официални дрехи. Аспект Дендриш бе придружен само от майстор Бенрил: явно двамата бяха единствените оцелели от Третия орден в града. Аспектът говореше с обичайния си висок глас и думите „безумно начинание“ тъкмо заглъхваха на устните му, когато Вейлин влезе.

— Прекъсвам ли ви, аспект? — попита Вейлин. — Моля ви, продължете.

— Вейлин. — Аспект Елера стана да го посрещне с отворени обятия, накуцваше леко. Докосването ѝ беше топло както винаги,

макар той да усети леко треперене в него и откри, че бледността ѝ го безпокои.

— Аспект — каза Вейлин. — Добре ли сте?

— Чудесно. Ела. — Тя се обърна и го поведе. — Съветът ти е добре дошъл тук.

Аспект Дендриш изсумтя демонстративно, а Кейнис леко се вцепени в стола си — в изражението му имаше по-скоро мрачно примирение, отколкото радушност.

— Признавам, че не зная какъв съвет мога да ви предложа — каза Вейлин. — Това е събрание на Вярата, а аз не принадлежа към нея.

— Вярата все още е в теб, братко — каза Солис. От двете му страни бяха брат-командир Артин от Кардури и инструктор Ренсиал, който седеше със скръстени ръце, забил ококорения си поглед в пода. — Независимо дали ти се придържаш към нея.

— Вярваме, че твоята проникателност ще е ценна — продължи аспект Елера. — Особено по отношение на намеренията на кралицата.

Вейлин кимна на брат Холун, единствения присъстващ представител на Четвъртия орден.

— Брат Холун е с кралицата всяка сутрин. Сигурен съм, че той може да ви даде доста ясна представа за намеренията ѝ.

— Тя иска да нахлуе във Воларианската империя — каза аспект Дендриш с нездраво хриптене в гласа. — Това кралство лежи в руини, а тя смята да похаби останалите ни сили за... — Млъкна и челюстите му потрепера леко, докато се мъчеше да формулира най-малко обидната фраза. — Едно съмнително начинание.

— Не на теб се пада да подлагаш на съмнение действията на кралицата — каза му Вейлин.

— Със сигурност разбираш нашата загриженост, Вейлин — обади се Елера. — Ние сме натоварени със защитата на ПравOVERните.

— Простете, аспект, но сегашното състояние на Кралството е достатъчно доказателство за провала ви в това отношение. — Той се отдалечи от нея и погледът му се плъзна по тях, останките от нещо, което някога бе смятал за неизменно, вечно. — Вие сте пазили тайни в продължение на векове и сте проливали кръв, за да ги опазите. Знание, сила и мъдрост, които можеха да ни помогнат, когато се стовари ударът

на Съюзника. И всичко това в името на опазването на една Вяра, изградена върху лъжи.

— Лъжата за един е истина за друг. — Гласът беше немощен, треперлив, но силен в убеждението си и принадлежеше на старец в лекьосана бяла роба. Той седеше сам, подпрян на чепата тояга от стар клон, и гледаше Вейлин с единственото си блестящо синьо око; другото беше млечнобяло.

— Аспект Корван — каза Елера. — Последният от Първия орден.

— Покойните са уловени души — каза Вейлин на стареца. — Надарени, които са пленени в Отвъдното от същество със зли намерения. Това лъжа ли е?

Аспект Корван въздъхна и сведе глава в моментна умора.

— Пет десетилетия бях Майстор на прозрението в Дома на Първия орден — каза той. — Днес откривам, че съм аспект — титла, произтичаща от разнообразния характер на нашата Вяра. А Вярата е само отражение на онова, което ни чака в Отвъдното.

— Бил съм в Отвъдното — рече Вейлин. — А ти?

Ръката на стареца трепна върху тоягата му и му трябваше момент, за да отговори.

— Веднъж, много отдавна. Ти не си първият, който е вкусил смъртта и се е върнал, младежо. Отвъдното е място, което не е място, едновременно форма и мъгла, безкрайно и все пак ограничено. То е кристал с много фасетки, а ти си видял само една от тях.

— Може би — съгласи се Вейлин. — А може би Вярата е само нескопосан опит да разберем нещо, което не подлежи на разбиране. Но съм видял достатъчно, за да знам, че врагът ни не е приключил. Той желае края ни и няма да се спре. Кралицата вижда ключа към неговото унищожение в удар срещу сърцето на империята, която той е изградил, за да ни смаже. Бъдете сигурни, че намерението на кралицата е и мое.

— Макар че може да ни доведе до гибел? — попита Дендриш.

— Гибелта вече ни връхлетя — отвърна Вейлин. — Кралица Лирна ни предлага шанс да избегнем пълното унищожение. — Той се обърна към Кейнис. — Няма ли знаци и поличби, които да ни водят, братко? Няма ли послания, разчетени в кълбящите се мъгли на времето?

— Брат Кейнис вече е аспект Кейнис — каза Елера, съумявайки някак си да запази усмивката си.

— Честито — каза му Вейлин.

Устните на Кейнис се извиха в слаба усмивка и той стана.

— Моят брат отлично знае, че ясновидството не е точно изкуство — каза той. — А сред нас са останали малцина с достатъчно силни дарби, за да ни помогнат в това решение. Мога да говоря само за собствения си орден и вече съм го обвързал с клетва да служи на кралицата, независимо къде ще ни отведе тя.

Вейлин се обърна от стържене на стол по пода и видя, че инструктор Ренсиал е станал. Той постоя няколко секунди, като ги оглеждаше със съсредоточено мръщене. Когато заговори, в гласа му липсваше каквато и да било пискливост или трепет на неувереност.

— Отначало те ме измъчваха — каза той. — Но спряха, щом стана ясно, че не мога да им кажа нищо. Оковаха ме към една стена и четири дни слушах страданията на братята си. Задаваха им един и същи въпрос, отново и отново: „Къде са Надарените?“ През цялото време не чух нито един отговор. — Погледът му се разфокусира отново и той уви по-здраво ръце около тялото си, седна и добави шепнешком: — Къде е момчето? Лесът гори, а момчето го няма.

Солис стана и сложи ръка на рамото на лудия инструктор, който продължи да ломоти несвързано.

— Със съгласието на това събрание — каза Солис, — аз говоря от името на моя орден, докато аспект Арлин не бъде открит или не се докаже, че е мъртъв. Ние ще следваме кралицата.

— Четвъртият орден също — заяви брат Холун.

Аспект Дендриш се отпусна в стола си и махна с пухкавата си ръка в знак я на отхвърляне, я на съгласие. Майстор Бенрил беше този, който заговори:

— Войната винаги е рожба на лудостта на невежите. Но съм видял достатъчно, за да се убедя, че някои войни трябва да бъдат водени — ако е нужно, чак до горчивия край. Нашият орден ще подкрепи това начинание.

Вторият орден беше представляван от две сестри от мисията в Андурин, и двете уморени от пътуването и явно стъписани от важността на ставащото. Изглежда нямаха представа за съдбата на своя аспект, макар слуховете да твърдяха, че всичките им братя и

сестри загинали, когато Домът им бил изпепелен до основи. Те се посъвещаваха за секунда, преди по-възрастната да потвърди съгласието им с напрегнат глас.

— Аспект? — обърна се Солис към Елера.

Усмивката ѝ вече се бе стопила напълно, лицето ѝ, винаги толкова открито и ведро, че не даваше признак за възрастта ѝ, сега показваше една уморена жена на средна възраст с очи, които са видели прекалено много. Тя постоя мълчаливо известно време, стиснала ръце и свела поглед.

— Всичко се промени толкова бързо — каза накрая. — Толкова много сигурни неща бяха съборени за броени месеци. Лорд Вейлин е прав да говори за миналите ни престъпления, защото всички сме допускали ужасни грешки. Самата аз не казах нищо, когато най-бляскавата ми ученичка беше отведена в Черната твърд, задето говореше против войната в пустинята. Ръцете ни са изцапани с кръв. Но се опасявам какви още престъпления ни чакат, ако поемем по този път. Всеки ден в моя орден идват хора за изцеление, но те пламтят от омраза, каквато не съм виждала през всичките размирни години, сполетели това кралство. Когато кралицата ги отведе през океана, какво ли правосъдие ще въздаде?

— Аз съм Военачалник на армията на кралицата — каза Вейлин. — И няма да позволя никакво насилие над онези, които не вдигнат оръжие срещу нас.

Тя вдигна очи и му се усмихна отново, но в погледа ѝ имаше нещо, което не бе показвала преди: съжаление. „Аз ти бях акушерка“, беше му казала веднъж. Може би се чудеше какво е довела на този свят?

— Ще повярвам на думата ти, Вейлин, както винаги. — Тя се обърна към другите и каза тържествено: — Петият орден се зарича да подкрепи делото на кралицата.

Сбогува се с Рева при южната порта. Придърпа я към себе си, за да лепне една целувка върху главата ѝ, и беше едновременно изненадан и въодушевен, когато тя отвърна на прегръдката му.

— Нямаш ли съмнения? — попита я, щом тя се отдръпна. — Не се ли колебаеш да следваш заповедите на кралицата?

— Съмнения имам в изобилие — отвърна тя. — Но това не е нищо ново. При Алтор видях достатъчно, за да се убедя, че тази битка е до смърт. Те няма да спрат, значи и ние не можем.

— А дали твоите хора ще го видят по същия начин?

Изражението ѝ стана мрачно, а тонът ѝ тих от неохотно признание.

— Ще го видят, като чуят Благословената дама да говори с гласа на Отеца.

Яхна коня и се отдалечи с ескорта си от кралски гвардейци. Докато я гледаше как си отива, го връхлетя внезапно чувство на загуба; знаеше, че може да не я види повече.

— Милорд. — Той се обърна и видя срещу себе си една от придворните дами на Лирна, по-високата, с тъмните очи, макар че името ѝ му убягваше. — Кралицата желае присъствието ви в двореца.

Очите ѝ се стрелнаха наляво и челото ѝ се смръщи лекичко от безпокойство. Той проследи погледа ѝ до мястото, където Надарените от Пределите се бяха настанили в полуразрушена винарна. Двама минаващи кралски гвардейци тъкмо си възвръщаха самообладанието, явно станали жертви на Лоркан, който обичаше да изненадва ненадарените. Младежът им се поклони с уж искрено извинение, докато Кара зад него потискаше смеха си. Лоркан забеляза погледа на Вейлин и му се усмихна, преди да се обърне и да иде в един сенчест ъгъл, където сякаш се разтвори във въздуха.

Той се обърна пак към придворната дама и видя, че тя все още се взира с присвити очи в сянката, където беше изчезнал Лоркан.

— Простете, милейди — каза той. — Не мисля, че знам името ви.

— Орена, милорд. — Тя се поклони отново. — Всъщност лейди Орена Ал Вардриан, с благоволенieto на кралицата.

— Вардриан? Южно от Хеверсвейл?

— Баба ми беше от Хеверсвейл, милорд.

Той се канеше да ѝ каже, че вероятно имат някакво кръвно родство, но явното ѝ неудобство го възпря. Изглежда, не ѝ харесваше да стои толкова близо до Надарени и в държането ѝ имаше някаква напрегнатост, която обезкуражаваше по-нататъшен разговор.

— Тези хора са наши съюзници — каза той и кимна към винарната. — Не представляват заплаха.

Лицето ѝ придоби безизразна неутралност и тя се поклони.

— Кралицата ви чака, милорд.

Лирна беше в градината на двореца и оглеждаше частично завършен мраморен релеф, изваян от майстор Бенрил. Наблизо стоеше лейди Давока с още една лоначка, по-млада и не толкова висока. По-младата жена се изпъна при вида на Вейлин, а на лицето ѝ бе изписано любопитство, сякаш задаваше безмълвен въпрос.

— Милорд — поздравя го ведро Лирна. — Как мина съвещанието?

Вейлин не се изненада, че тя знае за това. Кралицата притежаваше всички дарби на баща си да се сдобива с информация и още по-изкусни начини да я използва.

— Вратата се опитва да се възстанови — каза той. — И, разбира се, ще подкрепи начинанието ви с цялата останала им сила.

— Ами лейди Рева?

— Тя също е непреклонна в преследването на целта ви, ваше величество.

Лирна кимна, все така вперила поглед в мраморния релеф. Макар че бе недовършен, Вейлин намираще изваянията за забележително живи, в израженията и позите на фигурите имаше прецизност и правдоподобност, които надминаваха дори другите творби на Бенрил. Лицата на воларианските войници и жителите на Кралството предаваха целия страх, ярост и объркване на хора, действително изправени пред ужасите на войната.

— Забележително, нали? — отбеляза Лирна. — И въпреки това майстор Бенрил официално ме помоли да заповядам да го разрушат.

— Без съмнение за него това е едно болезнено напомняне за робията му.

— Но през идните години може би всички ние ще се нуждаем от нещо, което да ни напомня какво ни е тласнало по този път. Мисля, че ще го оставя както си е. Ако гневът на майстора охладнее с годините, може би ще го убедим да го довърши, по негов собствен проект, разбира се.

Лирна вдигна ръка, махна на Давока и другата лоначка да се приближат и каза:

— Това е Кирал от клана Черна река. Тя има послание за теб.

— Говориш много добре моя език. — Беше я отвел в бащината си къща, където двамата със сестра му си бяха създали нещо като дом в по-слабо пострадалите стаи. Алорнис я нямаше, беше отишла до пристанището по някаква работа, вероятно обзета от копнеж да нарисова панорамата от кораби, изпълващи залива. Седяха под сенчестия дъб на двора, чиито могъщи клони бяха голи, защото зимният мраз се усилваше от ден на ден.

— Тя знаеше езика ти — каза Кирал. — Така че и аз го знам.

Вейлин беше чул историята от Лирна и трудно можеше да ѝ повярва: душа, обладана от едно от оръдията на Създателя, а сега освободена. И певец с послание. Въпреки това някак си знаеше истината — само като гледаше лицето ѝ, разбираше, че тя чува песен, и изпита срам от ревността, която това породил у него.

— Тя те помни — каза лонакското момиче. — Ти си ѝ попречил да извърши убийство. Омразата ѝ е голяма.

Той си спомни яростното съскащо лице на сестра Хена, докато я притискаше към стената.

— Ти притежаваш спомените ѝ?

— Някои. Тя беше много стара, макар и не колкото брат си и сестра си, нито пък толкова смъртоносна. Колкото се страхуваше от тях, толкова ги и мразеше. Аз притежавам лечителските умения, които е усвоила в Петия орден, обредите, извършвани от някаква жрица далеч на юг в Алпиранската империя, уменията с ножа на воларианска робиня, пратена да умре на зрелищата им.

— Знаеш ли кога е била обладана?

— Ранните ѝ спомени представляват мъгла от объркване и страх и главно място сред тях заема образът на измазани с пръст колиби, горящи под нощно небе. — Кирал млъкна и неволно потрепери. — Видението помръква и тя чува гласа му.

— Какво казва той?

Кирал поклати глава.

— Тя винаги се отдръпва от спомена, предпочита да мисли за дългия си живот на убийства и лъжи.

— Съчувствам ти. Сигурно е... болезнено.

Кирал сви рамене.

— Най-вече когато сънувам. — Вдигна очи към клоните на големия дъб и на устните ѝ се появи слаба усмивка. — Ето — тя посочи едно голямо разклонение близо до дънера. — Ти си седял там и си гледал как баща ти тимари конете си. — Усмивката ѝ помръкна. — Той се е страхувал от теб, макар че ти така и не си го разбрал.

Вейлин се визира известно време в дъба. Спомените как си играе в клоните му винаги му бяха носили радост, но сега се зачуди дали детските му очи не са видели нещо повече от онова, което помнеше.

— Песента ти е силна — каза той.

— Твоята е била по-силна. Чувам ехото ѝ. Сигурно е тежко да загубиш такава сила.

— Като по-млад се страхувах от нея, но с времето разбрах, че е дарба. И да, много ми липсва.

— Сега аз ще бъда твоята песен, по заповед на малесата.

— И какво точно заповяда тя?

— Чувам глас, който ме зове от голямо разстояние, някъде далеч на изток. Мелодията е много стара и много самотна. Пее я човек, който не може да умре, човек, когото си срещал.

— Как се казва?

— Не знам, но музиката носи образ на момче, което някога му е предложило подслон от бурята и е рискувало живота си, за да спаси него и неговата подопечна.

„Ерлин.“ Моментално всичко си дойде на мястото: яростта, с която Ерлин беше крещял в бурята онази нощ, пътешествията му по целия свят и непромененото му лице, когато бе дошъл да сподели истината за бащата на Даверн. „Ерлин, Релис, Хетрил, той има стотици имена“, беше казал Макрил, макар че Вейлин вече знаеше, че е започнал само с едно. „Онзи ден на панаира, докато се визираше в кукленото представление...“

— Керлис — каза той шепнешком. — Керлис Неверника. Прокълнат с вечна смърт, задето отхвърлил Покойните.

— Легенда — рече Кирил. — Моят народ разказва друга история. За човек, който обидил Миршак, бога на черните земи, и бил осъден да тъче история без край.

— Знаеш ли къде да го намеря?

Тя кимна.

— Знам също, че е важен. Песента сияе от цел, когато го докосне, и малесата вярва, че той е ключът към поражението на онова, което командва нещото, откраднало тялото ми.

— Къде?

Белегът ѝ се изкриви, когато тя направи извинителна гримаса.

— Оттатък леда.

3. ФРЕНТИС

Тя спира, за да огледа Съвета, преди да заеме мястото си — двайсет мъже във фини червени роби, настанени около идеално кръгла маса. Съвещателната зала се намира на половината от височината на кулата и всеки член е бил издигнат дотук от силата на сто роби, които движат сложна система от скрипци, протягаща се по дължината на този монолит. Макар съветниците да са благословени с вечен живот, никой от тях не се блазни от мисълта да изкатери толкова много стълби.

Тя седи по време на досадните формалности, докато Арклев открива официално четвъртото и последно заседание на Съвета за тази, осемстотин двайсет и пета година на империята, а робите писари дращят с неестествената си бързина, докато той дудне, представяйки всички членове един след друг и накрая стига до нея.

— ... и наскоро издигнатата до мястото на Робовладелеца съветник, ъъъ, съветничка...

— Запишете ме просто като Гласа на Съюзника — казва тя и хвърля многозначителен поглед към писарите.

Арклев се запъва за момент, но се окопитва със забележително самообладание.

— Както желаете. А сега да преминем към първата точка...

— Единствената точка — прекъсва го тя. — Войната. Съветът няма друга работа, докато тя не свърши.

Друг член на Съвета се размърдва, среброкос тъпанар, чието име тя не си прави труда да си спомни.

— Но... има належащи въпроси от юг, доклади за глад...

— Имаше суша — казва тя. — Реколтата загина и хората гладуват. Наредете всички излишни роби да бъдат избити, за да се спестят продоволствия, докато това отмине. Тъжна работа, но може да се преживее, докато за настоящото ни военно положение не е сигурно.

— Признавам — започва Арклев, — че нашествието не вървеше по план...

— Беше пълен провал, Арклев — намесва се тя с усмивка. — Онзи надут глупак Токрев направляваше собственото си поражение и смърт по-ефективно, отколкото всяка от победите си. Между другото, съжалявам за сестра ви.

— Сестра ми още е жива и не се съмнявам в способността ѝ да оцелее. Освен това ние още държим столицата им...

— Не. — Тя посяга да откъсне едно гроздово зърно от близката купа и го пъхва в устата си, наслаждавайки се на сладостта. Макар че тази черупка не е съвсем по неин вкус, притежава впечатляващо чувствително небце. — От три дни вече не я държим. Мирвек е мъртъв, заедно с цялата си рота. Обединеното кралство е загубено за нас.

Шокираната тишина ѝ доставя удоволствие почти колкото гроздето.

— Трагедия — отронва предпазливо някой, красив мъж със заблуждаващо младежки вид. Тя помни как е убила човек по негова молба преди четирийсет години, мъжа на някаква повлекана, за която той искаше да се ожени. Никога не ѝ е хрумвало да попита дали бракът е бил успешен.

— Но — продължава красивият съветник, — макар позорът от загубата да е трудно поносим, това без съмнение означава, че войната е към края си. Поне засега. Трябва да съберем сили и да изчакаме подходящ момент за нова офанзива.

— Докато цяла нация, която има всички причини да ни мрази, събира собствените си сили.

— Те са отслабени от нашето нашествие — изтъква Арклев. — И между нас има цял един океан.

— Предполагам, че крал Малциус е хранил същата заблуда до мига, в който усети вратът му да се прекършва. — Тя се изправя и цялото веселие изчезва от лицето ѝ, докато ги оглежда един по един. — Знайте, почитаеми съветници, че Съюзника не си губи времето с предположения. Това, което ви казвам, е неподправен факт. Сега Обединеното кралство има кралица и за нея океанът е не по-голямо препятствие от плитко поточе. Когато моретата се укротят, тя ще дойде, а ние сме изхабили най-добрите си сили в нашествие,

предвождано от един глупак — доколкото си спомням, избран с гласуване от вас.

— Генерал Токрев беше ветеран от много кампании — започва среброкосият съветник, но млъкна под втренчения ѝ поглед. Тя оставя тишината да натезжи, усеща как в гърдите ѝ се трупа позната жажда, докато песента ѝ долавя растящия страх. Стисва юмруци, за да се овладее. „Не още.“

— Желанието на Съюзника — казва тя — е да се съберат резерви, които да посрещнат заплахата. Бившите свободни мечове ще бъдат призвани обратно в батальоните си, а квотата за новобранци ще бъде утроена. Гарнизоните във Волар ще бъдат подсилени с войници, изтеглени от провинциите.

Изчаква някой да възрази, но всички само седят и я зяпат, тези мъже, които притежават милиони, дърти страхливци, за първи път осъзнаващи мащабите на собственото си безумие. Минава ѝ през ум да си тръгне с една последна завоалирана заплаха или хаплива забележка, но открива, че е обладана от силното желание просто да се махне от тях.

„И с теб ли беше така? — пита тя призрака на баща си, докато се обръща и излиза безмълвно от залата. — Те забелязаха ли колко ти се гади от миризмата им? Затова ли ме накараха да те убия?“

Събуди се от силното дрънчене на ключалката на килията. Главният надзирател, като всичките му пазачи, беше взет от конната гвардия на кралицата, сержант ветеран с отявлено нежелание за разговори, който се взираше във Френтис с нескрито отвращение всеки път, щом отвореше вратата. Кралицата бе проявила педантичност в избора на стражи, които едва ли биха се повлияли от легендата за Червения брат. Днес обаче омразата на мъжа беше леко притъпена, когато откряна тежката врата и му даде знак да излезе. За своя неотслабваща изненада Френтис не беше окован, нито подложен на лошо отношение. Хранеха го два пъти дневно и всяка сутрин му даваха кана прясна вода, когато сержантът идваше да прибере кофата с нечистотиите му. Иначе го бяха оставили да седи на тъмно, без никаква

компания или разговори... освен нея, разбира се, чакаща го всеки път, когато се поддаде на съня.

Сержантът се държеше далеч от него, когато той излезе от килията и завари отпред кралицата, придружавана от Давока и двамата ѝ наскоро удостоени с благороднически титли стражи.

— Ваше величество — каза Френтис и падна на едно коляно.

Кралицата не отговори, а се обърна към сержанта.

— Остави ни, ако обичаш. Дай ключовете на лорд Илтис.

Изчака той да излезе, преди да заговори отново.

— Черната твърд не е била толкова празна от деня на построяването ѝ. — Френтис остана коленичил, докато тя оглеждаше помещението, плъзгайки очи по тъмния камък, озарен от мъжделивата светлина на факлите. — Мисля, че я предпочитам такава. Смятам да наредя да я съборят след края на сегашните ни затруднения.

Френтис сведе глава, пое дъх и заговори с официален тон:

— Ваше величество, най-смирено ви предлагам живота си...

— Тишина! — Гласът ѝ изплющя като камшик и тя пристъпи към него, толкова близо, че можеше да го докосне. Надвисна отгоре му, а дишането ѝ беше хрипливо и накъсано. — Веднъж вече те убих. Така че вече съм ти взела живота.

След малко дишането ѝ се забави и тя се отдръпна.

— Стани — заповяда му с раздражено махване на ръка и той се изправи и зачака, докато безупречното ѝ лице се взираше в него, гневът заменен от ледено спокойствие. — Брат Солис ми предаде разказа ти в пълни подробности. Действията ти не са били твои собствени, можеш да бъдеш винен за смъртта на краля не повече, отколкото един меч за проливането от него кръв. Знам това, братко. И все пак откривам, че нямам прошка за теб. Разбираш ли?

— Да, ваше величество.

— Лорд Вейлин ми казва също, че твърдиш, че лорд Ал Телнар е съдействал на воларианското нашествие.

— Да, ваше величество, срещу обещание за власт и... други награди.

— И какви ще да са те?

— Той положи големи усилия да изтръгне обещание, че няма да пострадате по време на атаката.

Тя въздъхна и поклати глава.

— А пък аз мислех, че е загинал геройски.

Френтис си пое дъх и се стегна, преди да изрече следващите думи.

— Мога ли да помоля да поговорим за момент насаме, ваше величество? Имам да ви предам съобщение.

— Лейди Давока и тези лордове са ме виждали в най-жалкото ми състояние и все още смятаха, че заслужавам лоялността им. Всичко, което можеш да ми кажеш, е достойно за ушите им.

— Говоря от името на лорд-маршала на Конната гвардия, човек, когото видях да убиват при падането на двореца. Казваше се Смолен.

Лицето на кралицата не издаде никаква емоция, докато се взираше в него, но той видя как ръцете ѝ трепнаха, сякаш ги сърбеше да посегнат към някакво скрито оръжие.

— Предай съобщението си — каза тя.

— Каза, че било страхотно да пътува толкова надалече с жената, която обичал.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя тръгна към него. Той чу как два меча излизат със съск от ножниците, когато лордовете ѝ пристъпиха до нея, готови да му отнемат живота.

— Как умря той? — попита кралицата.

— Храбро. Би се добре, но куритаите са умели воители, както знаете.

Откри, че не може да срещне погледа ѝ, безстрастното съвършенство на лицето ѝ бе в ужасяващ контраст с изгорената пищяща жена, която беше избягала от тронната зала.

— Не моля за милост — каза той и сведе глава. — И очаквам присъдата ви.

— Да не би да жадуваш за смъртта? Да не мислиш, че Покойните ще посрещнат с радост някой като теб?

— Съмнявам се, ваше величество. Но надеждата стои в сърцето на Вярата.

— Тогава надеждата ти ще бъде разбита, поне засега. — Тя посочи на Илтис една заключена килия. Лорд-протекторът отключи вратата и я отвори и двамата с другаря му влязоха, за да изведат обитателя ѝ. За разлика от Френтис, този мъж беше целият във вериги, глезените, коленете, китките и шията му бяха захванати в новоизковани гривни, което го караше да се тътри сантиметър по

сантиметър, докато двамата лордове го извличаха на светло. Въпреки явното му неудобство върху лицето му липсваше всякакъв признак за страдание, чертите му представляваха познатата неподвижна маска на елитните роби. Гърдите му бяха голи и напращели от мускули, мрежа от белези покриваше плътта му от кръста до шията.

— Куритай — промърмори Френтис.

— Единственият, който успяхме да пленим по време на цялата война — каза кралицата. — Намерихме го в безсъзнание на пристанището в деня, когато градът падна. Според лорд Ал Хестиан бил назначен да пази Алуциус, като гаранция за сътрудничеството на баща му. Казва се Двайсет и седем.

Тя пристъпи към елитния роб и очите ѝ го огледаха преценяващо от глава до пети.

— Брат Харлик казва, че тези създания нямат собствена воля, тя се изтръгва от тях с мъчения, наркотици и, според аспект Кейнис, различни Мрачни средства, които вонят на влияние на Съюзника. Предполагам, доста прилича на начина, по който си бил лишен от воля самият ти. Чудя се какво ли ще направи, ако го освободим.

— Настоятелно ви съветвам да не го правите, ваше величество — каза Френтис.

Тя се обърна към него със същия изучаващ поглед и очите ѝ се насочиха към една конкретна точка на гърдите му.

— Лейди Давока казва, че раната, която съм ти нанесла, е забрала и трябва да благодариш на нея за живота си.

Френтис хвърли поглед към Давока и откри, че е по-нервна, отколкото я помнеше. На челото ѝ беше избила пот. Видя, че тя държи малко стъклено шишенце, чието съдържание сякаш блещука, и забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Точно така, ваше величество — каза той и безпокойството му се усили. „Какво ли има вътре, че я плаши толкова?“ — Макар да вярвам, че всъщност вашият нож ме спаси. Той някак си... ме освободи.

— Да. — Погледът ѝ се върна върху затворника и тя протегна ръка към Давока и заговори на лонакски. Взе шишенцето от нея и го вдигна срещу мъжделивата светлина. От тъмната течност вътре се разнесе противна миризма, когато махна запушалката. — Острието, което те освободи, беше покрито с това — каза тя на Френтис. — Дар

от нашите лонакски приятели. Дар, който подозирам, че ще се окаже извънредно полезен за целта ни. — Тя се приближи до куритая и му заговори тихо на волариански. — Това не ми доставя удоволствие.

Вдигна шишенцето до едно място в горната част на гърдите му и го наклони, така че една-единствена капка от течността да падне върху белезите на роба.

Резултатът беше мигновен. От писъците, изригнали от гърлото на куритая, на човек можеше да му се пръснат ушите. Куритаят се затресе и рухна, омотан във веригите си, загърчи се на каменния под. Кралицата отстъпи от него с мрачна физиономия, но очите ѝ пламтяха, докато запушваше шишенцето. Френтис видя как тя се стегна и се насили да гледа страданията на роба. След няколко секунди писъците му отслабнаха до мъчително скимтене, а гърчовете му — до задъхано потръпване. Накрая замря неподвижно, запъхтян и облян в пот.

Лирна пристъпи предпазливо напред, но Френтис вдигна ръка.

— Позволете на мен, ваше величество. — Тя кимна и той се приближи до куритая. Приклепна да се взре в лицето му и откри, че животът се връща в замъглените от болка очи.

— Можеш ли да говориш? — попита го на волариански.

Очите премигнаха и се фокусираха. Отговорът бе дрезгава кашлица от гърло, несвикнало на реч.

— Дааа.

— Как се казваш?

Очите се присвиха леко и отговорът дойде на груб волариански със силен акцент.

— Аз... започнах като Петстотин. Сега... съм Двайсет... и седем.

— Не. — Френтис се приведе по-близо. — Истинското ти име. Знаеш ли го?

Очите му зашаваха, челото му се сбърчи от притока на спомени.

— Лекран — каза той с тих глас, който премина в ръмжене. — Лекран... Баща ми... беше Хиркран Червената брадва.

— Далеч си от дома, приятелю.

Лекран се задърпа и веригите му се изпънаха.

— Тогава... разкарайте тези шибани жезла от мен... за да мога да се върна там. Защото времето ни на тази земя е кратко, а имам да убивам много хора.

— Това наистина ли предотвратява сънищата? — Френтис подуши подозрително съдържанието на манерката и откри, че миризмата не е никак привлекателна, като на плесен, смесена със силен чай.

— Осигурява достатъчно дълбок сън, за да не сънуваш — отвърна брат Келан. — Забърках го за първи път след Ледената орда. Мнозина в Пределите бяха измъчвани от кошмари след убийствата, включително и аз. Това ще спре сънищата ти, братко. Макар че главоболието, което ще имаш на сутринта, може да те накара да копнееш за тях.

„Това не са сънища — знаеше Френтис. — Но може поне да ме пази от непокорни мисли, когато тя докосне ума ми.“ Петият орден се беше настанил в домовете на търговците близо до пристанището; многото стаи и дълбоките изби осигуряваха достатъчно място за повечето ранени и складово пространство за растящите им запаси от бинтове и лекарства. Изглежда, лейди Ал Бера беше успяла да убеди няколко алпирански търговци да рискуват една последна зимна доставка през Мелденейско море и да докарат заедно с храната и така необходимите церове.

Френтис благодари на учителя, излезе и тръгна по кея към мястото, където Вейлин стоеше и гледаше огромния волариански боен кораб. Усещаше множеството погледи, които привличаше, някои открито враждебни, но предимно просто уплашени и изненадани. За някои хора може да беше още Червения брат, но за повечето сега бе Кралееубиеца, освободен благодарение на безкрайната милост на тяхната кралица. Тя не пораждаше у тях страх, само преклонение, и те се трудеха неуморно под нейно командване. Накъдето и да погледнеш, хората работеха, издигаха наново съборени стени, чукове ехтяха в импровизирани ковачници и новобранци се обучаваха на непривичната им дисциплина. Зърна върху много лица умора, но не и мързел, всички вършеха възложената им работа с необикновена решителност. „Капитаните й може да се боят от курса й на действие, но тези хора биха преплавали всеки океан на света по нейна заповед.“

Чу повишени гласове на кораба, докато се приближаваше, и очите му различаха на палубата две фигури, едната ниска, другата висока. По-ниската от двете, изглежда, бе по-гръмогласната.

— Сестра ти има изненадващо остър език, братко — подхвърли Френтис на Вейлин.

— Новият ни лорд на кралската корабостроителница изкарва наяве най-лошото от нея — отвърна той, докато гледеше как Алорнис ядно смачква един лист и го хвърля в лицето на Даверн, преди да слезе с гневни крачки по трапа. — Той я помоли да направи чертежи на кораба. Подозирам, че вече съжалява за това.

— Надменен тъпанар! — пенеше се Алорнис, когато стигна до кея, и суровото ѝ изражение не се смекчи никак от утешителната прегръдка на брат ѝ.

— Не хареса ли чертежите? — попита Вейлин.

— Не става дума за чертежите. — Тя повиши глас, така че да се чува на кораба. — А за твърдоглавия му отказ да се вслуша в един разумен съвет!

— Сигурен съм, че си разбира от работата — каза Вейлин и си спечели укорително въсене.

— Този звяр — заяви тя и посочи към корпуса на „Кралица Лирна“ — е прекалено масивен, а той иска да го копира точно, с което ще похаби огромно количество труд и дървен материал.

— А твоят собствен проект е по-елегантен, без съмнение?

— Ами всъщност, да, скъпи братко, така е. — Тя се изпъна, притиснала чантата си към гърдите си. — Ще отнеса това на кралицата. — Поклони се сковано на Френтис и се отдалечи с решителна крачка.

— Когато я видях за последно — каза Френтис, — беше по-тиха и любезна.

— Всички сме се променили много, братко. — Вейлин се извърна от кораба и тръгна към вълнолома, а Френтис го последва. — Това, което е намислила кралицата за теб... — каза той, като спря на място далеч от чужди уши. — Не можеш да откажеш.

— Надали, братко. Пък и не искам.

Вейлин зарея поглед към морето. Вятърът къдреше сивите води под бурното небе.

— Жената, която те преследва в сънищата ти — мислиш ли, че тя ще усети, че идваш?

— Може би. Макар че се надявам цярът на брат Келан да замаскира мислите ми. Както и да е, интересът ѝ към мен може да

проработи в наша полза, след като целта на мисията ми е отвличане на вниманието.

— Изглежда и на двама ни ни предстоят трудни пътища.

— Най-добре ще е да не споделяш с мен къде отиваш. Ако тя ме намери и някак си ме залови жив, аз... съмнявам се, че бих могъл да скрия някоя тайна от нея, ако ме обвърже отново.

Вейлин кимна, обърна се пак към морето и каза с нескрита тъга:

— Толкова дълго те търсих, пращах душата си нашир и надлъж, но така и не улових нищо повече от съвсем смътен образ. Сега, изглежда, съм обречен да те отпратя отново и нямам песен, с която да те намеря.

— Имам да уравновесявам много неща, братко. А и един убиец не бива да се мотае пред очите на сестрата на жертвата си. — Протегна ръка и Вейлин я стисна крепко. — Ще се намерим във Волар, изобщо не се съмнявам в това.

Главоболието отговаряше напълно на обещанията на брат Келан, смекчено донякъде от блаженото осъзнаване, че сместа действия. Сънят му беше без сънища, липсваха нови ужаси или настоявания да се подчини на волята ѝ. Той бе продължил да спи в Черната твърд в дните след освобождаването си, вече настанен на по-удобно място в стаята на пазачите заедно с Лекран. Чувстваше се странно да живее в толкова голяма сграда — сега празна, ако се изключеха двамата ѝ обитатели, след като кралицата бързо бе пренасочила гвардейците си към военната подготовка. Завари бившия куритай да тренира на двора: движеше се с цялата бързина и прецизност, насадени в него от годините на обучение и битки. Вместо обичайните два меча днес държеше брадва и се въртеше насам-натам, сражавайки се с армия от въображаеми противници.

— Червени братко — поздрави той Френтис и спря, леко запъхтян от усилието. След освобождаването си се беше отказал от бръснача и сега по лицето и главата му имаше тъмна четина. — Твоята главатарка прати роб с това. Прави голям дар. — Надигна брадвата и се ухили широко. Беше двуостро оръжие ренфаелска направа, плоската стомана бе украсена със сложна златна шарка. „Може би една от

играчките на Дарнел“, реши Френтис и отново почувства да го жилва съжаление, че не той е убил васалния лорд.

— Тук няма роби — каза му Френтис — факт, който му се бе налагало да повтаря вече няколко пъти. Лекран, изглежда, се затрудняваше да схване идеята за страна, в която няма робство. Щедро описваше родната си земя, която явно лежеше някъде в дивите планини отгатък северните провинции. Изглежда, основните занятия на народа му бяха да копае руди и да води неспирни войни със съседите си.

— Хубаво нещо — рече Лекран след голяма глътка вино. — Имаш ли още?

Френтис посочи купчината бутилки наблизо. Беше ги открил под леглото на офицера от свободните мечове, управлявал това място. Градът се беше оказал богат на скрити запаси от вино и подбрана плячка. Воларианската армия разрешаваше официално плякосването, стига всичката плячка да се декларира и обложи с десятък, но явно мнозина не бяха склонни да се съобразяват с тази политика.

— Твоята главатарка — каза Лекран и седна пак с бутилка в ръка. — Тя има ли си мъж?

— Наричат я кралица и не, няма.

— Добре. Аз ще я взема. — Отпи дълга глътка и се оригна. — Колко глави ще трябва, как мислиш?

Явно в племето на Лекран имаше обичай да се поднасят главите на убити врагове на бъдещата невеста като доказателство за качествата на съпруга.

— Хиляда би трябвало да стигнат — отвърна Френтис.

Лекран се намръщи и изпухтя раздразнено.

— Толкова много?

— Тя е кралица. Кралиците са скъпи. — Той загледа как бившият роб пресушава бутилката на няколко глътки и разбра, че въпреки нахаканото си държане този човек се опитва да удави множеството ужаси в главата си. — Колко дълго си бил куритай? — попита Френтис.

— Като ме взеха, бях на деветнайсет. Сега щом погледна в огледалото, виждам лицето на баща си. Времето се губи за обвързаните. — Лекран се намръщи на празната бутилка и я запрати върху плочите.

— Не помниш ли? — настоя Френтис. — Аз си спомням всеки миг от моето.

— Значи имаш много лош късмет. — Лекран поседя, въртеше се неспокойно, мускулите му се издуха, когато стисна ръце, мятайки жадни погледи към виното. — Помня... достатъчно.

— Алуциус Ал Хестиан — помниш ли, че са те назначили да го пазиш?

Съвсем слаба усмивка заигра по устните на Лекран.

— Да. Той също искаше да пие.

— Той загина геройски в опит да убие един силно омразен мой враг.

— Онзи ненормалник на големия стол ли? — Лекран изсумтя развеселено. — Ами, браво на него. Да пием в негова памет. — И стана да вземе нова бутилка.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита го Френтис, докато мъжът тършуваше из виното, отпуши една бутилка и помириса съдържанието, преди да я захвърли. — Съгласен ли си да ме следваш?

— Баща ми беше единственият, когото съм следвал по своя воля. — Лекран подуши още една бутилка и повдигна доволно вежди. — Но ще посветя брадвата си на твоето дело по пътя към дома. — Седна, отпи глътка и се ухили. — Все пак дължа на твоята кралица хиляда глави.

— Белорат — представи се капитанът. Гледаше Френтис с явно подозрение, което се задълбочи още повече, като видя как Лекран слиза от трапа с два меча на гърба и брадва в ръка. — Добре дошли на „Морска сабя“. Другарите ви вече са тук.

Утринният въздух беше хаплив, а вятърът откъм морето режеше. Познатите фигури на палубата се гушеха в наметалата си. Френтис тръгна към тях, забравил за студа, който беше прогонен от внезапния му гняв.

— Какво значи това? — попита той.

— Дойдох в изпълнение на заповедта на кралицата, братко — каза Греблото, като стана на крака, другите зад него също се надигнаха. — Честно, братко. Тя беше така добра да удовлетвори

молбата ни, тъй като на никой от нас не му харесваше мисълта за живот в Кралската гвардия.

Погледът на Френтис се плъзна по над трийсетте оцелели от неговия отряд от Урлиш, сурови мъже и жени, облечени в приглушени цветове и накичени с най-разнообразни оръжия. Макар че имаше едно изключение. Иллиан изглеждаше поразително в тъмносиния си плащ и изглеждаше някак пораснала през няколко дни след последната им среща. От двете ѝ страни клечаха Чернозъбка и Боец, взираха се в него с покорни очи и сведени глави и ближеха устни: палета, приветстващи водача на глутницата. Френтис клекна и ги погали по главите, което предизвика доволно скимтене.

— Брат Солис ми праща съобщение, предполагам? — рече Френтис на Иллиан, без да може да скрие разочарованието в гласа си.

Тя му се усмихна със стиснати устни и отвърна с официален тон:

— Само моли да ми позволиш да се присъединя към тази мисия, братко. И да се погрижиш да не занемарявам обучението си по време на пътуването.

Френтис потисна импулса си да ѝ заповяда да слезе от кораба, а тя продължи да говори:

— Давока също не беше щастлива, ако това ще те утеши.

— Няма... сестро. Значи да разбирам, че тя остава при кралицата?

Иллиан кимна.

— Не без съжаление. Все пак ми даде това. — Вдигна една торба с множество кожени манерки. — Забъркани са от брат Келан по лонакска рецепта.

Френтис кимна.

— Пази ги и не се изкушавай да отвориш дори една. — Остави кучетата и стана, когато Трийсет и четири се приближи да стисне ръката му. — Сега си свободен човек — напомни той на бившия роб. — И се връщаш в земята на своето робство. А успехът ни никак не е сигурен.

— Още не съм открил името си — отвърна Трийсет и четири, после понижи леко глас и мина на волариански: — Освен това намирам вашата кралица за... смущаваща.

Френтис пусна ръката му и се обърна към инструктор Ренсиал, който стоеше встрани от останалите и изражението му беше по-

безучастно от обикновено.

— Надявах се, че ще се върнете в конюшните, учителю — каза той. — Ордентът ще има нужда от вашите таланти.

— Момчето не е там — промърмори Ренсиал. — Нито момичето, нито високата жена. — Огледа се подозрително, пристъпи към него и заговори шепнешком: — Къде са конете?

— Отиваме да ги намерим, учителю — Френтис стисна успокоително ръката му. — Далеч през морето има цяла империя, пълна с коне.

Ренсиал отвърна с мрачно кимване, после се отдалечи към носа. Френтис реши да предупреди капитан Белорат да се погрижи хората му да дават колкото може повече пространство на конния инструктор. Погледът му беше привлечен към перилата, където една непозната фигура стоеше и се взираше в морето — млад добре сложен мъж с гъста и къдрава руса коса.

— Казва се Плетача — каза Греблото. — Не говори много.

Разбира се, името беше познато на Френтис. „Надареният, който излекувал кралицата.“

— Той също ли идва по заповед на кралицата?

— Не съм съвсем сигурен, братко. Вече беше на борда, когато пристигнахме.

Френтис кимна и се обърна към всички.

— Благодаря ви — каза им. — Но вие ми предлагате твърде много. Моля ви, слезте на брега и ме оставете на моята мисия. — Те го гледаха безмълвно и на лицата им имаше по-скоро очакване, отколкото гняв. Никой не направи и крачка към трапа. — Тази мисия не включва обратно пътуване... — започна той, после млъкна, понеже Греблото се ухили широко и каза:

— Мисля, че капитанът няма търпение да потегляме, братко.

4. РЕВА

Къщата на лорд Брадор някога трябваше да е била великолепна. Бивша малка крепост, оформена от поколенията в обширна триетажна сграда, разраснала се извън стените, които са я ограждали, а защитният ѝ ров отдавна бе запълнен. Земята наоколо беше осеяна с конюшни, складове и, както Рева отлично знаеше, една голяма плевня на върха на близък хълм. По-рано се беше отбила там, спирайки кобилата си на известно разстояние от порутената купчина дърво. Покрива вече го нямаше, а вратите лежах на обраслата с бурени земя.

Беше сама; преди няколко мили бе заповядала на стражите си да продължат към Алтор без нея. Намери Кернмил опустошен и опожарен, както очакваше: всички хора, които някога бе шпионирала, бяха или мъртви, или отведени от търговци на роби, или избягали. Домът на лорд Брадор се намираще на две мили на север и беше само в малко по-добро състояние. Изглеждаше, че е избегнал вниманието на воларианците, може би защото е бил разрушен още преди тяхното пристигане. Покривните плочи бяха отнесени или от стихии, или от алчни селяни, стените бяха нашарени от мръсотия и ронеща се мазилка и всички врати липсваха.

„Какво очакваше да намериш тук?“, запита се тя и въздъхна, преди да слезе и да върже кобилата за един стълб на оградата. Кобилата беше кротко животно, доста по-хрисимо от бедния стар Мрънкало, който бе отишъл в казана в ранните дни на обсадата. Рева я остави да пощипва дългата трева и се приближи към къщата, надзърташе през останалите без стъкла прозорци към пращия мрак вътре. „Дали са се срещали тук? — зачуди се. — Това ли е центърът на заговорите им? Синове, идващи да се скупчат пред набожния лорд, който мълвеше такива чудесни истини, без изобщо да знае истинската природа на нещото, което ги лъжеше, вероятно смеейки се на себе си през цялото време.“

Отиде до една врата и пристъпи в студените сенки вътре. Въпреки сумрака беше впечатлена от величието на фойето, с

елегантно стълбище, спускащо се от горния етаж до шахматния под от първокачествен гранит. Изпод ботушите ѝ се вдигна кълнящо ехо. Тя огледа стените за картини или символи, но видя само гола мазилка и нищо, което да подсказва за характера на последния обитател. Краткият оглед на другите стаи на приземния етаж не беше плодотворен, затова тя се заизкачва предпазливо по стълбите и откри, че са изненадващо стабилни и издават само съвсем леко скърцане.

На горния етаж беше по-студено, вятър духаше през счупените прозорци и поклащаше дрипите, които бяха останали от някогашните завеси. Тръгна от стая на стая, но намираще само прах, глинени чирепи и парчета от мебели. В една стая спря при вида на голямо петно на пода, частично скрито от мухлясал килим, със забулено от паяжини легло, опряно в стената. Познаваше петната от кръв достатъчно добре, за да не се нуждае от по-близък оглед; някой беше умрял тук, но не скоро.

Тъкмо се извъръщаше, когато го усети: слаб лютив дъх, достигнал до ноздрите ѝ, миризмата на наскоро угасена свещ. Тя спря, затвори очи и наостри ушите и носа си за още следи. Долови съвсем тихо изскърцване на гредите над главата си, като от нещо малко по-тежко от плъх. Отвори очи, вдигна поглед към тавана и видя дупка, не по-голяма от медник, в която трепна светлина, а после изчезна, когато нещо я покри.

Излезе в коридора и намери стълбите за третия етаж, които се оказаха доста по-зле запазени от тези на голямото стълбище. Парапета го нямаше и няколко стъпала липсваха, така че ѝ се наложи да скача и да се улавя.

Този последен етаж се състоеше от четири тавански стаи, само една от които имаше врата, заключена. Тя я разби с ритник и изтегли меча си, преди да нахълта вътре. До прозореца имаше малка, но спретната купчина одеяла и стаята бе защитена от стихииите с няколко дъски, привързани с връв. До одеялата стоеше полуизгоряла свещ, от фитила се издигаше тъничка струйка дим.

Рева огледа стаята и видя малка купчина книги и различни зеленчуци в ъгъла, моркови и картофи, мухлясали и покарали, с мънички белези от зъби по някои от тях. Това, което я предупреди, беше остро поемане на дъх току над главата ѝ.

Рева направи крачка напред и нещо тупна зад нея. Тя се завъртя и мечът ѝ замахна в прецизно посичане... и се сблъска с малък нож, който отлетя в сенките. Собственичката му я зяпна с ококорени очи върху мърляво лице, обрамчено от сплъстени кичури.

— Коя си ти? — попита Рева.

Лицето на момичето запази за секунда същото смаяно изражение, а след това се изкриви в озъбена гримаса. То изсъска ѝ се хвърли срещу Рева, протегнало хищно пръсти, и се опита да издере лицето на натрапницата с дългите си нокти. Рева пусна меч, отстъпи в страни и хвана момичето над кръста, после прикова ръцете му, докато то се мятеше, ръмжеше и фучеше. Задържа го на място, докато то продължаваше да се бори; усещаше крехката костелива фигура под парцаливите дрехи и се зачуди на такава свирепост у човек, който е близо до гладната смърт. След цели две минути мятане момичето се укроти, отпусна се изтощено в ръцете ѝ и изхленчи безпомощно.

— Прощавай за натрапничеството — каза Рева. — Аз се казвам Рева. А ти коя си?

— Илза ли те прати?

Рева хвърли още дърва в огъня и провери съдържанието на старото желязно котле, което бе открила сред натрошените останки от кухнята. Момичето я беше последвало с голяма готовност, след като Рева го пусна, макар че досега пазеше сърдито мълчание, седнало срещу нея пред малката камина, докато Рева трупаше парчета от мебели за гориво. Беше напълнила котлето с овес от дисагите си, подправен с малко мед и канела, купени от един нилсаелски войник във Варинсхолд срещу къс меч и кама на волариански офицер. През дългите седмици с Похода на кралицата бе научила много за характера на различните поданици на Кралството, а на нилсаелците обикновено можеше да се разчита да ти доставят малко луксозни стоки срещу подходяща цена.

— Коя е Илза? — попита Рева, докато бъркаше кашата.

Момичето се поизпъна малко и вирна брадичка в опит да си придаде важен вид.

— Гувернантката ми.

— Значи ти си господарката на тази къща?

— Да. — Лицето на момичето помрачня. — След като мама умря.

— Ти си дъщерята на лорд Брадор?

Изржението на момичето бързо се смени от тъга в силен страх.

— Познаваш баща ми? Той ще се върне ли?

Рева седна и погледна уплашените ѝ очи.

— Как се казваш, момиче?

Трябваша му няколко опита, докато успее да оформи отговор. Накрая прошепна колебливо:

— Е-елеса.

— Елеса, трябва да ти кажа, че баща ти е мъртъв. Беше убит в Алтор, заедно с много други.

На лицето на момичето нямаше скръб, само облекчение. То уви ръце около себе си, отпусна глава на коленете си и иззад маската на сплъстената му коса се донесе тихо ридание. Досега Рева не бе осъзнавала колко е малко, но сега видя, че не може да е на повече от десет години — и толкова слабичко.

Рева сипа от овесената каша в дървена купичка и я подаде на плачещото момиче.

— Вземи. Трябва да ядеш.

След малко хлиповете спряха. Миризмата на кашата предизвика ясно доловимо куркане от корема на Елеса и тя вдигна глава и посегна за купичката.

— Благодаря — каза тихичко, преди да се нахвърли на кашата с неподобаваща за една дама лакомия.

— По-бавно — посъветва я Рева. — Ако ядеш прекалено бързо на гладен стомах, ще ти прилошее.

Лапането на момичето се забави малко и то кимна.

— Васалният лорд ли го уби? — попита то, когато купичката беше почти празна.

— Защо мислиш така?

— Илза каза, че васалният лорд ще въздаде правосъдието на Отеца на онези, които са... прокълнати.

— По какъв начин е бил прокълнат той?

— Стана, когато бях малка. По-рано беше добър, доколкото си спомням. Но се разболя, мама каза, че било мозъчна треска. Помня, че ме заведе в тяхната стая да се сбoguвам с него. Той беше потънал в

дълбок сън и тя каза, че нямало да се събуди повече. — Сведе поглед към кашата си, остърга последните остатъци от купичката и я остави. — Обаче се събуди.

— И беше различен?

— Татко вече не беше татко. Той... нараняваше мама. Всяка нощ. Аз чувах... През стените. Нараняваше я в продължение на години. — Лицето ѝ се сгърчи и тя заплака отново. Сълзите оставяха бразди по мръсотията по лицето ѝ.

— А теб... нараняваше ли те?

Главата на момичето клюмна отново и продължителните му хлипове бяха достатъчен отговор за Рева. След малко то заговори пак, изричаше думите насила.

— Държеше ни заключени, когато излизаше, а къщата около нас се рушеше. В деня, преди да си тръгне, той... Той я уби. Опита се да убие и мен, само че Илза ме хвана за ръка и избягахме. Избягахме в гората и се скрихме, крихме се много дълго. Когато се върнахме, къщата беше празна... с изключение на мама. Отидохме в селото, но там имаше войници, не от Кралската гвардия, нито от хората на васалния лорд. Правеха ужасни неща. Побягнахме обратно към къщата и се скрихме на тавана. Те дойдоха, откраднаха разни неща, счупиха онова, което не им трябваше, но нас не ни намериха. На всеки няколко дена Илза излизаше да търси храна. Веднъж не се върна.

Рева я гледаше как плаче, а главата ѝ бе изпълнена с образи на момиченце, треперещо в мрака, докато се гуши в ъгъла на една плевня и стиска моркова, който бе откраднало предния ден. Не бързаше да го яде веднага, защото утре можеше да няма нищо.

— Той не беше убит от васалния лорд — каза тя на Елеса. — Беше убит от войник на служба на кралицата. Ако това ще ти е някаква утеха, смъртта му не бе никак бърза. — Посегна към торбата си и извади калъфа за свитъци, в който се намираше портретът на жреца, скициран от Алорнис. — Виждала ли си някога този човек тук? — попита и го протегна на Елеса.

Момичето вдигна глава и избърса лице с овехтелия си ръкав, преди да посегне към пергамента. Щом видя лика, кимна.

— Понякога. Татко го наричаше своя свят приятел. Не ми харесваше как ме гледа. На мама също не ѝ харесваше и ме водеше горе, когато той идваше. Но веднъж ги чух да се карат и излязох на

горния край на стълбицето да ги подслушам. Гласът на татко беше прекалено тих и не го чувах, но усещах, че е различен, изобщо не приличаше на неговия. Другият мъж говореше по-високо, ядосано, каза нещо за години пропилені усилия. — Очите ѝ се стрелнаха за секунда към лицето на Рева. — Все повтаряше за някакво момиче, което май било важно.

— Какво каза?

— Че нейното мъче... — Елеса се запъна с думата.

— Мъченичество? — предположи Рева.

— Да. Мъченичество. Каза, че нейното мъченичество трябва да дойде от ръката на чичо ѝ, защото там имало повече хора да гледат.

„От ръката на чичо ѝ.“ Рева изсумтя в мрачно веселие. „Мислили са, че чичо Сентес ще ме убие. Пристигането на Вейлин е накарало творението на Съюзника да промени плановете си. Колко ли се страхуват от него?“

— Благодаря ти. — Тя взе скицата от ръката на момичето и я прибра в калъфа, после стана, събра си вещите и препаса меча си. — Ако има нещо, което искаш да вземеш, вземи го.

Момичето вдигна глава. Очите му отново бяха ококорени от страх.

— Къде ще ме водиш?

— В Алтор. Освен ако не предпочиташ да останеш тук.

— Какво е станало със стените? — попита Елеса три дни по-късно, когато стигнаха билото на хълма източно от Алтор. Тя седеше на гърба на кобилата, а Рева я водеше за юздите. Краката на момичето бяха прекалено слабички, за да измине някакво сериозно разстояние, а кобилата не бе достатъчно силна, за да носи двама. Все пак редовното хранене бе повишило до голяма степен духа на Елеса и бе отприщило безкраен порой от въпроси.

— Бяха разбити — каза ѝ Рева.

— От какво?

— От камъни, мятани с големи машини.

— А те сега къде са?

— Изгориха ги.

— Кой?

— Едната аз, а другите две — едни пирати.

— Защо?

— Бяха много ядосани. — Очите на Рева се насочиха към реката, придошла от зимните дъждове. Тъмните води скриваха лодките, натоварени с обсадните машини и Отеца знае колко трупове. — И кралицата поиска да го направят.

— Тя много ли е красива? Мама веднъж ходи до Варинсхолд. Каза, че принцеса Лирна била най-красивата жена, която била виждала.

Рева беше видяла кралицата в Уорнскейв, със сираците, и усмивката, която показваше на тях, бе толкова различна от онази, която показваше на останалите — в нея имаше искрена топлина и безгранично състрадание. По-късно същия ден пристигна вест, че банда престъпници нападат бежанците на запад, и тя заповяда на лорд Адал да ги излови и да остави жив по един на всеки трима пленници, който да бъде бичуван и принуден да работи като носач. В онзи ден тя също отпрати командира на Северната гвардия с усмивка.

— Да — каза Рева на Елеса. — Много е красива.

Докато вървяха по насипния път към главната порта, тя забеляза скелетата по стените около пробойните, където се виждаше как мъже мъкнат камъни.

— Благословена лейди Рева! — Сержантът от домашната гвардия падна на едно коляно пред нея и хората му го последваха. — Благодаря на Отеца за благополучното ви завръщане.

— Само „лейди“ е достатъчно — каза Рева и очите ѝ обхванаха града. „Всичкият трошляк е разчистен, но все още има толкова много разрушени къщи.“ — Или Рева, ако така предпочиташ.

Сержантът се засмя ужасено, докато отстъпваше, все още със сведена глава.

Елеса се приведе напред в седлото и заговори шепнешком:

— Коя си ти?

— Казах ти вече. — Рева погледна работниците на улицата зад портата, които свалиха инструментите си и се втренчиха в нея, а гласовете им се надигнаха в радостно приветствие. — Сержант, май ще ми трябва ескорт до къщата.

Велис я посрещна с официален поклон и целомъдрена прегръдка.

— Нямахте ме прекалено дълго — промърмори Рева и усети как по бузите ѝ избива руменина.

— Охотно се съгласявам с вас, милейди. — Велис се обърна към застаналата наблизко Елеса, която се разшава неловко под зора ѝ. Тълпата извън портата на имението беше голяма, а приветствията — гръмогласни. Новината за освобождението на Варинсхолд и гибелта на Воларианската армия бързо бе стигнала до всички ъгълчета на Кралството и изглежда, пристигането на Рева послужи като искра за започване на всеобщо празненство по случай победата.

— Това е лейди Елеса — каза Рева и даде знак на момичето да се приближи. — Наследница на имението на лорд Брадор и сега повереница на лейди губернаторката. Намери ѝ подходяща стая, ако обичаш.

— Разбира се. — Велис протегна ръка на Елеса, която след миг колебание пристъпи напред да я поеме.

— Мислех, че тук управлява лорд Сентес — каза момичето.

— Той умря. — Рева хвърли поглед към все още приветстващата я тълпа. — Обявете празник — каза на Велис. — От днес и вовеки веков този ден ще е Денят на победата. И раздайте онзи скрит запас от вино, за който мислехте, че не знам.

— Стените — каза тя по-късно, когато останаха сами в библиотеката, след като Елеса беше сложена в едно огромно легло на горния етаж.

— Ще бъдат поправени първи по желание на хората — обясни Велис. — Те не се чувстват сигурни без тях. Грижа се за възстановяването на по-големите сгради, когато мога, но те поискаха да поправим стените, а коя съм аз, че да им отказвам?

— Хазната?

— В изненадващо добро състояние е. Воларианските войници бяха натрупали богата плячка и накарах Арентес да прати хората си да приберат колкото могат, преди нилсаелците или разни престъпници да са се добрали до нея. Въпреки това възстановяването на града е скъпа

работа, а когато приключим с това, имаме да се грижим за едно наполовина опустошено васалство.

— Кралицата обеща твърдо да покрие цената на възстановяването. Явно сега Северните предели имат повече злато, отколкото син камък. Все пак ще са нужни няколко месеца, докато пристигне.

— Е, поне не ни се налага да гладуваме, благодарение на лейди Ал Бера и лорд Дарвус. Зимата обаче ще е тежка. — Тя седна до Рева на кушетката край огъня и хвана ръката ѝ. Пръстите им се сплетоха с механична интимност.

— Четецът? — попита Рева, като отпусна глава на рамото ѝ.

— Праща вестител всяка седмица със строги съвети как да управляваме по-добре васалството в съответствие с каноните на Десетокнижието. Понякога са адресирани до дядо ти, понякога до прадыдо ти, и рядко връзват смисъл. Миналата седмица заспа по време на собствената си проповед — не че има някакво значение, защото катедралата беше почти празна.

— Значи е добър избор.

— Така изглежда.

— Къде е Арентес?

— Някъде извън града, гони последните Синове и, надявам се, озаптява банда разбойници в западните долини. Те започват да се превръщат в известен проблем. Войната има склонност да подхранва най-злите сърца.

— Книгата на разума, стих шести. — Рева се усмихна и я целуна по шията. — Да не си съблазнена от любовта на Отеца, почитаема съветнице?

— Не. — Велис плъзна ръка по косата ѝ, която бе още по-дълга отпреди. Рева не помнеше кога се е подстригвала за последно. — Била съм съблазнявана само веднъж. И го намирам за повече от достатъчно.

Рева се напрегна в очакване на отговора на следващите си думи, макар силно да се изкушаваше да ги остави за другата сутрин, но знаеше, че ако го направи, реакцията ще е още по-лоша.

— Утре ще свикам на площада общо събрание и ще прочета Едикта за военна повинност на кралицата.

Ръката на Велис се дръпна от косата ѝ, в очите ѝ имаше предпазливост.

— Военна повинност ли?

— Кралицата събира още по-голяма армия и флота, която да я откара до воларианските брегове.

Велис се надигна от кушетката, отиде до камината и ръката ѝ стисна полицата.

— Тази война е спечелена.

— Не, не е.

— Да разбирам ли, милейди губернаторке, че ще отплаваш заедно с кралицата и могъщата ѝ флота?

Рева потисна желанието си да посегне към нея, като видя как са побелели кокалчетата на ръката, вкопчена в полицата.

— Да.

Велис поклати глава.

— Това е лудост. Баща ѝ, при все безбройните си интриги, дори не би си помислил за такова безумие.

— Трябва да им попречим да се върнат. Това е единственият начин.

— Това думи на лорд Ал Сорна ли са, или твои?

— На едно мнение сме.

— Или пък просто жадуваш за нова война? Виждам го, знаеш ли? Виждам как когато си тук, гориш от нетърпение да се махнеш, колко си отегчена от това място, от мен.

Макар че думите бяха изречени тихо, в тях имаше достатъчно истина, за да накара Рева да трепне.

— Никога няма да се отегча от теб. Ако ти се струвам нетърпелива, то е защото не съм създадена за губернаторка. А вярваш или не, съм видяла достатъчно война. Но това трябва да се направи и искам помощта ти, за да го направим както трябва.

— Какво е „военна повинност“?

Рева се обърна и видя, че Елеса стои на вратата на библиотеката, увита в одеяло, и търка очи.

— Не можеш да спиш ли?

Момичето кимна и Рева потупа кушетката до себе си. Елеса изприпка да седне до нея.

— Сънувах сън — каза тя. — Татко беше жив и ме търсеше в къщата ни.

— Било е само сън — каза ѝ Рева и отметна вече несплъстената коса от челото ѝ. — Сънищата не могат да те наранят.

Погледът на Елеса се премести върху Велис, която продължаваше да стои до камината със скован гръб и извърнати очи.

— Какво е „военна повинност“?

Раменете на Велис увиснаха и тя дари момичето с уморена усмивка.

— Най-лошото нещо, миличка. Трудно продаваема стока.

— Всички здрави мъже между седемнайсет и четирийсет и пет години трябва да се явят в Алтор до последния ден на месец интерласур и да носят лъкове или други оръжия, каквито притежават. Всички бездетни жени на същата възраст могат да постъпят доброволно на служба. Всеки военнотруженец ще получава същата заплата като Кралската гвардия, а след приключване на войната — пожизнена пенсия, която ще се изплаща на вдовицата или оцелелите деца, ако той пожертва живота си за каузата.

Рева млъкна, подаде свитъка на Велис и се опита да не оглежда прекалено явно тълпата. Велис беше сложила един дървен сандък на най-горното стъпало на катедралата, за да ѝ даде пълен изглед към множеството — около пет хиляди души на самия площад и още, тълпящи се сред развалините отвъд. Имаше известно мърморене, в морето от лица пред нея личеше ясна изненада, но като цяло хората мълчаха и преобладаваше очакването. „Чакат думите на Благословената дама“, помисли си тя и прикри киселата си гримаса.

— Ние страдахме много — каза им Рева. — Изпитанията ни бяха многобройни, а борбата ни дълга. Искането ми се да бях дошла с вест за мир, да бях дошла да ви кажа, че битките ни са свършили и най-сетне можем да отдохнем, но това би ме направило лъжкиня. Вие вярвахте на думата ми, когато врагът беше пред стените ни, и ви моля сега да ми повярвате отново. — Тя млъкна, събирайки сили, собствените ѝ думи кънтяха гръмка в главата ѝ: „Това би ме направило лъжкиня...“

— Повярвайте ми, че чух гласа на Отеца. — Рева вложи в тези думи цялата мощ, която успя да събере, и ги чу как отекнаха от стените на разрушения град. — И той няма да позволи да се отклоним от този път. Много от вас сигурно са чували за така наречената Единайсета

книга. Сега ви казвам, че тази книга е лъжа, достойна единствено за вашето презрение. Но Отецът ми каза, че ще има нова книга, Книгата на правосъдието, написана от собствената му ръка, с нас като негови могъщи инструменти!

Разнесоха се не овации, а по-скоро рев, моментален и свиреп, който се надигна от гърлата на всички присъстващи. Сега върху лицата им имаше омраза, без съмнение всяка глава бе изпълнена с грозни спомени за загинали любими и опожарени домове — омраза, отприщена от Благословената дама, която говореше с гласа на Оцеца. „Удавихме се в тяхната кръв — помисли си Рева, докато шумът я заливаше. — И пак не е достатъчно.“

Слезе от сандъка и поспря при вида на Елеса, заровила глава в полите на Велис. Мъничкото ѝ личице бе напрегнато и обляно в сълзи на страх, сякаш се опитваше да се скрие от рева на тълпата. Рева клекна до нея и избърса мокрите ѝ бузи.

— Всичко е наред — каза ѝ. — Те просто се радват да ме видят.

Рева чака два дни завръщането на Арентес и посрещна стария гвардейски командир на портите с топла прегръдка.

— Простихте ли ми вече, милорд?

— Милейди заповядва и аз се подчинявам — отвърна той с леко скован тон, макар че тя различи намек за усмивка зад мустаците му. — Освен това — продължи Арентес, като махна към редицата оковани мъже на пътя — пленяването на враговете ви е мой священ дълг и не бих се лишил от него в името на каквато и да било слава.

— Нямаше никаква слава за печелене. Само още кръв. — Очите ѝ се плъзнаха по пленниците, двайсетина измършавели мъже в различна степен на опърпаност, някои уплашени и клюмнали от изтощение, други взиращи се в нея с мрачно предизвикателство. — Синовете.

— Плюс неколцина разбойници. Реших, че ще е по-добре да ги обесим пред хората, за назидание.

— Ако не са изнасилвачи или убийци, ще ги пратя на кралицата. Тя гори от желание да използва всеки мъж, дори и най-недостойния.

— Вестта за едикта плъзна нашир и надлъж. Не всички се радваха да го чуят.

— Ще се зарадват, като чуят словото на Отеца. Опасявам се, че ще имам нужда от вас и войниците ви още утре. Време е да огледам цялото си васалство.

Той ѝ се поклони.

— Разбира се, милейди. — Изгледа гибелно пленниците. — Какво ще пожелаете да правим със Синовете?

— Лейди Велис ще ги разпита. Като се върна, ще се погрижим да си получат заслуженото.

Елеса пак се вкопчи в нея и се разплака, молеше да ѝ позволят да тръгне с тях. Рева обаче твърдо ѝ заповяда да остане с Велис — потвърдо от необходимото, ако се съдеше по това как се извисиха воплите на момиченцето.

— Майчинството си има цена — каза ѝ Велис, докато притискаше Елеса към корсажа си.

„Аз не съм ѝ майка.“ Рева се спря, преди да го изрече, и приклекна да отметне косата от очите на Елеса.

— Грижи се добре за лейди Велис и залягай над уроците. Аз ще се върна скоро.

Остави Арентес да избере маршрута им: разчиташе на по-добрите му познания за васалството.

— На запад, а после на юг, така мисля аз, милейди — каза той. — Западняците са най-малко набожните хора в Кумбраел, така че нищо не пречи да свършим първо най-тежката работа.

На запад имаше предостатъчно следи от воларианска дейност, поредица от разрушени села и тук-там някоя купчина гниещи трупове сред лозята. Във всеки от тези случаи Рева заповядваше да ги погребат и над тях да бъдат изречени молитви от единствения придружаващ ги жрец — дългурест мъж на средна възраст, избран заради забележителната си смелост при обсадата и мълчаливия си нрав. Самата тя намираще, че напоследък молитвите хич не я влекат. „Тихият жрец е добрият жрец“, пошегува се наум и се зачуди дали да не си го запише.

С напредването им на запад опустошенията намаляха, а после и напълно изчезнаха в хълмистите земи по границата с Нилсаел. Рева знаеше от Велис, че това е един от най-процъфтяващите райони на

Кумбраел, виното е с най-добро качество, а хората се отличават с буйните си празненства и слабото придържане към Десетокнижието. Арендес я отведе до най-големия град в района, на практика укрепление, проснало се върху един хълм и опасно от внушителни стени, които следваха очертанията на покритите с лозя склонове като непрекъснатата каменна лента.

— Лесно е да се разбере защо воларианците са ги оставили на мира — отбеляза Арендес, докато яздеха към портите.

— С времето щяха да стигнат и до тях — каза Рева. Очакваше да имат затруднения на влизане — в края на краищата беше напълно възможно тези хора да нямат представа коя е, — но откри, че градската стража вече се е строила и портите са отворени. Един набит мъж в дълга роба беше коленичил под свода на портата, разперил ръце в молитва.

— Лорд Ментари, градският управител — обясни Арендес. — Притежава повечето лозя на мили околоръст. Изпитва силна почит към дядо ви.

— Но не и към чичо ми? — попита Рева.

— Чичо ви беше доста по-старателен в събирането на данъци, отколкото в проявите на благосклонност към стари приятели.

— Значи е хубаво, че имам само нови приятели.

— Благословена лейди! — Лорд Ментари плесна с ръце, когато тя се приближи и слезе от коня, за да огледа града. Стори ѝ се странно да види толкова много невредими сгради, след като седмици наред беше гледала развалини. — Вие носите словото на Отеца на недостойните ни уши.

Рева се намръщи отвисоко към опулената физиономия на мъжа: очакваше да зърне там някаква искрица пресметливост, но благоговението му изглеждаше съвсем искрено.

— Всички уши са достойни за словото на Отеца — каза тя. — Но той не иска от теб да коленичиш, нито пък аз.

Набитият лорд се изправи, макар че гърбът му остана раболепно превит.

— Разказът за вашата победа вече стана легендарен — избълва той. — Благодарността на нашия скромен дом не знае граници.

— Радвам се да го чуя, милорд. — Тя вдигна калъфа, в който се намираше свитъкът с едикта на кралицата. — Защото ви нося вест как

можете да я изразите.

Бяха нужни два дни, докато се съберат хората от околността, за да чуят думите на Благословената дама — два дни, през които Рева трябваше да изтърпи пира, организиран от Ментари в нейна чест, и сума ти прошения, което засега се оказваше най-неприятното ѝ занимание. Тя отсъди само в най-ясните случаи и накара Арентес да запише останалите и да ги прати на Велис. Въпреки явния комфорт и сигурност, на които се радваха тези хора, прошенията разкриваха, че не е нужно войната да стигне до прага ти, за да причини зло. Изобилстваха жалби срещу бежанци от изток, които крадели реколтата и добитъка или се настанявали на земя, която не им принадлежи, и макар че армиите на Токрев не бяха минали оттук, роботърговците му несъмнено бяха идвали; плачещи майки разказваха за синове и дъщери, отвлечени при набези. Въпреки цялата им скръб Рева намираще в тези разкази някаква мрачна утеха — способността на воларианците да всяват омраза във всяка душа, която докоснат, улесняваше задачата ѝ.

Вечерта на втория ден тя прочете едикта, застанала на верандата на дома на Ментари, докато хората се тълпяха долу, на широк булевард с елегантен бронзов фонтан по средата. Този път, когато свърши, мърморенето беше по-силно, а физиономиите на тълпата — не толкова прехласнати. Все пак, въпреки явния им дискомфорт, нямаше открито несъгласие или викове на неодобрение, а множество набожни люде изразиха одобрението си, докато Благословената дама изричаше своята лъжа.

— Единайсета книга — прошепна лорд Ментари, когато тя слезе под продължаващите овации на тълпата. — Като си помисля само, че ще доживея да видя такова нещо.

— Живеем във времена на промени, милорд. — Рева прие книгата, подадена ѝ от Арентес, и погледна бележките, които Велис бе нахвърляла за този район. — Моята почитаема съветница е пресметнала квотата ви на минимум две хиляди мъже в боеспособна възраст, вземайки предвид скорошните неприятности и преброяването, извършено преди пет години. Сигурна съм, че Отецът ще ви се усмихне, ако надхвърлите тази бройка.

Обиколката на цялото васалство отне близо месец, град след град, село след село, някои претъпкани с бежанци, други почти празни, тъй като много от жителите им ги бяха напуснали в очакване на воларианска атака. Рева откри, че лъжата ѝ се приема най-охотно на местата, изобилстващи от останали без дом хора, много от които бяха опознали от първа ръка природата на враговете. Даже там, където никой не беше пострадал от войната, пак имаше предостатъчно уши, жадни да чуят думите на Благословената дама, макар не всички да бяха тъй отворени към посланието на Отеца.

— Имам четирима синове и кралицата иска трима от тях — каза една плещеста жена в някакво село в крайречните земи на югозапад. Хората тук се славеха със своята жилавост, изкарваха си прехраната, като ловяха змиорки с кошове в множеството рекички около домовете си. Селищата им често бяха ограничени до няколко къщи и рядко имаше църква. Жената гледаше свирепо Рева, докато събралите се селяни мърмореха в знак на съгласие, макар че някои явно бяха уплашени от Арентес и петдесетимата му гвардейци. Начумерената жена обаче не им обръщаше никакво внимание. — Как да се изхранва едно семейство, като няма кой да кара лодките и да събира кошовете?

— Никой няма да остане гладен — увери я Рева. — Всичката допълнителна храна, която е нужна, ще бъде осигурена от дома Мустор и кралицата, напълно безплатно.

— Чувала съм обещания от твоя дом и преди — отвърна жената. — Когато откъгнаха мъжа ми, та да могат онези азраелски копелета да му прережат гърлото. А сега ти искаш да се бием за тях.

— Това васалство беше спасено от азраелците — каза Рева. — И нилсаелците, хората от Северните предели, сеордите и еорилите. При Варинсхолд се бих редом с мелденейци и ренфаелци. Старите времена си отидоха, сега се бием един за друг.

Жената насочи пръст към Рева и гласът ѝ се извиси до ядосано ръмжене.

— Ти се бий за тях, моме. Аз не ги познавам, никога не съм виждала тез... воларанци, за които говориш, а всеки лъжец може да разправя, че говорел с гласа на Отеца.

Гвардейците се напрегнаха и сержантът им пристъпи напред с полуизваден меч, но Рева му извика да спре.

— Думите ѝ са богохулство и измяна, милейди — каза сержантът с вцепенено от ярост лице; гледаше кръвнишки жената, която сега остана сама, понеже съселяните ѝ се дръпнаха назад, бързо забравили досегашните си симпатии. Въпреки липсата на подкрепа жената не помръдна от мястото си и се въсеше срещу Рева без нито помен от страх или съжаление върху обруленото си лице. Сержантът продължи: — Ти не беше в Алтор. Не видя какво направи за нас Благословената дама. Ако не беше тя, сега ти, синовете ти и цялото това село щяхте да сте само пепел и кости. Дължите ѝ всичко, както и всички ние.

Погледът на жената не се откъсна от Рева.

— Тогаз по-добре ме обесете, лейди. Защото няма да ми вземете синовете, независимо дали Отецът го е казал, или не.

Очите на Рева се плъзнаха по тълпата и откриха в задните редици трима младежи, двама от тях явно уплашени от случващото се — бяха свели глави и без съмнение се молеха това стълкновение да свърши, — но най-високият стоеше и гледаше плещестата жена с мрачно негодувание.

— Синовете ти не могат ли да говорят от свое име? — попита Рева жената. — Както Десетокнижието, така и законите на васалството постановяват, че човек възмъжава на седемнайсетгодишна възраст. Ако твоите синове са пълнолетни, нека сами направят избора си.

— Синовете ми знаят своя дълг... — започна жената, но млъкна, когато най-високият от тримата младежи вдигна ръка и започна да си пробива път през тълпата.

— Алерн Вареш, милейди. — Той се поклони. — Предлагам ви службата си в съответствие с едикта на кралицата.

— Стига! — изръмжа жената и пристъпи напред да отвърти един шамар на младежа, преди отново да се втрени навъсено в Рева. — Той не е ваш, че да го вземате!

Рева се канеше просто да я пренебрегне и да благодари на младежа за лоялността му, но спря, щом видя сълзите в очите на жената и как тя застана пред сина си да го опази. Рева слезе от каруцата и се приближи към нея.

— Името ти?

Жената стисна зъби и избърса очите си с дебелите си пръсти.

— Реала Вареш.

— Ти си загубила много, Реала Вареш. И ме боли да искам от теб още. — Тя посочи все още коленичилият Алерн. — Така че като признание за твоята жертва квотата на това село ще се смята за изпълнена от службата на този мъж.

Жената оклюма и вдигна ръце към лицето си. От шокираната реакция на сина ѝ и тълпата Рева предположи, че вероятно за първи път някой я вижда да плаче.

— Лорд Арентес — каза Рева.

— Милейди!

— Този младеж е достатъчно висок за гвардеец, не смятате ли?

Арентес измери с кратък поглед Алерн.

— Тъкмо колкото трябва, милейди.

— Много добре. Алерн Вареш, от днес си зачислен в домашната гвардия на лейди губернаторка Рева Мустор. — Тя хвърли още един поглед към хлипащата му майка. — Имате час да се сбогувате. Лорд Арентес ще ти намери кон.

Върна се в Алтор, следвана от петстотин мъже и петдесет жени, до един доброволци, желаещи да маршируват под командването на Благословената дама. Можеха да са и хиляда, но не разполагаха нито с провизии, нито с товарни коне за толкова много. Земите южно от Алтор бяха най-богати на наборници и уши, склонни да слушат лъжата ѝ, защото бяха страдали най-много от набезите на воларианците. Те бяха водили собствена малка война по залесените брегове на Колдирон и притоците ѝ и разполагаха с изобилие от пленени оръжия. Според Арентес този район открай време бил сърцето на кумбраелското стрелково майсторство и първите лъкове били издялани от тисовете, виреещи в гъстите гори. Пред лицето на Воларианската заплаха отдавна разпуснати роти, някога представлявали гръбнака на кумбраелската военна мощ, се бяха сформирали наново под ръководството на капитани ветерани, за да подхванат смъртоносна гоненица сред дърветата, продължила с месеци, до освобождението на Алтор.

Рева заповяда ротите да бъдат запазени и да наберат още сили, преди да се явят в Алтор напролет. Въпреки свирепата им всеотдайност тя ги намери за смущаваща пасмина, със сурови очи и

мрачни изражения, а множеството гниещи трупове на воларианци, висящи в гората, бяха свидетелство, че жаждата им за мъст далеч не е утолена. „Как ли ще се развихрят, когато преплаваме океана?“, зачуди се тя, търсейки напразно в паметта си пасаж от Десетокнижието, който да подкрепя отмъстителните мисли.

Елеса я посрещна с бурна радост, тънките ѝ ръчички я стиснаха здраво за кръста и тя започна да се оплаква от безкрайните уроци на Велис.

— Кара ме да чета всяка сутрин и всяка вечер. И да пиша.

— Това са много важни умения — каза ѝ Рева, докато се освобождаваше нежно от ръцете ѝ. — Все пак и аз имам на какво да те науча, като му дойде времето.

Елеса намръщи личице срещу нея. То вече не беше толкова изпито, макар че очите ѝ все още бяха малко хлътнали.

— Какви умения?

— С лъка и ножа. И с меча също, като поотраснеш. Но само ако искаш.

— Искам. — Тя подскочи въодушевено, сграбчи Рева за ръката и я задърпа към къщата. — Научи ме сега!

Рева погледна начумерената Велис и спря момиченцето.

— Утре — каза му. — Днес имам друга работа.

— Още ли нямаш име за мен?

Жрецът със счупения нос хвърли уморен поглед към нея и поклати глава.

Бяха строени на насипния път, дванайсет мъже в овехтели дрехи, мръсни от пленничеството си в мазето на къщата. Някои се олюляваха леко, защото ефектите от различните билкови отвари на Велис можеха да се задържат с дни. Бележките, които бе натрупала по време на разпитите, изобилстваха от информация, близо петстотин страници с имена, дати, срещи, убийства — достатъчно, за да разкрият Църквата на Световния отец като гнездо на предатели, от Четеца до епископа, и може би достатъчно, за да я съкрушат.

— Той наистина ли е смятал, че може да го направи? — попита Рева безименния жрец. — Да свали дома Мустор и да управлява васалството от името на Отеца?

Жрецът вдигна глава и преглътна, докато събираше смелост.

— Свещено начинание, благословено от Отеца.

— Благословия, изречена от един окаяник, служещ на Мрачна твар. — Рева отстъпи назад и повиши глас, оглеждайки всички лица. — Вие сте глупци, толкова затънали в Десетокнижието, че не можете дори да съзрете истината в него. Отецът не благославя измамата и убийството, Отецът не се притича на помощ на онези, които измъчват деца в преследване на злите си цели.

Млъкна, усещаше как яростта ѝ се трупа отново, същата онази ярост, която я бе обзела по време на обсадата, яростта, която я бе накарала да прерязва гърла на робовладелци и да сече главите на пленници. Безименният жрец потрепери и преглътна пак в опит да потисне породения от ужаса напън за повръщане. Арентес стоеше зад редицата оковани мъже с цяла рота от домашната гвардия, с извадени мечове, и всеки от тях се взираше в предателите с мрачен копнеж.

„Вече всички сме убийци — помисли тя. — Окъпани в кръв, а ни чака и още.“ Погледът ѝ падна върху една позната фигура в края на редицата, жилест мъж, който за разлика от останалите срещаше с готовност погледа ѝ, а изражението му бе странно почитателно. „Шиндал“, спомни си тя. Ханджията, който я беше упътил към Високата твърд. „Да видя лицето ти е единствената благодарност, която ми е нужна.“

Рева извади свитъка, затъкнат в колана ѝ, и го вдигна така, че да видят печата и донякъде несигурния подпис.

— По заповед на Светия четец всички вие сте отлъчени от Църквата на Световния отец. Забранено ви е да четете и да цитирате Десетокнижието, защото сте се показали недостойни за любовта на Отеца. — Погледна пак жреца със счупения нос. — Освен това знам името ти, тъй като Отецът не го иска, господин Йорент.

Видя ги как затварят очи, навеждат глави, някои шепнат молитви, един или двама плачат, подмокрили панталоните си, почти като воларианските пленници, преди да ги поведат към дръвника, макар че онези не се молеха, само просеха милост.

— Лорд Арентес — каза Рева. — Свалете им оковите и ги пуснете.

Велис не изрази никакъв укор, само озадачение.

— Те вече заговорничиха веднъж срещу твоя дом, какво ще им попречи да го направят пак?

— За един заговор е нужна тайнственост, скрити имена, скрити лица. А сега на тях сенките са им отказани.

— А ти отказа на себе си правосъдие.

— Не, само мъст. Отецът винаги е бил ясен по въпроса, че това не е едно и също.

Месец по-късно започнаха да пристигат различните контингенти наборници, макар че бързо настъпващата зима до голяма степен обезкуражаваше преходите. Заради все по-усилващия се студ Рева заповяда да прекратят работата върху стените и всички работници да се пренасочат към възстановяването на самия град, така че палатките и промазаните кожи да бъдат заменени със стени и керемидени покриви. Дажбите бяха въведени отново, когато снегът затрупа планинските проходи към Нилсаел и спря по-нататъшните доставки от южния бряг.

Рева започваше всеки ден с уроците на Елеса, отначало с ножа. Намериха кама, която пасваше на малката ръка на момиченцето. Въпреки целия си ентузиазъм то беше непохватна ученичка, склонна често да пада и да си одира коленете, макар че за разлика от всяка друга работа, която ѝ възлагаха, уроците ѝ с Рева никога не предизвикваха сълзи. Страстта ѝ към въпросите обаче не утихваше.

— Ти на моята възраст ли беше, когато се научи на това?

— Аз започнах по-малка. Не скачай, когато мушкаш, така си губиш равновесието.

— Кой те е учил?

— Един много лош човек.

— Защо лош?

— Искаше от мен да правя лоши неща.

— Какви лоши неща?

— Прекалено много са, за да ги изброявам. Гледай мен, не краката си.

Остави я да се упражнява на моравата и отиде на верандата при Велис, която се беше увила в кожи, за да се пази от зимния студ, и държеше запечатан свитък.

— Значи пристигна?

Велис кимна и ѝ подаде свитъка, макар че погледът ѝ се задържа върху Елеса, която танцуваше тронаво по тревата.

— Тя не е много подходяща за тази работа.

— Ще се научи, и от двете ни.

— Защо я взе? Можеше да ѝ намериш приличен дом другаде. Кумбраел е пълен с опечалени майки, които копнеят за деца.

Рева хвърли поглед към Елеса, която тъкмо парираше удара на невидим враг.

— Тя не избяга. Когато влязох в дома ѝ, се опита да ме намушка, и даже когато ѝ отнех ножа, пак не побягна. — Обърна се към Велис. — Ще съм ти благодарна, ако се погрижиш за документите за осиновяване.

— Сигурна ли си? Тя е толкова малка.

— Има благороден произход и остър ум. С теб като наставница ще се справи много добре. Освен това трябва да си подсигуриш бъдещето.

Очите на Велис се насочиха към свитъка и се задържаха върху печата на кралицата.

— Никога не съм искала от теб да ми обещаващ нещо. Но сега искам. Каквото и да те чака зад океана, обещавай, че ще оцелееш и ще се върнеш при мен.

Рева разгъна свитъка и видя, че е написан от ръката на самата кралица и е пълен с поздравления и благодарности за усърдното налагане на едикта. Завършваше с учтиво формулирана заповед да доведе силите си в Южна кула до последния ден на илнасур. „Когато зимата още няма да е свършила — осъзна Рева. — Тя възнамерява да отплава преди настъпването на пролетта.“

— Рева — промълви Велис със задавен шепот.

Рева я хвана за ръката и лепна целувка на бузата ѝ, преди да изрече още една лъжа:

— Обещавам.

5. ВЕЙЛИН

Навремето Вейлин беше прекарал една зима в прохода Скелан, опитвайки да се бори с нарасналите лонакски набези. Тогава там бе пълно с братя и Вълчи бегачи, в рязък контраст с мълчаливите стени и кули, които виждаше сега, без братя, които да ги посрещнат, докато се приближаваха към ниската кула при входа на прохода. Знаеше, че Солис е имал добра причина да го изостави: лонаките се бяха съгласили на мир, а той се нуждаеше от всеки човек, който успее да намери, за да се противопостави на нашествието, но все пак пустотата във великия северен щит на Кралството бе смуцаваща — мерило за това колко много се е променило за толкова кратко време.

— Едно време моят народ би се зарадвал на такава гледка — отбеляза Кирал, явно доловила чувствата му. — Но сега дори те го смятат за лоша поличба.

Вейлин се обърна, когато лорд-маршал Орвен спря коня си до него. Петдесетте души под негово командване бяха всичко останало от конната гвардия на кралицата.

— Сложете стражи. Тази нощ ще почиваме тук.

Прекара нощта в кулата с Кирал и Надарените от Нериново — всички те бяха избрали да го придружат, вместо да се присъединят към предстоящото пътуване на кралицата през Борелианския океан. Самата кралица беше благословила начинанието им с добре подбрани думи и прелестна усмивка, в пълен контраст с реакцията ѝ, когато той ѝ беше разкрил намеренията си насаме.

— Искаш да тръгнеш през северните ледени полета посред зима? — Беше го извикала в покоите си в двореца и часът бе късен. Макар че, ако се съдеше по смеха, проникващ през вратата, някои от децата бяха още будни. От освобождаването на града насам броят им растеше неотклонно, докато накрая в това крило на двореца не се стълпиха близо двеста сирачета, всички официално признати за повереници на Короната по волята на кралицата. Покоите на Лирна бяха почти без украса, пълни с книги и подбрана част от свитъците на брат Харлик, а

на писалището ѝ имаше няколко спретнати купчинки бележки, изписани с прецизния ѝ почерк. Мястото беше мъжделиво осветено от една-единствена лампа и сиянието на огъня, което оставяше половината ѝ лице в сянка, докато тя го гледаше намръщено и с предпазливо смайване, сякаш очакваше от него да завърши някаква несполучлива шега.

— Песента на Кирал ще ни води — отвърна той. — Тя говори с благословията на малесата, а знам, че ти вярваш на нейната дума.

— Вярвам на малесата, че ще действа единствено в интерес на лонаките. Ако ѝ е било изгодно да ни прати за зелен хайвер, не се съмнявам, че би го направила. — Мръщенето ѝ се смекчи, тя посегна към един лист на писалището и го вдигна към светлината. Той позна, че е дело на Алорнис — линиите бяха твърде прецизни и съвършени за нечия друга ръка, — но нарисуваното беше нещо ново, някаква полукръгла форма, състояща се от сложно преплетени прави линии.

— Сестра ти предлага радикално отклонение от традиционните методи на корабостроенето — каза Лирна. — Вътрешен корпус от свързани къси греди, които образуват крива — по същество практическо приложение на идеята на Лервиал за допирателните дъги, макар тя да твърди, че никога не я е чела. Ако възприемем подхода ѝ, можем да впрегнем неумели ръце в изработката на хиляди прави греди, като по този начин си спестим месеци квалифициран труд.

— Тогава защо не го направим?

— Защото никога досега не е правено. Никой кораб не е бил строен на такъв принцип. А също така, доколкото си спомням от историческите книги, които съм чела, никой изследовател не е прекосил успешно ледените полета дори в разгара на лятото.

— Кирал вярва на песента си, а аз вярвам на нея.

— Толкова ли е важен този Ерлин?

— Мисля, че да. Човек, живял толкова дълго, ще притежава знание далеч по-ценно от всичко в свитъците на Харлик. А легендата твърди, че Отвъдното му е било отказано, което може би означава, че го е зърнал, също като мен. Но е възможно да е видял повече.

Челото на Лирна се сбърчи отново в опит да си спомни.

— Веднъж Арендил ми разказа история за Керлис. Твърдеше, че чичо му го бил срещнал преди години. Каза, че бил прокълнат да живее вечно, защото отказал да се слее с Покойните. Затова прекарвал

безкрайните си дни, бродейки по земята в търсене на онзи, който би могъл да го убие — човек, роден сред Надарените. — Тя въздъхна и се засмя уморено. — Всичко това са само приказки, Вейлин. Не можеш да очакваш от мен да одобря такъв курс на действие, да пратя Военачалника си да умре в замръзналата пустош въз основа на една легенда.

— И двамата сме научили на свой гръб, че не всички легенди са лишени от истина. — Той се изпъна и си пое дъх, за да заговори официално, но тя вдигна ръка да го спре.

— Спести ми предложението си за оставка, моля те. Аз може да командвам всяка друга жива душа в това кралство, но няма да се преструвам, че командвам теб.

— Благодаря ви, ваше величество. Предлагам граф Марвен да бъде назначен за Военачалник на мое място.

— Добре. Колко войници ще вземеш?

— Николко. Само аз и Кирал.

Тя поклати глава.

— Това е неприемливо. Надарените от Пределите и ротата на капитан Орвен ще те придружат.

— Жената на Орвен носи дете. Няма да поискам от него да поеме такъв риск...

— Аз обаче ще поискам. Орвен е войник и знае дълга си, независимо дали му харесва, или не.

Той видя неумолимата ѝ физиономия и кимна.

— Както желаете, ваше величество. А другият въпрос, за който говорихме?

Ръцете ѝ трепнаха върху бюрото и лицето ѝ се вкамени още повече.

— Искаш много от мен, Вейлин.

— Той не е бил виновен...

— Знам. Но гледката на убийството на брат ми не помръква лесно.

— Ако търсиш наказание, мисля, че предложението ми ще го осигури в достатъчна мяра.

Тя срещна погледа му и бледите линии на челото ѝ се открийха в светлината на огъня, а гласът ѝ бе равен и уверен.

— Търся само едно, милорд: сигурно бъдеще за това кралство. Ще пратя брат ти през океана като предвестник на моето идване, но не искай от мен да простя. Намирам, че подобна постъпка вече не ми е по силите...

„Ако Янус беше постигнал своето, сега щяхме да сме женени“, помисли Вейлин. Беше се отделил от другите, за да се качи на върха на кулата, и сега стоеше там, увил плътно плаща около себе си, а дъхът му излизаше на облачета, докато се взираше в злокобния мрак оттатък прохода. „Дали децата ни щяха да са красиви, или ужасни? Или и двете, като нея?“

Вятърът, брулещ кулата, смени леко посоката си и до ноздрите му достигна слаба миризма: смесица от пот и дим от изгорели дърва.

— Зная, че си тук — каза Вейлин, без да се обръща.

Лоркан нададе горчив смях и изникна до него. Рошавата му коса падаше над бледото му като скреж лице.

— Значи дарбата на милорд се е върнала?

— Има и други сетива освен зрението. — Той остави Лоркан да се върти неспокойно още малко, преди да заговори отново. — Предполагам, че идваш с молба?

— Така е, милорд. — Лоркан потърка ръце, извърнал поглед, и се опита да вложи в гласа си шеговита нотка. — Тъъ, струва ми се, милорд, че този наш велик поход ми достави всички вълнения, на които можех да се надявам. Колкото и да съм горд със службата си, която, мисля, ще се съгласите, беше ценна, дошло е време да потърся приключения на по-топли места.

— Искаш да те освободя.

Лоркан кимна с усмивка.

— Да.

— Добре. Така или иначе трудно бих могъл да те принудя да дойдеш, предвид дарбата ти.

— Благодарности, милорд. — Той се позабави, като продължаваше да се върти нервно.

— Какво има? — попита Вейлин с уморена въздишка.

— Кара, милорд.

— И тя ли иска да я освободя?

— Не, тя твърдо е решила да ви следва. Ако обаче вие й заповядате да напусне...

Вейлин се извърна от него.

— Не.

Тонът на Лоркан се втвърди.

— Та тя е почти дете...

— Със сърце на жена и с голяма дарба. Тя е добре дошла в отряда ми и съм горд, че разполагам с нейната лоялност. — Той отиде до стълбището по средата на покрива. — Можеш да запазиш коня, оръжията си и плячката, събрана по време на кампанията, но те моля да си тръгнеш преди изгрев-слънце.

— Не мога! — Лоркан се взираше право в него и викът му отекна през прохода. — Знаете, че не мога да си тръгна без нея.

Вейлин хвърли поглед назад към младия Надарен, чието лице бе напрегнато от гняв и малко страх, а позата му подсказваше, че е готов да изчезне на мига.

— Знам, че понякога животът ни поднася само трудни избори — каза му Вейлин, преди да тръгне надолу по стълбите. — Ако не си тук на заранта, ще имам грижата да обясня отсъствието ти на Кара.

На следващия ден — бяха се отдалечили на пет мили от прохода — Кирал изведнъж дръпна юздите на понито си и се взря напрегнато на запад.

— Неприятности ли? — попита Вейлин.

Тя присви очи и се намръщи объркано.

— Нещо... някой нов.

— Друга песен?

Тя поклати глава.

— Не е певец и в песента ми няма предупреждение. Но той ме зове.

— Откъде?

На лицето ѝ се изписа внезапна предпазливост, първият признак на страх, който я бе виждал да проявява.

— От Разрушения град.

Вейлин кимна, обърна се и даде знак на Орвен да се приближи.

— Искам петима души, милорд. Останалите се настанете на лагер в долината отпред и ни чакайте да се върнем. — Повиши глас и

се обърна към една малко нацупена фигура по-назад в колоната. — Господин Лоркан! Моля, елате с нас.

Пътят до града им отне два дни и беше скъсен от задълбочените познания на Кирал за тукашните планини. Руините изглеждаха също както Вейлин ги помнеше, макар сега да не усещаше и помен от смазващата тежест, която го бе тормозила при предишното му идване. Кирал и Лоркан обаче не се радваха на подобна неприкосновеност.

— В името на Вярата, тук е по-зле и от гората. — Лоркан направи гримаса и се отпусна в седлото, а лицето му пребледня.

— Никога не съм се приближавала толкова — каза Кирал, безпокойството ѝ личеше ясно по скованата ѝ поза. — Това място не е за живите.

— Господин Лоркан? — каза Вейлин, като хвърли на младежа очакваща усмивка и кимна към руините. След момент колебание Лоркан кимна и слезе от коня. Пое си дълбоко дъх, тръгна към града с равна крачка и само след няколко метра се стопи във въздуха, което предизвика развълнуваното мърморене на стражите.

— Който чака там, ще го види — обади се Кирал.

— Знам — отвърна Вейлин.

— Тогава защо го пращаш?

— Какво е животът без някое забавление от време на време?

Седяха и оглеждаха смълчаните руини още само минута-две, преди да се донесе викът, пронизително тревожно възклицание, което отекна от съборените камъни. Кирал откачи лъка си, а гвардейците се разгърнаха с извадени мечове, докато Лоркан се появяваше пред очите им в края на града. Тичаше презглава към тях, ококорен от ужас, и плащът му се вееше зад него. Скоро стана ясна и причината за бягството му — едра кафява фигура, която препускаше тежко подир него, раззинала паст и оголила зъби в предизвикателен рев.

— Не знаех, че порастват толкова големи — отбеляза Вейлин.

Мечката беше висока сигурно пет стъпки при раменете, което ще рече, че изправена би трябвало да е към десет. Макар да изглеждаше тромава, докато гонеше Лоркан, поглъщаше разстоянието с неочаквана бързина.

— Убийте я, в името на Вярата! — изкрещя Лоркан. Мечката вече беше само на няколко крачки зад него.

— Недей! — каза Вейлин на Кирал, когато тя вдигна лъка си. Очите му различиха една фигура сред руините, дребна и позната, а до нея още една, само малко по-висока и вдигнала някаква дълга пръчка. Мечката внезапно се закова на място, като вдигна дъжд от камъчета, и от муцуната ѝ се откъсна ръмжене. Започна да рие с нокти каменистата земя, като продължаваше да се взира предизвикателно в Лоркан, който сега беше паднал на четири крака зад един от гвардейците, запъхтян и явно на ръба да загуби закуската си.

Драскун, също като останалите коне, беше започнал да се дърпа при вида на мечката и вече се намираще на ръба на откровена паника. Мяташе протестиращо глава, докато Вейлин опъваше юздите му.

— Всичко е наред — каза той на коня и слезе, за да го погали по хълбока. — Няма да те нарани.

Мечката изсумтя отново и разклати голямата си глава, сякаш събираше сили за нова атака, но после се вцепени така, че почти заприлича на статуя.

— Той още млад. — Един дребен облечен в кожи мъж, хванал дълъг като жезъл кокал, се появи до мечката. В гласа му имаше извинителна нотка. — Приятели и врагове миришат еднакво.

— Мъдър мечок! — Вейлин излезе напред да стисне ръката на шамана и остана въодушевен от крепката му хватка. — Далеч си от Пределите.

— Отиваш на леда — отвърна Мъдрият мечок и сви рамене. — Аз ти покаже как.

— Той беше много настоятелен. — Дарена стоеше недалеч от тях и се усмихваше сковано. — Не можех да го оставя да дойде сам.

Вейлин отиде при нея, придърпа я към себе си и от осъзнаването колко му е липсвала го прониза остра болка. „Ще я отпратя — помисли си, макар да знаеше, че това е лъжа. — Утре сутринта ще я отпратя да си върви.“

Ядоха коза на шиш — явно жертва на ловните умения на големия кафяв мечок, ако се съдеше по дълбоките резки върху трупа.

— Железен нокът носи добро месо — каза Мъдрият мечок. — Запазва за себе си само вътрешностите.

Когато приключиха с яденето, Вейлин последва стария шаман на обиколка из руините, докато онзи оглеждаше потрошените статуи и от време на време побутваше с костения си жезъл тревясалите отломки. Мечокът се шляеше наблизко и показваше също толкова голямо любопитство, пъхаше голямата си муцуна в различни дупки и цепнатини и понякога използваше острите си като ками нокти, за да раздели камъните.

— Железен нокът иска буболечки — обясни Мъдрият мечок. — Мечешкият корем никога не е пълен.

— Откъде знаеше, че трябва да дойдеш тук? — попита го Вейлин.

Мъдрият мечок го изгледа озадачено, сякаш отговорът бе очевиден, и повдигна вежди, когато Вейлин не разбра какво има предвид.

— Голяма... — Той се намръщи, търсеше правилните думи. — Голяма сила, голяма... — Разпери широко ръце, размаха ги и задуха през устни.

— Вихрушка? — попита Вейлин, а после при вида на неразбиращия поглед на шамана добави: — Буря?

— Буря, да, голяма буря в... морето. Морето на силата.

„Морето на силата. Той вижда Мрачното като море от сила.“

— Можеш ли да видиш морето на силата?

Мъдрият мечок се засмя.

— Никой не може да го види цялото. Аз само усеща бурите, усеща онези, които го докосват, чува техни песни, ако пеят. Усетил как бурята се надига, чул песента на момичето и я последвал дотук с Летящата нависоко. — Мръщенето му се върна, когато стигнаха до голямата каменна глава, която Вейлин помнеше от първото си идване тук, на брадатия мъж с угриженото чело.

— Бурята идва насам, така ли? — попита Вейлин, като го гледаше как докосва предпазливо каменното лице с върха на жезъла си.

— Бурята идвала тук по-рано. — Мъдрият мечок сведе жезъла, сложи ръка на челото на брадатия и затвори очи. — Сега само ехо.

— На какво?

— Каквото е било, каквото ще бъде. — Шаманът свали ръка от каменната глава. Върху сбръчканото му лице се четеше печал.

— Мислех, че може да е някой крал, вожд — каза Вейлин, но Мъдрият мечок поклати глава.

— Не, мъдрец, пазител на много истории.

— Но не достатъчно мъдър, че да попречи на падането на града.

— Някои неща не могат бъдат спрени. Той съградил това място, шамани напълнили камъка със сила, за да пее песента си.

„Напълнили са камъка със сила ли?“ Вейлин си спомни разказа на Мъдрост как се е сдобила с името си, за камъка, даден ѝ от сянката на Нерсус Сил Нин, която представляваше само спомен, запазен в камъните на Мартиш и Великата северна гора.

— Можели са да влагат спомените си в камък? — попита той.

Мъдрият мечок кимна.

— Повече от спомени. Чувства. — Той вдигна жезъла и описа бавен кръг към останките на града, който някога трябваше да е бил чудно творение. — Това място пълно със сила.

Продължи нататък с блеснали очи, оглеждаше руините зорко почти като хищник. Вейлин го последва през лабиринта от натрошен камънак, покрай рядката невредима сграда, която брат Харлик бе смятал за библиотека, и се качиха на нещо, което приличаше на издигната платформа. Вейлин прецени, че е била висока може би десетина стъпки, но сега крепящите я колони бяха рухнали и каменната плоча бе паднала и се бе спускала. Мъдрият мечок спря и по крайниците му пробяга тръпка на безпокойство, преди да стъпи на платформата и да отиде до центъра ѝ, където докосна с жезъла си голия камък.

— Нещо тук — каза той. — Нещо... черно.

Вейлин откри, че не му харесва обръкването, което вижда върху лицето на шамана. Физиономията му бе посърнала и това го караше да изглежда още по-стар.

— Нещо черно ли? — попита той, когато Мъдрият мечок коленичи да пипне предпазливо камъка. — Искаш да кажеш Мрачното? Нещо, което притежава силата?

— Черно — заяви натъртено старецът, преди да се изправи. — Вече го няма, далече е. Отнесено.

— От кого?

Мъдрият мечок се обърна и срещна погледа на Вейлин.

— Знаеш — каза той. — Отиваме през леда, за да го намерим.

— Оставих Ултин да командва — каза Дарена, като легна до него и дръпна кожата върху тях. — Съмнявам се да се е зарадвал на честта, но нямаше друг и наполовина толкова способен.

— Ами златото? — поинтересува се Вейлин.

— Първият товар трябва да пристигне с кораб във Фростпорт до края на месеца — сигурна съм, за голяма радост на лорд Дарвус.

— Няма да е първият, нито последният, който извлича печалба от една война. — Той млъкна; наслаждаваше се на усещането да е до него и съжаляваше за необходимостта да изрече следващите думи. Но тя явно отгатна намерението му и заговори първа.

— Няма да си тръгна. — Вдигна глава и залепи една целувка върху устните му, после пак се отпусна до него. — Как е Алорнис?

Той си спомни лицето на Алорнис в утрото на заминаването му, храбрия ѝ опит да сдържи сълзите, които се провали катастрофално; тя се хвърли на врата му и го пусна едва когато Лирна я подръпна нежно, но настоятелно. Последният му поглед към нея оставаше в паметта му като гузно петно — отпуснала глава на рамото на Лирна и извърнала лице, отказвайки да го гледа как се отдалечава.

— Талантите ѝ са още по-големи, отколкото си мислехме.

Тя се размърда леко и обърна взор към небето, безоблачно и предлагащо чудесен изглед към звездите.

— Блясъкът ѝ е отслабнал — промърмори. Той знаеше за коя звезда говори: Авенсюра, от която Санеш Полтар беше взел еорилското си име. „Казват, че под нейната светлина не се водят войни.“ Сега тя беше само една светла точица сред множество други.

— Ще я видим да засиява отново — каза ѝ той. — Просто трябва да живеем много дълго.

Тя се обърна пак към него и гласът ѝ бе тъжен.

— Не ми харесва това място.

— Някога тук са били извършени ужасни неща. Мъдрият мечок казва, че камъкът пази спомените.

— Не говоря за града. Планините, домът на народа, който ме е родил... — Гласът ѝ заглъхна, но той знаеше кои думи са останали неизречени.

— И който уби съпруга ти.

Тя кимна лекичко.

— Как се казваше той?

— Народът му го бе именувал Леорда Нил Усрил, Живеещия в мечти. Аз го наричах просто Усрил. Сеордите го смятаха за кротък човек, който рядко приказва и често тъне в мисли. Той рядко се включваше в бойните отряди срещу лонаките, макар че в битка с Ордата се бе доказал като смел и способен воин. Едно лято лонаките дойдоха по-многобройни от обичайното и навлязоха по-навътре отпреди. Аз бях на гости на баща си, когато дойде вестта за нападението. Втурнах се към гората и открих тялото му сред много други, а върху него лежеше мъртъв лонак. Помня колко мирни изглеждаха, сякаш са заспали заедно. Търсих душата му нашир и надлъж, но той беше умрял поне преди ден.

Тя се умълча, лекият ѝ дъх галеше гърдите му и той я притисна още по-силно към себе си. Когато Дарена заговори отново, гласът ѝ бе почти шепот и в него имаше потиснат страх.

— В онзи ден направих всичко по силите си, за да умра, Вейлин. Висях над гората и гледах тялото му, знаех, че моето скоро ще загуби топлината си, надявах се, че ще мога да се присъединя към безкрайния му лов в сенките... Но татко ме върна, някак си чух гласа му да ме моли. Почти не усещах студа, когато се пъхнах обратно в тялото си; честно казано, с месеци не чувствах почти нищо. После отидох при камъка и потърсих съвет от Нерсус Сил Нин. Тя ми каза нещо — нещо, в което не исках да вярвам.

Тя се надигна, приближи лицето си към неговото и го погледна в очите.

— Каза ми, че имам още много за вършене. Че ми предстоят големи изпитания и няма да ми бъде позволен луксът да прекарам живота си в скръб. Каза също, че някога дала сеордско име на един мъж — мъж, когото ще обикна. — Тя се засмя и дъхът ѝ погали нежно устните му. — Помислих я за луда. Но грешах.

Върнаха се при ротата на Орвен два дена по-късно и завариха всички по конете и наредени в боен строй. Причината беше лесна за отгатване: на билото на един хълм, на четвърт миля северно, се виждаха поне сто лонаки, възседнали яките си понита.

— Появиха се тази сутрин, милорд — докладва Орвен, когато Вейлин се приближи, и поздрави Дарена с изненадан поклон. — Много се радвам да ви видя отново, милейди.

— Милорд. Разбрах, че трябва да ви честитя.

Орвен се ухили слабо, преди да хвърли изпълнен с опасения поглед към лонаките.

— Страхувам се, че поздравленията ще трябва да почакаат.

Вейлин повдигна вежда срещу Кирал, която се взираше неотклонно в събратята си лонаки.

— Те идват по повеля на малесата, макар и не без опасения.

— В такъв случай по-добре да им кажем здрасти. — Той нареди на Дарена и останалите да чакат с хората на Орвен и препусна напред с Кирал. Приблжиха се до подножието на хълма и спряха, когато един от лонаките пришпори понито си надолу по склона, едър мъж с елек от меча кожа и заплетена татуировка върху голата глава. Лицето му предизвика прилив на спомени, когато той спря понито си на няколко крачки от тях, изгледа злобно Вейлин и поздрави Кирал на лонакски.

— Това е Алтурк — каза тя на Вейлин. — Талеса на малеса Сентар.

— Срещали сме се — каза Вейлин и кимна на едрия мъж. — Синът ти добре ли е?

Лицето на Алтурк се сгърчи от гняв и Вейлин устоя на желанието да посегне към мечата си. Кирал до него се напрегна.

— Синът ми беше варниш — каза Алтурк на езика на Кралството. — Безполезен живот, който свърши добре.

Вейлин се зачуди дали не трябва да изрече някоя дума на съчувствие, но предположи, че това ще се приеме като допълнителна обида.

— Малесата ни разреши да минем — каза той. — С каква цел сте тук?

Алтурк скръцна със зъби и заговори бавно и овладяно, сякаш се боеше, че гневът може да го задави.

— Малесата заповядва сто сентари да те следват. Най-славната кръв на лонаките, която да бъде пролята по твоя повеля.

— Знаете ли къде отиваме? Ще пътуваме по леда до земите на враговете ни. Опасностите са много.

— Повелята от Планината не се обсъжда. — Алтурк подръпна юздите и завъртя понито. — Следвайте ни и не се отклонявайте. Малцина тук ще посрещнат радушно идването ви и не давам никакви гаранции за безопасност.

До смрачаване изминаха трийсет мили; сентарите наложиха убийствена крачка през безброй каньони и долини. Вейлин забеляза, че яздят с извадени оръжия, мнозина държаха лъкове със запънати стрели и очите им шареха неспирно по околните хълмове. Освен това сред тях имаше няколко понита без ездачи и някои воители имаха наскоро превързани рани.

— Малесата иска много от нашия народ, като ти разрешава да минеш — обясни Кирал, проследявайки погледа му. — Фалшивата малеса може да я няма вече, но думите ѝ още звучат в множество уши.

— Но нали ти си... ти беше Фалшивата малеса — каза Вейлин. — Няма ли присъствието ти сред нас да ги обезкуражи?

Кирал се усмихна тъжно.

— Когато малесата ме освободи, си тръгнах от Планината със сестрите си, като разправях историята си край огньовете на клановете. Такава история се приема добре край всеки огън, защото е богата на събития. Повечето ѝ вярваха, други пък не, мислеха, че малесата някак си ме е отклонила от верния път. Нещото, което ме беше обладало, бе сладкодумно, умееше да сее семената на съмнението в сърцата на онези, които имат опит в злобата и жестокостта. По-лесно е да мразиш, когато ти дадат причина, а тя имаше много.

Лагеруваха сред скалите на едно ниско плато, като Алтурк разположи силна охрана на всички подстъпи. Повечето сентари изглеждаха доволни да стоят надалеч от мерим хер, но не всички бяха толкова предпазливи. Една набита жена се приближи и се взря в Дарена, докато тя разседлаваше коня си, после заговори бързо на лонакски.

— Не знам езика ти — каза Дарена, която явно се чувстваше неудобно от този оглед.

— Пита дали принадлежиш към клана Стъклена стрела — обясни Кирал. — Лицето ти ѝ напомняло за някаква братовчедка, която загубила преди години.

Дарена се намръщи предпазливо срещу суровата лоначка.

— Как я е загубила?

— При нападение — преведе Кирал. — Цялото село било избито, братовчедка ѝ умряла заедно със сестрите и децата им. Мислели, че са сеордите, но следите не били каквито трябва, а и сеордите никога не убиват деца.

Изражението на Дарена стана по-напрегнато, тя остави седлото и пристъпи по-близо до лоначката.

— Братовчедка ѝ имала ли е име?

— Милека — преведе Кирал. — Това означава Сова. — Тя млъкна, когато лоначката продължи да говори. — Пита те дали имаш история за край огъня.

— Да. — Дарена кимна неохотно. — Имам история.

Лоначката доведе още десетина сентари да чуят разказа на Дарена и те се настаниха около огъня. Кирал превеждаше. Присъствието на Мъдрият мечок и Железен нокът явно предизвикваше смущение, но не достатъчно, че да разсее желанието им да чуят нова история. Те седяха, видимо запленени, докато тя разказваше смътните си спомени за унищожението на селото ѝ. Някои се развълнуваха при споменаването на вълка, който я носил през гората, но всички останаха по местата си, докато тя свърши с това как лорд Ал Мирна я намерил и осиновил, а когато млъкна, закимаха и засумтяха одобрително.

— Хареса им — каза Кирал с облекчение. — Една добра история означава много за моя народ.

Тя се напрегна малко, когато Алтурк пристъпи от сянката на една близка скала със скръстени ръце и впери поглед в Дарена.

— Ти си живяла като мерим хер — каза той. — Но ръцете ти са украсени със сеордски дрънкулки.

— Аз съм едновременно мерим хер и сеорда — отвърна тя спокойно. — По душа, ако не по кръв.

Алтурк нададе сумтящ звук, който може да беше и смях.

— Лонакската кръв не отслабва толкова лесно. Може би ще я почувстваш как се надига отново, преди тази история да свърши. — После изръмжа нещо към насядалите сентари и те бързо станаха и изчезнаха в сенките. — Гледай да се събудиш преди зазоряване — каза той на Вейлин и се отдалечи в нощта.

Първото нападение дойде на следващия ден, докато минаваха през дълбок каньон на половин ден път от платото. Десетина лонаки се появиха от една пещера и стреляха с лъковете си, преди да се нахвърлят срещу сентарите с явното намерение да си проправят път с бой до омразните мерим хер. Само един успя да пробие кордона, останалите бяха убити набързо с боздугани и копия, без никакви загуби за сентарите. Самотният воин се втурна право срещу Вейлин с див крясък, надигнал бойната си тояга, но се закова на място, когато Железен нокът излезе на пътя му. Лонакът се втрени, облещен от ужас, а мечокът изрева предизвикателно и се надигна в цял ръст. Воинът изгърва тоягата, явно загубил ума и дума от страх, и така и не усети стрелата, която прониза гърдите му секунда по-късно. Кирал се приближи до трупа с лък в ръце и срита краката му за по-сигурно, преди да коленичи да си прибере стрелата.

Атакуваха ги отново след три ноци, макар че този път нападателите им се задоволиха да стоят в сенките и да пускат стрели към лагерните огньове; убиха един сентар, който беше пристъпил пред светлината в грешния момент. Алтурк събра двайсет воители и ги поведе в мрака; върнаха се малко по-късно с окървавени тояги и копия. Явно усилията им бяха достатъчни, за да осигурят спокойна нощ, и скоро край огъня им се появи група сентари, търсеци история, което се бе превърнало в нещо като ежевечерен ритуал.

— Сега е мой ред — каза Орвен. — Ще ви разкажа за атаката на лорд Вейлин в битката при Алтор.

Вейлин се изправи със стон.

— О, не, моля ти се!

— Но те искат история, милорд — отвърна Орвен с хитра усмивка.

— Аз обаче не искам.

Той се отдалечи от огъня, когато Орвен подхвана своя разказ, и тръгна през лагера. Другите сентари го посрещаха с предпазливи погледи или заучено безразличие. Завари Алтурк да седи сам: бършеше бойната си тояга с парче еленова кожа, а до него бе положен наскоро заточен нож.

— Идвам да те разпитам по-подробно за сина ти — каза Вейлин. — Надявам се, че моите действия не са допринесли за смъртта му.

Алтурк изсумтя, без да вдига поглед.

— Надеждата ти е напразна.

— Ти си го убил, задето не се е подчинил на малесата?

Лонакът го погледна. В очите му блестеше предупреждение.

— Моят клан го уби. Смъртта му беше заслужена и справедлива.

Няма да говоря повече за това.

Вейлин клекна до огъня и протегна ръце към топлината. Нощите ставаха все по-студени, а северните ветрове режеха с ясно предупреждение какво ги чака по-нататък.

— Кралицата ми каза, че при вашата малеса не се допускат мъже — каза той. — Ти никога не си я виждал, и все пак следваш повелята ѝ безпрекословно.

— А ти противиш ли се на твоята кралица?

Вейлин се усмихна.

— Не и открито.

Алтурк не отговори, само остави бойната си тояга и впери очи в огъня. Вейлин видя, че годините са състарили лицето, ако не тялото му, около очите му имаше дълбоки бръчки.

— Трябва да знаеш — каза той на лонака, — че според мен малцина от нас ще се върнат от това пътуване. Онези, които не умрат на леда, може да загинат в битка.

Алтурк поседя мълчаливо няколко минути, взираше се в огъня със състарените си очи. Накрая, когато Вейлин се накани да тръгва, каза:

— Един вече мъртъв човек не се страхува от нищо.

След още две седмици зърнаха леда, бяла ивица на източния хоризонт зад извивката на бреговата линия, поръбена със сивите води на океана. Планините бяха започнали да се смаляват в последните дни и сега представляваха само хълмове, предимно голи, и не предлагаха много прикритие за враговете. С напредването им на север атаките бяха ставали все по-спорадични, може би просто поради умора на нападателите, макар Вейлин да подозираше, че главната причина е постоянното намаляване на броя им от страна на сентарите. Въпреки цялата си липса на единство или военни навици те бяха не по-малко дисциплинирани от всяка рота на Шестия орден, и може би почти

толкова умели; след онова нощно нападение бяха загубили само още двама.

— В името на Вярата, как хапе! — промърмори Лоркан, потрепери от режещия вятър и хвърли въпросителен поглед на Кара. — Не можеш ли да направиш нещо?

Тя ограничи отговора си до презрителен поглед и слезе от коня. В същото време пристигна Мъдрият мечок с Железен нокът. Конете не бяха свикнали съвсем с присъствието на звяра и шаманът обикновено пътуваше на разстояние зад главната група, подрусвайки се върху мечешкия гръб. В отношението на лонаките към Мъдрият мечок имаше странна предпазливост: те се движеха около него мълчаливо и той бе единственият чужденец, от когото не бяха поискали да сподели история край огъня.

— Трябва ловува повече — каза Мъдрият мечок на Вейлин. — Повече месо.

— Имаме месо — отвърна Алтурк. — Достатъчно за поне месец път.

— Не и на леда — настоя шаманът. — Трябва още и още.

— Откъде? — Алтурк махна към голата земя наоколо. — Тук няма какво да се ловува.

Мъдрият мечок се взря за момент в него, после нададе своя кикотещ се смях и посочи към брега.

— Морето носи дарове, Боядисани човече.

Мъдрият мечок и Железен нокът изчезнаха за няколко часа, а после се върнаха, за да ги отведат до една скала над залива, където животните си бяха устроили дом. Бяха около четирийсет, струпани на каменистия бряг — дебели, покрити с козина тела, които шляпаха насам-натам и лаеха един срещу друг, оголили внушителните си бивни.

— Какви са тези? — попита Лоркан, снишил гласа си до шепот, макар че се намираха на значително разстояние от създанията.

— Космати тюлени — отвърна Дарена. — Имаме ги по северните брегове на Пределите, макар да не си спомням да съм виждала толкова големи.

— Големи — съгласи се Мъдрият мечок и закима радостно. — Голямо месо да вземем на лед.

— Ще се развали — заяви Алтурк. — Нямаме сол да запазим толкова много.

Мъдрия мечок отвърна с озадачено мръщение и на Вейлин му трябваше известно време да преведе казаното.

— Развали, ха! Месо не се разваля на лед. Много студено. Само опушим на огън. Запази се за много, много дни. — Даде знак на Кирал и тръгна по тясната пътечка, водеща към брега.

— Ние ловува, вие кладе огньовете.

Трудиха се покрай брега в продължение на близо седмица, палеха огньовете и избиваха злочестите тюлени под напътствията на Мъдрия мечок. Той одра първата жертва с небрежна ловкост: свали кожата ѝ цяла сякаш само с няколко замаха на ножа — нещо, което никой от тях не успя да повтори въпреки продължителната работа. Месото беше нарязано на ивици и окачено над огньовете да се опушва, а кожата бяха отделени, за да ги ощавят — шаманът им обясни, че покъсно ще имат нужда от тях, а очите му все се връщаха към бялата линия на хоризонта.

— Да не сме предприели пътуването твърде късно? — попита го Вейлин последната нощ. Седяха заедно на една скална издатина близо до каменистия бряг, където бяха вършили кървавата си работа, а Железен нокът щастливо дъвчеше купчина вътрешности наблизко.

— Още има време. — Мъдрия мечок вдигна ръка и сближи палеца и показалеца си. — Малко време. — Погледна през рамо към лагера, където група сентари слушаха как Кирал им превежда донейде нецензурната версия на Лоркан на „Дъщерята на дърваря“, история за несподелена любов, включваща убийство и прелюбодеяние, макар и обикновено не в такова количество или с такива подробности.

— Не всички ще стигнат до островите — продължи Мъдрия мечок. — Множество твари на леда. Винаги отмъкват някого, дори от Мечия народ.

— Островите ли? — попита Вейлин.

— Там отиваме. От другата страна на леда. Някога бил дом на Мечия народ.

— Мислех, че вашият народ живее върху леда.

Мъдрия мечок поклати глава и очите му отново се насочиха към леда. Той сякаш блестеше, озарен от бледозеленото сияние в нощното

небе, което лонаките наричаха Дъха на Гришак в чест на техния бог на ветровете.

— Само за кратко — каза Мъдрия мечок. — Пътуването ни до твоята земя бъде най-дългото време на леда за Мечия народ.

Вейлин си спомни измършавелите хора с хлътнали очи, струпани край Железен ручей — народ, създаден да оцелява при най-тежки условия, който все пак бе поставен на колене от леда.

— Не бих искал това от никого — каза той, — ако не знаех в сърцето си, че трябва да се направи.

6. ЛИРНА

— По никакъв начин ли не мога да ви разубедя?

Бяха поискали аудиенция рано тази сутрин и сега стояха пред нея в тронната зала. Ястребовото лице на Хера Дракил не издаваше никакви емоции, докато Санеш Полтар поне си бе докарал гримаса на съжаление.

— Войната е спечелена — каза той и сви рамене. — Стадата лосове растат и няма кой да ги лови, ще опасат цялата трева. В равнините имат нужда от нас.

Лирна се обърна към бойния вожд на сеордите.

— Ами ти, горски братко?

— Ние се вслушвахме в зова на вълка — отвърна той. — Сега той заглъхва. Гората ни вика да се върнем.

„Най-добрата лека пехота и кавалерия на света“, беше ги нарекъл Вейлин. Не бяха придобивки, които да загубиш с лекота.

— Враговете ни ще се върнат, ако не ги сразим — каза тя. — А върнат ли се, може би няма да успее да ви опазя от зверствата им.

— Бихме се за тази земя — настоя Хера Дракил. — И се радваме, че го направихме. Но земята отвъд великата вода не е наша, че да се бием за нея.

Тя знаеше, че зад думите му се крие нещо повече; в очите му блестеше слаба искрица, която ѝ бе твърде добре позната. Спомни си неловкостта на горския народ в присъствието на лейди Дарена, вроденото им отвращение към онова, което бе направила за Вейлин, и силната им неприязън към морето. „Сеордите видяха много, откакто напуснаха горите — помисли си тя. — И познаха страха.“

— Вие не сте се клели пред мен — каза Лирна. — Така че не мога да изисквам от вас преданост. А бих била глупачка и лъжкиня да твърдя, че това кралство щеше да е свободно днес без вашата помощ. Така че приберете се благополучно у дома с моите благодарности и бъдете сигурни, че сеордите и еорилите ще се радват на приятелството и закрилата на Обединеното кралство вовеки веков.

Те я изненадаха, като се поклониха — нещо, което не ги беше виждала да правят никога.

— Ако мрачните сърца се върнат — каза Хера Дракил, щом се изправи, — ще се бием отново за теб.

Тръгнаха си по пладне. Лирна гледеше от стените как огромното еорилско войнство препуска на север, следвано от сеордите в хлабавия им племенен строй, някои окичени с различни дрънкулки, събрани по време на престоая им тук.

— Тежка загуба, ваше величество — отбеляза стоящият до нея граф Марвен. — Биха ни свършили чудесна работа отгатък океана.

— Кралската гвардия вече е трикратно по-многобройна от тях — каза Лирна, като се помъчи увереността ѝ да не изглежда насилена. — А и не всички си тръгнаха. — Тя кимна към сеордите и еорилите, настанили се на лагер близо до портата, може би триста воители, които бяха решили да останат. Някои бяха завързали близост с хора от Кралството, срещнати по време на похода им, даже имаше няколко брака; тя виждаше как бързо наедряващата жена на лорд Орвен се движи сред заслоните от лосови кожи. Други бяха решили да се присъединят към похода ѝ в търсене на възмездие за множеството зверства, на които бяха станали свидетели по време на кампанията, а останалите — водени просто от любопитство, от желание да видят какво има отгатък великата вода. Най-важно място сред последните заемаше старейшината на еорилите, Мъдрост.

— Откривам, че в главата ми винаги има място за още знание, ваше величество — бе казала тя в отговор на въпроса на Лирна.

— Поне няма да ни се налага да търсим място за толкова много коне — продължи новият ѝ Военачалник. — И без това сме претоварени с ренфаелски рицари и собствената ни кавалерия. — Млъкна, без съмнение събираше смелост да даде неприятен съвет. — Ваше величество, флотата расте от ден на ден, но все пак бавно. Ето защо смятам, че може да се наложи да пратим армията на две вълни. Първата ще се състои от елита на Кралската гвардия и стрелците на лейди Рева. Те ще завладеят някое удобно за защита пристанище, докато флотата се върне за останалите.

Лирна гледеше как и последните сеорди се скриват зад едно далечно възвишение. Стори ѝ се, че една фигура се задържа за миг.

Може би беше Хера Дракил, или просто някой воин, решил да хвърли прощален поглед към мястото, което едва ли щеше да види отново.

— Има ли графиня Марвен? — попита тя. — Семейство, което те чака в Нилсаел?

— Да, във Фростпорт. Жена ми и двамата ми синове.

— Би трябвало да ги доведеш тук. Ще са добре дошли в двора.

— Съмнявам се, ваше величество. Жена ми... е с труден нрав. Само ден след пристигането си ще настоява за собствен дворец.

— Аха. — Тя се извърна, когато самотният сеорд се скри от погледа. — Да атакуваме в малка численост няма да ни донесе нищо, милорд. Воларианците загубиха много войници, но империята им е богата на други. Ще ги връхлетим на една вълна и ще изметем тяхната поквара от лицето на земята.

— Простете, ваше величество, но ние не разполагаме и с половината от нужните кораби.

— Така е — съгласи се тя. — Положение, което очаквам да бъде поправено в най-скоро време.

Давока я чакаше с конете на двора.

— Готов ли е? — попита я Лирна на лонакски, като се метна на гърба на Стрела.

— Стана точно както го предрече — отвърна Давока с невъзмутимо изражение, което бе в пълен контраст с тона ѝ.

— Жалко. — Лирна обърна Стрела към портата на двореца. — Да вървим да намерим нещо приятно, което да ни разсее.

Варинсхолд кипеше от дейност. Хората спираха работа да се поклонят, после продължаваха забързано по делата си. Въпреки цялата суетня раните на града почти не бяха заздравели: само няколко новозавършени сгради се издигаха сред разрухата, а и те бяха простички и функционални, лишени от естетика. „Малциус би се разплакал — помисли тя, докато оглеждаше столицата си, сега град от платно и дърво вместо от камък. — Той толкова обичаше да строи.“

На пристанището дейността беше още по-оживена. Варинсхолд беше пристанищен град, но по традиция строеше малко кораби, повечето съдове на Кралството се произвеждаха в Южна кула и Уорнскейв, където в момента хиляди хора работеха трескаво, за да ѝ

дадат исканата флота, макар че бързината все бе недостатъчна. Зимата вече идеше, а бяха готови само десетина нови кораба, при това само бойни съдове с традиционна конструкция. Раздразненият лорд Даверн ѝ беше обяснил, че строежът на кораб с желаните от нея размери би изисквал създаването на нова корабостроителница.

— Тогава създайте я, милорд — беше му казала простичко тя.

Ковачницата на кралицата, както бяха започнали да я наричат, заемаше голяма част от пристана, където по-рано се намираха градските складове: просторна шир от работилници, в които майстори занаятчии се трудеха денонощно на десетчасови смени. Повечето бяха бивши чираци, достатъчно млади, за да избягат от робовладелците, отвели техните наставници, и мнозина трябваше да бъдат извадени от редиците на Кралската гвардия, често с шумни протести. В съответствие със строгите ѝ заповеди те не спряха работа, за да се кланят, когато влезе в Ковачницата, макар че бе посрещната от множество възхитени и дори благоговейни погледи.

Тя продължи през какофонията от ехтящ метал и неспирно стържене на триони до просторното помещение, където я чакаха Алорнис и лорд Даверн, а зад тях се издигаше корпусът на съд, висок цели трийсет стъпки. Погледът на Лирна се плъзна по опасалите го скелета и работниците, които тъпчеха кълчища и смола в горните процепи.

— Съобщиха ми, че корабът е готов за пускане на вода, милорд — каза тя на Даверн.

— Само няколко последни дреболии, ваше величество — увери я той с уморен поклон, след което се обърна и простря ръка към новородения кораб. — Поднасям ви „Гордостта на Кралството“, дълъг сто и шейсет стъпки и широк четирийсет и пет, с дълбочина на газене двайсет и три и способен да пренесе петстотин напълно въоръжени кралски гвардейци през всеки океан.

— И — добави с престорена скромност Алорнис — построен само за двайсет дни от по-малко от сто души.

— Е — каза Лирна на Даверн. — Значи се получи.

— Да, ваше величество. — Той кимна към Алорнис. — Първоначалният ми скептицизъм май се оказа неоснователен.

Лирна тръгна към кораба, но спря, хвана ръката на Алорнис и я стисна.

— Благодаря ти, милейди. Отсега нататък те обявявам за придворна изобретателка. Сега, когато корабът е довършен, ще те помоля да насочиш ума си към военните действия. Във Волария ще се изправим срещу многобройна войска, така че ще съм ти благодарна за всяко устройство, което успееш да измислиш и което би могло да изравни донякъде шансовете.

Усети как ръката на Алорнис трепва в нейната.

— Аз... не знам много за оръжията, ваше величество.

— За корабите също не знаеше много, но това не се оказа от голямо значение. Ще очаквам проектите ти с интерес. — Пусна ръката ѝ и се обърна към Даверн. — Кога е пускането на вода?

— При вечерния отлив, ваше величество. Мачтите трябва да бъдат поставени до два дни.

— Наредете да пратят копия от плановете на корабостроителниците в Уорнскейв и Южна кула. От днес нататък да не следват други проекти.

— Слушам, ваше величество.

Очите ѝ се спряха на буквите върху корпуса. „Гордостта на Кралството“ — подходящо, но не особено вдъхновяващо.

— И сменете името — добави, докато се обръщаше да си върви. — Ще се казва „Крал Малциус“. Ще ви осигуря списък с имена за останалите.

Ротата на смъртниците бе принудена да лагерува извън стените на града. Граф Марвен им беше дал да охраняват една стражева кула на северния нос, на прилично разстояние от множеството ветерани от Кралската гвардия и бивши роби, които жадуваха да си уредят сметките с тях. Лирна откри, че Ал Хестиан тренира хората си с обичайната си учтивост.

— Ставай, безполезен лайноядец такъв! — изръмжа той на един паднал на земята младеж, който се стискаше за корема, където лорд-маршалът му бе нанесъл удар с тъпия край на алебардата си. — Стиска ти да крадеш, ама не и да се биеш, а? Оставяш се да те победи един сакат старец. — Изрита свирепо по краката момчето, което продължаваше да се свива. — Ставай! Иначе те чака бой с камшик!

Лирна се приближи, без да обръща внимание на поклона на Ал Хестиан, и се взря в свития от страх младеж. Той я гледаше умолително, а в очите му напиреха сълзи. „Почти момче е“, осъзна тя.

— Твоят лорд-маршал ти даде заповед — каза тя тихо. Знаеше, че той не вижда в очите ѝ никаква доброта.

Момчето се изправи, преглътна сълзите си и ѝ се поклони.

— Сержант! — викна Ал Хестиан и един широкоплещест мъж дотича и отдаде пъргаво чест. Лирна позна в него рицаря от тъмниците, онзи, който беше плакал, когато тя им подари живота. — Гони този страхливец, докато се строполи. И една седмица никакъв ром.

— Този би се справил добре сред лонаките — отбеляза стоящата до нея Давока.

Ал Хестиан се приближи да хване юздите на Лирна, докато тя слизаше от коня. В него личеше някаква нова жизненост, съкрушеният човек от Дупката на предателя сякаш бе подменен с образец за лорд-маршал от Кралската гвардия, какъвто, напомни си Лирна, той беше някога. Изпънатият му гръб и безупречната униформа обаче не можеха да скрият очите му — те все още говореха за човек, потънал в скръб.

— Милорд — каза тя и посочи към скалите, където Орена и Мурел нареждаха маса и столове. — Дойдох да гледам първото плаване на новия си кораб. Ще се присъедините ли към мен?

Той накара хората си да запалят фенери и да ги накачат по пръти върху скалите. Седеше сковано срещу нея, докато слънцето гаснеше и тревата зашумоля под силния вятър откъм морето.

— Как намирате новата си рота, милорд? — попита го Лирна, след като взе чашата вино, която ѝ подаде Орена.

— Смесена паплач, ваше величество. Рицари, опитващи се да възстановят честта си, и редом с тях отрепките на Кралството. Моите Черни ястреби щяха да ги изколят всичките само за ден.

— Да, ако, разбира се, не бяха премахнати. — Тя погледна виното в чашата си, тъмно кумбраелско червено със сладък аромат и дъх на мента и къпина. — Някакви дезертъори?

— Двама, ваше величество. Бяха от новопостъпилите, тъпи престъпници, ако ще си говорим честно, без ясна представа как да избегнат залавянето си. Лесно ги върнахме.

— И ги бичувахте, предполагам?

— Обесихме ги, ваше величество, пред цялата рота. — Той кимна благодарно на Орена, докато му наливаше вино. — Трябва да се дава пример.

— Така е. Бих предпочела да не пия с теб — добави тя, когато Ал Хестиан понечи да отпие от виното. Той се поколеба за миг, после остави чашата, без на лицето му да проличи и намек за обида.

Бентен, който стоеше на върха на скалата, се обърна и посочи към пристанището.

— Ваше величество.

Лирна стана и даде знак на Ал Хестиан да тръгне с нея.

Носът предлагаше отличен изглед към пристана, където пламтяха множество факли и хората се тълпяха по кея да гледат раждането на могъщия кораб на кралицата. Ковачницата беше снабдена с хелинг, стърчащ към залива, и яркото сияние отвътре къпеше водите в жълта светлина. Даже от това разстояние Лирна можеше да чуе ударите на множество чукове по блокчетата, които задържаха кораба на мястото му. После те секнаха рязко, за да се сменят със силни овации откъм кея, когато корабът се плъзна по хелинга във водата и остави след себе си диря, блещукаща като злато в светлината на факлите.

— Изглежда великолепно, не мислите ли? — попита Лирна Ал Хестиан и даде знак на Орена да донесе чашите.

Той се загледа за кратко в кораба и хлътналите му очи заблестяха едва-едва.

— Много е внушителен, ваше величество.

— Да. Трябва да призная, че малко ви подведох, лорд-маршале. Работата ми тук тази вечер не беше да ви покажа кораба си.

Видя как той се напрегна и хвърли поглед към Илтис и Бентен, които стояха от двете му страни, със сурови погледи и сложили ръце на дръжките на мечовете си.

— Така ли, ваше величество?

— Така. — Лирна се обърна при приближаването на Орена, погледна я и изля виното си на тревата. — Беше да ви покажа лицето на нашия враг.

Орена замръзна и всякакво изражение се оттече от лицето ѝ, но очите ѝ зашариха от човек на човек с неестествена скорост.

— Лорд Вейлин забеляза — каза ѝ Лирна, — че ти видя момчето, което не може да бъде видно, освен от друг Надарен. Това беше глупаво.

Орена не помръдна. Очите ѝ се спряха на Лирна, докато Бентен и Илтис се приближаваха от двете ѝ страни с извадени мечове, а Давока пристъпваше зад нея, вдигнала копието си.

— Орена Вардриан — продължи Лирна. — Фамилните имена се предават по женска линия сред азраелските фермери. Брат Харлик е запаметил всяко преброяване, правено някога в това кралство, така че беше лесно да разберем, че ти и лорд Вейлин сте братовчеди, с обща баба, която без съмнение е предала Надарената си кръв и на двете си дъщери. Майчината кръв носи Мрачното, но видът на дарбата може да варира в поколенията. Каква е нейната?

Лицето на Орена потръпна, множество изражения пробягаха по застиналата ѝ физиономия — злоба, страх и веселие, — преди да се спре на най-неочакваното: тъга. Когато заговори, гласът ѝ бе унил, макар интонацията да се стори на Лирна странно позната.

— Тя може да влага мислите си в главите на другите. Тази дарба е трудна за усвояване и тя я използваше рядко, защото изпитваше ужас да не я разкрият. Знаеше, че собственият ѝ народ ще я предаде на Четвъртия орден, ако разбере. Нищо чудно, че е решила да избяга от фермата и че си е взела богат съпруг, като е използвала дарбата си по време на ухажването.

— Също така е казала на другото създание като теб и на питомния му жрец къде да ме намерят онази нощ в Алтор.

Илтис оголи зъби и мечът му затрепери леко, докато той се мъчеше да овладее гнева си.

— Бях принудена да го направя — каза Орена. — Както и мнозина други.

— Повече от веднъж, без съмнение. Предполагам, че враговете ни са съвсем наясно с нашите приготовления.

— Знаят всичко, което знам аз.

— Тогава защо рискува да те разкрият тази вечер? Лейди Давока те наблюдава зорко, откакто лорд Вейлин сподели подозренията си. Защо избра тази вечер да отровиш виното ми?

Орена не каза нищо, макар Лирна да видя как очите ѝ се стрелнаха към Ал Хестиан.

— Изглежда, нашият враг се бои и от вас, милорд — каза Лирна на своя лорд-маршал. — Изведнъж откривам, че съм много радостна, че не ви екзекутирах. — Отново обърна поглед към Орена. — Защо Съюзника иска смъртта му?

— Той притежава военен гений, който ще ви послужи много добре, щом стигнете Волария.

— Срецаха ли се и по-рано, нали? В планините.

— Няма значение. — Гласът на Орена стана още по-безчувствен, погледът ѝ загуби фокус и раменете ѝ се отпуснаха. — Нищо няма значение. Построй си флотата, събери си армията, прати ги към смъртта им. Всички ние сме само пионки върху неговата дъска и ако играта тръгне на зло, той ще започне друга. Аз съм умирали сто пъти и съм се будила в черупка след черупка, молях се всеки път той най-после да ме остави на мира. Когато се събудих в това тяло, отпърво не чух шепота му и си помислих... — Млъкна, сведе глава и уви ръце около тялото си.

— Ти имаше предостатъчно възможности да ме убиеш на „Морска сабя“ — каза Лирна. — По време на битката това би било лесно, с толкова много летящи стрели, толкова много дим да скрие убийството. Защо не го направи?

Тъжният смях на Орена отлетя с вятъра.

— Ти ме направи дама. Ти беше... моя кралица. И... — Тя млъкна и се усмихна. — И освен това го имаше Харвин. Да живееш толкова дълго, без никога да докоснеш нечие сърце, е ужасно. Като си помисля, че трябваше да го открия у него, прост престъпник с не повече ум от прасе...

— И очакваш да повярвам на това? — Лирна усети как гневът ѝ се разгаря и се насили да го овладее. Опитът на тази твар да я манипулира беше опасен, тласкаше я към бързо отмъщение. — Създание като теб е недосегаемо за любовта.

— Мислиш се за много умна, кралице, но все още си само дете. Виждала съм да се вършат много неща в името на любовта, както чудесни, така и ужасяващи, и винаги съм ги намирала за забавни. Има едно кътче в душата ми, където ми се иска да си права, да бях останала наистина недосегаема за нея, защото тогава скръбта ми нямаше да е толкова голяма. Мисля, че благодарение на това той ме откри отново,

чу отчаянието ми, процеждащо се в пустотата, и ме призова отново на своя служба.

— Зов, който трябваше да отхвърлиш.

— Той ме обвърза към себе си много отдавна, спои душата ми със своята и премахна у мен всякаква воля за съпротива. Точно така ни избира — душите, които са най-подходящи за целта му, онези с достатъчно злоба, за да съответства на неговата, и достатъчно слабост, за да бъдат оформяни.

Тя се смъкна на колене и хвърли поглед през рамо към Давока, която стоеше с малко стъклено шишенце в ръка.

— Би трябвало да знаеш — продължи Орена, обръщайки се пак към Лирна, — че умът на тази черупка е увреден. Прекършил се е, когато е била изнасилена и почти удушена в деня на падането на града. Единствено дарбата ѝ я е спасила, като е съкрушила ума на нападателя ѝ, но това я е оставило изтощена и лесна за залавяне.

— Тя ще получи най-добрите грижи — каза Лирна. — Освен това обещах на лорд Вейлин, че ще му върна братовчедката.

Орена кимна, запретна ръкав и вдигна ръката си с протегнатата длан.

— Този път прошка няма да има, провалите ми станаха твърде чести, душата ми е прекалено оцапана от чувства. Този път той ще ме унищожи напълно, ще заличи самия спомен, че някога съм била жива. Участ, която мисля, че ще ме устройва идеално. — Лицето ѝ бе твърдо, решително и тя добре владееше страха си, в рязък контраст с момичето под Планината, което виеше и умоляваше. — Готова съм, кралице моя...

Години след това малкото останали живи от Ротата на смъртниците все още помнеха писъка, отекнал над носа в онази нощ. И колкото и да бяха закалени от множеството ужаси, пак потреперваха при спомена за този звук, запечатал се в съзнанието им като поличба за онова, което предстоеше.

Зимата се разрази в пълната си ярост рано, силният дъжд неприятно бързо се смени със сняг и платнените покриви на Варинсхолд провиснаха под тежестта му. Лирна беше заповядала да се запасят с гориво, но лютият студ изненада мнозина и някои даже

загинаха в хватката му, главно старите и болните. Други бяха открити извън градските стени, излезли без топли дрехи, и замръзналите им лица често изглеждаха безметежни, умиротворени. Нашествието беше оставило мнозина без семейства и уязвими за отчаянието, безценни работници, паднали жертва на неизлечима скръб.

Въпреки студа и лишенията работата продължаваше. Ковачницата произвеждаше оръжия с бясна скорост и корабостроителите на Даверн осигуриха още три кораба за по-малко от месец; темпото на производство се ускори, щом работниците свикнаха с новите техники.

— Забравете за златото от Пределите, ваше величество — посъветва я Даверн един ден с обичайната си усмивка. — Когато спечелим войната, тази земя ще забогатее само от строене на кораби.

Честно казано, на нея често ѝ се искаше да можеше да забрави за златото. Граничен лорд Ултин постоянно ѝ пращаше писма с искания за още миньори, а писарите на лорд Дарвус бяха крайно педантични в броенето и тегленето на всеки слитък, стигнал до Фростпорт — дотолкова, че бавеха препращането им към алпиранските търговци. „Ако ваше величество благоволи да прати още писари — беше отговорил старецът на деликатно формулирания ѝ укор, — сигурен съм, че придвижването на златото ще бъде възобновено с максимална бързина.“ Тя бе устояла на желанието да прати лорд Адал с официален едикт, който разтрогва съглашението на Дарвус с Вейлин и поставя търговията със злато под контрола на Короната. Все пак, както не пропускаше да ѝ напомни нейният министър на правосъдието, тя вече бе упражнявала кралската си воля с честота, пред която управлението на баща ѝ изглеждаше като пример за лека ръка, и не желаше да си спечели репутацията, че отменя неудобни закони.

Аспект Дендриш се беше заел с незавидната задача да изслушва молителите и я безпокоеше само за извънредно важните или сложни случаи. Той също така бе принуден да възстанови съдебната система в страна, сериозно опразнена от адвокати и магистрати, и получи разрешението ѝ да реорганизира из основи съдебния апарат на Кралството.

— Трима върховни съдии? — попита тя, като прочете плана му. — Ролята на върховен съдия не трябва ли да се падне на вас, аспект?

— Прекалено голяма власт, съсредоточена в един пост, често води до корупция, ваше величество.

Тя му се намръщи развеселено. Макар Дендриш да беше може би най-несимпатичният мъж, когото бе срещала, с изключение на мъртвия Дарнел, той бързо си бе спечелил репутацията, че има трезва преценка и е абсолютно безпристрастен. Докладваше за всеки опит за подкуп и определяше бързо наказание на виновника.

— Да не се чувствате корумпиран от задълженията си? — попита тя.

— Аз няма да държа този пост вечно. — В думите му имаше тежест, която я накара да се сепне и да огледа бледата му кожа и бързо топящата се коремна обиколка. И по-рано бе забелязала, че в гласа му се долавят леки хрипове и че той обезпокоително често млъква, за да се изкашля.

— Трима съдии — каза тя, като се върна към документа. — За да се гарантира, че при вземането на решения гласовете им няма да са поравно, предполагам?

— Точно така, ваше величество. Естествено, всяко постановление ще трябва да бъде одобрено от вас.

— Освен това забелязвам, че в редактирания ви наказателен кодекс не се споменава Вярата.

— Вярата се отнася до душата и Отвъдното. Законите се отнасят само до Кралството и неговите поданици.

— Много добре. Ще ми трябва време да обмисля подробно това.

— Благодаря ви, ваше величество. — Той се преви, опита се да потисне една кашлица, но не успя. По дантелената кърпичка, която притисна към устата си, останаха червени петна. — Извинете.

— Извинен сте. Освен това ви заповядам да отидете веднага при брат Келан и да се подчините на всички предписания, които ви даде.

Той кимна неохотно, а тя остави документа и каза:

— Нито брат ми, нито баща ми някога са опитвали такава радикална промяна в законите на Кралството.

Аспект Дендриш си пое свистящ дъх. Очите му бяха леко влажни.

— Всичко в това кралство се е променило — повече, отколкото някога съм желал. Но желанията не правят една земя годна за живеене.

— Базирана е на една воларианска машина — каза Алорнис, докато тънката ѝ ръка въртеше лебедката в задната част на съоръжението. Затракаха зъбни колела и диагонално кръстосаните рамене се изтеглиха назад. Машината наистина приличаше на балистите на воларианците, но беше значително по-голяма, с голяма желязна кутия, прикрепена над централната рама. Стоеше върху широка основа, също от желязо, но с отворстие, в което имаше пъхнат лост, позволяващ цялата машина да се върти с изненадваща бързина въпреки размерите си.

Лирна беше дошла при своя Военачалник на главния тренировъчен плац на Кралската гвардия, за да види изпитанието на първото творение на своята придворна изобретателка. Широката равнина, на която се провеждаше Летният панаир, сега бе покрита със сняг и наборни войници бяхтеха през преспите далеч зад редицата мишени, разположени на различно разстояние от устройството. Всяка мишена се състоеше от четири волариански нагръдника, наредени в квадрат. Алорнис ги беше уверила, че устройството е достатъчно мощно да пробие бронята им.

— Обсегът, милейди? — поинтересува се граф Марвен.

— Една воларианска балиста може да стреля на около двеста крачки — отвърна Алорнис, като застопори дебелата тетива на машината и отстъпи назад. — Надявам се, че ние ще надминем това разстояние. Те използват за раменете на лъковете си дърво, а ние — стомана. — Тя насочи устройството, след което дръпна една ръчка. Раменете на лъка се отметнаха светкавично напред и стрелата полетя прекалено бързо, за да може Лирна да я проследи, макар че глухото иззвънтяване откъм една от най-далечните мишени показа, че е намерила целта си.

— Близо триста крачки — засмя се граф Марвен и се поклони на Алорнис. — Браво, милейди. Забележително постижение.

— Благодаря, милорд. Но аз още не съм свършила. Оригиналната воларианска конструкция беше бавна за зареждане, пускането на две стрели отнемаше повече от минута. Аз обаче си спомних как съм виждала редосеялка и това ми даде странна идея. — Тя посегна пак към лебедката и се зае да я върти, зъбните колела затракаха отново и раменете се изтеглиха назад. — Всичко е въпрос на подравняване на

колелата — обясни тя, докато пъшкеше от усилието. — Те изтеглят тетивата до определена точка, при което от кутията горе пада нова стрела. — Откъм машината се раздаде тихо тропване, докато тя продължаваше да върти лебедката. — А следващата предавка освобождава тетивата.

Раменете изплюяха пак и отбелязаха ново попадение в най-далечната мишена.

— Човек просто трябва да не спира да върти ръчката — продължи Алорнис и нагласи прицела така, че следващата стрела полетя към друга мишена. — Докато стрелите не се изчерпят, при което кутията може да бъде сменена с нова.

И продължи да работи с машината, като пускаше стрели по различни траектории, докато не бяха улучени всички мишени. Накрая, когато излетя и последната стрела, Алорнис отстъпи назад и каза задъхано:

— Все пак остават някои подробности за изглаждане. Механизмът засича, ако не се смазва често, и освен това мисля, че бих могла да подобря върховете на стрелите.

— Дайте ми сто такива, ваше величество — каза граф Марвен, — и съм готов да се изправя срещу всяка армия, която воларианците изкарат на бойното поле.

Лирна пристъпи напред, прегърна Алорнис и я целуна по челото.

— Какво друго можеш да ми покажеш, милейди?

7.

ФРЕНТИС

Иллиан се приведе под замаха на дървения му меч и отвърна с мушкане към очите, което той отклони с лекота, преди да пристъпи напред, за да приклеци ръката ѝ под мишница и да я придърпа към себе си.

— Какво ще направиш сега, сестро? — попита я весело.

Видя как тя преглъща един остър отговор, почервеняла от смущение, и прекалено късно забеляза решението в очите ѝ. Челото ѝ го фрасна болезнено по носа и го замая за миг, достатъчно, за да успее тя да се отскубне и да замахне непохватно, но бързо към диафрагмата му. Дървеният му меч пресрещна нейния на сантиметър-два от тялото му и го отклони с мощен трясък, а после го отби настрани, за да мушне към корема ѝ. Тя изпъшка от удара и сведе оръжието. Гърдите ѝ се надигаха, а очите ѝ бяха потъмнели от негодувание.

— Гневът е твой враг — напомни ѝ той и избърса кръвта от носа си. — Този път беше малко по-добре, но все още не достатъчно бързо. Упражнявай се до пладне, а после нахрани кучетата.

Тя си пое дълбоко дъх, кимна и отвърна преднамерено покорно:

— Да, братко.

Той я остави на заниманията ѝ и закрачи по палубата, където ротата му провеждаше тренировки. Греблото обучаваше трима от помладите в основите на рязането на гърла.

— Трябва да го направите от един път — тъкмо казваше той, хванал с месестата си ръка през гърдите един върлинест младок на име Далин, ренфаелски ратай, спасен от роботърговците малко преди престоят им в Урлиш да стигне до катастрофалния си край. — Забравете за търсене на вените. — Греблото демонстрира техниката с прибран в канията нож. — Просто режете дълбоко и прокаравате острието от край до край. После го стискате за косата и дърпате главата му назад, за да отворите разреза колкото може по-широко.

На път към кърмата Френтис подмина Плетача. Боец и Чернозъбка бяха с него, както често напоследък, явно заплени от

работата му. По средата на плаването той внезапно беше спрял да плете въжета и се бе заел да сплита стегнато ивици кожа върху кръгла рамка, а като го питаха какво прави, отвърщаше само с мъглява усмивка. Творението му отначало приличаше на плитка кошница, но постепенно целта му стана ясна, когато Плетача прикрепил от страни каиши и взел от екипажа катран, с който да намаже извитата външна повърхност.

— Чудесен щит — подхвърли Френтис, като спря до него и подаде ръка на Боец, за да я близне.

— Лонакски модел — отвърна Плетача със странно позната напевност, докато обшиваше ръба на щита с връв с голяма костена игла. — Макар да го използват рядко, тъй като военната им култура по същество е агресивна.

Продължи да работи, без да вдига очи, и Френтис пое нататък. Капитан Белорат стоеше на кърмата, толкова неподвижно, колкото позволяваше поклащащата се палуба, насочил секстанта си към хоризонта. Френтис нямаше представа как работи този уред, нито какъв е смисълът на числата, които капитанът надраска на един лист, но знаеше, че по този начин определя местоположението им в океана.

— Днес морето е по-спокойно — подхвърли той. Всъщност беше първият спокоен ден от повече от седмица; историите, които бе чувал за това колко бурен е зиме Борелианският океан, не бяха преувеличени.

Белорат отвърна с обичайното си сумтене и пак вдигна секстанта.

— Облаците обаче не са. Обещават нова буря до утре. — Примижа, загледан пак в секстанта и в малкото късче от слънцето, подаващо се през облаците. — Струва ми се, братко — рече той, като направи справка с числата върху листа, — че сме на по-малко от две седмици от воларианския бряг. Време е да вземем решение.

— Ескетия. — Трийсет и четири почука с пръст по картата, където от север на юг се простираше дълга двеста мили ивица от воларианското крайбрежие. — Една от последните провинции, паднали под воларианско управление. Свободните хора там може би ще са по-малко склонни да се бият за империята. Освен това в Нова Кетия се намира най-големият пазар за роби в западните провинции.

Много от робите, пленени по вашите земи, още ще са там в очакване на зимните търгове.

— Гарнизонът голям ли е? — попита Френтис.

— Поне една дивизия — каза Лекран. — Както казва нашият приятел, ескетийците още негодуват за загубата на своята независимост, макар това да е станало преди векове.

Френтис огледа картата и прецени разстоянието от Ескетия до Волар. „Достатъчно близо е, за да застрашим столицата, но достатъчно далеч, за да ни гарантира, че всякакви сили, които пратят насреща ни, няма да имат време да се върнат, когато кралицата пристигне.“ Погледна Белорат и попита:

— Капитане?

— Не познавам този бряг. Може би ще ни отнеме известно време да намерим подходящо място за дебаркиране. За щастие приближаващата буря би трябвало да скрие приближаването ни от патрулните им кораби.

— Значи ще е Ескетия — каза Френтис и се намрази за ужаса, който стисна гърдите му. Знаеше, че това решение означава скоро да се откаже от седмиците безметежен сън. „Само една нощ — каза си. — Какво толкова може да направи тя само за една нощ.“

Едно време тя би ги накарала да гледат и би се наслаждавала на безсилието им, докато се гърчат в оковите си, безпомощни свидетели на клането на семействата им. Но по причини, които не може да проумее, подобни развлечения вече не я интересуват, затова се е задоволила просто да ги събере на върха на Кулата на Съвета — да стоят на парапета с меч, боцкащ гърба на всеки от тях, и да гледат как дим и пламъци се издигат от по-заможните райони на града, докато именията им горят. Наближава полунощ и пламъците са ярки, макар че те са прекалено високо, за да чуят писъците. Въпреки неестествената си жизненост тези величия на империята сега изглеждат като старци, смазани от скръб, ридатели или бълващи отчаяни молби за милост, държи ги прави единствено заплахата от мигновена смърт, ако паднат.

— Осъзнавам, че това може да е излишно заявление, почитаеми съветници — казва им тя. — Но Съюзника не е доволен от усилията

ви за осъществяване на великия му замисъл.

Приближава се до един сивокос тъпанар, същия, чието име още не може да си спомни, макар да е почти сигурна, че на младини трябва да е познавал баща ѝ. Той носи официалните одежди на съветник, червени от главата до петите, макар че издайническо тъмно петно е плъзнало по плата около краката му.

— Събрана е едва една десета от нужните сили — казва тя на леко смърдящия мъж, — а същевременно вие ми поднасяте безкраен низ от все по-жалки извинения. Съюзника е предопределил велики съдбини за тази империя, а вие се въргалияте в разкош, слепи за заплахата, надигаща се от отвъд морето.

Той се опитва да се моли, но думите му излизат като накъсано несвързано ломотене, придружено с пръскане на слюнка и сълзи. Тя го оставя да дърдори и се обръща да изгледа преценяващо мъжа зад гърба му, облечен в лека броня като куритай, но въоръжен само с един меч, по-дълъг и по-тънък от обичайните волариански, всъщност напомнящ донякъде на азраелски. Освен това, за разлика от куритаите, бронята му е покрита с червен емайл, вместо с черен. Среден е на ръст, но тялото му е оформено почти свършено, плод на десетилетия размножителни програми и години тренировки. Сред тези дълголетни глупци винаги е битувала упоритата заблуда, че куритаите са върховните войници-роби и че не могат да бъдат подобрени, но ето че за пореден път се е оказало, че грешат фатално.

Воинът усеща, че тя го изучава, и отвръща на погледа ѝ с почително кимване. На устните му играе очакваща усмивка. Те са били най-съкровеният проект на Съюзника от векове, войници-роби, способни както на подчинение, така и на мисъл, но поколение след поколение са носили разочарования, оказвайки се или прекалено трудни за контролиране, или прекалено лесни. Нейният любим беше този, който ѝ даде разковничето; през времето му в ямите го бяха изучавали внимателно и откриха, че е най-смъртоносен, когато връзката се охлаби, когато яростта придаде безценна скорост на ударите му. Ето защо бяха почнали да променят наркотичната диета, деликатно да модифицират тренировъчния режим, изкоренявайки онези, които не притежават нужния дух. За няколко кратки години постигнатите резултати бяха... впечатляващи.

— Крачка напред — заповядва тя на воина. Той се усмихва по-широко и се подчинява, и мечът му се забива в гърба на съветника. Писъкът е дълъг, докато мъжът лети към земята. Тя не си прави труда да поглежда резултата, просто махва с ръка на всеки воин подред и съветниците биват избутани през ръба в различна степен на паника и ужас, някои пищят молби, докато падат, като че ли това би могло да победи гравитацията. След броени мигове остава само един. Той стои с изпънат гръб, вперил поглед в северните покрайнини, където гори вилата му. Декоративното езеро, което я заобикаля, осигурява чудесно отражение, тъй като въздухът тази нощ е неподвижен.

— Нямах ли какво да кажеш, Арклев?

Той не реагира, дори не извърта глава. Тя се приближава. Намира стойката му за странно благородна, стоическа пред лицето на смъртта, отказ да удостои с внимание врага си. Класическа воларианска поза, достойна за всяка статуя.

— Винаги съм се чудила — казва тя, като застава до него. — Ти ли беше този, който предложи на Съвета да ме наеме за убийството на баща ми?

Знае, че въпросът е безсмислен. Той няма да говори с нея. Тя е недостоен враг, лишен от внимание враг, който заслужава не повече уважение от тигър, изяждащ непредпазливия пътник.

Той обаче я изненадва.

— Не беше предложение — казва с все така спокойно лице и нетрепващ глас. — Беше заповед, предадена от създанието, което ти наричаш Пратеника.

Тя се взира в него за момент, после се засмива. „Дали е било награда или изкушение?“, чуди се.

— Заповядах жена ти и най-скоро заченатите ти деца да бъдат убити бързо — казва тя. — Стори ми се, че ти дължа поне толкова.

Той не отвърща нищо, все още се владее напълно. Минава ѝ през ума да го остави да стои така цял ден, любопитна да види колко време ще е нужно, докато краката му се подгънат, но отново открива, че апетитът ѝ за глезотии тази вечер е слаб.

— Отведи го в подземие то — казва тя на воина.

Арклев хвърля към нея поглед, изпълнен с ужас, и се навежда напред в опит да се хвърли от парапета. Пазачът му обаче е прекалено бърз, улавя го и го дръпва назад.

— Убий ме! — беснее Арклев. — Убий ме, гадна кучко!

— Имаш да свършиш още много, Арклев — отвърща му тя с мила усмивка.

Той продължава да беснее, докато пазачът му го влечи към стълбите, и виковете му отекват по целия път до долу.

Тя остава до парапета известно време, загледана в огньовете, чуди се колко ли от жителите на града имат представа какво вещаят те или колко различен свят ще ги посрещне на разсъмване, и вече позната мъгла обгръща ума ѝ.

Когато мъглата се разсейва и тя идва на себе си, огньовете са по-слаби. Откога стои тук? Обръща се към един от воините, онзи, който е убил сивокосия, и вижда, че той я гледа с открито възхищение. Очите му се задържат на мястото, където цепката на роклята ѝ разкрива част от бедрото.

— Знаеш ли какво си ти? — пита го тя.

— Арисай — отвърща той и среща погледа ѝ с усмивка. — Слуга на Съюзника.

— Не. — Тя се обръща към града. — Ти си роб. Сутринта аз ще бъда императрица, но също така робиня. Защото вече всички сме роби.

Върви към стълбите, когато то я халосва, чувството за завръщането му, стоварва се като удар на чук. Тя се олюлява, пада на колене. „Любими!“ Песента ѝ се надига в поздрав и предчувствие, същите нотки, които винаги епяла в негово присъствие. Той е близо, усеща го, океанът вече не ги дели. „Любими, при мен ли идваш?“

Песента се променя, щом то докосва омразата му, сладката му омраза, и в ума ѝ изплува видение, мъгляво, но достатъчно ясно, за да различи крайбрежна ивица, високи вълни, разбиващи се в каменист бряг, и една-единствена дума, изречена с неговия глас, неговия прекрасен, изпълнен с омраза глас: „Ескетия.“

— Напомня ми за Южен Кумбраел — каза Греблото. Беше заслонил очи от слънцето и оглеждаше пейзажа. — Въртях малко

контрабанда там на младини.

Ескетия наистина имаше някои прилики с най-сухата област на Кралството и изглеждаше също толкова богата на лозя, които се простираха в спретнати редици по ниските хълмове, разнообразявани тук-таме с някоя вила или ферма. Френтис погледна назад към „Морска сабя“, която се поклащаше на вълните. Белорат ги беше свалил на брега при отлива, за да не се разбият в скалите.

— Ще моля боговете да са благосклонни към мисията ви — беше казал и беше добавил със сумтене: — Макар да се съмнявам, че дори те биха успели да ви опазят тук.

— Мисля, че сме на петдесет мили южно от Нова Кетия — каза Трийсет и четири, оглеждаше една карта. — Ако може да се вярва на сметките на капитана.

— Добрата навигация е кажи-речи единственото, за което бих се доверил на един мелденеец. — Погледът на Френтис се насочи към най-близката вила, може би на четвърт миля от тях, около която имаше стопански постройки, достатъчно големи, за да са конюшни.

— Това трябва да е дом на чернодрешко — каза Трийсет и четири, като проследи погледа му. — Прекалено е внушителен, за да е нещо друго. Сигурно имат стражи — домашни варитаи. В такова голямо имение трябва да са над десет.

— Толкова по-добре. — Френтис даде знак на ротата да се подреди в разпръснатия боен строй, на който ги беше научил в Урлишката гора. — Все трябва да започнем отнякъде.

Успяха да заловят жив един варитаи, сложен да пази западната страна на вилата, вързаха го и Греблото го преби с помощта на Трийсет и четири. Другарите му нямаха този късмет, втурнаха се да ги посрещнат с извадени оръжия, когато някаква паникьосана робиня вдигна тревога, пищейки пронизително за разбойници, докато тичаше към къщата. Френтис беше заповядал да не поемат рискове и битката беше кратка, половината варитаи бяха покосени от стрелите им и арбалета на Иллиан, преди ротата да се приближи с оголени мечове, за да довърши останалите.

„Колко много са научили“, помисли си Френтис, изпитвайки мрачно задоволство от ефикасността, с която хората му се справиха с варитаите. Върлинестият Далин се приведе под един къс меч, за да забие своя в очите на един войник, а после мина зад него да го

довърши с номера на Греблото. Зад тях Иллиан отби един замах надолу и нанесе смъртоносен контраудар, намирайки пролуката в бронята на варитая току над гръдната кост. Всичко свърши за броени мигове и ротата наляка край трупове да прибере оръжията и ценностите — ритуал, роден в гората.

— Не — викна Френтис. — Претърсете вилата. Ако не е избягал, собственикът ще е в стаите на горния етаж. Гребло, вземи Трийсет и четири и съберете робите.

— Червени братко. — Лекран стоеше на сводестия вход към двора на вилата и бършеше кръв от брадвата си. — Ела да видиш нещо...

Личеше си, че мъжът е бил силен, мускулите на ръцете и гърба му изпъкваха ясно. Висеше вързан за два стълба, а по китките му под оковите имаше засъхнали струйки кръв. Главата му бе клюмнала, целият му гръб бе нашарен с камшични удари. Френтис видя, че пръстите на едното му стъпало са отсечени — обичайното наказание за избягали роби; участието на всеки, който избяга втори път, беше смърт.

Срещу мъртвия имаше млада жена, окована към друг стълб, с извити назад ръце и вързани крака, така че да не може да се обърне, а устата ѝ беше запушена с парче кожа. Беше полугола, а по гърдите и раменете ѝ личаха белези от многократни побои. Когато Лекран строши веригите с брадвата си, жената се свлече в ръцете на Иллиан и тя срязва въжетата ѝ и ѝ даде вода от манерката си. Младата жена отпи и се задави, после видя Френтис. Очите ѝ се плъзнаха по дрехите му, по синия му плащ и меча на гърба му.

— Брат? — попита тя на езика на Кралството с азраелски акцент.

— Да. Брат Френтис. — Той се наведе над нея. — Това е сестра Иллиан.

Главата на жената се люшна и погледът ѝ загуби фокус.

— Значи най-последна съм мъртва — каза тя с писклив смях.

— Не. — Иллиан я хвана за ръката и я стисна нежно. — Не. Ние сме тук. Дойдохме да ви спасим по заповед на кралицата.

Жената се втрени в нея, явно неспособна да проумее, че все пак е оцеляла.

— Джерин — каза след миг, надигна се и се заозърта трескаво. — Джерин. Него също ли го спасихте? — Млъкна, щом видя увисналия на стълбовете мъж, после нададе отчаян вой. — Казах му,

че не бива да бягаме — прошепна. — Но той не можеше да понесе мисълта, че онзи ще се гаври с мен пак...

Уплашен хленч накара Френтис да се обърне. Един дребен пълничък мъж с широки дрехи от черна коприна стоеше разтреперан до фонтана по средата на двора, а инструктор Ренсиал бе опрял мечата си в гърлото му.

— Къде са конете? — попита Ренсиал.

Мъжът вдигна треперещата си ръка и посочи към една сводеста порта вляво. Ренсиал повдигна въпросително вежда към Френтис. Той се обърна пак към жената, която бяха освободили, и видя безграничната омраза в погледа ѝ, впит в пухкавия чернодрешко.

— Не още, инструкторе — каза Френтис. — Ако не възразявате.

Намериха сред робите още шестима поданици на Кралството, нито един от тях над четирийсет години и всичките с някакви умения.

— Джерин беше колар — обясни жената. Казваше се Лисел, свещарка от Рансвил, дошли да живеят във Варинсхолд със съпруга ѝ. — След войната парите не стигаха. Той каза, че във Варинсхолд ще се замогнем. — Погледът ѝ се премести върху собственика на вилата, сега съблечен гол и окован там, където беше умрял мъжът ѝ. Трийсет и четири го беше разпитал накратко, но уменията му се оказаха ненужни, тъй като чернодрешкото гореше от желание да им сътрудничи.

— Казва, че имало друго, по-голямо имение на дванайсет мили на изток — докладва Трийсет и четири. — Тамошният собственик е прочут с отглеждането на коне, освен това е купил много роби при скорошния наплив.

— А най-близкият гарнизон? — попита Френтис.

— На десет мили северно оттук, един-единствен батальон варитаи, но малочислен. Изглежда, напоследък Съветът съсредоточава сили в столицата.

— Няма да е задълго. — Френтис взе камшика, който бяха намерили на трупа на надзирателя — той се беше опитал да избяга, показвайки впечатляваща бързина за толкова едър мъж, но Боец и Чернозъбка бяха по-бързи. Френтис сложи камшика в скута на Лисел.

— Оставям тази работа във ваши ръце, госпожо.

Излезе навън, където Греблото беше събрал робите. Поданиците на Кралството стояха отделно от останалите и някои вече държаха оръжия, взети от варитаите. Всички посрещнаха Френтис с поклони, на лицата им бе изписана сурова решителност. Останалите наброяваха около четирийсет души и показваха само страх. Няколко момичета, най-младото на не повече от тринайсет, се бяха скупчили в уплашена групичка и мятаха насълзени погледи към мъжете наоколо. Само един роб се осмели да погледне Френтис, спретнат мъж на средна възраст, облечен в чиста сиво-кафява туника. Трепна все пак при първия писък, донесъл се откъм двора. Плющенето на камшика показваше, че Лисел се учи бързо.

— Ти ли си тукашният Едно? — попита Френтис.

Мъжът трепна пак, когато отекна още един писък, после се поклони.

— Аз съм, господарю.

— Не съм господар, нито пък ти си роб. Как се казваш?

— Текрав, го... почитаеми гражданино.

Френтис го погледна и видя интелигентността, която мъжът се опитваше да скрие с раболепно прегърбена стойка.

— Ти не винаги си бил роб. Родените в робство нямат имена. Какво беше престъплението ти?

— Прекомерна любов към заровете. — Отекна още един писък, още по-дълъг и силен, последван от ломотене на отчаяни молби и обещания. Текрав преглътна и се насили да се усмихне. — И неприязън към произтичащия от тях дълг.

— Уменията ти?

— Писар и счетоводител. Ако имате нужда от таланта ми, почитаеми гражданино, на вашите услуги съм.

— След време ще имам нужда от него. Дали ще избереш да ми го предложиш зависи от теб. — Френтис повиши глас, за да го чуват всички. — По заповед на кралица Лирна тези земи са завладени за Обединеното кралство и всички живеещи тук получават правата и привилегиите, полагащи се на свободни поданици на Короната.

Нямаше кой знае каква реакция освен объркване. Повечето останаха неподвижни, забили погледи в земята, а момичетата се сгушиха още по-плътно едно до друго.

— Вие сте свободни — продължи Френтис. — Можете да си вървите и да правите каквото искате. Но всеки, който реши да се присъедини към мен и да освободи братята и сестрите си, е добре дошъл.

Още мълчание; даже Текрав просто го зяпаше неразбиращо.

— Губиш време, братко — каза един мъж от Кралството, нисък и широкоплещест, по ръцете му личаха характерните белези на ковач. — Ще намериш повече дух у едно пребито псе, отколкото у тези тук.

Френтис им хвърли последен поглед и ясно видя истината в думите му. Потисна една обезсърчена въздишка. „Робството е нещо повече от вериги — помисли си. — То обвързва душата не по-малко от тялото.“

— Тръгваме след час — каза той на робите. — Можете да вземете каквото искате от вилата, но ви съветвам да не се мотаете дълго тук.

Варитаят не показваше страх. Беше на колене, с вързани зад гърба ръце, без броня и долна риза. Тялото му бе нашарено от белези. Не бяха толкова сложни като мрежата, покривала някога гърдите на Френтис — наподобяваха белезите на Лекран, но явно бяха нанесени без оглед на художественото майсторство или неудобството за техния притежател.

— Колко? — попита Иллиан, като свали капачката на манерката.

— Не повече от капка — каза Френтис. Наблюдаваше внимателно варитая, когато тя се приближи и наля малко от течността в капачката.

— Варитаите не са толкова силни като куритаите — обади се Лекран, който стоеше зад вързания варитай с вдигната брадва. — Може да го убие.

— Тогава ще опитаме по-малка доза на следващия. — Френтис кимна на Иллиан и тя обърна капачката и изля съдържанието ѝ върху белезите на гърдите на варитая.

За разлика от Лекран, той не изпищя, само главата му се вдигна рязко, вените на врата му се издуха и зъбите му заскърцаха толкова силно, че бе истинско чудо, че не се счупиха. Очите му се разшириха, зениците се свиха до точки и от устата му потече слюнка. След

секунда той рухна и се загърчи на земята, по устните му изби бяла пяна. Гърчовете му скоро отслабнаха до потръпване, после замряха.

Френтис клекна да опипа пулса на гърлото му и откри, че е слаб и се забавя все повече.

— Умира — каза той с въздишка. Вдигна очи, когато върху него падна някаква сянка, и откри, че Плетача се вира в тях с нескрито отвращение. Понечи да стане, но в същия миг юмрукът на Плетача връхлетя светкавично, улучи го в челюстта и го просна на земята.

Френтис остана да лежи замаян. Чу как мечът на Иллиан излиза със стържене от ножницата. След миг зрението му се избистри и той видя, че Плетача стои на колене, сложил ръце върху гърдите на варитая, без да обръща никакво внимание на Иллиан, която бе опряла върха на меча си в тила му.

— Остави го — заповяда Френтис, изправи се и й махна да се дръпне.

Плетача задържа ръцете си още известно време върху гърдите на варитая. Очите му бяха притворени, устните му шаваха безмълвно. Иллиан ахна, когато белезите на войника-роб започнаха да чезнат от гърдите му — стопяваха се до бледи, едва забележими линии. Накрая Плетача свали ръце, стана и отстъпи назад, а варитаят нададе немощен стон.

— Ще спи известно време — каза Плетача, обърна се към Френтис и го изгледа сурово. — Свободата няма да бъде спечелена с жестокост.

Френтис потърка челюстта си; усещаше оформящата се там синина и железния вкус на кръв върху езика си.

— Следващия път ще оставя работата в твои ръце.

Вдигнаха на двора клада за съпруга на Лисел. Напоиха обилно дървата с масло, преди да направят същото с вилата. Лисел беше оставила собственика жив, макар и почти в безсъзнание — мъжът висеше окървавен на стълбовете. Беше взела назаем от Иллиан един нож и в голямата локва кръв под разтворените му крака се виждаше малко червено парче месо. Френтис предполагаше, че пламъците ще му се сторят милосърдни.

Тръгнаха на изток под притъмнялото небе. От горящата вила зад тях се издигаше висок стълб дим. В конюшните бе имало каруци, но коне само за десет ездачи. Френтис прати инструктор Ренсиал и Лекран да разузнаят пътя, а останалите разположи от двете страни на малката им колона. Освободеният варитай седеше в една от каруците, главата му се люшкаташе, а лицето му бе смръщено в постоянно дълбоко объркване. Бяха успели да изтръгнат от него само няколко думи; той се нарече Осем, а после жадно се поинтересува кога ще получи следващата си доза карн.

— Това е смес от различни наркотици — обясни Трийсет и четири. — Потиска духа, притъпява паметта и поробва волята. Той ще почувства липсата му тази нощ.

Френтис помнеше нощите в гората, които Трийсет и четири бе прекарал в мятане и стенания, след като бе захвърлил собственото си шишенце. Възстановяването му беше бързо, но той бе човек с голяма вътрешна сила и имаше поне спомен за свободата, докато този Осем явно бе роб по рождение.

— Дали освободихме този човек, или го проклехме? — зачуди се той на глас.

— Свободата никога не е проклетие, братко — каза Трийсет и четири. — Но често е труден път.

Френтис чу вик откъм вилата и се обърна. Няколко души тичаха след тях. Френтис дръпна юздите на коня си и спря да ги изчака.

Отпред тичаше Текрав, следван от момичетата плюс няколко от по-младите роби, всички натоварени с вързопи дрехи и ценности.

Текрав спря на няколко крачки от Френтис и се взря в него с отчаяна молба. Зад гърба му момичетата и мъжете се скупчиха заедно, не толкова уплашени като преди, но все още предпазливи.

— Почитаеми гражданино... — започна Текрав, но млъкна, когато Френтис вдигна ръка.

— Името ми е брат Френтис от Шестия орден — каза той. — Ако се присъедините към нас, ще бъдете свободни, но също така ще бъдете войници. Не ви предлагам защита и не ви обещавам победа.

Текрав се поколеба и хвърли поглед към другарите си в търсене на напътствия. Те се разшаваха неловко и накрая едно тъмнокожо момиче на не повече от двацет години, в чийто глас се долавяше лек алпирански акцент, попита:

— Твоите мъже няма да ни докосват?

— Не, освен ако вие самите не поискате — каза Греблото и бързо сведе очи под втречения поглед на Френтис.

— Няма да ви причиним никакво зло — обеща Френтис на момичето.

То се спогледа с другите, после кимна и пристъпи напред.

— Ще се присъединим към теб.

Френтис огледа набързо вързопите, които носеха, и забеляза сред навитите одеяла и дрехи издайническия блясък на злато и сребро.

— Задръжте всички оръжия — каза той. — Но не можем да се товарим с плячка. Захвърлете я.

Седна и зачака, докато те се подчиняваха — захвърляха лъскавите чаши и чинии с различна степен на неохота. Текрав трепна, докато оставяше нежно на земята малък гоблен, извезан със злато.

— Сестро Иллиан — каза Френтис. — Тези хора са под твоите грижи. Започни обучението им от утре.

Стигнаха до вилата на коневъдеца на следващия ден и откриха, че е много по-богата откъм плячка, но и много по-добре защитена, с пълен състав от над трийсет домашни варитаи. Намираше се на върха на широк хълм и беше заобиколена от оградени ливади, където пасяха коне, а варитайски ездаци обикаляха на добре организирани патрули.

— Няма изгледи да стане лесно, братко — каза Греблото. Бяха пропъзтели до върха на едно възвишение на половин миля от вилата. — Ако търсех подходящо място за грабеж, това бих го подминал.

— Ще влезем с бой — каза Лекран.

— Това ще ни струва скъпо — предупреди Греблото. — А не можем да си позволим да губим много мечове.

Френтис изпъшка. Предната вечер беше започнал да взема отново лекарството против сън на брат Келан и предизвиканото от него главоболие го изнервяше. Затова се изкушаваше да отстъпи пред желанието на Лекран да се бие. Тъкмо се канеше да заповяда да се качват по конете, когато дойде Иллиан с алпиранското момиче.

— Братко — каза Иллиан, — нашата новобранка има да съобщи някаква информация, но моят волариански е прекалено лош, за да разбере какво иска да каже.

Момичето преbledня, когато Френтис и двамата мъже се обърнаха към него, и сведе поглед.

— Как се казваш? — попита я Френтис на алпирански.

Тя вдигна очи, на устните ѝ заигра слаба усмивка и той се зачуди откога ли не е чувала родния си език.

— Лемера.

— Думите ти са ценни, Лемера — каза той, като мина отново на волариански. — Говори.

— Била съм тук. — Тя посочи към вилата. — Господарят прати мен и още две. Ние бяхме... забавление за сина на собственика за рождения му ден. Беше преди почти година.

Френтис се обърна към Лекран, който се ухили и каза:

— Добре че запазихме варитайските брони.

Дадоха само една жертва — един младеж от новоосвободените поданици на Кралството, който прояви прекалено голяма смелост, когато Иллиан ги поведе да прехвърлят стената, пазеща вилата от юг. Главната къща вече бе паднала и останалите варитаи бяха изтласкани в централния двор, наредени в плътен кръг около своя господар и семейството му. Господарят беше допуснал грешката да излезе да ги приветства на входа, но широката му усмивка изчезна, когато черната копринена маска на Текрав падна от лицето му, а брадвата на Лекран посече най-близкия варитай. Въпреки смайването си господарят съобразяваше достатъчно бързо, за да организира някаква защита, преди да се скрие вътре, макар и не толкова бързо, че да организира бягство, което би трябвало да му е първият приоритет.

Френтис беше изтеглил бойците си на разстояние от плътната групичка варитаи и бе пуснал в действие стрелците, когато хората на Иллиан прехвърлиха стената. Младежът се втурна срещу варитаите без броня и въоръжен само с малка бравичка. На лицето му гореше омраза, трупана през всичките месеци на пленничеството му. Успя да забие бравичката в черепа на един варитай, преди да бъде посечен. Все пак развали строя им достатъчно, за да могат другите да нахлуят — мъжете размахваха тояги и брадви, а момичетата мушкаха с кинжалите, които им бе раздава Иллиан. Френтис изруга, вдигна меча си и поведе своите бойци в мелето. Лекран нададе радостен вик, метна

се напред и повали един варитай, стъпи с два крака върху нагръдника му и замахна с брадвата.

За няколко мига всичко свърши: варитаите бяха избити до един, заедно с господаря и семейството му. Господарят лежеше върху телата на жена си и сина си — момче, което не можеше да е на повече от петнайсет.

— Опитах се да ги удържа, братко — каза Иллиан, навела разкаяно глава. — Но хората от Кралството са изпълнени с ярост, а другите не разбират и една моя дума.

Укорът замря върху устните му, щом видя явния ѝ страх.

— Съберете оръжията и броните — каза ѝ той. — После претърсете вилата. Занесете всички документи, които намерите, на Трийсет и четири.

Греблото извика към него от върха на западната стена:

— Идат ездачи, братко.

Френтис се втурна навън, където Ренсиал чакаше на коня си с изтеглен меч, метна се на своя кон, откачи лъка от седлото и каза:

— Е, инструкторе. Ще почваме ли?

Успяха да заловят двама от ездачите живи, и двамата загубили съзнание при падането от конете си, когато мечът на Ренсиал ловко срязва ремъците на седлата им. Френтис се погрижи за останалите с лъка си.

Както беше обещал, той даде пленниците на Плетача. Вейлин му бе намекнал, че умът на човека е объркан, и поведението му по време на пътуването до голяма степен потвърждаваше това, затова на Френтис му се стори странно да види мрачното разбиране върху лицето му, докато оглеждаше двамата варитаи.

— Голяма болка — каза той тихо.

— Болката може да донесе свобода. — Френтис вдигна чантата с лонакския еликсир. — Мен ме освободи. Ще освободи и тях, с твоя помощ.

Писъците бяха ужасни, извисяваха се в нощното небе, докато хората му се бяха събрали в двора да похапнат от плячкосаната храна. Освободените роби посрещнаха свободата си още по-неохотно от тези

в първата вила, неколцина даже се разплакаха, като видяха трупа на господаря си.

— Той беше пестелив с камшика — обясни Лемера. — Оставяше децата, които е заченал на робините за удоволствия, да живеят. Обикновено ги изхвърлят да умрат. Той ги пазеше, докато пораснат достатъчно, за да ги продаде. Великодушен човек.

— Тия хора са отвратителни — каза Греблото, когато Трийсет и четири му преведе думите ѝ, и хвърли мрачен поглед към робите, ридаещи над трупа на своя господар. — Млъквайте, скапани псета! — Те се пръснаха, когато ги замери с полуизядена пилешка кълка, и се стопиха в мрака или се прибраха в стаичките си, прекалено уплашени дори да попитат каква съдба ги чака.

Писъците на варитаите секнаха рязко и се възцари тишина, която сякаш продължи цяла вечност. Френтис оглеждаше лицата на насядалите край огъня ветерани и за първи път виждаше върху тях мрачно разбиране за мащабите на тяхната задача. „Шепа хора срещу цяла империя винаги е било безнадеждна кауза.“ Знаеше го още от деня, в който отплаваха, но дали те го бяха знаели?

— Да тръгнем ли след избягалите? — попита Иллиан. — Те без съмнение ще пръснат вестта за нашето пристигане.

— Нека — каза Френтис. — Ние сме тук, за да всеем колкото се може повече страх и объркване.

— Трябват ни още бойци — заяви Лекран. — От тия страхливци, дето ги намираме, няма да излезе никаква армия.

— Тогава може би имаме късмет. — Трийсет и четири извади голяма счетоводна книга, отвори я и показа редица след редица грижливо изписани числа. — Писарят на господаря е поддържал отлична документация. Изглежда, той е въртял сериозна търговия с един варикум на юг.

— Варикум ли? — попита Френтис. — Тази дума не ми е позната.

— Тренировъчна школа — преведе Лекран. — За гарисаи — хора, които са избрани да участват в зрелищата.

— Роби?

Той кимна.

— Но не като варитаите или куритаите. Те не са обвързани. Пленени са във война и са избрани заради силата или свирепостта си.

Мен самия за малко да ме пратят във варикум, но през онази година квотата на куритаите не беше запълнена.

— Ще бъде добре охраняван — предупреди ги Трийсет и четири.
— И отвътре, и отвън.

Френтис се обърна към Лемера и за първи път забеляза съвършения ѝ профил, гладката ѝ и безупречна кожа. Само преди няколко часа я беше видял да мушка тялото на господаря, оголила зъби, да се смее радостно при всеки удар с ножа.

— Рядък човек е онзи, който може да се пази от красотата — каза той.

8. ВЕЙЛИН

Мъдрия мечок го наричаше Дългата нощ: времето, когато слънцето изчезва от леда за цял месец. Идването му бе предизвестено от скъсените дни и увеличената яркост на Дъха на Гришак.

— Трябва да стигнем до островите преди тя да дойде — беше ги предупредил още първия ден, когато стъпиха на леда. — Дългата нощ убива всичко.

Първата седмица беше по-лесно, отколкото предполагаша. Прекосяването на такива сурови простори беше нещо ново и необичайно за тях и това до голяма степен разсейваше неудобството от все по-усилващия се студ. Мъдрия мечок вървеше напред с къси пестеливи крачки, а подире му се клатушкаше Железен нокът. Големият мечок понякога изчезваше за ден и се връщаше със засъхнала кръв по муцуната, а Вейлин се чудеше каква плячка е успял да намери. На него ледът му изглеждаше гол като алпиранската пустиня, място, лишено от живот въпреки цялата си красота, която се разкриваше в пълна степен по здрач, когато зеленикавият огън танцуваше в небето и ледът се превръщаше в огледало на неговото великолепие. Лонаките притихваха благоговейно, щом слънцето залезеше, шепнеха благодарности за дара на Гришак.

Изглежда, Мъдрия мечок проявяваше същата почтителност към танцуващите в небето светлини: посрещаше появата им с падане на колене и вдигане на костения жезъл нависоко, а от гърлото му избликваше напев. Вейлин още не беше чувал шамана да говори за някой бог, но небесният огън явно криеше немалко значение.

— Той не се моли — каза Кирал една вечер, когато погледът на Вейлин се насочи към стареца. Лицето ѝ бе мрачно, докато песента ѝ разкриваше смисъла на напевната ода на Мъдрия мечок. — Поздравява жена си и децата, които са загубили на леда.

Вейлин вдигна очи към виещия се зелен огън и го загледа как се слива и разделя в безкраен танц. Може да приличаше на пламък, но в

него нямаше буйство, непрестанното му виене навяваше странно спокойствие.

— Мисли, че тя е там горе ли? — попита той.

— Знае го. Всяка душа, живяла някога, е там и ни гледа отгоре до края на света.

„Въплътеното Отвъдно — помисли си Вейлин, докато гледаше как Мъдрият мечок довърши песента си и се надигна с помощта на жезъла. — Той поне може да види обекта на своята вяра.“

Отначало се движеха само по светло. Конете и понитата бяха натоварени с провизии и теглеха шейните, които Мъдрият мечок ги бе накарал да направят, преди да напуснат брега: прости рамки от огънати прещипови клонки, с плазове от тюленова кост. Драскун, като всички коне, се беше задърпал, когато стъпи за първи път на леда, ококорил уплашено очи от непознатото усещане, и само кротката настоятелност на Вейлин го склони да продължи напред. Даже сега, след няколко дни, животното още показваше опасения към новата обстановка, сякаш разбираше мрачното предупреждение на Мъдрият мечок, дадено при потеглянето им:

— Конете няма да издържат. Ще трябва да ги изядем преди края.

Със скъсяването на дните шаманът ги караше да продължават да се движат до късно вечерта, докато светлината намалее дотолкова, че да могат да виждат само колкото да разпънат лагера. Нощните огньовете бяха малки: запасите им от дърва се топяха бързо, затова ги подхранваха с конски фъшкии, които горяха добре, но изпускаха отворителна миризма, която сякаш се лепеше по дрехите и косата.

— На какво велико приключение сте ни повели, милорд? — каза Лоркан една вечер. Зачервеното му от студ лице едвам се виждаше сред тюленовите кожи, а дъхът му излизаше на пара и оставяше висулки по ръба на качулката му. — Студ, който реже до кости, и смрад на фъшкии от сутрин до здрач. Ако съм пропуснал да го кажа, моля, приежете смирените ми благодарности за възможността да участвам в такъв исторически момент.

— Млъквай — каза му изморено Кара. Беше седнала колкото се може по-близо до огъня, а лицето ѝ бе обезпокоително бледо. Последните дни ѝ се бяха отразили по-тежко, отколкото на всеки друг от ротата, тя се препъваше на опашката на тясната колона и клатеше глава при настоятелните молби на Дарена да поязди някое пони.

„Трябваше да я отпратя обратно в Пределите — помисли си Вейлин и го жилна угризение, като гледаше как Кара протяга ръце към огъня, а очите ѝ блестят мътно в тъмните кухни. — Тя даде достатъчно при Алтор.“

Мъдрият мечок дойде, наведе се, взря се в лицето ѝ с неодобрително мръщене, после се изправи, изгледа Дарена и Маркен със суров укор и попита:

— Защо не споделяте?

Маркен се намръщи озадачено.

— Какво да споделяме? Ако тя иска от дажбите ми, да заповяда.

— Пфу! — Мъдрият мечок насочи костения си жезъл към едрият Надарен, после го завъртя и посочи подред Лоркан, Дарена и Кирал. — Не месо. Споделя сила. — Сложи нежно ръка върху главата на Кара, гласът му омекна и в него зазвуча нещо като съжаление. — Тя е в нужда.

Дарена се приведе напред и попита напрегнато:

— Как? Как да споделим?

Мъдрият мечок се втренчи за миг в нея, после се изкикоти разбиращо.

— Знаете толкова малко — каза той и поклати глава. Наведе се да вдигне Кара на крака и хвана ръката ѝ, а другата протегна към Дарена. — Всички споделят.

Дарена стана и го хвана за ръката и скоро към нея се присъедини предпазливата, но явно заинтригувана Кирал. Маркен се поколеба, после отиде да хване протегнатата ръка на ловкинята. Лоркан обаче продължи да седи и да се взира в тях с мрачна неохота, докато Вейлин не го сръчка настоятелно с върха на ножницата си. Тогава се надигна бавно, но ръцете му останаха скръстени. Погледът му се задържа върху Кара, която се олюляваше от изтощение.

— Откъде да знаем, че това няма да я нарани? — каза той.

— Не нарани — увери го Мъдрият мечок. — Нужна само малко сила от всеки.

— Всичко е наред, Лоркан — каза Кара и му протегна ръка. — Щом аз му се доверявам, би трябвало да му се довериш и ти.

Вейлин стана, докато Лоркан завършваше кръга, и хвърли предпазлив поглед към лонаките; усещаше внезапното им безпокойство. Някои мърмореха и обърнаха гръб, за да си тръгнат.

Неколцина останаха, като шаваха от неудобство, но явно не можеха да устоят на гледката на Надарените или на доловимата промяна във въздуха около тях — нова топлина, която щипеше кожата и вдигна бледа мъгла от леда под нозете им. Те стояха напълно неподвижни, стиснали ръце и мълчаливи, лицата им изглеждаха умиротворени, дори доволни, а върху устните на Кара се появи слаба усмивка, когато топлината се усили и ги обгърна мъгла, а около увитите им в кожа нозе се образува плитка локва от разтопен лед.

Вейлин се засрами от внезапния прилив на завист, породен от неприятното знание, че подобни неща сега са недостъпни за него. При Алтор той се мислеше за господар на своята песен, намираше чувство за цялост сред кръвта и касапницата. „Все още бях дете — осъзна той и потисна надигащото се чувство на сърдито отчаяние, вперил поглед в Мъдрия мечок. — Колко ли неща би могъл да ми каже той?“

Кара ахна рязко и отвори ръце, за да разкъса кръга, усмивката ѝ премина в радостен смях, а бузите ѝ пламнаха от здрава руменина. Останалите също изглеждаха живнали. Маркен дръпна момичето и го прегърна, после го вдигна с радостен рев, а всички останали си разменяха погледи, пълни със споделена радост. Дарена докосна ръката на Кирал и лицата им грееха с едно и също разбиране. Тя погледна Вейлин, засмя се и се втурна да го прегърне, и той усети топлия ѝ дъх върху лицето си, когато се надигна да го целуне по устните. Той се взря в големите ѝ, пълни с неподправена жизненост очи, придърпа я към себе си и негодуванието му се стопи.

Мъдрия мечок изсумтя доволно и тупна с жезъла си по леда.

— Споделяне — каза той и обърна очи на север. Сбръчканото му лице се втвърди, докато оглеждаше назъбения хоризонт. — Скоро бъде нужно.

Бурята ги връхлетя на другия ден, истинска хала, която погълна слънцето и превърна света във виещо бяло мочурище. Във въздуха имаше толкова сняг, че всеки дъх пълнеше гърлото на Вейлин с остър лед, а вятърът режеше през кожата все едно са хартия. Скоро той откри, че е насочил всичките си сили към това да държи поводите на Драскун, докато конят се препъваше през трупащите се преспи, навел глава срещу вятъра, със замръзнала грива и вкочанен врат.

„Това е лудост — помисли Вейлин с ужасна увереност, когато един повей на вятъра го връхлетя странично като удар на чук. — Обрекох ни на гибел.“

Обърна се, когато през бурята до него достигна вик, и зърна две дребни фигурки, нищо повече от смътни сенки сред безкрайната белота. Стори му се, че едната вдигна нещо, и сенките моментално се открииха съвършено ясно; Мъдрият мечок, държащ високо костения си жезъл и стиснал с другата си ръка Кара, която стоеше на колене до него. Лицето ѝ бе побеляло и изпито от студа, но също така и решително свъсено. Снегът сякаш се вихреше около тях, оставяйки ги в мехур от спокоен въздух, който растеше, докато споделяха силите си. Мехурът се разширяваше неотклонно, спокойният въздух обхвана Вейлин и Драскун и конят изпръхтя от облекчение, когато вятърът стихна. Вейлин се заозърта, докато не откри Дарена, сгушена край понито си.

— А аз мислех, че Черния вятър е най-суровият на този свят — каза тя и се насили да се усмихне, когато той се приближи забързано и я вдигна от снега, който се беше натрупал около нея и понито.

Вейлин огледа ротата и откри, че вече всички са почти обгърнати от мехура, а бурята продължава да вилнее извън границите му. Гвардейците на Орвен бяха последните, попаднали в заслона му, и мнозина паднаха на колене от шок, докато се измъкваха от яростта на бурята. Видя как Алтурк крачи сред сентарите и раздава шамари и заповеди, за да накара хората да се размърдат, докато те стояха и се взираха с почуда и страх. Вейлин отиде при Мъдрият мечок и Кара. Шаманът продължаваше да я държи за ръката, а тя стоеше с ведро безразличие, зареяла поглед в далечината. На лицето ѝ нямаше и следа от умора.

— Колко дълго можеш да правиш това? — попита той.

— Докато има сила за споделяне — отвърна шаманът и посочи с жезъла си към останалите Надарени. — Надявам се бурята спре преди това.

Мина още цял един ден и една нощ, преди бурята да стихне. Надарените се редуваха да споделят силата си с Кара. Държаха я в центъра на групата, сега скупчена нагъсто, за да се задържи в границите на мехура, създаден от нея, и напредваха бавно, но неотклонно на изток. Макар че Кара не показваше признаци на умора,

споделянето, изглежда, се отразяваше на останалите: Маркен падна на колене, когато двучасовата му смяна свърши, и избърса струйка кръв от брадата си, преди да продължи със залитане, щом Вейлин го вдигна и му даде да се опре на рамото му, докато се съвземе достатъчно, за да върви без чужда помощ. Дарена и Кирал бяха още по-изтощени, не можеха да вървят и клюмаха бледи и апатични на гърбовете на понитата си. По някаква причина Лоркан се оказа най-издръжливият от Надарените — изкара цели три часа край Кара и склони да пусне ръката ѝ единствено след строгото настояване на Мъдрия мечок.

Бурята свърши също толкова внезапно, колкото бе започнала, вятърът утихна и последните снежни вихри се слегнаха, за да разкрият ярко следобедно слънце. Кара се олюля, когато Мъдрия мечок пусна ръката ѝ, но иначе не изглеждаше пострадала от усилията си, макар че първоначалният ѝ триумф от постигнатото помръкна при вида на нейните спътници.

— Аз... не знаех, че отнема толкова много — каза тя на пребледнелия Лоркан.

Той само се усмихна и поклати глава.

— Взимай колкото искаш.

Тя се размърда неловко от прямотата в погледа му и се обърна към Мъдрия мечок.

— Трябва да сме предпазливи. Ще има цена. Винаги има.

Той кимна и заби жезъла си в снега, за да докосне леда отдолу, после килна глава, сякаш се напрягаше да чуе някакъв далечен звук. Постоя неподвижен известно време, после се изправи и се обърна към Вейлин с настоятелен блясък в очите.

— Трябва движи бързо — каза той. — Много бързо.

До мръкване изминаха още шест мили, но Мъдрия мечок не ги остави да почиват. Подкара ги напред, като размахваше нетърпеливо костения си жезъл и бълваше тиради на собствения си език — неразбираеми цъкания и сумтене, които въпреки това ясно показваха, че бавенето означава смърт. Макар и достатъчно студен, за да замъгли дъха, въздухът сега бе спокоен, с едва доловим ветреца, а небето — ясно и осеяно с блестящи звезди, и по него сегиз-тогиз пробягваше Дъхът на Гришак. Атмосферата бе наситена с такава тишина, че когато

звукът се разнесе, бе достатъчен, та Вейлин да вдигне ръце и да запуши бездруго покритите си с шапка уши.

Беше по-скоро тътен, отколкото пукот, вибрация, от която ледът под краката му забуча и накара Драскун да заподскача стреснато. Цялата рота спря, тъй като и другите коне зацвилиха и опитаха да се изтръгнат от господарите си. Глухото пукане продължи, без да отслабва, отначало звукът сякаш ги заобикаляше от всички страни, но скоро се съсредоточи върху западното ледено поле, което току-що бяха прекосили, и очите на Вейлин различиха завеса от натрошен лед, която се издигна от повърхността и се понесе от север на юг толкова бързо, че окото не можеше да я проследи.

Звукът секна изведнъж, заменен от пълна, но кратка тишина, която скоро бе нарушена от силно скърцане, почти чудовищно в своята мощ; сякаш самият лед стенеше от болка. Още един трус разклати леда, този път достатъчно силен, за да събори мнозина, а повърхността под нозете им се издигна и падна, докато скърцането утихваше. На около половин миля на запад се беше вдигнала мъгла от разместен сняг и лед, която се задържа достатъчно дълго, та Вейлин да се зачуди дали това, което вижда, не е някаква зрителна илюзия; можеше ли ледът наистина да се движи?

Когато мъглата се разнесе, стана ясна истината: едно гигантско парче от леда се носеше по водата и сипеше сняг от назъбените си краища. То се отдели от главния масив и пое на юг. Сигурно беше широко поне пет мили — новороден остров, на който те без съмнение биха загинали, докато ги отнася.

Кирал го събуди, докато небето бе още тъмно: измъкна го от сънената прегръдка на Дарена с настоятелно разтърсване.

— Песента ми е мрачна — каза тя. — Нещо на север.

Той я последва до северния край на лагера, където видяха Алтурк, коленичил напред широко петно оцапан с червено лед: ръцете му проследяваха белезите от кратка, но свирепа борба. Вейлин имаше достатъчно следотърсачески умения, за да проумее смисъла на дирите наоколо, количеството кръв и браздите, губещи се в чернотата отвъд светлината на огъня.

— Колцина са били отмъкнати? — попита той.

— Един и понито му. — Алтурк се изправи, свъсил рошавите си вежди в смесица от гняв и озадачение. — Тези следи не са ми познати.

Вейлин сведе очи към отпечатъците в снега: следа от лапа, достатъчно голяма за мечка.

— Не е мечка — каза Кирал, като проследи очертаванията на един отпечатък с върха на ловния си нож. Стана и свали лъка си. — Песента ми ще го намери съвсем скоро.

— Не. — При думите на Мъдрия мечок тя се обърна. Шаманът се приближи и побутна кървавите следи с жезъла си. — Пратен да остави следа, за да го последвате.

— Нещо ни дебне — каза Алтурк.

Мъдрия мечок изрече нещо на собствения си език и устата му се изкриви от отвращение, сякаш думите мърсяха езика му. Забеляза въпросителния поглед на Вейлин и каза на езика на Кралството:

— Котешкият народ.

— Надявах се, че всичките са загинали. — Дарена седеше до огъня с допълнителни кожи, струпани върху раменете ѝ, и стискаше ръцете на Кара и Лоркан. — След битката бяха останали толкова малко.

Вейлин устоя на импулса да ѝ каже да забрави за това; споделена сила или не, дарбата ѝ винаги я изтощаваше, а перспективата да се изправи още веднъж срещу Ледената орда без съмнение будеше ужасни спомени. Тя видя загрижеността му и му се усмихна окуражително.

— Само един кратък полет. Мъдрия мечок ме уверява, че не може да са далеч.

Затвори очи, тялото ѝ се вцепени, а лицето ѝ придоби онзи безизразен вид, който показваше, че е полетяла на воля. И Кара, и Кирал ахнаха при усещането.

— Тя взима много — каза Кирал с гримаса.

— Какво е това?

Вейлин вдигна очи и видя до себе си Алтурк, който се взираше в Дарена с дълбоко подозрение. Като при всички лонаки, недоверието му към Мрачното бе очевидно, но досега той беше единственият, дръзнал да се поинтересува от природата му.

— Тя търси нашия ловец — каза му Вейлин.

Талесата закричи напред-назад, докато Дарена продължаваше да седи неподвижно, на лицето му бе изписан единственият признак на страх, който Вейлин някога бе виждал у него.

— Сред твоя народ има Надарени — каза той и кимна към Кирал. — Тя служи на малесата, също като теб.

— Така и трябва, защото само на малесата се полага да знае такива неща. Децата като нея ги отвеждат в Планината. Ако не, като пораснат, стават варниш, или още по-лошо.

— Какво става с тях в Планината?

Алтурк сви рамене.

— Някои се връщат, други не.

Вейлин премести пак поглед върху Дарена и си спомни разказа ѝ за вълка и мъжете, дошли да опустошат селото ѝ. „Той я е отнесъл преди да я отвеждат в Планината. Дали я е спасил от смърт или от нещо още по-лошо?“

Лицето на Дарена потръпна и тя нададе дрезгав стон. Клюмна напред и само намесата на Кирал и Кара ѝ попречи да падне в огъня. Двете я сложиха нежно по гръб. Тя трепери още малко, докато топлината се връщаше в тялото ѝ, и накрая стана и изпъшка:

— Скала. Стърчи от леда на пет мили северозападно оттук. Само един човек, но много котки. Мисля, че ме усети. И не мисля, че това му хареса.

Жезълът на Мъдрия мечок тупна силно по леда и старото му лице се сгърчи, докато изричаше някакво име на собствения си език. Железен нокът като че ли усети гнева на господаря си и се доклатушка до него с любопитно ръмжене.

— Знаеш ли срещу кого сме изправени? — попита Вейлин.

— Шаманът на Котешкия народ — каза Мъдрия мечок. — Онзи, който ги прати на война. Те го наричат Сенчест път. Мечият народ го нарича Безокия.

Тръгнаха на северозапад. Сентарите заеха боен строй, разтеглени в рехавя линия, която се точеше на сто крачки от двете страни на отряда. Надарените бяха в центъра и водеха конете и понитата. Ротата на Орвен бе заела позиция в тила и крачеше с извадени мечове със

заповед да наблюдава непрекъснато всички посоки. Вейлин вървеше начело заедно с Алтурк и Мъдрия мечок, а Кирал ги следваше отблизо със стрела на тетивата. Железен нокът беше излязъл далеч напред и подтичваше кротко, като от време на време спираше да подуши въздуха.

Вейлин бе поразен от внезапната промяна у Мъдрия мечок: ако се изключеше набръчканото му лице, всички други признаци на старост сякаш бяха изчезнали и той се движеше с равномерна уверена крачка, стиснал здраво костения си жезъл и впил очи в Железен нокът. Това изражение беше добре познато на Вейлин — на мъж, погълнат от отъмщението.

Железен нокът спря и Мъдрия мечок вдигна жезъла си, за да спре отряда. Животното се заклати насам-натам и нададе ниско неспокойно ръмжене, докато оглеждаше леда отпред. Той се различаваше от обичайната равна шир, на места повърхността му се издигаше да оформи назъбени абстрактни форми, обвити в ниска мъгла. В далечината Вейлин виждаше неясния сив шип на скалата, описана от Дарена — стърчеше към ясното небе като крив кинжал.

— Добро място за засада — отбеляза Алтурк, като плъзгаше очи по неравния леден пейзаж.

Мъдрия мечок отиде до Железен нокът, хвана жезъла си с две ръце, вдигна го над главата си и замря неподвижно. Не издаде никакъв звук, но внезапното ахване на Кирал показа, че е пратил послание по друг начин. Вейлин видя как погледът на ловкинята помрачня, докато тя се взираше в стареца, а в очите ѝ личеше още по-голямо благоговение отпреди, редом с ясно чувство на ужас, което накара Вейлин да се зачуди какви ли мрачни нотки звучат в песента ѝ.

Мъдрия мечок свали жезъла и зачака, без да променя изражението си.

Бяха минали едва няколко секунди, когато откъм назъбения лед дойде отговор, какофония от фучене и животински вой — звук, какъвто Вейлин бе чувал само от един звяр, но този път бяха много. Той свали лъка си, докато Кирал се приближи бързо до Мъдрия мечок. Вейлин смъкна най-тежките си кожи и мина от лявата страна на шамана със стрела на тетивата, очите му следяха и за най-лекото движение.

— Там! — извика Кирал и вдигна лъка си, но Вейлин беше побърз. Стрелата му излетя и се понесе към сребристосивата фигура, изсочила пред погледите им иззад една колона от назъбен лед. Тя направи още няколко скока, а после се строполи на снега и замря.

Мъдрият мечок изсумтя дрезгаво и тръгна напред, Железен нокът подтичваше пред него.

— По-добре да изчакаме — каза му Вейлин. — Има още.

Мъдрият мечок обаче продължи, без да му обръща внимание. Не реагира по никакъв начин, когато още десетина бойни котки се появиха от леда и се втурнаха към него с пълна скорост. Вейлин прецени, че са горе-долу с размерите на Снежинка, но доста помършави, козината им бе проскубана, а очите им... Снежинка беше страшна, но той никога не бе виждал в очите ѝ да блести такава злоба.

Заби една стрела в котката право пред себе си, докато Кирал набързо повали други две. Лъковете на сентарите също зазвънтяха и още котки рухнаха под дъжда от стрели, но пак останаха шест, които продължаваха да тичат към Мъдрият мечок, прекалено бързи, за да ги свали някой стрелец.

Водещата котка, още по-голяма и проскубана от останалите, се метна към Железен нокът, оголила зъби, а в очите ѝ пламтеше обезпокоително позната омраза. Ноктите на големия мечок я улучиха насред скока, преди да успее да го захапне, и я запокитиха на земята. Тя задраци по леда, възстанови равновесието си и скочи отново. Пронизителното ѝ фучене бе толкова силно, че човек да го заболят ушите. Този път Железен нокът се погрижи да си осигури убийството, като я сграбчи в яка прегръдка, докато тя се мъчеше да впие зъби в гърлото му. Ребрата ѝ се строшиха със силен пукот, а мечокът я събори на леда се зае да я тъпче, раменете му се издигаха и спускаха в бързи и мощни удари, докато от котката не остана само кървава каша.

Вейлин сложи втора стрела на лъка си и се прицели в другите котки, но за свой ужас откри, че Мъдрият мечок вече стои пред тях, разперил ръце, без да оказва никаква съпротива, докато те се приближават. Вейлин опъна тетивата и се прицели в най-близката.

— Недей! — Кирал сложи ръка на рамото му. — Чакай!

Алтурк излая заповед към сентарите и те сведоха лъковете си. Стояха в ужасено смайване, докато Мъдрият мечок протегна ръка към една от чудовищните котки... и тя се отдръпна, озъбената ѝ

физиономия се отпусна и изведнъж омразата изчезна от очите ѝ. Очите на шамана се плъзнаха по всички котки със същия резултат — всяка моментално се кротваше под взора му и се отпускате покорно, извърнала очи; някои даже трепереха.

Мъдрият мечок се обърна към Вейлин и изражението му бе също толкова непреклонно като преди.

— Ти ела. Другите остава тук.

Продължиха през лабиринта от назъбен лед сами, с изключение на Железен нокът, който често бе принуден да се катери по неравностите, когато пътят им стана още по-тесен.

— Как го направи? — попита Вейлин, несигурен дали иска отговор, нито даже дали ще го разбере. Колкото повече научаваше за Мъдрият мечок, толкова по-загадъчна и по-притеснителна му изглеждаше неговата сила.

— Безокия отслабва — отвърна шаманът с мрачно задоволство. — Отпуска хватка. Сега котки мои.

— Значи нямаше нужда да избиваме другите?

Мъдрият мечок спря, щом стигнаха до пролука в леда отпред — тесен процепа в синьо-бялата стена. Оттатък Вейлин можеше да види петно от гранит: големият скален шип се извисяваше над тях, страните му блестяха като зле полиран метал там, където ледът бе успял да се вкопчи в тях.

— Недостатъчно месо за всички — каза Мъдрият мечок. Впи поглед във Вейлин, свиреп и уверен. — Не казва нищо. Не прави нищо. Само слуша.

Ледът оттатък процепа беше равен и образуваше широк замръзвал ров около голямата скала. Мъдрият мечок поведе Вейлин надясно и усиливащата се миризма на гнилоч предизвика в стомаха му гадене, което се усили при вида на голямо кафеникавочерно петно, простиращо се от източната страна на скалата. Като се приближи, Вейлин видя, че то е осеяно с кости; предимно гръбнаци и ребра на тюлени, но тук-там се мяркаше непогрешимата форма на човешки череп, оглозган от плътта. Източникът на миризмата стана ясен миг по-късно: прясно разчленен труп на пони, който лежеше до плитка пещера в скалата. По грубата ѝ, но правилна форма Вейлин прецени,

че тя е създадена от човешки ръце, за да осигури някакво убежище в този ужасен климат.

Пред пещерата един мъж, облечен в мухлясали кожи, седеше върху нещо, което приличаше на стол, скалъпен от вързани заедно кости. Беше стар, макар и не колкото Мъдрият мечок, кожата му бе бледа, по плешивата му глава личаха червени рани и бузите му бяха хлътнали, а очите му представляваха две тъмни петна от грапава плът. Седеше толкова неподвижно, че отначало Вейлин предположи, че е мъртъв, но после видя как ноздрите му се издуха, щом улови миризмата им, и тънка усмивка изви напуканите му устни.

— Ще говорим на езика на брат ми, стари приятелю — каза той на Мъдрият мечок. — Така е учтиво, не смяташ ли?

Тогавя Вейлин го позна — този глас, тази подигравателна усмивка. Мъдрият мечок вдигна ръка и той осъзна, че неволно е стиснал меча си и е тръгнал напред, решен да убие тази твар на мига. „Копелето на вещицата. От колко ли време чака?“

Отпусна хватката си и отстъпи назад, докато Мъдрият мечок стоеше, наблюдавайки мълчаливо създаването.

— Нямам какво да кажеш ли? — поинтересува се то и неокосмените му вежди се повдигнаха над очите-белези. — Никакви последни проклетия, нито дълго подготвяни речи? Чувал съм много такива през годините. За съжаление, повечето са доста забравими.

Мъдрият мечок продължаваше да мълчи. Премести поглед върху костите, осеяли леда наоколо, и побутна с жезъла си един череп, лежащ наред строшен гръден кош. Беше малко по-голям от ябълка, но явно човешки.

— Последните от Котешкия народ — каза създаването, като чу потракването на кост в кост. — Знаеш ли, те умряха щастливи. Боготворяха ме и с радост дадоха плътта си, за да подхранят божествената ми светлина.

Усмивката му се разшири и се видяха почернели и полуизгнили зъби; безокото лице се обърна към Вейлин.

— Те бяха забележителен народ, братко. В течение на векове живяха далеч от всякакъв помен за цивилизация, и все пак имаха закони, изкуство и достатъчно мъдрост, за да оцелеят на най-суровото място на света. Само че им липсваше идеята за бог, преди аз да им я разкрия — и ах, колко бързо я приеха те! В края на краищата как иначе

да нарекат човек, който се връща към живота, след като ястреб му е издрал очите?

Усмивката върху напуканите устни изчезна и лицето се обърна пак към Мъдрия мечок.

— Всичко това можеше да бъде избегнато, стари приятелю. Само да беше отворил сърцето си за моето послание, моята велика мисия за ледения народ. Южните земи щяха да паднат пред нас, а също и великата гора отвъд тях. Сега твоят народ е жалка останка, а моят — само кости.

Звукът на чупещ се лед оповести пристигането на Железен нокът, който прехвърли заобикалящата ги стена и отиде при Мъдрия мечок, издул ноздри от миризмата на плът. Безокият мъж се вцепени при звука на мечото приближаване, но гласът му си остана все така лишен от страх.

— Не можеш да ме заплашваш, дребни човече. Твоят звяр не буди ужас у мен. Питай брат ми, той вече ме уби веднъж, ала ето ме пак. Защото всъщност се намирам другаде. Чаках тук през всичките тези дълги години, чаках ви да дойдете. Жалко, че задачата не се оказа по силите на моите котки, но аз съм търпелив и подозирам, че ви предстои още дълъг път.

— Тогава ти чака — каза Мъдрия мечок, втурна се напред и ръката му се стрелна, за да се залепи върху плешивото теме на безокия. — Чака по-дълго.

Устата на безокия зейна и от нея лъхна зловоние, когато той нададе безмълвен писък и се затресе конвулсивно върху костения си стол. Опита се да сграбчи ръката на Мъдрия мечок, но в пръстите му нямаше никаква сила, те пърхаха като пера по ръкава му, докато той се тресеше.

Накрая шаманът го пусна и отстъпи назад. Безокият клюмна, на лицето му беше изписано объркване и болка.

— Какво направи? — попита той с дрезгав шепот и ноктите му задрачиха по собствените му гърди и лице.

— Ти чака — повтори Мъдрия мечок и му обърна гръб. — После умре. Навеки.

— Това е... — Създанието опита да се надигне от костения си стол и посегна към Мъдрия мечок, докато той се отдалечаваше. — Това е невъзможно.

Мъдрият мечок не се обърна; крачеше към пролуката в леда, следван от Железен нокът.

— Братко! — Създанието се свлече от костения стол и запълзя към Вейлин, протягаше умолително ръка. — Братко! Накарай го да ме освободи!

Вейлин го гледаше как пълзи, видя колко малко сила е останала в крайниците му, жалка обвивка от кожа и кости, обречена да умре, когато нощта донесе смъртоносния си студ. Не каза нищо, само се обърна да последва Мъдрият мечок.

— Ти обичаше Баркус! — извика създанието със задавен глас. — Аз съм Баркус! Аз съм твоят брат!

Вейлин продължи да върви.

— Разполагам със знание! Знаем замислите на Съюзника.

Вейлин спря.

— Знаем... — Гласът на създанието му изневери и то пое въздух в съсипаните си дробове. — Знаем какво иска той.

— Аз също — каза Вейлин. Хвърли поглед през рамо и видя един умиращ мъж сред гниеца плът. — Той иска да напише края. И ще го напишем.

— Целия ли го уби?

Мъдрият мечок се усмихна със съжаление и поклати глава. Бяха се настанили на лагер в сянката на голямата скала, в укритието, предоставено от назъбения лед. Лонаките вдигнаха своите заслони още по-далеч от обикновено, смутени от петте бойни котки, които бяха налягали около шамана в плашещо мълчание. Вейлин се обърна да гледа как Кара протяга предпазливо късче тюленово месо към една от котките, но животното не ѝ обърна никакво внимание, докато Мъдрият мечок не погледна към него, при което то грабна угощението от пръстите ѝ със светкавично движение.

— Само част — каза той, като се обърна пак, протегна ръка и разпери късите си дебели пръсти. — Махне един, пак може използва — продължи шаманът, имитирайки ампутация на палеца си, и сви ръката си в юмрук. — Но вече по-слаб.

— Ако намерим други части от него — каза Вейлин, — можеш ли да направиш и с тях същото?

Мъдрия мечок кимна.

— Ако намерим.

Вейлин погледна към извисяващия се скален шип и се зачуди дали някак си Копелето на вещицата все още е вкопчено в живота. „Подозирам, че ви предстои още дълъг път“, беше казало то. „Знаело е, че идваме, но не и защо.“

— О, не се съмнявам, че те ще ни намерят.

9. ЛИРНА

Здравето на лорд Ал Бера се беше подобрило значително след освобождаването на Варинсхолд, бледността на кожата му бе видимо намалела и ръцете му не трепереха. Все пак още се затрудняваше да стои прав дълго, затова Лирна бързо го отведе до един стол. Беше го повикала в старите покои на баща си в съседство със залата на съвета. Някога те бяха богато украсени с най-различни съкровища, но сега, разбира се, всичко това липсваше с изключение на няколко картини и гоблени, притежавани от покойния лорд Дарнел, без съмнение заграбени от убити благородници. Тя щателно бе описала всяка вещ, намерена в двореца, и разпространи списъка, за да могат собствениците им да си ги потърсят, но досега се бяха появили не повече от шепа обеднели лордове и търговци.

— Спомням си, че баща ми ви наричаше Бича на контрабандистите, милорд — каза тя на Ал Бера. — Титла, без съмнение спечелена с много усилия.

Ал Бера кимна сковано. Тя и по-рано беше забелязала, че той се чувства неудобно в нейно присъствие, предпазливост, вероятно породена от ниското положение, от което се бе издигнал.

— В младостта ми контрабандистките групи бяха повече, ваше величество — отвърна той. — Аз бях капитан в Кралската гвардия, преди крал Янус да ми заповяда да поема контрол над акцизните му агенти, немарлива сган, отдадена на рушвети и пиянство. Отне ми време и немалко кръв да ги превърна в ефективна ръка на Короната.

— И все пак вие успяхте. Разкъсахте задушавачата хватка, в която контрабандистите бяха стегнали южния бряг, и удвоихте приходите от пристанищата.

Ал Бера се усмихна предпазливо.

— С малко помощ от Шестия орден.

— Както и да е, мечът, който ви връчи баща ми, беше заслужен. — Тя посегна към малката дървена кутийка на бюрото. — За жалост аз нямам друг, който да ви дам. Както можеше да се очаква, воларианците

са отмъкнали цялата кралска колекция. Но все пак открих една моя стара дрънкулка в развалините на някогашните си покои. — Тя извади предмета от кутията. Верижката беше нова, изцяло изработена от сребро, но прикрепена към стар амулет, прост бронзов диск с инкрустиран в него син камък.

— Говори се, че го е носила майката на крал Нарис — продължи тя. — Първият, установил върховна власт над всички четири васалства на Кралството. За съжаление бил склонен към пристъпи на лудост, затова управлението на владенията му се паднало на забележителната му майка, Беларис, първата получила званието Управител и регент на Обединеното кралство. Титла, която аз самата носих за кратко към края на Алпиранската война, а това — тя сложи амулета върху бюрото и го плъзна към него — беше символът на поста ми.

„Правилен избор“, реши тя, като видя как той гледа амулета — като дете, което за първи път зърва змия.

— Аз... — започна Ал Бера и се изчерви. — Тук ли ще ме оставите, ваше величество?

— Ще служите на Кралството, както ви заповядва вашата кралица.

— Ако става дума за годността ми за битка...

— Става дума за това на кого мога да поверя управлението на тези земи в мое отсъствие. Нищо повече. Лорд-управител Ал Бера, моля, сложете си символа на своя пост.

Той опипа сребърната верижка, стиснал зъби, като се мъчеше да скрие лекото треперене на ръката си.

— Крал Янус някога казвал ли ви е защо бях толкова добър в ловенето на контрабандисти, ваше величество?

Тя се усмихна мило и поклати глава.

— Защото баща ми беше контрабандист. Много добър човек вкъщи, но жесток в занятието си — занятие, което щеше да бъде и мое, ако не бях избягал на тринайсетгодишна възраст, за да се запиша в Кралската гвардия. Дотогава вече бях разбрал що за човек е, колко е затънал в измами и убийства, и не исках да участвам в това. — Той дръпна ръка от верижката. — В това сега също не искам да участвам.

Тя запази усмивката си, взе верижката и амулета от бюрото и мина зад него. Усети го как клюмна, когато вдигна верижката над

главата му и я положи на раменете му, макар че тя тежеше не повече от няколко унции.

— Точно така, милорд. — Наведе се и го целуна леко по бузата, като предпочете да пренебрегне трепването му. После се отдръпна и той се изправи несигурно.

— Ще ви отделя двайсет хиляди души от Кралската гвардия — каза тя. — Те трябва да смажат всеки остатък от престъпност в границите на Азраел. Всички злосторници да бъдат екзекутирани без изключение по волята на кралицата. Имам чувството, че напоследък сме станали твърде снизходителни. Все пак ще стоите далеч от кумбраелските земи, освен в случай на крайна необходимост или ако не бъдете повикан от лейди Велис. Ще ви дам списък с останалите ви приоритети, най-наложителни сред които са законовите реформи на аспект Дендриш и възстановяването на този град.

Наклони глава, огледа как стои амулетът на шията му и откри, че Ал Бера е малко по-прегърбен отпреди.

— Много ви отива, милорд.

Той я удостои със съвсем лек поклон, а отговорът му бе кратък и отсечен.

— Благодаря, ваше величество.

Орена обичаше да танцува следобед — носеше се през пустеещите градини на двореца с радостна грация. Понякога хващаше ръцете на Мурел, дръпваше я и я завърташе в кръг, като се заливаше в момичешкия си смях. Днес носеше зимничета в косата си и бледите им цветчета сияеха като звезди сред тъмните кичури, докато се въртеше ли, въртеше.

— Седни при мен — каза Лирна, когато танцът ѝ най-сетне спря и Орена се свлече с развени поли на земята, кикотеше се уморено, но щастливо. — Имам пастички.

Бяха сред останките от бившата ѝ тайна градина. Лирна беше сложила на пейката пастички и порцеланов сервиз за чай. Орена много обичаше пастички, но ѝ липсваха маниери — още щом седна, натъпка една в устата си с пръсти, лепкави от глазура и крем.

— Ммм, вкусно — изломоти тя, една от малкото думи, които изричаше в последно време, макар да бе станало ясно, че тази нова

Орена не се нуждае много от реч. В главата на Лирна моментално нахлу чувство за радост, усещането за пастичката върху езика ѝ, мекотата на крема. Трябваше да се съсредоточи, за да прогони образите, умение, което бе усвоила от аспект Кейнис — той я беше посъветвал да брой наум като най-добро средство да блокира лутащите се мисли на Орена.

— Брат Инис казва, че в последно време не внимаваши на уроците — каза Лирна.

Мислите на Орена се изпълниха с отегчение, тя преглътна пастичката и извъртя очи.

— Ученето е важно — настоя Лирна. — Не искаш ли пак да четеш?

Орена сви рамене и остави мислите си да се отнесат към радостта, слънчевата светлина, вихъра на танца.

— Не можеш само да танцуваш, милейди. — Лирна посегна да я хване за ръката. — Трябва да ти кажа нещо.

Сериозността ѝ породила внезапна предпазливост, надигащ се страх.

— Налага се да замина за известно време.

Страхът избуя и погледът на Орена се насочи към Мурел, която стоеше наблизко, стиснала силно ръце. Момичето се насили да ѝ се усмихне утешително. Беше открила, че да е в компанията на Орена е болезнено изпитание, тежестта на необузданата ѝ дарба бе трудна за понасяне, особено когато решише да сподели спомени, ужасно близки до онези, които Мурел се мъчеше да потисне.

— Да — каза Лирна. — И Мурел също. Както и Илтис и Бентен.

Още страх, граничещ с ужас, разтърсващо чувство за изоставеност. Ръцете на Орена посегнаха да се вкопчат в Лирна, а погледът ѝ се изпълни с отчаяна молба.

— Не. — Лирна вложи в гласа си заповедна нотка. — Не, не можеш да дойдеш с нас.

Усети гняв, примесен с груб укор, докато Орена дръпваше ръце и извърещаше поглед, а мислите се отразяваха върху лицето ѝ.

— Надявам се — каза Лирна с мек глас, докато прокарваше пръсти през тъмните къдрици на Орена — да се върна с човек, който мисля, че може да те излекува. Беше егоистично от моя страна да го оставя да си тръгне, но когато той ме гледаше, когато гледаше това

лице, знаех, че вижда, че дарбата му се е провалила. Аз не мога да бъда изцерена, но мисля, че ти можеш, душата ти е толкова светла.

Чертите на Орена омекнаха и лицето ѝ изведнъж загуби всякакви остатъци от онова дете в женско тяло. Тя срещна погледа на Лирна, челото ѝ се сбърчи... и нахлуха спомените.

Лирна се опита да прибегне към броене и смятане, за да потисне наплива на образи и усещания, но пороят бе прекалено мощен, надви струйката числа с такава лекота, че ѝ стана ясно, че Орена има много по-голям контрол над дарбата си, отколкото си мислеха. Първо дойде миризмата, на солен въздух, пот и изпражнения. После звуците, дрънченето на вериги, приглушеният хленч на отчаяни души. Образите и болката дойдоха едновременно, гривните, протриващи китките и глезените, смътните очертания на сгушени пленници. Беше отново в трюма, отново робиня. В нея забушува паника, а после стихна, щом видя, че картината се различава от собствените ѝ спомени — стълбите, водещи към горната палуба, се виждаха под по-остър ъгъл, а до тях бе окована млада жена в синя рокля; лицето ѝ беше в сянка, но светлината, играеща по голия ѝ скалп, разкриваше ужасни изгаряния. Въпреки това профилът ѝ бе познат, беше го виждала очертан на фона на един лагерен огън върху далечен планински склон преди няколко месеца. В гърдите ѝ се смесваха екстаз и злобно задоволство... заедно с опияняващото очакване за наградата на Съюзника.

Споменът се замъгли, натроши и преоформи в сцена на ужас — корпусът, разцепен от атаката на акулата, отчаяните писъци от всички страни. Видя изгорената жена да стои до стълбите и в ръката ѝ висеше връзка ключове. Мигът на колебание бе кратък, почти незабележим, но очите ѝ имаха вековна практика в различаването на слабостта и тя бе залята от мрачното разбиране, че тази нововъздигнала се кралица се кани да остави поданиците си на тяхната участ.

Отдавна не бе изпитвала нещо близко до почуда, но чувството, което я завладя сега, докато гледаше как изгорената жена се върна да освободи първо грозния брат, после престъпника, а после, невероятно, самата нея, бе първото от векове, което можеше да се нарече така. Благодарното ѝ ломотене към изгорената жена, докато се мъчеше да стигне до стълбите, я изненада още повече, защото беше съвсем искрено.

Образите се замъглиха и преляха в друг спомен: белязаното лице на Гарвин, надвесено над нея, дъхът им се смесва, а устните им се докосват.

— Никога няма да те нараня — прошепна той. — Нито аз, нито някой друг.

— Не можеш да обещаеш това — отвърна тя, също шепнешком. — Никой не може.

Пръстите му погалиха синините по шията ѝ, избледнели, но все още достатъчно тъмни, за да развалят приятната гладкост на кожата на тази черупка.

— Обещавам, че ще убия най-жестоко всеки волариански скапаняк, когото намерим, въз основа на крехкия шанс, че той може да е човекът, сторил това.

Тogaва тя почувства нещо, нещо повече от познатата похот, и това я подразни.

— Стига приказки — каза, натисна го по гръб и го обкрачи през кръста. — И се опитай този път да си тих.

Последният преход беше по-рязък, като че ли Орена усещаше неловкостта ѝ. Палубата на „Морска сабя“ се лашкаше непрестанно в онзи ден, моретата около остров Уенсел рядко бяха спокойни. Тя вдигна поглед към изгорената жена и пръстена, който ѝ предлагаше, чудеше се защо сълзите идват толкова лесно. Обикновено трябваше да положи усилия, за да се просълзи, но в онзи ден те потекоха неканени от очите ѝ.

— Мисля, че такива дреболии вече са останали зад гърба ни, милейди — каза изгорената жена и едно създание, което отдавна бе забравило собственото си име, разбра, че си е намерило кралица.

Лирна ахна, когато последният спомен се стопи, и откри, че се взира в извинителните очи на Орена, а върху устните ѝ играе несигурна усмивка.

— Ваше величество? — Мурел изникна до нея и я докосна предпазливо по рамото.

Лирна стана и привлече и двете в прегръдките си. Орена я стисна за кръста, а Мурел отпусна глава на рамото ѝ.

— Винаги съм имала само придворни дами — каза им Лирна. — Никога приятелки.

Откъм мислите на Орена се донесе един последен изблик, натезжал от чувство за скръбна необходимост; урок, който тя едвам разбираше, но трябваше да сподели: „Те могат да се променят.“

Народът се стълпи на пристанището да гледа заминаването ѝ и я удави в овации и призови, докато тя се качваше по трапа на „Кралица Лирна“ — всички онези, които не бяха избрани да преплават океана и да довършат великия ѝ поход: старите, младите и умелите. Мнозина плачеха, някои открито заклемяваха срама си и я молеха да им позволи да тръгнат с нея. Кордон от кралски гвардейци ги задържаше и пречеше на по-пламенните от тях да скочат във водите на пристанището и да се опитат да доплуват до кораба.

— Флотски лорд Ел-Нестра — поздрави тя Щита, докато той изпълняваше прецизен реверанс.

— Ваше величество — отвърна той с неутрален тон, който Лирна намери за още по-дразнещ. — Корабите от Южна кула и Уорнскейв се приближават. Ще се срещнем на десет мили от брега, ако времето го позволи.

Тя пренебрегна последната острога, колкото и меко да бе изречена. Той и капитаните му бяха изказали известни възражения срещу решението ѝ да отплава толкова рано през годината — обясняваха ѝ, че зимните бури още ще вилнеят в открито море. Не го трогнаха внимателно подготвените таблици на брат Харлик с климатичните модели през годините, които сочеха, че в северната част на Борелианския океан има петседмичен период на относително спокойствие през месеците илнасур и онасур.

— Това са само знаци върху хартия, ваше величество — беше казал Щита, след като изгледа презрително документите на библиотекаря. — Удонор не чете.

— Той може и да не чете, но аз чета — отвърна Лирна. — Враговете ни не ни очакват преди пролетта и няма да пропусна възможността да ги изненадам. Флотата ни ще бъде готова до месец и тогава ще отплаваме, с вас или без вас.

Погледът ѝ се насочи към „Крал Малциус“, който вдигаше платна и вече заобикаляше вълнолома. Зад него потегляше дълга редица също толкова огромни кораби. В края на вълнолома можеше да

види фигура, седнала пред голямо платно, закрепено на триножник. Майстор Бенрил, дошъл да улови сцената, макар че стоманеносивото небе и замъгленият хоризонт представляваха мрачна гледка.

Щита се поклони отново и закрепя заповедите, които щяха да ги отделят от пристана. Екипажът се разтича да отвързва въжета и да вдига гредите, за да се оттласнат от кея.

— Чакайте! — заповяда Лирна, когато взорът ѝ откри една дребна фигурка на носа. Алорнис не вдигна очи от уреда, докато Лирна се приближаваше — почукваше леко с малко чукче по тръбите от долната му страна.

— Ваше величество. — Алорнис чукна тръбата за последен път и се усмихна доволно на звука.

— Ако си приключила с работата си тук — каза Лирна, — бих те помолила да слезеш на брега.

— За съжаление това устройство иска още работа. — Алорнис се засмя видимо насилено и приклепна да огледа краката на машината. — Не мога да го оставя да отплава в такова състояние, ваше величество.

Лирна се приближи до нея и заговори тихо:

— Дадох на брат ти тържествено обещание, че ще те пазя. А сега слез на брега или ще накарам лорд Илтис да те свали...

— Те убиха Алуциус! — Алорнис се въртна към нея и запрати чука настрани. Лицето ѝ беше бясно, а викът ѝ накара всички на палубата да замрат. — Вие обещахте правосъдие. — Гласът на Алорнис бе станал задавен, макар че насълзените ѝ очи гледаха твърдо. — Пропътувах това кралство от край до край, виждах убийства и унищожение на всяка миля, и месеци наред се трудих без сън, за да ви осигуря тези смъртоносни инструменти. Всичко това без да искам награда или да очаквам благосклонност, защото вие обещахте правосъдие и аз си искам моето.

„Той никога няма да ми прости — знаеше Лирна. — Дори тя да оцелее.“

— Флотски лорд Елл-Нестра — каза тя и се извърна. — Моля, потегляйте.

Първите няколко дни бяха трудни, а морето — достатъчно развълнувано, за да лиши флотата от всякаква подредба; много от

корабите се загубиха от поглед в почти неспирния дъжд. По заповед на Щита на борда на всеки съд имаше опитни навигатори, повечето от тях мелденейци, на които можеше да се разчита, че ще поддържат курс на изток независимо от времето. Въпреки това понякога Лирна гледеше заобикалящата ги сива пелена и трябваше да потиска чувството, че плават сами.

Под палубата полкът на лорд Норта страдаше от непрестанна морска болест и от теснотията на корабния живот. Трябваше да ги изкарват на смени горе да подишат чист въздух и да се разкършат. Повечето правеха упражненията със залитане и се движеха с видима отпадналост, макар че присъствието на Лирна, изглежда, им даваше стимул за допълнителни усилия. Слабата жена с кинжалите, която помнеше от Алтор, я поздрави със сериозен поклон, когато се качи на дневна светлина на третото утро след отплаването им от Варинсхолд, после се хвърли да изпълнява поредица упражнения с меч с ревностна енергия, преди да рухне, обхваната от внезапни гърчове. Пребледнялото ѝ лице гледеше с дълбоко унижение нагоре към Лирна, когато тя се приближи да ѝ помогне.

— Моля за прошка, ваше величество — изломоти жената. — Макар че жалката ми слабост не заслужава прошка...

Млъкна, когато Лирна притисна длан към челото ѝ и откри, че е прекалено студено и влажно.

— Гвардейка Фурела — каза тя, — вие не сте добре.

Фурела премигна, изненадана, че са се обърнали към нея по име, после се надигна в целия си невпечатляващ ръст.

— Не повече от всички останали, ваше величество. — Олюля се, когато корабът преодоля гребена на още една стръмна вълна, и Лирна усети треперенето ѝ, щом посегна да я хване за ръката.

— С какво се занимаваше? — попита тя. — Преди войната?

— Баща ми имаше мелница, ваше величество. Работех при него.

— Значи си запозната с механизмите и машините?

— Налагаше ми се, ваше величество. След като онзи безполезен шиба... Бащата на дъщеря ми не беше верен мъж и ни принуди да потърсим убежище при баща ми. След известно време ръцете му се схванаха прекалено много, за да поправа нещата.

— Ела с мен.

Заведе я на кърмата, където Алорнис връзваше брезент над една от четирите балисти на кораба. Постоянният дъжд и морската пяна предизвикваха у нея силен страх за безценните ѝ машини и тя се опитваше да ги предпази от ръждата и солта, които вредяха на механичните ѝ нововъведения.

— Лейди Алорнис — каза Лирна и посочи Фурела. — Назначавам тази гвардейка за твоя помощничка. Моля те, запознай я с действието на машините си.

Алорнис поздрави Фурела с объркана усмивка.

— Благодаря, ваше величество, но аз нямам нужда от помощничка.

— Скоро ни предстои битка, милейди — отвърна Лирна. — А битката няма любимци. Ако ти загинеш, важно е знанието ти да не си отиде с теб.

Алорнис трепна леко при суровия ѝ тон, после протегна ръка на Фурела, която въпреки явното си гадене стоеше и гледаше балистата с дълбоко очарование.

— Вие ли построихте това, милейди?

— Помогнаха ми. — Алорнис я хвана за ръка и я поведе към машината. — Ела, най-добре е да започнем с предавките.

Вечерта на десетия ден донесе първата буря — виеща северна хала, която запращаше поредица от все по-високи вълни срещу левия борд на „Кралица Лирна“ и накрая принуди Щита да заповяда завой на юг. Лирна беше очаквала някакъв укор, докато го гледаше как поема руля и с майсторски движения възстановява стабилността на кораба, но вместо това той изглеждаше странно доволен, хвърляше сегиз-тогиз поглед към небето и се мръщеше с явно удовлетворение.

— Май сметките ми са били прекалено оптимистични — подхвърли Лирна. Налагаше се да вика, за да бъде чута през воя на вятъра.

— За това ли говорите? — На устните му се мярна сянка от някога неизменната му усмивка и той кимна към бурното небе над тях. — Това е нежен полъх в сравнение с обикновената зимна ярост на Борелианския океан. Ще се разнесе до сутринта.

Тя остана до него и забеляза неохотата му да я погледне, сковаността на раменете му.

— Защо остана? — попита го. — Знам, че не искаше да участваш в това.

— Въпреки опасенията си не мога да отрека мъдростта в думите ви. Ако не ги довършим, те пак ще дойдат. По-добре една дълга война, отколкото десет кратки, които обезкървяват Островите с всяко следващо поколение, призовано да ги води. Освен това, ако си спомняте, аз ви се врекох.

Тя добре помнеше онази нощ след Зъбите, предложението му за друг живот и обещанието, дадено под звездите.

— Ако това ще ти е някаква утеха — каза тя, — ние никога не бихме преплавали западния океан заедно. Независимо от всякакви други... стечения на нещата.

Щита не се обърна, но тя видя как раменете му леко увисват.

— Да — отвърна той, а тонът му бе по-скоро печален, отколкото горчив. — Онзи ден в Алтор, начинът, по който ти гледаше Ал Сорна... А аз си мислех, че вече няма нищо, което той би могъл да ми отнеме. И лицето ти. Беше лице на непозната.

— Надявах се да видиш в него лице на приятелка.

Чу през вятъра тихия му смях.

— Това ли си представяш, че крие бъдещето за нас? Приятелство? Когато тази война бъде спечелена, мислиш ли, че още ще командвам флотата ти? Че ще остана до теб през всичките дълги години на твоето царуване? Твоят верен бивш пират? Твоето куче с намордник? — Метна поглед през рамо към нея, дъждът се стичаше по лицето му и всяка следа от усмивката му бе изчезнала. — Аз ти позволявам да ме сложиш в клетка, Лирна. Не искам от мен да живея в нея вечно.

Лирна се обърна, защото Мурел я подръпна настойчиво за ръката и посочи към вратата на каютата ѝ с подчертано нетърпение.

— Настоятелно ви съветвам да се подслоните, ваше величество — каза Щита и завъртя пак руля, когато нова вълна надигна носа на кораба към небето. — Бурите не зачитат титлите.

Както бе предрекъл той, през следващите дни времето се поуспокои и това даде на лейди Алорнис възможност да демонстрира новото си устройство.

— Брат Харлик беше така любезен да ми осигури няколко вдъхновяващи примера от историята — каза тя, докато прикрепяше едно голямо духало към медна тръба, стърчаща от долната част на приспособлението. Машината бе разположена отляво на носа на „Кралица Лирна“ и изглеждаше по-странна и от балистата: тръба от месинг и желязо, дълга дванайсет стъпки, тумбеста в единия край и изтъняваща до малко гърло. Отгоре по средата ѝ имаше голямо буре, а опората ѝ беше същата като на балистата, което ще рече, че дори някой с миниатюрните размери на Алорнис лесно би нагласил ъгъла ѝ. Фурела стоеше до тесния край и прикрепваше към гърлото нещо, което приличаше на удължена маслена лампа. По това как работеше с максимално протегнати ръце и постоянно се озърташе към бурето върху устройството Лирна прецени, че последната новост на придворната ѝ изобретателка крие значителен потенциал.

— Нямахте рисунки, по които да работя — продължи Алорнис, като избърса с парцал някаква кръгла дръжка в тумбестия край на устройството. — Но един алпирански текст отпреди шестстотин години ми даде подробно описание на машината. Най-трудното беше да определя правилната смес за горивото.

— Това алпиранско устройство ли е? — попита Лирна.

— Да, ваше величество. Използвано в морска битка по време на една от техните граждански войни. Изглежда, тогавашният император станал свидетел на първата му употреба и побързал да го забрани от страх, че боговете може да го сметнат за ненужно жесток. Наричат го Копието на Ревена.

Лирна знаеше, че Ревена е главната богиня в алпиранския пантеон, пазителка на тъмните пътища, които всяка душа трябва да измине след смъртта. Но Ревена беше добра богиня и озаряваше пътищата с огън, така че никоя добра душа да не загуби пътя си. Огънят обаче беше жив, притежаваше мъдрост и проникателност и лумваше, за да погълне всяка недостойна душа. Сърцето на Лирна заби по-бързо, щом видя как Фурела довърши работата си и се отдръпна от машината със зле прикрита припряност. Лампата, която бе прикрепила към гърлото, сега гореше с яркожълт пламък.

— Ламповото масло е прекалено рядко — продължи Алорнис, докато въртеше едно кранче отстрани на бурето — и изгаря прекалено бързо. Затова трябваше да използвам просто рафинирано масло. И даже тогава се наложи да го сгъстя с борова смола. — Тя се отдръпна и за последен път огледа критично изобретението си, преди да се обърне към Илтис и Бентен. — Господа, духалото, ако обичате.

Двамата лордове отидоха при духалото и застанаха един до друг, за да хванат прикрепения към него голям железен лост, после вдигнаха въпросителни погледи към Лирна. Тя се опита да овладее учестения си пулс и им кимна да действат. Бяха нужни няколко натискания, преди да стане нещо, но когато то стана, Лирна се зарадва на тревожния вик, който отекна по цялата дължина на кораба, защото той скри собственото ѝ уплашено ахване. Струя яркожълт огън изригна от дулото на машината и описа десетметрова дъга, за да падне в морето сред облак пара. Успокоеното море беше позволило на голяма част от флотата да възстанови строя си и хорът от развълнувани викове можеше да бъде чул на близките кораби, докато огнената струя продължаваше да се лее.

— Прицелването е доста просто — каза Алорнис, докато движеше „копието“ така, че дъгата се разлюля във въздуха като пламтящо ветрило. Даде знак на Бентен и Илтис да спрат и се обърна към Лирна, усмихната в очакване на кралска похвала.

Лирна устоя на желанието да избърше потта от челото си и задържа ръцете си стиснати под плаща, от страх, че толкова много очи могат да видят колко силно треперят те. *Мирисът на горящата ѝ коса... Изгарящите езици на пламъците и как поглъщаха плътта ѝ...* Треперенето на ръцете ѝ се усили, заплашваше да плъзне нагоре към раменете, докато тя продължаваше да се взира в гордото лице на Алорнис. „Какво направих от теб?“

Усети леко докосване по ръката, обърна се и видя Щита, който дари Алорнис с най-широката си усмивка.

— Забележително постижение, милейди — каза той. — Оръжие, с което се печелят войни, ако някога съм виждал такова. Не сте ли съгласна, ваше величество?

Лирна си пое дъх и усети как треперенето отслабва, докато топлината от неговото докосване плъзваше по тялото ѝ.

— Милейди изобретателката надминава всякакви очаквания — каза тя на Алорнис. — Имате ли още от тези?

— Донесох достатъчно части за само още две, ваше величество. Може би когато стигнем до местоназначението си, бих могла да направя повече, ако намерим подходящите материали.

„Още ли? Аз не съм сигурна, че искам и едно!“

— Моля, продължете с изработката им. Флотски лорд Ел-Нестра ще реши кои съдове ще се облагодетелстват от великия ви дар.

Опита се да спи, но откри, че не може да се успокои, само се върти в койката и се опитва да изтласка от съзнанието си образа на пламтящата дъга. Накрая заряза опитите и отиде да потърси Алорнис. Илтис стана и я последва, без да е нужно да му казва нещо.

Придворната изобретателка работеше усърдно в ъгъла на трюма, който бе отделен за различните ѝ творения. Фурела лежеше в един хамак наблизко и спеше, несмуцавана от лекото полюшване на кораба.

— Май стомахът ѝ привикна към корабния живот — каза Алорнис, като вдигна очи от една медна тръба. — Вече заспива полесно.

— Късметлийка — отбеляза Лирна. — Надявам се, че си доволна от работата ѝ?

— Тя е много сръчна и умна, ваше величество. Сигурна съм, че след време ще създава свои собствени устройства.

Лирна седна на пейката срещу Алорнис и я загледа как работи. Сръчните ѝ ръце оформяха медната тръба, докато я държеше над пламък, за да размекне метала.

— Ти самата трябва да починеш малко — каза ѝ Лирна.

Лек тик на неудобство пробяга по челото на Алорнис, макар че тя остана съсредоточена върху задачата си.

— Откривам, че напоследък сънят често ми убягва, ваше величество.

— Липсва ти брат ти. И Алуциус.

Видя как Алорнис потисна една въздишка и остави тръбата.

— Искате ли нещо, ваше величество?

— Не се ли чудиш какво би си помислил той за това? Дали щеше да е също тъй свирепо посветен на тази кауза като теб?

— Алуциус беше кротък човек. Това не го спаси.

— Освен това беше шпионин, работещ за чужда сила. Знаеше ли го?

— Доскоро не. Войникът-роб, който бяха сложили да го пази, дойде при мен, преди да потегли с брат Френтис. Алуциус му предал съобщение за мен, преди да умре. Така че да, знам всичко за неговия... злощастен ангажимент и намирам, че това не понижава мнението ми за него и на йота.

— Какво още имаше в съобщението?

— Думи само за моите уши, ваше величество.

Лирна реши, че може да отгатне достатъчно ясно посланието на освободения куритай по предпазливия израз в очите на Алорнис. „А ти обичаше ли го?“, искаше ѝ се да попита, но се спря. Вместо това каза:

— Войната промени всички ни. И знам, че Алуциус не би се зарадвал, ако можеше да види промяната в теб.

Погледът на Алорнис стана суров.

— Нито пък във вас, ваше величество.

— Ти имаш избор. Аз бях лишена от подобен лукс в деня, когато ми отнеха лицето и дойдоха да погубят нацията ни. Но ти все още можеш да се отклониш от този път. Как мислиш, че ще се почувстваш, когато това твое чудовищно устройство превърне хората в живи факли? Не е лесно да слушаш писъците на горящ човек.

— Вие поискахте от всички нас да носим много бремета. Няма да бягам от моето.

„Ще те пратя обратно в мига, щом стъпим на сушата — реши Лирна, когато Алорнис се върна към работата си. — Изобщо не трябваше да те взимам, Кралството няма нужда от още една осакатена душа, колкото и да е умела.“

Вдигна глава, когато от палубата горе долетя някакъв вик, последван от тропот на ботуши и бързите удари на барабана на боцмана, който призоваваше всички на оръжие.

— Какво става? — попита Алорнис.

— Вражески кораб. — Лирна стана и тръгна към стъпалата за горната палуба. — Може би ще получим ранна възможност да видим творенията ти в действие.

Екипажът се втурна по местата си с оръжие в ръка, стрелците се закатериха по такелажата с лъкове на гърбовете. Палубата трепереше от шума, вдиган от полка на лорд Норта, който се подготвяше за битката. Тя намери Щита при перилата на щирборда, насочил далекогледа си към нещо на юг.

— Колко са? — попита Лирна, като спря до него и се взря в сумрака, но забеляза само едно съвсем неясно петно. Небето бе просветляло малко; все още си оставаше мрачно и забулено в облаци, но имаше достатъчно светлина, за да се вижда хоризонтът.

— Един — отвърна той и посочи някакъв по-малък мелденейски съд на половин миля от тях, който се носеше към новодошлия, вдигнал всички платна и оставяйки подир себе си ярка диря. — Пратих сигнал на „Орка“ да разузнае.

Лирна хвърли поглед към носа, където Алорнис и Фурела бяха заети с подготовката на балистата, и устоя на желанието да ѝ заповяда да слезе долу.

— Патрулен кораб ли е?

— Най-вероятно, макар че са излезли прекалено надалеч за това време на годината.

Мина може би половин час напрегнато чакане, след като „Орка“ се стопа в мъгливия хоризонт, преди Щита да изсумти доволно и да свали далекогледа.

— „Орка“ дава сигнал за пленен трофей и иска да се приближим.

— Ами направете го.

По заповед на Щита моряците се разшетаха да вдигат платната и не след дълго „Орка“ се появи пред погледите им; поклащаше се със свалени платна до тъмен волариански товарен кораб, придържан към него от множество въжета и абордажни куки и стълби. Лирна видя няколко мелденейци на воларианската палуба, застанали над къса редица коленичили пленници, всичките облечени в сиво с едно изключение. „Червен? — зачуди се Лирна, когато образът на пленника стана по-ясен. — Насред океана, без никакъв ескорт?“

— Заповядайте да доведат онзи на борда — каза тя на Щита и посочи червения. Вече виждаше, че е малко опърпан, дрехите му са размъкнати, а лицето му — посивяло от четина и умора. Като се взря по-внимателно, забеляза в чертите му нещо познато, прилика с едно друго лице, което бе имало нещастieto да попадне в мелденейски

ръце. — И пратете сигнал на кораба на аспект Кейнис — добави тя. —
Имам нужда от един от братята му.

— На колко години си?

Червеният се взираше в нея с мътни очи, лицето му бе посърнало от умора. Тя беше заповядала да го доведат в каютата ѝ и сега той седеше отпуснато в един стол, с Илтис зад гърба. Брат Верин от Седмия орден стоеше до вратата, слаб младеж с нервна усмивка, който бе измънкал нещо в отговор на поздрава на Лирна, преди да се поклони толкова припряно, че едва не падна. Тя можеше само да се надява, че това страхопочитание не се отразява на дарбата му.

Докато червеният продължаваше да я зяпа мълчаливо, Илтис сложи голямата си ръка на рамото му, наведе се и каза тихо в ухото му:

— Отговори на кралицата или ще те одера жив, преди пиратите да те хвърлят на акулите.

По гневния спазъм на червения Лирна заключи, че той разбира повече от добре езика на Кралството, макар че отговори на волариански.

— По-стар съм, отколкото можете да си представите — каза и в гласа му личеше изисканото произношение на воларианската управляваща класа.

— О, не мисля — отвърна Лирна на езика на Кралството. — И говори на моя език, ако обичаш. Що се отнася до възрастта ти, от това, което ми каза сестра ти, преценявам, че си някъде над тристагодишен.

При споменаването на сестра му в погледа на мъжа се върна някакъв живец, макар че той не отговори.

— Почитаемата гражданка Форнела Ав Ентрил Ав Токрев — продължи Лирна. — Тя ти е сестра, нали? А ти си съветник Арклев Ентрил. — „Чийто син имах удоволствието да убия преди няколко месеца“, добави наум.

— Сестра ми е при вас? — попита той, вече на езика на Кралството. Говореше със силен акцент, но разбираемо.

— В момента не. Но когато я видях за последно, беше добре, макар и леко състарена.

— Къде е?

— Май не разбираш целта на тази среща, съветнико. Не сме тук, за да отговарям на въпросите ти — всъщност е точно обратното. И първата ни работа е да установим защо член на воларианския Управителен съвет беше заловен толкова лесно в откритото море.

Арклев клюмна още повече и от него се изтръгна въздишка, в която ясно проличаха умората и поражението му.

— Вече няма Управителен съвет, само Съюзника и елверата, която той е избрал да нарече императрица.

Лирна хвърли поглед към брат Верин. Той беше получил внимателни указания за своята роля, макар че ръцете му трепереха леко, докато допираше един пръст до китката си.

— Елвера означава вещица или магьосница, доколкото си спомням — каза Лирна.

— Името е тръгнало от нея и тя си го е заслужила. — Той вдигна глава и в очите му се появи лек предизвикателен блясък. — Ти си я видяла в деня, когато е накарала своето оръдие да убие брат ти.

Лирна потисна гнева и връхлетелия я порой от ужасни спомени. „Гневът сега е опасен. Може да ме тласне към неразумни действия, а има толкова много за научаване.“

— Брат Френтис я уби — каза тя.

— Просто унищожи една стара черупка. Сега тя си има нова.

— И това създание самичко е заграбило империята ви?

— Тя изпълнява волята на Съюзника. Изглежда, той е решил, че Съветът е излишен за неговите нужди.

— Били са избити?

Той сведе поглед и кимна.

— И все пак ти си оцелял.

— Забавиха ме по делови въпрос в деня, когато той нанесе удара си. Нейните куритаи бяха навсякъде във Волар, избиваха всички, които служат на Съвета, всеки слуга, роб и член на семействата им. Хиляди изстребени за един-единствен ден. Аз успях да избягам и да се добера до пристанището. Семейството ми притежава много кораби, но в момента там имаше само един и се наложи да отплаваме с малко провизии. Корабът пострада тежко при буря преди три дни.

Лирна видя как брат Верин се вцепени и го изгледа въпросително. Нервите му явно не се бяха успокоили, но в движенията му имаше увереност, когато докосна китката си, този път с два пръста.

— Предполагам — каза тя, обръщайки се пак към Арклеу, — че тази нова императрица е съвсем наясно с намеренията ни?

— Вашето нашествие се очакваше през лятото. Тя събира сили в столицата и привиква останалата флота там. Планът на Съюзника беше да тръгнем да ви пресрещнем с хиляда кораба и всички войници, които успеем да съберем. Изглежда, той става нетърпелив и жадува да сложи край на всякакви по-нататъшни неуспехи.

Лирна хвърли бърз поглед към ръцете на Верин и видя, че той отново докосва китката си с два пръста, вместо с един.

— Осъзнавам, че беше нехайно от моя страна — каза тя и посочи младия брат — да не ти представя брат Верин от Седмия орден, младеж с много полезна дарба. Братко, моля те, обясни какви лъжи ми каза този човек.

Верин се изкашля и заговори с малко треперлив глас:

— Аз... аз мисля, че той е присъствал на гибелта на Съвета. Излъга, че е избягал на пристанището и е хванал кораб. Излъга за плана за отблъскване на нашествието.

— Благодаря ти, братко. — Тя погледна отвисоко Арклеу и забеляза, че се е напрегнал от страх, но също така излъчва решително непокорство и отвърща на взора ѝ със стисната челюст и плътно затворена уста. — Лорд Илтис — каза Лирна, — свалете робата на този човек.

Арклеу опита да се съпротивлява — размаха окованите си ръце срещу Илтис, но той го събори с шамар на пода и го затисна с коляно. После съдра робата от гърба му и се видя сложна шарка от пресни белези, които го покриваха от кръста до раменете.

Лирна се обърна към бледия брат Верин, който пребледня още повече под погледа ѝ и отстъпи назад.

— Моля те, доведи лейди Давока — каза му тя. — Тя знае какво да донесе.

10. ФРЕНТИС

Варикумът беше разположен на нисък хълм и представляваше каменна крепост от пет свързани кръгли бастиона. Наложиха се да чакат три дни в хълмовете на юг, докато се появи керван от двайсет фургона, каращи провизии и нови роби за обучение. Керванът беше добре охраняван от смесица от конни варитаи и свободни мечове. За щастие вестта за любимата тактика на Червения брат, изглежда, не бе прекосила океана, защото те реагираха съвсем предвидимо при гледката на група уплашени робини, препъващи се по пътя. Който и да командваше стражата на кервана, бързо прати свободните си мечове, които препуснаха напред да проучат нещата, без да си правят труда да подсигурят както трябва фланговете на колоната. Френтис ги изчака да наобиколят момичетата: наблюдаваше как Лемера разказва през сълзи историята за горкия ѝ убит господар и се свлича на колене от целия преживян ужас. Свободният меч, който предвождаше ездачите, направи грешката да слезе от коня, да я хване за главата и да я завърти насам-натам за оглед, а после залитна назад, когато скритият ѝ нож се стрелна да му пререже гърлото.

Стрелците се погрижиха за останалите свободни мечове. Облак стрели полетя от околните скали, за да ги покоси, а момичетата се нахвърлиха върху все още живите, лежащи на пътя, и камите им се издигаха и спускаха бясно. Френтис поведе групата от освободени роби на Иллиан пеш срещу фланга на колоната. Боец и Чернозъбка се втурнаха пред тях и повалиха по един варитай от седлото. Съдбата на кервана бе решена, когато инструктор Ренсиал и дузината конни бойци го атакуваха в тил и бързо видяха сметката на останалите защитници. Надзирателят умря последен — типично едър мъж, застанал върху първия фургон, който плющеше яростно с бича си към кръжащите ездачи, без да показва нито следа от страх. Иллиан се приведе под камшика му и се метна на фургона, посече му краката и ловко измъкна бича от пръстите му, докато онзи падаше. В Урлишката гора винаги се

бяха опитвали да заловят надзирателите живи; новоосвободените роби обикновено се радваха на това.

Робите наброяваха над трийсет души, предимно мъже, оковани в каруци-клетки по средата на колоната. Имаше и няколко жени, избрани заради своята младост и сила.

— Зрелищата са по-популярни, когато предлагат известно разнообразие — обясни Лекран. — Традиция е да се изправят жени срещу зверове в знак на почит към древните митове. Воларианците са отхвърлили боговете си, но са запазили много от преданията, особено кървавите истории.

Френтис се зарадва да открие, че повечето роби са от Кралството, плюс няколко тъмнокожи алпиранци. Освен това от начина, по който се отнесоха към надзирателя, ставаше ясно, че охотно ще станат новобранци.

— Добре се справихте — каза той на Лемера, която беше приклепнала над тялото на един свободен меч и го лишаваше от всякакви полезни или лъскави вещи. Тя му отвърна със свенлива усмивка, която се стопи и бе заменена от трепване при писъка на надзирателя. — Свободата е труден път — каза ѝ Френтис преди да отиде да намери Трийсет и четири.

— Доволни ли сте от ролята си в това?

Осем погледна към двамата си бивши другари варитаи и кимна. В дните след освобождението си те бяха изстрадали много часове на безсънна болка, породена от липсата на карн. Но също така в очите им се бе появила нова светлина, както и склонност да се взират в небето или околния пейзаж, сякаш ги виждат за първи път. Говореха малко и Френтис беше започнал да се чуди дали наистина разбират положението си, но сега виждаше в погледите им яснота и увереност.

— Ще освободим колкото варитаи можем — продължи Френтис, — но не можем да освободим всички. Нали разбирате това?

Осем кимна пак и заговори бавно с дрезгав глас, оформяше внимателно думите:

— Ние бяхме... мъртви. Сега... сме живи. Ще направим така, че и други... да живеят.

— Да. — Френтис вдигна меча, взет от един убит варитай, и го подаде на Осем. — Много други.

Краткият разговор на Трийсет и четири с надзирателя разкри, че варикумът се пази от най-малко шейсет варитаи плюс дузина надзиратели. За щастие те се бяха посветили предимно на вътрешната защита и не повече от шепа хора бдяха за нападение отвън.

— Гарисаите са пословично трудни за пазене — отбеляза Трийсет и четири. — На тях не им дават наркотици и не са обвързани като куритаите.

— Колко можем да очакваме, че ще освободим? — попита Френтис.

— По преценка на надзирателя, над сто. Но не бива да очаквате, че всички те охотно ще се присъединят към вас, братко, нито пък че ще са лесни за командване. Животът във варикума е жесток и кратък, мнозина умират по време на тренировките, а още по-малко оцеляват след първото си участие в зрелищата. Не е нещо необичайно гарисаите да полудеят от несгодите си.

Френтис хвърли поглед към инструктор Ренсиал, седнал на земята наблизо с онова празно изражение, което сякаш винаги го обземаше след битка. „Значи ще са в добра компания.“

Накара Лекран да играе ролята на надзирател, облечен в черно и с бич в ръка. Самият Френтис и инструктор Ренсиал се бяха облекли като свободни мечове и яздеха до челния фургон, докато се спускаха по склона към главната порта. Липсата на подготовка във варикума личеше ясно от факта, че тя вече бе отворена и един едър мъж излезе да ги посрещне, мръщеше се сурово.

— Закъснявате, шибаняци такива! — изръмжа той на Лекран, после спря и го изгледа подозрително. — Къде е Масторек?

— Ако може да се вярва на бабите от моето село — каза бившият куритай и стана, за да извади брадвата, скрита под жакета му, — в момента търпи хилядолетни мъки отгатък безкрайното море. Можеш да го видиш там.

Надзирателят още гледаше объркано, когато брадвата се спусна и разцепи черепа му.

Френтис смушка коня си напред с изтеглен меч, препусна в галоп през портата и посече един друг надзирател, който отчаяно се мъчеше да я затвори. Двама варитаи се втурнаха откъм един сенчест вход,

вдигнали късите си мечове, само за да попаднат под копитата на коня на инструктор Ренсиал и да бъдат стъпкани. Френтис скочи от седлото и се присъедини към Лекран, който се беше хвърлил в атака с брадва в ръка, следван по петите от тримата бивши варитаи и всички бойци от малката им армия, тъй като Френтис бе решил, че вече няма смисъл да си пестят силите.

В съответствие с предварителния план се разделиха, щом стигнаха до вътрешната крепост. Лекран поведе половината от хората надясно, а Френтис тръгна с останалите наляво. Съпротивата беше спорадична, но ожесточена, по трима-четирима варитаи наведнъж се опитваха да им преградят пътя, но бързо биваха надвити от нападателите. Осем души, плюс Плетача и тримата освободени варитаи, бяха натоварени със задачата да заловят колкото се може повече живи; Плетача мятеше дебелото си въже около някого и го поваляше на земята, а другите се нахвърляха да го вържат. Успехът им не беше голям — успяха да пленят само още седем, преди варикумът да падне.

Френтис заповяда на групата на Иллиан да претърсят за оцелели, после прати Греблото и неговите предрешени хора от Кралството на бойниците с инструкции да си дават вид, че всичко тук върви нормално. Самият той отиде на широкия пясъчен кръг по средата на главната крепост и завари там групичка мъже и жени, строени в защитна формация. Стояха в три плътни дисциплинирани редици, а лицата им бяха мрачни и решителни, макар че оръжията им се състояха само от дървени мечове и копия. Пясъкът около тях бе осеян с телата на надзирателите им, покосени от стрелците, които бяха завладели балкона горе. Изглежда, атаката им беше заварила варикума по средата на следобедната тренировка.

— Те си мислят, че сме бандити, дошли да крадат роби — отбеляза Лекран, когато Френтис влезе в кръга. — Трудно ми е да ги убедя, че не е така.

Френтис прибра меча си и закрачи към групата. Видя ги как се напрегнаха, а очите му различаха белезите по тях. Изглежда, никой не беше останал без рани, дали от камшика или от каквито там страдания бяха понесли по време на зрелищата. Спря на десет крачки от тях и огледа лицата им, търсеше в тях някакъв признак на разпознаване, но видя само подозрение.

— Има ли тук някой от Обединеното кралство? — попита той на езика на Кралството. Получи в отговор предимно озадачени погледи, макар че един човек все пак се размърда при тези думи, светлокож мъж, малко по-възрастен от останалите и с повече белези от тях. Подобно на всички, главата му беше обръсната и той носеше свободна риза, разкриваща жилаво тяло, каквото се постига само с години усърдни тренировки.

— Последният от сухоземните умря преди два дена — каза той с мелденейски акцент и устата му се изкриви в леко презрение. — Те рядко изкарват дълго.

След него заговори една ниска, но мускулиста жена, която държеше дървено копие, насочено към очите на Френтис.

— Кажу ми, че ако смята да ни продава, дано да е готов да си плати с кръв — рече тя на волариански.

— Аз говоря езика ви — каза ѝ Френтис и вдигна ръце с разтворени длани. — И сме дошли само да ви освободим.

— И после какво? — отвърна тя, без въсенето ѝ да омекне ни най-малко.

— Това — каза ѝ той — ще го решите вие.

Общо около две дузини от освободените гарисаи избраха да останат. Мелденеецът беше сред първите, които си тръгнаха.

— Не се обиждай, но чумата да тръшне бунта ви, братко — рече той с дружелюбен тон на портата, стиснал торба с дребни ценности и провизии. — Участвал съм в две зрелища, а това е предостатъчно кръв за един живот. Отивам на брега, където ще намеря нещо, дето да плава, и заминавам за Островите. Предполагам, че жена ми вече си е намерила друг мераклия да я клеца, но все пак домът си е дом.

— Вашият народ ни е съюзник — изтъкна Френтис. — Корабните лордове се съгласиха да сключим официален мир.

— Сериозно? Ами тогава чумата да ги тръшне и тях. — Той се ухили за сбогом и се затича на запад.

— Страхливец — промърмори Лекран.

„Или пък най-мъдрият човек, който съм срещал от дълго време“, помисли си Френтис, докато го гледаше как се отдалечава.

Младата жена от двора за упражнения беше избрана да говори от името на гарисаите и каза, че името ѝ е Ивелда. Френтис долови известна племенна враждебност между нея и Лекран по суровите погледи, които си разменяха, и подобния им акцент.

— Тя е ротха — беше казал той с мрачен поглед. — На тях не може да им се вярва.

— На нашия език „отра“ означава змия — отвърна тя, а ръката ѝ стисна късия меч, който бе взела от купчината пленени оръжия. — Те пият козя пикня и лягат със сестрите си.

Лекран се наежи.

— Ако смятате да се убивате — каза Френтис, чувстваше се прекалено уморен, за да се намеси, — направете го отвън.

Обърна поглед към картата, която Трийсет и четири беше разстлал в луксозното жилище, принадлежало доскоро на главния надзирател на варикума. За голямо раздражение на освободените гарисаи не бяха успели да го заловят жив, макар че се позабавляваха славно с трупа му и сега главата му красеше едно копие, стърчащо по средата на двора за тренировки.

— Воларианският гарнизон без съмнение вече е чул за нас — каза Трийсет и четири и почука по един знак на картата на петнайсет мили северозападно от варикума. — Няма да им е трудно да проследят дирята ни дотук.

— Колко сме всичко? — попита Френтис.

— Двеста и седемнайсет.

— Недостатъчно — отбеляза Лекран.

— Пъзлив сестроебач — каза Ивелда с презрителен смях. — Всеки гарисай тук струва колкото десет варитаи.

— Той е прав — каза Френтис. — Имаме нужда от още бойци.

— Ако дойдат тук, ще трябва да щурмуват стените, за да се доберат до нас — изтъкна Греблото. — Това изравнява донякъде шансовете.

— Не можем да останем, колкото и да се изкушавам да го направя. Освен това като опожарим това място, ще дадем ясен сигнал за намеренията си. Може дори да послужи като призив към онези, които се намират в плен. — Пръстът му се плъзна към група хълмове на трийсет мили на североизток. Пътят дотам беше щедро осеян с

плантации. — Ще се обърнем да ги посрещнем тук, надявам се вече в по-голям брой. Бъдете готови за потегляне след час.

За четири дни нападнаха четири плантации и с всяка атака броят им растеше. По-навътре в сушата поземлените имения бяха по-големи, по-богати на роби и имаше предостатъчно доказателства, че надзирателите в тях показват жестокост, още по-голяма от онази, която бяха видели по крайбрежието. Сред новите им попълнения все така преобладаваха жителите на Кралството; родените в робство проявяваха най-силна неохота да загърбят цял живот на слугуване, а в някои случаи даже се мъчеха да защитят господарите си. Това бе особено видно в четвъртата плантация, където най-верните роби оформиха защитен кордон около собственичката си, сивокоса жена, облечена от главата до петите в черно, която стоеше с изправен гръб и твърдо непокорство в очите, докато вилата ѝ гореше около нея. Пазещите я роби не бяха въоръжени, но бяха сплели ръце и отказваха да помръднат, въпреки заплахите на Френтис.

— Нашата господарка е добра и не заслужава това — каза му една от робините, достолепна жена в дрехи, забележимо по-прилични от тези на повечето роби, които бяха срещали. Другите също бяха добре облечени и по тях нямаше много белези. Тази плантация се отличаваше и с необичайния факт, че беше единствената досега, където не намериха нито един надзирател. Имаше само четирима зле поддържани варитаи, които бяха пленени с лекота, с изключение на единия.

Френтис погледна жената в центъра на кордона и видя как тя избягва погледа му — упорито отказваше да обърне внимание на по-нисш от нея.

— Вашата господарка е забогатяла от труда ви — каза той на едрата жена. — Щом е толкова добра, защо не ви освободи? Елате с нас и ще познаете свободата.

Това не помогна и те останаха по местата си, глухи за всякакви по-нататъшни увещания.

— Убий ги, братко — каза един мъж от Кралството, бившият ковач, освободен при първия им набег, озъби се и плю към кордона от роби. — Те ни предават с това отвратително раболепие.

Откъм другите роби се разнесе одобрително ръмжене, и то не само от хората от Кралството, забеляза Френтис. Освободените бойци ставаха все по-свирепи с всяко следващо нападение, всеки измъчван до смърт надзирател или господар сякаш разпалваше у тях още по-силна жажда за кръв.

— Свободата е избор — каза им той. — Съберете провизиите и се пригответе за тръгване.

Ковачът изсумтя недоволно и посочи с меч си гордо изправената господарка.

— Ами дъртата кучка? Да ѝ пуснем една стрела и може да им дойде акълът в главата.

Олюля се, когато Иллиан изникна до него и му заби един бърз юмрук в ченето.

— Това начинание е под командването на Шестия орден — каза му тя, — а Орденът не воюва със старици. — Ръката ѝ посегна към меч, когато той се въртна към нея, плюейки кръв. — Оспориш ли още веднъж заповедите на брат Френтис — продължи тя с нетрепващ глас, — ще решим нещата със стомана. А сега събирай багажа и тръгвай.

Същата вечер Френтис гледеше как Плетача освобождава пленените варитаи. Бяха се настанили за нощувка на едно възвишение на десет мили северно от вилата на старицата, а варитаите, които сега наброяваха около трийсет души, бяха устроили собствен лагер недалеч от главната част. Те си оставаха предимно мълчалива групичка, взираха се в света с еднакви изражения на почуда и любопитство и рядко се отдалечаваха много от Плетача, което напомняше на Френтис за новородени сърнета, тълпящи се около майка си.

Тримата пленници седяха в центъра на групата им, съблечени до кръста и безстрастни. Плетача приклепна до тях с манерка в ръка. Топна една тънка тръстикова пръчица в манерката и допря върха ѝ до белезите им. Това всеки път предизвикваше рязък спазъм на мигновена агония и пронизителен писък, който сякаш никога нямаше да загуби смразяващата си острота, колкото и пъти да го чуеше Френтис. Когато писъците утигнаха, околните варитаи се приближиха до пленниците, сгушени в краката на Плетача. Той се наведе да докосне всички поред

— слагаше ръка върху главите им, докато те премигнат и се събудят за новия си живот с лица, застинали в маска на объркване.

„Това е ритуал“, осъзна Френтис, като гледаше как всички варитаи се обръщат и вдигат ръце към Плетача, докосват китките си, после ги разделят. „Разкъсана верига“, спомни си той от уроците си по езика на знаците и се зачуди откъде ли са го научили. Въпреки тази проява на почит Плетача с нищо не показва, че се радва на молитвата на варитаите: отвърна им само с бегла усмивка, сбърчил тъжно чело.

— Той жрец ли е?

Френтис се обърна и видя, че Лемера стои наблизо и гледа смаяно варитаите.

— Не, лечител — отвърна той със запъване на алпирански. — Притежава... голяма магическа сила.

— Ти осакатяваш езика ми — каза тя, минавайки със смях на волариански. — В моята страна ли си го научил?

Той се обърна пак към варитаите и трепна при спомените, които би предпочел да забрави.

— Пътувал съм надалеч.

— Аз бях само на осем, когато ме взеха, но спомените ми за дома са още ярки. Село на южния бряг, океан богат на риба и син като сапфир.

— Един ден ще се върнеш.

Тя се приближи до него, свела тъжно поглед.

— Там няма да ме посрещнат с отворени обятия... такава развалена. Никой мъж няма да ми направи предложение, а жените ще ме избягват заради петното върху мен.

— Изглежда, твоят народ има сурови обичаи.

— Те вече не са моят народ. — Тя кимна към варитаите, които помагаха на освободените си братя да се изправят, а неколцина мъльваха тихи думи на утеха и насърчение. — Сега това е моят народ — тези и другите. Ти си крал на една нова нация.

— Вече си имам нация, а и кралицата ми едва ли би търпяла друга корона в кралството си.

— Сестрата казва, че ти си най-великият герой във вашата страна. Нима не заслужаваш собствени земи?

— Сестра Иллиан е склонна да преувеличава. Освен това служителите на Вярата се отричат от всякаква собственост.

— Да, тя се опита да ме научи на вашата вяра. Странна идея, да почитате мъртвите с такава всеотдайност. — Лемера поклати глава, преди да се обърне и да тръгне към главния лагер, а последните й думи бяха толкова тихи, че той едва ги чу: — Мъртвите не могат да отвърнат на обичта ти.

Стигнаха хълмовете след два дни, вече нараснали до над петстотин души, макар че мнозина нямаха свестни оръжия — около половината бяха въоръжени със сопи или земеделски сечива. Все повече от новопостъпилите бяха бегълци, напуснали господарите си, след като бяха чули за големия бунт — хората, избягали от нападенията, разпространяваха вестта за подвизите им. Бегълците носеха и новини за ужаса, който пораждаат те у свободния народ на Ескетия: северните пътища вече били задръстени от черни и сиви, търсещи безопасността на земите, охранявани от по-големи гарнизони.

Френтис ги поведе навътре сред хълмовете. Пейзажът беше предимно гол, осеян с ниски дървета и отличаващ се с монолитите, които красяха лъкатушните склонове. Той избра за главния им лагер едно каменисто плато, което даваше открит изглед във всички посоки, а от север беше защитено от бързо течаща река. Прати инструктор Ренсиал и Иллиан да разузнаят на запад и след двудневна езда те му докладваха, че воларианският гарнизон ги гони с впечатляваща скорост — хиляда души, движещи се в усилен марш с петдесет мили на ден.

— Тази пасмина не може да се изправи срещу хиляда, Червени братко — заяви Лекран същата вечер. — Новите още си мислят, че това е игра, а повечето изобщо не са виждали истинска битка.

— Значи е време да видят — отвърна Френтис. — Не можем да бягаме вечно. — Ще взема стрелците и ще видим дали не можем да разредем малко редиците им. Сестро Иллиан, накарай хората си да почнат да трупат онези камъни в някакво подобие на укрепление. Ти и Греблото отговаряте за лагера, докато се върна. — После се обърна към Лекран и гарисайката. — Мога ли да ви се доверя, че ще свършите някоя работа, без да си пролеете кръвта един на друг?

Ивелда хвърли кисел поглед на Лекран, но кимна, а бившият куритай изсумтя кратко в знак на съгласие. Гледаха как Френтис драска

карта в праха и слушаха внимателно, докато им обясняваше ролите им.

— Много неща в този план могат да се объркат — отбеляза Лекран.

— Даже и да не подейства, би трябвало да намали броя им поне наполовина и хората ни ще имат някакъв шанс в боя. — Френтис се изправи и вдигна лъка си. — Инструктор Ренсиал, елате с мен, ако обичате.

Намериха сенчесто място под една надвиснала скала, където да се скрият, докато гледаха как варитаите навлизат сред хълмовете. Френтис използва далекогледа си, за да открие офицерите. Оказа се лесно да разпознае командира — як мъж на кон по средата на колоната: властността му личеше в отсечените му кимания към помладите ездаци, приближаващи се понякога до него. Колоната се движеше в стегнат строй, но беше заобиколена отпред, отзад и по фланговете от хлабава линия свободни мечове.

— Този човек е малко прекалено предпазлив за моя вкус, инструкторе — отбеляза Френтис и подаде далекогледа на Ренсиал.

Инструкторът го вдигна за кратко, а после му го върна и сви рамене.

— Ами тогава го убий.

Френтис даде знак на ефрейтор Винтен и Далин да дойдат при него и посочи южния фланг на колоната.

— Далин, ти ще дойдеш с мен и инструктор Ренсиал. Винтен, вземи другите и заобиколете. Когато се настанят на лагер, изчакайте да падне здрач и избийте колкото можете повече часовои. Щом свършите, не се бавете, а тръгвайте обратно към лагера.

Градският гвардеец кимна неохотно.

— Не ми се струва правилно да те оставям, братко.

— Свършиш ли работата както трябва, ние ще сме добре. А сега върви.

Следваха колоната до смрачаване и я видяха как оформи квадратен лагер с обичайната смущаваща бързина и прецизност на воларианските войници-роби. Докато гледаше как целият батальон се движи като един голям жив звяр, Френтис се зарадва, че не му се налага да ги срещне на открито, и се зачуди как ли Вейлин е успял да

победи толкова много при Алтор. „Нищо чудно, че тя мислеше, че могат да завладеят целия свят.“

Френтис и Ренсиал оставиха Далин с конете на половин миля от воларианския лагер и се приближиха пеш към северната линия постове. Носеха дрехите си на свободни мечове, общо взето същите като стандартната екипировка, но не толкова еднакви на вид, нагръдниците им бяха украсени с различни драсканици на волариански. Френтис не можеше да разчете думите, но Трийсет и четири му беше превел достатъчно, за да стане ясно, че се състоят от множество цинични и фаталистични лозунги, характерни за ветераните сред свободните мечове: „Свободен по дух, но роб на кръвта“ беше типичен пример. Все пак дрехите им явно приличаха достатъчно на тези на останалите наемници, за да могат да се приближат до първия, когото видяха, без да събудят у него никаква тревога.

— Еба ти студа е тая вечер — поздрави ги весело той, докато пикаеше върху една скала, вдигайки пара.

Инструктор Ренсиал не знаеше и дума волариански, но повтори: „Еба ти студа“ с неестествена точност, преди да пристъпи към мъжа и да му пререже гърлото. Скриха го зад скалата и продължиха нататък. Стигнаха до самия край на лагера, без да ги спрат. Варитаите бяха разположени на интервали от двайсет стъпки — мълчаливи, почти неподвижни стражи, които също не ги спряха, така че двамата влязоха във вътрешността на лагера и стигнаха до голямата шатра в центъра му. Френтис със смайване откри, че пред шатрата стоят двама куритаи; предпазливостта на воларианския командир ставаше все по-дразнеща. Двамата се приближиха до един огън наблизко, клекнаха, протегнаха ръце към пламъците и се заслушаха в тихите откъслеци от разговори, долитащи от вътрешността на шатрата.

— ... всеки ден забавяне ни печели още критики, татко — казваше някакъв глас, изпълнен с младежко нетърпение. — Можеш да се обзаложиш, че онези копелета в Нова Кетия вече трупат огромен капитал от лошия ни късмет.

— Нека — дойде по-спокойният отговор. Гласът беше стар, дрезгав и уморен. — Победата винаги кара критиките да замлъкнат.

— Нали чу разузнавачите вчера! Само през последната седмица са избягали над двеста роби. Ако не смажем скоро този бунт...

— Това не е бунт! — сопна се по-старият глас с внезапен гняв. — Това е нашествие на кръвожадни чужденци и няма да твърдиш нищо друго. В цялата история на империята не е имало робски бунт и нашето семейство няма да опетни името си, като споменава за такъв. Ясно ли е?

Настъпи пауза, преди да дойде нацупеният отговор:

— Да, татко.

По-старият мъж въздъхна и Френтис си го представи как се отпуска в някой стол.

— Дай картата. Не, не тази, другата...

Изчакаха, докато слънцето се скрие зад хоризонта и откъм южния периметър долети тревожна суматоха — Винтен следваше заповедите с обичайната си ефикасност. Френтис скри в дланта си един нож за мятане и погледна Ренсиал.

— Не убивай сина.

Втурнаха се към шатрата, като Френтис махаше трескаво с лявата си ръка и сочеше на юг.

— Командире, нападат ни!

Както се и очакваше, двамата куритаи пристъпиха напред да препречат пътя им, а откъм шатрата долетя ругатня и на входа ѝ се подаде широкоплещест мъж с прошарена коса и попита:

— Какви са тези дрънканици?

„Все пак не е чак толкова предпазлив“, реши Френтис, докато ножът излетя от ръката му и се стрелна между двамата куритаи, за да се забие в гърлото на командира. Той се отмести встрани с танцова стъпка, когато десният куритай скочи, и мечът му срещна с трясък двете остриета, после се завъртя и посече дълбоко ръката на елитния роб. Това почти не забави мъжа — здравата му ръка замахна към гърдите на Френтис и мечовете се сблъскаха сред рой искри, преди Френтис да хване късия меч на обратно, да приклекне и да мушне нагоре към главата на куритая. Върхът на острието го улучи под брадичката и се заби чак в мозъка му.

Инструктор Ренсиал пък довърши другия куритай — блокира един удар отгоре с меча си, а другата му ръка замахна с кинжала изотдолу и намери пролуката в бронята на противника между мишницата и гърдите. Инструкторът отстъпи назад, когато от шатрата изхвъркна друга фигура — висок младеж, който размахваше с две ръце

къс меч и ревеше от гняв и мъка. Ударите му бяха диви и зле насочени. Ренсиал отстъпи в страни, за да избегне едно прекалено дълго мушкане, изби меча от ръцете на младежа и го повали с бърз удар с опакото на дланта си.

Младежът задрапа назад, ръцете му се вдигнаха да предпазят лицето му, а от окървавените му устни се откъсна почти несвързана молба за пощада. Френтис се приближи към него и младежът се дръпна още по-назад, ококорен от ужас.

— Позориш баща си с това държане — каза му Френтис със сурово неодобрение, после кимна на Ренсиал. — Инструкторе, мисля, че е време да си вървим.

Както се бе надявал, атаката на Винтен беше привлякла вниманието към южния периметър и те не срещнаха почти никакви пречки, докато излизаха от лагера и крещяха на всеки срещнат страж, че са подложени на яростно нападение и командирът е убит. Това нямаше голям ефект върху варитаите, но свободните мечове скоро вече бързаха да проверят. Само един се опита да им препречи пътя, плещест кавалерист на средна възраст с поведение, характерно за сержантите по целия свят.

— Видяхте ли почитаемия командир да умира? — попита той и върху грубото му лице личеше мрачна ярост.

— Двама убийци — каза Френтис, влагайки в гласа си нотки на паника. — Убиха куритаите все едно са деца.

— Успокой се — заповяда воларианецът със сержантския си глас и се намръщи леко, щом огледа по-внимателно Френтис и Ренсиал и очите му се задържаха върху покритите им с надписи брони. — От коя рота сте? Име и ранг?

Френтис се огледа и като видя, че наблизко няма никой, който да го чуе, заряза страхливото си прегърбване и се изправи.

— Брат Френтис от Шестия орден — каза той и заби юмрук в лицето на сержанта. — Тук съм по работа на кралицата.

Остави мъжа почти в безсъзнание, но жив. От реакцията му на техните вести заключи, че той отдавна е на служба при загиналия командир и че неговият син би могъл да се възползва от такъв верен съветник.

Далин чакаше където го бяха оставили, от източната страна на една от по-големите скали, и държеше здраво конете въпреки нервността им от усилващата се суматоха в лагера.

— Хайде — каза му Френтис, като се метна в седлото. — Никакво спиране до изгрев-слънце.

Воларианската потеря се забави повече от очакваното: прахолякът, вдиган от предните им ездачи, се появи на хоризонта доста след разсъмване на следващия ден.

— Навремето в Урлишката гора щяха вече почти да са ни догонили — отбеляза Далин.

Френтис вдигна далекогледа си, за да огледа по-добре преследвачите: бяха трийсетина, яздеха скупчени заедно.

— Започвам да подозирам, че всичките им най-добри войници лежат мъртви в Кралството.

Заповяда на Далин да продължи напред с инструкции за Ивелда и Лекран, а двамата с Ренсиал се забавиха, за да оставят някои очебийни следи за воларианците: преобърнат камък, парче откъснат плат на клонката на преципов храст. Изчака, докато ездачите се приближиха на не повече от миля и вече можеше да види как пехотата се точи в тънка нишка зад тях. Яздиха известно време, после спряха на билото на един хълм, очертани на фона на небето. Сега вече пехотата се виждаше по-ясно, дълга колона варитаи, които напредваха в равномерен бяг и все пак съумяваха някак си да се движат в крачка. Предните ездачи се приближаваха с добра скорост и далекогледът на Френтис различи в челото им две фигури: висок младеж, следван отблизо от плещеста фигура, явно насинения сержант. „Скръбта прогонва всяка предпазливост“, помисли си доволно той и извъртя отново коня си на изток.

Лекран се появи пред очите му след около два часа. Беше се качил на един от монолитите с вдигната брадва и му махаше, а измежду скалите от двете му страни изникнаха гарисаите.

— Готово ли е всичко? — извика му Френтис, скочи от коня и се закатери по канарата.

— Ротханската кучка държи южния фланг с половината гарисаи. — Лекран посочи към задънената клисура долу, дълга около двеста

крачки и широка към петдесет. Беше затворена в дъното, където група свободни бойци си бяха направили подходящо очебиен лагер, с дим, издигащ се от готварските огньове, и жалки заслони, издигнати между скалите. — И стръвта е заложена.

Френтис знаеше, че това е риск; можеше само да се надява, че яростта на воларианците ще ги направи слепи за въпроса защо враговете им са избрали толкова лошо място за лагеруване. Лекран обаче не виждаше кой знае какъв риск в плана.

— Воларианците гледат на робите като на нещо по-малко от хора — каза той. — Мислят ги за неспособни на истинска разумна мисъл. Повярвай ми, Червени братко. Ще налапат стръвта отведнъж и ние ще ги накараме да се задавят с нея.

— Ами преципът?

Лекран кимна към мястото, където стрелците на Винтен клечаха зад скалите, току зад северния ръб на клисурата, заобиколени от снопове здраво овързан прецип. Френтис тръгна да слиза от скалата.

— По-добре да си заема мястото. Не забравяй да оставиш няколко свободни мечове да се измъкнат.

Отиде в другия край на клисурата и завари там Иллиан да надзирава приготвянията.

— Казах ти да подготвиш главния лагер, сестро — рече той раздражено.

— Греблото се справя добре — отвърна тя и срещна погледа му без никакъв признак за разкаяние. — А тъй като аз съм обучавала тези хора, не ми се иска да ги оставя да влязат в битка без мен.

Той потисна желанието си да ѝ заповяда да се маха. От ден на ден почителността ѝ намаляваше все повече, тя проявяваше немалка гъвкавост в тълкуванието на заповедите му и често бе готова охотно да защити своето мнение. Френтис знаеше, че това не е задължително лошо нещо. В Ордена винаги идваше време, когато учениците излизаха от сянката на инструкторите си, но той се беше надявал при нея това да отнеме по-дълго; все още имаше много да учи и той се страхуваше от последствията от нейното невежество.

— Стой близо до мен — каза ѝ. — На не повече от една ръка разстояние по всяко време, ясно ли е?

Непокорството ѝ омекна малко и тя кимна. Вдигна арбалета си и го зареди с една стрела, преди да стисне втора между зъбите си, което

вече представляваше познат ритуал преди битка.

— Братко! — Далин стоеше на върха на една скала и сочеше към западния вход на клисурата, където се беше появила воларианската кавалерия.

— Знаете плана! — извика Френтис към другите, докато те се подготвяха, вдигаха разнообразните си оръжия и се нареждаха в хлабава линия. Това бяха предимно някогашните му бойци от Урлишката гора, заедно с по-способните новаци, събрани по време на похода, сред тях и Плетача със своите варитаи, въоръжени с въжета и сопи. Всички бяха вързали върху устата си мокри парцали — нещо, което той се надяваше воларианците да изтълкуват като опит да се избегне разпознаването им.

— Трябва да издържим на първата атака — продължи Френтис. — Когато строят им се разкъса, се разделете на двойки и си пробийте път до средата на клисурата.

Воларианците спряха на сто крачки от тях и започнаха да се строят. Явно в центъра на групата им се водеше оживена дискусия. Френтис позна високата фигура на сина на командира, който се караше с плещестия сержант и жестикулираше нетърпеливо към чакащата ги сбирщина долни роби. „Да атакуваш по нанаторнище на конски гръб по неравен терен — мислеше си Френтис, докато гледаше как сержантът бива усмирен с викове, преди синът на командира да изтегли меч си и да го насочи право към него. — Баща ти наистина би се засрамил от теб, почитаеми гражданино.“

Обърна се към Иллиан, когато воларианците пришпориха конете си в атака.

— Едрият мъж до онзи високия, ако обичаш, сестро.

Стрелата излетя само секунда след като тя вдигна арбалета до рамото си, издигна се и падна по свършено изчислена дъга, за да се забие в нагърдника на сержанта, преди ездачите да са изминали и половината разстояние. Плещестият мъж рухна на каменистата земя и остана да лежи неподвижно. Иллиан презареди арбалета с несъзнателна бързина: притисна със сумтене приклада към диафрагмата си, пъкна следващата стрела на мястото ѝ и захапа друга, всичко това за няма и три секунди — постижение, което Френтис не бе виждал никой да изравни. Тетивата звънна отново, когато ездачите се

приблжиха на двайсет крачки, и един свободен меч се строполи на земята със стрела, стърчаща от шлема му.

Френтис откри, че изпитва неохотно уважение към начина, по който синът на командира се носеше напред, забил шпори в хълбоците на коня си, обзет от жажда да се добере до убиеца на баща си, със сляпа омраза и ярост изписани върху лицето му — опитваше се да измие срама си с храброст, което му пречеше да забележи, че теренът е разпокъсал отряда му и той е изпреварил хората си и атакува сам.

Френтис се втурна към една близка канара, а изпълненият с омраза воларианец, който вече беше на не повече от десет стъпки от него, кривна да го пресрещне. Френтис скочи върху канарата и така се озова на едно ниво със сина. Завъртя се и замахна. Изкованото му в Ордена острие срещна дългата кавалерийска сабя и я строши над дръжката. Воларианецът спря коня си и се опита да го извърти, посегна към резервния къс меч, препасан към седлото му, а после гърбът му се изви в дъга, когато го улучи арбалетната стрела на Иллиан.

Младежът падна, а тя се втурна към него, стъпи с ботуш на врата му и вдигна кинжала си.

— Остави го — каза Френтис, пристъпи напред и халоса воларианеца по слепоочието с дръжката на меча. — По-късно ще видим какво има да ни каже.

Огледа битката, кипяща около тях, и изпита гордост колко успешно бе притъпена воларианската атака: бойците скачаха от скалите, за да повалят ездачите, докато варитаите на Плетача препъваха животните с въжетата си или смъкваха кавалеристите от седлото, преди да им се нахвърлят с размахани сопи. За няколко минути всичко свърши, коне без ездачи побягнаха обратно през клисурата, а всички воларианци бяха убити или пленени. Собствените им загуби бяха леки — четирима мъртви и десет ранени. Но разбира се, истинската битка тепърва предстоеше.

Варитаите се приближиха с типичното си безразличие, макар че касапницата, извършена над кавалерията на свободните мечове, явно бе разтревожила офицерите им, ако се съдеше по това как изтеглиха конете си в задната част на колоната, заповядвайки на батальона да продължава напред. Варитаите се разгърнаха в атакуваща формация, съставена от четири последователни роти, всяка в четири гъсти

редиси; първата настъпваше със своя смущаващо безупречен ритъм, насочила копията си напред на височината на кръста.

Когато варитаите изминаха две трети от дължината на клисурата, стрелците се надигнаха иззад укрытията си и се заловиха за работа. Макар и малко на брой, те вече бяха усъвършенствали уменията си и дъждът от стрели беше слаб, но смъртоносен. Всеки залп покосяваше по десетина-петнайсет варитаи, ала както винаги, войниците-роби сякаш почти не забелязваха това и продължаваха да крачат уверено напред, само лека вълна на несъгласуваност пробяга през редиците им.

Първия сноп горящ прещип полетя от стената на клисурата и падна точно пред първата редица, изпускайки облак бял дим. Бързо го последваха още и скоро вече изглеждаше, че от небето вали огнена градушка. Не след дълго димна пелена обгърна клисурата и варитаите изчезнаха в задушаващия пушек.

Френтис намести влажния парцал върху устата си, вдигна меча и се обърна към бойците наоколо.

— Бийте се добре и нека Покойните водят ръката ви!

Втурнаха се напред през дима и се врязаха в челната рота варитаи. Устремът им бе достатъчен да ги пренесе през всичките четири редици. Френтис и Иллиан кръжаха в танц и посичаха варитаи наляво и надясно. Скоро всичко потъна в хаос от звънтящ метал и крясъци на болка и ярост. Понякога се озоваваха сред гъмжило от врагове и блъскаха и мушкаха, препъвайки се в мъртвите, друг път всички противници изчезваха и те оставаха сами в свят от кълбящ се бял дим, докато какофонията на невидимата битка ехтеше от всички страни. Сегиз-тогиз Френтис зърваше как освободените варитаи смъкват поробените си братя на земята и ги млатят до безсъзнание. Но повечето картини бяха на клане — гарисаите влагаха в задачата цялото си умение и ярост, придобити във варикума. Френтис се разсея за момент от гледката как Ивелда и още двама гарисаи бяха вдигнати от другарите си и хвърлени над една редица варитаи. Те се преметнаха във въздуха като акробати на Летния панаир и се приземиха отзад, за да атакуват враговете в гръб.

— Братко!

Предупреждението на Иллиан дойде с миг закъснение. Френтис се врътна и видя срещу себе си един офицер от свободните мечове, който бе изникнал от дима и препускаше към него. Вече бе прекалено

близо, за да го избегне. Така че вместо това той скочи напред, сграбчи юздите на коня и уви крака около шията му. Животното се надигна на задните си крака, а ездачът му замахна към Френтис. Ударът беше зле насочен, но остави плитка резка на предмишницата му и го накара да се изпусне. Той се тръшна тежко на каменистата земя и въздухът излетя от дробовете му. Претърколи се и се опита да стане, но пое дим в дробовете си и се закашля. Свободният меч беше много по-опитен ездач от сина на командира — извъртя коня си със завидно ездаческо майсторство и го пришпори, вдигнал сабята си, за да отсече главата на Френтис.

Метателният нож на Иллиан го улучи точно над предпазителя на брадичката и го накара да кривне встрани, макар че хълбокът на коня му все пак блъсна болезнено Френтис, докато той се изправяше, и го просна отново на земята. Той глътна още пушек и се насили да стане; търсеше трескаво ездача, но откри, че седлото вече е празно. Очите му зърнаха смътни сенки сред дима на няколко стъпки от него и той се втурна натам и видя Иллиан изправена срещу вече спешения конник. Въпреки ножа, забит в бузата му, воларианецът нападаше сестрата с поредица майсторски удари, дългата му кавалерийска сабя се движеше мълниеносно, докато той напредваше с озъбено и обляно в кръв лице. Иллиан парираше, после скочи напред, изрита го отстрани по лицето и заби ножа още по-дълбоко. Воларианецът залитна, втрещен в нея, и цялата му ярост се стопи, а в очите му се появи отчаяна молба.

Френтис поспря да си поеме дъх. Звуците на битката около тях заглъхваха, а димът се разнасяше. Спретнатите редици на варитайския батальон бяха разкъсани на все по-смаляващи се островчета на съпротива. Даже варитаите не можеха да запазят строя си, когато са слепи.

Френтис пристъпи към Иллиан, докато тя стоеше и гледаше как воларианецът умира.

— Да убиваш без нужда е против Вярата — обясни тя в отговор на повдигнатата вежда на Френтис.

— Така е, сестро — каза той и я стисна леко за рамото, преди да продължи нататък, за да потърси Лекран и да се увери, че ще оставят няколко оцелели да се измъкнат. — Така е.

Тя усеща завръщането му с прилив на радост, неопетнена от свирепата враждебност, с която той обагря ума си. Дългите дни на неговото отсъствие са били тежки. Трудно ѝ е било да овладее самотата, някога забравено чувство, което поражда у нея мъчителна болка, докато тя тъне в спомени за славните им дни заедно. Вместо гласа си сега той ѝ предлага образ, от чиято яснота тя преценява, че дълго е наблюдавал тази сцена, опитвайки се да улови всяка подробност. Стига до извода, че завръщането му не е случайно, каквото и средство да е използвал, за да крие сънищата си досега; той иска от нея да види.

Хиляда или повече варитаи и свободни мечове лежат мъртви в клисура някъде в хълмистите райони източно от Нова Кетия, ако се съди по пейзажа. Хора облечени във всевъзможни доспехи обикалят сред мъртвите, довършват ранените и събират оръжия. Тя открива, че се усмихва развеселено. „Спечелил си победа, скъпи — казва му. — Възхитително! Тъкмо си търсех причина да екзекутирам губернатора на Ескетия.“

Враждебността се усилва, мислите се сгъстяват в думи и сърцето ѝ подскача при звука на гласа му.

„Ела и се изправи срещу мен. Ще довършим това.“

Тя въздъхва, прокарва ръка през косата си и оставя взора си да се зарее над сивия океан, простиращ се зад скалата. Започва да вали, по северозападното крайбрежие зиме винаги е влажно, макар че морето е по-спокойно от обикновено. Робите ѝ се приближават забързано, понесли тента, жадуващи да заслонят императрицата си от стихии. Тя ги отпраща с раздражено махване с ръка. Те са опитни роби, грижовни до крайност, но за една жена, свикнала на лишения и опасности, посветеността им на удобството ѝ е дразнеща и това я кара да не съжалява за участието, която ги чака.

„Извинявай, любими — казва му тя, вперила очи в хоризонта, и сърцето ѝ бие учестено от радостно очакване. — Но си имам работа тук. Ще се наложи да се позабавляваш още малко с робите ми.“

Враждебността утихва и преминава в неохотно любопитство. Тя се засмива тържествуващо, когато първите мачти се появяват на хоризонта, вдига поглед към небето и вижда, че е покрито с облаци. Дава знак на капитана на ескорта си да дойде при нея, арисай като

всички останали, издигнат поради малко по-овладяната си жестокост.

— Избийте робите — казва му тя. — Освен това преди около миля подминахме едно село. Не бива да има свидетели на присъствието ми тук. Погрижи се.

— Императрице. — Той се покланя и лицето му излъчва почти обожание, макар че, както и при другите, жестокостта рядко липсва в очите му. Извързва се и тръгва към робите, като вади меча си.

Крайниците ѝ треперят, докато се обръща пак към морето, глуха за писъците, и призовава дарбата си. Малко съжالياва за тази необходимост, защото е започнала да се привързва към сегашната си черупка. Но във Волар я чака друга, малко по-висока, макар и не толкова атлетична.

„Формалностите трябва да се спазват, любими — казва му тя. Вдига ръце и се съсредоточава върху облаците, гледа ги как се понасят в танц в отговор на дарбата ѝ. — Време е една императрица да приветства една кралица.“

11. ВЕЙЛИН

Следващата буря бе по-дълга от първата, цели два дни мъчително кретане зад създадения от дарбата на Кара щит. Постоянното усилие я бе принудило да намали обхвата му, така че се налагаше да се движат в плътна група и гвардейците на Орвен вървяха рамо до рамо със сентарите на Алтурк. Въпреки цялото блъскане и нежелана близост нямаше неприятности; бушуващата от всички страни свирепа буря не оставяше място за други грижи. На втория ден Кара почна да залита, на няколко пъти падна на колене и успя да задържи щита само защото споделяше сили едновременно с Кирал и Маркен. Докато падне нощта, всички други Надарени бяха споделили толкова, че се намираха на ръба на припадъка, а Кара едва успяваше да остане в съзнание, ломотеше трескаво, а от носа и очите ѝ течеше кръв.

— Трябва да сложим край на това! — сгълча го Лоркан, който сам едва се държеше на крака. — Ако продължава така, ще умре.

Вейлин обърна въпросителен поглед към Мъдрия мечок. Стариият шаман се намръщи и си проправи път до края на отряда, за да подаде жезъла си през щита в свирепата бяла фъртуна отвън.

— Вятърът отслабва, но бавно — отвърна той. Поколеба се, хвърли поглед към Кара, после изправи решително снага. — Направете кръг, с конете от външната страна. Покрийте всяка плът и се дръжете близо един до друг.

Беше нужно малко недодялано маневриране, за да се наредят конете и понитата в кръг, и за това време Кара отслабна още повече.

— Спри вече, Малка птичко — каза Мъдрия мечок, който все така пренебрегваше истинските им имена в полза на онези, които бе избрал сам.

— Не мога — прошепна тя със затворени очи, от които се стичаше кръв. — Бурята... цената.

— Бурята утихва — каза той и сложи длан на челото ѝ. — Спри вече.

Тя изстена, клепките ѝ запърхаха за момент... и щитът падна.

Студът ги халоса като чук и изтръгна болезнен стон от всяко гърло. Всички се записриваха под напора му, притискаха се един към друг в инстинктивна нужда. Вейлин държеше здраво юздите на Драскун, Дарена беше увила ръце около кръста му, а Кирал се бе сгушила до гърба му и напяваше тихичко на лонакски. Думите не означаваха нищо за него, но тонът му беше познат: предсмъртна песен. Конете и понитата цвилеха, мятаха се от ужас и се надигаха на задните си крака, изтръгваха се от поводите, за да се втурнат в бурята. Драскун пръхтеше и тъпчеше с копита, и със силно протестиращо цвилене изпъна юздите в ръцете на Вейлин, заплашвайки да го издърпа от групата. Вейлин заскърца със зъби и ги дръпна здраво, за да притегли коня по-близо до себе си, и се притисна към него заедно с Дарена, с надеждата, че слабата топлина може да му вдъхне увереност. Драскун изцвили пак, но се успокои, вероятно по-скоро заради отслабващия ефект от студа, отколкото от някаква инстинктивна вярност.

Времето сякаш се проточи, докато търпяха свирепите атаки на бурята. Всяка секунда бе изпитание за издръжливост. След първия час конете почнаха да измират, отпуснаха се на земята в мълчаливо изтощение, а ездачите им се сгушваха зад бързо замръзващите трупове. Вейлин чу как и други лонакски гласове се надигат в същия напев, още предсмъртни песни, дарени на вятъра, които заглъхваха, докато безкрайните минути продължаваха да се точат.

Беше започнал да клюма, когато усети бурята да отслабва — острият като нож мраз внезапно изчезна. Той пусна юздите на Драскун и потисна един вик на болка при чувството как животът се връща в полузамръзналите му пръсти. До него Дарена се размърда и през слоевете кожи се мярна уморена усмивка. За негово смайване Драскун беше още жив, макар и смъкнал се на колене, със сняг натрупан около хълбоците, и мигаше с печалните си очи срещу Вейлин, докато той го чешеше зад ушите.

Направиха проверка и установиха, че половината лонакски понита са мъртви, както и една трета от конете на гвардейците. Четирима сентари също бяха умрели, все воини ветерани, с около десетина години по-възрастни от другарите си. По лонакски обичай Алтурк събра притежанията им и ги раздаде на другите сентари,

скупчили се около телата. Не беше изречена нито дума; единственото внимание, което оказаха на мъртвите, беше по един кратък поглед.

Вейлин се приближи до Мъдрия мечок и видя, че погледът на шамана шари по леда наоколо, а челото му е сбърчено тревожно.

— В коя посока? — попита Вейлин:

Мъдрия мечок продължи огледа още момент, после сведе очи.

— Никоя.

— Но цената...

— Лед се чупи от всички страни. — Шаманът описа кръг с костения си жезъл. — Няма къде вървим. Този път всички ние платим цена.

Зачакаха. Хората от Кралството се гушеха около огньовете си, а лонаките бяха заети с разфасоването на умрелите коне и понита. В края на краищата месото не биваше да отива нахалост.

Вече познатото им гръмовно пукане отекна скоро след изгрев-слънце. Звукът продължи много по-дълго отпреди, ледът даде пълна воля на страданието си и от всички страни се издигнаха стени от бяла мъгла. Внезапно повърхността под нозете им се раздвижи и небето сякаш се люшна, когато ледът на мили околоръст се напука с гръмовен екот. Последвалата тишина им се стори оглушителна, всички членове на отряда бяха изпопадали на колене и се озъртаха в очакване на някаква катастрофа. Но не се случи нищо. Ледът се поклащаше леко под тях, докато целият масив се носеше бавно, но неизменно на изток.

Вейлин отиде при Мъдрия мечок на ръба на ледения къс, на който се бяха озовали, и се взря надолу към бездната между тях и най-близката ледена плоча.

— Ледът е добър — каза шаманът с изненадващо спокоен глас.

— Добър ли? — попита Вейлин.

— Острови на изток. — Бледа усмивка заигра по старото лице на Мъдрия мечок. — Дом.

През следващата седмица времето остана тихо, а те се приспособяваха към живота в новия си дом. Ледената плоча беше широка триста крачки, което им позволяваше да разпънат лагер, а

благодарение на бурята бяха добре запасени с конско месо. От време на време плочата се блъскаше в някоя от съседните и ледът трепереше от удара, но сега-засега не се пукаше. Вейлин се тревожеше повече от все по-късите дни, отколкото от неспособността им да се придвижват. Дългата нощ приближаваше и той не хранеше никакви илюзии относно шансовете им, когато тя настъпи.

— Ти нямаше избор — каза му Кирал една сутрин. Беше отишъл до края на плочата, което се бе превърнало в нещо като ежедневен ритуал за него. Вече се намираха толкова далеч на север, че Авенсюра можеше да се зърне за кратко между залез и изгрев и сияеше по-ярко, отколкото я бе виждал преди. „Под нейната светлина не се водят войни.“ Знаеше, че това е само древна заблуда. Живот, смърт, любов, война. Всичко това щеше да се разиграва по света до края на времето, а Авенсюра изобщо не се интересуваше. Тя беше просто звезда.

— Тези хора ме последваха — каза той. — Изглежда, към гибелта си.

— Песента те позова и ти откликна. Освен това пътешествието ни още не е свършило.

Тя говореше със спокойна увереност, но Вейлин не можеше да потисне скептицизма си. Махна към бавно движещия се около тях лед.

— В нея няма ли предупреждение за това?

— Тя звучи предупредително още откакто започнахме това пътешествие. Но крие и увереност. На прав път сме и вечният човек ни очаква. Знам това.

Първият остров изникна пред очите им след четири дни, малко заснежено възвишение на няколко мили на юг, а ден по-късно се появиха и няколко негови по-едри братовчеди. Сблъсъците на плочата зачестиха, когато навлязоха в протоците между островите. След много часове на непрестанно треперене и зловещо пукане, което разтърсваше леда под нозете им, тя най-накрая изстърга и спря.

Мъдрият мечок ги поведе по вече напукания лед към най-близкия остров, по-висок от другите, с голи скали, стърчащи от заснежените склонове. Настроението му помрачня, когато заобиколиха по южния бряг и стигнаха до няколко колиби под една висока скала. Те бяха с конусовидна форма и стените им бяха от тюленови кожи върху рамка

от кост и дърво. От занемарения им вид личеше, че отдавна не са ползвани. При много от тях липсваха кожи, други пък бяха полуразрушени от постоянните атаки на стихииите.

— Познаваш ли това място? — попита Вейлин шамана.

— Ловен лагер на Мечия народ — отвърна онзи. Стоеше неподвижно, с безизразно лице.

— Можем да продължим — предложи Вейлин, доловил неохотата му. — Да намерим друг остров.

— Най-близкият на два дни път. — Мъдрият мечок тръгна решително напред и посочи с жезъла си на север. — Идва още буря. Ние почива тук, докато отминем.

Постегнаха колибите, доколкото можаха, като използваша конска кожа за покриване на дупките. Нощта се спускаше бързо и носеше хаплив вятър. Всички вече бяха свикнали с прищевките на леда и със скоростта, с която може да връхлети една буря, и това бе породило много по-близко сътрудничество между сентарите и гвардейците на Орвен. Те работеха заедно с безмълвна ефикасност, като че ли езиковата бариера изобщо не им пречеше.

— Някога ледът правел всички хора братя — каза Мъдрият мечок същата нощ. Бяха поправили пет колиби — достатъчно, за да подслонят целия отряд от бурята, която вече виеше навън, — а конете бяха прибрани в една колиба заедно с малкото останал им зоб. Сега шаманът седеше край огъня в средата на пода, а димът се издигаше към малък отвор в покрива, докато той дялкахе нов символ върху костения си жезъл.

— Дългата нощ тогава била по-дълга, не месеци, а години — продължи той, вперил поглед във върха на ножа, с който дълбаеше костта. — Нямало племена, само един народ. Дългата нощ направила това. Когато свършила, един народ станал три, вече не братя.

Млъкна, за да духне прашеца от остъргана кост върху жезъла; видяха се неравно разположени точици, съединени с линия.

— Какво означава това? — попита Кара и се приведе напред. Все още беше стряскащо слабичка, но през времето на плочата си бе възвърнала до голяма степен силата, макар Вейлин да се съмняваше, че би издържала достатъчно, за да ги опази от буря.

Мъдрият мечок се намръщи, търсеше верните думи.

— История, която сега се разказва — рече той накрая и плъзна поглед по Надарените. — История за път и събиране. Когато бурята свърши, ние напишем нова история, за учение и битка.

Три дни по-късно Мъдрия мечок ги поведе на югоизток. С всяка миля островите ставаха все по-големи и многобройни, а по̀ на юг на някои от тях даже започнаха да се появяват малко дървета и храсти. Все пак нямаше много храна за конете и тъй като зобта вече бе свършила, скоро остана само Драскун, който се мъкнеше подир Вейлин и главата му клюмаше все по-ниско.

След смрачаване Мъдрия мечок събираше Надарените и се опитваше да им предаде част от своето знание, макар че вълнението му, тяхното невежество и все още зачатъчните му познания по езика на Кралството силно затрудняваха тази задача.

— Говори! — заповяда той на Дарена, като вдигна ръката ѝ и я залепи върху челото си.

— Какво да говоря? — попита объркано тя.

— Не с уста — сопна се той и посочи с пръст слепоочието ѝ. — Говори една дума, тук.

Дарена затвори очи, съсредоточи се и притисна още по-силно длан към челото на стареца, но той само изсумтя смаяно.

— Призови сила — каза ѝ. — Не цялата. Само малка сила.

Дарена въздъхна и опита пак, вцепени се леко, лицето ѝ се отпусна и придоби позната бледност.

— Кула! — каза Мъдрия мечок с доволен кикот и добави: — Сега спира. Не използва прекалено много.

Дарена свали ръка от челото му и сви пръсти, на лицето ѝ се четеше объркване и смайване.

— Не знаех... Всички Надарени ли могат да го правят?

— Всички със сила, да. Дарби се променят, сила не. Всичко е едно. Елате. — Той събра останалите Надарени и ги поведе към бойните си котки, които чакаха кротко наблизо. Посочи най-едрата, която също като другите бе все още доста проскубана, но забележимо по-добре хранена, отколкото когато я бе заловил с дарбата си.

— Говори — каза той на Дарена. — Дай заповед.

Дарена се приближи към звяра с явен трепет, защото въпреки привидното му спокойствие тя беше виждала кървавата работа на Снежинка, която обикновено изглеждаше не по-застрашителна от възголямо котенце. Спря на крачка-две от котката и посегна предпазливо да я докосне по едрата глава, после затвори очи да призове отново дарбата си. Котката премигна, отпусна се на леда и се претърколи по гръб, вирнала лапи. Дарена се засмя радостно и коленичи да прокара длани по рунтавия ѝ корем.

— Всички опита. — Мъдрия мечок посочи с жезъла си към другите Надарени, после го размаха към котките. — Избира, дава имена. Сега те ваши.

Кара пристъпи напред с явен ентузиазъм, а също и Кирал, докато Лоркан и Маркен бяха доста по-предпазливи.

— Ами ако хапят? — попита Лоркан шамана, докато правеше малка крачка към една от двете останали котки.

— Тогава ти умира — отвърна Мъдрия мечок. — Не им позволява.

Погледът на Вейлин се премести рязко върху Кирал, която се надигна от избраната от нея котка, най-малката в групата, с оръфано ляво ухо. Усмивката ѝ помръкна и тя се взря на изток с внезапна свирепа настойчивост.

— Опасност ли? — попита я Вейлин, като се приближи до нея.

— Нова песен. — Тя трепна леко и поклати объркано глава. — Много стара, много особена.

Мъдрия мечок дойде при тях и каза нещо на собствения си език. Изражението му беше по-скоро предпазливо, отколкото уплашено, когато добави:

— Вълчийт народ.

По първи зори той ги отведе на друг остров, най-големия, който бяха видели досега, покрит с големи петна от голи скали и с малка групичка дървета и храсти по източния край. Вейлин пусна Драскун да се храни с каквито оскъдни листа можеха да предложат храстите. Бойният кон изпръхтя благодарно и се зае с първото си ядене от дни насам.

— Трябваше да те нарека Силен, нали? — попита Вейлин, докато изтупваше скрежа от палтото си. — Съжалявам за всичко, което изтърпя, приятелю.

Драскун изпръхтя отново и продължи да дъвче.

Вейлин завари Мъдрия мечок да го чака на мястото, където брегът на острова се срещаше с леда. Наблизо Железен нокът гложгаше конска бедрена кост.

— Ние отива, другите остава — каза шаманът. — Вълчи народ не мрази като Котешки народ, но не хареса много хора на техен лед.

— Къде ще ги намерим?

Мъдрия мечок се засмя тихичко, обърна се и тръгна. Железен нокът стана и се заклатушка след него, стиснал кокала между зъбите си.

— Те намерят нас.

Вървяха на изток, докато падна нощ и в небето отново затанцува зеленият огън. Мъдрия мечок седна да си почине на ниска купчина лед с формата на пиедестал, обърна взор към небето и запя своята песен на предците си.

— Какво им казваш? — попита Вейлин, когато той млъкна.

— Мечият народ още жив. Аз още жив, но няма много чака.

— Толкова ли си нетърпелив да отидеш при тях? Да бъдеш отново с жена си?

— Тя сега с мен, гледа. — Мъдрия мечок му хвърли кос поглед. — Ти мислиш, че това... приказка. Как ваша дума... дума за неистинска история.

— Лъжа.

— Да. Лъжа. В език на Мечия народ няма дума за лъжа.

— Лъжата пак си е лъжа, дори да нямате дума за нея. Но не, аз не мисля, че това е лъжа. Вярвам, че твоят народ, а също и моят, са създали легендите, за да разбират по-добре един свят, в който често няма много смисъл. А с времето една легенда се превръща в своеобразна истина.

— Какво легенда?

— Стара история, разказвана много пъти и преиначавана с разказването. История толкова стара, че никой не може да каже дали някога наистина се е случила.

— Ти имал сила когато ние срещнали. Песен като на Момиче лисица, но по-силна. Това легенда?

— Не, съвсем вярно си е. Но също като една легенда, си има край.

— Не. — Мъдрия мечок вдигна жезъла си и посочи играещите в небето светлини. — Нищо няма истински край. Тези истории живеят вечно.

Озърна се през рамо, когато Железен нокът изръмжа тихо и се надигна да подуши въздуха.

— Идват много. — Шаманът въздъхна и се изправи. — Боен отряд. Дръж ръце празни.

Първи се появиха ястребите-копия — седем от големите птици се спуснаха от облаците и закръжиха над тях, като от време на време пикираха толкова ниско, че караха Вейлин да се приведе. Той беше чувал от Дарена достатъчно истории, за да разбира смъртоносната сила на птиците, но все пак се изненада от размерите им; прецени, че размахът на крилете им е поне седем стъпки. Клюновете им бяха дълги като върхове на копии и той забеляза върху ноктите им да блестят стоманени шипове.

— Един шаман ли ги управлява всичките? — попита Вейлин Мъдрия мечок.

— Ако достатъчно силен. Те виждат и той вижда. — Взорът на шамана се спря на източния хоризонт и в тона му се промъкна нотка на мрачно предчувствие. — Малцина достатъчно силни да обвърже толкова много.

Малко по-късно на хоризонта се появиха смътни точки, отначало само десетина, които обаче скоро се увеличиха, докато Вейлин не преброи около петдесет. Щом се приближиха, те се превърнаха в тичащи вълци, които се носеха по леда без никакво усилие, бързо и грациозно. Когато стигнаха до Мъдрия мечок и Вейлин, плътната им групичка се раздели и оформи около двамата почти идеален кръг. Клечаха и ги гледаха с кротко безразличие, всички със съвсем бяла козина и по-едри от всеки вълк, който Вейлин бе виждал — освен един.

Скоро на хоризонта се появиха още точки, които се движеха не толкова грациозно, но почти със същата бързина. Гледката беше толкова непозната, че Вейлин отначало не бе сигурен какво вижда —

впрягове от вълци, които теглеха нещо зад себе си. Когато се приближиха, осъзна, че вълците теглят шейни, с по трима мъже във всяка, въоръжени с копия и прави лъкове, подобни на носените от сеордите. Вълците, теглещи шейните, бяха по-дребни от онези, които ги заобикаляха, и забележимо не толкова кротки — ръмжаха и щракаха със зъби един срещу друг, когато шейните спряха. Вейлин бързо преброи мъжете, докато слизаха; бяха над сто, по-малко от собствения им отряд, но това беше техният лед и те имаха вълци и ястреби.

Воините от шейните се разгърнаха, за да образуват втори кръг извън този на вълците, и две фигури закрачиха напред към Вейлин и Мъдрия мечок. Едната имаше телосложение, подобно на това на другите жители на леда, които Вейлин бе виждал: малко над пет стъпки висока и набита. Втората обаче се извисяваше поне колкото него, широкоплещеста, но слаба и атлетична.

— Познаваш ли ги? — попита Вейлин Мъдрия мечок.

Шаманът поклати глава. Изражението му бе по-напрегнато и от момента, в който се бяха изправили срещу Безокия.

Двете фигури спряха недалеч от тях и посегнаха да свалят кожите, покриващи лицата им. По-ниската се оказа жена на средна възраст с високите скули и широкото лице, характерни за хората от леда. От начина, по който гледаше Мъдрия мечок, личеше, че го познава, даже уважава, макар че това не правеше държането ѝ по-малко напрегнато. Вейлин забеляза, че тя също носи костен жезъл, покъс от жезъла на Мъдрия мечок, но също така украсен с резба. Високата фигура до нея свали кожената си маска, за да разкрие лице на младеж няколко години по-млад от Вейлин, върху което обаче нямаше и помен от чертите на ледения народ. Безпокойството на Вейлин се усили, щом забеляза цвета на мъжа: бледа кожа и тъмни, почти черни очи и коса като на много от видените от него воларианци.

Жената каза нещо на собствения си език, обръщайки се към Мъдрия мечок, който отговори с кимване и няколко думи.

— Шаман поздравява шаман — обясни той. — Това... обичай.

Погледът на жената се насочи към Вейлин и го измери от глава до пети, преди да кимне на спътника си. Онзи го поздрави с предпазлива усмивка, която издаваше младежко неудобство при важна среща.

— Майка ми пита за името ви — каза той на езика на Кралството. Говореше с отсечени гласни и силен акцент, но все пак се разбираше лесно.

— Майка ти ли? — Вейлин започна да мести поглед между двамата и повдигна вежда.

— Да — отвърна младежът. — Многокрилата, шаманка на Вълчия народ от Дървесните острови. Аз съм синът ѝ, наречен Дългия нож по съгласие на народа.

— Наистина ли? — Вейлин се взираше в него и остави мълчанието да се проточи. Младежът държеше ръцете си отпуснати покрай тялото. Не носеше оръжие, но Вейлин беше сигурен, че има под кожата си поне един нож и умее да го използва. Забеляза също така как вълците наоколо изведнъж застанаха нащрек и вдигнаха глави сякаш в отговор на някакъв нечут зов.

— Твоята... майка не е единственият шаман тук — каза Вейлин. — Тя командва ястребите, а ти — вълците.

Младежът скръцна със зъби и се насили да се усмихне.

— Да. И ние питаме за името ти.

— Първо аз ще чуя твоето, воларианецо. Истинското ти име. Бях принуден да убия твърде много твои сънародници, за да се доверявам толкова лесно.

Приклекналите вълци се надигнаха като един и ръмжене се разнесе от всяко гърло, когато младият мъж се наежи.

— Аз не съм воларианец — заяви той непреклонно.

Многокрилата заговори отново — изрече само няколко кратки думи, но те явно стигаха, за да накарат младежа да потисне гнева си. Вълците се отпуснаха пак и той вдиша дълбоко, за да се успокои.

— Рожденото ми име е Асторек Анвир — каза той. — И питам за твоето.

— Вейлин Ал Сорна, граничен лорд на Северните предели по волята на кралицата.

Многокрилата размаха костения си жезъл срещу него и възкликна гърлено с внезапно изкривено от раздражение лице.

— Майка ми казва, че имаш и друго име — преведе Асторек Анвир.

— Еорилите ме наричат Авенсюра — каза Вейлин. — А сеордите — Берал Шак Ур.

— Не знаем тези думи — каза Асторек. — Обясни значението им.

— Авенсюра е ярката звезда, която се появява в утринното небе. Берал Шак Ур означава Сянката на гарвана.

Асторек и Многокрилата се спогледаха с внезапно помрачнели лица. Не казаха нищо, но по това как Мъдрия мечок се изпъна Вейлин разбра, че общуват по друг начин.

— Събери хората си — каза след момент Асторек. — Ще ни последваш.

— С каква цел? — попита Вейлин.

— Ела и ще разбереш. — Воларианецът се обърна и тръгна към шейната си. Вълците станаха като един, за да заприпкат от двете му страни, докато господарят им подхвърли през рамо няколко последни думи: — Или пък остани тук и умри, когато се спусне Дългата нощ.

Островът се простираше на няколко мили в двете посоки, щедро покрит с дървета, а в центъра му се издигаше стръмна планина от нашарен със сняг гранит.

— Вълчия дом — нарече го Мъдрия мечок, давайки груб превод на непроизносимото му истинско име. — Не виждал това от много години.

Бяха вървели четири дни по леда, който ставаше забележимо потънк с напредването им на юг. Обхващаше ги трепет да гледат през него, когато слънцето се издигне високо и светлината му заиграе по мехурчетата, видими под дебелата не повече от няколко стъпки преграда.

— Лете се топи — обясни Асторек. — Островите остават изолирани и можеш да стигнеш до тях само с лодка. Но пък лодки си имаме предостатъчно.

Досега той се беше показал любезен водач, който не се обиждаше от инстинктивното подозрение на сентарите, нито от откритата враждебност на хората от Кралството.

— Не ми се струва мъдро да се доверявате на такъв като него, милорд — посъветва го Орвен, който гледаше воларианеца със същото мрачно изражение като своите войници. Подобно на всички хора от Кралството, той беше принуден да зарече ежедневния режим за

поддържане на опрятност и сега изглеждаше малко дивашки, рошавата брада и дългата коса го правеха почти неразпознаваем. — Вече знаем на собствен гръб колко добре използват те шпионите си.

— Той не е шпионин — каза Кирал, единствената в отряда им освен Мъдрият мечок, която не показваше враждебност към младия шаман. — Песента ми не показва измама.

— Тези хора му вярват — изтъкна Вейлин, защото Орвен явно не намираще голяма утеха в думите на ловкинята. — А Мъдрият мечок вярва на тях. Освен това нямаме кой знае какъв избор.

Множество Вълчи хора се бяха събрали върху една издадена в морето ивица земя на западния бряг на острова, няколкостотин мъже, жени и деца, които се взираха в новопристигналите с нескрито любопитство. Около тях се бяха скупчили няколко глутници вълци, всяка наброяваща по десет или повече животни, с по един шаман в центъра ѝ, а над главите им кръжеше голямо ято ястреби-копия. Многокрилата вдигна костения си жезъл, за да заповяда спиране, и един мъж излезе напред да ги посрещне — малко по-висок от нея и с по-широко телосложение от повечето хора на леда. От топлотата на прегръдката, с която мъжът дари Многокрилата и Асторек, Вейлин заключи, че става свидетел на събиране на семейството.

— Баща ми ви поздравява с добре дошли — предаде Асторек. — Той е водачът тук. На вашия език името му означава Китоубиеца.

— Благодаря му за неговото гостоприемство — отвърна Вейлин и забеляза, че за разлика от Многокрилата, шаманът трябваше да преведе думите му на глас на вожда на Вълчия народ.

Китоубиеца удостои Вейлин със същия внимателен оглед като жена си, макар че лицето му беше много по-дружелюбно.

— Той казва, че е странно, когато една стара приказка придобива плът — преведе Асторек.

Вейлин понечи да поиска разяснения, но Китоубиеца вече бе отминал нататък, за да се приближи към Мъдрият мечок с разтворени обятия. Те се прегърнаха и си размениха поздрав на езика на ледения народ, в който Вейлин все още не откриваше никакъв смисъл, въпреки че го слушаше от седмици.

— Мислехме, че Мечият народ е напълно заличен — обясни Асторек. — Баща ми се радва да види, че сме грешали.

— Те воюваха с воларианците — каза Вейлин. — Бяха изтласкани през леда, за да намерят убежище в нашите земи. Виждам, че с вашия народ не е така.

Лицето на Асторек помрачня и Вейлин забеляза съчувственото трепване на Кирал, което го накара да се зачуди каква ли нотка долавя тя в песента си.

— Ние също водихме война — каза воларианецът. — Беше грозна, но кратка.

Селището се намиреше на миля нагоре по брега. Вместо да разчисти гората, Вълчийт народ бе устроил дома си сред дърветата. Те бяха предимно борове, смесени с брези, високи и достатъчно силни да поддържат мостчетата, изградени между тях, и клоните им бяха щедро накичени с въжета и стълби. По-големите жилища се намираха на земята, дървени конични структури, отчасти покрити с мъх и струпани около дърветата, сякаш са порасли в сянката им като гигантски гъби. Гостите бяха отведени до най-голямата постройка — внушителна кръгла сграда, построена около най-високото дърво, чийто дънер стърчеше от центъра на дървения под и се издигаше през покрива. Отвътре бе обзаведена с множество ниски маси, но без столове: Вълчийт народ имаше навика да седи върху купчини кожи, които при нужда се пренасяха от къща в къща. Когато въведоха Вейлин и останалите, пространството вече бе започнало да се изпълва с множество хора. Асторек ги насочи към група маси, наредени около централното дърво.

— Това ли е съвещателната ви зала? — попита Вейлин, като се настани върху една от купчините кожи с Дарена до себе си. — Мястото, където се взимат решения — уточни той в отговор на объркания поглед на младия воларианец.

— Решения. — Асторек се засмя тихичко и хвърли поглед към човека, когото бе нарекъл свой баща и който в момента заемаше мястото си, като махна на Мъдрият мечок да отиде при него. — Всички решения са били взети много отдавна. И то не от нас.

Преди Вейлин да успее да попита още нещо, Алтурк се отпусна срещу него и промърмори:

— Моят народ досега щеше да ни е нахранил. Или убил. — Сентарският боен вожд беше загубил тегло по време на прехода, като всички тях, но докато другите се бяха възстановили до голяма степен през последните дни, при него пораженията от леда, изглежда, се задържаха. Лонакските мъже не си пускаха бради и лицето му изглеждаше мършаво като череп, върху някога голата му глава стърчаха рошави кичури черна коса, а мускулите на ръцете му вече не бяха толкова големи. Дълбоката мъка, която Вейлин бе забелязал у него в планините, също не се беше разсеяла и той се зачуди дали Алтурк умишлено не се е вкопчил в нея, оставяйки скръбта да го стопи, може би с надеждата, че ледът ще свърши онова, което битките не са успели.

— Би трябвало да се радваш — каза Дарена на лонака. — Сега имаш да разказваш най-великата история, като се прибереш вкъщи.

— Алтурк никога не споделя разкази край огъня — рече Кирал. — Макар сестра ми да казва, че веднъж имал история, която би засрамила всички останали. Защото Алтурк, както потвърждава самата малеса, веднъж чул гласа на един бог.

Алтурк удари с ръка по масата, изръмжа нещо на собствения си език и изгледа свирепо Кирал. Вейлин се приготви да стане и да я защити, но ловкинята само се усмихна, срещна погледа му без никакъв страх и каза на лонакски нещо, което после побърза да преведе за Вейлин и Дарена:

— Една неразказана история е прахосано богатство.

Не след дълго донесоха храна, дървени подноси, отрупани с печени меса, а също и купи с ядки и горски плодове.

— На вкус е като тюленското — отбеляза Алтурк, след като отхапа голям зальк месо. — Ама не толкова жилаво.

— Морж — обясни Асторек, като дойде да седне на масата им. — Зимно месо. Лете ядем предимно лосове. — Изгледа любопитно Алтурк и Кирал, местейки поглед между тях и Вейлин. — Вие не сте от едно племе.

— Да, не сме — потвърди Алтурк, докато дъвчеше и преглъщаше. — Ние сме лонаки. Те — посочи с глава към Дарена и Вейлин — са мерим хер.

— Дълго време бяхме врагове — каза Вейлин. — Сега сме съюзници; твоят народ ни направи такива.

Асторек въздъхна раздражено, но този път не показва, че е обиден.

— Това тук е моят народ.

— Откъде си научил езика ни? — попита Дарена.

Асторек хвърли поглед към Китоубиеца, който бе потънал в оживен разговор с Мъдрият мечок.

— Тази история скоро ще ви бъде разказана.

Гощавката продължи до късно през нощта. Изобилието от месо бе придружено от силна бира, която миришеше на бор. Вейлин отпи само глътка, преди да я остави, макар че на Алтурк май му хареса.

— Туй е все едно да пиеш дърво — каза той и нададе рядък за него смях, преди да пресуши бокала си.

— Ферментираме горски плодове и борови шишарки — каза Асторек. — Оставиш ли ги да преседят достатъчно дълго, можеш да ги ползваш за разпалване на огън.

— Да, със сигурност разпалват огън в корема ми. — Алтурк вдигна към устните си нов бокал и го изпи на няколко глътки.

С напредването на вечерта Вейлин с облекчение откри, че пиянството на едрият лонак е кротко, а не буйно. Видя го как клюмна напред и подпря главата си с ръка, а после продължи да се налива с боровата бира, като мърмореше под нос нещо на собствения си език, за видимо отвращение на Кирал.

— Срамиш малесата на сентарите с това поведение — изсумтя тя.

Алтурк сви устни и каза няколко кратки думи на лонакски. По гневната реакция на Кирал Вейлин прецени, че те не са комплимент. Тя изръмжа някаква лонакска ругатня и скочи на крака, полуизтеглила ножа си.

— Стига! — каза ѝ Вейлин със заповеден глас и достатъчно силно, за да накара стаята да притихне изведнъж. — Тук не си си вкъщи и обиждаш нашите домакини — продължи по-тихо, после премести поглед към Алтурк. — А ти, талеса, би трябвало вече да отидеш да си легнеш.

— Мерим хер — изломоти Алтурк и се надигна наполовина, посегна за бойната си тояга, но бързо я изпусна. — Синоубиец! — Подпря се с ръце на масата и опита да се изправи. Тази задача обаче се

оказа непосилна за изнемощелите му крайници, той рухна и лицето му се фрасна глухо в масата. Алтурк остана в тази поза и скоро захърка.

— Варниш — присмя му се Кирал, седна отново и се втренчи във Вейлин. — Трябваше да ме оставиш да го убия. Песента ми не намира никаква стойност в него.

— Един измъчван ум заслужава изцеление, не смърт — каза ѝ Асторек и хвърли съчувствен поглед към спящия лонак. — Освен това хората от едно и също племе не бива да се убиват взаимно.

Кирал се засмя и метна в устата си едно плодче.

— Тогава, след като вече не ни е позволено да убиваме мерим хер, лонаките няма да имат кой знае какво друго да правят.

Асторек поклати тъжно глава.

— Всичко това е толкова странно, но и тъй познато.

Пирът свърши няколко часа по-късно. Сентарите отнесоха намиращия се все още в безсъзнание Алтурк в далечния край на залата, където Асторек им каза, че могат да си стъкмят постели, защото в селището липсваха достатъчно свободни сгради за толкова много новодошли.

— Племето расте от година на година — каза той. — Непрекъснато трябва да строим.

Китоубиеца и Многокрилата се появиха до него заедно с Мъдрия мечок и шаманката посочи с жезъла си към широкия вход на залата.

— Време е за нашата история — каза Асторек.

След топлината на залата студът навън бе съкрушителен, изкара въздуха от дробовете на Вейлин и моментално предизвика туптене в слепоочията му. Тримата с Дарена и Кирал последваха ледените хора в гората. Асторек вървеше най-отпред с горяща факла в ръка. Пътят беше стръмен и покрит с дебел сняг и ставаше все по-труден, колкото по-високо се катереха, макар че Вълчите хора се движеха с несъзнателна бързина, тъй като бяха минавали оттук много пъти.

Накрая стигнаха до равно място в основата на една назъбена скала и Асторек вдигна факлата си. Светлината заигра по тесен отвор в камъка. Вейлин видя как Кирал и Дарена се вцепениха при вида на пещерата и как Мъдрия мечок стисна по-здраво костения си жезъл.

— Сила ли има тук? — попита го той.

— Много сила — потвърди шаманът, взираше се в пещерата с явно безпокойство. — Може би прекалено много.

— Тук не ви дебне никаква опасност — каза Асторек, влезе в пещерата и даде знак на Вейлин да го последва. — Това място е колкото наше, толкова и ваше.

Входът на пещерата беше тесен, но се разширяваше в просторна кухня. Стените ѝ бяха сухи, а въздухът — застоял. В пода имаше оформени множество чашкоподобни вдлъбнатини, всяка обагрена със засъхнал пигмент в различен цвят. Вниманието на Вейлин обаче бе привлечено от стените. Те се извиваха в голям полукръг около тях и две трети от дължината им бе богато украсена с рисунки в толкова ярки багри, че сякаш трептяха в светлината от факлата на Асторек.

Многокрилата поведе Вейлин към частта от стената най-близо до входа на пещерата и заговори.

— Майка ми ви приветства с добре дошли при паметта на Вълчия народ — преведе Асторек.

Вейлин се вгледа в картините върху камъка и с изненада откри, че боята е прясна, а образите — ясни и лесно различими. Имаше голямо петно черна боя, нашарено с жълти точки, което той реши, че символизира нощното небе. Малко по-нататък видя грубо надраскани човечета, събрани в голяма група, а до тях същата група, разделена с три черни линии.

— Краят на първата Дълга нощ — каза Асторек — и раждането на трите племена, които разделили островите помежду си. Тогава нямало шамани и животът бил труден. Но все пак сме благоденствали. — Той продължи нататък и светлината на факлата трепкаше по различни сцени. Докато вървяха напред, образите ставаха все по-сложни и вече нямаше човечета от чертички, а ясни изображения на хора и зверове. Ловци пробождаха с копия морж върху леда или мятаха харпуни по китове от носа на лодки, други пък строяха къщи между дърветата. На следващата картина Вейлин спря и му трябваше момент да разбере напълно сцената: остров, Вълчия дом, ако се съдеше по формата на планината, а до него някакъв съд, само че с напълно непозната конструкция. Беше дълъг и газеше дълбоко във водата, само с една мачта и много повече гребла от всеки съвременен кораб.

— Те дошли от запад през летните месеци — каза Асторек. — Преди толкова много години, че оттогава звездите са променили пътя

си. Високи хора, които говорели с неразбираемо ломотене, но носели скъпоценни дарове: остриета от желязо, по-здрави и по-остри от всичко, което сме могли да направим ние, и чудни устройства от стъкло, които пращали погледа ти през големи разстояния. Нарекли сме ги Хората от голямата лодка.

Той посочи три фигури, стоящи до кораба, двама мъже и една жена. Жената беше смайващо красива, тъмнокоса и зеленоока, с дълга бяла роба и със златен амулет на шията: полумесец, украсен с червен камък. Мъжът от лявата ѝ страна носеше синя роба и имаше слабо телосложение, беше с красиво, но тясно лице и по устните му като че ли играеше полуусмивка. Но мъжът отдясно бе този, който привлече вниманието на Вейлин: внушителна брадата фигура, висок и широкоплещест, с чело сбърчено сякаш в дълбок размисъл. Лицето му досущ приличаше на едно друго, което Вейлин беше виждал.

— Това е той! — каза той и се обърна към Мъдрия мечок с разтуптяно от вълнение сърце. — Статуята от Разрушения град! Виждаш ли го?

Мъдрия мечок кимна със забележимо по-слаб ентузиазъм.

— Тази история известна на Мечия народ — каза той. — Хора от голяма лодка донесли смърт на леда.

— Да. — Асторек продължи нататък и факлата му разкри сцена на опустошение — селище също като онова, което току-що бяха напуснали, само че осеяно с трупове. — Те дошли с мир, искали да търгуват съкровища срещу знание. Не водели със себе си воини, не проявявали насилие и все пак донесли смърт. Голяма болест, която поразила всяко посетено от тях селище, докато трите племена се стопили до жалки остатъци.

Светлината на факлата разкри отново жената, този път сама. Лицето ѝ беше изобразено в профил, сведено и покрусено. Ръцете ѝ бяха вдигнати към лицето, окървавени от пръстите до китките.

— Жената ни спасила — каза Асторек. — Не е съвсем ясно как, но тя дала кръвта си и това ни спасило, болестта отстъпила. Само че... — Той освети следващата картина, на която двамата мъже стояха над тялото на жената. Усмивката на красивия бе изчезнала, лицето му сега беше сковано от гняв, докато върху това на брадатия личеше стоическо търпение, макар че древната ръка, изобразила лика му, явно бе съзряла скръбта, която той се мъчеше да прикрие.

— Високият мъж взел голямата лодка и отплавал — каза Асторек. — Но другият останал, тъй като не искал да се отдели от тялото на жената. Отказал да го предаде на леда, както е обичаят. После... — Светлината разкри някакъв сенчест силует: мъж, теглещ шейна през снежна буря. — После той откарал тялото ѝ на север, когато дошла зимата, и очите на ледения народ не са го виждали повече. Но... той ни оставил дар.

Асторек млъкна и се взря във Вейлин с изражение, в което се смесваха неохота и благоговение.

— Те знаели много неща, тези Хора от голямата лодка. Можели да обработват метала и да четат по звездите, и даже да познават бъдещето.

Картината, разкрита от факлата на Асторек, беше най-голямата досега, покриваше стената от пода до тавана и бе сътворена с майсторство и яснота, които биха затъмнили дори творбите на Алорнис. Това беше лицето на един мъж, може би около трийсетгодишен, с по-скоро ъгловати, отколкото красиви черти, тъмни очи и лека усмивка, играеща по устните. Беше сурово лице, лице на човек, свикнал на лишения, ако се съдеше по леката му измършавялост, а също и на насилие, доколкото можеше да прецени Вейлин. Той се беше взирал в очите на достатъчно убийци, за да знае...

Но всяка мисъл излетя от главата му, когато го осени прозрението. Той усети как Дарена пристъпи до него и го хвана за ръката, която бе започнала да трепери.

— Човекът, който ще ни спаси от неவிждана заплаха — каза Асторек. — Нарекли го Сянката на гарвана.

ТРЕТА ЧАСТ

Всеки, който твърди, че притежава военен гений, трябва да бъде смятан за най-големия глупак. Защото успешното водене на война е упражнение по контрол на лудостта.

Кралица Лирна Ал Ниерен,
„Избрани мисли“
Велика библиотека на
Обединеното кралство

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

На трийсет и петия ден от плаването спряхме в Марбелис, където капитанът слезе на брега с десет души от екипажа, всеки от тях натоварен с цяла камара плячка и оръжия, събрани от множество нещастни воларианци при Зъбите на Алтор^[1].

— Корабът се храни от товара си — изсумтя той към мен, преди да тръгне. Напоследък беше малко по-склонен към приказки, но пак отказваше да размени и дума с Форнела. — Това би трябвало да ни докара половин трюм подправки. Остани на борда и дръж под око тази твоя вещица.

Тя дойде при мен на перлата, докато оглеждах пристанището и града зад него.

— Чувала съм да описват това място като перлата на северната империя — каза. — Но да си призная, на мен ми се струва, че е загубило малко блясъка си.

От войната насам Марбелис се намираше в непрекъснат процес на възстановяване, многото опожарени и разрушени квартали постепенно изчезваха, докато големият пристанищен град се изцеряваше. Но докато един

град може да бъде поправен, сърцата на жителите му са друго нещо. В годините след войната беше имало много апели към императора за по-категорично и дълготрайно възмездие срещу северняците, като най-гръмките и многобройните идваха от Марбелис.

— „Намерихме перла в пустинята — цитирах аз. — И направихме от нея въглен.“

— Хубаво е — каза тя. — Предполагам, че е твое.

— Всъщност, написа го един млад поет, когото срещнах във Варинсхолд. В интерес на истината, синът на генерала, командвал армията, която едва не унищожил този град.

— Предполагам, не си успял да се добереш до бащата?

— Не. Той отхвърлил всички искания за разговор. Синът му обаче се радваше да си говорим, стига да му плащам виното за вечерта.

— Той имаше ли някакво оправдание за това? Някаква конкретна причина?

Поклатих глава.

— Само съжаление и чувство за вина, макар че самият той не е участвал в клането. Гореше от желание да изтъкне, че баща му бързо е потушил безчинствата на армията си и екзекутирал над сто души за различни ужасни деяния.

— Токрев също би ги екзекутирал. Мъртвите роби не струват нищо.

Извърнах се от перилата и тръгнах към общата ни каюта.

— Имаме работа за вършене.

През последните седмици нашите проучвания бяха разширили значително познанията ми върху древните митове, но все още не даваха много информация за произхода на Съюзника, нито за местонахождението на вечния човек, когото той търси. Тук-там се споменаваха за машинациите на мрачни богове или злонамерени духове — в древните,

предимно откъслечни предания, останали от жителите на областите, които по-късно щели да се превърнат във Воларианската империя, — но беше просто невъзможно да се отсеят фактите от суеверията. Вечният човек се оказа по-плодотворна посока за разследване, открихме не по-малко от седем различни версии на историята му, предимно идващи от Азраел и въртящи се около отхвърлянето на Вярата от страна на клетника. Все пак имаше и други истории: една от Кумбраел, която го обрисуваше като безбожен еретик, извършил върховното престъпление да изгори Десетокнижието и прокълнат от Световния отец да размишлява навеки над греха си. Днес обаче проучванията ми разкриха мелденейска легенда за човек, изхвърлен на брега на островите след корабкрушение, човек, който би трябвало да се удави, но оживял, докато всичките му спътници погинали. Той наричал себе си Урлан и казвал, че е дошъл да търси Старите богове.

Вдигнах очи от свитъка, когато тропот на множество крака по палубата ми съобщи за успеха на капитана в опита му да си набави товар. Форнела вече спеше, изтегнала се гола на койката, както ѝ бе навикът. От ден на ден тя като че ли прекарваше все повече време в сън и в косата ѝ се виждаше все повече сиво. „Остаряваш, господарке“, помислих си, докато оглеждах голото ѝ тяло и открих, че въпреки всички бръчки, набраздили лицето ѝ, тя все още е красива. Хвърлих едно одеяло отгоре ѝ и излязох навън.

Ноцта бе паднала и палубата беше ярко озарена от факли, струпани най-вече на носа, откъдето се носеха звуци на непрестанно дялкане. Отидох там и заварих капитана да стои със скръстени ръце, впил суровия си поглед в един мъж, окачен с въжета над носа на кораба. Мъжът беше стар, но жилав, явно алпиранец, ако се съдеше по цвета на кожата му, и работеше с чук и длето върху дървената фигура на носа. Трески летяха наоколо, докато той заглаждаше белезите по муцуната ѝ. Видях, че са приковали към нея ново,

но все още неоформено парче дърво, от което да се изработи липсващата челюст на змията.

— На екипажа не му харесва да плава без бог, който да усмирява вълните — изсумтя капитанът, без да спира да наблюдава работата на дърводелеца. — Платих му тройно, за да свърши до сутринта.

— Какъв е този бог? — попитах и посочих змията. — Стар или нов?

Капитанът ме изгледа с присвити очи, леко развеселено.

— Да не би вече да смяташ моя народ за достоен за изучаване, драскачо?

— Това може да ми помогне в мисията ми.

Той сви рамене и кимна към фигурата на носа.

— Не е той, а тя. Левансис, сестра на великия бог-змия Мъзосис. Макар че презирала брат си за пороците му, тя плакала, когато Маргентис унищожил тялото му, и сълзите ѝ укротили морето за цели десет години. Колчем се надигнат бури, се молим на нея.

Познанията ми по мелденейска история бяха оскъдни, но знаех, че пантеонът им датира още от колонизацията на Островите преди около шестстотин години, а ако съдех по огледа си на руините, открити там, те явно са били населени далеч преди това.

— Значи е нов бог — казах. — Какво можеш да ми кажеш за старите?

Той извърна очи и видях как скръстените му ръце се напрегнаха.

— На тях не се молим.

— Но какви са те?

Капитанът хвърли предпазлив поглед към най-близките членове на екипажа, двама моряци, млади, но носещи белези от Битката при Зъбите, после се втренчи в мен с открито възмущение.

— На лошо е да се говори за старите богове на палубата на кораб — каза той и тръгна към трапа. — Ела,

ще ти позволя да ме черпиш едно питие, драскачо. Освен това имам да ти съобщя някои новини.

Заведе ме в една тиха кръчма близо до района на складовете, чиито посетители бяха главно хамали, дошли да обърнат чашка-две след края на работния ден. Настроението бе мрачно, та чак потискащо; повечето клиенти седяха мълчаливо и се взираха във виното си. Настанихме се до един прозорец и капитанът запали лулата си, натъпкана със сладко ухаещ петолистник, който бе популярен в северната империя, но другаде не го харесваха заради приспивния му ефект.

— Ах, в това е истината — каза капитанът, като изпусна облак дим. — Веднъж занесох семена вкъщи да ги засади жена ми. Не прихванаха обаче, почвата не е подходяща. Жалко, можех да натрупам цяло състояние.

— Старите богове — напомних му, вече бях вдигнал перото над хартията. — Какво знаеш за тях?

— Ами, като начало, че са стари. — Той нададе нехарактерен за него смях, който отдадох на съдържанието на лулата му. Веселието му накара някои клиенти на околните маси да вдигнат глави, неколцина се намръщиха неодобрително и това ме накара да се зачудя какви ли мрачни вести са предизвикали такова настроение.

— Те били там, когато сме слезли на Островите — продължи капитанът. — Старите богове, изваяни от камък, досущ като живи, сякаш само да ги пипнеш и ще се размърдат.

— Ти виждал ли си ги?

Той изпафка с лулата си и кимна.

— Това е капитанска привилегия. Щом получиш собствен кораб, отиваш в пещерите да отдадеш почит на старите богове. Тъй като те са били там първи, изглежда учтиво да го сториш. Пък и има сума ти истории за злата участ на капитаните, пропуснали да извършат поклонничеството.

— Значи това са статуи, открити преди векове.

— Нещо повече от статуи, драскачо. — Погледът на капитана помрачня. — Една статуя не те кара да се потиш в мига, щом я зърнеш, нито предизвиква главоболие, щом я доближиш, нито пък слага образи в главата ти, щом се наведеш да докоснеш крака ѝ.

Перото ми замръзна. Вече бях виждал предостатъчно, за да осъзнавам, че онова, което някога съм смятал за суеверие, е съвсем реално, но вътрешният ми скептицизъм си оставаше.

— Образи в главата ти ли? — попитах безстрастно.

— Само за секунда. Докоснах крака ѝ и... видях Островите, само че не нашите Острови. Имаше град, издигащ се там, където е сега столицата ни. Беше толкова красив, целият в сияещ мрамор, пристанището пълно с кораби, по-дълги от нашите и движени предимно от гребци. И те не бяха пирати, можех да видя това. Нито един моряк не носеше оръжие. Кое то и време да е било това, било е мирно време.

Млъкна. Лицето му бе замъглено от спомени. Свали лулата от устните си и почти не помръдна.

— Крака ѝ? Значи старите богове са женски? — попитах.

— Едната. Другите са мъже, единият едър и брадат, другият млад и красив. Не докоснах нито един от тях, защото виденията, които дават те, са само за най-смелите очи. Казват обаче, че Щита ги докоснал и тримата — единственият, който някога го е правил.

— Има една история: за човек, който не можел да умре. В нея се казва, че той дошъл на Островите да търси старите богове.

Капитанът изпуктя насмешливо и се върна към лулата си.

— Урлан. Старата ми баба ми я разправяше.

— Версията, която знам аз, гласи, че той ги обидил, като поискал невъзможен дар, затова те го проклели да броди навеки по океанското дъно.

Той се намръщи. Димът се кълбеше и очите му започнаха да се размътват.

— Приказката на баба ми беше различна, но старите истории често се променят в зависимост от разказвача. Тя казваше, че Урлан бил изгонен от Островите — качили го на една лодка и му заръчали никога да не се връща. Но не защото обидил старите богове, а защото като чули думите му, хората се уплашили от някой толкова млад, който знае толкова много.

Капитанът ме гледаше как записвам историята, после загаси лулата, изтръска останалия тютюн в една кесийка и каза:

— Време е да ти съобщя новините си, драскачо.

— Още лоши новини за войната, доколкото разбирам?
— отвърнах, като хвърлих поглед към мрачните клиенти наоколо.

— Не, от Алпира. — Видях, че очите му са се избистрили и че ме гледа твърдо и със съжаление. — Император Алуран е починал преди седмица. Преди да умре е назовал за своя наследница лейди Емерен Насур Айлерс, която оттук наетне ще бъде известна като императрица Емерен I.

[1] Има две големи битки, в които участват мелденейци и воларианците са ги изгубили: при Зъбите на Мъозис и при Алтор. Никъде в „Кръвна песен“ и „Владетелят на кулата“ не се споменават „Зъбите на Алтор“. Може би трябва да е: „... събрани от множество нещастни воларианци при Зъбите [на Мъозис] и Алтор“. — Бел. Dave

↑

1. ВЕЙЛИН

Дарена кръсти своята бойна котка Мишара, сеордската дума за светкавица, и я тренираше с голямо удоволствие. Всяка сутрин прекарваше час или повече в гората и се усмихваше, докато звярът скачаше, тичаше или се катереше по дърветата по нейна команда.

— Като малка имах котенце — каза тя на Вейлин и хвърли една топка от моржова кожа, та Мишара да я улови. Котката скочи високо и я грабна във въздуха с бързо щракване на впечатляващите си челюсти. — Наричах го Ивичко. Един ден то изчезна и баща ми ми каза, че сигурно е избягало. По-късно разбрах, че сърце не му давало да ми каже, че е било прегазено от каруца.

Намръщи се при разсеяното кимване на Вейлин и отпрати Мишара сред дърветата с помръдване на китката, а после дойде да седне до него и го хвана за ръка. Не попита нищо; както винаги, по-голямата част от общуването им беше безсловесно.

— В Ордена — каза той — ни казваха, че пророчествата са лъжи, също като боговете. Измислица на заблудени Отричащи, които бъркат лудостта с прозрение. И все пак през цялото това време Седмият орден се е трудил тайно, преследвайки собствените си пророчества.

— Спомни си какво ни каза брат Харлик — каза тя. — Всички пророчества лъжат.

— Нали видя стената им?

— Картини, нарисувани преди безброй години, които се виждат днес само защото тези хора ги поддържат с такава всеотдайност. — Тя стисна по-здраво ръката му. — Виденията на Нерсус Сил Нин са дали на сеордите векове, за да се подготвят за идването на марелим сил, и въпреки това те са били прокудени в гората. Бъдещето не е пигмент, нацапан върху камък, ние го творим с всеки дъх и всяка крачка. Нашата мисия е жизненоважна и ти го знаеш. Не можем да си позволим да се разсейваме.

— Кирал ми казва, че песента ѝ се изпълва с предупреждение, колчем заговоря за продължаване напред. Изглежда, за момента това

място е нашата мисия.

Тя въздъхна и облегна глава на рамото му.

— Е, поне топенето започна.

Следобед Вейлин инспектира гвардейците на Орвен, главно за да покаже на лорд-маршала своята признателност, че толкова бързо ги е върнал в бойна готовност. През цялата Дълга нощ той беше поддържал характерните за Конната гвардия строга дисциплина и твърдо спазване на правилата. Брадите, които хората му си бяха пуснали на леда, вече бяха обръснати и всеки нагръдник беше остърган от ръждата.

— Как върви обучението? — попита го Вейлин, след като огледа редиците и си размени церемониални любезности с мъжете. Те говореха охотно, всички бяха ветерани от похода от Пределите и Алтор и го гледаха с уважение, което той знаеше, че може никога да не отшуми. И все пак, въпреки щедрата храна, предложена им от техните домакини, мнозина запазваха мършавостта на хора, изложени на най-жестоките крайности на климата.

— За войници, които са свикнали със седлото, е трудно да се бият на крак, милорд — каза Орвен. — Но нищо не може да се направи. Лонаките понякога се включват в тренировките ни. Мисля, че ни намират за забавни или пък си нямат друга работа.

Вейлин хвърли поглед към шепа сентари, които стояха и гледаха как един човек от Вълчия народ дере наскоро убит морж. Забеляза, че Алтурк не е сред тях, също както през по-голямата част от Дългата нощ.

— Наблегни на придвижването в гъст строй — каза той на Орвен. — Виждал си как се бият воларианците, цели батальони се движат като един. Сигурен съм, че гвардейците могат да повторят това постижение.

Орвен се изпъна и се тупна с юмрук по гърдите в обичайния безупречен поздрав.

— Наистина можем, милорд.

Асторек го намери, докато тимареше Драскун в малката конюшня, която Вълчият народ му бе позволил да вдигне близо до

брега. Както обикновено, шумна групичка деца се беше събрала да го гледа, докато извеждаше бойния кон от импровизирания му дом, явно очаровани от странното четириногло животно, по-голямо от лос, но без рога. Те явно изобщо не бяха срамежливи, нито пък осъзнаваха, че Вейлин може да не разбира пороя им от въпроси: бяха се скупчили около него да гаят Драскун и сегиз-тогиз се отдръпваха с радостен кикот при раздраженото тъпчене и пръхтене на коня. Едно момченце беше по-настойтелно от останалите, дърпаше кожата на Вейлин и повтаряше един и същи въпрос с озадачено мръщение.

— Той иска да знае защо не го изядете.

Вейлин се обърна и видя Асторек да стои наблизко и да гледа сцената с леко веселие. Два от вълците му клечаха наблизко, смущаващо едри мъжки и женска, и миризмата им караше Драскун да потрепва уплашено.

— Прекалено са близо — каза той на воларианеца и кимна към вълците.

Асторек килна глава и вълците се надигнаха едновременно и затичаха към леда. Обичайната им кротост се изпари и те започнаха да подскачат и да се хапят игриво в палав танц.

— Той е за ядене — каза Вейлин, обръщайки се отново към момченцето, и Асторек преведе думите му. — Не за ядене.

Това комай озадачи детето още повече и дребното му лице се смръщи объркано, затова Вейлин го вдигна на гърба на Драскун, хвана юздите и го поведе на бавна разходка към брега. Момчето се засмя и запляска с ръце, докато се подрусваше върху коня, а другите деца ги последваха със силна гълчава, която не се нуждаеше от превод — те също искаха да се повозят. След около час такива забавления Асторек накрая пропъди децата с няколко кратки думи. Макар че не изглеждаше Вълчийт народ да налага на своите малки строга дисциплина, моменталното замлъкване на дечурлигата говореше за скрита власт, която не допуска възражения, и те хукнаха да си търсят други занимания.

— Описанието, което ти дава той, не е съвсем вярно — отбеляза Асторек, когато децата си отидоха. — Казваше, че ще си свиреп.

— Вашият пророк ли? Говориш все едно си го познавал.

— Понякога имам чувството, че наистина съм го познавал, чувал съм думите му толкова пъти. Нашият народ не записва нищо, но

всички шамани се учат да рецитират посланието му без грешка.

Вейлин отведе Драскун в конюшната и върза торба със зоб на муцуната му. Островите бяха бедни на зърно, но богати на кореноплодни зеленчуци и горски плодове, събрани през летните месеци и съхранени през зимата. Ако се съдеше по доволното му сумтене и видимо по-малката му измършавялост, Драскун май намираше тази смес за не по-малко вкусна.

— Майка ми и баща ми — каза Асторек — помолиха да те питам за намеренията ти.

— Намеренията ми?

— Вълчийт народ чака пристигането ти, откакто се помни, и знае, че то ще е предвестник на времена на голяма опасност. И въпреки това ти прекарваш всеки ден в грижи за коня си, докато другарите ти си играят, а големият мъж поглъща запасите ни от борова бира.

— Алтурк е... измъчен човек. А се задържа тук, защото Мъдрият мечок ни предупреди, че да продължим през Дългата нощ ще означава смърт. Разбира се, благодарни сме ви за гостоприемството.

— Говориш, все едно смяташ да ни напуснеш.

— Дойдохме да търсим един конкретен човек. Песента на Кирал ще ни отведе при него. Когато тя чуе чиста мелодия, ще продължим по пътя си.

— И ще ни оставите на съдбата ни, каквато и да е тя?

— Влагаш твърде голямо значение в една древна картина и отдавна преразказвани истории, особено при положение, че не си роден тук.

Асторек се засмя горчиво.

— Това ли било? Отказваш помощ на народа ми, защото все още ми нямаш вяра?

— Твоят народ не се нуждае от помощ, доколкото мога да преценя. Що се отнася до теб — Вейлин свали торбата от муцуната на Драскун и го почеса по носа, — още не съм разбрал как си попаднал тук, по това време, и как така говориш езика ни без грешка.

— Ако бях враг, песента на ловкинята нямаше ли да те предупреди?

Баркус в онази нощ на брега, как маската му падна за миг. И през всичките онези години песента не му беше казала нищо.

— Би трябвало, но знам на собствен гръб колко успешно могат слугите на врага да избегнат разпознаването.

Той остави торбата за зоб и метна върху гърба на Драскун тюленова кожа. Бойният кон изпръхтя. После Вейлин се обърна към Асторек, повдигнал вежди в очакване. Воларианецът сведе поглед и промърмори неохотно:

— Бях доведен тук... от един вълк.

— Баща ми беше заможен човек. — Огънят къпеше лицето на Асторек в жълто сияние, а очите му бяха вперени в пламъците. Вейлин беше свикал другите в голямата им обща къща, за да изслушат историята му. Лонаките седяха с обичайното си изострено внимание, когато им се обещава интересна история. От двете страни на Вейлин бяха наседали Надарените, а в спретнати редици зад тях — Орвен и гвардейците му. Само Алтурк го нямаше и това предизвика остра размяна на реплики между Кирал и един от сентарите, ветеран, който се въртеше неловко под сопнатите ѝ въпроси. От отвращението, изписано на лицето ѝ, Вейлин предположи, че не е намерила отговора за задоволителен.

— Беше търговец по занятие — продължи Асторек. — Както и баща му преди него. Живеехме в големия пристанищен град Варал, където отраснах в хубавата къща на дядо ми, заобиколен от хубави роби и хубави играчки. По-голямата част от търговията на баща ми беше с Обединеното кралство и често приемахме у дома търговци и капитани от оттатък морето. Дядо ми, който жадуваше да подсигури наследството си, настоя да науча всички главни търговски езици, така че на дванайсетгодишна възраст владеех свободно езика на Кралството и алпирански и даже можех да водя задоволителен разговор на двата основни диалекта на Далечния запад. Помня, че бях щастливо дете — и защо не? Стига да внимавах по време на уроците, които заемаха по няколко часа на ден, всяка моя прищявка беше задоволявана, а и дядо ми наистина обичаше да ме глези.

Усмивката на топли спомени помръкна, когато Асторек продължи:

— Всичко се промени, когато дядо умря. Изглежда, баща ми някога беше хранил младежки копнежи да стане войник, които дядо ми, разбира се, бързо пресякъл. Той не се интересуваше от военните дела, с изключение на търговията с оръжия. Всички волариански мъже трябва да служат поне две години при свободните мечове, но дядо знаел кого да подкупи, за да лиши сина си от шанс за воинска слава. И така, в течение на години баща ми таял своята болка и подхранвал тайната си амбиция — амбиция, която се отприщи на воля, когато дядо умря.

— Волария не харесва непрофесионалните войници, богаташките синчета могат да си купят назначение като младши офицери, но оттам нататък повишенията са само по заслуги. Баща ми обаче също знаеше кого да подкупи и скоро след като си осигури назначението и предостави достатъчно средства за набиране и екипиране на цял батальон кавалеристи от свободните мечове, се оказа издигнат до командир. Рангът обаче не му стигаше, жаждата му за слава изобщо не бе намаляла. Варал, като всички волариански градове, е пълен със статуи — дълги редици от бронз, увековечаващи древни и нови герои, — и татко отчаяно искаше един пиедестал за себе си. Внезапен поход в кампанията срещу северните диваци му даде желаната възможност и както е обичайно за богаташите във Волария, синовете, които са на достатъчна възраст, трябва да придружат баща си във война. Аз бях на тринайсет.

— Майка ти не възрази ли? — попита Вейлин.

— Може би щеше, ако я познавах. Дядо ми казваше, че я изхвърлили, когато се показала като невярна кучка, а татко не обелваше и дума за нея. Но имаше една робиня, старица, която работеше в кухните, толкова стара, че вече бе почнала да изкуфява. Тя ме зърна веднъж да крада кексчета, както често правех, и се развика: „Изчадие на елвера! Изчадие на елвера!“ Другите роби бързо я извлякоха навън и повече не я видях. Това беше единственият случай, когато дядо ми ме наказва, с трийсет удара с пръчка, и след всеки удар ме караше да обещавам никога повече да не говоря за майка си.

— Тя е била Надарена — каза Дарена. — Също като теб.

— Предполагам. При Вълчия народ е същото, само майките със сила я предават на децата си. Докато пътувах на север с батальона на баща си, войниците понякога разправяха за странни хора, които били

отмъкнати от служители на Съвета и никой повече не ги видял. Макар че винаги говореха тихо за такива работи, защото татко бе усърден в налагането на дисциплина и бичува няколко души през първата седмица на похода. Предполагам, опитвал се е да компенсира пълната си липса на военен талант.

— Бедният татко — въздъхна Асторек. — Той беше ужасен войник, бързо се уморяваше в седлото, беше податлив на болести, небрежен в осигуряването на достатъчно провизии за хората си. Докато се присъединим към останалата част от армията, мечтите му за слава бяха помръкнали сред истините за войнишкия живот, който, доколкото мога да съдя, се състои само от неудобства, лоша храна и постоянна заплаха от бичуване и е разведряван само от време на време от дажба вино или игра на зарове. Подозирам, че татко е бил твърдо решен да се измъкне от новата си кариера, и би могъл да го направи с разумен подкуп, ако не беше генерал Токрев.

При споменаването на това име всички жители на Кралството се напрегнаха и Асторек премигна от изненада.

— Името познато ли ви е?

— Той извърши много престъпления в нашата земя — каза Вейлин. — Сега е мъртъв.

— Аха. Вест, която отдавна се надявам да чуя. Винаги съм подозирал, че не го чака дълъг живот, макар че също като за някои червени, за него се говореше, че бил много по-стар, отколкото изглежда. Знаехме за репутацията му — говореше се, че е гениален стратег, но също и суров в налагането на дисциплина. Когато се присъединихме към армията, той тъкмо бесеше трима офицери за страхливост, единият от тях батальонен командир, който изказал пораженчески мисли. Заповедите на Токрев бяха да съсредоточим усилията си върху планинските племена, тъй като робската квота за годината била изпълнена само наполовина, но той таеше амбиции да продължи по-надалеч, към замръзалия север, където според легендите диви племена живеели на леда и били много по-богати на Надарена кръв от всеки земен народ.

Много от неговите офицери, включително и баща ми, не бяха особено щастливи от плана му. Но демонстрацията на Токрев стигаше,

за да заглуши всяко несъгласие, и ние потеглихме на север. Бяхме принудени да си проправяме път с бой през планинците, които са свиреп народ, роден за воински живот, и страховити врагове. За щастие, те воюват помежду си с не по-малко удоволствие, отколкото срещу омразните южни нашественици, така че никога не се събраха достатъчно, за да представляват сериозно препятствие.

Нашият батальон получи задачата да патрулира по фланговете, сложна работа дори за най-опитния командир и далеч над способностите на баща ми. Достатъчно е да кажа, че първият ни сблъсък с врага беше предвидимо катастрофален. Татко ни вкара в тясна клисура, където отгоре ни нападнаха стрелци и прашкари. Главният му сержант имаше достатъчно ум да заповяда атака, която ни изведе на открито, но те ни чакаха от другата страна, хиляда или повече крещящи диваци, спускащи се от околните хълмове. Видях как баща ми бързо бе смъкнат от седлото и се втурнах натам, защото въпреки всичките си недостатъци той все пак ми беше баща. Успях да стигна до него, но брадвата на един планинец разсече предния крак на коня ми, така че и двамата останахме спешени и заобиколени от врагове. Татко беше ранен, имаше дълбока резка на челото и почти не осъзнаваше какво става, само ревеше ужасно, докато избиваха батальона му. Планинците се приближиха със смях към нас — смееха се на момчето, което се опитваше да ги пропъди с треперещ меч, докато баща му залиташе насам-натам и крещеше заповеди към трупите.

Тогава се случи за първи път.

Видях, че недалеч от нас планинците събират коне — тъй като имат малко собствени, за тях те са голям трофей. Знаех, че само да се доберем до някой кон, ще успеем да се измъкнем, бях абсолютно сигурен в това. Втренчих се в тях, копнеех те да доловят отчаянието ми... И те дойдоха, всички наведнъж, изскубнаха се от планинците и се втурнаха през наобиколилите ни врагове, като ги тъпчеха и ритяха. Два спряха току до нас и застинаха като вкопани. Успях да кача татко на седлото и препуснахме, последвани от всички оцелели коне. Яздихме напосоки цяла вечност, докато и аз не започнах да клюмам и не осъзнах, че също кървя от носа, очите и устата. Помня как се свлякох от коня, а после ми причерня.

На следващата сутрин варитайски разузнавачи ни намерили да лежим в безсъзнание сред стадо коне без ездачи. Откарали ни в лагера, където робът лечител успя да събуди татко с някаква билкова отвара, но той вече не беше същият, гледаше ме като непознат и от устните му се сипеха безсмислици, които само той разбираше. Макар че не беше с всичкия си, генерал Токрев го смяташе за некадърник и страхливец. Като негов единствен наследник аз бях принуден да гледам как го обезглавяват, а генералът обяви, че нашият род е недостоеен за свобода, и ме обрече на робство. Естествено, той като потърпевша страна получи цялото ни семейно богатство.

Животът на един роб рядко е лек, но да си роб на военна служба е особен вид мъчение. Другарите ми бяха предимно страхливци и дезертьори, които биваха подлагани на редовни побои с цел смазване на всякакво непокорство. И най-дребното неподчинение се наказваше с продължителни изтезания и смърт — участ, която сполетя трима от другарите ми по време на похода ни на север. Използваха ни като товарни животни, отрупваха ни с багаж, който би измъчил и най-силния мъж, хранеха ни колкото да не умрем и докато стигнем до леда, броят ни се стопи от двеста на по-малко от петдесет.

Славната кампания на генерала започна с опустошаването на едно малко селище на брега на замръзналия океан. Там живееше може би петстотин души, дребни на ръст и облечени в кожи. Победата трябваше да е лесна, но тези хора съвсем не бяха беззащитни, защото незнайно как умееха да командват мечките. Големи бели мечки, каквито не бях виждал дотогава и които сякаш не усещаха нищо, когато стрелите пронизваха кожата им; мечки, които разкъсваха на парчета цели роти, преди да бъдат убити. Генералът се видя принуден да вкара в боя цяла бригада и това, което очаквахме да бъде лесна победа, се превърна в продължително клане. Той завладя селището, макар че много от обитателите му избягаха на леда. Малобройните пленници, предимно ранени мъже и жени, които бяха останали да се сражават, за да спечелят време на народа си да избяга, седяха на земята и отказваха да помръднат, независимо какви мъчения прилагаха върху тях надзирателите. Хвърлиха ги в клетки, но те отказваха да ядат и не след дълго умряха, без да обелят и дума.

Макар че Токрев побърза да прати във Волар преувеличен доклад за победата си, войниците не споделяха неговото въодушевление.

Студът вече отнемаше живота на много хора, а зимата още не бе паднала съвсем, така че свободните мечове гледаха необятната ледена шир пред себе си със силно безпокойство. Но никой нямаше смелостта да противоречи на генерала, когато той заповяда да тръгнем напред, и скоро открих, че тегля шейна през леда, редом с още дузина окаяници. Всяка сутрин се будехме и откривахме, че броят ни е намалял, и скоро останахме само аз и още трима. Надзирателите ругаеха и ни биеха, но нямаха кой знае какъв избор, освен да облекчат товара; жизненоважни провизии бяха изоставяни, тъй като нямаше достатъчно роби да ги теглят. Коремите почнаха да къркорят и хората се изнервиха, а страхът на свободните мечове растеше с всяка крачка — страх, който се оказа напълно оправдан.

Мечият народ не бързаше: остави ни да прахосваме живота на другарите си и храната си с всяка измината миля, докато дните не се скъсиха дотолкова, че армията можеше да изминава не повече от няколко мили наведнъж. Странно, но открих, че се храня по-добре отпреди — главният надзирател бе паднал в една пукнатина и се беше пребил, а оцелелите му подчинени бяха прекалено изтощени от студа, за да ми попречат да взимам дажбите на събратята си роби. Всички те бяха вече измрели, някои от побоите, но повечето погубени от студа.

Помня деня, когато видях генерала за последен път, сам начело на колоната. Сновеше нетърпеливо насам-натам по леда и ми се струваше, че чака нещо. Благодарение на нарасналите си сили бях започнал да тая смахнати идеи за отмъщение. Все по-небрежните надзиратели, самите те вече намалели до двама, не бяха забелязали как се сдобих с ключ от един от загиналите им другари — пияница, който глупаво бе умрял, като бе забравил да се увие в кожата си. Щеше да е лесно да откача оковите си от шейната, да се втурна към генерала, да метна веригите около врата му и да го удуша преди куритаите му да успеят да реагират. Планът беше безнадежден, разбира се. Той беше два пъти по-едър от мен и куритаите му щяха да ме връхлетят преди да съм изминал и половината разстояние. Но аз бях млад, а у младите надеждата винаги гори ярко. Освен това картината на обезглавения труп на баща ми не бе избледняла в съзнанието ми, какъвто и глупак да беше той.

И така, докато генералът крачеше напред-назад, аз пъхнах ключа в ключалката и се приготвих да осъществя плана си. Често се чудя

какво би станало, ако тогава не се беше появил безокият мъж. Най-вероятно още един мъртъв роб щеше да краси пътя на армията на този безумец през леда. Но все пак, в не толкова трезвите си размисли, често си представям какво би било да държа живота му в ръцете си, само за миг, да усетя страха му, докато веригата се затяга около гърлото му.

Ала пристигането на безокия прогони всички тези мисли от главата ми.

Той не изглеждаше много по-различен от хората, които бяхме избили на брега: облечен в кожи, дребен и с широко лице, само че вместо мечки водеше котки, много големи котки, които изникнаха от мъглата от двете му страни и накараха малкото оцелели коне да заотстъпват уплашено, а с тях и немалко от свободните мечове. Мнозина понечиха да изтеглят мечовете си, но спряха по заповед на генерала. А после за моя голяма изненада той заговори с безокия, и то не на някакъв непознат племенен език, а на волариански. Още по-смайваща бе позата му, с превити рамене и леко сведена глава, сякаш му е подчинен. Думите им бяха тихи, но аз долових някои откъслечи от разговора през воя на вятъра.

— Беше ти казано да чакаш — заяви безокият мъж на генерала. Токрев сякаш се разпени, говореше на онзи военен жаргон, който баща ми обожаваше, но рядко разбираше — за поемане на инициативата и дръзки удари. Безокият му каза, че е глупак. — Ела пак следващото лято — рече той, преди да се извърне. — Ако ти оставят нещо, с което да се върнеш. — После изчезна заедно с котките си.

Останахме на лагер, докато нощта се спускаше, и без съмнение вече всяка жива душа безмълвно умоляваше Токрев да заповяда отстъпление на сутринта. Но така или иначе, Мечият народ не му остави право на избор. Ястребите-копия нападаха първи, спуснаха се от небето със стотици. Деряха очи, разкъсваха лица и пръсти, така че ни се струваше, че наоколо вали кървав дъжд. Паника обзе свободните мечове; само варитаите и куритаите откликнаха на зова на тръбите, за да оформят защитен кордон около лагера. За миг настъпи тишина, нощта отвъд светлината на факлите представляваше само мълчалива пустота, а после се разнесе звукът, който изпълни нощта — рев на хиляда побеснели мечки.

Врълетяха ни от две посоки, плътен клин от атакуващи мускули и нокти, който помете варитаите, сякаш са от слама, и се развилня из лагера. Навсякъде мъже падаха с писъци, изкормени или обезглавени от свистящи нокти, мечки се надигаха и се стоварваха, тъпчеха хората на кървава каша. За последно зърнах генерала сред шепа куритаи, които се биеха с всички сили да удържат мечките, докато той се измъкне, следвани по петите от плътна групичка обезумели от страх свободни мечове.

Що се отнася до мен, аз още клечах до шейната, вече щедро окичена с останките от моите надзиратели. Всичко бе станало толкова бързо, че почти не можех да повярвам. Мечките изглеждаха доволни да продължат да разчленяват труповете, но после видях, че откъм сенките тичат мъже, много мъже с копия, и още мечки тичат редом с тях, а въздухът над главите им е оживял от плющене на криле. Моментално разбрах, че да остана още тук би означавало смърт.

Отключих веригите си и побягнах в мрака, без изобщо да ми мине през ума да грабна някакви провизии, всичките ми мисли бяха насочени към бягството. Тичах, докато дробовете ми започнаха да парят от замръзналия въздух, и се строполих едва когато краката ми отказаха. Лежах неподвижно известно време, мъчех се да си възвърна част от силите, но бях толкова уморен и беше толкова студено... Помислих си, че може би ще е най-добре да подремна, и навярно щях да потъна в безкраен сън, ако не бях чул хрущенето на мечи лапи по снега зад мен. Насилих се да стана и продължих с препъване напред, тласкан само от ужаса, но дори той не бе достатъчен да подхранва бягството ми и аз отново паднах.

Знаех, че положението ми е безнадеждно, затова се насилих да се обърна срещу преследвача си. Тромавата фигура се приближи през мрака, с пламтящи очи, ноктите и муцуната ѝ бяха почервенели от кръв. Воларианците нямат предсмъртни песни, тъй като не вярват, че има богове или възнесли се души, които да ги чуят, но в онези последни мигове открих, че отново мисля за глупавите мечти на баща си и как ми се иска да бях намерил кураж да го питам за майка си.

Асторек млъкна. Погледът му беше отнесен, а челото му се мръщеше озадачено, сякаш си спомняше нещо, което не разбира

напълно. Вейлин добре познаваше това изражение, то се бе изписвало много пъти върху собственото му лице.

— Вълкът — каза той, а Асторек се усмихна лекичко и продължи:

— Да. Мечката спря на няколко стъпки от мен. Ръмжеше и в очите ѝ грееше злоба, каквато дотогава бях виждал само в човешки очи. Тя сякаш се наслаждаваше на момента, пристъпваше бавно напред, докато окървавената ѝ муцуна не се озова само на сантиметри от мен и усетих дъха ѝ, топъл и зловонен, върху лицето си... После спря.

Бях затворил очи, отказвайки да срещна изпълнения ѝ с омраза поглед, но когато усетих как дъхът ѝ се отдръпва, ги отворих. Мечката беше клекнала и бе свела глава, и в очите ѝ сега блестеше друго чувство — страх. Не от мен, разбира се, а от нещо зад мен. Обърнах се и видях един вълк.

Моментално ме поразиха две неща. Първо, той беше огромен, всъщност по-голям от мечката, която сега се свиваше пред него. Второ, очите му. Те се взряха в моите и аз разбрах... че той ме *вижда*, вижда ме целия — кожата, костите, сърцето и душата. Виждаше ме и не изпитваше никаква злоба.

Чух дращещ звук и се обърнах, и видях, че мечката е хукнала презглава в нощта. Скоро изчезна в мрака. Вълкът ме обикаля известно време, все така вперил поглед в мен. Въпреки цялата странност и ужас на ситуацията усещах как силният студ ме обгръща, потта по кожата ми вече бе замръзнала, мразът изсмукваше малкото останали ми сили. Започна да ми причернява и разбрах, че смъртта скоро ще ме отнесе...

А после вълкът изръмжа.

Това, което се появи в главата ми тогава, не беше глас, по-скоро увереност, непоклатимо убеждение, че не мога да умра тук. Отнякъде намерих сили да стана. Вълкът се затича леко на север и след малко спря, за да се увери, че го следвам. Тътрех се подир него безброй часове, или може би дни, защото всяко чувство за време сякаш бе изчезнало. Ако залитнех или ме обземеше отчаяние, което би ме изкушило да се отпусна на леда, където можех поне да си почина, вълкът изръмжаваше и аз продължавах напред.

Спряхме, когато в небето затрептя зеленият огън. Тъй като не знаех какво представлява, аз най-сетне рухнах на колене, мислех, че това е предсмъртно видение или лудост. Че може би вече съм умрял и че учителите ми са грешали — че отвъд живота все пак ни чака нещо. Целият страх вече ме бе напуснал, заедно с всякакви усещания, освен най-слабите, защото бях съвсем вкочанен. В мен имаше само чувство на приемане, на завършено пътуване.

Тогава вълкът започна да вие.

Асторек затвори очи и Вейлин усети как ръката на Дарена се пхна в неговата. Разбра, че тя също си спомня вълчия вой, онази нощ в гората, когато сеордите са последвали призива му към война. Знаеше, че Асторек не може да опише чувството от този вой — звук, който сякаш смъква всичко, оголва самата сърцевина на онези, които са имали щастието или проклятието да го чуят.

— Щях да заплача — каза младият шаман, отвори пак очи и огледа публиката си с мрачна усмивка, — ако сълзите не бяха замръзнали в очите ми. Воят на вълка заглъхна, той ме погледна за последен път и изчезна с големи подскоци по леда. Аз известно време се вирах в огъня в небето, а после легнах да спя. Китоубиеца сигурно ме е намерил само минути по-късно, защото оживях, за да посрещна следващото утро.

— И оттогава си тук? — попита Вейлин. — Никога ли не си се изкушавал да се върнеш у дома?

— Че в какъв дом да се върна? Всичко, което имах някога, вече го няма. Освен това, когато те дойдоха пак на следващото лято, разбрах в пълна мяра злината на бившия си народ. Узнахме за голямата битка на Мечия народ с Котешкия народ и че са избягали на запад в търсене на по-лесна плячка. Вълчийят народ не съжаляваше да ги види как се махат от леда, защото те се бяха отдали на неразумни пътища. Но макар че Мечият народ бе спечелил победа, загубите му означаваха, че не може да устои на още една воларианска експедиция, особено след като воларианците си бяха научили добре урока и дойдоха по-добре екипирани и далеч по-многобройни. Когато приключиха с Мечия народ, те тръгнаха срещу нас.

— Многокрилата ме научи на много неща, а и аз бях запален ученик — добави той. — Тя се надяваше да ме предпази от битките, но аз исках да им се отплатя за добрината. Заедно избихме много воларианци, моите вълци и нейните ястреби, нанасяхме удар където са най-слаби и бягахме, преди да могат да ни отвърнат. Тормозехме ги в продължение на месеци, докато пътят на армията им през леда не се превърна в червена диря. Но винаги имаше още и макар че търсех Токрев, никога повече не улових миризмата му. Преди две зими те спряха да идват. Мислехме, че най-после сме ги убедили да ни оставят на мира, но изглежда вместо това те са прекосили голямата вода, за да измъчват вашия народ, за което съжаляваме.

Погледът на Вейлин се насочи към Кирал, която кимна лекичко. „Тя не чува лъжи... както и аз не чувах лъжи у Баркус.“

— Те пак ще дойдат — каза Асторек, вперил очи във Вейлин. — Още по-многобройни. Но сега ние имаме теб, Гарванова сянка.

Колибата, където Алтурк беше избрал да се уедини, представляваше жалък коптор на една полянка встрани от главното селище. Вратата поддаде с лекота пред ботуша на Вейлин и отвятре лъхна остро зловоние на немит човек, отдал се на невъздържано пиене. Алтурк лежеше върху постеля от кожи и хъркаше, около него бяха разхвърляни манерки от моржови зъби, в каквито домакините им съхраняваха боровата бира, всичките празни. Спящият Алтурк не даде никакъв признак, че е забелязал нахълтването — нещо, което бързо се промени, когато Вейлин изля купа ледена вода върху рошавата му глава.

Избликът на ярост бе моментален — лонакът рипна с бойна тояга в ръка, оголил зъби в свирепа гримаса. Спря, щом видя Вейлин, и по мокрото му лице пробяга объркване.

— Да не избираш смъртта, мерим хер? — изсъска той.

— *Сорбе хин* — заяви Вейлин, което беше официалното предизвикателство на лонакски. — Ти вече не си годен да водиш сентарите. Сега те са мои. Ако искаш да ги запазиш, бий се с мен. — Обърна се и излезе на поляната, където чакаха сентарите и гледаха ставащото с мрачно разбиране. Кирал им беше обяснила причините на Вейлин и за негова изненада никой не възрази.

— Неверни псета — изръмжа срещу тях Алтурк, щом се подаде от колибата, и продължи да ги кълне на лонакски, ала думите му, изглежда, не трогнаха никого.

— Ти вече не чуваш гласа на Планината — каза му Кирал. — Превръщаш се във варниш. Този човек ти дава шанс да докажеш, че не е така.

Алтурк не отговори, задоволи се само с една презрителна усмивка към нея, преди да впери блуждаещия си поглед във Вейлин. Стисна по-здраво бойната тояга.

— Къде ти е оръжието?

Вейлин разпери ръце, за да покаже, че на колана му няма нож, а мечът също е изчезнал от гърба му.

— Че за какво ми е оръжие? Ти не представляваш заплаха.

Алтурк го гледа яростно още миг, а после се засмя, отметна глава и смехът му огласи дърветата. Той захвърли настрани бойната си тояга.

— Би трябвало да ти благодаря — каза, когато веселието му най-после утихна. — Не всеки получава шанс да осъществи мечтите си.

Втурна се към Вейлин, ниско приведен. Времето, прекарано сред Вълчия народ, му беше помогнало да възстанови до голяма степен фигурата си и въпреки всичката борова бира в корема му бързината му бе впечатляваща. Вейлин едва имаше време да отстъпи встрани и да нанесе удар в челюстта му. Алтурк изсумтя от болка, но не залитна, а отвърна с бърз и широк замах. Вейлин го блокира с две ръце и заби лакът в откритото лице на лонака, последван от бърза серия удари в лицето и корема, като избягваше контраударите на Алтурк, докато го изтласкваше назад. Всеки замах намираше целта си с безпогрешна прецизност... докато лонакът не улови единия му юмрук и не стовари мощно кроше в слепоочието му.

Вейлин залитна и светът се размаза пред очите му. Той се опита да заеме отново бойна поза, но Алтурк не му даде тази възможност — подсече краката му с ритник и нанесе нов удар в лицето му. За миг светът изчезна и Вейлин виждаше само смътна сянка, заобиколена от звезди...

— Ти — изграчи Алтурк и пристъпи по-близо, изнесъл юмука си назад за нов удар. — Ти направи моя син варниш. Виждам го всяка нощ — всяка нощ го гледам как умира заради теб, мерим хер.

— Аз пощадих едно момче — отвърна Вейлин и изплю кръв. Усещаше как лявото му око се подува и знаеше, че скоро няма да може да вижда с него. — Ти уби един мъж... Мъж, който правеше собствени избори. — И тогава го видя: видя как нещо пробяга през очите на лонака, а грубото му лице потръпна. — Знаел си — каза Вейлин с внезапно осъзнаване. — Знаел си, че той те е предал, много преди да го убиеш.

Алтурк изръмжа пак и изнесе юмука си още по-назад. Вейлин се изхрачи и изплю кръв в лицето на лонака, което му спечели достатъчно време да се завърти и да нанесе ритник отстрани по главата му. Изправи се, докато Алтурк отстъпваше със залитане, и се втурна напред да забие глава в корема на мъжа, после я вдигна рязко нагоре да го фрасне по челюстта. След това обсипа лицето му с още удари. С всеки от тях Алтурк клюмаше все повече и размахваше неориентирано ръце, опитвайки се да спре свирепата атака. Накрая Вейлин го повали на колене с дясно кроше в челюстта.

Спря. Дишаше тежко. От юмуците му върху тревата капеше кръв.

— Нишак ми каза — рече Алтурк с глух, уморен глас, вираше се нагоре към него с множество кървящи рани по лицето. — Аз... не го послушах. — Той сведе глава и се отпусна примирено, после промърмори: — Няма да помоля за ножа.

Кирал изникна до Вейлин с бойната тояга на Алтурк в ръка.

— Удряй вярно, талеса — каза тя и подаде оръжието на Вейлин. — Той заслужава поне бърз край...

Изведнъж гласът ѝ заглъхна и тя се изпъна, вперила поглед на юг. От болезненото изражение на лицето ѝ той разбра, че сигурно в песента ѝ е зазвучала мощна нотка. Този път обаче нямаше нужда да пита за значението ѝ, защото можеше да чуе друго предупреждение — вой, отекнал над леда и гората, безспорен и неумолим. Сентарите се размърдаха неспокойно, заспоглеждаха се уплашено, защото воят бе по-силен от воя на всеки вълк.

Когато воят заглъхна, Вейлин се обърна към Алтурк и видя, че той се е изправил, пораженческото увисване на раменете му е изчезнало, а погледът му е свиреп и уверен.

— Ще имам нужда от това — каза той и посочи бойната тояга.

Вейлин хвърли поглед към Кирал. Очакваше тя да възрази, но на лицето ѝ беше изписано мрачно, макар и неохотно съгласие.

— Мъдрия мечок има известни лечителски умения — каза Вейлин на Алтурк. — Може да зашие раните ти.

Алтурк само изсумтя.

— Ако бях трезвен, досега да си мъртъв.

Вейлин се засмя тихичко и му подхвърли бойната тояга.

— Знам.

2. РЕВА

Тя можеше да види, че воларианецът умира: кожата на лицето му беше като изсушена маска, очите му бяха замъглени от чувство за поражение и от скорошните страдания. Въпреки това той ѝ бе разказал историята си с нетрепващ глас, ясен и силен, глас на човек с вековен ораторски опит.

— Императрицата ще излезе срещу вас само с една трета от флотата си — съобщи той на събралите се капитани на кралицата, свикани на съвет на нейния флагман. — Очаква след като ги сразите да навлезете в Локарския канал. После цялата флота ще дойде от юг да ви отреже пътя. Това е всичко, което знам.

Рева гледаше как Щита изучава подробната карта на масата. Бяха се събрали на главната палуба на „Кралица Лирна“, тъй като нямаше достатъчно голяма каюта да ги побере всичките. Днес морето беше спокойно, но все пак достатъчно развълнувано, за да кара лодката, с която бе дошла тук, да се клати застрашително. Рева откриваше, че морският живот не ѝ е по вкуса; даже след като преодоля първоначалния пристъп на морска болест теснотията на кораба беше крайно мъчителна, както и неизменната болка всеки път, когато мислите ѝ се отклоняваха към Велис и Елеса.

— Локарският канал. — Гласът на Елл-Нестра я върна в настоящето. Той почука по един дълъг тесен залив на воларианския бряг. — Единственият директен морски път до Волар. Влезем ли там, ще могат да ни запушат с относително малко кораби. Броят няма да има значение в такова тясно пространство. Освен това за тях ще е лесно да разположат гарнизони по северния и южния бряг, за да попречат на дебаркирането ни.

— Тази тяхна нова императрица ни залага елегантен капан — каза граф Марвен с нотка на неохотно възхищение. — За съжаление изглежда, че тя не е Токрев.

— Твърде сложна хитрина — отвърна кралицата без нито помен от уважение в гласа. — Съмнявам се, че някога е играла кешет. — Тя

се обърна към Щита. — Вашият съвет, флотски лорд Елл-Нестра?

— Воденето на ненужна битка никога не е добър избор — отвърна той, погледът му продължаваше да шари по картата. — Особено в морето, където толкова много зависи от шанса. А маневрирането с флота, така тежко натоварена с войници, ще бъде, меко казано, трудно. Предлагам просто да избегнем врага и да се насочим на североизток, за да слезем на сушата тук. — Той почука по един плитък залив на стотина мили северно от Локарския канал. — Някои от моите капитани са въртели малко контрабанда по тези места и ми казват, че брегът тук е достатъчно широк да побере поне една пета от армията на едно стоварване. Щом основните волариански сили охраняват бреговете на Канала, тук не би трябвало да има повече от шепа войници, които да ни се опълчат. След като свалим армията на брега, флотата ще е свободна да се справи с всяка заплаха за снабдителните ни линии.

Кралицата се обърна към своя Военачалник.

— Граф Марвен?

— Ще ни отнеме поне три дни да стоварим цялата армия, ваше величество. Макар че повечето волариански сили са съсредоточени на юг, все пак трябва да очакваме нещо като атака от местните гарнизони, преди да сме се подготвили напълно за поход.

— Бихме могли да дебаркираме по-далеч на север — съгласи се с въздишка Щита. — Но крайбрежието не предлага много други удобни места в протежение на поне още двеста мили.

— Колкото по-далеч сме от Волар, толкова по-малки са шансовете ни за успех — заяви кралицата и вдигна очи от картата да огледа капитаните си, докато накрая взорът ѝ се спря на Рева. — Освен това имаме в редиците си човек, който може да се смята за експерт в отбиването на волариански атаки.

— В допълнение към твоите стрелци и гвардейци — каза кралицата — ще ти дам три полка от Кралската гвардия, само ветерани, включително Вълчите бегачи.

— Ще са ни добре дошли, ваше величество — отвърна Рева.

Беше повикана в каютата на кралицата за личен разговор и за първи път оставаха наистина сами. Даже грамадният лорд-протектор

беше получил заповед да чака отвън. Рева откри, че отново е поразена от красотата на кралицата: даже бледите линии, които тръгваха от челото ѝ и се губеха в лъскавата ѝ златисточервена коса, сякаш усиливаха нейното съвършенство, вместо да го накърняват. Това се дължеше най-вече на вътрешната ѝ естествена увереност, на несравнимата ѝ властност, която гарантирано пленяваше вниманието на всички при всяко събиране. Въпреки това, или може би отчасти заради него, Рева още не бе изпитала ни най-малко влечение към своята кралица. „Беше по-лесна за харесване, когато беше изгорена — реши тя. — Сега маската ѝ е прекалено съвършена.“

— Знай, че си свободна да отхвърлиш тази заповед — продължи кралицата. — Без никакви последствия.

— Дойдохме тук да сложим край на войната — каза Рева. — Освен това мисля, че предпочитам да се бия на суша, отколкото в морето.

— Определено е въпрос на вкус. — Кралицата се усмихна, макар и не с онази своя чудна ослепителна усмивка: всъщност даже беше малко предпазлива. — Преди да замине на своята северна експедиция лорд Вейлин ме помоли да не допускам да се излагаш на прекалено голям риск. Всъщност ме умоляваше да те оставя в Кралството като регент.

Рева потисна смеха си. „Все гори от желание да се изявява като по-голям брат.“

— Едва ли ставам за тази работа, ваше величество. Макар че като стана дума, исках да ви помоля да ми обясните по-ясно намеренията зад настоящата мисия на лорд Вейлин.

— Ако нещо се пази в тайна, значи има причини за това. Достатъчно е да кажем, че възможностите, които ни разкрива мисията му, са прекалено големи, за да ги пренебрегнем. — Кралицата млъкна и усмивката ѝ бавно повехна. — Наскоро имах възможност да прочета по-подробни доклади за събитията в Алтор. Дотогава не си бях давала сметка колко трудна е била ситуацията там, до какви крайности се е наложило да прибегнеш.

Лицето на воларианеца, докато коленичеше пред дръвника... „Не по-добри от нас...“

— Оцеляването ни кара да прибъгваме към крайности, ваше величество.

— Така е. Бих искала да запомниш тези думи, докато изпълняваш задачата си. Войната още не е спечелена и за да оцелее нашият народ, ни е нужна победа, на всяка цена. — Сега погледът ѝ беше настойчив, а безупречната ѝ маска — лишена от всякакво веселие. — Разбираш ли?

„На всяка цена.“ Рева се взря в нетрепващите очи на кралицата и изведнъж това ѝ се стори страшно познато; умът ѝ се изпълни с едно друго лице — лице, което познаваше толкова добре и което също беше използвало подобни думи, обикновено точно преди да я набие.

— Ако бихте могли да уточните, ваше величество — каза тя. — Задачата ми ще е по-лесна, ако разполагам с ясни инструкции.

Погледът на кралицата почти не трепна.

— Варитаите да бъдат пленявани само ако се отвори удобна възможност. Свободните мечове да бъдат избивани.

— А ако се предават?

— Тогава ще ви е по-лесно да ги убивате. — Кралицата пристъпи напред и плесна с ръце, а на лицето ѝ бе изписана сестринска привързаност. — Както казахте, милейди, дошли сме тук да сложим край на войната.

Щита придружи Рева обратно до „Маршал Смолен“, едно от новопостроените чудовища, натоварено с нейната домашна гвардия и една пета от стрелците ѝ. Привидно Елл-Нестра беше дошъл да надзирава слизането им на брега, макар че тя усещаше у него внезапно желание да се махне от компанията на кралицата, може би заради съдбата на пленника. Одеве, докато Рева се канеше да слезе в лодката, видя как воларианецът се дръпва от кралицата и отпуснатото му лице внезапно пребледнява от шок. Лирна стоеше и го гледаше с ведро задоволство, а той се метна озъбено срещу нея, протегнал хищно ръце да докопа гърлото ѝ. С отработена бързина кралицата измъкна от ръкава си кинжал и го заби в гърдите на мъжа, гладко и непоколебимо, преди стражата ѝ да успее да реагира.

— Хвърлете го през борда — каза тя на лорд Илтис и взе от лейди Мурел парче плат, за да избърше кинжала, докато се извърещаше. Някак си обаче воларианецът бе останал жив и продължаваше да фучи срещу нея, сипеше пискливи проклетия на собствения си език, докато

лорд-протекторът го носеше към перилата. Кралицата дори не се обърна, докато го хвърляха в океана, само закрачи към Рева, за да се сбогува топло с нея и да ѝ пожелае успех в начинанието.

— Този човек без съмнение заслужаваше такъв край — каза тя на Щита, докато излизаха от лодката, за да се покатерят по въжетата до палубата на кораба. — Притежавал е безчет роби и е бил член на Съвета, който прати армията им да нахлуе в Кралството.

— Тя уби сина му — отвърна Елл-Нестра с глух глас, пълен с мрачно разбиране. — Искаше той да го узнае, преди да умре.

— Нашата кралица е справедлива, но правосъдието ѝ може да е сурово.

— Тя е *твоя* кралица, милейди. Моята вярност към нея свършва с края на тази война.

Той тръгна да намери капитана на кораба, а тя повика лордовете Антеш и Арендес, за да им разкрие плана.

— Значи ние ще сме авангард на армията — каза гвардейският командир, като сучеше мустак. — Необикновена чест.

— И необикновен риск — изтъкна Антеш, който винаги призоваваше към предпазливост в отношенията им с монарсите. По време на похода им към Уорнсклейв Вейлин ѝ беше разказал всичко за предишното си вземане-даване с нейния лорд на стрелците, така че тя бе съвсем наясно с някога яростната му антипатия към цялата идея за Обединено кралство. Макар че фанатизмът му явно се бе разсеял с годините, той продължаваше да таи подозрения към всичко азраелско и най-вече към кралица Лирна.

— Намираме се на хиляда мили от дома и сме изправени срещу жесток враг — отбеляза Рева. — Всеки човек в тази армия споделя риска, милорд. Моля, предайте плана на капитаните си. Ще слезем на сушата след пет дни. — Канеше се да добави инструкциите на кралицата относно пленниците, но откри, че думите засядат в гърлото ѝ. Хората ѝ нямаха нужда от подобни наставления и вероятно щяха да заколят всеки въоръжен воларианец, но да изрече на глас заповед, която извинява тяхната кръвожадност, все още ѝ се струваше погрешно и ѝ напомни още веднъж, че Отецът никога не е обелил и дума по въпроса за отмъщението.

Чайките се появиха в небето на следващия ден, а след още един зърнаха и първите смътни признаци за земя. Плаваха на десет мили встрани от основната група, трийсет кораба с подобрани кумбраелски войници и елита на Кралската гвардия. Освен това кралицата беше сметнала за уместно да ги снабди с четири от чудните нови балисти на Алорнис, заедно с една слабичка нилсаелка, която, изглежда, познаваше чудесно начина им на действие.

— Лейди Алорнис заръча да ви предам топлите ѝ поздравии, милейди — каза тя на Рева с непохватен поклон. — Искаше да дойде лично, но кралица Лирна заплаши да я върже за главната мачта.

Рева я остави да избере най-способните за обслужване на балистите измежду Белязаните дъщери — свирепи, но подходящо име, дадено на ротата, сформирани от онези кумбраелски жени, които жадуваха да служат при Благословената лейди Рева. Те наброяваха малко над двеста и също като мъжете доброволци поне половината бяха под двайсетгодишни, момичета със сурови лица, повечето с различни ужасни истории за осиротяване и страдания от ръцете на воларианците. Отначало Арентес ги държеше отделно от мъжете с намерението те да служат като носачки или готвачки, но един строг поглед от Рева му показва, че това е неприемливо. Тя се беше заела да ги обучава лично, макар че явното им благоговение и сляпата им вяра в нейната продължаваща лъжа превръщаше това в истинско изпитание.

— Ако позволите, Благословена лейди — каза една от тях в деня преди дебаркирането, гъвкаво момиче на не повече от осемнайсет, като се смъкна на едно коляно на палубата пред Рева.

— Казах ти вече, Лера, престани да правиш това — отсече тя.

— Извинявам се, Благословена лейди. — Момичето се взираше нагоре към нея с лице, което би било въплъщение на младежка невинност, ако не беше белегът, минаващ от обезобразеното ѝ ляво око до горната устна, наказание за дребно провинение по време на робството ѝ. — Но ние се чудехме... — Лера направи пауза, за да хвърли поглед към останалите Дъщери, които се бяха скупчили наблизо със сведени глави. — Кой стих да рецитираме сутрин? За да сме сигурни, че Отецът ще благослови начинанието ни.

„Отецът няма благословии за войната. Да не мислиш, че той гледа всичко това отгоре и се радва?“ Рева преглътна думите. Лъжата

беше пренесла хиляди хора през океана и трудно можеше да бъде изоставена сега.

— Всички вие трябва да си изберете собствен стих — каза тя, като вдигна Лера на крака, явно малко по-грубо, отколкото възнамеряваше, защото момичето се дръпна и се поклони разкаяно. — „Никое множество не може да мисли с един ум, защото Отецът ни е направил различни и всяка душа е различен аспект на любовта му. Намерете пътя към любовта на Ощеца със собствените си очи и не позволявайте на някой друг да ви отклони от верния път.“ — Книгата на разума, напоследък рядко я цитираше.

— Ние ще бъдем ли до вас, милейди? — попита едно от другите момичета. Копнежът му се отразяваше в лицата на всички останали.

Погледът на Рева бе привлечен от Щита, който се подпираше на мачтата и гледаше тази сцена с явно веселие.

— Не бих ви сложила никъде другаде — каза им тя. — Хайде, връщайте се към упражненията си.

Отиде до кацата с вода до мачтата и докато пиеше, срещна погледа на Ел-Нестра.

— Искате нещо да кажете ли, милорд?

— Вие имахте божие вдъхновение — каза той и сви рамене. — Аз също го имах някога. Не ми харесваше особено. Заболяваше ме главата от него.

— Вашите богове са плод на сънища, втъкани в гоблен от легенди.

— Докато вашият живее на небето, изпълнява желания и когато умрете, ви позволява да живеете вечно в някакво поле.

— За човек, който е пътувал толкова надалеч, намирам невежеството ви за изумително.

Лицето му помрачня и той кимна към Белязаните дъщери, които в момента изпълняваха най-новото упражнение с мечове, показано им от него.

— Знаете какво ги чака, когато слезем на брега. Колко от тях ще умрат, вярвайки в тази ваша фантазия?

Рева откри, че не изпитва гняв към него. Истината не можеше да бъде избегната и тя отдавна бе свикнала с жилото ѝ. Погледа малко Дъщерите и забеляза, че месеците на тренировки са подобрили значително уменията им: те се движеха умело, ударите и париранията

им бяха бързи и точни. Освен това бяха свирепи, много от тях вече превърнати в убийци от воларианците. Но все пак бяха толкова млади. „Аз също бях.“

— Вие имахте ли избор? — попита тя. — Когато те дойдоха да завладеят Островите? Колко от вашите пирати измряха при Зъбите или при Алтор? И щом тази война е толкова омразна, а кралицата — толкова зла, защо сте тук?

Беше очаквала гняв, но отговорът му прозвуча унило. Всякакво веселие бе изчезнало от лицето му, когато каза:

— Мислех, че имам да отмия някакво петно. Но изглежда всичко, което постигнах, бе да се омърся отвъд всякаква надежда за пречистване.

Вдигна очи, когато от наблюдателницата горе на мачтата долетя вик.

— Забелязали са залива — каза той и я удостои с поклон, преди да се отдалечи. — Време е да строя силите ви, милейди.

Хвърлиха котва на миля от брега и моряците спуснаха лодките, докато Рева чакаше на палубата с Белязаните дъщери. Лорд Арентес и целият състав на домашната гвардия бяха строени до перилата, тъй като щяха да са първите, слезли на брега, а броят им бе подсилен от контингент стрелци. Антеш чакаше на съседния кораб с повечето от хората си, докато съдовете, превозващи Кралската гвардия, се поклащаха върху вълните на половин миля на запад. Рева наблюдаваше дейностите с растящо нетърпение и размишляваше върху способността на времето да се забавя до пълзене при събития, които ти се иска да протекат светкавично.

Докато търсеше нещо, което да я разсее, плъзна поглед по кораба и видя застаналия на носа Щит. Той взе един далекоглед от капитана, когато онзи му посочи нещо на брега.

— Врагът ли? — попита тя, приближавайки се до него.

— Само малка група — отвърна той, като насочи далекогледа към брега. — Може би трийсет кавалеристи. Нищо, с което да не можете да се справите, убеден съм... — Намръщи се и по устните му плъзна озадачена усмивка. — Един от тях току-що падна.

— Милорд Щит! — И двамата вдигнаха поглед към наблюдателницата, където един моряк ръкомахаше трескаво на север. — Буреносен фронт!

Тя последва Щита до кърмата и се сепна, щом видя облаците, трупащи се на хоризонта. Бяха тъмни, почти черни, в тях проблясваха светкавици и над морето отекваше далечен тътен. Облаците се приближаваха с всеки миг.

— Невъзможно! — ахна Елл-Нестра.

— Какво ще правим? — попита Рева, но той само стоеше и се взираше смаяно в приближаващата се буря.

— Милорд! — Тя го сграбчи за ризницата и го разтърси. — Какво ще правим?

Щита я зяпна, премигна и разумът се върна в очите му.

— Вдигай котва! — викна той и се дръпна от нея. — Вдигайте всички платна! Кормчия, курс на юг! Капитане, дайте сигнал на другите кораби да направят същото! Милейди, свалете хората си долу.

Екипажът се разтича да се подчинява, докато Рева лаеше заповеди и пращаше кумбраелците на долните палуби. Тя самата обаче остана на кърмата, загледана в бурята, която се приближаваше все повече. „Как е възможно да се движи толкова бързо?“, зачуди се тя и в ума ѝ се зароди едно подозрение, когато си спомни за една друга неочаквана буря, при Алтор, когато дъждът се лееше като из ведро денем, а нощем преминаваше в сняг. „Групата на брега... На какво сме се натресли?“

Благодарение на трескавите усилия на екипажа големият кораб скоро се понесе на юг, платната му се издуха в мига, щом бяха разгънати, а северният вятър се усили до хала. Другите кораби също бяха последвали сигналите на Щита, макар че онези с екипажи от Кралството бяха забележимо по-бавни в реакциите си от мелденейците. Докато се отдалечаваха, Рева видя как един от съдовете, каращ полк на Кралската гвардия, се люшка в развълнуваното море: бе вдигнал само половината си платна и се накланяше под застрашителен ъгъл, а кормчията му се мъчеше да го насочи на юг. Скоро дъждът стана прекалено проливен, за да се виждат нещо повече от смътни силуети, макар Рева да бе сигурна, че е чула как силно скърцане долита откъм огромния кораб точно преди да го загубят от поглед.

След минути бурята обхвана и тях, чернотата ги погълна и светът се превърна в ревящ хаос.

Вятърът се мъчеше да я събори, въжетата над нея плющяха, дървото скърцаше, моряците се търкаляха по палубата или халата ги пращаше в морето. Рева осъзна, че се плъзга по палубата, вече залята от вода, и покрай входа към трюма, толкова близо, че можеше да чуе уплашените викове на Белязаните дъщери, идещи отдолу, докато водата шуртеше по стъпалата. Успя да се вкопчи в перилата, преди палубата да се наклони и да я преметне зад борда. Уви здраво ръце около дървото, докато дъждът и вятърът я шибяха. Някаква тъмна фигура прелетя покрай нея, една ръка задраци за миг по ризницата ѝ и се разнесе внезапен отчаян вой, след миг погълнат от бурята.

Палубата изведнъж пропадна, сменяйки посоката на наклона си, и я преметна обратно от вътрешната страна на перилата. Тя остана да лежи върху дъските, запъхтяна във внезапното затишие.

— Милейди! — Беше Арентес, тичаше към нея по палубата с протегнати ръце. Тя тъкмо посягаше към него, когато дойде сблъсъкът.

Разтърси я с такава сила, че Рева изпусна перилата. Наклонът на палубата беше прекалено голям, за да се закрепи върху нея, и двамата с Арентес бяха запокитени към щирборда. Тя видя как гвардейският командир се удари в перилата, счупи дървото с трясък и остави дупка, през която Рева полетя в кипналото море.

Яростта на бурята изчезна мигновено, заменена от тишината на подводния свят. Тя виждаше само сиви вихри, докато потъваше, теглена от тежестта на ризницата и оръжията си. Пусна лъка — знаеше, че този път чудото на майстор Арен ще бъде загубено навеки, после откопча портупея си и остави меч да падне. Задърпа каишите на ризницата. Гърчеше се в мрака, а от устата ѝ излитаха рой мехурчета.

„Не!“ Тя се насили да успокои мислите си, щом видя, че каишите устояват на всяко отчаяно дръпване. „Паниката ще те погуби.“

Зае колкото се може по-неподвижна и изпъната поза, с лице към повърхността, за да забави потъването си, после извади ножа си и срязва каишите един по един. Ризницата падна за миг и тя усети как се издига — но твърде бавно, ако се съдеше по вече мъчителното парене в гърдите ѝ. Зарита към повърхността, като упорито устояваше на импулса да си поеме дъх.

Показа се над водата с вик, вдиша изпълнения с дъжд въздух и се закашля. Високите вълни я подмятаха. Нямаше и следа от Арентес, нито от някой друг. После до ушите ѝ стигна внезапен трясък, достатъчно мощен, за да си пробие път през бурята, звук като от хиляда дървета, нацепени на трески с един-единствен удар. Бурята се измести за миг, така че просветля малко, и тя видя „Маршал Смолен“. Корпусът на грамадния кораб трепереше, стържейки по някакъв невидим риф, платната му бяха откъснати от мачтите, а през бордовете му се сипеше нещо като тъмни капки — капки, които Рева скоро осъзна, че са хора, нейните хора, които се хвърляха в морето, докато корабът се разпадаше под тях.

Бурята се развихри отново и дъждът скри гледката, но Рева продължаваше да се взира натам, изтръпнала от студ. Знаеше, че смъртта е близо, и нямаше желание да се бори.

„Аз ги убих всичките — помисли си, докато вълните я заливаха. — С една лъжа.“

3. ФРЕНТИС

Вилата беше най-голямата, на която бяха попадали досега, по-скоро крепост, отколкото дом. Стените ѝ бяха дебели и високи, а градините ѝ се простираха на няколко акра. Тук явно живееше господар със значително богатство — достатъчно, за да поддържа гарнизон от двеста варитаи. Но въпреки силната ѝ защита той не изпита никакви угризения да я изостави при първия признак на тяхното приближаване. Беше лесно да преброят варитаите, които лежах в четири спретнати редици във вътрешния двор, всеки с еднакъв срез на гърлото от ухо до ухо.

— Всички ценности са изчезнали — докладва Греблото, — заедно с конете. Намерихме повечето роби вътре. За разлика от тия тук, изглежда, някои от тях са се съпротивлявали. Ама това не ги е спасило.

— Двеста от собствените им хора — каза Иллиан, клатеше смаяно глава. — Не мога да си го обясня.

— Те вече знаят какво търсим. — Френтис кимна към мълчаливата групичка на собствените им освободени варитаи, които стояха наблизко. — Не са искали да ги получим ние. — Погледна инструктор Ренсиал и добави: — Ако се съди по състоянието на труповете, не може да са на повече от ден езда на север. Инструкторе, моля ви, погрижете се за това.

Ренсиал кимна и отиде при коня си. Конният му отряд го последва през портата на вилата. Френтис се замисли за миг дали да не иде с тях, предвид непостоянния характер на инструктора, но устоя на този импулс. През последните дни у Ренсиал беше настъпила промяна, очите му не бяха толкова безизразни, даже от време на време се впускаше в неканени речи, които изискваха по-малко дешифриране от обикновено. „Само във война безумецът става нормален.“

Не всички роби във вилата бяха избити при бягството на господаря им — някои бяха работили на полето, когато бе започнала касапницата. Хората на Френтис забелязаха много от тях да бягат в

различни посоки, макар че едно солидно малцинство се добра до вилата, предпазливи и смаяни от радушния прием, който получиха. Някои се свлякоха от скръб при вида на убитите си събратя, най-вече мъже ридаеха над мъртви жени. Бракът между роби беше забранен, но където и да идеха, те виждаха признаци, че хората са способни да изградят собствени връзки независимо от пречките и заплахите, стегнали живота им. Точно на тези измъчени души Френтис даде собственика на вилата, когато Ренсиал се върна на следващия ден, помъкнал нещастния чернодрешко зад коня си, с вързани ръце и запушена уста.

— Той имаше жена и деца — докладва Ренсиал, докато робите се сключваха около бившия си господар, надигнали ножове и камшици. — Пуснах ги да си вървят.

— Разбира се, инструкторе. — „Те винаги се молят.“ Френтис загледа как чернодрешкото падна на колене, вдигнал умолително вързаните си ръце. Беше висок мъж с впечатляващо телосложение и вид на войник, което се потвърждаваше и от множеството военни сувенири, открити във вилата. „Може би е прочут офицер? Вилата, семейството, робите. Всичко това плод на бляскава кариера. Награда за герой.“ Сега съвсем не изглеждаше геройски, беше просто един ужасен напикан мъж, който моли за живота си. „Те винаги се молят.“

Когато мъчението започна, Френтис се извърна и отиде при Иллиан, която бе заета с обучението на последната партида новобранци. Сега жителите на Кралството бяха по-малко, но броят им бе започнал да расте след победата над ескетийския гарнизон — свободните мечове, оставени да избягат, бяха разнесли вестта за бедствието с впечатляваща скорост. За броени дни в планината при тях бяха пристигнали сто или повече бежанци и само за месец числеността на армията им нарасна до над четири хиляди. Изхранването на толкова много гърла бе принудило Френтис да заповяда придвижване на северозапад, към богатите земеделски райони, които се простираха към Нова Кетия, и тази вила беше първата завладяна.

Той погледа за кратко време упражнението и остана доволен от лекотата, с която Иллиан строяваше новобранците, показвайки целия авторитет на инструктор на плаца в Дома на ордена. Тя ги учеше да боравят с тоягата, основа за по-късното използване на алебарда или копие, но също така признак, че все още нямаха достатъчно оръжия.

Френтис беше пратил бившия ковач да работи в ковачницата на вилата със заповеди да превърне изобилния запас от земеделски сечива в колкото се може повече остриета на брадви. Това означаваше, че ще трябва да се задържат тук известно време, може би седмици, и забавянето го дразнеше. Обзет от желание да запази импулса на техния бунт, той беше пратил Лекран и Ивелда в противоположни посоки с отряди от по двеста бойци и заповед да освободят възможно най-много роби.

Обърна се при приближаването на Трийсет и четири. Бившият роб бе започнал да носи екипировка, свалена от телата на офицери на свободните мечове, и създаваше впечатление на безупречна военна опрятност: всеки сантиметър от бронята му беше щателно лъснат и всички закопчалки блестяха.

— Значи е готов? — попита Френтис.

— Излекуван и напълно способен да язди, братко. Но все още отказва да говори.

— Необичайно. Обикновено не могат да млъкнат, след като осъзнаят какво си.

— Кой съм — поправи го Трийсет и четири с нетипична твърдост в гласа. — „Какво“ бях по-рано.

— Да. — Френтис му се усмихна извинително. — Ами хайде да го отпратим по пътя му, а?

Воларианецът беше отказал да им съобщи името си, но те го бяха разбрали от кореспонденцията, открита в обоза на батальона му.

— Почитаеми гражданино Варек — поздрави го весело Френтис и приклепна до него в сянката на акацията, към която бе окован. — Надявам се, че се чувстваш по-добре?

Варек седеше облегнат на дънера, а лицето му не издаваше друга емоция освен кипящата ярост, която преобладаваше у него, откакто се бе събудил и бе открил, че е окован, а батальонът му — унищожен.

— Имам добри новини — продължи Френтис и даде знак на Трийсет и четири да отключи оковите. — Чака те свобода.

Изражението на Варек стана предпазливо, Френтис забеляза как той потисна слабата искрица надежда, която замъждука в очите му.

— Не е никакъв номер, уверявам те. — Френтис хвана веригата и я дръпна настоятелно. Воларианецът се изправи, а предпазливите му очи не спираха да шарят в очакване на нападение. Френтис го поведе

през двора: знаеше, че той ще огледа добре множеството трениращи бивши роби. Греблото ги чакаше на сводестия портал на вилата с кон, оседлан и натоварен с провизии за няколко дни път.

— Това е твоят кон, нали? — попита Френтис, като свали оковите от китките на Варек.

Сега воларианецът беше малко по-малко предпазлив. Разтърка зачервената плът, докато местеше поглед от Френтис към коня.

— Няма да предам народа си — заяви той. Това бяха първите му думи, откакто се бе свестил. — Независимо от наградата.

— Това трудно може да се нарече награда — каза Френтис. — Предполагам, знаеш как ще те посрещнат в Нова Кетия — победения, опозорен син на един почитан баща. Срамът ще е непоносим, но преди да се самоубиеш, моля те, съобщи на мъчителите си, че това, което се случи тук, скоро ще се случи и на тях. Преди годината да е свършила техният град ще падне и всяка жива душа, която държат в окови, ще бъде свободна. Ала моята кралица е милостива и е готова да им предложи условия.

Воларианецът въздъхна и поклати глава.

— Ти си луд.

— Нека отворят градските порти и разчистят стените от защитници. Всички свободни мечове да сложат оръжие и всички роби, включително варитаите и куритаите, да бъдат освободени. Градът ще стане собственост на кралица Лирна Ал Ниерен, която ще обяви справедливо преразпределение на земите и богатствата, когато му дойде времето. — Той пристъпи към Варек и заговори тихо, усещаше как гневът се трупа отново в него. — Ако не се съгласите с тези прещедри условия, градът ви ще бъде сринат до основи и всеки въоръжен воларианец в него — убит.

Варек кимна към множеството новобранци.

— Наистина ли вярваш, че тази паплач е способна да превземе Нова Кетия? Да не мислиш, че Управителният съвет ще седи със скръстени ръце, докато вие настъпвате? Ще бъдете смазани още преди да зърнете града, а всяко от тези псета, което все пак оцелее, ще бъде одрано и оставено да изгние на слънцето, и то ако има късмет.

Френтис само се усмихна.

— Изглежда, вестите пътуват бавно. — Той се приведе още по-близо към Варек. — Вече няма Управителен съвет. Сега ви управлява

императрица и, повярвай ми на думата, тя ще гледа и ще се смее, докато сравнявам града ви със земята.

— Каквото и да ме чака, ще го изтърпя — заяви Варек с абсолютна увереност. — Готов съм да понеса хилядолетни мъчения само за най-малкия шанс да се добера пак толкова близо до теб.

— Тогава по-добре първо инвестирай в малко уроци с меча. — Френтис се обърна към Греблото. — Ескортирайте почитаемия гражданин до залез-слънце. Ако хвърли и един поглед назад, убийте го.

Новото ѝ тяло е по-силно от онова, което е оставила на брега, скача и се върти с цялата бързина и прецизност, на които тя може да се надява, и все пак...

— Усещаш го, нали? — пита Пратеника, изтегнат в един стол на балкона. Носи тяло на арисай, един от малкото с Надарена кръв, висок и слаб. Зад него стоят още шестима, също Надарени, и макар лицата им да са различни, изразенията им са досуц еднакви. Тя никога не е виждала толкова голяма част от него и го намира за трудно поносимо: един винаги е бил повече от достатъчен.

Сваля късия си меч и се изправя от приведената бойна поза, гола и блестяща от пот след тренировката. Дори Пратеника да намира гледката за възбуждаща, това не проличава върху никое от лицата му. Тя е смутена от потъмнялото небе зад тях, осъзнава, че е било още пладне, когато се е върнала в Кулата на Съвета. След събуждането ѝ в тази нова черупка способността ѝ да следи времето е намаляла още повече.

— Кое да усещам? — пита тя.

— Нечувствителността. Студът не е толкова студен, топлината не е толкова топла. Става все по-зле с всяко следващо тяло, което взимаш. Аз напоследък не чувствам почти нищо. — Килва глава и я оглежда със слаба хищническа усмивка. — Този път можеш ли да го чуеш? Можеш, нали?

Тя потиска един изблик на гняв, изпълнена с негодувание от лекотата на интуицията му. Собственичката на тази черупка е била по-стара от първата и не родена в робство, оставила е дълбок вир от памет, който твърде често припламва с вбесяваща яснота: ...

играе с брат си на брега на някакво планинско езеро... смее се, когато баща ѝ ѝ показва фокуси...

Отначало си е мислела, че дарбата на жената е много слаба, почти неразличима, но после е започнала да разбира, че нейната дарба е паметта. Всяка мисъл, действие и дума остават в главата ѝ, неизменни и все така ярки.

— Ти каза да приготвя осем — казва тя, като изтласква образите от ума си. — Но аз виждам само седем.

Доставя ѝ известно удоволствие да ги види как стисват едновременно зъби и разбира, че Пратеника потиска собствения си гняв.

— Ал Сорна умее да се сдобива с полезни приятели — казва той след кратка пауза.

Тогавя тя го вижда. Макар че всички черупки са млади и атлетични, раната, която той явно е получил, личи върху тях, влага в очите им, болка, умора... и страх.

— Сигурен ли си, че знаеш къде да го намериш? — пита тя.

— Той търси вечния човек. Достатъчно е да тръгна на север и ще уловя дирята му. Ще трябва да ме направиш генерал и ми се струва уместно да имам някаква грандиозна титла. Властелин на Севера или нещо такова.

— Северните армии се командват от генерал-губернатора на Латетия. Ще ти дам заповед за екзекуция. Когато той е мъртъв, наречи се както искаш.

— Май не харесваш много тези губернатори, трябва да отбележа. След него ще остане ли някой жив?

— Само губернаторът на Ескетия. Смятах да екзекутирам и него, но напоследък все повече клоня към мисълта да го оставя на съдбата му.

Лицата се променят отново, всякакво веселие в тях помръква и тя разбира, че следващите му думи не са негови.

— Сега не можеш да си позволиш да си угаждаш. Тези твои развлечения понякога са полезни, но в момента пречат на целите ни. Той настоява да се погрижиш за въпроса незабавно.

— Съветът е мъртъв, а флотата на кучката е разбита. Всичко това го направих аз. Спечелила съм си правото да си угаждам.

— Угаждаше си през последните три века. Десетилетия на убийства и злодеяния, това беше дарът му за теб. А сега той иска отплата.

Ръката ѝ се свива върху меча. За първи път ѝ става ясна истинската дълбочина на антипатията, която винаги е изпитвала към това създание. Вижда ги как се напрягат и седналият говорител става.

— Той знае какво си намислила — казва. — Съкровения ти план, мечтата да властваш с онова момче до себе си, вечно и ужасно, с целия свят като твоя играчка. Наистина ли мислеше, че ще се получи?

— Ако той няма вече полза от мен — казва тя с усмивка, — убий ме. Стига да можеш.

Ръцете им посягат като една към мечовете. Тя знае, че шансовете са безнадеждни, знае, че избира смъртта. „Гледай ме, любими — мисли си, защото е наясно, че той я вижда. — Гледай как ще те накарам да се гордееш.“

Ала Пратеника спира, всичките седем пускат мечовете си и се изнизват мълчаливо към вратата. Говорителят остава още малко, а лицето му е като на уморен войник, призован към неизбежен дълг.

— Той винаги ще намери друга полза от нас. Можеш да задържиш момчето, ако го заловиш живо. Но въпросът трябва да бъде решен.

Останала отново сама, тя затваря очи, търси присъствието му, прегръща стоманената решимост, която намира, и радостта заплашва да пръсне сърцето ѝ. Тя вижда нещо, вихреца се мъгла в мрака, която се вплътнява в една така добре позната форма. „Думите му не означават нищо, любими — казва тя и посяга да помилва лицето му. — Светът все още може да бъде наш.“

Той дръпна чуждата ръка от лицето си, свирепо озъбен, и ножът му се вдигна да се опре в гърлото ѝ.

— Никога! — изсъска в лицето ѝ и притисна острието по-силно.

Лемера захленчи, ококорена от ужас. Трепереше, главата ѝ беше извита назад от юмука, стиснал я за косата, а гладката кожа на гърлото ѝ беше оголена и уязвима.

Въздухът излетя от дробовете му. Той пусна ножа, извърна се от нея, седна на края на леглото и стисна лицето си с ръце.

— Какво... какво стана? — попита, когато спря да трепери.

Отговорът ѝ беше едва чут шепот:

— Чух викове... Ти сънуваше...

Той се огледа и видя тънката памучна риза, която едва я покриваше, и страха в погледа ѝ. Извърна се и замига, докато очите му се приспособяваха към тъмното. Беше се настанил в господарската спалня, просторна демонстрация на богатство и разкош със стени, щедро украсени с различни картини, повечето изобразяващи неправдоподобно подредени битки. На няколко от тях го имаше и самия господар, много по-млад, да стои гордо изправен с меч в ръка, докато командва хората си със сурово и смело лице — пълна противоположност на окървавената молеца развалина, която беше оставена да умре на двора, когато на робите им омръзна да се забавляват с него.

— Аз... понякога сънувам кошмари — каза той. — Съжалявам, ако съм те наранил.

— И по-зле са ме наранявали. — Френтис усети как тежестта ѝ върху леглото се измества, а после и колебливо докосване по гърба си. Пръстите ѝ се разпериха да опипат плътта. — Водил си толкова битки, а нямаш никакви белези.

— Имах, но се изцериха.

— Плетача ли?

— Не. — „Семето ще поникне.“ — Не, беше нещо друго. Съмнявам се, че изобщо някога ще го разбере. — Той се обърна пак и ръката ѝ се премести, за да легне на рамото му, докато той не я отстрани нежно. — Трябва да си вървиш.

Тя се отдръпна леко, но не понечи да си тръгне. Лицето ѝ беше в сянка, но той имаше чувството, че се усмихва.

— Сестрата каза, че ти е забранено да докосваш жена. Помислих, че се шегува.

— Вярата изисква от нас всичко, което имаме.

Тя се размърда отново, сви крака, за да опре брадичка на коленете си, и килна глава, докато го изучаваше, вече по-скоро любопитна, отколкото развеселена.

— И ти го даваш с такава готовност?

— Ордена е всичко, което някога съм искал.

— Значи светът извън Ордена не крие съблазни за теб?

— Виждал съм света с всичките му съблазни. И откривам, че съм доволен в Ордена.

— След вчерашната тренировка Греблото удари един мъж, задето разправял една история. Странна история за това как те отведи в двореца заедно с някаква жена, обладана от зла магия. И как двамата заедно сте убили вашия крал. Лъжа ли е?

— Не. Не е лъжа и Греблото не е трябвало да го прави.

— И все пак твоята кралица те е оставила жив и те е пратила тук.

— Действията ми не бяха мои собствени. Магията на жената ме обвързваше, принуждаваше ме да върша ужасни неща.

Тя се напрегна и той усети как очите ѝ шарят по лицето му. Макар че не можеше да види изражението ѝ, настойчивостта на този оглед бе смущаваща. Тъкмо се канеше да ѝ повтори да си върви, когато тя каза:

— Значи не сме толкова различни с теб.

Отпусна се на леглото.

— Може ли да спя тук? Само тази нощ. Аз също имам сънища.

— Засмя се тихичко при явното му колебание. — Обещавам да не ти предлагам... съблазни.

„Трябва да я отпратя — помисли той. — Нищо хубаво няма да излезе от това.“ Но не го направи, защото откри, че такава жестокост не му е по силите. Вместо това легна до нея и се помъчи да се отпусне. Знаеше, че тази нощ сънят ще му убягва. След няколко минути тя се примъкна по-близо до него и отпусна глава на рамото му, ръката ѝ намери неговата и пръстите им се сплетоха.

— Няма да има победа за нас, нали? — попита тя шепнешком.

— Не говори така. Моята кралица плава към тези брегове с огромна армия. Ако се придържаме към каузата си...

— Бях робиня, но никога не съм била глупачка. Империята е невъобразимо голяма и ние сме убили само една миниатюрна част от силите, които ще изкарат срещу нас. Ще ни избият, всички до един, защото сме роби и не могат да ни позволят и най-малката надежда за свобода. Без нас няма да имат империя.

„Въпросът трябва да бъде решен.“

— Щом смяташ, че каузата ни е толкова безнадеждна, защо се присъедини към нас?

Тя се притисна още по-близо, прегърна го и той усети топлия ѝ дъх върху кожата си.

— Защото ти ми предложи нещо, което бях забравила, че мога да имам — избор. И аз избирам да умра свободна.

През следващите няколко седмици броят им се удвои: Ивелда и Лекран продължаваха да водят десетки новобранци, а във вилата пристигаха още бегълци. Скоро бяха толкова много, че изхранването им се превърна в проблем и Френтис беше принуден да заповяда някои от хората да излязат в полето да приберат още реколта. Неколцина се възпротивиха на заповедта, но той успя да смекчи недоволството им, като обеща, че всички ще се редуват да вършат тази задача, включително и самият той. Конал, роденият в Кралството ковач, бе извършил истински подвизи в изработката на голямо количество оръжия, но те пак не стигаха — само една трета от армията можеше да се нарече прилично въоръжена и поне още толкова бяха екипирани с различни земеделски сечива.

— В Нова Кетия има достатъчно оръжия — изтъкна Лекран на вечерния съвет.

— Все още не сме достатъчно силни да я превземем — отвърна Френтис. Трийсет и четири беше добре запознат с Нова Кетия и имаше подробна информация за здравината на стените ѝ. Освен това трябваше да предположат, че императрицата вече е пратила подкрепления, а може би дори е дошла лично. Той бе устоял на желанието да си позволи пак да сънува и поднови взимането на вечерната доза от приспивателното на брат Келан въпреки главоболията. Кампанията се приближаваше към критичната си фаза и Френтис не искаше да рискува тя да отгатне плановете му, когато умовете им се докосват. Освен това знаеше, че тя ще е бясна от внезапната липса на контакт и че това може да я подтикне към погрешни преценки.

— Ако чакаме още дълго, този район ще остане без роби — каза Трийсет и четири. — Онези, които не са се присъединили към нас, ще бъдат избити или откарани от собствениците си. Ако тръгнем на юг, не

се съмнявам, че тази армия може да се превърне в могъща сила за броени месеци.

— Не разполагаме с месеци — каза Френтис. — Флотата на кралицата трябва вече да е отплавала и походът на юг няма да ѝ осигури диверсията, която тя иска.

— Над половината от нашите хора не са от Кралството и не знаят нищо за кралицата. Те идват, защото им обещахме свобода, а не за да сменят един господар с друг.

— Ако успеем да осигурим на кралицата победа, всеки роб в тази империя ще бъде свободен. Нейната кауза е и тяхна. Погрижи се да го разберат.

Той погледна пак към картата. „Трябва да ударим някъде.“

— Какво е това място? — Посочи един град на северния бряг, на петдесетина мили източно от Нова Кетия.

— Виратеск — каза Трийсет и четири. — Малко пристанище, което обслужва северните търговски маршрути.

— Някакви защити?

— Има стена, но слаба. Мястото е бедно, там живеят само няколко чернодрешковци с твърде оскъдни средства, за да ги хабят за поддържането на стена, която не е била нужна от векове. — Трийсет и четири млькна, присвил замислено устни. — Доколкото си спомням, имат оживен пазар за роби. Пазарът на Нова Кетия често е препълнен, така че много роботърговци търсят други варианти за пласиране на стоката си.

„Ако опожарим град, намиращ се толкова близо до столицата на провинцията, те ще са принудени да излязат иззад стените си.“

Френтис се изправи.

— Ще чакаме още седмица, за да съберем хора и обоз, и после тръгваме срещу Виратеск.

Накара Трийсет и четири да нарисова карта на града и прати инструктор Ренсиал да разузнае подстъпите, като го предупреди да внимава да не го забележат. Оставащите дни преминаха в обучение на новобранците. Френтис се постара да поговори с много от тях и остана доволен, че повечето изглеждат оживени от перспективата за действие. Но нямаше нужда да се взира твърде надълбоко, за да види страха,

който продължаваше да се спотайва в мнозина, най-вече в родените в робство или отдавна поробените: те бяха рискували всичко, за да се присъединят към този бунт, и нямаха никакви илюзии какво ги чака, ако се провалят.

— Веднъж за малко да избягам — каза Текрав на Френтис една сутрин, докато правеха опис на провизиите. Бившият счетоводител се беше оказал ентузиазизиран, но неумел в бойните тренировки, ала боравенето му с числата си оставаше неизменно ловко. — Скоро след като петицията на моите кредитори доведе до оковаването ми. Заедно с още един наскоро поробен измислихме план, докато ни караха с кервана към вилата на господаря. Моят съучастник беше едър, силен мъж, но твърде пристрастен към пиенето и маковата есенция, както аз бях пристрастен към заровете. Намеренията ни бяха той да удуши пазача, когато онзи се приближи до клетката ни, и да му вземе ключовете.

— И получи ли се?

— Той успя да докопа пазача за гърлото, но после една от робските хрътки му отхапа ръката от китката. След това вече нямаха голяма полза от него, освен като пример за назидание. Отне им цял ден да изнесат урока си и към края той вече молеше за смърт. Оттам нататък открих, че съм дълбоко благодарен за робската си участ.

— Тогава защо се присъедини към нас?

Текрав сви рамене.

— Още не съм съвсем сигурен. Господарят беше добър с мен, бичувал ме е само два пъти през всичките години на службата ми. Но не беше толкова добър с другите и понеже бях Едно, те търсеха защита от мен. Аз си имах деликатни начини да разсейвам гнева му, с делови въпроси или нова винена реколта, за да отвлека мислите му от мъченията, които се зараждаха в гнусния му малък ум. Но когато започна войната и дойдоха новите роби... — Текрав млъкна и се насили да се усмихне. — Е, той имаше толкова много нови играчки, с които да се забавлява. Не можех да ги предпазя всичките.

— Лемеера и другите. Ти си се присъединил към нас, защото те го направиха.

— Човек трябва да остава с близките си, не мислиш ли?

— Да, така е. — Френтис хвърли последен поглед на списъка, преди да му го връчи. — Всичко е в пълен ред. Благодаря ти за

усърдието. Ще съм ти признателен, ако наглеждаш обоза по време на похода.

— Ще го наглеждам, братко. Но се чудех дали не бих могъл да имам някаква титла.

Френтис се поколеба и надигна вежда.

— Предполагам, че имаш нещо наум.

— Нищо прекалено екстравагантно. Но може би... лорд-интендант?

— Главен интендант. Решенията за всякакви благороднически титли ще ги вземе кралица Лирна.

— Разбира се. Вярвам, че ще я увериш в моята ценност, като му дойде времето?

„Свободен е само от няколко месеца, а вече крои издигането си. Вероятно ще свърши като кралски министър, ако живее достатъчно дълго.“

— С удоволствие, сър.

Инструктор Ренсиал се върна на следващия ден и докладва, че пътят до Виратеск е чист от волариански патрули. Всъщност той не беше зърнал жива душа по време на цялата мисия.

— Не им е присъщо да са непредпазливи — отбеляза Лекран. — Обикновено не можеш да изкараш и ден на пътя, без да видиш поне един кавалерийски отряд.

— Империята контролира народа си с голям жар — съгласи се Трийсет и четири.

— Значи сме ги подплашили — каза Ивелда. — Както направи моят народ с отра, когато дойдоха да завладеят бронзовите хълмове.

— Ние ги завладяхме — отвърна Лекран с изненадващо любезна усмивка. — Но видяхме, че не струват нищо, и ви ги върнахме.

Тя се засмя и поклати глава.

— Баща ти ти е разправял много лъжи, сестроебачо.

— Дадох обещание на Червения брат, затова ще изчакам всичко това да свърши, преди да ти взема главата.

— С нетърпение чакам да ме развеселиш с опита си...

— Млъквайте! — нареди Френтис. Взря се в двамата един след друг, докато не сведоха очи. — Всички да подготвят ротите си за

потегляне призори.

Този път оставиха вилата непокътната. Някои от по-възрастните роби го бяха помолили да им позволи да останат, с надеждата да направят мястото свое. Френтис не виждаше много смисъл да ги насилва, особено след като Иллиан го уведоми, че няма да са им от полза в битка. Той пое напред на разузнаване с отряда на инструктор Ренсиал и се увери, че на мили околоръст местността е все така пуста. Нивите ставаха все по-занемарени с напредването им на север, без никакви роби, с изключение на няколко трупа, за които решиха, че са бегълци от подминатите вили — всички до една необитаеми, а някои вече опожарени от собствениците си.

— Казах ти — подразни Ивелда със смях Лекран. — Напикали са се от шубе и са избягали. Като стигнем до града, ще направят същото.

Виратеск се появи пред очите им след пет дни преход, една квадратна миля кирпичени сгради, сгушена в лоното на естествено пристанище. Далекогледът на Френтис разкри, че стените са зле поддържани, имат няколко пробойни, а ровът от външната им страна отдавна е запълнен. Също така не се виждаха никакви стражи по стените, нито дори струйка дим, издигаща се от някой комин.

— Тук няма нищо. — Той въздъхна и свали далекогледа.

Намериха градските порти отворени и неохранявани, а улиците зад тях празни и осеяни с отломки, които говореха за прибързано бягство.

— Някои можеха да проявят приличието да останат да се бият — промърмори Лекран. — Поне за малко.

— Вземи отряда си и тръгнете надясно към пристанището — каза му Френтис. — Гребло, ти тръгни наляво. Ние с инструктор Ренсиал ще поемем центъра.

Отне им съвсем кратко време да стигнат до пристанището, покрай редици от празни къщи. Единствените обитатели на града бяха няколко кучета, които усърдно пируваха с труповете на закланите коне и кози, оставени да гният по улиците. Намериха кея пуст, с изключение на една-единствена потопена рибарска лодка, чиято мачта стърчеше от водата под ъгъл, който се стори на Френтис подигравателен.

— Не е останал нито един шибаняк, братко — докладва Греблото с мрачно изражение, докато крачеше по кея. — Ама открих купчина тела в един склад. Всичките роби, предимно възрастни.

— Отървали са се от не особено ценната стока, преди да си тръгнат. — Френтис се огледа, потискайки чувството, че празните прозорци се взират обвинително в него. „Те щяха да са живи, ако ти не беше дошъл тук.“ — Претърсете всяка сграда — заповяда. — Съберете всичко ценно, най-вече оръжия. Ще имаме нужда от всичко остро, дори и от най-малкия кухненски нож. Лекран, твоите хора да застанат на стража по стените. Ще ви освободим по смрачаване.

Възложиха на главния интендант да ръководи отърваването от телата. Бяха около петдесет, мъже и жени на средна възраст, съблечени голи, тъй като дрехите явно бяха сметнати за по-ценни от живота им. Върху бързо подуващата се плът на повечето личаха белези от камшик. Откараха ги извън стените, където Текрав беше организиран вдигането на голяма клада от мебелите, изоставени от бягащите жители на града. След като всички тела бяха положени върху пропитото с масло дърво, Френтис се обърна към събралите се бойци.

— Сред моя народ — започна той — има обичай, независимо от вярата, да се кажат думи за мъртвите. Много от тези хора, ако не и всички, са познавали само робския живот и им е била орисана робска смърт. Да бъдат захвърлени като окуцял кон, неотбелязани, ненужни, недостойни за мисъл или дума. Но сега ние сме тук, за да отбележим смъртта им, с думи и стомана. Очакват ни тежки дни, в които каузата ни ще изглежда безнадеждна и сърцата ни ще бъдат изкушени да се отчаят. Когато тези дни дойдат, искам да си спомните какво сте видели тук днес, защото провалим ли се, такава ще е съдбата ни и никой няма да надигне глас в свидетелство, че някога сме живели.

Отиде до стените да гледа как кладата гори и пламъците се издигат високо в сгъстяващия се мрак.

— Хубава сигнална клада, Червени братко — отбеляза Лекран.

— Те са знаели, че идваме — отвърна той. — Също така знаят, че сега сме тук. Ако имаме късмет, ще пратят силите си срещу нас.

— А ако не ги пратят?

— Тогава ще видим как ще реагират, като тръгнем към самата Нова Кетия. Времето за прокрадване отмина, сега е време да изкараме враговете си на битка.

Тя винаги е смятала за странно, че зрелищата никога не са я блазнали. Даже ги е намирала за отблъскващи: хиляди гласове, издигнати до кръвожаден вой от гледката на битка, каквато малцина, а може би и никой от тях не би имал куража да изпита от първа ръка. За нея радостта от битката и убийствата винаги е идвала само от непосредственото ѝ участие в тях.

„Ала те го обожават, любими — казва му тя, като долавя неодобрението му. — Ние им отнехме боговете, но запазихме ритуалите, защото боговете винаги са обичали кръв.“

Сега е Фестивалът за края на зимата, макар че той някога е бил кръстен на отдавна забравен бог, който изисквал жертвоприношение на храбри войници, за да благослови полята и да донесе богат урожай. Арената първоначално е била издигната в чест на старите богове, но оттогава всички религиозни символи са премахнати, мраморните статуи са сменени с бронзовите фигури на генерали и съветници, божествените мотиви са отстъпили място на имперския герб. Но колкото и да се е променила сцената, зрелищата си остават същите.

Да се покаже пред множеството е необходима досада; не може обаче да остане скрита вечно, а днес тук има много очи, които да видят императрица Елвера в цялото ѝ величие. Тя е избрала името сама. От многото титли, които си е спечелила през вековете, само тази ѝ доставя известно задоволство и немалко веселие. „Нека се кланят на една вещица.“

Имало е проблеми, разбира се. Внезапното премахване на управлението на Съвета неизбежно е разтърсило едно общество, свикнало с идеята за стабилност чрез неизменен ред. Нейните шпиони, отдавна установена мрежа, създавана в течение на десетилетия, неизвестна за собствения разузнавателен апарат на Съвета, ѝ носят вести за недоволство и заговори за бунт от всички кътчета на империята. Повечето биват смазвани бързо, заговорниците се подлагат на продължителна публична екзекуция, всички техни роднини са осъдени на робство, а собствеността им е конфискувана от императрицата. Но макар че тази съдба е сполетяла вече няколко хиляди души, всеки ден идват доклади за нови съзаклятия и постоянната заплаха от убийство би подтикнала някоя

по-слаба душа към параноя — за щастие, тя е неподатлива на такива неща. Предната седмица една робиня се е опитала да отрови закуската ѝ от овесена каша, за да отмъсти за обичния си господар, подложен седмица по-рано на Трите смърти. Смел, но недодялан опит, който би бил разкрит лесно и без предупреждението на песента. Отровата е била прекалено много и е издавала познат аромат, а момичето е знаело, че ще си спечели болезнен край...

— Да не си била номер Едно в конюшната му? — беше попитала тя, докато робинята стоеше съборена на колене пред нея, с арисайски меч зад тила, готов да ѝ отсече главата. — Сигурно те е шибал много сладко, за да породи у теб такава лоялност.

Момичето плачеше, със силни конвулсивни хлипове, но все пак намери глас да отвърне.

— Той... не ме е докоснал.

— Тогава защо?

— Той... ме отгледа... научи ме да чета... даде ми име.

— Наистина ли? Какво е то?

— Л-лиеца.

— Да дадеш име на роб само по себе си е углавно престъпление, а бившият ти собственик носеше вина и за много други неща. — Тя маха на арисая да се отдръпне и дава знак на момичето да отнесе закуската. — Донеси ми друга овесена каша, Лиеца. А после можеш да ми прочетеш сутрешната кореспонденция.

В момента Лиеца стои до нея, готова да ѝ налее вино. Лицето ѝ е бледо, но съумява да не трепери. Всяка сутрин от неуспешното си покушение насам тя ѝ носи закуската и ѝ чете държавната кореспонденция, докато императрицата яде. След това сядат и пише под нейна диктовка списък с имена за екзекуция. Краснописът ѝ е майсторски.

„Не знам защо я пощадих — отвръща тя, долавяйки объркването, примесено с неговото отвращение. — Мисля, че ми напомня за някого, но не се сещам точно за кого. Може би ще я убия утре. Ще я дам на зрелищата, зъбите на кинжалите винаги са гладни.“

Днес обаче няма назъбени кинжали. Днес е Битката за меча. Тя си спомня как баща ѝ веднъж ѝ е разправял за произхода на това най-популярно събитие във всяко зрелище. В отколешни времена един от

най-просветените богове, или пък един от най-просветените му жреци, обявил, че не бива да има повече войни между племената, които му се кланят. Вместо това всяка година те трябва да пращат най-добрите си воители да се състезават в Битката за меча, в която да бъдат разрешени всички спорове. През последвалите векове правилата са станали по-изтънчени, но същността на състезанието си остава неизменна: в центъра на арената се забива един меч и двата противникови отбора застават в противоположните ѝ краища, на равно разстояние от него. По даден сигнал се втурват към меча и когато някой хване дръжката, битката започва. Победител е отборът, в който повече хора стоят на крака, след като пясъчният часовник отмери десет минути. Логиката диктува, че отборът, който вземе меча, ще има предимство, но добрите играчи все пак са способни да обърнат шансовете, като обикновено жертват някой не толкова умел член на отбора, за да вземат меча от противника си.

Днес играят Зелените и Сините, два от шестте отбора, представляващи шестте провинции на империята. Сините обикновено привличат най-добри залози, но пък Зелените имат най-опитните играчи, което си личи по тактиката им да оформят плътна преграда около носителя на меча, принуждавайки Сините да прибегнат към поредица скъпо струващи атаки. Само след минути десетима души, четирима Сини и шестима Зелени, лежат мъртви или осакатени върху пясъка. Участниците в тази игра рядко имат дълга кариера, макар че солидната награда, давана на онези, които доживеят да се оттеглят, гарантира, че никога не липсват желаещи — защото хората тук не са роби, а свободни. Бедни и достатъчно отчаяни, за да рискуват да умрат пред виещата тълпа, но все пак свободни.

„Учудваш ли се да ме намериш тук? — пита го тя, отегчена от състезанието. — Чудиш се защо не съм в Нова Кетия и не събирам армия?“ Забелязва как Лиеза трепва и осъзнава, че го е изрекла на глас. Ако се съди по вцепенената поза на робинята, тя не за първи път чува своята императрица да говори на въздуха.

Отговорът му е тих, макар и по-овладян отпреди; той е свикнал да контролира сънищата си.

„Още има време. Ще те чакам.“

„Трогателно, любими, само че ненужно. Онази кучка, на която се кланяш, постъпи умно да те прати преди могъщата си флота. Която вече не е толкова могъща, опасявам се. Само плавеи и трупове.“

Мислите му преминават от неувереност към отричане, макар тя да знае, че той долавя истината в мислите ѝ.

„Как ти се струва Виратеск? — продължава тя, наслаждавайки се на прилива на тревога, който предизвиква това. — Разузнавачите ти внимаваха, но ние ги видяхме. Жителите на града не искаха да си тръгват, затова им позволих да останат. Сетил си се да провериш канализацията, нали?“

Той се събуди с вик и ръката му посегна към опрянния на леглото меч, но не намери нищо. Очите му зашариха из мрака, но виждаха само сенки. Усещаше тежестта на Лемера в леглото до себе си — посещенията ѝ вече бяха станали еженощен ритуал, макар че двамата никога не правеха нещо повече от това да лежат заедно. Той я побутна леко, готов да затисне устата ѝ с ръка, когато се събуди, но спря, усещайки колко студена е кожата ѝ. Очите ѝ бяха полуотворени, а изтеглените ѝ назад устни оголваха зъбите в мъчителна гримаса. Един-единствен изящен разрез минаваше през гърлото ѝ.

— Разочароваш ме.

Френтис се изгърколи от леглото, а от сенките пристъпи една фигура: младеж с телосложение, характерно за куритаите, макар че носеше червена броня. Усмиваше се подигравателно. Зад него от мрака изникнаха още двама, единият държеше меча му. Ръцете на усмихнатия се стрелнаха и нещо се уви около шията на Френтис и се затегна, за да му спре въздуха, преди да го повали на пода. Нещо бързо и твърдо се заби в корема му и го накара да се превие. Въжето около врата му се стегна още по-силно и зрението му се замъгли. Думите на ухиления го последваха в чернотата:

— Тя ни обеща, че ще срещнем предизвикателство в твое лице.

4. ЛИРНА

— Уловката на Крадеца — каза Лирна и се изненада от замисленото спокойствие, което чу в гласа си.

— Ваше величество? — Мурел, която се опитваше да задържи капака на илюминатора затворен срещу бурята, блъскаща по него като някакво невидимо чудовище, което се опитва да влезе, я погледна въпросително.

— Рядък случай в дългата игра — каза Лирна. — Всяка фигура, взета от Крадеца, може да бъде използвана от противниковия играч. Уловката се състои в това да пожертваш двете фигури само след няколко хода, създавайки илюзия за слабост в центъра на дъската. Стратегическа хитрост, която се прилага само от най-опитните играчи. — „А аз съм надменна глупачка“, добави наум.

Беше започнало преди цели два часа, докато тя стоеше и гледаше как трийсетте кораба на лейди Рева се приближават към мъгливия бряг. Бурята ги връхлетя като ревящ черен прилив и само след минути светът изчезна и Лирна усети, че Илтис я тегли към каютата, докато моряците трескаво се опитват да вържат платната. Зърна брат Верин, замръзнал в паника върху кипящата палуба, и махна на Бентен да го вземе с тях.

— Тази буря не е естествена — каза тя на брата, след като Илтис затръшна вратата, отрязвайки ги от стихията навън. — Нали?

— Ваше величество, аз... — Младият брат поклати глава, на лицето му бе изписано объркване, дори шок. — Знае се, че някои притежават силата да обръщат вятъра, но... — Той пребледня при явното ѝ смайване и заломоти: — Имаше... нещо, докато корабите се приближаваха към брега.

— Какво нещо?

— Беше слабо, но го усетих. Ами... може да се нарече „изгаряне“. Обикновено го чувстваш, когато някой друг Надарен умира, сякаш цялата му сила разцъфтява отведнъж.

Тя седна на койката, зашеметена от мащабите на грешката си. „Убих Арклеву прекалено рано. Макар да се съмнявам, че е знаел за истинската си роля.“ Потъна в размисъл, докато корабът се люшкеше и стенеше около нея, тъй като нямаше кой да знае какво друго да правене. „Уловката на Крадеца води до победа в следващите десет хода, ако играчът се възползва от възможността с бърза атака срещу противниковия Император.“

— Лиърна?

Тя вдигна очи и видя, че Давока стои над нея със загрижено лице. Зад нея Мурел се дръпна от илюминатора, който вече бе отворен и през него се виждаше слънчево небе. По височината на слънцето тя прецени, че седи в мълчалив размисъл от часове.

— Трябва да говоря с капитана.

Командването на „Кралица Лирна“ бе дадено на нилсаелеца Девиш Лартен, дългурест ветеран от търговските маршрути до Северните предели, който също така бе командвал боен кораб от флотата на баща ѝ по време на Алпиранската война. Тя го намери до главната мачта да надзирава поправката на част от палубата, пробита от паднал скрипец. За щастие това, изглежда, бе единствената голяма щета, която бяха понесли.

— Ваше величество — поздрави я той, вдигайки бегло поглед, когато тя закрачи към него, явно погълнат от задачата си.

— Капитане, обърнете кораба на юг и се подгответе за битка. — Тя огледа заобикалящия ги океан и откри само още четири кораба в полезрението им. Брегът вече не се виждаше никакъв. „Пръснати и готови за заграбване — помисли си тя, потискайки вълната от самообвинения. — Ще се отдадеш на чувството си за вина по-късно.“ — И дайте сигнал на онези кораби да се приближат към нас.

— Всичко с времето си, ваше величество. Имаме много неща за...

— Веднага! — сопна се тя. — В момента Воларианската флота се намира северно от нас и не се съмнявам, че ще ги видим след не повече от час.

Лартен погледна за миг към Илтис, който беше пристъпил решително напред, и каза:

— Веднага, ваше величество.

— Намери лейди Алорнис — каза Лирна на Мурел. — Тя трябва да се увери, че машините ѝ са в изправност. Лорд Бентен, моля кажете на лорд-маршал Норта да пригответи полка си за битка.

Капитан Лартен я посъветва да поемат на запад за известно време: очакваше, че ще намерят още кораби на Кралството по-далеч от брега. До средата на следобеда бяха събрали още четирийсет — на някои им липсваха мачтите и платната, но всички бяха в състояние да се движат. Както можеше да се предвиди, мелденейските кораби бяха пострадали най-малко и тя се ободри да открие сред тях „Червеният сокол“. Корабен лорд Елл-Нуриин ѝ махаше от носа, когато се приближиха към него. Засега само той и „Кралица Лирна“ бяха оборудвани с огнетметната машина на Алорнис, на която тя в момента възлагаше големи очаквания.

— Можем да се насочим пак към брега, ваше величество — предложи капитанът, докато Лирна стоеше край перилата, вперила очи в северния хоризонт. — И да заберем по пътя си още заблудени кораби.

Тя огледа флотата си и видя, че два от големите ѝ кораби за превоз на войници също са тук, както и немалък брой мелденейци.

— Не — каза Лирна. — Пуснете котва и натоварете в една от лодките всичките парцали и дърво, от които можете да се лишите. Напоете я с катран, за да сте сигурни, че ще се вдига пушек, и я запалете. Дайте сигнал на другите кораби да направят същото.

Този път той беше достатъчно умен да не се бави и скоро лодката бе оставена да се носи по водата, изпускайки към небето висок виец се стълб черен дим. Скоро към него се присъединиха още десетки, когато другите кораби последваха примера им.

— Хубава сигнална клада, ваше величество — похвали я Лартен с поклон.

— Благодаря. — Тя обърна пак погледа си на север. „Макар че вероятно ще привлече колкото приятели, толкова и врагове.“

Воларианците се появиха по залез. Поне сто мачти изникнаха на северния хоризонт и с всяка секунда се увеличаваха все повече. Сигналът на Лирна бе събрал още над трийсет от разпилените ѝ кораби, докато те чакаха на котва, но тя знаеше, че всяко по-нататъшно бавене ще се окаже фатално.

— Вдигнете всички платна, капитане — каза тя на Лартен. — И сигнализирайте на „Червеният сокол“ да остане от дясната ни страна. Останалите кораби да ни следват.

Лартен кимна. Оглеждаше Воларианската флота с напълно оправдан, макар и прикрит трепет.

— Посока, ваше величество?

Тя се засмя и се отправи към носа.

— Към врага, господине. С цялата възможна бързина.

Завари Алорнис да проверява усърдно машината си. Ръцете ѝ се движеха с почти неестествена бързина и сръчност.

— Някакви щети, милейди?

— Трябваше да източим водата от тръбите. И някои части имат нужда от леко нагласяне. — Алорнис вдигна един чук и почна да блъска по една медна тръба от долната страна на машината. — Но ще работи, ваше величество.

— Добре. Слизай долу. Лордовете Илтис и Бентен ще се погрижат за машината.

Алорнис дори не вдигна очи, а продължи да чука. Воларианците се приближаваха все повече. Лирна въздъхна и се обърна към Мурел.

— В каютата ми има още една ризница. Моля те, донеси я за лейди Алорнис. — Дръпна Давока настрана и заговори тихо на лонакски: — Тя не бива да пострада, сестро. Обещай ми.

— Мястото ми е до теб.

— Не и днес. — Тя стисна ръката на лоначката. — Днес тя е твоята сестра. Обещай ми.

— Толкова ли те е страх от гнева на брат ѝ?

Лирна сведе очи.

— Знаеш, че не от гнева му се страхувам.

Давока кимна неохотно, взе ризницата от Мурел и закрачи към Алорнис.

— Облечи това, малката.

Лирна отиде при лорд Норта, който строяваше бойна група на палубата — петдесет от най-добрите му бойци, снабдени с широки дървени плоскости, за да се пазят от стрели.

— Милорд, бих искала да се обърна към войниците ви.

Той се поклонил и излая кратка заповед. Ротата застана мирно с едновременно тропване на ботуши. Тя огледа лицата им и се зарадва

на верността и липсата на страх във всеки поглед.

— Някога ви обещах, че няма да ви лъжа — каза тя. — И няма да го направя. Предстои ни тежка битка, защото допуснах ужасна грешка. Но също така не ви лъжа, като ви казвам, че тази битка може да бъде спечелена, ако останете с мен.

Моментално надигналите се одобрителни възгласи стигаха, за да я убедят, че няма нужда от повече думи.

— Не щадете никого — каза тя на Норта. — Всеки воларианец, стъпил на тази палуба, трябва да бъде убит, преди да е направил и крачка.

За разлика от войниците си, лорд Норта изрече съгласието си тихо, а на лицето му бе изписано същото предпазливо мръщение както винаги в нейно присъствие.

— Ще се погрижа, ваше величество.

Тя се върна на носа и зае позиция върху издигнатата платформа точно зад Алорнис и машината. Бентен и Илтис стояха близо от двете ѝ страни, а Мурел зад нея, с кинжал в ръка. Давока беше приклепнала отстрани на машината, хванала копие то си в готовност.

— Трябва да донеса някакъв щит, ваше величество — каза Илтис. — При Зъбите имаше много стрели, ако си спомняте.

— Спомням си много добре, милорд. Само че няма да е необходимо.

Лирна гледаше как воларианските кораби се приближават — водещият съд вече доближаваше обхвата от около петстотин метра. Тя хвърли поглед към щирборда и остана доволна да види, че „Червеният сокол“ е до тях и един мъж стои в готовност край машината. Можеше само да се надява, че е добре обучен да я използва. Един поглед към кърмата потвърди, че другите кораби ги следват в дисциплинирана тясна линия и всяка палуба е отрупана с войници и пирати.

Балистата на бакборда задрънча, когато воларианските кораби се приближиха, мятайки стрелите си към платната на малък, но бърз боен кораб отпред. Отначало това като че ли нямаше ефект, но скоро бяха възнаградени с гледката как някакъв мъж се катурва от мачтата на кораба и се стоварва на палубата, което предизвика овации от страна на хората, обслужващи балистата. Скоро обаче воларианските стрелци получиха възможност да вкарат в действие собствените си оръжия и дъжд от стрели зачатка по цялата дължина на „Кралица Лирна“. Лирна

видя как една стрела се заби в дървото на палубата само на ръка разстояние от нея, но успя да овладее инстинктивното си трепване. „Днес страхът е лукс. Те трябва да видят една смела кралица.“

Балистата на бакборда продължаваше да дрънчи. Мъжът, навиващ механизма ѝ, издаваше въодушевени викове при вида на ефекта, който тя оказваше върху воларианския съд. Още първата стрела улучи с достатъчна сила, за да прикове един човек към палубата. Дузина или повече свободни мечове паднаха, когато стрелците по мачтите на „Кралица Лирна“ се включиха в боя, сеейки хаос върху бойния кораб, който кривна настрани, осеян с трупове.

Огнен рев привлече вниманието на Лирна към носа и тя видя как Алорнис издига дулото на машината си докрай и една огнена струя се понася в дъга към приближаващия се волариански кораб. Това беше един от техните транспортни кораби, само малко по-малък от „Кралица Лирна“; стрелците по мачтата му ги засипваха с облак от стрели, докато корабът се носеше към тях с такава бързина, че явно смяташе да опита таран. Отначало огнената струя на Алорнис попадна в морето, вдигайки достатъчно пара, за да скрие за миг вражеския съд. Когато обаче парата се разнесе, бяха възнаградени с гледката на пламъци, обхванали целия му нос. Воларианският кораб сякаш потръпна и смени рязко курса си като ранен глиган, който се отдръпва от насочено към него копие.

Алорнис се намръщи свирепо към двамата войници, които работеха с духалото.

— Помпете по-силно! Трябва ми повече налягане!

Насочи отново машината, докато воларианският кораб се клатушкаше пред тях, и пусна нова струя пламък, който облиза борда му, преди да се издигне и да залее палубата, подпалвайки мъже и дърво, без да подбира. Горящи хора започнаха да скачат през борда и хор от писъци стигна до тях през сгъстяващия се дим заедно с мириса на изгоряла плът. Тогава Алорнис се поколеба, ръката ѝ падна от крана и пламъците угаснаха, а по лицето ѝ плъзна вцепенение и бледност.

Лирна отиде бързо до нея, сложи ръка на рамото ѝ и я извъртя към себе си.

— Не бива да бягате от бремето си, милейди — каза тя, хвана я за ръката и твърдо я сложи обратно върху крана. — Изпълнете дълга си.

От небето долетя стрела, която извънтя в машината и стоманената ѝ глава се пръсна в железните чаркове. Алорнис сякаш изобщо не забеляза това, бледото ѝ лице още беше вцепенено. Тя кимна и се върна към задачата си: промени ъгъла на машината, така че да мята огън към платната на воларианците. Лирна виждаше как хора търчат по кораба с кофи в ръце и се борят с пламъците, които не искаха да угасват. Скоро той гореше целият и екипажът се хвърли да го напуска с трескава бързина, мъжете скачаха в морето с десетки, а зад тях се вееха огнени езици.

Лирна се огледа за нова жертва и забеляза бързо движещ се боен кораб на около двеста крачки отляво на носа.

— Кажи на капитана да се насочи към онзи там — нареди тя на Мурел, преди да се обърне пак към Алорнис. — Милейди, мисля, че машината ви има нужда от още гориво.

До вечерта си бяха прогорили път през центъра на Воларианската флота, разделяйки я на две и всявайки хаос и паника у всеки моряк и свободен меч, видял как дузина бойни кораби пламтят в сгъстяващия се сумрак. Битката обаче не свърши. Макар и загубили единството си, воларианците продължиха да се бият, корабите им предприемаха самотни, често самоубийствени атаки и скоро пламваха или бяха щурмувани от мелденейците. Само един се приближи достатъчно, за да атакува „Кралица Лирна“. Кормчията му демонстрира значителни умения, като изви току извън обсега на устройството на Алорнис, а после завъртя руля, за да се забие в десния борд на „Кралица Лирна“. Варитаите прехвърлиха стълби между двата кораба и атакуваха въпреки ужасяващите загуби, нанасяни им от балистата и стрелците по мачтите.

Ротата на лорд Норта ги пресрещна челно, преди да са завладели повече от няколко стъпки от палубата — атакува ги с дисциплинирана свирепост, която бе голямо признание за месеците тренировки. Лорд-маршалът лично си проби път през редиците на варитаите, разкъсвайки строя им, и се биеше с небрежно умение и прецизност, каквито Лирна не бе виждала от дните си с брат Солис. Бойната му котка се сражаваше редом с него и сееше смърт с всеки замах на ноктите си. След като всички варитаи бяха посечени или изтласкани

през борда, Норта събра войниците си в плътен клин и ги поведе на воларианския кораб, за да надвие останалия екипаж, който се беше струпал за отчаян отпор около главната мачта. Неколцина явно се опитаха да се предадат, ако се съдеше по броя на невъоръжените мъже, които Лирна видя да хвърлят в морето.

— Ваше величество. — Един моряк дотича откъм щурвала и посочи към левия борд. — Капитан Лартен докладва за още кораби на запад.

Лирна се взря в сгъстяващия се сумрак и различи смътните линии на високи мачти. „Изглежда, нощта няма да ни донесе много отдих.“ Погледна на изток, където се виждаше „Червеният сокол“, бълващ от носа си огън, който погълна един кораб с волариански войници. Зад него още мелденейски съдове нападаха каквото е останало от вражеския строй, а небето бе озарено от непрестанен порой огнени топки, докато мангонелите вършеха смъртоносното си дело.

— Кажи на капитана да обърне на запад — нареди тя на моряка. — И дай сигнал на другите кораби на Кралството да ни последват. Съюзниците ни държат в свои ръце нещата тук.

За нещастие стана ясно, че нечия невидима ръка все още упражнява нещо като командване върху Воларианската флота и не желае да ѝ позволи да пресрещне новата заплаха. Ескадра от десет кораба се отдели от централната група и се насочи към тях, изпълнила всичките си платна. Вятърът ги благоприятстваше, така че те успяха да застанат точно на пътя на „Кралица Лирна“ и се извъртяха да ги посрещнат, а въздухът между тях се изпълни със стрели. Лирна стисна ръце и остана неподвижна дори когато една стрела забърса косата ѝ току под ухото. Илтис застана с едрото си тяло пред нея, вдигнал ръка пред лицето си, сякаш за да се предпази от дъжд, и изсумтя, когато една стрела го одраска под лакътя.

Лирна обърна въпросителен поглед към Алорнис, докато тя приключваше зареждането на машината с гориво.

— Това е последното масло, ваше величество — докладва тя с глас, също така безизразен като лицето ѝ.

— Не го пестете, милейди — заръча Лирна. — Един пламтящ кораб прави по-силно впечатление от един опърлен.

Първият волариански кораб, който навлезе в обсега им, беше със значително по-малка водоизместимост от „Кралица Лирна“ и Алорнис се видя принудена да отслаби струята на машината, докато той минаваше покрай тях, но все пак го заля с пламъци от носа до кърмата, което предизвика познатия вече хор от писъци. Успя да отправи още един мощен изстрел към следващия кораб, значително по-голям и натоварен с войници, балисти и стрелци. Огнената струя помете мнозина от стрелците по мачтите, но не преди те да убият повече от десет кралски гвардейци и екипажа на балистата на левия борд.

Лирна се обърна и видя последните капки огън да падат от дулото на машината. Алорнис срещна погледа ѝ и се поклонил извинително.

Въпреки пламъците, които продължаваха да лижат въжетата и платната на воларианския кораб, той запазваше курса си, а на палубата му се беше събрал цял батальон свободни мечове. Лирна понечи да заповяда на Норта да повика останалата част от полка си, но видя, че лорд-маршалът е предугадил необходимостта и войниците тичат да се строят със забележителна прецизност въпреки хаоса наоколо.

Балистата на левия борд оживя отново с дрънчене. Алорнис се целеше, а Давока въртеше ръчката. Лирна проследи полета на една стрела, която прекоси разстоянието между корабите, за да отнеме живота на един волариански офицер от свободните мечове, който неразумно беше решил да се изправи в цял ръст до перилата, без съмнение като пример за хората си. Тя се надяваше да са усвоили добре урока.

— Ваше величество! — Лартен я викаше от щурвала и сочеше някъде зад воларианския кораб. Лирна премигна от щипещия огън и се помъчи да различи нещо през мъглата. „Крал Малциус“, видя тя, когато гледката се разчисти. „Съвсем уместно е брат ми да дойде да ме спаси.“

„Крал Малциус“ се приближи, вдигнал всички платна, и стрелците му засипаха воларианския кораб с дъжд от огнени стрели, преди „Малциус“ да се вреже в десния му борд сред трясък на цепещо се дърво. Огньовете, които осейваха морето, обагриха последвалото зрелище в трепкащи сенки: гледката на орда облечени в стомана мъже, които се втурнаха от „Крал Малциус“, за да нападнат свободните мечове, ѝ се струваше някак нереална, като сцена от сън или кошмар.

Скоро погледът ѝ беше привлечен от плещест мъж, който се хвърли в най-гъстата част на воларианците, боздуганът му се издигаше и падаше със смъртоносен резултат. До него една по-висока и слаба фигура размахваше дълъг меч. Лирна гледаше, докато двамата си пробиха път по цялата дължина на кораба, а рицарите им ги следваха като вършееща вълна от стомана, изтласквайки свободните мечове с такъв убийствен жар, че повечето предпочетоха безопасността на морето пред това да останат и да се бият. Докато „Кралица Лирна“ се изравни с воларианския кораб, двамата мъже вече стояха край перилата на бакборда, свалили шлемовете си, за да я поздравят с поклон.

— Добър вечер, милорди — извика тя към васален лорд Арендил и дядо му.

— Простете, ваше величество — отвърна Бандерс, чието широко лице беше плувнало в пот. — Но ще слезем ли скоро на сушата? Още една седмица в морето и моите рицари току-виж ме обесили.

Лирна се обърна да огледа сцената: небето вече беше черно и единствената светлина идеше от множеството горящи кораби. Шумът на битката бе утихнал, макар че тя все още чуваше човешки писъци, гласове, зовящи за помощ на волариански, примесени със странния бълбукащ звук, който придружава потъването на един кораб.

— Прав сте, милорд — извика Лирна на Бандерс. — Крайно време е да стъпим на твърда земя.

Корабът лежеше на брега като някакъв огромен ранен звяр, мачтата му бе пречупена, а голяма част от корпуса му — оголена от дъски и разкриваше сложната мрежа от греди, която съумяваше някак си да го държи цял. Бентен позна в него „Васален лорд Сентес“; опитните му очи умееха да улавят дребните нещица, които отличават един кораб от друг.

— Изглежда, е бил изхвърлен твърде високо на брега, за да го отнесе отливът — каза той. — Цяло чудо е, че не се е разпаднал.

Краткото пътуване до залива им беше разкрило само пет от трийсетте кораба, отплавали с лейди Рева, всички силно повредени и едва държащи се върху водата, макар че безценният им товар от войници и провизии бе почти непокътнат. „Сентес“ докарваше

бройката до шест, но трудно можеше да се нарече годен за плаване. Общо малко над две трети от флотата на кралицата бяха оцелели по време на бурята, макар че жертвите бяха тежки, а битката с воларианците бе отнела поне още хиляда живота. Въпреки че виждаше много лица, поруменели от възбуда след победата, Лирна знаеше, че тази битка всъщност не е решила нищо. Корабен лорд Елл-Нурин беше преценил, че са пленили или потопили не повече от половината воларианска флота.

— Който и да ги командваше, беше достатъчно умен да се изтегли под прикритието на нощта — заяви той. — Един от разузнавателните ни кораби докладва, че е видял платна на южния хоризонт.

Тя се качи на първата лодка до брега, смълчавайки всички възражения с леден поглед. Времето за предпазливост беше отминало заедно с бурята. Въпреки овациите, които ехтяха от близките кораби, докато лодката пътуваше към сушата, тя знаеше, че духът на бойците ще спадне рязко, когато осъзнаят реалността на ситуацията. „Те трябва да видят една кралица.“

Придружаваха я лорд-маршал Норта и цяла рота от Кинжалите на кралицата. На север от тях брат Солис водеше друга група лодки, пълни с остатъците от Шестия орден, а граф Марвен се отправи с най-добрите си нилсаелци да подсигури южната страна. Пътьом минаха покрай няколко трупа и Лирна се изненада, че повечето са волариански; поклащаха се върху вълните със стърчащи от броните им стрели.

Беше отлив и в брега не се разбиваха вълни. Щом лодката спря със стържене, Лирна скочи от нея, преди Илтис да успее да възрази. Чу го как преглътна една ругатня и зацамбурка през дълбоката до кръста вода зад нея. Тя се приближи до заседналия кораб, плъзна очи по полуразбития му корпус и откри, че отгоре в нея се взират множество лица, макар че сега никой не надигна глас в приветствие, повечето просто изглеждаха бледи от изтощение. Тя забеляза на брега тъмно множество от волариански трупове, може би двеста мъже и коне, щедро набучени със стрели.

— Мислеха, че сме лесна плячка — извика набит мъж, застанал в една от пробойните в корпуса на кораба с дълъг лък в ръка. Гледаше я със сурово изражение, съвсем различно от обичайния предпазлив

респект, проявяван към нея от кумбраелските войници. — Доказахме им, че грешат.

Лирна се взря нагоре към него и задържа погледа му, докато той не добави:

— Ваше величество.

— Лорд Антеш — каза тя. — Къде е лейди Рева?

— Доколкото разбирам, ваше величество, вие също нямате вести от нея? — отвърна той.

Лирна се обърна да гледа как първата вълна от армията ѝ слиза на брега. Кинжалите на кралицата се пръснаха да огледат дюните, докато един полк на Кралската гвардия изтегли лодките си на сушата, за да бъде последван от други в наглед нескончаем прилив.

— Лорд Антеш — обърна се тя пак към него и сега видя човек, видимо посърнал от скръб. — Лорд Антеш!

При вика ѝ той се изпъна и гневен спазъм пробяга по лицето му, преди да си наложи неутрално изражение.

— Ваше величество.

— Обявявам ви за лорд-командир на кумбраелските сили на кралицата. Моля, свалете войниците си от кораба и ги отведете навътре в сушата. Тази вечер ще има съвет на капитаните, на който ще искам пълен отчет за броя ви.

Продължи нататък, без да чака потвърждение. „Те следваха Благословената дама — знаеше тя. — Сега не бива да оставям у тях и капка съмнение, че трябва да следват мен.“

Приживе жената сигурно беше била много красива, с гъвкавостта на танцьорка и деликатни порцеланови черти. Но както Лирна бе виждала вече много пъти, смъртта сякаш ограбваше красотата на тялото, избелваше кожата и оставяше лицето отпуснато, като вяло ехо на душата, която някога е карала тези розови устни да се усмихват. Брат Солис беше открил още трупове сред дюните — роби, ако се съдеше по дрехите им, всички до един с прерязани гърла. Върху някога красивата жена обаче не личаха никакви рани, въпреки засъхналата кръв около очите и носа ѝ.

Брат Луцин беше най-възрастният член на Седмия орден, когото Лирна бе срещала досега, слаб като клечка и почти напълно плешив, с

изключение на снопче бяла коса, което стърчеше от темето му като забравен плевел. Той обикаля известно време около тялото на жената, мръщеше се съсредоточено и сегиз-тогиз си мърмореше нещо. По време на безплодното си търсене на доказателства Лирна беше разговаряла с множество хора, арестувани по подозрение в практикуване на Мрачното, и откри, че всичките са или шарлатани, или жертви на лъжливи обвинения. Един от тях, очарователен, но обзет от ужас младеж, с радост ѝ обясни как мамел богати вдовици да се разделят с пари или скъпоценности, като твърдял, че общува с отдавна мъртвите им роднини, и им изнасял представление не много по-различно от това, което правеше в момента брат Луцин. Като награда за честността му Лирна беше убедила баща си да смекчи присъдата на шарлатанина до десет години в Кралската гвардия.

— Колко време ще отнеме тази работа? — попита тя аспект Кейнис, без да може да скрие съмнението в гласа си.

— Всички места си имат история, ваше величество — отвърна той. — Брат Луцин трябва да прехвърли редица образи, докато открие правилното събитие.

— Уф! — възкликна старият брат и лицето му се изкриви в гримаса, в която се смесваха поравно отвращение и страх.

— Братко? — рече Кейнис и пристъпи към него.

Брат Луцин го пропъди с раздражено махане на костеливите си ръце.

— Почувствах го — каза той и хвърли обвинителен поглед към Лирна, сякаш го е вкарала в някакъв капан. — Онова нещо в нея. Да не се опитвате да ме убиете?

— Мери си приказките, братко — изръмжа Илтис предупредително.

Брат Луцин дори не го погледна.

— Миналото е реално — каза той на Лирна. — Не е някакъв миш-маш от сенки. Има сила.

— Моите извинения, ако съм ви изложила на опасност, братко — отвърна Лирна; разбираше, че всякакви настоявания за спазване на приличието към този човек ще отидат нахалост. — Но в сегашното ни положение се налага всички да поемаме рискове. — После кимна към трупа. — Тя ли е била?

Братът сведе очи към мъртвата жена с видима неохота и отстъпи полека от нея, сякаш се опасяваше, че може изведнъж да оживее.

— С нея е имало войници. Наричали са я „императрице“. Притежавала е могъща дарба, усещам я как избликва от нея наведнъж, за да подчини вятъра на волята ѝ.

— Значи е мъртва — каза граф Марвен. — Дала е живота си, за да унищожи нас. Сега врагът е останал без водач.

Брат Луцин дари Военачалника с изпепеляващ поглед.

— Това е било само черупка, избрана заради дарбата ѝ. Можете да се обзаложите, че вече се е събудила в друга.

— Защо е избила робите? — попита Марвен.

— Свидетели — отвърна Лирна, като се вгледа отново в лицето на мъртвата жена. „Къде те е намерила? Дали някога изобщо си имала собствено име?“ — Малцина воларианци ще знаят истинската природа на новата си императрица. Наредете да отнесат телата на кладите, съмнявам се, че има още какво да ни кажат.

— Преструвките няма да ни отведат доникъде — каза тя на оцелелите капитани от армията и флотата си. Бяха се събрали на височината над брега, на който войниците продължаваха да се трудят, а пясъкът беше осеян с пламтящи кладни за мъртвите.

— Понесохме тежък удар. Лейди Рева липсва и най-вероятно е мъртва, както и флотски лорд Ел-Нестра. Загубихме цяла една пета от армията заради погрешната ми преценка. Ето защо съм длъжна да попитам дали сред присъстващите има някой, който не желае да следва повече заповедите ми.

Огледа лицата им и откри, че повечето са явно слисани от въпроса. Мелденейците я гледаха със същата увереност, която личеше в поведението им след Зъбите, където мнозина бяха повярвали, че боговете им са я дарили с някакво вдъхновение свише. Вместо да подкопаят вярата им, събитията от предната вечер сякаш я бяха бетонирали: кой освен боговете би могъл да изтръгне победа от такова сигурно поражение?

Васален лорд Арендил и барон Бандерс също не показваха никакъв признак на недоверие, както и Мъдрост, която беше дошла да говори от името на малкия контингент еорили и сеорди. Явно

безпокойство се виждаше единствено върху лицата на лорд-маршал Норта, за когото обаче това бе нещо типично, и лорд Антеш, който явно още бе в плен на скръбта си. Но също като другите, той запази мълчание.

— Много добре — каза тя и кимна на граф Марвен. — Военачалнико, нашата тактическа позиция, ако обичате.

— Подсигурили сме периметър, който се простира на една миля навътре в сушата, ваше величество. Брат Солис прати хора да разузнаят по-нататък и засега нямаме информация за значителни вражески сили наблизко, макар че срещнахме няколко кавалерийски патрула. Ще се сдобием с по-ясна картина, когато свалят на брега останалите коне.

— Каквито са останали — вмъкна барон Бандерс. — Една трета от конете се поболяха и умряха на корабите. Морският живот не им се отразява добре.

— Този район е богат на обработваеми земи — каза Лирна. — Без съмнение скоро ще им намерим замяна. Дотогава се опасявам, че всеки рицар, останал без кон, ще трябва да се бие пеш, милорд.

— Това ще им даде още един повод за недоволство — промърмори Бандерс достатъчно тихо, за да може Лирна да го пренебрегне.

— Воларианската флота? — попита тя корабен лорд Елл-Нури.

— Все още няма и следа от тях, ваше величество. Но ме съмнява да са се отдалечили много. Вероятно си лижат раните и чакат подкрепления.

— Тогава няма да им позволим този лукс. Назначавам ви за флотски лорд Елл-Нури. Товарните кораби да отплават обратно за Кралството с цялата възможна бързина, за да съберат провизии и подкрепления. Вие ще вземете всеки боен кораб на наше разположение и ще тормозите врага, без да му давате и миг покой.

— Слушам, ваше величество. Ще ни е от помощ, ако лейди Алорнис дойде с нас. Нужно ни е още гориво за нейните машини, а моите хора не могат да нацелят правилно сместа.

— Лейди изобретателката е неразположена. Постарайте се с всички сили. — Тя млькна и срещна погледа на всеки присъстващ, за да се увери, че няма несигурност в очите им. — Армията трябва да е изцяло събрана до утре. Когато това стане, тръгваме към Волар. Без

съмнение тяхната императрица ще се наслаждава на въображаемата си победа. Смятам да я отърва от тази заблуда в най-скоро време.

— Рева е мъртва, нали?

Алорнис не искаше да срещне очите ѝ, седеше апатично на койката в палатката на брат Келан. Дори стоновете и редките викове на ранените да я смущаваха, не ѝ личеше: лицето ѝ бе също така невъзмутимо като по време на битката.

— Корабът ѝ е бил унищожен в бурята — каза Лирна. — Намерихме няколко оцелели, но никой няма вести за нея. Знам, че с лейди губернаторката бяхте близки, и аз също скърбя за загубата ѝ. Нейният дух и мечът ѝ ще ни липсват много.

— Винаги съм искала да я питам за обсадата, какво е направила. Но не можах, виждах каква болка ѝ причинява това. Чудила съм се как една толкова добра душа може да извърши онова, което казват, че е направила в Алтор, защото то не подхожда на онази Рева, която познавам. А сега... — Тя сведе поглед към ръцете си, тънките ѝ гъвкави пръсти шаваха като бледи паяци. — Сега се съмнявам, че би ме познала.

Лирна посегна да приглади назад един немирен кичур, паднал над челото ѝ, и се разтревожи от студенината на кожата ѝ.

— Милейди, хиляди хора са живи благодарение на теб.

— А други хиляди са мъртви.

Брат Келан се приближи до Алорнис и ѝ подаде чаша с нещо горещо със сладък мирис.

— Приспивателно, милейди.

— Не искам да спя — каза тя. — Може да сънувам.

— Няма да има сънища. — Той се усмихна и сложи чашата в ръцете ѝ. — Обещавам.

Когато лечителят се отдалечи, Лирна го последва. Въпреки дългите часове на неспирна работа той оставаше бодър, явно безразличен към зловонието в палатката и кръвта, оцапала робата му.

— Можеш ли да ѝ помогнеш? — попита тя.

— Мога да ѝ помогна да поспи, ваше величество. Мога да ѝ дам различни церове, които да успокоят един смутен ум. Това може да я върне към някакво подобие на нормалност, за известно време. Но съм

виждал това и преди, болестта на духа, която избуява в онези, които са тласнати отвъд границите си. Сграбчи ли те, никога не те пуска напълно. Съветът ми е да я върнете в Кралството час по-скоро.

— Не! — Алорнис беше станала от койката си и вървеше към тях. Спокойното ѝ по-рано лице сега бе застинало в решителен отказ. — Не. Оставам тук. — Думите ѝ звучаха малко завалено, тя се олюля и Лирна се втурна да я подхване.

— Ние с вас имаме да запалим още огънове, ваше величество — прошепна Алорнис, когато кралицата я положи обратно върху койката и я загледа, докато тя се унасяше в сън, продължавайки да мърмори: — Толкова много прекрасни огънове.

5. ВЕЙЛИН

Когато твърдата бяла равнина около острова изтъня, а после се начупи под тежестта на новото слънце, Вълчият народ свали покривалата на канутата си. След броени дни бяха останали само няколко упорити парчета лед, носещи се в бързото течение между островите. Също като лодките, направени от Мечия народ в Огледалния пролив, канутата на Вълчия народ представляваха издълбани дървесни стволоче с най-различна широчина. Повечето можеха да носят не повече от четирима наведнъж, други бяха достатъчно големи да поберат десет, а три бяха с такива размери, че изглеждаше невероятно, че изобщо могат да плават.

— Изсечени са от големите червени дървета, които растат на юг — обясни Асторек, докато избутваха един от големите съдове към улей, за да го пуснат на вода. — Дървета, които израстват големи като планини в протежение на двайсет човешки живота. Само веднъж на поколение Вълчият народ си позволява да отсече червено дърво. Когато бъде направена нова лодка, това е повод за големи празненства.

Целта на гигантския съд скоро стана ясна: Асторек качи вълците си на борда заедно с другите глутници. Шаманите изглеждаха определено напрегнати, докато стояха сред вълците със съсредоточени лица. Всички вълци бяха покорни и кротки, макар че от време на време някой се обръщаше към друга глутница с тихо ръмжене, клокочещо в гърлото му, преди да се кротне при настоятелния жест на своя шаман. „Без властта на шамана те ще се превърнат отново във вълци“, осъзна Вейлин и отново се зачуди на силата на Надарените от този народ. „Те използват дарбите си с часове, но пак не се уморяват.“

— Това не е сила — каза Кирал, като изникна до него, следвана от своята котка. По лонакски обичай не й беше дала име, макар че другите Надарени предсказуемо я нарекоха Едноушка. Тя беше най-непослушната от котките, обичаше да изпълва нощта със скръбен вой и да посреща с неохотно фучене всякаква човешка компания освен

Кирал. Сега поздрави Вейлин с кратко съскане и остана близо до Кирал, снишена и бдителна.

— Умение е — продължи ловкинята, като кимна към Асторек. — Родено от вековна нужда. Нашите дарби са полезни, но все пак можем да оцелеем без тях. А тези хора се нуждаят от силата си, иначе ледът ще ги погуби. Затова са се научили да я владеят, да я споделят, да използват само колкото им е нужно. — Тя се усмихна, без да откъсва очи от воларианеца. — Ние сигурно им изглеждаме като непохватни деца.

Вейлин и Надарените получиха място в една от гигантските лодки, докато гвардейците на Орвен и сентарите бяха принудени да се скупчат в по-малките съдове, някои наскоро изработени, за да поемат увеличени брой участници в тазгодишната миграция. Драскун трепереше леко, докато го качваха, и се успокои само малко от получената шепа горски плодове. Бойният кон беше свикнал донякъде с присъствието на вълците, но близостта на толкова много в такова тясно място явно подлагаше търпението му на изпитание.

— Кротко, приятел — каза Вейлин, докато се опитваше да го успокои с чесане по носа. Днес обаче Драскун не беше в настроение за такива неща, беше втрещил облещените си очи в мълчаливото вълче множество и тръскаше глава, озъбен тревожно.

— Нека опитам аз — каза Дарена и се приближи да притисне длан към шията на бойния кон. Затвори очи и на челото ѝ се появи малка бръчка, докато се съсредоточаваше. Драскун се успокои почти мигновено, наведе глава и замига в кротко доволство.

— Показах му конюшните у дома — каза Дарена. — Сега той си мисли, че е там.

— Уменията ти растат, милейди — каза Вейлин и ѝ се поклони.

— Мъничко. — Тя се обърна към най-близкия шаман, старец с изпито лице, който стоеше с пет вълка, наредени в неподвижен кръг около него. — Макар да се съмнявам, че някой от нас някога ще може да се мери с тях. Някои умения изискват цял живот обучение.

От всички освен шамана се очакваше да се редуват в гребането, като прекарат два или повече часа на едно от широките весла. Както винаги, продължителната физическа работа даде на Лоркан повод за

множество оплаквания, макар Вейлин да забеляза, че той не гребе кой знае колко усилено. Сега Лоркан изглеждаше по-висок, с по-изправен гръб и по-широки рамене. Въпреки цялото му мърморене Вейлин знаеше, че момчето, което бе срещнал в Пределите, се е загубило някъде сред изпитанията на войната и лишенията върху леда. Макар че ако се съдеше по постоянните погледи, които мятеше към Кара, едно нещо у него не бе избледняло по време на пътуването.

С напредването им на юг островите ставаха все по-големи и високи — гигантски хълмове от гранит със заснежени върхове и гъсти гори, от които при приближаването им се появяваха още канута. В поздравите на Вълчия народ нямаше голяма радост, само малко махане с ръце и уважителни кимания между шамани, няколко подвиквания от стари приятели, но в по-голямата си част конвоят им растеше с тиха ефикасност. Вейлин намери за странно и че никой не бе особено изненадан или смутен от присъствието на толкова много външни хора: повечето просто гледаха пъстрата му компания с мрачно приемане.

— Знаели са, че ще пътуваме с вас — каза той на Асторек по време на една от двете им дневни смени на греблата. Откакто пътуваха по вода, шаманът не говореше много, лицето му беше застинало в маска на постоянна концентрация, докато държеше вълците под контрол.

— Ястребите не само убиват — отвърна той и посочи с глава към небето, където голямото виещо се ято на ястребите-копия следваше конвоя. Нощем те се спускаха да кацнат на гората от стойки, стърчащи от канутата, и лапаха тънките резенчета месо, подавани им от техните шамани, повечето от които, изглежда, бяха жени.

— Съобщения ли носят? — попита Вейлин. — Но твоят народ няма писменост.

— Да, ние нямаме книги. — Асторек измъкна нещо от един джоб на кожата си и го подхвърли на Вейлин: парче кост от лос, гравирано от край до край с резки. — Всяка резка обозначава звук — обясни Асторек. — Свържи ги и ще получиш дума.

— Какво пише?

— „Дългия нож е шаман на трийсет вълци.“ Многокрилата го издяла, когато достигнах зрелост, и прати екземпляри до всички селища. Това е единственият път, когато съм виждал някой от нашия народ да се фука.

Вейлин погледна другите глутници в кануто и забеляза колко малки са те в сравнение с тази на Асторек — никоя не наброяваше повече от десетина животни.

— Сигурно е трудно да контролираш толкова много.

— Контролиране не е правилната дума. Те... ме приемат.

Вейлин огледа по-внимателно глутницата на Асторек и видя как погледите на всички са вперени в него, запленени и почти немигащи.

— Те могат да го чуят. Ехото на вълчия зов. То още е в теб.

По лицето на Асторек за миг пробяга неловкост и един от вълците се обърна към Вейлин с ръмжене, напирасо от муцуната му. Успокои се, когато Асторек посегна да го погали по главата, и се взря в него със сляпо обожание.

— Могат да го чуят и в теб, Гарванова сянка. Някои неща в човешката душа никога не избледняват.

Три дни гребяха на юг, като по пътя събираха още Вълчи хора. Докато пред тях се появи широкият бряг на континента, общият им брой беше нараснал, по преценка на Вейлин, до над сто хиляди. Още ги чакаха на брега, където сред дърветата се виждаха селища, а къщите им бяха по-големи и покриваха по-голяма площ от тези на Вълчия дом.

— Защо не живеете тук през цялото време? — попита Кара, докато се приближаваха към брега. — Мястото ми изглежда по-удобно.

— Лосовете отиват на юг през зимата — отвърна Асторек. — Прекалено далеч, за да ги последваме през замръзналата пустош. Но на островите идват моржове, а в морето китове.

Вечерта се проведе празнично пиршество, на което бяха изядени последните зимни запаси. Вълчите хора се струпаха около няколко гигантски огъня да пекат месото на шишове и да си подават рогове с борова бира; цъкаха на неразбираемия си език, докато си разменяха разкази за зимните несгоди. Въпреки общо взето другарската атмосфера Вейлин знаеше, че веселието е притъпено; забеляза много лица, които го гледаха с напрегнато очакване. Както тези хора нямаха дума за лъжа, така нямаха и дума за тайна. Бяха ходили на поклонничество в пещерата с рисунките от векове и познаваха лицето и името му.

Той седна встрани от множеството заедно с Дарена и накладе малък огън, за да могат да си разделят вечеря от моржова яхния. Сготви я сам, като нарязва месото на тънки ивици и го подправи с билки и последната сол, донесена от Кралството.

— Познавах братя, които по-скоро биха изоставили меча си, отколкото солта — каза той и преувеличаваше само малко. Животът в Ордена правеше повечето братя умели в изкуството да готвят на лагерен огън и ги караше да ценят удоволствието, давано от малко подправки.

— Някога липсва ли ти? — попита тя, като взе купичката си. — Бил си възпитан в Ордена. Сигурно ти е било трудно да го изоставиш?

— Вече бях загубил братята си в края на войната, заедно с много други неща. Нямахме при какво да се върна. — Той седна до нея и известно време се хранеха мълчаливо. Както винаги, чувството за споделено разбиране прогони тревогите му с успокоителна лекота. Когато беше с нея, се чувстваше почти все едно песента му се е върнала, толкова лесно бе да отгатне настроението ѝ. И сега го виждаше, леката напрегнатост върху лицето ѝ, докато ядеше, начина, по който очите ѝ все се стрелкаха към лицето му.

— Тревожиш се за бъдещето — каза той.

— Светът е в хаос — отвърна тя. — Изглежда уместно да се тревожа.

— Ако бях още човек на Вярата, можех да ти цитирам подходящ откъс от катехизиса за достойнствата на надеждата.

— Вярваш ли, че походът на кралицата ще успее?

— Вярвам в нея. Тя е... нещо повече, отколкото беше.

— Да речем, че успеем — и после какво?

— Ще се върнем в Пределите, където подозирам, ще прекарваме голяма част от времето си да ги пазим от жадни за злато идиоти.

— Това ли е амбицията ти? Само кулата и Пределите?

— Кулата, Пределите... — той посегна да хване ръката ѝ — и ти. Плюс мир, за да им се наслаждавам.

Тя се усмихна, но той видя, че усмивката ѝ е насилена.

— Татко също искаше мир и се надяваше да го намери в Пределите.

— Кейнис ми каза, че бил пратен в изгнание, защото се възпротивил на кралската воля. Винаги съм предполагал, че е отказал

да направи онова, което извърши баща ми на Мелденейските острови.

— Това беше връхната точка на един дълъг спор. Татко започнал кариерата си като гвардеец в домашната гвардия на Ал Ниерен още когато азраелските благородни фамилии враждували безспир за владетелския престол. Веднъж ми каза, че Янус му обещал мир, в дните, когато епидемията от Червената ръка най-после утихнала. Тогава и двамата били още момчета, подложени на яростна атака от дузина домове, обединили се срещу тях. Родът на Ал Ниерен бил отслабен от чумата и изглеждал лесна жертва. „Ще избием всички тези глупаци заедно, Ванос — казал му Янус. — А после ще създадем кралство.“

— Така и направили — продължи тя, — воювали година след година, другите домове били разбити и поставени на колене, васалствата били подчинени със сила, всичко това въз основа на обещанието за мир. Мир, който обаче не дошъл с възникването на Кралството, тъй като Янус обърнал взор към чуждите земи. Неспособен да понесе нова война, баща ми помолил да бъде освободен, въобразявал си, че може да се оттегли да живее спокойно в Пределите, далеч от тревогите на Кралството и амбициите на Янус. Но войната пак го намерила, когато дошла Ледената орда.

Вейлин стисна здраво ръката ѝ.

— Когато спечелим тази война, няма да остане вече кой да се бие.

— Аз виждам кралицата, както и ти. Виждала съм я веднъж порано, преди много години, когато татко ме заведе в Кралството. И си прав, тя наистина се е променила много. Но аз все още виждам в нея онова, което видя и татко в онзи ден, когато тя ни заведе в градините, цялата само смях и очарование. Татко се усмихваше на остроумията ѝ, приемаше ласкателствата ѝ и се сбогува любезно с нея. Но докато се отдалечавахме, усмивката му помръкна и го чух да казва: „А пък аз си въобразявах, че Янус е амбициозен.“ Това може и да се е променило, но не е изчезнало, Вейлин. Когато тя приключи с тази война, тогава какво? Какво ще утоли апетита ѝ, след като е завладяла цяла империя? Какво още ще поиска от теб?

„Ще убиваш за вярата си, за своя крал и за Огнената кралица, когато се въздигне...“ Думи от един отдавнашен сън. „Може би не всички пророчества са лъжливи.“

— Мисля, че тя е достатъчно умна да не иска онова, което няма да ѝ дам.

На сутринта Асторек дойде да ги заведе на съвета. Навлязоха в гората по една пътека, докато не стигнаха до дърво, толкова голямо, че Вейлин отначало се зачуди дали не е някаква шаманска илюзия. Дънерът му беше покрит с червеникавокафява кора и широк близо трийсет крачки в основата. На височина се издигаше на над двеста стъпки и върхът му се губеше някъде над горския покров.

— На вашия език се губи много от името му — каза Асторек. — Най-близкият превод е Вълче копие. Това е най-старото дърво, което ни е известно. Даже дедите на дедите ни не са го помнели като фиданка.

В основата на дънера имаше голяма като пещера хралупа, където ги чакаха няколко Вълчи хора: стояха в мълчалива почит, докато Асторек въвеждаше Вейлин. Не го представи, само застана отстрани, докато те се взираха в лицето му и във всеки поглед личеше разпознаване и безпокойство. Тишината се проточи, а Вейлин стоеше и се чудеше дали не е пропуснал да изпълни някакъв ритуал. Накрая Мъдрият мечок се приближи до него и каза тихо:

— Те искат чуе твои думи.

— Думи ли?

Мъдрият мечок се усмихна неловко на събралите се Вълчи хора като родител, извиняващ се за дете с лоши обноски.

— Думи за война. Те очакват ти да ги поведе.

Той огледа събралия се съвет. Китоубиеца беше тук. Другите също бяха старейшини, ако се съдеше по премяната им: огърлици от кости или мъниста, ножове с богато резбовани дръжки. Само достатъчно възрастните и влиятелни жители на леда имаха време или възможност да събират дрънкулки.

— Тук няма шамани — каза той на Асторек.

— На шаманите им е забранено да бъдат водачи — отвърна той. — Прекалено много власт поболява душата. Урок, който Котешкият народ така и не усвои.

Вейлин кимна, после попита:

— Колко воини командват те?

Асторек поговори малко със съвета и получи кратки, но бързи отговори. После каза:

— Ние не смятаме числата като вас. Но може би една четвърт от населението на всеки остров е в боеспособна възраст.

„Малко над двайсет хиляди. Не е точно армията на кралицата, но пък си имат своите вълци и ястреби.“

— Виждали ли са някакви следи от воларианците?

— Още в началото на топенето били пратени разузнавачи на юг — преведе Асторек. — Както всяка година. Те ще се върнат, когато воларианците преминат от хълмовете в равнините. Обикновено идват, когато слънцето се издигне по-високо, след около два месеца.

Вейлин си спомни думите на Безокия върху леда: „Аз съм търпелив и подозирам, че ви предстои още дълъг път.“

— Тази година ще дойдат по-рано и не можем да си позволим да чакаме. Народът ви трябва да събере своите воители и всичките им вълци и ястреби, и да дойде на юг с мен.

Безпокойството на старейшините видимо се усили, когато Асторек преведе тези думи, макар че не казаха нищо, само се спогледаха предпазливо. „Даже след цял живот вяра — заключи Вейлин — е трудно да повериш съдбата си на малко боя, нацапана върху една стена преди векове.“

Накрая един от старейшините заговори, прегърбен старец, който се подпираше тежко на жезъла си. Гласът му беше тънък и напрегнат, но все още можеше да вдъхва дълбоко уважение, ако се съдеше по това как Асторек предаваше думите му прецизно и тържествено.

— Ходещия надалеч, най-старият и мъдър човек сред Вълчия народ, пита какви обещания може да ни даде Гарвановата сянка. Сбъдват ли се думите на Хората от голямата лодка?

— Не мога да ви предложа никакви думи, свързани с вашата вяра — отвърна Вейлин. — А всеки, който поведе други на война с обещание за сигурна победа, е или глупак, или лъжец. Аз ви предлагам шанс да сразите врага си и да му попречите да идва отново. Нищо повече.

Когато Асторек свърши с превода, старецът заговори пак, като пристъпи по-наблизо, за да се взре нагоре към Вейлин. Върху древното му лице се сменяха объркване и почуда.

— Като дете аз питах старейшините: „Кога ще дойде Гарвановата сянка?“ Питах ги отново и отново, защото знаех, че не е дошъл по времето на родителите ми, нито на техните родители, нито през многото Дълги нощи преди това. „Няма да дойде, докато си жив, мъничкият ми“, отвърщаха ми те и аз спях спокойно, защото знаех, че твоето време ще донесе големи страдания и изпитания на Вълчия народ, но на мен ще ми бъде спестена тази гледка.

Продължи да се взира във Вейлин известно време и накрая попита тихо и дрезгаво:

— Как ще победиш врага ни?

— С вашите воители, вашите шамани, вашите вълци и вашите ястреби. Със стоманата на войниците, които командвам, и свирепите умения на съюзниците, които ни последваха дотук. — Млъкна, за да хвърли поглед към Дарена и Надарените, които стояха до входа на хралупата. — И с куража на ярки и могъщи души.

Ходещия надалеч сведе поглед, извърна се и се затътри уморено обратно към дълбините на дървото. Преди сенките да го погълнат, заговори отново и думите му предизвикаха смаяно ахване у останалите Вълчи хора. Някои завикаха подире му, настоятелни въпроси, отправени към мрака, които обаче останаха без отговор.

— Какво каза той? — попита Вейлин Асторек, който стоеше зяпнал и гледаше подир стареца.

— Завещанието си — отвърна воларианецът с тон, който обезкуражаваше по-нататъшен разпит. Обърна поглед към останалите старейшини и зададе въпрос, на който всички отвърнаха с кимвания, някои по-неохотни от други.

— Ще дойдем с теб — обяви Асторек.

Дарена седеше сред кръг от огънове със затворени очи и лицето ѝ ставаше все по-бледо от минута на минута, докато Маркен, Лоркан и Кара се трудеха да поддържат пламъците високи. Вейлин остана до нея, увил плътно тюленова кожа около слабичката ѝ фигура, докато тя не потрепери, което бе знак за завръщането ѝ. Дарена се облегна на него и изстена, докато той разтриваше раменете ѝ.

— Човек би си помислил, че ще става по-леко с практиката.

Кара ѝ подаде чаша затоплена борова бира, която я накара да се закашля, но също така върна руменината на бузите ѝ.

— Още не са стигнали хълмовете — каза Дарена на Вейлин. — Но идват, голяма войска, водена от седем генерали. Видях ги как яздят отпред, душите им са толкова тъмни, че сякаш поглъщат светлината, и всичките са еднакви. Само веднъж досега съм виждала подобно нещо. На леда.

— Безокия — каза Вейлин и тя кимна. „Седем души, всичките еднакви — помисли си. — Съюзника праща Копелето на вещицата с армия. Колко ли се страхува от онова, което търсим?“

Вълчийт народ настоя да отдели цяла седмица за лов, преди да потеглят. Въпреки топенето животът в северната тундра беше опасен през цялата година и имаше нужда от запаси за хората, които ще останат, когато воините тръгнат на юг. Асторек покани Вейлин и Кирал на експедицията си, защото от всеки шаман се искаше да води ловна дружина, но му забрани да вземе Драскун.

— Ние ловуваме пещ, лосовете ще усетят копитата му през земята.

Вървяха на изток в продължение на един ден, с група от двайсет ловци. Вълците на Асторек бяха пръснати в широка дъга отпред и постоянно спираха да надигнат муцуни и да подушат въздуха. Често се втурваха в бяг и изчезваха зад хоризонта за час или повече, но накрая ловците винаги ги заварваха да чакат малко по-нататък. Посоката им често се менеше, кривваше ту на юг, ту на север без предупреждение.

— Колко надалеч могат да пътуват, без да ги загубиш? — попита Кирал шамана, а той го изгледа озадачен от въпроса и отвърна:

— Връзката е дълбока, толкова дълбока, че разстоянието не означава нищо. Те могат да са от другата страна на света и пак ще ги усещам.

Спря и се напрегна, когато вълците се заковаха на място, приклекли ниско и насочили носове на югозапад. Всички Вълчи хора моментално се проснаха на земята, а Вейлин и Кирал се снишиха до Асторек, който вдигна ръка във въздуха и я завъртя, за да прецени вятъра. Кимна лекичко и вълците веднага се втурнаха в плътна групичка на юг.

— Те ще ги доведат при нас.

Ловците запълзяха напред, докато оформиха линия, успоредна на шамана, после останаха да лежат с копия в ръце. Тревата в тундрата беше рядка и не осигуряваше голямо прикритие, но също така даваше открит изглед на хоризонта. Всеки ловец носеше по три копия, всичките с назъбени железни върхове. Вейлин забеляза писмото от чертички, с което бяха украсени дръжките им. Изглежда, всяко копие си имаше собствена история.

— Някога ловувал ли си голям лос? — попита Кирал, докато слагаше стрела на лъка си.

Вейлин поклати глава и приготви собствения си лък. Неговите стрели бяха предназначени за война, а не за лов, тесни и заострени, за да пробиват броня, затова Кирал му подаде три от своите, назъбени също като копията в ръцете на ловците, само че изработени от нечупливото черно стъкло, което използваша сеордите.

— Една няма да стигне — каза му тя. — Зарежи хълбоците и се цели в шията.

Той ги чу, преди да ги види: гръмотевичен тътен отекна през земята, придружен от слаб вълчи лай. Когато пред очите им се появи водещият лос, отначало им се стори, че някое дърво внезапно е поникнало на хоризонта, широко разклонен силует, който се поклащаше и растеше, а около него изникна малка гора. Вейлин беше виждал еорилите да носят парчета от рог на лос и бе придобил някаква представа за размерите им от пещерните рисунки на Вълчия народ, но да ги види на живо бе наистина впечатляващо. Първият мъжкар, който се появи, имаше рога с размах десет стъпки, а самото животно бе на ръст почти колкото двама мъже и вдигаше гъст облак прах, докато се носеше към тях, привело глава; върховете на рогата му бяха дълги колкото меч.

Когато лосът стигна на трийсет крачки от тях, ловците се надигнаха като един и копията им полетяха бързо едно след друго. Водещият лос и още два рухнаха на земята в хаос от ритаци копита и счупени рога. Самото стадо кривна настрани от опасността и се понесе на север, гонено от вълците. Един от ранените мъжкари успя да стане, като пръхтеше и размахваше частично счупените си рога, преди да се втурне право към най-близкия ловец. Кирал прати стрела в шията му, Вейлин я последва с още две, но животното почти не забави ход.

Рогата му застъргаха по земята, докато връхлиташе върху ловеца. Оказа се обаче, че той не се нуждае особено от помощта им — в последния миг се затича напред, скочи над главата на лоса, извъртя се във въздуха, опря две ръце в шията му и се преметна над него със салто, на което би завидял всеки акробат.

Лосът изпръхтя и се въртна, като пръскаше кръв и ревеше недоволно, преди Кирал да го довърши с внимателно прицелена стрела в окото — постижение, което Вейлин се съмняваше, че дори Рева би могла да повтори. Той отиде при Асторек, докато ловците се заеха да разфасоват жертвите си, дългите им ножове святкаха, докато кормеха и режиха труповете с автоматична бързина. Вълците бяха на стотина крачки оттам, скупчени около друг труп. Обичайната им кротост бе изчезнала, докато се дърлеха и щракаха със зъби един срещу друг, бялата им козина беше оплескана с кръв от муцуните до опашките.

— Наградата им — каза Асторек. — Не е хубаво да ги обвързваш прекалено силно. Понякога трябва да си спомнят какви са.

Един пращен облак в далечината показваше, че останалите лосове продължават да бягат.

— Не ги убивате всички — отбеляза Вейлин.

— Ако ги убием, няма да има какво да ловуваме догодина.

— Когато отидем да се бием с воларианците, няма да бъде лов, а битка. Не можем да позволим на никого да избяга. Ще ги избием всички.

— Мислиш си, че имам скрупули относно убиването на бившите си сънародници? Не е нещо, което да не съм правил и преди.

— Този път ще е различно. Този път ги води нещо много лошо от свръхамбициозен генерал.

Кирал се приближи — бършеше кръвта от стрелите си — и хвърли предпазлив поглед към шамана.

— Лорд Вейлин казва истината — заяви тя. — Усещам състраданието ти. Но то ще те погуби, когато се изправим срещу любимото куче на Съюзника.

Асторек се намръщи и поклати озадачено глава.

— Съюзника ли?

— И той живее в това... отвъдно място? Оттатък смъртта?

Вейлин се помъчи да формулира точен отговор. Да обясни концепцията за Отвъдното на човек, отраснал без никаква форма на вяра, се оказваше трудно. Също така, за разлика от хората, които го бяха осиновили, Асторек не изпитваше склонност да боготвори зеления огън, който продължаваше да трепка в нощното небе, макар че сега светлината му представляваше само смътно сияние на северния хоризонт. „Една от многото загадки на природата“, бе единственото му мнение по въпроса.

Бяха започнали похода предния ден. Воините на Вълчия народ, събрани в хлабава формация, потеглиха на юг без особен ред или церемонии, освен кратко сбогуване със семействата си. Имаше обаче някои, които нито щяха да пътуват на юг, нито да останат в тундрата. Вейлин видя как група хора се събраха на брега, мъже и жени в напреднала възраст, всеки от тях със собствено кану, натоварено само с малко провизии. Забеляза сред тях Ходещия надалеч, който раздаваше различни предмети на група по-млади хора, вероятно негови деца или внуци: нож, огърлица, копие. Всички те приеха даровете му с мълчаливо уважение. Най-младите подсмърчаха, докато старецът се качи сам в кануто си и го оттласна от брега, след което загреба на север, без да се обръща назад. „Завещанието му“, помисли си Вейлин.

По-късно се присъедини към Асторек начело на армията, водейки Драскун, докато шаманът прати вълците си напред да разузнаят пътя.

— Осъзнавам, че може да е трудно за вярване — каза Вейлин. — Но аз съм бил там и съм чувал гласа му. Колкото и да ми се иска да го отхвърля като плод на легенди или заблуди, жаждата му да ни унищожи е съвсем реална.

— Мислех, че трябва да умреш, за да се озовеш в Отвъдното.

Вейлин насочи поглед към хоризонта. Никога не му беше лесно да говори за случилото се в Алтор, може би защото толкова голяма част бе все още неразбираема за него.

— Вярно е.

— Тогава как така си тук?

Вейлин хвърли поглед към Дарена, която се смееше с Кара, докато котките им се търкаляха и боричкаха игриво недалеч от тях.

— Винаги съм имал голям късмет на приятели.

След още седмица преход пред очите им се появиха планините, голяма верига стръмни хребети и върхове, които се простираха на юг, докъдето поглед стига. Долините изглеждаха богати на борове, но върховете се състояха предимно от гол гранит, обагрени в бледосиньо сред мъглата. На изток се виждаше смътно оранжево сияние под ниско скупчени тъмни облаци.

— Огнени планини — обясни Асторек. — Даже местните племена не ходят там.

— Вашият народ търгува ли с тях? — попита Вейлин. — Говори ли езика им?

— Те говорят волариански, или някакво негово подобие. Трудно е да ги разбереш, ако не си им свикнал. И не, не търгуваме с тях. Те стоят в своите хълмове и се бият помежду си в безкрайните си вътрешни вражди, или пък с воларианците, когато дойдат да попълнят робската си квота, и рядко прекосяват тундрата. — Асторек хвърли поглед нагоре към постоянно кръжащите над главите им ястреби-копия и една група се отдели от главното ято, за да полети към хълмовете. — Майка ми ще ни предупреди за всеки, който идва да ни посрещне.

Само че когато изкачиха предпланините, не ги чакаше никой, а по висините отпред не личеше никакъв признак, че някой може да е преградил пътя им.

— Моят народ би направил същото — каза Алтурк, докато оглеждаше с присвити очи тихите възвишения. — Ще ни остави да навлезем, да вървим, докато не си въобразим, че сме в безопасност, а после ще ни нападне през нощта.

— Никой не ни гледа — заяви Кирал с нотка на увереност. Обърна се към Вейлин. — Обаче някой иде. Песента ми е ясна: трябва да чакаме.

Направиха си лагер на редица хълмове, които им предоставяха добър изглед към околния терен, ястребите-копия бдяха непрестанно, а вълците стояха на глутници по периметъра. Но хълмовете си оставаха все така тихи. С падането на нощта сиянието на източните огнени планини стана по-ярко, а през дима, който изпускаха в небето, сегизтогиз проблясваха светкавици.

— Значи ръката на Нишак стига до другия край на света — отбеляза Алтурк, докато седяха край огъня, вперил поглед в далечното сияние. Наскоро беше изоставил обичайната си практика да яде и спи

отделно от отряда, а главата му отново бе обръсната до къса четина. По лицата на някои сентари все още личеше презрение към него, но други показваха неохотно връщащо се уважение.

Вейлин огледа хората и забеляза как всички вече са смесени, гвардейци и лонаки седяха спокойно един до друг, сред тях имаше и Надарени, а котките им ловяха късметата храна, подхвърляни им от воините. „Ледът беше ковачница“, реши той, спомняйки си далечните дни, когато бе гледал инструктор Джестин край наковалнята и как трите пръта на един още нероден меч постепенно придобиват форма под непрестанните удари на чука му. „Той изкова от нас нещо ново.“

— Наистина ли си чул гласа му? — попита Дарена.

Алтурк сведе неловко поглед, макар че в него, изглежда, нямаше гняв, само спомен, изпълнен със съжаление.

— Чух го. Звук, който би могъл да излезе само от устата на един бог.

— Мъгливата пещера — каза Кирал. — Малесата ми каза, че само един освен нея я е виждал.

— Тъкмо малесата ме заведе там. Макар че тоягата и ножът ми ме бяха направили талеса на Сивите ястреби, мъж на шест жени и баща на чудесен син, все още бях младеж, мечтаещ за величие, и си мислех, че мога да го намеря в Мъгливата пещера, където се говори, че още ехтят гласовете на боговете. Затова отидох в Планината и поисках напътствия от малесата. Не ме допуснаха при нея, защото никой мъж не е достоен за това, но тя ми даде водачка и ни отпрати с думи, които мислех за благословия, но по-късно разбрах, че са предупреждение: „От боговете можеш да чуеш само истината.“

Алтурк млъкна и изгледа Кирал с бледа усмивка.

— Водачката ми беше мрачна жена, говореше рядко, освен за да изрече някоя обида: наричаше ме глупак, фукльо и син на майка, която явно си е разтваряла краката за маймуна. Ако не беше слугиня на Планината, щях да я хвърля от най-високата скала и тя отлично го разбираше.

— Поне щеше да се опиташ — рече Кирал със суров глас.

— Кръвната ти майка беше най-злоезичната жена, която съм срещал — отвърна Алтурк. — А съм женен за шестте най-гадни кучки в планините.

— И си я искал за седма. — Кирал му върна усмивката. — Само че тя не е била толкова глупава.

Алтурк изсумтя и махна с ръка.

— Както и да е, тя ме отведе до една пещера, малък процеп в склона на съвсем невзрачна на вид планина. „Ще умреш вътре, маймунско изчадие“, каза ми и се отдалечи, без да добави и дума повече. Усещах топлината, която лъхаше от пещерата, и знаех, че онова, което лежи там, ще се окаже най-голямото изпитание. Но така копнеех да чуя гласа на Нишак, знаех, че той има да ми каже велики неща.

— Отначало всичко тънеше в чернота, факлата ми беше единственият светлик, докато се спусках все по-надолу. Понякога стените изчезваха и ме оставяха присвит върху тесен ръб с пустота около мен, без да знам дали едно-единствено препъване няма да ме запрати към смъртта ми. После стигнах до моста, всъщност тясна каменна арка, протягаща се над огромна пропаст, а по средата му мощен воден поток падаше като завеса. В далечния му край се виждаше само чернота. Изпитанието бе ясно: ако продължах напред, факлата ми щеше да бъде угасена от водата и може би никога нямаше да намеря отново пътя. Боговете са мъдри в изпитанията си, избират само онези, които са достойни да чуят гласа им, защото един страхливец би се върнал. — Алтурк млъкна и от устните му се откъсна съвсем тих смях. — И само глупак би продължил. Аз продължих.

— Мостът беше хлъзгав, а водата — ледена, и когато угаси факлата ми, всичко потъна в мрак. Легнах по корем и запълзях, опипвах пътя си, докато тесният мост не се превърна в широка скала и пред мен не се появи едва мъждукаща светлина, която ме мамеше нататък. С приближаването ми светлината се усили; стените на голямата пещера, в която бях, излъчваха зелено сияние, а в центъра ѝ имаше блъбукащо езерце, над което се носеше рядка мъгла. Отначало миризмата му ми се стори остра и стомахът ми се преобърна, но зловонието намаля, щом се приближих до езерото — доколкото смеех, защото от него се носеше страшна горещина... — Алтурк замълча за момент. — И тогава чух звука, отначало тих, като вибрация в земята, но растеше, ставаше все по-ясен и по-силен, докато не започна да ми се струва, че ще ми се пръснат тъпанчетата. Тогава разбрах, че съм глупак, буболечка, пълзяща по краката на великан, защото какво

можеше да каже такъв глас на нищожество като мен? Но... той ми заговори. „Знаеш ли кой говори с теб?“, попита ме и през страха си аз изломотих името му. „Да — каза той. — Това съм аз, който поднесох дара на огъня на цялото човечество. Който ви спаси от вечния мрак. Който ви осигури топлина навеки. Защото аз съм най-щедрият бог и въпреки това вие все искате още.“

— Щях да побягна, ако краката не ми бяха изневерили, можех само да пълзя по пода на пещерата като буболечка, каквато знаех, че съм. Умолявах го като пленен мерим хер, изправен срещу ножа на правосъдието; молех се, хленчех и пълнех гащите от страх. Но Нишак не знае нито жалост, нито гняв, той е щедър, ала дарът му може освен да помага и да изгаря, защото истината е пламък, който прониква надълбоко. „Зная за какво си дошъл, талеса на Сивите ястреби — каза ми той. — Умът ти е толкова лесен за разчепкване. Толкова гняв, толкова амбиция... и я виж, какво е това? Дете, което смяташ, че е достойно за велико бъдеще, дете, което смяташ, че ще поведе лонаките срещу мерим хер. Погледни по-внимателно, виж повече.“ — Алтурк въздъхна. — И през мъглата на спомените аз го видях: жестокостта на момчето към всички около него; как веднъж го бях заварил с удушено пале; по-голямото момче, което се беше пребило при падане, докато се катереха заедно; как бях глух за лъжата в думите му, докато той разправяше, че било злополука, че онзи не успял да се улови за една издатина и си счупил врата. Видях всичко.

Главата на Алтурк клюмна засрамено, суровите му черти бяха така изкривени от скръб, че май даже Кирал се почувства неудобно, трепна и извърна поглед.

— Вместо да приема този дар — продължи Алтурк — аз побеснях срещу Нишак и намерих сили да се изправя. „Моят син има величие в себе си! — извиках. — Той ще помете мерим хер в морето.“ А Нишак се засмя и каза: „Мисли за това, докато го убиваш. А сега си върви.“ И всичко утихна с изключение на бълбукащата вода. Постоях още малко, зовях Нишак да се върне и да си вземе лъжите обратно, но той нямаше какво повече да каже на такава неблагодарна буболечка. Открих друг изход от пещерата, нисък и криволичещ, но озарен от същото зелено сияние. След неизброими часове той ме изведе обратно в света горе, който сега ми се струваше ужасно студен.

Алтурк млъкна и се загледа в далечните огньове с очите на уморен човек, който скоро ще стигне залеза на живота си. Не се обърна, когато заговори отново, макар да бе ясно към кого отправя въпроса си:

— Онова нещо, от което те освободи малесата. То ли го е намерило, или той — него?

— Сентарите вече бяха възродени преди то да ме... вземе — каза Кирал. — Твоят син беше един от онези, които ги възродиха, беше намерил други, мислеци като него, жадни за кръв и търсеци оправдание за жестокостта си. Мразеше малесата заради позора си, твърдеше, че е можел да убие най-великия мерим хер, ако не била нейната слабост, защото тя била стара и развалена от времето. Но те бяха малко, а плановете им — хаотични, тъй като ги владееше обща лудост. За да изпълнят мисията си, сентарите се нуждаеха от водачество и го намериха в мен. — Тя направи гримаса и гласът ѝ придоби извинителна нотка. — Но така или иначе щеше да ти се наложи да го убиеш, талеса. От боговете можеш да чуеш само истината.

Събуди го един от вълците, грамаден мъжки с настойчив език и зловонен дъх. Отскочи малко назад, когато Вейлин се надигна рязко с нож в ръка, и килна любопитно глава срещу него, преди да излае нетърпеливо.

— Какво има? — простена Дарена до него и подаде бледото си гурелясало лице изпод кожата.

— Мисля, че най-последно някой е дошъл да ни посрещне — каза той и посегна към ботушите си.

Асторек, Кирал и Мъдрия мечок чакаха в подножието на един южен склон, пред тях имаше редица вълци, а над главите им се виеха няколко ястреби-копия.

— Колцина са? — попита Вейлин, като се приближи до Кирал.

— Само един.

Вейлин се взря в далечината и различи самотна фигура с плащ с качулка — крачеше към тях, без да показва никаква тревога от ястребите-копия, които се спуснаха и закръжиха около него на височината на главата му. Вейлин излезе напред да го посрещне, когато

онзи спря пред редицата вълци, мъж със среден ръст, широкоплещест, но не прекалено мускулест. Мъжът отметна качулката си и се видя слабо, покрито с дълбоки бръчки лице и очи, говорещи за опитност, която Вейлин вече знаеше, че е необятна.

— Аха — каза Ерлин. — Помислих си, че може да си ти.

6. РЕВА

Събуди се от ужасна пронизваща болка в дясната ръка, болка, която прогонваше чернотата с упоритата си пулсираща агония. Изстена и тръсна глава, но вместо да стихне, болката се усили.

Рева трепна и отвори очи. Слънчевата светлина прониза мозъка ѝ като бял огън. Известно време виждаше само размазано жълто петно, а ушите ѝ бяха изпълнени със съскащ рев. Тя се насили да премигне и погледът ѝ се фокусира. Жълтото петно се превърна в песъчлив бряг, ревят бе от прииждащите вълни, които я блъскаха, а болката в ръката ѝ беше резултат от малък червен рак, който се опитваше да ѝ изяде палеца.

Тя го хвана за щипката, отскубна го и го запрати в приборя. Скръцна със зъби от щипането на солта върху раната, но откри, че е странно благодарна за това усещане: то потвърждаваше, че за нейна голяма изненада е още жива. Почти не можеше да мърда, лежеше на някакъв бряг и вълните я блъскаха, но несъмнено беше жива.

„Защо? — попита тя Отеца, по-скоро любопитна, отколкото ядосана. — Не може да си мислиш, че заслужавам да живея. Не е възможно да възнаградиш някой, чиято лъжа е погубила толкова хора.“

Гласът бе толкова неочакван и шокиращо силен, че за миг тя си помисли, че Отецът е благоволил да ѝ отговори. Сърцето ѝ се успокои, щом осъзна, че гласът вика думи, които тя не разбира. Огледа се и видя висок мъж в черно, газеше през приборя към нея. Когато се приближи, тя видя облеклото му по-ясно: черен кожен жакет, сребърен медальон на шията и камшик на пояса. „Надзирател.“

Остави го да я сграбчи за косата и да я изтегли от водата, като запази лицето си отпуснато и неразбиращо, докато той наведе свирепата си мутра и плъзна очи по нея, оценявайки я с опитен поглед. Подвикна през рамо на някакъв невидим спътник, с което потвърди, че не е сам. Тя остави очите си полуотворени, докато онзи я извлечаше от морето, и преброи още шестима души, стоящи на брега — и видя много повече, които лежаха неподвижно.

Надзирателят я пусна на пясъка и тя се насили да остане там отпусната и неподвижна; дишаше дълбоко, но тихо, и събираше сили. Те допуснаха грешката да чакат няколко минути, преди да се върнат да разгледат улова си. Надзирателят, който я беше намерил, я обърна по гръб, а спътниците му се събраха около него. Двама бяха с копия, а останалите носеха къси мечове. Надзирателят ѝ вдигна блузата, оголвайки гърдите ѝ, и попита нещо спътниците си. Разнесе се съгласно мърморене и един добави нещо с одобрителен кикот.

— Моят приятел... харесва теб — каза надзирателят на развален език на Кралството, като я хвана за лицето и го завъртя така, че да може тя да види ухилената му физиономия. — Иска да те... ебе. Може понижи цената... Но аз негов дължник. Ти... иска ебеш, хубавице?

Усмивката бе тази, която го уби, не толкова ударът. Радостната ѝ, похотлива усмивка го накара да се намръщи озадачено и да се дръпне изненадано назад точно колкото да открие гърлото си. Вейлин я беше научил на този удар — уроците на жреца по самоотбрана без оръжие никога не бяха толкова задълбочени, нито пък толкова ефективни на практика. Стегнатите ѝ пръсти се забиха в гърлото на надзирателя с такава сила, че му смачкаха ларинкса и го оставиха да се гърчи на пясъка, бълвайки кървава пяна. Рева се претърколи, избегна върха на едно копие и го сграбчи за дръжката, преди собственикът му да го е дръпнал обратно за нов опит. Нанесе в лицето на мъжа ритник, от който той залитна назад, а после скочи на крака с копието в ръце.

Завъртя се, докато се приближаваха към нея, и върхът на копието рязна обезоръжения копиеносец през очите и още веднъж през лицето. Вторият копиеносец връхлетя срещу нея с прекалено дълго мушкане, което показваше, че опитът му е ограничен до гавра с безпомощни пленници. Тя го парира без затруднения, като отклони копието с дръжката на своето и се завъртя, за да забие тъпия му край в тила на мъжа; вратът му се прекърши с приятен пукот.

После спря и се вгледа в другите. Те се колебаеха, хвърляха предпазливи погледи към ослепения от нея мъж, който пищеше, а през притиснатите към лицето му длани се стичаше кръв.

— Хайде! — прошепна Рева, докато те се споглеждаха неуверено. — Не може да си мислите, че заслужавам да живея.

Някъде наблизко отекна рог и очите на Рева зърнаха група конници, които се показаха над дюните на няколкостотин крачки от

тях. Обърна се и видя още ездачи да се приближават от северния край на брега. Всяка мисъл, че може скоро да бъде спасена, се стопи при вида на явното облекчение на роботърговците.

Водещият ездач спря до тялото на надзирателя със смазания ларинкс. Тези конници се различаваха от воларианците, които Рева бе виждала — носеха червени нагръдници и наколенници. Би ги взела за куритаи, ако не беше явното веселие върху лицето на водача им, докато гледаше трупа на надзирателя — веселие, което се споделяше от трийсетината ездачи зад гърба му.

Роботърговците посрещнаха мъжа в червено с възмутено бърборене. Сега, когато имаше и други свидетели на сцената, те изглеждаха много по-малко уплашени. Ездачът не им обърна внимание, премести погледа си върху Рева и усмивката му се разшири. Вдигна ръка, за да накара роботърговците да млъкнат, и попита нещо. Отговорът го накара да повдигне вежди. Роботърговецът с нараненото лице се опитваше да спре кръвта с парцал, сочеше Рева и ломотеше нещо с писклив от ярост глас.

Мъжът с червената броня обаче не изглеждаше трогнат от молбите им. Наведе се в седлото, кимна към Рева и даде кратка команда. Увереността на роботърговците видимо се стопи, щом чуа думите му, и те се заозъртаха с опасение към нея, като шаваха неспокойно. Ездачът заговори пак, изрече една-единствена дума и останалите конници изтеглиха мечовете си с еднаква бързина и сръчност. Водачът посочи със своя меч първо към роботърговците, а после към Рева и повтори първата си команда бавно и отчетливо.

Роботърговците, вече пребледнели и отстъпващи пред многото остриета, които ги заобикаляха, тръгнаха бавно към Рева, приведени ниско. Тя не виждаше голям смисъл да удължава схватката, така че избра най-високия и запрати копието в центъра на гърдите му, после се втурна напред, претърколи се под бясно размаханите мечове на останалите и грабна оръжието му. След това да се справи с другите се оказа не по-сложно от лека тренировка.

Седеше във вериги в една клетка на колела, а наблизко стояха двама от воларианците с червени брони. Останалите оглеждаха другите пленници. Беше успяла да остави белег на един от тях, там на

брега, като запрати меча си по първия, който се приближи. Той го избегна с неестествена ловкост, но не преди премятащото се острие да остави дълга резка на челюстта му. Беше очаквала смъртта да дойде бързо, но раненият като че ли намери случката за също толкова забавна като своите другари. Те вече бяха доста развеселени от разправата ѝ с роботърговците, запляскаха одобрително с ръце по нагръдниците си, когато тя уби последния, дългурест мъж, който се опита да избяга, само за да бъде изритан обратно към нея. Не оцеля дълго.

Рева се беше затичала с намерението да скочи към един от тях, да го събори от седлото и да препусне, но се озова просната по лице, с уста пълна с пясък и въже, стегнато около крака ѝ. Замята се, мъчейки се да се освободи, но друго въже се уви около китката ѝ. Ездачът, който беше говорил с роботърговците, слезе, приклезна, докато тя се бореше, усмихна ѝ се топло, погали я по лицето и изрече една-единствена дума на волариански:

— Гарисай.

Овързаха я от глава до пети, за да прогонят от ума ѝ всякакви мисли за бягство, и я качиха на един кон. Пътуваха така няколко мили, докато стигнаха до този лагер. Тук ги посрещнаха още роботърговци под командването на надзирател, който показваше странна смиреност в присъствието на мъжете в червено — държеше главата си наведена, докато водачът даваше отсечени нареждания, — и Рева бе оставена в техни ръце. Тя се подготви за нови страдания, щом видя омразата върху лицата на роботърговците, които я оковаха: един беше опрял нож в гърлото ѝ, а други двама стояха с копия, чиито върхове бяха на не повече от два-три сантиметра от гърдите ѝ, докато ѝ щракваха гривните. Но каквито и отмъстителни мисли да таяха те, изглежда, заповедите им забраняваха да ѝ сторят нещо по-лошо от обикновено грубо блъскане при качването ѝ в клетката. Все пак, докато оглеждаше новото си обкръжение, ѝ стана ясно, че няма да ѝ бъдат спестени всички форми на мъчение.

Трябваше да изпъне веригите си и да извие врат, но с достатъчно усилие можеше да гледа как водят другите пленници и ги подлагат на „грижите“ на надзирателите. Явно забраната да я нараняват не се разпростираше върху останалите трофеи, прибрани от брега. Първият — стрелец, ако се съдеше по широките му плещи — рухна на колене пред надзирателя. Онзи се наведе да огледа една дълбока рана в

гърдите му, а после се изправи с пренебрежително махване. Друг роботърговец излезе напред със закривен нож в ръка и преряза гърлото на стрелеца още преди на Рева да ѝ мине през ума да извика протестиращо.

Тя отказа да отмести поглед, докато водеха още пленници, макар че тялото я болеше от напрежението. Това бяха предимно кумбраелци, плюс няколко кралски гвардейци, и всички те бяха заклани или пощадени в зависимост от нараняванията си. Явно бурята беше нанесла значителни щети, защото ѝ се стори, че убитите са повече от пощадените. Тя устоя на крехкото зрънце надежда, породено от факта, че нито Антеш, нито Арентес бяха сред пленниците. „Загинали в морето или заклани на брега, какво значение има? Аз ги убих, тъй или иначе.“

Последният пленник се оказа най-тежкото изпитание — слабичка фигура с късо подстригана коса, която се движеше с изправен гръб въпреки оковите си, отказвайки да бъде сплашена от мъжете, извисяващи се около нея.

— Лера! — извика Рева и заблъска с веригите си по решетките. Един роботърговец пхна между тях тъпия край на копие то си, за да я избута назад, но после отстъпи при суровото мръщение на един от мъжете в червено. Рева се изви да види отново Лера и откри, че Белязаната дъщеря стои усмихната, съзряла Благословената дама, и в очите ѝ грее нескрито благоговение.

— Знаех си, че Отецът ще ви пощади, милейди! — извика тя радостно.

Надзирателят изръмжа една ругатня и вдигна ръка да я зашлеви през лицето. Лера не се дръпна, а вместо това изви глава и ухапа ръката му. От устата на надзирателя излетя момичешки писък и той се помъчи да се отскубне, но Лера не го пускаше, даже когато другите роботърговци се нахвърлиха върху нея с камшици и сопи; тръскаше глава като териер, докато ръфаше плътта, и спря едва когато едно копие, забито в гърба ѝ, я прикова към пясъка.

Рева чуваше отнякъде да крещи жена, усещаше тъпо блъскане в челото си и топла струйка кръв, стичаща се по лицето ѝ. Някакъв волариански глас закрепця срещу нея и тя усети как груби ръце я издърпват от решетките, сега окървавени на мястото, където си беше удряла главата в тях. Чу как женските писъци утихват и се задави от

внезапната буца в гърлото си. Откри, че се визира нагоре към лицето на мъжа с червената броня от брега — онзи, който, изглежда, командваше останалите. Усмивката му беше изчезнала и сега той я гледаше леко объркано, килнал глава като котка, която разглежда непознат лъскав предмет.

Лицето му се замъгли и тя разбра, че умората, болката и отчаянието са обединили сили, за да я пратят в безсъзнание. Откри в себе си достатъчно омраза, за да им устои още малко.

— Аз съм елвера — каза тя с дрезгав грак на мъжа. — Убила съм повече от вас, отколкото можеш да преброиш, и изобщо не съм свършила.

Събуди се и установи, че вече не е сама в клетката. Лицето на мъжа, отпуснат срещу нея, беше скрито под провиснала руса коса, която се поклащаше от движението на каруцата. Рева можеше да познае, че е висок и че трудът и войната не са му чужди, ако се съдеше по явната сила в покритите с белези ръце, опрени върху коленете му. Мускулестите му китки бяха стегнати здраво в оковите. Рева въздъхна и не за първи път се зачуди на неизчерпаемия запас от изпитания, който Отецът пази за всяка грешна душа.

— Събудете се, милорд — каза тя и протегна крак да побутне босото му стъпало. Бяха му свалили ботушите, също като на нея.

Русият мъж се разшава, но не се събуди, само изсумтя тихо. Рева го ритна пак, този път по-силно.

— Милорд Щит!

Главата му се надигна рязко. Сините му очи бяха ококорени от тревога и, за нейно смайване, немалко страх. Паниката му се разсея, щом я видя, макар че като огледа обстановката, от гърлото му се изтръгна слаб отчаян стон.

— Сънувах, че съм умрял — промърмори той и главата му клюмна. — Беше хубав сън.

— На брега ли ви хванаха? — попита тя.

Той кимна утвърдително.

— Да. Бяхме десетина. По време на бурята успях да се вкопча в някаква отломка заедно с неколцина други. На зазоряване изплувахме

на брега. Тръгнахме на север, към мястото, определено за дебаркиране, а после се появиха те.

— Роботърговците ли?

— Не, другите. — Ръцете на Щита се свиха в юмруци и веригите му дръннаха слабо.

— Мъжете с червените брони?

— Нямахме оръжия. Нямахме с какво да се бием. — От устата му се разнесе странен гърлен звук и Рева осъзна, че той се смее. — Затова ни дадоха мечове. Всеки от нас получи меч от врага. Бих се толкова усърдно... Но не успях да ги спася. Когато всичко свърши, те убиха ранените и плениха мен, единствения останал, прекалено изтощен дори да стоя на краката си. Изглежда, ме сметнаха за... забавен.

— Гарисай — промърмори Рева.

Щита вдигна отново глава с внезапно блеснал поглед.

— Какво?

— Един от тях ме нарече така, когато ме плениха. Знаете ли какво означава?

Той се облегна и в язвителното помръдване на веждите му пролича някаква следа от стария му хумор.

— Да. Означава, че щеше да е късмет за нас, ако ни бяха убили.

Следващите дни в каруцата придобиха ужасяваща монотонност. Никога не ги пускаха от клетката; подаваха им храната, състояща се от две купички овесена каша на ден и две чаши вода, през отвор в решетките. Не им се полагаха никакви прибори, така че трябваше да ядат с пръсти. Дадоха им кофа за изхождане, която се празнеше при всяко спиране — с общи усилия я обръщаха, за да изсипят съдържанието през решетките. Бяха се научили да изчакват, докато каруцарят слезе от капрата, защото на роботърговците им доставяше голямо удоволствие да смущат воловете за още крачка-две, така че те да се залаят със собствената си мръсотия.

— Червено цвете — отбеляза Щита на сутринта на десетия ден, вираше се в отминаващите покрай тях поля с алени цветове. Значи сме на около петдесет мили от Волар.

— Познаваш ли тази земя? — попита Рева.

— Идвал съм тук като юнга преди много години. С търговски съд, преди да открия мъдростта и печалбата от пиратския живот. Воларианците отглеждат най-хубавото червено цвете и то винаги носи добра пара, ако можеш да ги изтърпиш достатъчно задълго, че да сключиш сделка.

— Значи омразата ти към тях се е родила още преди войната?

— Омраза ли? Не, тогава беше просто смътно отвращение. Знам, че моят народ има много недостатъци, но робовладелието никога не е било сред тях. Всеки мелденейски капитан, хванат да превозва роби, бързо ще остане без кораб и всички ще го отбягват.

Каруцата забави ход и Рева вдигна очи. Каруцарят се взираше в нещо отпред. Минаха няколко секунди, докато обектът на неговия интерес изплува в полезрението ѝ: висок стълб, забит край пътя, с напречна греда в горния му край, подобно на бесилка. От гредата висеше нещо толкова обезобразено, че на Рева ѝ трябваше малко време да разпознае в него труп. Краката му бяха почернели и овъглени до чуқанчета, коремната кухня зееше празна, а главата... Лицето вероятно бе мъжко, разложението го беше превърнало в лишена от възраст напукана кожена маска, но зъбите му бяха оголени и зейнали широко в замръзнал писък, свидетелстващ за агонията, в която този човек е срещнал края си.

Каруцарят промърмори нещо под нос, извърна очи от гледката и изплющя с поводитите, за да накара воловете да ускорят ход.

— Трите смърти — преведе Щита. — Първо мъчителна отрова, после изгаряне, накрая изтърбушване. Традиционно воларианско наказание за измяна, макар че не се е използвало от години.

Рева вдигна очи, когато още един стълб се появи пред погледа им. Висящият на него труп бе подложен на подобно наказание, с тази разлика, че очите на този бяха избодени. Тя попита Елл-Нестра дали това означава нещо, но той сви рамене.

— Само че някой се е наслаждавал на работата си, предполагам.

До смрачаване бяха преброили над сто стълба, по десет на всяка измината миля.

Волар се появи пред тях на следващата сутрин, когато преваляха един хълм на около миля западно от имперската столица. Рева се

надигна и успя да клекне, за да вижда по-добре, макар че от това я заболя гърбът. В подножието на хълма пътят, ограден от двете страни от още стълбове с мъртъвци, се превърна в идеално права линия, водеща към западните покрайнини на града, които се състояха от редици едно- и двуетажни къщи с дървета пред тях. Волар, изглежда, нямаше стени, нито защитни укрепления; Щита обясни, че те били погълнати от растящия град още преди векове.

— Най-големият град на света, или поне така се говори — каза той. — Макар да съм чувал, че в Далечния запад имало някои, които също могат да претендират за тази титла.

Докато навлизаха във Волар, височината на сградите растеше, елегантните индивидуални къщи отстъпиха място на гъста мрежа от улици и големи домове с квартири под наем. Пътищата се простираха във всички посоки, образувайки лабиринт, който ѝ напомняше за не толкова здравословните райони на Варинсхолд, сега, разбира се, сравнени със земята.

— Тя искаше да изгори всичко това — каза тихо Щита. — И ние щяхме да ѝ помогнем да разпали пожара.

Мислите на Рева се върнаха към Лера, както често ставаше по време на това ужасно пътуване. Тя беше един от свободните бойци, излезли от горите южно от Алтор, с група от още десетина момичета, всички освободили се със собствени сили от лапите на роботърговците, целите напоени с кръв и жадуващи за още. Рева си спомни как се бяха събрали около нея и как бяха паднали на колене в непоискана почит; разказът за Благословената дама вече бе плъзнал надалеч и да я видят на живо за тях бе като потвърждение на скъпа легенда, знак, че страданията им не са били напразни. Благоговението в очите на Лера в онзи ден бе не по-малко ярко, отколкото в момента на смъртта ѝ. „Гласът ѝ беше пълен с такава радост... Тя умря, вярвайки в моята лъжа.“

— Достатъчен ми е и най-малкият шанс — прошепна тя на Щита. — Само един шанс за свобода и ще изпепеля това място до основи.

Той се отпусна на пода. Гласът му бе тих и пропит с горчивина:

— Всичко беше само мечтата на една луда жена, милейди. Тя подлуди и нас, като я сподели. Виж този град. Как можем дори да си помислим да съборим империя, способна да създаде град като този?

— Смазахме армия, която би трябвало да смаже нас — изтъкна Рева. — Градовете им може да са силни, но те са слаби, душите им са почернели и болни от вековете на жестокост.

Той вдигна китките си и дрънна с веригите.

— И въпреки това, ето ни тук. Доведени да умрем за тяхно забавление.

— „Отчаянието е грях срещу любовта на Отеца, защото е безплодно, докато надеждата е добродетел на по-силната душа.“

— Откъде е това?

— Третата книга, Книгата на борбата, стих трети, Изпитанията на пророците. — Тя осъзна, че Книгата на разума не е навестявала мислите ѝ от пленяването ѝ насам. „Че и защо? Разумът няма да ми помогне тук.“

Воларианците, изглежда, много си падаха по статуи, предимно бронзови воители, които се възправяха сред фонтаните и спретнатите паркове, изникнали пред тях, щом прекосиха претъпканите покрайнини. Ала най-характерната черта на вътрешната част на града бяха кулите — високи мраморни постройки с ръбата симетрия, издигащи се от всички страни. Странно, но този район изглеждаше почти пуст, ако се изключеха прегърбените фигури на робите, които се грижеха за парковете или чистеха статуите от курешки. Рева предположи, че липсата на граждани може да се обясни с гледката на телата, които висяха с десетки от кулите. Някои явно бяха окачени там още живи, ако се съдеше по червеникавокафявите ивици, стичащи се по високите стени.

— Изглежда, тяхната императрица жадува да направи впечатление — отбеляза Щита.

Керванът спря до най-голямата постройка, която бяха видели досега, високо овално чудо от червен и златист мрамор. Тя се издигаше на цели седемдесет стъпки височина, състоеше се от пет етажа и видимо се различаваше от видяната досега архитектура. Тук нямаше много следи от Воларианската любов към правите линии, етажите бяха образувани от елегантни арки и леко извити колони, наподобяващи столчето на винена чаша.

— Голямата арена на Волар, милейди — каза Елл-Нестра. — Наслаждавай се на гледката, защото едва ли някой от нас ще види нещо друго.

Мъже в червена броня заобиколиха каруцата в плътен кръг, докато каруцарят отключваше клетката; държеше се далеч от тях и им заповяда да излязат с почти трескаво нетърпение. От предпазливото му изражение и блестящата върху лицето му пот Рева предположи, че гори от желание да се махне по-далеч от стражите им. Тя слезе с мъка от каруцата, краката и гърбът я боляха при всяко движение. Беше се опитала да си раздвижва мускулите по време на пътуването, но продължителното затворничество неизменно отслабва и най-силното тяло. Щита изстена, докато слизаше, и се свлече на колене със стиснати зъби.

— Ставай. — В гласа нямаше нито гняв, нито заплаха, думите бяха изречени на езика на Кралството без никакъв акцент. Рева вдигна очи и видя мъж, може би около четирийсетгодишен, облечен в проста черна роба. Тъмната му коса, посивяваща на слепоочията, беше пригладена назад и разкриваше гладко чело и слабо безизразно лице.

Щита хвърли поглед към мъжа в черно, като примижа срещу слънцето, и каза:

— Не виждам да носиш камшик.

— Не ми е нужен камшик — отвърна онзи. — Подчиняваш ми се или умираш.

Елл-Нестра посочи с глава към арената зад тях.

— Тук или там, какво значение има?

— Там вътре имаш шанс да живееш, поне известно време. — Очите на мъжа в черно се насочиха към Рева и се присвиха, оценяваха я внимателно. Погледът му беше остър, но тя не виждаше в него похот, нито пък, отбеляза с изненада, намек за жестокост.

— Казвам се Варулек Товрин — каза мъжът. — Управител на Голямата воларианска арена и надзирател на гарисаите по щедрото благоволение на императрица Елвера.

После се обърна и даде знак на двама от стражите в червено. Рева забеляза множеството татуировки, които покриваха ръцете му от пръстите до китката. Стилът им ѝ беше непознат, бяха доста по-гъсти и заплетени от тези на лоначката на кралицата и тя можеше само да се чуди колко ли часове и болка са били нужни, за да се нашари плътта с

такава сложна паяжина. Той усети огледа ѝ и в изражението му се появи нещо изненадващо със своята неочакваност — симпатия.

— Тя иска да ви види.

Студеният вятър се усилваше с всяко ритмично подръпване на въжетата на гондолата, стоте роби долу се движеха в добре отработен синхрон, докато я теглеха към върха на кулата. От двете страни на Рева стояха двама от мъжете с червени брони, но те май нямаха нищо против да я оставят да се върти насам-натам и да попива гледката. Оттук градът се разкриваше в цялото си величие, истинско чудо, пред което Алтор и Варинсхолд изглеждаха като жалка шепа коптори.

Докато гледаше безупречния ред на големия метрополис, проснат пред нея, тя бе принудена да признае, че това е възможно най-впечатляващият пример за човешките способности — всяка улица, парк, булевард и кула бяха подредени в съответствие с прецизни правила за форма и функция и почти не се виждаха извивки. Ала малките тъмни точки, покриващи гладките стени на всяка кула, разказваха различна история. Волар беше лъжа, фасида от прецизност и красота, която скриваше грозната истина.

Гондолата спря до един балкон на двайсетина стъпки от върха на кулата. Една робиня с поразителна красота поздрави Рева с тържествен поклон и се обърна да я въведе вътре. Стражите ги последваха.

Вътрешността беше смътно озарена от лампи, върху прозорците бяха пуснати копринени пердета в различни цветове, които обагряха стаята в пъстри петна, полюляващи се, докато вятърът се вихреше около кулата. Въпреки полумрака и хаоса от цветове на Рева ѝ трябваше само секунда да открие императрицата — очите ѝ отдавна бяха свикнали да търсят най-голямата заплаха във всяка стая.

Тя седеше на стол пред малка масичка, облечена в проста бяла роба, опряла босите си нозе в каменния под и надигнала пети като танцьорка. В едната си ръка държеше парче плат, захванато в някаква кръгла рамка, а в другата — игла и конец. Лицето ѝ бе в сянка, елегантният ѝ профил бе застинал в дълбока концентрация, докато ръцете ѝ бродираха. Поне десетина рамки бяха захвърлени на пода, всичките нашарени с множество неравни недодялани бодове. Някои

бяха счупени, а платът им — скъсан. Рева се зачуди защо робинята не ги е разчистила.

— Използвала си името ми — каза жената, без да вдига поглед от бродерията.

Рева не отвърна нищо. Чу потиснатия хленч на робинята, обърна се и видя, че лицето ѝ е сковано от предупреждение, а в очите ѝ личат едва сдържани сълзи. Тя поклати глава едва доловимо, а в очите ѝ грееше безмълвна молба. „Тук така или иначе няма да намеря никаква милост — искаше да ѝ каже Рева. — Но благодаря ти за загрижеността.“

— Е, значи Лиеза те харесва.

Рева се обърна и видя, че жената сега се обръща директно към нея. Ръцете ѝ бяха загърнати в плата и ярко петънце кръв се разстиляше от иглата, забита в пръста ѝ. Дори да го усещаше, тя с нищо не го показваше; усмихна се на Рева с явно искрена топлота, след което стана и се приближи към нея.

— Мога да усетя извънредно дълбоката ѝ почит — каза императрицата и спря току извън обсега на веригите ѝ. Беше с няколко сантиметра по-висока от Рева, а фигурата ѝ — здрава и атлетична. Изглеждаше малко над двайсетгодишна, но един поглед към очите ѝ стигаше, та Рева да разбере, че се намира в присъствието на нещо много по-старо. Нещо, за което знаеше с мрачна увереност, че притежава дар, който Вейлин беше загубил при Алтор.

— Но дали е взаимна, чудя се? — Жената килна глава и затвори очи, сякаш се вслушваше в нещо, а усмивката ѝ стана бледа, замислена. — Ах. Лиеза, скъпа, толкова съжалявам, но сърцето ѝ е заето от друга. Все пак изпитва искрица похот към теб, ако това ще ти е някаква утеха. Любовта може да завладее сърцата ни, но телата ни винаги ще се владеят от похотта. Тя е предателят, който се таи във всяка душа. — Тя отвори пак очи и усмивката ѝ изчезна, когато се намръщи с внезапно объркване. — Това мои думи ли бяха? Или съм го прочела някъде?

Известно време стоя видимо озадачена, без да помръдва, освен някоя тръпка, пробягваща по лицето ѝ, очите ѝ се стрелкаха рязко насам-натам, устата ѝ шаваше в беззвучен диалог, а после объркването ѝ изведнъж изчезна, също толкова внезапно, колкото беше дошло.

— Бродерия — каза тя и вдигна гергефа с нескопосаното си произведение. Рева забеляза множество кафеникави петна по плата и засъхнала кръв по пръстите на императрицата. — Богатите жени на Миртеск се славеха с нея. Баща ми смяташе, че това е най-подходящият начин да си прекарва времето една млада дама от добро потекло. — Императрицата погледна тъканта и въздъхна обезсърчено. — Но не и в моя случай. Това беше първото от многото разочарования на баща ми. Но все пак ставам по-добра, не мислиш ли?

Протегна гергефа на Рева да го огледа. Между кървавите петна Рева различи малко зелен и червен конец, събрани стегнато в нещо, което би могло да е смътно подобие на цвете.

— И сляпа маймуна би се справила по-добре — каза тя.

Робинята, Лиеза, пак ахна, клепките ѝ затрепкаха бързо и тя сведе поглед; не искаше да гледа онова, което ще последва.

— О, стига си мяучила — каза ѝ императрицата и завъртя очи. — Не се тревожи, на обекта на твоето обожание му предстоят още много дни сред живите, сигурна съм. Разбира се, колко точно, зависи от нея.

Погледът ѝ се върна на Рева и очите ѝ заблестяха.

— Няколко от моите войници оцеляха при Алтор, знаеш ли? С цената на големи страдания и несгоди се добраха до Варинсхолд преди падането му. Генерал Мирвек, който беше педантичен човек, прилежно записа разказите им, преди да ги екзекутира. В края на краищата такива фантасмагории само биха смутили хората му. Разбираш ли, те говорели за вещица в Алтор, направена непобедима от силата на своя бог; тя имала меч, който можел да реже стомана, и омагьосан лък, който никога не пропускал целта. Един даже твърдял, че я бил виждал, и макар и полупобъркан, дал нейно подробно описание.

Рева си спомни пленника, когото бяха извели на брега на сутринта след отбиването на първата голяма атака — потръпваща ококорена човешка развалина. Колкото и да е странно, осъзна, че съжالياва за смъртта му. Вярно, воларианците бяха чудовища, но тази уплашена, опустошена душа не представляваше по-голяма заплаха от дръгливо куче.

— Елвера — продължи императрицата. — Те откраднаха името ми и го дадох на теб. Би трябвало да съм ядосана. Знаеш ли какво означава?

— Вещица — каза Рева. — Или магьосница.

— „Магьосница“ е глупава дума, без никакъв смисъл, защото магията е само приказка. Заклинания, изписани в древни книги, зловонни бъркочи, които не правят нищо друго, освен да разбунтуват стомаха. Не, аз винаги съм предпочитала „вещица“, макар че значението се променя леко на диалекта на хората, които ме именуваха Елвера. Разбираш ли, те даваха власт на онези с най-голяма сила, независимо от източника ѝ. Било то бойно умение или онова, което вашият народ нарича Мрачното. Силата си е сила, така че името Елвера може да се преведе също и като „кralица“. — Тя се засмя тихичко. — Когато войниците ми са те нарекли вещица, са те нарекли също и кralица.

— Аз си имам кralица.

— Не, скъпа сестричке, *имаше* кralица. Очаквам скоро да получа главата ѝ, ако адмиралът ми извади тялото ѝ от морето.

Рева се помъчи да потисне надигналата се в нея ярост и несигурност. „Всичко, което чувстваш, ѝ разкрива още — укори се тя. — Не чувствай нищо.“ Но това се оказа безнадеждна кауза, защото мислите за кончината на кralица Лирна неизбежно извикваха образи на някой, който не беше с нея.

— А — каза императрицата с уморена въздишка. — Значи *той* идва пак да ни тормози. — Изгледа Рева с повдигната вежда и устата ѝ се изкриви в леко раздражение. — Чух, че прекарал една армия от единия до другия край на вашето Кралство за по-малко от месец, само за да те спаси. Какво ли ще направи сега, чудя се?

„Не чувствай нищо!“ Рева изпълни ума си с успокоителни образи, радостното гушкане в тъмното с Велис... Елеса, препъваща се из градините със своя дървен меч... Но всичко това избледня в светлината, хвърлена от една-единствена мисъл, пламтяща от увереност: „Той ще дойде, ще ме освободи и ще те убие.“

Лицето на императрицата потръпна отново, цялото ѝ веселие изчезна и когато заговори отново, гласът ѝ беше хладен, емоциите в него прогонени от студена логика.

— Той води със себе си певица, нали? Мога да я чуя. Песента ѝ е силна, но мрачна. Опетнена от твърде много невинна кръв. Но предполагам, че това чувство ти е познато.

Тя пристъпи напред и гергефът падна от ръката ѝ. Окървавените ѝ пръсти се вдигнаха да погалят лицето на Рева.

— Мина повече от век, откакто съм се наслаждавала на жена — продължи тя със същия безизразен глас. — Сладко девойче от един северен град, чието семейство скоро беше издигнато до червеното. Отраснало в глезотии, то намираше очарование в крайностите и изпитваше извратена наслада от многото ми разкази за убийства. Съмнявам се, че нейното собствено ѝ се стори толкова приятно, макар че се погрижих да е бързо.

„Не чувствай нищо!“ Бузата на Рева потрепна под допира на императрицата и тялото ѝ затрепери издайнически; оковите между китките ѝ се изпънаха.

— Но — продължи императрицата, като плъзна пръст по брадичката на Рева, — след завръщането си намирам, че плътта не ме блазни и че всичко, което някога ми е доставяло удоволствие, сега е само смътен спомен. По-рано не я разбирах, нуждата на Съюзника. Но сега ми е ясна: безброй години на усещания, необагрени от чувства, освен копнежа всичко да приключи. По-лошо от всяка смърт.

Неспособна да понася повече това, Рева дръпна лицето си от допира на императрицата. Бузата ѝ пареше, все едно са я зашлевили.

— По-добре ме убий — изсъска тя. — Тук и сега. Ако си мъдра, няма да поемеш и най-малкия риск, че някога мога да се освободя от тези окови.

Чу как Лиеза отстъпи неволно назад и ахна уплашено.

— А какво ще му е забавното на това? — попита императрицата и в гласа ѝ се върна някаква емоция. — Народът ми толкова обича своите зрелища, а в теб ще намерят много поводи да вият от радост, сигурна съм...

Внезапно императрицата млъкна и се обърна към западната стена. За секунда по лицето ѝ пробяга спазъм на неподправен гняв, елегантните ѝ черти се изкривиха в безсилна ярост, но после омекнаха и тя издиша тихо със съскане.

— Изглежда, сестричке — каза тя на Рева, — имам да екзекутирам един адмирал. Кралицата ти остава упорито вкопчена в главата си. Все пак не се съмнявам, че с времето ще ми достави не по-малко забавление от теб.

Обърна се към стражите.

— Върнете сестра ми на Варулек и му дайте също и тази. — Махна към Лиеза. — Нека ги затворят заедно, защото искам да осигуря

на сестра си всякакви удобства между зрелищата. Кажете му, че според мен историята за Джарвек и Ливела би била чудесен дебют. Тълпата винаги се радва на класиката.

И се отдалечи, като подхвърли през рамо една последна заповед, изречена тихо, но натежала от мрачни намерения:

— И кажете на надзирателите в подземията да довършат подготовката на новия ми генерал.

7. ФРЕНТИС

Той посегна към кордата и пръстите му се впиха в плътта му, докато се мъчеше да я улови достатъчно добре, че да я скъса. Мъжът с червената броня се засмя и пак го изрита в корема. Въздухът излетя от тялото му, а кордата заглуши един неволен вик.

— Стига вече — предупреди го мъжът с усмивка. — Тя не иска да пострадаш.

Стъпи с ботуш върху гърдите на Френтис и го натисна към пода, а двамата му другари пристъпиха напред с окови в ръце.

— Тя заръча да ти кажа — продължи мъжът с кордата, като го натисна по-силно с ботуша си, — че можеш да избереш кой от приятелите ти да живее. Но само един.

Френтис се опита да го ритне, но мъжът избегна ритника, хвана го за глезените и отпусна смазващото си тегло върху него. Другият вече беше сграбчил ръцете му, издърпа ги над главата му и щракна една гривна около дясната му китка.

— Не мога да проумея защо те иска толкова отчаяно — рече ухиленият мъж и очите му се плъзнаха по проснатото тяло на Френтис с хладно безразличие. — След като може да има всеки от нас...

Чу се внезапен трясък на счупено стъкло и от слепоочието на ухиления сякаш порасна арбалетна стрела. Главата му се завъртя, устата му се отвори като за вик и той рухна по очи на пода. Отсрещният прозорец избухна, когато Иллиан се хвърли през него с краката напред и скочи до трупа на Лемера с изтеглен меч. Замахна към мъжа, който държеше ръцете на Френтис, и остави дълбока рана на челото му, тъй като той отскочи със забележителна пъргавина. Другарят му избегна следващия ѝ удар, претърколи се и се изправи с перфектно задно салто, стиснал извадения си меч. И двамата обаче бяха принудени да пуснат Френтис.

Той се надигна светкавично на колене, веригата, захваната към китката му, изсвистя като камшик и се уви около краката на по-близкия мъж. Той я дръпна силно, събори мъжа на пода, после скочи и стовари

и двата си крака върху главата му. Вратът на мъжа се скърши с пукот. Френтис грабна меча му, завъртя се и видя, че Иллиан се бие отчаяно с другия: размахваше трескаво меча, докато онзи я изтласкваше назад. На лицето ѝ беше изписано безсилие, а мъжът с червената броня се хилеше също като загиналия си другар. Френтис замахна с веригата към него и го накара да отстъпи с бързина, която би засрамила дори един куритай, и това даде на Иллиан достатъчно простор да мушне към гърлото му. Онзи парира удара с опитна лекота, но нямаше как да реагира на замаха на Френтис към крака му. Мечът потъна толкова дълбоко, че застърга в кост. Мъжът изруга, но на лицето му нямаше гняв, само веселие и дори възхищение. Той кимна одобрително на Френтис точно преди мечът на Иллиан да пронизе гърлото му.

— Братко! — Тя се втурна към него, очите ѝ го оглеждаха за рани.

— Не съм ранен. — Той отиде при трупа на мъжа със счупения врат и намери ключа за белезниците в ботуша му. — Ти пазиш стаята ми?

— Редуваме се. На покрива отвън има удобен корниз.

Погледът му се насочи към Лемера, очертана върху чаршафите сред разширяващо се петно тъмна кръв. „Аз избирам да умра свободна...“

— Знам, че не си нарушил клетвата си, братко — каза Иллиан, като проследи погледа му. — Тя ми каза, че намира утеха да спи при теб.

Френтис навлече ризата и панталоните си и посегна към ботушите.

— Какво става навън?

— Всичко е тихо. Не бях усетила никаква тревога, докато не чух борбата. — Тя отиде при първия убит от нея мъж и клекна да извади стрелата от черепа му със стържещо мляскане. — Какви са тези?

— Наричат се арисаи. И не се съмнявам, че има още. — Той взе меча си и се втурна към прозореца. Очите му се плъзнаха по празните улици долу и към стените, където крачеха стражите. Нищо, никаква следа от заплахата. „Сетил си се да провериш канализацията...“ Очите му се насочиха към една шахта с железен капак на павираната улица долу. „Чакат. Имат заповед да се погрижат преди всичко за мисията на своята императрица.“

Потрепери, щом осъзна, че ако не беше предупреждението ѝ, сега той щеше да е окован, а хората му изклани. Отлично разбираше, че това предупреждение не е било грешка. „Тя е искала да се провалят.“ Хвърли поглед назад към тихата стая с труповете. „А те още не знаят, че са се провалили.“

— Доведи Греблото, Лекран и инструктор Ренсиал — нареди той на Иллиан, като влезе обратно вътре. — А също и Текрав. Действай тихо, но бързо.

Висеше между Лекран и Ренсиал с клюмнала глава и веригите на глезените му дрънчаха по паветата, докато двамата го влачеха към железния капак на канализацията в сянката на главния склад в града. За разлика от Лекран и Ренсиал, червената емайлирана броня на Греблото не покриваше съвсем туловището му, така че той бе принуден да ги следва, придържайки се към сенките. Френтис беше сигурен, че арисаите ще си отворят очите; опитът му с тях, макар и кратък, го беше убедил колко е опасно да подценява уменията им и същевременно му бе подсказал възможна тяхна слабост. „Начинът, по който се усмихват. Те извличат наслада от битката, от убиването, а насладата може да прави хората твърде нетърпеливи.“

Щом се приближиха до шахтата, от сенките изплува фигура с червена броня. Френтис вдигна глава с полузатворени очи и бе възнаграден с приветствена усмивка.

— Значи мина без проблеми? — попита шепнешком мъжът на волариански, неразумно задържайки погледа си върху Френтис, докато се приближаваха.

— Никакви — съгласи се Лекран и двамата с Ренсиал тръшнаха Френтис в краката на арисая.

— Мислех, че може би ще се справи с поне един от вас — каза онзи, извади кинжал, клекна и потропа три пъти с дръжката по капака на шахтата.

Лекран сведе очи към Френтис и усмивката му този път бе искрена.

— Изглежда, легендата за него далеч надминава уменията му.

Арисаят изсумтя и се отдръпна, когато капакът на шахтата бе повдигнат и отместен настрана от невидими ръце, после даде

нетърпеливо знак на Лекран.

— Сваляйте го, имаме работа.

— А, не — каза Лекран на арисая, привличайки погледа му, докато инструктор Ренсиал пристъпи зад него. — Твоята вече е свършена.

Кинжалът на Ренсиал срязва светкавично гърлото на мъжа и го остави на колене върху паважа, с процеждаща се между пръстите му кръв, докато надаваше задавен смях на ужасена изненада. Главата на един арисай се подаде от шахтата и той се хвана за ръбовете ѝ, за да се измъкне навън, но рухна сред пръски кръв, когато брадвата на Лекран се стовари отгоре му.

— Хайде, мързеливи копелета! — извика Греблото и изскочи от сенките, като размахваше бясно ръце. Текрав изникна в другия край на улицата с десетина от носачите си, всеки от които търкаляше по едно буре.

Лекран вдигна към устните си тръба и изсвири една-единствена дълга еклива нота. Градът около тях оживя, когато бунтовниците се отзоваха на сигнала; лумнаха факли и хора се затичаха към предварително определените им позиции с оръжие в ръка.

Френтис рискува да надникне в черния отвор на шахтата и дръпна рязко глава, когато оттам излетя нож, който го пропусна на косъм. Чу шумно цамбуркане на множество крака във водата, но никакви гласове, никакъв признак на тревога или паника, което го доведе до едно неприятно заключение: „А може би те не чувстват страх.“

— Колко? — попита Текрав, като спря бурето си до шахтата.

— Всичкото — каза Френтис.

Текрав обърна бурето и Лекран строши капака му с един удар на брадвата. В шахтата плисна масло за лампи. Преобърнаха бурето, за да го изпразнят, после направиха същото със следващото. Останалите носачи ги подминаха, търкаляха буретата си към другите шахти в града.

Френтис вдигна очи към покрива на склада, където стоеше Иллиан и размахваше факла в потвърждение, че всички шахти вече са заобиколени от техни бойци, и каза на Текрав:

— Няма какво да чакаме.

Главният интендант пристъпи напред с мрачно, но решително лице и вдигна една горяща факла.

— За Лемера — каза той. Факлата изчезна в дупката и оттам моментално лумна колона от жълт пламък, висока поне десет стъпки, която след няколко секунди се смали. Френтис се помъчи да прецени резултата. „Нищо. Нито един писък.“

Остави Греблото и неговия отряд да пазят горящата шахта и с Лекран и Ренсиал изтичаха до следващата, където Ивелда и половината гарисаи се бяха скупчили и гледаха, докато носачите изливаха в канализацията още лампово масло. Оттам се разнесе силната воня на горящо масло, заедно със сгъстяващ се облак дим, но нищо не наруши зловещата тишина.

— Ако са там долу, братко — каза Ивелда, — значи знаят как да умират тихо.

Френтис се обърна, когато от шахтата долетя вик, и видя как един от гарисаите залитна назад със забит в рамото му кинжал. В същото време от канализацията излетя мъж, изхвърлен от другарите си, и се издигна на пет стъпки във въздуха, пръскайки блестящ дъжд от вода и масло. Щом стъпи на земята, мечът му засвятка и той посече един гарисай и рани друг, преди в гърдите му да се забие алебарда.

Още двама арисаи бяха изхвърлени от канализацията бързо един след друг; от въртящите им се фигури пръскаше масло, докато сечаха наоколо, мъчейки се да изтласкат гарисаите от шахтата. Единият бе посечен бързо, но другият продължи да се бие — парираше ударите и нанасяше рани със смъртоносна прецизност. Френтис се втурна напред, отби меча на арисая и нанесе в нагръдника му ритник, който го отхвърли към шахтата. Мъжът обаче се задържа, разперил ръце и крака, а другарите му протегнаха ръце отдолу, за да го тласнат обратно в битката. Ухиленото му лице беше втренчено във Френтис с открито предизвикателство.

Френтис грабна факла от един от гарисаите и я хвърли върху гърдите на арисая, а после, докато пламъците го обгръщаха, пристъпи напред и го натисна с крак, за да го прати обратно в пропитата с масло канализация. Този път изригналата огнена колона беше по-висока и лъхналата жегга опърли косъмчетата по ръцете на Френтис, докато залиташе назад.

Някаква врява привлече вниманието му към пристана и той видя плътен куп бойци, който се мъчеше да удържи група арисаи, излезли от една от по-големите отходни тръби. Численото предимство им помагаше да възпират мъжете в червено, но с всяка секунда се появяваха все повече от тях и всеки удар на мечовете им отнемаше нечий живот.

— Твоите хора да дойдат с мен — каза Френтис на Ивелда. — Тази нощ ще е дълга.

На сутринта Виратеск беше загърнат в лепкав покров от сивочерен дим. Всяка тухла и керемида бе оцапана също като лицата на замаяните бунтовници, които бродеха по улиците или седяха, прегърбени от изтощение. Френтис подмина мнозина, сгущени заедно, някои плачеха от напрежението на продължилата цяла нощ битка, но повечето просто се облягаха един на друг, с очи като големи празни дупки върху омазаните им със сажди лица.

— Седемстотин осемдесет и двама мъртви — докладва Трийсет и четири. — Четиристотин ранени.

— А от тях колко? — попита Лекран, бършеше с парцал острието на брадвата си. Макар да бе по-черен от всички присъстващи, брадвата му блестеше.

— Преброихме малко над сто трупа — отвърна Трийсет и четири. — Макар че, ако се съди по миризмата, в канализацията са загинали много повече.

— Седем срещу един — промърмори Греблото и хвърли предпазлив поглед към Френтис. — Лошо съотношение, братко.

— Че кога е било добро? — Френтис се обърна при приближаването на Плетача, който водеше единствения им пленник, здраво овързан с няколко вериги. Арисаят клатеше глава и се кискаше тихо, докато освободените варитаи наоколо го гледаха тъжно.

— Няма да се получи — заяви Плетача. — Не и върху него.

— Връзката е прекалено силна, така ли? — попита Френтис.

— Не, връзката му е по-малко ограничаваща от тази на варитаите. Той е... погрешен. Изопачен, телом и духом. Премахнем ли връзката му, ще пуснем на света нещо ужасяващо.

— Тогава да изкопчим от него каквото можем и да приключваме — каза Лекран и кимна на Трийсет и четири.

— Той няма да ви каже нищо — отвърна Плетача. — Всяко мъчение, на което го подложите, ще е само още едно забавление за него.

— Не можеш ли да го излекуваш? — попита Френтис. — Да поправиш извратената му душа?

Плетача хвърли поглед към арисая и на лицето му се появи първата следа от страх, която Френтис виждаше у него.

— Може би — промълви той. — Но последствията...

— Нещо се връща — каза Френтис. — Винаги, когато изцериш някого, той ти дава нещо в замяна.

Плетача кимна и се обърна към него с напрегната усмивка.

— Ако искаш да опитам...

— Не. — Той тръгна към арисая и извади ножа от колана си. При приближаването на Френтис веселието на мъжа се усили и той се засмя високо и искрено.

— Тя каза, че ще се окажеш интересен — рече арисаят.

— Тя дава ли ви имена? — попита го Френтис.

Онзи сви рамене.

— Понякога, на онези от нас, които удостои с вниманието си. Мен веднъж ме нарече Куче. Хареса ми.

— Знаеш ли, че ви е пратила тук да умрете?

— В такъв случай се радвам, че съм послужил на целта й. — Мъжът срещна погледа на Френтис невъзмутимо, безстрашно, дори гордо, но все пак предимно развеселено.

— Какво е направила с вас, че да станете такива? — попита го Френтис и сам се изненада от бликналата в него жалост. Плетача беше прав: този мъж бе преобразен в нещо съвсем различно от хората.

Усмивката на арисая се превърна в подигравателно хилене.

— Не знаеш ли? Времето, прекарано от теб в ямите, ги научи на това. Те са ни развъждали от поколения, обучавали са ни, опитвали са различни връзки, за да ни направят съвършените убийци. Но все не се получавало, предците ни били или прекалено буйни, или приличали на куритаите, смъртоносни, но тъпи и нуждаещи се от постоянен надзор. Моето поколение не беше по-различно, още един провал. Десет хиляди арисаи, определени за екзекуция, след като ни чифтосат с подходящ

материал, разбира се. А после се появи ти, нашият спасител, бляскав пример за предимствата на жестокостта, дисциплината и хитростта, характерни за душата на истинския убиец. Когато ни прати тук, тя ни каза, че ще се срещнем с баща си, и трябва да отбележа, че смятам това за привилегия.

— Значи — замисли се Френтис — има поне още девет хиляди като вас?

За миг усмивката на арисая се стопи и той се намръщи объркано като дете, търсецо отговор на неудобен въпрос.

— Изглежда все пак не сте съвършени — отбеляза Френтис и мина зад него, насочил ножа към основата на черепа му. — Какво знаеш за Съюзника?

Кучето грейна отново, когато върхът на ножа докосна плътта му, засмя се и поклати огорчено глава.

— Само обещанието, което ни даде тя от негово име в деня, когато ни изведоха от подземията: „Всичките ви мечти ще бъдат осъществени.“ Ние бяхме чакали толкова дълго и имахме много мечти. Ако някога я видиш пак, татко, кажи ѝ, че аз...

Френтис заби ножа до дръжката и Кучето изви гръб и се затресе в конвулсии, преди да се свлече безжизнено на земята.

— Ще ѝ кажа — увери го Френтис.

„Защо?“

Въпросът идва при нея без предупреждение и кара пръстите ѝ да се хлъзнат отново. Още едно петно кръв оцапва изопнатия плат. Тя поглежда иглата, забита в пръста ѝ, със студено разбиране; плътта ѝ е като лед, не изпитва болка. Бродерията е зле, нескопосани детински опити да се имитира уменията на възрастни. Тя се изкушава да обвини черупката си и схванатите ѝ пръсти, но това конкретно умение никога не ѝ е било по силите. Споменът е неясен, както всички спомени от детството ѝ, но някога е имало една жена. Мила жена, с лице с котешка красота, която е можела да бродира с удивително майсторство, да създава върху плата изкуство, което да се мери с най-добрите картини. Двете са седели и са бродирали заедно, жената е водела малките ѝ ръце, прегръщала я е и я е целувала, когато направи нещо добре, и просто се е смеела на

честите ѝ грешки. Тя е сигурна, че този спомен е истински, макар че по някаква причина мислите ѝ постоянно избягват името на жената и участието ѝ. Вместо това се променят, стават мрачни и тя се озовава в леглото, хленчеща и загледана във вратата на спалнята си...

Скърцане на възгетата и механизми привлича погледа ѝ към балкона. „Имам да посрещна височайш гост, любими — казва му тя. — Една императрица не бива да занемарява задълженията си.“

„Защо?“ Мисълта е неумолима, неударима в искането си.

„Знаеш защо, любими“, казва му тя.

Образите се завихрят в ума ѝ и придобиват форма, още един ценен дар, уловен от зрението му: пламъци, изригващи от шахтите на Виратеск, арисаи, които се бият, убиват и умират с цялата ярост, която е очаквала. Един, пламнал от глава до пети, се носи като огнен вихър и продължава да убива и да се смее дори когато стрелата го улучва.

„Знам, че имаш още девет хиляди — казва той. — Къде са?“

Ръцете ѝ се впиват в бродерията, защото я пронизва радост, чудесно чувство за подновяване на загубената им интимност. Същото е било и по време на пътешествието им, радостното смесване на омраза и любов, докато всяко убийство е рушило стените между тях. Тя осъзнава, че сърцето ѝ се е разтуптяло, все по-бързо, като уловен звяр, беснеещ в клетката си. Досега е смятала, че тази черупка е способна само на най-зачатъчни чувства, но **той**, разбира се, само **той**, може да я съживи.

Гондолата спира рязко до балкона и тя зърва своята гостенка. Усеща тревогата, пламнала в нея, щом я вижда, и това я кара да се зачуди дали ревността няма да я накара да хвърли това красиво създание от върха на кулата. Ала нотка от песента, докато погледът на момичето се плъзга по Лиеза, ѝ подсказва, че подозренията ѝ са неправилни.

„Остави я на мира! — крещи той в ума ѝ. — Докоснеш ли я, никога повече няма да ме зърнеш. Кълна се!“

Тя устоява на импулса да се наслади на гнева му и оставя сърцето си да се успокои. Опитва се да вложи в отговора си хладно безразличие.

„Колкото по-скоро дойдеш при мен, толкова по-големи са шансовете ѝ за оцеляване.“

Трепва леко, като усеща как наново създадената връзка помежду им се обтяга, докато той овладява гнева си. Когато се връща, мислите му са мрачни от неохотно приемане.

„Арисаите — настоява той. — Къде са?“

„Мога да ти кажа къде не са.“ Тя открива, че трябва да потисне кикота си. „В Нова Кетия.“

— Идиоти — каза Греблото, докато наблюдаваше с опитно око Воларианската колона. — Даже нямат съгледвачи по фланговете.

— Че защо са им? — попита Френтис. — Не очакват нищо повече от победен марш, щом стигнат Виратеск.

— Малко над четири хиляди — каза Трийсет и четири и върна далекогледа на Френтис. — Само един батальон варитаи и малко куритаи. Останалите са смесица от свободни мечове и наборници от Нова Кетия. По мои сметки това е по-голямата част от военната сила, останала в тази провинция.

— Идиоти — повтори Греблото и поклати глава.

В района западно от Виратеск почти нямаше възвишения и гори, които Френтис намираше за толкова полезни. Инструктор Ренсиал обаче проучи крайбрежния път за Нова Кетия и откри широка плитка падина в полето на шест мили западно оттам, чийто южен ръб беше все пак достатъчно издигнат, за да скрие основната част от армията им. Допълнително предимство им даваха посевите, които бяха достатъчно високи, за да скрият стрелците, и достатъчно сухи, за да пламнат при първата искра. Кавалерията начело на Воларианската колона явно не бе обърнала внимание на ивицата обгорена земя успоредно на пътя, една миля дълга и сто метра широка, резултат на цяла сутрин внимателно изгаряне. Множеството ратаи в армията бяха казали, че подобно разчистване на нивите с огън е нещо характерно за воларианското земеделие и едва ли ще привлече вниманието на хора, които никога не са обработвали земята.

— Някои неизбежно ще се измъкнат — каза Френтис на Иллиан и Греблото. — Ако се окаже, че ви превъзхождат по брой, изтеглете се и образувайте защитен кръг. — Погледна Иллиан и продължи

заповедно: — Всичко ще се реши по фланговете, така че няма нужда от излишен героизъм.

Видя как тя потисна една нацупена гримаса и се насили да кимне.

— Разбира се, братко.

Той ги остави да клечат сред високия царевичак и отиде зад възвишението, където чакаше инструктор Ренсиал с конницата им. Воларианците не виждаха особен смисъл да учат робите да яздят, но някои познаваха конете от предишния си живот, предимно хората от Кралството и няколко алпиранци — достатъчно, за да сформират отряд лека кавалерия от около триста души. Още хиляда пехотинци се бяха присвили малко по-назад, предимно тези, на които им липсваха свестни оръжия, макар че някои носеха мечове и ками, взети от загиналите арисаи. Основната част от пехотата им се намираше с Лекран и Ивелда по левия фланг, готова да последва гарисаите в атака, когато му дойде времето.

Френтис се качи на един жребец, пленен в хълмовете, добре обучен подобно на повечето волариански кавалерийски коне, макар да му липсваше бързината и агресивността на конете в Ордена. Все пак инструктор Ренсиал обучаваше прилежно както ездачите, така и конете, така че Френтис бе сигурен, че животното няма да се дърпа при атака. Смуши го и се изкачи на билото. Воларианците със сигурност щяха да го видят очертан на фона на небето, но това вече нямаше голямо значение, след като челната им рота се беше изравнила с края на разчистената ивица. Френтис изтегли меча си и го вдигна над главата си. При този сигнал стрелците в царевичака се надигнаха с изпълнати лъкове. Той видя как някакъв ездач начело на колоната извъртя коня си и заръкомаха трескаво към тръбача, но бе прекалено късно.

Над четиристотин стрели полетяха от царевичака и поразиха центъра на Воларианската колона, предизвиквайки тревожна врява и неорганизирано тръбене. Все пак, ако се изключеше първоначалният хаос, ефектът от залпа бе минимален — стрелите убиха не повече от десетина-двайсет войници, преди офицерите да успеят да въведат някакъв ред. Както обикновено, варитаите се строиха първи, три батальона заеха защитни формации само за минута. Френтис се зарадва да види, че са разположени в средата на колоната, което

означаваше, че фланговете ще бъдат пазени предимно от свободни мечове и новобранци. „Греблото беше прав — заключи той. — Тези хора са командвани от глупаци.“

Обстрелът продължи без пауза, докато строят на воларианците придобиваше форма, а хор от тръби ехтеше в сигнал за общо настъпление. Нямахше нужда Френтис да дава допълнителни команди — стрелците бяха добре обучени какво да правят. Макар че царевицата беше суха като прахан, той бе взел предпазната мярка да разхвърля щедро из нивата пропити с масло снопове подпалки и да осигури мишени за стрелците, чиито огнени стрели скоро ги намериха със завидна точност и пламъците лумнаха на мига. Строгите заповеди гласяха да пуснат бързо огнените стрели и да бягат към разчистената ивица, макар че някои продължиха да стрелят даже докато се изтегляха от забулената в дим нива. Почти моментално избухна огнен ад, ярка стена от пламък, която се простираше успоредно на настъпващата воларианска линия, и се издигна плътна завеса от черен дим, която скри всичко от поглед.

Френтис се обърна, кимна на инструктор Ренсиал и смуши коня си в галоп. Бяха прогорили път през царевицата от двете страни на разчистената ивица, достатъчно широк, за да може по него да атакува цяла рота кавалеристи, бързо последвана от хиляда пехотинци. Въпреки всичко гъстият дим правеше ездата нервна, а близостта на пламъците караше коня му да цвили протестиращо. Френтис го срита и го пришпори по-бързо.

Излязоха от дима и се озоваха срещу двама стъписани волариански кавалеристи. Той препусна между тях, посече наляво и надясно и чу едновременни викове на болка, преди да продължи напред.

Цареше хаос, димът се издигаше и спускаше в зависимост от прищевките на вятъра. Когато се разчистеше, Френтис посичаше всеки воларианец в обсега си, а когато се съгъстваше, препускаше напосоки. Единственото, по което можеше да съди за развитието на битката, бяха виковете на болка и ярост от всички страни. От време на време зърваше инструктор Ренсиал да убива с присъщото си майсторство, конят му сякаш танцуваше и при най-лекото му докосване до юздите и всяваше смут у онези, които са били толкова неразумни да нападнат

човека, за когото Френтис вече знаеше, че е най-умелият конен воин на света.

Воларианците се оказаха разнородна пасмина: някои побягваха още щом зърнеха Френтис, други пък веднага се втурваха срещу него. Когато димът се сгъсти отново, той се оказа нападнат от конен куритай, който явно не се смуцаваше от намалената видимост — препусна към него на отличния си жребец, две педи по-висок от неговия собствен. Френтис се изви в седлото, когато куритаят се приближи и мечът му се спусна, за да се впие в шията на коня му. Скочи от животното, когато то изцвили от болка и залитна сред фонтан от кръв, стъпи ловко на крака и метна нож към куритая. Ножът се заби в лицето му, току над челюстта, но не успя да спре устрема му.

Френтис се претърколи и опита да посече към краката на атакуващия жребец, докато той прелиташе покрай него. Но куритаят беше прекалено опитен ездач и в последния момент промени посоката на животното и избегна острието. Френтис метна още един нож, докато куритаят се извърташе за повторна атака. Стоманеното острие потъна в бута на коня и го накара да отстъпи. Френтис се втурна напред, скочи и замахна. Изкованият в Ордена меч разсече бронираната ръкавица на китката на куритая. Той падна от седлото, претърколи се, изправи се и се въртна да посрещне Френтис с насочен напред меч. От отсечената му китка бликаше кръв. Френтис чу зад себе си познато ръмжене и падна на едно коляно. Боец и Чернозъбка го прескочиха и нападнаха куритая в добре отработен синхрон. Кучката склочи челюсти около крака му, докато Боец му разкъса гърлото.

Френтис не остана да гледа, а се втурна през дима да търси още врагове. Насочи се към силен рев, последван от звън на множество оръжия, и след секунди видя как пехотата му се разправя с батальон свободни мечове. Явно се бяха врязали стремително в строя им, ако се съдеше по това как той се бе огънал и разкъсал в центъра, сечаха и мушкаха с брадвите и сърповете си и на всяко лице грееше свирепа ярост.

Известно време свободните мечове се мъчеха да задържат позицията си, струпани накуп в съответствие със заповедите, които им крещяха офицерите им. Много освободени роби загинаха под мечовете им, но строят им вече бе разкъсан и за разлика от хората, срещу които се биеха, те все още се зальгваха с мисли за дълъг живот и семейство.

След още няколко мига трескава съпротива наемниците започнаха да се прекършват, мъже се обръщаха и побягваха в дима, отначало по един, по двама, а после по десетина наведнъж. Един се втурна право към Френтис и се закова ококорено на място, тупна по задник и изпусна меч си. Френтис го изгледа строго и посочи на запад. Свободният меч го зяпна за секунда, после се изправи трескаво и побягна.

— Строй се! — изрева Френтис на тичащите наоколо освободени роби, някои от които продължаваха да мушкат мъртвите воларианци.

С много викане и блъскане той успя да въведе някакъв ред, а назначените за сержанти дойдоха на себе си, щом го зърнаха, и строиха ротите.

— Продължавайте, докато излезете от дима — заповяда Френтис, а после се обърна и закрачи към воларианския център. Строят устоя само докато освободените роби чуха звуците на още битка — тогава неутолената им жажда за кръв изригна в общ вик и те се втурнаха в спонтанна атака. Понеже знаеше, че ще са глухи за всякакви по-нататъшни заповеди, Френтис атакува заедно с тях. Димът се разнесе и видяха плътна стена от варитаи с безизразни лица, насочили копията си към тях.

Освободените роби нападаха без колебание. Тук обаче липсваше паниката, която бе обхванала свободните мечове — варитаите отстъпиха в отговор на пронизителен тръбен зов и образуваха нова защитна формация на двайсетина метра по-назад. Френтис виждаше две фигури по средата на смаляващия се кръг от варитаи: плещест мъж с вдигната към устните му тръба, сержант ветеран, ако се съдеше по бронята му, и друга, по-слаба фигура с шлем на младши офицер.

— Стой! — Френтис вдигна меч си и освободените роби се събраха за нова атака. Яростта вече ги бе обзела всичките, оцапаните със сажди лица бяха разкривени от свирепа жажда за още кръв, а почервенелите оръжия в ръцете им потръпваха от очакване.

— Можем да се справим с тях, братко! — извика дрезгаво една жена на езика на Кралството. Държеше в едната си ръка кинжал, а в другата — къс меч, и двете оръжия окървавени от върха до дръжката. На Френтис му трябваше малко време, за да познае в тази задъхана фигура с почерняло лице Лисел, бившата свещарка от Рансмил.

— Направихте достатъчно за днес, госпожо — каза ѝ той. „Освен това имаме да попълваме загуби“, добави наум. — Ще намерите сестра Иллиан и Плетача на възвишението. Моля, доведете ги тук.

Тръгна около почти идеалния кръг варитаи, като се взираше през разсейващия се дим, за да се увери, че левият фланг на воларианците е сразен. Свободни мечове тичаха във всички посоки, а гарисаите напредваха към варитаите в добър ред, начело с Ивелда и Лекран. Френтис вдигна ръка, за да ги спре, и се обърна да преброи бързо оставащите варитаи. „Триста.“ Два пъти повече, отколкото имаше вече в армията си.

— Братко. — Иллиан спря до него с арбалет в ръка. Той огледа превръзката на челото ѝ, раната беше току под косата ѝ и от нея още се процеждаше кръв. — Куритай — поясни тя със свиване на рамене.

Той кимна и се обърна пак към варитаите.

— Чакайте моята заповед.

Приблужи се до кръга от войници-роби, вперил очи в двете фигури в центъра му. Плещестият сержант стоеше неподвижно, с изправен гръб, и се взираше в него. На смръщеното му лице личеше упорито непокорство, на което Френтис не можеше да не се възхити. Офицерът до него беше поне два пъти по-млад и видимо не толкова дързък, очите му шареха по освободените роби наоколо, а лицето му бе побеляло от ужас.

— Сам си — извика Френтис на плещестия мъж над редиците неподвижни варитаи. — Офицерите ти са мъртви или тичат обратно към Нова Кетия. Ако искаш да се присъединиш към тях, заповядай на тези мъже да сложат оръжие.

Лицето на сержанта се изкриви в отвращение, той плю на земята и изрече само една дума, пропита от презрение:

— Роб!

Арбалетната стрела на Иллиан се заби в нагръдника му току вляво от гръдната кост. От такова близко разстояние не беше проблем да проникне през бронята и костта, за да намери сърцето.

— Ами ти, почитаеми гражданино? — извика Френтис на младия офицер, който бе зяпнал падналия сержант, а стичащите се от очите му сълзи му придаваха вид на дете, изгубено в гора с опасни непознати. След миг той се овладя достатъчно, за да вземе тръбата от трупа на сержанта. Сигналят, който изсвири, беше пресеклив и тънък,

но явно достатъчно ясен. Като един, варитаите оставиха оръжията си и се изправиха пак в строя. Всяко лице изразяваше не повече емоция от камък.

— Можеш ли да излекуваш толкова много? — попита Френтис Плетача, когато лечителят се появи с освободените си варитаи.

Плетача се засмя тихичко с вече привичната му тъжна усмивка.

— Говориш все едно имам избор, братко.

Нова Кетия гореше. Високи колони дим се издигаха от гъсто скупчените ѝ улици. Повечето пожари, изглежда, бяха съсредоточени около пристанището, където се виждаха множество отплаващи кораби. Всички газеха ниско, а един бе толкова тежко натоварен, че се преобърна, щом стигна изхода от залива, и мънички като мравки фигурки заскачаха през борда му. На юг дълга върволица хора се точеше през градските порти и далекогледът на Френтис потвърди, че това са в по-голямата си част сиви, прегърбени под товара на най-разнообразни домакински вещи и теглещи подир себе си деца. Върху всички лица бяха изписани объркване и страх.

— Можеха да почакаат да дойдем — промърмори Греблото.

— Една битка по-малко за водене — каза Френтис. Бяха се настанили на лагер сред някакви руини върху ниско плато на близо миля източно от града. Трийсет и четири нарече мястото Стара Кетия, която била унищожена преди векове, по време на Ковашката ера. Бившият роб се върна от разузнаването си в късния следобед, след като двамата с инструктор Ренсиал бяха пратени на сутринта.

— Изглежда, новината за нашата победа е имала драматичен ефект — докладва Трийсет и четири. — Губернаторът решил да екзекутира всички роби, вместо да ги остави да попаднат в ръцете ни. Но тъй като робите в града били два пъти повече от свободните хора, това се оказало неразумен курс на действие. Бунтовете бушуват от три дни, хиляди са загинали, още повече са избягали.

— Робите ли държат града? — попита Френтис.

— Само един квартал. — Трийсет и четири посочи към част от града, която изглеждаше още по-забулена в дим от другите. — Поради липсата на оръжия загубите им са тежки. Успяхме да стигнем дотам и да се свържем с водачите им. — Той се обърна с усмивка към Френтис.

— Изглежда, те са чували много за Червения брат и очакват с нетърпение неговото пристигане.

— Една битка по-малко — промърмори Греблото и стана.

— Защо е направено това?

Тялото висеше на стълб на централния площад на Нова Кетия. От краката бяха останали овъглени чуканчета, а лицето бе замръзнало в агонизиращ писък. Колкото и да беше обезобразено, Френтис все пак позна чертите. „Готов съм да понеса хилядолетни мъчения“, беше казал Варек. Ако се съдеше по състоянието му, Френтис се съмняваше, че е издържал повече от час.

Заместник-ковчезникът на Нова Кетия, чернодрешко с изпито лице, който изглеждаше едновременно объркан и ужасен от факта, че е все още жив, трябваше да се изкашля няколко пъти, преди да намери глас да заговори.

— Заповеди на императрицата — каза той и гласът му трепереше въпреки усилията му да го овладее. — Пристигнаха преди него.

„Не е харесала онова, което ми каза той“, реши Френтис. Изпитваше странно разочарование. Варек бе изглеждал толкова решителен, би било интересно да види докъде ще го отведе търсенето на мъст. Но той беше само един от хилядите трупове, осеяли този град, подувачи се на слънцето и събиращи облаци мухи, които жужаха сред усилващата се смрад. „Хиляди истории, угасени преди края.“

Бяха им нужни един ден и една нощ на тежки сражения, за да завладеят града. Френтис беше повел пехотата бавно, но неумолимо към пристанището, докато Лекран и Ивелда поеа командването на оцелелите бунтовници. Налагаше им се да се бият улица за улица, а противниците им представляваха смесица от свободни мечове и градски жители, способни на яростна съпротива сега, когато домовете им бяха пред унищожение. Но бяха прекалено малко и прекалено зле организирани, за да победят, барикадите им представляваха само паянтови конструкции, създадени от несвикнали на труд ръце. Френтис скоро разработи тактика за завладяване на околните покриви и нападение на защитниците отгоре, за да ги принуди да отстъпят, докато барикадата бъде съборена. На пристанището беше организиран нещо като последен отпор, от няколкостотин души, скрити зад

купчини бурета и сандъци, които отхвърляха всички призови да се предадат. Освободените варитаи на Плетача сложиха край на това, като просто събориха буретата и се нахвърлиха с тояги върху бранителите.

Останките на губернатора бяха вързани за основата на стълба; за разлика от Варек, неговото лице беше наистина неразпознаваемо. Той бил генерал, преди да влезе в политиката, и избра да посрещне края си на стълбите на своя дом с няколко верни стражи. За нещастие този героизъм не му осигури бърза смърт — тълпата роби помете всякаква съпротива в последния си щурм, но запази достатъчно самообладание да се погрижи губернаторът да бъде заловен жив. Френтис, който бе видял ужасите, предизвикани от опитите на губернатора да унищожи робското население, нямаше желание да се меси в продължителното му и изобретателно наказание.

— Императрицата е чудовище — добави заместник-ковчезникът със слабо, обнадеждено подмазвачество в гласа.

— Тя е воларианка — отвърна Френтис. — Като единствен имперски чиновник, останал в този град, искам от теб да служиш за връзка с оцелялото свободно население. Ще ги намериш поставени под стража на пристана. Уведоми ги, че като свободни поданици на Обединеното кралство получават защитата на Короната и аз лично гарантирам сигурността на всеки, който няма пръст в извършените тук зверства. Цялата им собственост обаче се конфискува в полза на Короната като военна плячка. По волята на кралицата отсега нататък робството в тази провинция е забранено и всеки, който бъде заловен да се занимава с него, подлежи на екзекуция.

Греблото поведе чернодрешкото към пристана и му заговори:

— Хайде, недей да хленчиш. Браво, добро момче. Не знаеш ли какъв си късметлия да посрещнеш ново утро във Великото обединено кралство?

Докато си проправяше път през осеяните с трупове и безброй отломки улици, Френтис откри, че си припомня един сън, който сега разбираше, че е началото на връзката му с душа, смятана от заместник-ковчезника за чудовищна. „Аз щях да съм ужасна — беше казала тя, докато се вираха в един бряг, застлан с трупове. — Но колкото и ужасна да ме е направила съдбата, аз не съм като него.“

Спря при гледката на майка с дете, сгърчени в смъртта пред една хлебарница. Очите на момиченцето бяха отворени, главата му лежеше

близо до главата на майка му, а устата му бе зейнала лекичко, сякаш застинала в някакъв нечут последен въпрос. Като видя раните по ръцете на майката, без съмнение получени, докато се е опитвала да предпази момиченцето от убилите ги остриета, той не можа да потисне мисълта, че двамата с императрицата са се съюзили да превърнат онова море на смъртта в реалност.

— Братко? — Беше Иллиан и го гледаше с изражение, граничещо със смайване. Той усети сълзите по бузите си и побърза да ги избърше.

— Какво има, сестро?

— Гарисаите откриха няколкостотин сиви в катакомбите под търговския квартал. Градските роби вдигат голяма шумотевица, настояват да се доберат до тях. Нещата може да загрубят. — Тя се насили да се усмихне неуверено, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. Погледът на Френтис се насочи към раната на челото ѝ. Трийсет и четири беше свършил типичната за него прецизна работа по зашиването ѝ, но белегът щеше да е дълбок и дълъг.

— Поне вече не ме сърби — каза тя и пръстите ѝ посегнаха да пипнат раната.

„В нея няма никаква неувереност — помисли той. — Въпреки всичката тази смърт тя остава неустрашима. Беше права, Ордент е най-подходящото място за нея.“

— Идвам веднага — отвърна. — Кажи на Греблото да събере свободните в работна група и да разчистят тези трупове. Ще им се плати с хляб, не бива да очакваме от тях да работят за нищо.

8. ЛИРНА

Скоро започнаха да го наричат Калния поход — име, което Лирна някак си знаеше, че ще се запази в историята на тази кампания, ако останат учени, които да го запишат. Дъждът заваля в деня, когато потеглиха към вътрешността на сушата, и не спря две седмици: превръщаше всяка пътека в мека лепкава кал, която се вкопчваше в крака, копита и колела на каруци, докато накрая армията спря, без да е изминала и сто мили.

— Това е цената, ваше величество — обясни аспект Кейнис пред съвета на капитаните. — Създаването на онази буря е причинило голям дисбаланс в стихииите.

— Колко време ще продължи? — попита Лирна.

— Докато се възстанови балансът. Може би ден, може би месец. Няма как да се каже.

— Няма ли някой в Ордена ви, който би могъл да ни помогне?

Той сви безпомощно рамене.

— Момичето от Пределите беше единственият човек с такава дарба, когото съм срещал.

Лирна пренебрегна натъртения му тон: знаеше, че той още се сърди за отказа ѝ да задължи Надарените от Пределите да се присъединят към Ордена му. В някои отношения аспект Кейнис бе също тъй непреклонен като покойния Тендрис.

— Имаме нужда от път, ваше величество — настоя граф Марвен. — Воларианските пътища са прочути с добрата си направа и устойчивостта си на стихииите. — Пръстът му се плъзна по картата до една линия на двайсет мили на север. — Този тук обслужва северните пристанища. Това е четиридневно отклонение от маршрута ни, но ще ни спести седмици шляпане през калта.

Колкото и да не ѝ харесваше идеята да изоставят правия маршрут към Волар, Лирна не виждаше друг избор. Тъкмо се канеше да потвърди заповедта, когато се разнесе глас, който чуваха рядко.

— Това ще е грешка, ваше величество.

Лорд Ал Хестиан стоеше в дъното на палатката и около него имаше свободно място, защото, изглежда, никой от капитаните ѝ не обичаше да е близо до човека, когото сега наричаха Предателската роза. Тя обикновено го изключваше от тези срещи, но впечатляващото представяне на хората му по време на така наречената Битка за фара, както и скорошната загуба на толкова много капитани я накара да си промени решението. В края на краищата го беше пощадила с определена цел.

— Защо, милорд? — попита тя и видя как граф Марвен се напрегна. От всичките ѝ капитани той като че ли хранеше най-голяма враждебност към Ал Хестиан — нещо, което Лирна предполагаше, че се е зародило между тях по време на войната в пустинята.

— Винаги трябва да избягвате очевидния маршрут на придвижване — каза Ал Хестиан. — Пътят ще бъде охраняван, патрулиран. Вестта за местонахождението ни ще стигне до Волар за броени дни. Ако пратим сили на север, това трябва да е само с цел диверсия.

— Докато ние продължаваме да газим през калта — обади се граф Марвен.

— Никой дъжд не продължава вечно, дори да е породен от Мрачното. Пък и щом ние не можем да вървим при тези условия, значи и врагът не може.

— Истинският враг е времето — каза Лирна. — Всеки ден бездействие дава на императрицата възможност да трупа сили във Волар. — Тя се изправи и кимна на граф Марвен. — Военачалнико, дайте заповед на сутринта армията да смени посоката. На работа, господа.

Когато се върна в палатката си, Алорнис пак рисуваше, беше се прегърбила над триножника си и парчето въглен се движеше по листа с трескаво усърдие. Денем Алорнис човъркаше качената на каруца балиста почти без да обелва и дума, но нощем рисуваше. Лицето ѝ се оживяваше единствено когато работеше, изглеждаше напрегнато от съсредоточаване, а очите ѝ — озарени от спомени, макар че, ако се съдеше по рисунките ѝ, Лирна заключи, че тези спомени е по-добре да се оставят на мира. Горящи кораби, горящи хора, моряци, които

пищяха и размахваха ръце в бурно море. Лист след лист майсторски предадени ужаси, сътворени в еженощния ритуал на самобичуване.

— Тя поне хапна ли нещо? — попита Лирна, докато сваляше прогизналия от дъжда плащ.

— Само малко овесена каша, ваше величество — отвърна Мурел. — Макар че се наложи Давока да я храни почти насила.

Лирна седна до Алорнис, която само ѝ кимна едва-едва и продължи да драска с въглена, без да спира. Лирна се окуражи малко от факта, че тази скица се различаваше от обичайната майсторски изобразена касапница, беше някакъв портрет. Алорнис оформи лицето с няколко сръчни линии, а после почна да рисува очите: тъмни и присвити в осъждане и укор, очи, които Лирна познаваше добре.

— Брат ти те обича — каза тя на Алорнис и посегна да спре ръката ѝ. Усети я как трепери.

Алорнис не я погледна, продължаваше да се взира в картината.

— Това е баща ми — прошепна тя. — Двамата имаха еднакви очи. Той също ме обичаше. Може би, ако Вярата е права, той все още ме вижда. Може би сега ме обича повече, защото няма не сме еднакви? Веднъж той също е избил хиляди хора с огън. Понякога го сънуваше, когато остаря и се поболя, мятеше се в леглото и молеше за прошка.

Лирна устоя на импулса да я разтърси, да я зашлеви, да се опита да върне насила онова весело сладко момиче, което бе срещнала в Алтор. Но като се взря в обърканите ѝ очи, разбра, че онова момиче си е отишло, погълнато от огъня заедно с толкова много други.

— Вземи си приспивателното, милейди — каза вместо това и нежно, но твърдо измъкна въглена от пръстите ѝ. — Утре ни предстои тежък преход, трябва да поспиш.

Стигнаха до пътя след три дена. На третия дъждът вече бе отслабнал малко, макар че вървенето на север не беше кой знае колко по-лесно. Брат Келан докладва за множество случаи на хора, изостанали по време на прехода поради заболяване, известно като „гвардейски крак“, което се причиняваше от постоянно газене във вода и кожата ставаше като гъба. Скоро почти всеки фургон беше натоварен с войници с посивели лица и превързани крака, увити в брезент, за да ги пази от дъжда. Ето защо всички почувстваха голямо облекчение,

щом стъпиха на пътя — забележителен пример за инженерно майсторство, който срамеше черните пътища, типични за Кралството. „Да можеше да видиш това, Малциус — помисли Лирна, забелязвайки леката извивка на повърхността на пътя, която караше дъжда да се стича настрани. — Щеше да остържеш хазната до дъно, за да покриеш Кралството с такива чудеса.“

— Би трябвало да изминаваме поне трийсет мили на ден по този път — каза граф Марвен с доволна усмивка и тропна с ботуш по настилката. — А когато дъждът спре, и повече.

— Погрижи се да разузнаеш във всички посоки — каза Лирна. Нямахше желание да учи своя Военачалник как да си върши работата, но съветът на Ал Хестиан бе насадил у нея предпазливост. Със сигурност щяха да срещнат врага някъде по този път; въпросът беше само какви ще са силите му.

— Разбира се, ваше величество.

Три дни по-късно дъждът най-сетне почна да спира, разкривайки приятен пейзаж от нагънати хълмове и широки долини, обрасли с тучна трева и почти без признаци за обитаване, с изключение на някоя малка вила тук-там, които до една се оказаха празни.

— Целият добитък е изклан, а посевите — опожарени — докладва брат Солис след два дни. Беше повел братята на широка разузнавателна обиколка, при която не видяха и следа от врага, но откриха достатъчно доказателства, че приближаването им е било забелязано. — Всички кладенци са отровени с трупове. Има тела тук-там, предимно възрастни хора, роби, ако се съди по външността им.

— Имало ли е някога по-отвратителна раса от тази? — каза лорд Адал и поклати глава. Той беше повел Северната гвардия на юг с подобна мисия и се върна със също толкова мрачни новини.

— Значи — каза Лирна — нямаме фураж.

— Сегашните ни запаси би трябвало да ни стигнат до Волар, ваше величество — обади се брат Холун. — Където без съмнение ще намерим още, след като... си свършим работата.

— Ако може да попитам, ваше величество — рече лорд Норта, — каква точно е работата ни във Волар?

Лирна го погледна и видя в очите му обичайната му охота да отвръща на проникателните погледи непреклонно.

— Ще въздадем правосъдие за злините, причинени на Кралството — каза тя. — И ще се погрижим те да не се повтарят.

— Да, това го казахте и преди. Все пак бих искал да знам по какъв начин ще се въздаде това правосъдие. Може би се готвите да водите процеси?

— Не си спомням в Алтор да е имало процеси — обади се лорд Антеш и се навъси сурово срещу лорд-маршала. — И знам, че във Варинсхолд нямаше такива. — Той рядко говореше на военните съвети, а по време на поход стоеше при собствените си войски. След загубата на лейди Рева и възрастния гвардейски командир и толкова много техни сънародници всички кумбраелци бяха потънали в мрачно униние. Всеки път, когато обикаляше редиците им, Лирна виждаше, че я посрещат с отсечени кимания и зле прикрито негодувание: тя беше пратила тяхната Благословена дама на смърт и те го знаеха. Но какъвто и гняв да изпитваха към своята кралица, той бе засенчен от пламтящата им омраза към воларианците, породена от Алтор и хиляди други безименни зверства и разгоряла се сега до нови висини от свирепа жажда за възмездие. Лейди Рева беше тяхната връзка с любовта и напътствията на Отеца, така че Той несъмнено би благословил всички опити да отмъстят за смъртта ѝ.

— В Алтор нямаше процеси — отвърна лорд Норта, — защото воларианците са отвратителна, зловредна раса, възпитана в жестокост и убийства. Ние, от друга страна, се смятаме за разумни и състрадателни хора — или може би сега трябва да загърбим добродетелите си?

— Смелостта и твърдостта на духа също са добродетели — изтъкна барон Бандерс. — Нашият народ очаква от нас да осигурим бъдещето му. Това няма да стане с мекосърдечност.

— Пропътувал съм Пределите и Кралството от край до край — каза Норта. — За няколко месеца съм отнел живота на повече хора, отколкото през всичките си години в Ордена. Водил съм полка си през битка, огън и несгоди, защото мислех, че това е справедливо и редно... и жена ми казваше, че е необходимо. Но не искам да я погледна в очите, когато тя види пред себе си човек, участвал в масово убийство.

Обърна се към аспект Кейнис, чиито очи оставаха вперени в картата — той не желаше да срещне взора на брат си, — и попита:

— Ами ти, братко? Съгласен ли си Вярата да бъде опетнена с невинна кръв?

Аспектът не отвърна веднага. Сведе глава за момент в безмълвен размисъл. Когато най-сетне отвори очи и заговори, в тона му имаше съжаление, но също и увереност.

— Императрицата и нейната империя са просто оръдие на един по-голям враг. Всички знаем това, макар че често не се осмеляваме да говорим за него. Знаейки природата на този враг, виждам един-единствен път към унищожението му — чрез използване на всички средства, с които разполагаме. Ако това ни прави убийци, тогава приемам това название и придружаващата го вина. Защото ако се провалим, братко, няма да има жена, при която да се върнеш.

— Не мога да повярвам, че пътят към победата минава през очернянето на душите ни дотолкова, че да станем неотличими от онези, срещу които се борим. — Норта погледна брат Солис, гласът му беше напрегнат. — Инструкторе? Със сигурност разбирате, че Вярата ни задължава да поемем по по-разумен курс. Ордена винаги се е опитвал да брани беззащитните.

— И да пази правоверните — отвърна Солис със същата увереност като аспекта. — Провалим ли се тук, целият свят ще погине. Вярата даде подкрепата си на кралицата с пълното съзнание за важността на тази мисия. Сега не можем да си позволим да сме добродетелни, братко.

— А аз — процеди Антеш и лицето му пламна — не съм дошъл на тези брегове, за да оставя неотмъстена най-великата душа в кумбраелската история.

— Отмъщението не е правосъдие! — Юмруците на Норта се стовариха върху масата и той се приведе напред. — И ако лорд Вейлин беше тук...

— Само че не е — заяви Лирна тихо, но неумолимо. — Аз съм тук. И аз съм вашата кралица, милорд.

Гледаше как лорд-маршалът се овладя и знаеше, че той полага усилия да потисне неразумните думи, които напират на устните му. „От всички нас — помисли си — само той е недосегаем за съблазънта на отмъщението.“ Това осъзнаване породило у нея завист, копнеж за някаква нейна част, загубена в пламъците.

— Вие сте добър човек, лорд Норта — каза му тя. — За нашето Кралство е истинско щастие, че му служите. Затова ви давам думата си като ваша кралица, че тази армия ще положи всички усилия да спести проливането на невинна кръв. Но бъдете сигурен, че щом стигнем Волар, ще се погрижа да бъде сринат до последния камък и земята да бъде посипана със сол, та нищо да не поникне сред руините. Ако не ви стиска да участвате в това, свободен сте да напуснете командването и да се оттеглите, без да си навлечете моята немилост.

Лорд Норта сведе глава, скръцна със зъби и дъхът му излезе със съскане.

— Без невинна кръв — каза той, все още с наведена глава. — Обещавате ли ми?

Лорд Илтис се наежи.

— Кралицата даде думата си — изръмжа той — и не на вас се пада да се съмнявате в нея, милорд.

Норта вдигна глава и изгледа с пламтящ поглед лорд-протектора, преди да се озърне към другите капитани. Лирна се зачуди дали не се мисли за единствения разумен човек в армия от полудели. Когато взорът му се спря на нея, той заговори отново, с безизразен глас, който издаваше крайно опасен човек:

— Може да не се пада на мен да се съмнявам в думата ви, ваше величество, но въпреки това ще искам от вас да я удържите.

Още една седмица преход ги изведе от приятната хълмиста земя в широка прашна равнина, чиято единствена интересна черта бе дълга река, която криволичеше на изток, горе-долу успоредно на пътя.

— Поне няма да ни нападнат изневиделица — отбеляза граф Марвен, докато оглеждаше голия пейзаж. — Тук не можеш да скриеш и един кон.

На следващия ден на мъгливия хоризонт се появи смътно назъбено очертание, което се превърна в голяма сграда, украсена с множество остри шпилове. Издигаше се в един широк завой на реката и беше с размера на малък град, но ѝ липсваха каквито и да било къщи. Вместо това се състоеше от поредица пирамидални структури, наредени в спирала, всички увенчани с кули с нарастваща височина, като най-високата се издигаше на поне двеста стъпки.

— Крепост? — зачуди се Бентен, когато се приближиха на половин миля от сградата.

— Няма защитни стени — каза Илтис. — А и да имаше, няма кой да ги охранява.

Приближаването им не предизвика никаква реакция, пирамидите си стояха без нито следа от светлина или движение. Лирна чу тропота на галопиращ кон и когато се обърна, видя, че е Мъдрост. Лирна беше оставила Стрела в Кралството, тъй като не искаше да я излага на може би смъртоносните неудобства на презокеанското пътуване, а новия си кон намери да скита около дюните, когато слязоха на брега. Това беше красив жребец с чисто черна козина, толкова породист, че Лирна се зачуди дали не е носил императрицата до брега в деня, когато тя бе сътворила бурята си. Кръсти го Въглен в чест на цвета му.

— Велика кралица — каза Мъдрост, обичаен поздрав, който винаги караше Лирна да се чуди дали не ѝ се присмиват. — Впечатляващо е, нали? — продължи еорилската старейшина, като посочи към сградата.

— Наистина — съгласи се Лирна. — Щях да съм още по-впечатлена, ако знаех какво е.

— Наварек Ав Девос, което на вашия език означава Портала на боговете. Последният велик храм на воларианските богове. Единственият, оцелял при Великото прочистване, подозирам заради размерите и отдалечеността си.

Северната гвардия на лорд Адал препусна напред да огледа храма и откри, че е необитаем с изключение на колония гнездящи лешояди. По предложение на Марвен Лирна се съгласи армията да лагерува там за през нощта; храмът нямаше укрепления, но разполагаше с предостатъчно покриви, а тя знаеше, че много от войниците ѝ ще се зарадват на една нощ под каменен таван вместо под тъничък плат. Вътре имаше място за около половината армия, а Марвен разположи останалите в широка отбранителна дъга с краища, опрени в реката. Храмът стигаше чак до речния бряг, където дълга редица чудовищни статуи бяха свели глави към водите. Представляваха предимно невъзможни комбинации от различни зверове: тигър с гущерова глава, голям орел с дълга люспеста опашка. Сред тях имаше и две човешки фигури, невероятно мускулести воители, коленичили да потопят ръка в бързото течение.

— Някакви богове ли са? — попита Лирна Мъдрост, докато обикаляха и разглеждаха града. Изпитваше неволно очарование от дивната причудливост на мястото; да построиш такава гигантска сграда без никаква практическа цел беше едновременно озадачаващо и възхитително, освен това я караше да оцени дългата история на народа, с който беше дошла да се сражава. „Те невинаги са били такива като сега.“

— Петдесетте пазители на боговете — отвърна Мъдрост. — Сътворени от всички земни животни, за да водят неспирна битка срещу дермосите, жителите на голямата огнена яма под земята, вечни врагове на цялото човечество.

Погледът на Лирна бе привлечен от най-голямата статуя, нещо като маймуна с широк гръб, дълга назъбена опашка и дебели като дънери ръце. Устата на Мурел трепна в потиснат смях, докато местеше поглед между Илтис и статуята.

— Как са съумели да уловят образа ви дълго преди да се родите, милорд?

Усмихна се сладко на свирепото му въсене и лепна една целувка на бузата му, преди да се отдръпне с танцова стъпка.

— Това е Джарвек — каза Мъдрост. — Дълго бил смятан за най-великия пазител, докато сенчестият народ не го изкушил да се отдаде на всепоглъщаща страст към една човешка кралица. Той я отнесъл в леговището си дълбоко под земята, но преди да я подчини на гнусните си желания, тя била спасена от сестра си Ливела, девицата-воин, която носела копие, благословено от боговете. — Мъдрост посочи друга статуя наблизко, висока женска фигура върху пиедестал, която стоеше гордо изправена, с копие в ръка. Видът ѝ предизвика нов изблик на смях от Мурел.

— Първо негова светлост, а сега и вие, милейди — каза тя и посочи Давока. — Това място е наистина свръхестествено.

Давока само се усмихна слабо, оглеждайки критично невероятно щедрите пропорции на статуята.

— Жена с нейното телосложение ще пада по цял ден.

— Статуи на пазители, статуи на митични герои — каза Лирна. — Ами къде са боговете?

— Няма да ги намерите тук — отвърна Мъдрост. — Боговете се смятали за толкова възвишени, че било богохулство някой човек да се

опита да улови образа им. Даже имената им били известни само на малобройни избрани жреци. Онези, които искали да търсят помощта на боговете, се обръщали с молба към жреците, а те на свой ред отправяли молбата към съответния бог. Срещу определена цена, естествено.

Илтис и Бентен изтеглиха мечовете си, защото откъм центъра на храма долетя внезапен вик, който след миг се превърна в писък, отекващ в гранитните стени. Лирна пренебрегна възраженията на Илтис и забърза нататък да провери. Когато стигна до кръглата площ по средата на храма, завари там аспект Кейнис, надвесен над брат Луцин. Възрастният Надарен лежеше по гръб, лицето му беше изкривено в гримаса на болка и ужас, а на устните му избиваше пяна.

— Той копнееше да види това място преди изоставянето му — обясни аспектът; държеше брата, който се тресеше в конвулсии.

— Злощастно решение — отбеляза Мъдрост и посочи един широк каменен блок наблизо. — Боговете са били щедри, но също и жадни.

Блокът беше висок три стъпки, тесен и правоъгълен, с полукръг, издълбан в горния му край. Под него в каменния под имаше вдлъбнатина с формата на купа, от която към околните пирамиди се раздалечаваха множество улейчета.

Конвулсиите на брат Луцин утихнаха, очите на стареца трепнаха и се отвориха, ококорени от шок от видяното.

„Кръв“, помисли си Лирна, загледана в каменния блок. Вековете на вятър и дъжд го бяха изчистили добре, но тя знаеше, че някога е бил червен. „При тези хора винаги е имало кръв. Едно време са я проливали, за да задоволяват рожбите на собственото си въображение, а сега я пият, за да прогонят призрака на смъртта. Убиването на техните богове не ги е променило.“

Не беше сънувала от Битката при Зъбите, прекарваше всяка нощ в дълбок спокоен сън. Би й било приятно да си мисли, че той се дължи на справедлива и доволна душа, но знаеше, че е по-скоро от изтощение — дните й бяха наистина претоварени. Затова й отне известно време да осъзнае, че босите й нозе не стъпват наистина по пода на храма, носейки я към каменния блок с бавна, но постоянна крачка. Сега той

беше червен, какъвто е бил, когато това място е властвало над вярата на толкова много заблудени души, целият хлъзгав от кръв, вдлъбнатината беше препълнена с нея, а улеите отвеждаха жертвената течност до мълчаливите домове на боговете.

Една ужасна на вид жена стоеше до каменния блок с нож в ръка. Носеше синя рокля, изцапана почти до черно, макар Лирна да виждаше, че някога е била прелестна одежда, достойна за принцеса. Но това, което привлече вниманието ѝ, бе лицето на жената: разранено и наскоро обгорено, с тънки струйки дим, издигащи се все още от овъглената плът.

— Чаках — каза изгорената жена, впила свирепия си поглед в Лирна, а тонът ѝ беше изпълнен с укор.

— Какво? — попита озадачено Лирна.

— Теб, разбира се. — Жената даде нетърпеливо знак на нещо в сенките и на светло пристъпи млад мъж, нисък, но с деликатна красота. — Твоите поклонници нямат търпение да ти поднесат жертва.

Младежът коленичи до блока, вперил поглед в Лирна с безизразно лице.

— Спазих обещанието си — каза му Лирна, неспособна да скрие лекия трепет в гласа си. — Намерих майка ти. Тя пътува с моята армия, сестра е от Седмия орден и е дошла да намери правосъдие за сина си.

Фермин се усмихна, устните му се разтеглиха невъзможно широко и оголиха дълги редици триъгълни зъби — зъби на акула.

Ножът на изгорената жена блесна и гърлото на Фермин зейна срязано, кръвта рухна като поток по стените на блока, за да напълни купата. Изгорената жена блъсна тялото настрани и отново даде знак. Появи се друга фигура, по-висока и добре сложена, с белязано лице, което говореше за тежък живот, макар че усмивката бе същата като онази, която се появи на устните му, когато стрелата на балистата го прониза в гърба. Стрелата още си беше там, стоманеният ѝ връх стърчеше от гърдите му и застърга по камъка, когато той коленичи.

— Ти имаше избор. — Лирна осъзна, че думите ѝ са лъжа, още докато се откъсваха от устните ѝ. Харвин обаче, изглежда, намери неискреността ѝ за забавна, защото се засмя, преди ножът да блесне отново.

— Това не е мое дело — настоя тя, докато изгорената жена изблъска тялото и даде отново знак. — Те ми служеха по собствена

воля.

— Така и трябва — съгласи се изгорената жена. — Смъртните живеят само за да служат на своите богове.

Следващата беше Фурела, която се поклони на Лирна. Държеше два кинжала. Лицето и косата ѝ бяха хлъзгави от морска вода, очните ѝ орбити — празни, а плътта около тях частично изядена. Точно преди ножът да среже гърлото ѝ един малък рак изпълзя от черната ѝ орбита и щракна с щипки към Лирна, сякаш обвинително.

Тя откъсна очи от гледката, но не намери облекчение. Сега храмът беше претъпкан: дълга редица хора, някои от които познаваше, но повечето не. Мелденейският стрелец, който бе паднал от мачтата при Зъбите, сеордката, загинала при Варинсхолд, и още много, много други. Еорили, нилсаелци, кумбраелци като Фурела, и от всички тях капеше морска вода, а плътта им бе частично разядена от морето...

— **НЯМАХ ИЗБОР!** — изкрещя тя към изгорената жена, после млъкна при вида на фигурата, която коленичеше пред блока.

— Избор ли? — попита Малциус. Главата му беше килната под отвратителен ъгъл, макар че лицето му бе добродушно, а усмивката — преизпълнена с обич и съчувствие. — Онези, които се предполага да управляват, нямат право на избор — каза ѝ той. — Сега можеш да оформяш света както си искаш, сестричке. Винаги съм знаел, че ще стане така. Не мислиш ли, че щеше да е по-любезно да ме убиеш преди да взема трона? Хрумвало ли ти е някога? Няколко капки отрова в бокала ми? Би било толкова лесно.

— Не — прошепна тя. — Ти си мой брат... Някога направих нещо ужасно заради теб.

— Ти ми даде свободата да царувам при унищожението на моето кралство, убийството на жена ми и децата ми. — Той вдигна ръце, когато изгорената жена пристъпи по-наблизо. Този път ножът не блесна: вместо това тя го притисна към плътта нежно, даже с любов, а другата ѝ ръка опря главата му на гърдите ѝ.

— Не се извъръщай сега, Лирна — каза Малциус, докато острието се плъзгаше по гърлото му. — Защото боговете са вечно жадни...

Събуди се от внимателното побутване на Мурел, която видимо се сепна от ококорения ѝ поглед.

— Военачалникът праща вест, ваше величество — каза Мурел.
— Воларианска войска се приближава от изток...

Граф Марвен стоеше на стъпалата на храма. В равнината зад него цареше оживление, войници се строяваха, ездаци препускаха към ротите си и гъст облак прах се вдигаше да забули утринното слънце.

— Брат Солис преценява, че броят им е около шейсет хиляди, ваше величество — докладва Военачалникът. — Почти всичките са свободни мечове, което е необичайно. Само че се приближават в добър ред.

„Шейсет хиляди. Ние сме близо два пъти повече. Може би императрицата прибегва към отчаян ход, за да спре настъплението ни?“

— Не поемайте рискове, милорд — каза тя на Марвен. — Не можем да си позволим значителни загуби.

— Битката винаги е риск, ваше величество. Но съм убеден, че тази ще свърши до обяд. — Той се поклонил и отиде да яхне коня си, след което препусна и се изгуби сред гмежта от мъже и прах.

Лирна вдигна очи към най-високата кула на храма. Изкушаваше се да си спести гледката на сражението, сънят беше прогонил всякакво желание у нея да гледа още кръвопролития, но ѝ се струваше страхливо сега да извърща поглед от армията.

— Милейди, виж дали ще можеш да намериш далекоглед — каза тя на Мурел и се отправи към кулата.

Изкачването се оказа уморително, краката я заболяха, докато се катереше по тесните стълби, без да забавя крачка, а Илтис и Бентен пухтяха зад нея. Трудно ѝ беше да не се разсейва от вътрешната украса на кулата. Всяка повърхност, включително стъпалата под нозете ѝ, беше покрита с някакво древно воларианско писмо; символите на долните етажи бяха издялани с деликатна прецизност и елегантност, която намаляваше все повече с изкачването ѝ, и докато стигне до върха, символите вече представляваха хаос от резки, сякаш издялани от нечия трескава ръка. Тя си отбеляза да попита Мъдрост за смисъла на всичко това, когато ѝ остане време.

Върхът на кулата бе назъбен шип, който се издигаше от гранитна площадка с диаметър десетина стъпки. Също като стълбите, повърхността на площадката бе украсена с писмена, тъй разкривени и хаотични, че тя знаеше, че гледа творението на някаква луда душа.

Площадката не беше оградена с парапет, нито пък имаше някакво укритие. Силен режещ вятър развя косата на Лирна, когато тя се подаде от стълбището. Бентен рискува да пристъпи напред и да надникне през ръба, но бързо се дръпна преbledнял.

— По-добре стойте по средата, ваше величество — посъветва я той.

Лирна погледна на изток и видя две големи стени от прах, които напредваха една срещу друга в равнината. От време на време прахът се разнасяше, разкривайки маршируващи полкове, и й даваше някаква представа за разположението на Марвен. Той беше сложил от лявата си страна, до реката, плътна линия кралски гвардейци, което би попречило на обходни маневри на врага от тази посока. Центърът се държеше от смесица от нилсаелци и кралска пехота, докато основната част от кавалерията се движеше успоредно на тях по десния фланг. Зад главните сили имаше още четири полка пехота и ренфаелските рицари, макар че само две трети от тях бяха на коне — останалите трябваше да изтърпят унижението да влязат в битка пеш.

— Бива си я гледката, ваше величество — каза Илтис с рядка за него усмивка.

Вече й беше дошло до гуша от битки, но ги беше виждала само като участничка. Да наблюдава развитието на една от такова разстояние предизвикваше у нея странно чувство на вина, сякаш е зрителка на някакво кърваво забавление.

— Така е, милорд — отвърна тя и се насили да се усмихне. — Бива си я гледката.

Мурел се появи до нея, превита и задъхана.

— С поздрави от брат Холун, ваше величество — изпъшка тя и й подаде един далекоглед. Лирна го взе, разпъна го и го насочи към воларианската армия. Трябваше да мине малко време, докато прахта се разсее достатъчно, за да ги различи. Откри, че са подредени в стегнат строй и батальоните свободни мечове маршируват в ритъм. Също като Марвен, техният командир беше сметнал за мъдро да разположи пехотата в близост до реката, а по-голямата част от кавалерията на своя ляв фланг. Все пак тя забелязваше, че линията им е разтеглена и рехава, пехотата се движеше само в две редици, за да може да оформи достатъчно дълъг фронт, равен на този на нейната армия.

Прахта се разнесе достатъчно, за да ѝ позволи да види ариергарда им.

— Никакви резерви — промърмори тя. „Да не би да се опитва да ни обезкърви? Да жертва цяла армия, за да намали броя ни?“ Даже за един размътен ум това изглеждаше глупава стратегия. „Защо не събере достатъчно сили да ни срещне в равно съотношение по-нататък по пътя?“

Марвен спря армията на триста метра от воларианците. Кумбраелските стрелци излязоха напред и се строиха в три гъсти редици. Бурята я беше оставила само с една трета от хората, потеглили с нея по повеля на Благословената дама. Все пак надупчените от стрели трупове, които бе видяла при Алтор, показваха достатъчно красноречиво какво могат да направят дори малък брой умели стрелци, а тя имаше над три хиляди. Към тях се прибавяха дванайсет натоварени на каруци балисти, които сега се търкаляха напред. Лирна ги огледа всичките през далекогледа, за да се увери, че Алорнис не е успяла някак си да се измъкне от опеката на Давока, и въздъхна облекчено, щом видя, че я няма. Беше дала на лоначката строги указания да върже ръцете и краката на лейди изобретателката, ако тя опита да се включи в битката, и се надяваше, че не се е стигнало дотам.

През редките редици на стрелците пробяга движение, когато воларианците стигнаха на двеста крачки от тях. През далекогледа тя различи мъже, които стояха, вдигнали изпънатите си лъкове, със стрели, набучени гъсто в земята около нозете им. Пуснаха тетивите едновременно и дъждът от стрели бе толкова гъст, че тя можеше да проследи полета им — тъмен облак, който се изви като дъга между двете армии. Линията на воларианците сякаш затрепери под мощния обстрел, като главният удар беше поет от центъра.

Скоро в боя се включиха и балистите. Поне двајсет души паднаха при първия им залп, а редиците на централните батальони оредяваха с всяка крачка. Лирна гледаше как един батальон бе опустошен: десетки мъртви и ранени падаха на всеки десет крачки и накрая бойците неизбежно почнаха да забавят ход. Един офицер в тила им въртеше коня си насам-натам, размахваше меч и крещеше заповеди, докато стрелата на една балиста не проби нагръдника му с такава сила, че го изхвърли от седлото. Батальонът се забави още повече, спря,

после се разкъса, мъжете захвърлиха оръжията си и хукнаха назад, приведени под несекващия смъртоносен дъжд.

Лирна не можа да чуе вика, който трябва да бе изригнал от гърлата на кумбраелците, но знаеше, че той е свиреп израз на незадоволена жажда за мъст. Без да чакат заповед, те се втурнаха в атака и се устремиха към пролуката във воларианския строй. Марвен не беше човек, който пропуска възможностите, и даде сигнал за мигновено настъпление. Цялата Кралска гвардия се затича напред, а кавалерията отдясно пришпори конете си в атака. Лирна видя как кумбраелците връхлитат врага преди облакът прах да стане прекалено гъст. Зърна как центърът на воларианците се разкъса под свирепата им атака, но скоро цялото поле беше погълнато от кълбящия се прах, в който се мяркаха само неясните фигури на биещи се мъже.

— Е — отбеляза Илтис. — Това беше жалко зрелище.

— Ваше величество. — При тихия, но настоятелен глас на Мурел Лирна се обърна и я видя, че сочи някъде на север, където друг облак прах се бе появил на отсрещния бряг на реката. Лирна насочи далекогледа си натам и различи множество конници, препускащи в галоп.

— Кавалерия — промърмори тя, докато ги гледаше как се приближават, и забеляза, че бронята им е червена вместо обичайната за воларианците черна. Освен това бяха сериозна сила, над пет хиляди по нейна преценка. „Императрицата праща своите арисаи — помисли си, спомнила си описанието на брат Френтис от един от сънищата му. — Защо не ги е пратила с армията?“

— Реката е прекалено дълбока за преминаване на мили нагоре и надолу — каза Бентен. — Даже да имат лодки, битката ще свърши преди да са успели да я пресекат.

Докато конниците в червено се приближаваха, Лирна усети някакво безпокойство, растящо в гърдите ѝ. Сега посоката им стана по-ясна. Тя беше очаквала да се насочат към фланга на армията — все пак може би щяха да опитат да преплуват реката, — но вместо това конниците препускаха право към храма, към нея.

— Колко гвардейци ни остави граф Марвен? — попита тя Илтис.

— Два полка, ваше величество. Дванайсети и Кинжалите на кралицата.

Лирна се приближи до ръба на площадката и погледна към храма долу. Лорд Норта явно беше забелязал конниците и строяваше стрелците си край брега. Сякаш усетил погледа ѝ, той вдигна глава и посочи препускащата кавалерия. „Защо им е да галопират така, щом не могат да прекосят реката? Реката...“

Насочи далекогледа към бързото течение и видя само кипнала вода, посивяла от тиня. Едва когато го свали, забеляза нещо странно: там, където се доближаваше до храма, течението изглеждаше малко по-бързо, а водата — малко по-светла.

— Под водата има нещо — прошепна тя, разбрала, че вече е прекалено късно.

Челната рота ездачи стигна в галоп до отсрещния бряг и нагази в реката без забавяне — конете газеха на не повече от две стъпки във водата, разпенвайки я до бяло. Преди Илтис да я сграбчи за ръката и да я повлече към стълбището, тя зърна един от мъжете в червени брони и ослепителната усмивка на лицето му, докато се приближаваше към южния бряг: смееше се на жалкия залп на стрелците на лорд Норта.

Давока ги чакаше в подножието на стълбите. Копието ѝ вече беше окървавено. До нея стоеше Алорнис, която се взираше вцепенена и пребледняла в касапницата, вихреща се в храма. Шумът беше оглушителен, трясъкът на мечове се смесваше с виковете на умиращите, предизвикателния рев на онези, които все още се сражаваха, и смеха на мъжете, дошли да я убият.

Един от Кинжалите на кралицата, едър мъж, размахваше брадва и ревеше яростно при всеки удар, докато противникът му в червена броня се изплъзваше с танцова стъпка и постоянно го рязваше през лицето. Зад тях храмът представляваше хаос от вихреща се битка и стомана. Лорд Норта едва се виждаше сред гъмжилото: посече един арисай и вдигна на крака един от Кинжалите, а гласът му ехтеше — той крещеше да се строят в защитна формация. Въпреки уменията му Лирна виждаше, че оцеляването му се дължи до голяма степен на Снежинка. Бойната котка бе истински вихър от нокти и зъби, поваляше враговете един след друг, сякаш без да усеща раните, които ѝ нанасяха.

— Трябва да... — започна тя и понечи да тръгне напред.

— Не! — Грамадната длан на лорд-протектора се склочи около ръката ѝ и я повлече нанякъде, така че тя изгуби лорд Норта от поглед.

— Лорд Норта! — възрази тя и опита да се отскубне.

— Ще умре тук, защитавайки вас, ваше величество. — Илтис я избута до една стена, когато иззад ъгъла изникна някакъв арисай, нададе радостен смях и мушна към лорд-протектора с тесния си меч. Илтис се изви и острието на арисая се счупи в камъка, макар че в ръката му остана достатъчно стомана, за да парира ответния удар отгоре на Илтис. Обаче не беше достатъчно бърз да избегне копието на Давока, насочено към слабините му. Илтис избута трупа настрани и сграбчи отново ръката на Лирна.

— Конете са вързани в западния край на лагера. Ако аз загина, ваше величество, не се суетете.

Още двама арисаи се появиха да препречат пътя им и Давока и Илтис моментално се хвърлиха да ги посрещнат. Тази част от храма се състоеше главно от тесни пътеки между пирамидалните структури, които ограничаваха движенията на бойците, макар че изглежда улесняваха Илтис. Едрият лорд заклеши с дръжката на меча си оръжието на противника и го повали с тежестта си, после заби коляно в гърдите му, за да му изкара въздуха, преди да заблъска незащитената му глава в стената, пак и пак, докато черепът се спуска като яйце.

Нападателят на Давока успя да отклони точните ѝ мушкания с явна лекота, но смехът му секна, щом Лирна метна ножа си и го заби в шията му. Звън на стомана зад гърба ѝ я накара да се обърне и тя видя Бентен, опрял гръб в една стена, да размахва бясно меча си, отбранявайки се срещу двама арисаи. Приклеknалата до Лирна Мурел нададе яростен писък, хвърли се към по-близкия враг и заби камата си в ръката му. Арисаят се дръпна, преди тя да успее да извади оръжието си за нов удар, и я удари с юмрук в лицето. Мурел политна назад. Той тръгна след нея, широко ухилен, а после рухна, понеже мечът на Бентен се впи в шията му. Другият арисай лежеше мъртъв в нозете му, но ръката на младия лорд притискаше една рана отстрани на тялото му и през пръстите му се стичаше гъста кръв.

— Милорд! — Лирна се втурна към него, но Мурел я хвана и я спря. Окото на момичето вече се подуваше и то не стоеше много стабилно на краката си, но все пак имаше достатъчно сила да попречи на Лирна да отиде при Бентен. Появиха се още трима арисаи и единият

хвърли бърз поглед към ранения лорд, преди да му пререже гърлото с едно ловко движение.

— Лиърна! — Давока я стисна за рамото и я повлече. Светът се превърна в размазана картина на ожесточена битка. Илтис вървеше напред и се опитваше да намери път през каменния лабиринт, сега осяян с трупове на всеки ъгъл. Давока пазеше тила им, като се спираше да намушка всеки преследващ ги арисай, който навлезеше в обсега ѝ. До Лирна Мурел държеше ръката на Алорнис; по лицето на придворната изобретателка не личеше тя да забелязва много от заобикалящия ги ужас.

Илтис нададе вик на безсилие, щом видя, че пътят им отново е преграден. Приклекна под замаха на един меч и нанесе контраудар, който остави противника му да гледа с кикот отсечените си пръсти. Лорд-протекторът се озърна и на лицето му имаше паника, на която Лирна не смяташе, че е способен. Именно страхът му я накара да се съвземе и да прогони гледката на Бентен, с кръв, стичаща се от разсечения му врат, за да напои пода на храма. „Боговете са вечно жадни...“

— Към центъра, милорд — каза тя на Илтис. — Там поне имаме съюзници.

Той се поколеба за момент, после се поклони леко.

— Моля за прошка за неуспеха си...

— Времето е против нас, милорд. — Наблизо лежеше една жена от Кинжалите на кралицата, слаба и тъмнокоса, гушнала една бравичка, сякаш е обичното ѝ чедо. Лирна се наведе да вземе оръжието и кимна на Илтис да продължава.

Наложи се да си пробият път с бой до оцелелите защитници на лорд Норта, около петдесет човека, събрани в плътен кръг в центъра на храма, заобиколени от растяща стена мъртъвци. Илтис посече в гръб един арисай и завърша наляво-надясно с меча си, за да отвори пътека, достатъчна на Лирна и Мурел да преминат с Алорнис помежду им. Илтис се опита да ги последва, но падна, когато един арисай го изрита в краката. Другите се скупчиха да го довършат, но отстъпиха, когато Давока скочи между тях и развъртя копието си, поразявайки очи и протегнати ръце. Спря, за да вдигне Илтис на крака, и лорд-протекторът се вряза в гъмжилото от мъже с червени брони, а лоначката го следваше, без да спира да върти копието.

Лирна бързо беше прибрана в средата на формацията, където откри Снежинка, полегнала на една страна. От челюстите ѝ висеше разкъсана плът, козината ѝ бе сплъстена, а камъкът под нея — хлъзгав от кръв. Въпреки раните големите ѝ жълти очи се взираха в Лирна ярки както винаги. Тя даже измърка тихо, когато Алорнис клекна да я погали по главата.

Какофонията изведнъж отслабна и звънът на оръжия стихна, чуваха се само стоновете на ранените. Лирна се огледа. Арисаите ги заобикаляха плътно от всички страни, но като че ли бяха отстъпили малко. Мнозина бяха ранени, някои тежко — останали без очи, със зейнали рани по лицата или с кръв, бликаща обилно от дупки в бронята им, — но всички до един се усмихваха, не с подигравка, не с жестокост, а с радост.

„Те са създадени именно за това — помисли си Лирна, докато погледът ѝ шареше по морето от щастливи лица. — Нова раса, родена да се наслаждава на клането. Съвършената порода воларианци.“

Около нея стояха Кинжалите на кралицата и дишаха хрипливо и накъсано, напрегнати в очакване на следващата атака. Повечето бяха ранени. „Но все още няма страх — помисли тя, като видя как мнозина ѝ хвърлят скришни погледи, сякаш боейки се от нейното неодобрение. — Императрицата е създала нещо зло. Аз съм създала нещо велико.“

— Изглежда, ги правим щастливи — каза тя, изправи се и вдигна брадвичката над главата си. Окървавеното острие свидетелстваше, че собственичката му не се е дала лесно, и тя смяташе да направи същото. — Останете до мен и ще ги накараме да плачат!

Кинжалите на кралицата изреваха в един глас, свиреп рев на предизвикателство и жажда за кръв, и размахаха оръжията си към арисаите, засипвайки ги с обиди.

— Ще те накарам да си изядеш топките, шибаняк ухилен! — извика един плещест мъж с алебарда към най-близкия арисай, който, изглежда, намери това за още по-весело.

Лирна срещна погледа на лорд Норта и прочете в него мрачна решителност. Той сведе поглед към Снежинка, която вече бе склопила очи, и лицето му потръпна от ярост и скръб. После се изпъна.

— Ще изведем нашата кралица оттук! — викна той на войниците си. — Строй се за атака!

Реакцията бе незабавна: Кинжалите на кралицата се раздвижиха с несъзнателна прецизност, родена от месеци тренировки, и за броени секунди образуваха клин. Норта вдигна меча си и се приготви да даде заповед за настъпление, но спря, щом зърна някакъв смут в редиците на арисаите. Гъмжилото се раздели и напред пристъпи висок мъж, със същата червена броня като тях, но с лице на старец, с изпити черти, тънки устни и бледосини очи. За разлика от арисаите, той не се усмихваше.

Лирна видя как ръката с меча на Норта увисна и той зяпна смаяно високия мъж.

— Аспект?

9. РЕВА

— Защо ти не се... страхува?

Лиеза говореше езика на Кралството разбираемо, но не съвършено, макар и много по-добре, отколкото Рева се справяше с воларианския. Беше седнала на единственото легло, обвила здраво с ръце вдигнатите си колене, и очите ѝ блестяха, докато гледаше как Рева си прави упражненията. На първия ден от тяхното затворничество Варулек ѝ беше дал къс дървен меч и внимателно изречен съвет:

— Готви се с цялото възможно усърдие. Арената не се интересува коя си, само каква можеш да бъдеш.

Жилището им се състоеше от подобна на пещера стая без прозорци, която им даваше достатъчно място за упражнения. Рева танцуваше по мозаечния под и криволичеше между елегантните колони от черен мрамор, нашарен с бели жилки. Стените бяха украсени с избелели картини, изобразяващи двубои между различни зверове и хора, и тя бе забелязала как Лиеза се старае да не гледа към тях. В единия край на стаята в пода имаше голяма баня, снабдявана с топла вода по някакви скрити тръби. Освен леглото обаче нямаше кой знае какви мебели и нищо достатъчно тежко, че да служи за оръжие. Даже дървеният ѝ меч беше от сандалово дърво и щеше да се пръсне при първия допир с нещо по-твърдо.

— Страхът убива — каза Рева на робинята и се завъртя в последна комбинация от парирания и мушкания. — Щеше да се страхуваш по-малко, ако тренираше с мен.

Упражненията бяха измислени от самата нея, силно модифициран вариант на стандартните упражнения на Ордена на Вейлин, предназначени за битка срещу куритаи. Макар че от онова, което ѝ беше казала Лиеза за зрелищата, Рева заключи, че една битка с елитните роби може би ще е за предпочитане. Беше разпитвала подробно момичето няколко часа и го остави на мира едва когато то се разплака при описанието на някаква котка със зъби като кинжали.

— Аз не съм... боец като теб. — Лиеза уви ръце по-плътно около себе си и опря глава на коленете си.

— Каква си тогава? — попита Рева.

— Робиня. — Момичето говореше шепнешком, без да вдига глава. — Винаги била само робиня.

— Трябва да имаш някакви умения, способности.

— Числа, букви, езици. — Лиеза сви рамене. — Господарят ми ме научил на много неща. Но те няма бъдат от полза тук. Аз съм Авиеле, а ти — Ливела.

— Кой са те?

— Сестри. Едната слаба, другата силна.

Рева изсумтя раздразнено, отиде до леглото, сграбчи момичето за китките и го вдигна да се изправи.

— Погледни ме! — Надигна брадичката ѝ, а после я разтърси, докато очите ѝ се отвориха, мокри и блестящи от тревога. — Стига с тези приказки. Ще имаме нужда от цялата си сила, твоята и моята, ако искаме да оцелеем от това, което ни чака тук.

Момичето кълмна и сълзите му потекоха отново.

— Аз не такава като теб...

Рева вдигна ръка, за да я зашлеви. „Ще събудя куража ѝ с пердах, ще я накарам да се упражнява и ще я бия всеки път, щом се разколебае. Бързо ще се научи, ако насиня малко тези свършени крачета, тая жалка безбожна грешница...“

Ръцете ѝ се разтрепериха неволно, което позволи на Лиеза да се дръпне обратно на леглото, увесила жално глава.

— Извинявай — каза Рева и отстъпи от плащето момиче с разтуптяно сърце.

От другата страна на дебелия желязна врата долетя дрънчене на ключове, вратата се отвори и на прага застана Варулек с двама куритаи зад гърба му. Очите му се плъзнаха от Рева към все още плащещата Лиеза.

— Имам заповеди да наказвам тази жена, ако не ти угажда — каза той.

— Угажда ми достатъчно — заяви Рева. — Какво искаш?

Той се отдръпна от вратата и кимна в изненадващо любезен жест на уважителна покана.

— Русият мъж се бие днес. Императрицата мислеше, че може да искаш да го гледаш.

Първата ѝ мисъл беше да откаже, тъй като нямаше голямо желание да гледа как убиват Щита. Но тук нямаше да намери възможност за бягство, а и може би пиратът заслужаваше поне един съюзник да стане свидетел на края му. Тя хвърли дървения меч на леглото до Лиеза, сложи ръка на рамото ѝ и каза тихо:

— Поне се опитай. Имитирай онова, което ме видя да правя.

Главата на момичето помръдна в нещо, което би могло да е потвърждение, и Рева тръгна към вратата. Забеляза, че куритаите не се отдалечават на повече от педя от Варулек. „Той се страхува от мен“, реши тя, потисната от новото доказателство, че управителят на арената не е глупак. Той оставаше невъзмутим от обидите, с които го засипваше, но винаги стоеше току извън обсега ѝ и се грижеше китките ѝ да са оковани в редките случаи, когато я извеждаха от стаята.

Рева остана неподвижна, докато единият куритай държеше нож, опрян в гърлото ѝ, а другият щракваше гривните на китките ѝ. Прецени, че да се отърве от единия ще е относително лесно — ще увие веригите около гърлото му и ще му счупи врата, — но все още не беше измислила маневра, която би попречила на другия да я убие миг по-късно. Освен това смяташе за невероятно Варулек да стои със скръстени ръце и да я гледа как се измъква. Макар че телосложението му беше средно, тя можеше да познае по позата и по явната сила в татуираните му ръце, че битката не му е чужда. „Може би някога е бил войник?“

— Намираш ли жилището си за приемливо? — попита той, докато я водеха по коридора. Намираха се дълбоко в подземията и тунелът водеше до дълго стълбище, което се издигаше по широка дъга, следваща гигантския овал на арената.

— Хубаво би било да имам маса и стол — каза тя, докато започваха изкачването.

— Които се чупят лесно и краката им могат да се използват като тояги — отбеляза той. — Така че, за съжаление, ще трябва да откажа.

Тя прикри една разочарована въздишка и отново се зачуди на склонността на Отеца да слага препятствия на пътя ѝ. „Защо не ми дадеш един тъп тъмничар? — попита го. — Ако целта ти е да ме

накажеш, опитът ми да се измъкна от това място със сигурност бързо би довел до това.“ Нямахше отговор, разбира се, Отецът както винаги беше глух към молбите ѝ, макар че този път тя поне съзираше причина. „Аз излъгах в твое име. Не може да си мислиш, че заслужавам да живея.“

— Тогава някакви книги за момичето — каза тя. — Мисля, че ще е благодарна за нещо, което да я разсее.

— Ще имам грижата.

Известно време се изкачваха мълчаливо и минаха покрай няколко площадки със стражи. На всяка имаше по двама куритаи, които стояха с типичната си безизразна неподвижност. Колкото по-високо отиваха, толкова по-богата ставаше украсата около тях; голите неизмазани тухли отстъпиха място на гладки стени с мозайки и някой релеф тук-там. Рева се изненада, че върху по-голямата част от украсата личат признаци на непоправен вандализъм: изчегъртани непознати надписи или мотиви, разбити с чук. От цвета на камъка тя прецени, че пораженията са древни.

— Това е много стара сграда — отбеляза тя, когато наближиха приземния етаж на арената. В тесния проход отекваше ниско бучене, което се усилваше с всяка крачка. Този звук ѝ бе добре познат, напомняше ѝ за задружните викове на стрелците по стените на Алтор, когато призоваваха воларианците да настъпят под още един дъжд от стрели — воят на множество души, жадни за кръв.

— Така е — отвърна Варулук. — Всъщност е най-старата в целия град. Рожба на една не толкова просветена епоха. — Тя забеляза нова интонация в обикновено безизразния му глас, слаба, но ясно различима нотка на презрение.

— Не толкова просветена ли? — попита.

— Така твърдят имперските историци. — Тя видя как очите му се задържаха на една статуя, когато изкачиха последните стъпала и излязоха в широка сводеста галерия, водеща към самата арена. Беше бронзова фигура, типичен представител на многото, които бе видяла на идване насам: мъж, както обикновено, вдигнал късия си меч в жест на героично предизвикателство. По блясъка на бронза можеше да познае, че статуята е сравнително скорошна, но пиедесталът, на който стоеше, беше много по-стар, фино издялан цилиндър от червено-златист

мрамор. Към него някой бе приковал желязна плака, без особено да го е грижа за камъка, който беше напукан и нащърбен на няколко места.

— Едно време тук е стоял някой друг — каза тя. — Кой е бил?

Варулек извърна очи от пиедестала и ускори крачка.

— Саворек — каза с безизразен глас. — Най-великият от пазителите.

— Пазители на какво?

Той я отведе до друго стълбище, което водеше към горния етаж. Запази мълчание, докато се изкачваха, а шумът на тълпата се усили до неспирна какофония и почти заглуши отговора му, но тя все пак го долови:

— На всичко, което ни е било отнето.

Поведе я през множество коридори и на всеки десет крачки от пътя им имаше стражи. Тук те бяха предимно свободни мечове, макар че броните и оръжията им не бяха толкова еднакви като на онези, с които се беше била в Кралството. Въпреки тази нееднородност обаче Рева забеляза у всички еднакво изражение: очи по-разширени от нормалното, бледи лица и стегнати челюсти. „Всички са ужасени“, осъзна тя и погледът ѝ се насочи към балкона отпред, където една слабичка фигура седеше на покрита с възглавнички пейка.

Императрицата стана да я посрещне, когато я изведоха на балкона, и искрената топлина в усмивката ѝ беше смущаваща. Приблужи се и лепна една целувка на бузата ѝ.

— Сестричке, колко мило от твоя страна да дойдеш.

Рева стисна юмруци от тази близост, недоволна от факта, че парфюмът на императрицата беше тънка наслада за сетивата. Но всякакви нейни пориви към насилие бяха възпрени от гледката на петимата арисаи на балкона, всеки от които я приветства с радушна усмивка, вбесяваща със своята фамилиарност. „Те мислят, че виждат една от своите“, помисли си тя и от това ѝ се догади.

Императрицата отстъпи, обърна се към Варулек и махна нетърпеливо към тълпата.

— Накарай ги да млъкнат.

Чернодрешкото отиде до края на балкона и вдигна ръка към някакви невидими очи долу. Почти мигновено зазвучаха тръби и нотите им се сляха в остра мелодия, наситена с неумолима властност. Тълпата моментално потъна в пълна тишина, ненарушавана дори от

най-лекото покашляне или случаен вик, сякаш всички присъстващи бяха затаили дъх едновременно и се страхуваха да го изпуснат.

— Почитаеми граждани и всякакви отрепки! — извика към тях императрицата и излезе напред, докато пръстите на босите ѝ крака не се подадоха от ръба на балкона. Гласът ѝ се разнасяше с почти неестествена лекота и до най-далечните кътчета на арената. — Преди да доставя наслада на зловредните ви сърца с още кръв, бих искала да ви представя една изтъкната гостенка от отвъд океана. — Тя посочи Рева и устните ѝ се извиха в окуражителната усмивка на по-голяма сестра. Рева остана неподвижна, докато един от арисаите не се покашля многозначително и не погали брадичката си с извинителна гримаса, отпуснал другата си ръка на ножа на колана си. Рева пристъпи към императрицата и трепна, когато тя я хвана за окованата китка и я вдигна високо.

— Представям ви лейди губернаторката на Кумбраел Рева Мустор! — извика пак императрицата. — Без съмнение много от вашите синове и съпрузи са срещнали края си от нейната ръка, и то заслужено, бих казала. Все пак, макар че никой от вас не е достоен даже да целува краката ѝ, аз заповядах тя да ви забавлява тук, като му дойде времето. Не е ли щедра вашата императрица?

Хватката ѝ върху китките на Рева се стегна, докато стоеше там с лице, изкривено в маска на безгранична злоба. Сякаш цяла вечност тя стоя и гледа тълпата, очите ѝ обхождаха всеки мълчалив ред, стрелкаха се насам-натам, сякаш търсеха и най-малката проява на нелоялност. Накрая изсумтя и пусна Рева, след което се върна на пейката си и махна раздражено към Варулек.

— Продължавай. Сестричке, ела да седнеш при мен.

Тръбите заехтяха отново, този път не толкова остро, а почти весело. Мърморенето на тълпата се надигна отново, докато Рева се отпусна до императрицата, но сред напрегнатото бърбене на хиляди хора, които си шепнеха уплашено, не се чува никакви оации.

Един роб донесе чай в малки стъклени чашки, заедно с подобрани пастички, всяка от които представляваше идеален куб с глазура в различен цвят, с миниатюрен мотив от златен варак отгоре.

— Моят герб — поясни императрицата, като вдигна една от пастичките, за да може Рева да я огледа. Оказа се, че гербът представлява мъничък кинжал в кръгла верига. — Смърт и робство,

двете ми дарби. — Тя се засмя и лапна пастичката. Намръщи се, докато дъвчеше, а върху лицето ѝ личеше не повече удоволствие, отколкото ако ядеше прост хляб.

Рева насочи вниманието си към арената и видя, че балконът предлага почти пълен изглед към големия пясъчен овал. Прецени, че овалът е широк може би двеста и петдесет крачки и дълъг близо четиристотин. За него се грижеха множество роби, които усърдно заравняваха пясъка върху тъмните петна, без съмнение признаци за пораншна касапница. Погледът ѝ се плъзна по тълпата и тя забеляза как се е променила тоналността на смесените им гласове: страхът беше отстъпил място на всеобщо нетърпеливо бърборене. „Те се страхуват от нея, но не могат да устоят на онова, което им предлага“, реши тя и почувства прилив на презрение.

— Да, ужасни са, нали? — отбеляза императрицата, като посръбваше от чая си.

Рева преглътна една въздишка. „Не чувствай нищо. Не мисли нищо.“

— Ти мразиш ли народа си както аз мразя тази паплач? — продължи императрицата. — Лековерието им понякога е досадно.

Рева знаеше, че това е уловка — тази жена се опитваше да разпали в нея гняв, който би могъл да ѝ разкрие нещо ново. Но тя откри, че в мислите ѝ няма ярост, когато се насочиха към народа ѝ, нейния доверчив народ.

— Те отблъскваха най-добрата ти армия в продължение на месеци — каза Рева. — Гладуващи и лишени от надежда, те даваха кръвта и живота си, за да се спасят един друг. Докато твоят народ се наслаждава на жестокостта и превръща убийството в забавление. Ще запазя омразата си за него.

— А чувството за вина — за себе си. — Императрицата отхапа от друга пастичка и повдигна вежди, леко разочарована. — Всички имат вкус на пепел — промърмори и захвърли пастичката.

Рева се опита да не обръща внимание на настойчивия поглед на императрицата и се съсредоточи върху нова суматоха на арената. Две групи мъже излизаха от врати в противоположните краища на овала. Първоначалните овации на тълпата скоро утихнаха, когато стана ясно състоянието им. Всички бяха голи, повечето в средна или напреднала възраст, бледи и треперещи под внимателния оглед на тълпата, някои

бяха прикрили с ръце гениталиите си, други стояха в явно объркване или шок.

— Извини ме за момент, сестричке — каза императрицата и стана отново. Отиде до края на балкона, където чакаше един паднал на коляно арисай, който ѝ предложи къс меч. — Ето още едно доказателство за безграничната щедрост на вашата императрица! — извика тя и ръката ѝ описа тържествена дъга от единия край на арената до другия. — Добавям още два отбора към почитаната Битка за меча. От дясната ми страна е Достопочтената рота на предателите, а от лявата — Свещеният орден на корумпираните чиновници. И двете си навлякоха моето неудоволствие със своята нелоялност и алчност, но състрадателната ми женска душа ме заставя да проявя милосърдие. В днешното състезание ще има само един победител, комуто ще бъде разрешено да доживее дните си в робство и на семейството му ще бъдат спестени Трите смърти.

Тя взе меча от коленичилиия арисай и го метна по средата на арената. Рева неволно остана впечатлена от умелото хвърляне — мечът се заби в земята до дръжката. Императрицата се обърна и тръбите изсвириха къс сигнал. В мърморенето на тълпата вече се долавяше смайване и объркване.

Двете групи голи мъже останаха неподвижни, докато нотата заглъхваше, като се споглеждаха предпазливо или вдигаха насълзените си лица към тълпата. Бяха загубили почти всяка надежда. За кратко изглеждаше, че просто ще продължат да стоят така, вцепенени от ужас, докато група варитаи, разположени по горните нива, не пуснаха залп от стрели, които се забиха в пясъка около краката им. Един от голите мъже моментално се откъсна от групата и се втурна към меча, изненадващо бързо за човек с такова огромно шкембе. Още няколко хукнаха след него, което подтикна и противниците им към закъснели действия. Скоро двете групи се носеха една срещу друга като вълни от провиснала потна плът, надигнали гласове в отчаяно предизвикателство. Дебелият стигна пръв до меча, грабна го и го размаха срещу връхлитащия отбор. От масата сблъскваща се плът швирна ярка кръв. Дебелакът скоро изчезна от поглед под гора от размахани крайници, участниците се млатеха с неопитна свирепост. Мечът се появи отново, вдигнат в ръката на един слаб като клечка старец с рехавя сива коса. Той почна да мушка срещу заобикалящата го

тълга отново и отново, ококорил безумно очи, преди да бъде смъкнат на земята и да се изгуби от поглед.

— Не си хаби жалостта — предупреди императрицата Рева, докато заемаше отново мястото си. — Всичките са чернодрешковци и сред тях няма нито един без кръв по ръцете. — Приведе се към нея и понижи гласа си до съзаклятнически шепот, сякаш бяха две момичета, които си разменят клюки. — Е, забавляваш ли се с Лиеза? Не я ли намиращ за извънредно сладка?

Рева реши твърдо да не отговаря. Беше вперила поглед в смаляващата се тълга биещи се нещастници. Мнозина вече лежаха на пясъка, прекалено тежко ранени или изтощени, за да продължат битката, но една групичка все още се боричкаше в средата на арената, меле от окървавена плът с меча в центъра му.

— Мога да я сменя с друга — продължи императрицата. — Ако се окаже, че не е... по вкуса ти.

„Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“

— Тя... е приемлива за мен.

— Радвам се. В края на краищата ти си Най-почитаният гарисай. Жилището, което получи, по традиция се пази за най-великите шампиони. Преди векове гарисаите не са били роби, каквито ги виждаш сега, а свободни мъже и жени, дошли да почетат боговете с кръв и смелост. Непобедените били издигани до висок статус и били отрупвани с всякакви удобства и наслади, защото боговете били благосклонни към онези, които могат да утолят вечната им жажда.

— И какво е станало с тях? — попита Рева, докато гледаше как група от петима оцелели заобиколиха мъжа, държащ в момента меча, настъпваха към него, докато той се опитваше да ги държи надалеч с несръчни мушкания, пребледнял от изтощение. — С вашите богове.

— Ние сме ги убили — отвърна императрицата и насочи вниманието си към арената, където битката наближаваше своя край. Мъжът с меча посече един висок, но стар противник, преди другите да се нахвърлят върху него и да го съборят на земята. Юмруците им се надигаха и спускаха бясно, докато един не се изтръгна с меча и моментално се обърна и почна да сече бившите си съюзници, като надаваше див крясък при всеки удар. Тълпата се беше смълчала отново и ритмичната ярост на мъжа отекваше по трибуните, за да секне, когато той довърши последната си жертва и се свлече ридаетки на

пясъка. Отпуснатото му, почти лишено от мускули тяло беше червено от шията до кръста.

Императрицата примижа за кратко към лежащата фигура и каза замислено:

— Един от корумпираните. — Обърна се към Варулек. — Погрижи се да довърши ранените, а после го прати в монетния двор. Мъкненето на торби със злато и сребро до края на дните му може да го научи на истинската стойност на парите.

Облегна се и протегна ръка, за да прокара пръсти през кичурчетата на Рева, измъкнали се от дългата ѝ плитка.

— Боговете — каза замислено тя — не са нужни на хора, готови да прегърнат едно велико бъдеще, съдба, която може да бъде осъществена само с единство и незамъглен разум. Или поне така ми казваше някога баща ми.

— Те не са били истински — заяви Рева. — Вашите богове са умрели, докато Световния отец е останал. — Гледаше как двама арисаи вдигат единствения оцелял на крака и го избутват към проснатата фигура на мъж със зейнала рана на корема, който стискаше с една ръка своите изсипващи се черва, а другата вдигна в напразна молба за пощада. — Вие сте създали народ от зверове.

— А какъв е твой народ, сестричке? Върхът на цивилизацията? Виждала съм го и не мисля така. Вие се кланяте на една мечта, съчинена преди векове, и водите вечна вражда с онези, които на свой ред се кланят на въображаемите души на мъртвите.

— Вражда, на която бе сложен край, благодарение на вас.

— И на теб, Благословена дамо. Тази, която говори с гласа на Оцеца. — Тя се засмя тихо, когато смущението на Рева се усили. — О, да, виждам го. Ти си излъгала! Хиляди са те последвали дотук, за да намерят смъртта си, само заради думите, които си изрекла от името на един глухоням бог. И макар че никога не си чувала наистина гласа му, пак те е страх от неговото възмездие.

Тя се приведе по-близо. Рева не откъсваше поглед от арената и последния мъж, който се клатушкаше като едва прохождащо бебе, докато вървеше от една осакатена фигура към друга.

— Откажи се от това, сестричке — прошепна императрицата с тон, натезжал от искрена молба. — Мога да ти покажа толкова много.

Рева гледаше как последният ранен срещна грозния си край, преди арисаите да извлекат оцелелия от арената, увиснал между тях — ломотеше като безумец.

— Вече видях достатъчно — каза тя.

Дъхът на императрицата погали бузата ѝ, когато тя въздъхна и лепна една целувка върху нея, преди да се отдръпне.

— Тук не мога да се съглася, милейди.

Отне близо половин час, докато робите разчистят трупове от арената и засипят с пясък локвите кръв. През цялото това време императрицата запази мълчание, лицето ѝ стана странно отнесено и тя седеше с размътен поглед. От време на време устните ѝ помръдваха в беззвучен шепот и челото ѝ се сбръчкваше озадачено, друг път чертите ѝ се напрягаха в маска на такова скръбно объркване, че Рева откри, че потиска пристъпа си на жалост. „Тя е луда — осъзна тя. — Луда императрица на империя, изградена върху незамъглен разум.“

Тръбите зазвучаха отново и императрицата премигна, изпъна се и погледна мъжете, появили се от една врата в стената на арената. Бяха двама, и двамата високи — единият рус, другият тъмнокос. Русият носеше къс меч, а другият — копие. Бяха с кожени панталони, но без броня. Стояха гологърди и се взираха нагоре към заобикалящите ги трибуни. За разлика от нещастните чернодрешковци преди тях, на лицата им нямаше и помен от молба; бяха напрегнати, без съмнение, но не и отчаяни.

При перспективата за по-познато забавление тълпата се посъживи, десетки и стотици гласове завикаха презрително или одобрително, наглед забравили за ужаса на Битката за меча. Оковите на Рева се впиха в китките ѝ, когато тя сви юмруци и се вгледа в лицето на Щита. Брадата му беше отрязана и се виждаха красиво изсечените му черти, които тя знаеше, че са пленявали вниманието на не една дама от Кралството. Видя как той я позна, когато погледът му се насочи към балкона, и склони леко глава за поздрав. Рева премести взора си върху тъмнокосия мъж и видя, че е младеж на не повече от дваайсет години. Лицето му беше сковано от овладян страх, който изчезна, щом я зърна. Разпознаването я заля като вълна и ѝ се догади. В следващия миг Рева откри, че е скочила на крака, докато младежът коленичеше, вдигнал копието си с две ръце. Извика нещо, което се

изгуби сред свирепия вой на тълпата, но тя добре знаеше смисъла му. „Радвам се да ви видя, Благословена дамо.“

— По-младия също ли го познаваш? — попита императрицата. Дарбата ѝ разчиташе чувствата на Рева с отвратителна лекота.

Рева не знаеше защо си направи труда да отговори. Може би защото искаше той да получи някаква форма на памет, някой да изрече името му, преди да умре.

— Алерн Вареш — каза и думите излязоха със стържене от пресъхналото ѝ гърло. — От Речните земи, гвардеец на дома Мустор.

— Толкова много вина. — Императрицата сложи съчувствено ръка на рамото ѝ и я притегли към себе си. — Трябва да приемеш коя си и каква си. — Махна към коленичилиия Алерн. — Той и хората като него никога няма да достигнат нашето ниво. Природата им е отредила да ни служат. Истина, която ми се струва, че вашата кралица е проумяла отдавна.

Тя прегърна Рева, после отиде пак до ръба на балкона. При зова на тръбите тълпата моментално замлъкна.

— В отдавна отминалите дни — извика тя, — когато тази империя била разкъсвана от суеверия и заблуди, този ден се знаел като Пира за загиналите братя. Честване на последната битка, водена от единствените смъртни, които някога са били издигани до свещения ранг на пазители. Давам ви Моривек и Корсев! — И протегна ръка към Щита и Алерн. Младежът вече бе станал на крака, все още вперил поглед в Рева, и сега се усмихваше, наглед глух за думите на императрицата и изригналите овации на тълпата.

— Ликувайте, защото те се бият срещу най-смъртоносните дермоси — изрече напевно императрицата и вдигна ръка към една порта в другия край на арената. — Предвестниците на падението.

Портата се отвори и тръбите зазвучаха отново, а тълпата избухна в овации при вида на съществата, излизащи на арената. Отначало Рева ги взе за сродници на бойната котка на лорд Норта, но бързо осъзна, че са от съвсем друга порода, с по-слабо тяло и не толкова високи. Освен това цветът им беше различен, козината им бе нашарена в жълто и черно от шията до опашката. Но главната разлика бяха зъбите им — всяко животно имаше големи като ками зъби, и те ги оголваха непрестанно, докато опъваха веригите. Бяха девет, оковани в групи по

три под контрола на дресьори, яки мъже с кожени доспехи, които стискаха в една ръка веригите на котките, а в другата — дълъг камшик.

— Саблезъби — каза императрицата, като се върна при Рева. — Говори се, че били заченати в огнената преизподня от дермосите и пратени да възвестят предстоящата гибел на човечеството. Старите жреци все пророкуваха края на всичко, големи бедствия и чуми, които могат да се избегнат само с по-силна почит към боговете и естествено, дарения за храмовете.

Рева се помъчи да успокои сърцето си, когато дресьорите оставиха нетърпеливите си животни да додрапат по-близо до двамата мъже в центъра на арената. Котките фучаха и се мятаха в оковите си, видимо подивели от жажда за кръв.

— Те се отглеждат от най-свирепите котенца — продължи императрицата. — Държат се в състояние на постоянен глад. Арената е единственото място, което свързват със засищането с месо. Затова са толкова нетърпеливи.

Алерн и Щита пристъпиха по-близо един до друг и младият гвардеец удостои Рева с последен поклон, преди да заеме бойна поза, приклепнал и вдигнал копието на нивото на гърдите си. „Арентес ги е обучил добре“, помисли си тя, губейки битката за контрол над сърцето си, и по кожата ѝ изби пот, докато то блъскаше в гърдите ѝ.

— Недей — прошепна тя, забравила за всякаква гордост и непокорство, защото знаеше, че не може да понесе тази гледка. — Моля те.

— За услуга ли молиш, сестричке? — Императрицата сложи ръце на раменете на Рева и я завъртя към себе си. — А какво ще ми дадеш в замяна?

— Ще се бия — прошепна Рева. — На тяхно място.

— Ти така или иначе ще се биеш тук. А аз обещах на ужасния си народ зрелище. Какво друго можеш да ми предложиш? — Тя притегли Рева в прегръдката си и дъхът ѝ я погали леко по ухото. — Когато моят любим дойде при мен, ще сразим Съюзника и целият свят ще бъде наш. Ела с мен, сестричке. Ще ти дам Кралството, да го управляваш от мое име. Запази си Световния отец, ако така искаш, не ми пука какви лъжи разправяш. Вземи тези двамата за свои слуги; с правилното обучение те ще станат наистина свирепи. Можеш да унищожиш

всички други вярвания, да прогониш завинаги еретиците, да разпространиш любовта на Отеца до всички кътчета на Кралството.

И се усмихна мило. Погали Рева по бузата и избърса една сълза, която се бе отронила от окото ѝ.

— Не е ли това, което винаги си искала?

Рева погледна към арената и видя как дресьорите са наредили котките в кръг около Алерн и Щита и се приближават към тях.

— Ти имаш дарба — каза Рева на императрицата. — Песен, която ти разкрива чувствата на другите.

— Разкрива ми много неща.

Рева се обърна и я погледна.

— Какво ти казва тя сега?

По лицето на императрицата пробяга тревога, устата ѝ трепна в смесица от веселие и безпокойство и тя понечи да се отдръпне — но закъсня с част от секундата.

Рева я блъсна с чело в устата и императрицата политна назад. Арисаите реагираха мигновено — мечовете излетяха със съсък от ножниците им и те пристъпиха към нея от всички страни, с изключение на една.

Рева се затича към ръба на балкона и скочи.

10. ВЕЙЛИН

Дарена се върна в тялото си с вик и се преви с напрегнато от страдание лице. Вейлин я привлече към себе си и я прегърна, докато треперенето ѝ спре. Беше летяла само за кратко, по нейно собствено настояване, тъй като планинците продължаваха да не се появяват, затова той реши, че мъките ѝ не се дължат на разрушителното действие на дарбата ѝ.

— Те вече са в планините — каза тя и вдигна очи към него, пребледняла и напрегната. — Убиват каквото намерят. Той знае, Вейлин. Той знае, че виждам, и се смее.

Вейлин събра старейшините на Вълчия народ, за да изслушат пълния ѝ доклад, и гледаше как последните останки надежда гаснат върху всяко лице: Сянката на гарвана наистина беше паднала и отдавна обещаните изпитания бяха дошли.

— Сред тях има много варитаи — каза Дарена. — А също и куритаи. Свободните мечове не са толкова многобройни, предимно кавалерия, и в душите им цари смут, пламтят в червено от подозрение и страх. Навлезли са в планините преди два дни, видях следи от битка и останките на едно селище. Всички са били избити, млади и стари, не е имало взети пленници. Те не идват за роби. — Тя млъкна, затворила очи, докато се насилваше да си спомни. — На онези, които са били заловени живи, са им правили разни неща, мъченията им са били многобройни и дълги. — Отвори очи и погледна Вейлин. — Той искаше да го видя.

— Къде са сега? — попита той.

— Движат се на североизток. Поддържат плътна формация, пратили са няколко патрула. Видях много хора да се събират, за да им се опълчат, но на малки групи, никоя от които няма силата да спре настъплението им.

— Значи се нуждаят от нашата помощ — каза Вейлин.

— Не. — Закачуленият мъж беше единственият от присъстващите, който седеше. Беше се настанил близо до един лагерен

огън и го ръчкаше със здравата си тояжка.

— Искате да ни посъветвате нещо ли, уважаеми Ерлин? — попита го Вейлин.

— Само изтъквам очевиден факт, братко. — Ерлин въздъхна и отметна качулката си. Усмихна се съчувствено на Дарена. — Те са над два пъти повече от нас, нали, милейди?

Тя хвърли предпазлив поглед към Вейлин и кимна.

— Племената трябва да се обединят, за да имат някакъв шанс срещу тях — каза Ерлин на Вейлин. — Но няма да го направят. Опитах се да предупредя вождовете им, но те не искат да ме слушат, мислят си, че това е само още една кампания за събиране на роби. Воларианците идват на всеки няколко години. Понякога планинците ги подкупват с руда и пленници от другите племена, друг път се бият с тях, за да могат младите воини да спечелят първите си белези. Така продължава вече над двеста години и е станало почти ритуал. Те не разбират срещу какво са изправени. Докато вие се включите в битката, те вече ще са сразени и пръснати.

Ерлин се обърна пак към огъня и Вейлин забеляза как са побелели кокалчетата на ръката му, която ръчкаше жаравата с тояжката. „Страх го е — осъзна той. — Какво може да уплаши човек, който не умира?“

— Племената те познават — каза той. — Можеш ли да ни заведеш при тях? Да говориш от наше име?

— Те не говорят с един глас. Когато не се бият с другите племена, се бият помежду си. Докато се договорим с всички, вече ще е прекалено късно. Но така или иначе, те ще видят в теб и тези хора само още врагове, с които да се бият.

— Очакваш да седя тук и да не обръщам внимание на едно клане?

— Слугата на Съюзника се опитва да те изкара на открито, със сигурност разбираш това. А и ти не си дошъл тук да воюваш, дошъл си за знанието, което мислиш, че притежавам. Ключът към поражението на Съюзника.

Вейлин се намръщи на саркастичната нотка в гласа на Ерлин. Това бе тонът на човек, изправен пред твърде предвидим изход.

— Това случвало ли се е и преди?

— Имаше неколцина през вековете. Учени, крале... — той хвърли на Вейлин кратка съжалителна усмивка, — воини. Всички те се сблъскаха с нерадостната истина за съществуването на Съюзника и бяха доведени при мен от древно знание или магическа дарба. Макар че никой не ме е намирал в такива тежки времена като сегашните.

— Съюзника възнамерява да сложи край. Този път ще е различно.

Ерлин въздъхна и се изправи.

— Тогава по-добре да ти покажа онова, което показах и на тях, братко. — Той посочи с тояжката си на изток, където черните облаци висяха ниско над върховете. — Макар да се съмнявам, че климатът ще се хареса на тези хора.

Вървяха на изток през пусти долини между ниски хълмове.

— Планинците са рудокопачи — обясни Ерлин. — Копаят мед и калай и ги търгуват с воларианците въпреки непрестанните им разногласия. Толкова далеч на север има само няколко жили, а всички разузнавачи ще са заети с последното нашествие.

— Дълго ли си живял тук? — попита Вейлин.

— Този път шест години, макар че веднъж се задържах близо три десетилетия. Това беше преди два века, когато местните хора не бяха толкова свирепи.

— Какво те задържа тук?

— Вдовица с няколко деца. Имаше остър език, но сърцето ѝ беше добро и май нямаше нищо против да съм с нея и да се правя на съпруг. Когато умря, децата бяха пораснали, а воларианците започваха първите си поробителски акции. Реших, че е по-добре да се махна. Макар че все ме тегли назад.

— Кое?

Ерлин се навъси, спря ѝ огледа огнените планини в далечината. Сиянието им се бе усилило, а небето над тях бе потъмняло още повече.

— Всичко с времето си, братко...

Вечерта Лоркан, Кара и Маркен се събраха около Ерлин, жадни да чуят истории за пътешествията му. От тримата спомените на Кара за него бяха най-смътни, но тя все пак помнеше разказите му от своето пребиваване като дете в Разрушения град.

— Върна ли се в Далечния запад? — попита го тя. — В храма над облаците?

— Да. — Той вдигна поглед към сентарите, които също се бяха събрали наоколо. Те, изглежда, бяха един от малкото народи, с които нямаше голям опит, и неутолимата им жажда за приказки му се струваше в изненадващ контраст със свирепата им репутация. — Макар че останах само една нощ.

— Тя беше ли там? — попита Кара. — Нефритената принцеса?

— Да, и беше по-прекрасна отвсякога. Недокосната от възрастта и все още пееше красивата си песен. Радвах се, че съм положил тези усилия, за да я чуя отново, макар че пътуването бе по-трудно отпреди. Даже земята на търговците-крале не е недосегаема за вражди.

— Нефритената принцеса ли? — попита Вейлин.

— Единствената от всички, които съм срещал, която е живяла повече от мен. Затворена преди безчет години в храма над облаците от търговците-крале, които все още ходят при нея да търсят съвета ѝ, защото си мислят, че има влияние в Небесата. Според мен тя ги намира за извънредно забавни, макар че е трудно да се каже. Настроенията ѝ често са също така неразгадаеми като думите ѝ. Но песента ѝ... — Той затвори очи, сякаш си припомняше нещо блажено. — Неизброими години, прекарани в упражнения с гласа и арфата. Аз единствен съм бил благословен да я чуя повече от веднъж в живота си.

Вейлин видя как Кирал се размърда неловко и разбра какво ѝ казва песента: това бе човек, който не очакваше да чуе отново песента на Нефритената принцеса. „Ние му носим гибел, от това се бои тя.“

— Някога чух една история — каза той на Ерлин. — За ренфаелски рицар, спасен от смъртта от момче с дарбата да изцелява, който пътувал в компанията на човек, който не може да умре. Рицарят разказа, че този човек се опитвал да опази Надарените с надеждата, че в Кралството ще се роди някой, способен да го убие, защото бил отегчен от вечния си живот.

— Отегчен? — Ерлин присви замислено устни. — Животът е непрестанно усещане, вечна промяна и безкрайно многообразие. Не ни е в природата да се отегчаваме от него и аз не съм се отегчил. Но винаги съм знаел, че ще свърши. Колкото и години да съм живял, не мога да карам вечно, нито пък трябва. Нефритената принцеса знаеше това, когато я издирих първия път с надеждата за отговор защо оставам

млад, докато другите стареят, защо тези около мен гинат от чума или болести, а аз — не. Но както е привично за нея, не ми даде отговор. Мнозина, които изкачват коварния път до храма, си тръгват разочаровани и дори онези, на които тя избира да продума, намират словата ѝ за неясни, често отвъд способностите им да ги разгадаят. Но макар че не ми отговори, тя ми позволи да чуя песента ѝ и това беше достатъчен отговор. Разбираш ли, в нея има дефект. Дребен, почти недоловим за необучения слух, но за човек, живял толкова дълго като мен, звучи като дрънкането на чирак менестрел, който се мъчи с първите си акорди. Това е само кратка поредица ноти, толкова сложни, че може би надхвърлят уменията на всеки, държал някога арфа, навярно дори нейните. Песента ѝ не е свършена и тя не я е завършила — и може би никога няма да я завърши.

След три дни пред тях се появи единственото селище, което бяха видели досега, няколко каменни къщи, скупчени в подножието на планина с плосък връх. Във въздуха се долавяше лек дъх на сяра, а небето бе забулено в сиви облаци, които потъмняваха до черно на изток, където огнените планини бушуваха все по-ярки. Ерлин нареди да спрат на миля от селището. От къщите заизлизаха хора, около стотина, всичките въоръжени.

— Ларетите нямат много гости — каза Ерлин. — Те са малко на брой, а и фактът, че живеят толкова близо до огнените планини, им дава известна сигурност. — Той се обърна към Вейлин и посочи към селището. — Ще очакват да преговарят с вожда на това ново племе.

Вейлин помоли Асторек да тръгне с него и двамата последваха Ерлин към селището, където воините стояха в рехавата, но непоклатима линия. Бяха предимно мъже, въоръжени с брадви или дълги копия. Всички носеха кожени поли, стигащи до прасците и украсени с различни символи, и бронзови нагръдници, които блестяха мътно в слабата светлина. По средата на редицата стоеше набит мъж на средна възраст, стиснал две брадви. Дългата му побеляла коса беше вързана на дебели плитки. Скованата му поза като че ли се поотпусна малко при вида на Ерлин, но физиономията му остана свирепа и подозрителна, докато оглеждаше Вейлин — и се промени в яростна,

щом зърна Асторек. Вдигна двете брадви, когато те се приближиха, и хората му моментално заеха бойни пози от двете му страни.

— Пертак! — извика Ерлин на набития мъж и се усмихна дружелюбно, после махна към Вейлин и Асторек и продължи да говори.

— Казва, че води много съюзници на ларетите — преведе Асторек. Вейлин забеляза безпокойството на лицето на шамана. — Това е глупаво, Гарванова сянка. Тези хора предлагат на чужденците само смърт.

Вейлин кимна към Ерлин, който вече се приближаваше към вождата с разперени ръце.

— Не и на него.

Ерлин спря на няколко крачки от вождата и заговори тихо, така че те не можеха да го чуят. Но лицето на планинеца загуби част от своята свирепост, макар не и от подозрението си. След малко Ерлин се обърна и им даде знак да се приближат.

— Пертак, вожд на ларетите, иска дарове, ако ще опетните земите му с присъствието си — каза той, макар че Вейлин не беше видял набития мъж да говори.

— Дарове ли? — попита той.

— Само символични — обясни Ерлин. — Ако ви позволи да останете, без да сте му поднесли дар, ще изглежда слаб и някой от помладите може да го предизвика.

Вождът заговори, сочейки с една от брадвите си към хората от леда, и изрече някакво гърлено искане. Вейлин проследи линията и откри, че брадвата сочи към Дарена, която държеше юздите на Драскун.

— Искане коня ми ли?

— Ъъъ, не. — Ерлин се усмихна малко притеснено. — Искане твоята жена.

— Няма да стане. — Вейлин посегна към една кесийка на колана си и извади един камък — изящно изсечен рубин, който губернатор Аруан му беше дал на кея на Линеш само преди две години, макар да му се струваха много повече. Понякога се беше изкушавал да го продаде, особено по време на пътуванията си, тъй като Рева бе вечно гладна, но кръвната песен се извисяваше предупредително всеки път, щом помислеше за това. Надяваше се тази да е причината.

Вождът пусна едната брадва, за да улови камъка, когато Вейлин му го подхвърли, погледна го и се ококори. Воините от двете му страни забравиха за дисциплината и се струпаха около него, на лицата им грееше алчност. Пертак изръмжа нещо, вдигна предупредително другата брадва и те се отдръпнаха, макар очите им все така да бяха впити в рубина.

Пертак заговори отново, този път на Вейлин, и вдигна рубина към светлината.

— Искате да знаете каква сила се крие в камъка — преведе Асторек и в тона му се прокрадна леко презрение.

— Планините са богати на руда — каза Ерлин, — но не и на скъпоценни камъни. Тукашните хора изпитват към тях свръхестествена почит.

— Кажете ми, че има силата да пленява човешките души — рече Вейлин. — И че не бива да се взира в него прекалено дълго.

Кратка искрица на страх припламна в очите на вожда, когато Ерлин предаде предупреждението, и юмрукът му се сви около камъка в свирепа хватка, преди той да вдигне очи към Вейлин и да примижи замислено. После изсумтя нещо, демонстративно им обърна гръб и тръгна към селището, следван от малката си войска. Явно всичките му тревоги от пристигането на толкова много натрапници се бяха стопили.

— Можете да останете един ден и една нощ — каза Ерлин. — Много щедра отстъпка, трябва да отбележа.

— Това достатъчно ли е? — попита Вейлин. — За нашите цели?

Ерлин вдигна очи към планината, извисяваща се над селището — равният ѝ връх бе отчасти скрит от рехава мъгла.

— Ще откриеш, че тук времето губи смисъл, братко.

Ерлин забрани на всички освен Вейлин да го придружат, макар че Дарена и другите Надарени протестираха шумно.

— Стигнахме толкова далеч — каза Кара. — Да ни откажеш познание сега...

— Целта ми е да опазя — прекъсна я Ерлин, — не да ви отказвам. Повярвай ми, няма да ми благодариш за това познание.

Отведе Вейлин до пътека, която извиваше покрай селището на ларетите и водеше към подножието на планината и древни руини.

Вейлин огледа гранитните блокове и полуразрушените стени и намери нещо познато във формата им, в елегантните им очертания и в обветрените мотиви, изваяни върху камъка.

— Разрушеният град — каза той. — Това място е построено от същите ръце.

— Не съвсем — отвърна Ерлин. — Макар че са имали общ език. — Посочи едно стълбище, издигащо се от руините към планинския склон. Очите на Вейлин различаха още стъпала, издялани в камъка, които се виеха чак до върха. — И общи богове.

— Е — каза Ерлин, докато се катереха. Стъпалата бяха влажни от постоянната мъгла, а въздухът около тях ставаше мразовит. — Значи вече не се придържаш към Вярата.

— Човек не може да се придържа към една лъжа.

— Вярата никога не е била лъжа. Вярно, неясна е в някои отношения, а в други твърде строго се придържа към догмите. Но след като съм видял какво може да ни предложи откъм божества останалият свят, намирам, че тя ме устройва достатъчно.

— Когато се видяхме за първи път, ти каза, че не си имал друг избор, освен да следваш Вярата. След като разбрах кой си, помислих, че си имал предвид, че легендата е вярна, че си бил прокълнат от Покойните, задето си я отхвърлил.

— Прокълнат? Аз самият дълго време мислех така, когато ме прогониха от родното ми село. Все още изглеждах на трийсет години, докато онези, с които бях израснал, ставаха все по-прегърбени и сбръчкани. Жена ми беше най-ожесточената сред моите гонители, озлобена от завист заради продължаващата ми младост. Мразеше ме заради побелялата си коса и заради липсата на желание в погледа ми. Никога не съм съблюдавал Вярата особено стриктно, повтарях катехизисите, без да се замислям за значението им, от време на време подхвърлях язвителни думи към братята и досадното им морализаторстване. „Отричащ! — така ме наричаше жена ми, обзета от отчаяно желание да намери смисъл в тази мистерия. — Покойните са те проклели.“ Предполагам, че оттам е тръгнало всичко, че обидата на една озлобена старица е породила легенда.

— Значи никога не си чувал гласа им? Отвъдното не ти е било отказано?

Ерлин помълча, намръщи се и каза:

— О, чувал съм ги, но чак много години по-късно. Каквото и да си мислиш, братко, аз всъщност не съм недосегаем за смъртта. Вярно, не остарявам и не боледувам. Но без храна гладувам и ако ме ранят, ми тече кръв като на всички. Мога да умра — и веднъж, много отдавна, умрях. Или поне стигнах толкова близо до смъртта, че няма голяма разлика.

— След като съселяните ми ме изгониха, пътувах надалеч, обходих четирите васалства, защото в онези дни още нямаше Кралство — продължи той. — Предполагам, че съм търсил нещо, отговор на загадката на безконечния си живот, но нямах представа как да го намеря. Мистици и шарлатани се намираха лесно — всички те обещаваха мъдрост срещу злато и с времето всички се оказваха луди или мошеници. Един ден се отбих в някаква нилсаелска кръчма и чух един менестрел да пее за странните обичаи на сеордите, как пазели горския си дом с Мрачни чародейства. Това ми се стори добро място да потърся отговори. В края на краищата бях сам и определено не бях воин. Каква заплаха биха могли да видят в мен? Навлязох в гората и вървах дълго, а после един сеорд заби стрела в корема ми... И дойде да гледа как ми изтича кръвта, висок мъж с ястребово лице, което не показваше особена реакция, докато молех за помощ. Постепенно лицето му избледня и дойде мразовитата тъма на смъртта. Тогава ги чух — гласовете. Шепнеха, викаха, умоляваха... Бяха толкова много. „Това ли е Отвъдното? — помислих си. — Само пустота, в която ехтят гласовете на мъртвите?“ Никаква безметежност и мъдрост. Никакъв вечен покой. Трябва да кажа, че бях сериозно разочарован.

Замълча, после продължи:

— Осъзнах, че гласовете са замлъкнали и са си поели заедно дъх, сякаш внезапно затаени в уплашено очакване. После заговори един, но не като другите. Те бяха тънички, като сетно ехо от прошепната песен. А този беше плътен, мощен глас на завършена душа, само че стар, невероятно стар.

— Съюзника — каза Вейлин, спомняйки си древния мраз в гласа, който бе чул, когато Дарена го измъкна от Отвъдното.

— Това е име, което чух много по-късно. Но да, беше той. И имаше предложение за мен. „Ще те върна — каза ми, — ако си съгласен да бъдеш мой съсъд.“ Бях завладян от ужас, не само от него, а и от перспективата да прекарам вечността в тази кошмарна пустота.

Страхът ми беше толкова силен, че щях да се съглася на секундата, ако не бях доловил нещо в гласа му: безграничен, отчаян глад, *нужда* от онова, което съзираше в мен. Чувството беше всепоглъщащо, отвратително и тогава разбрах, че има и по-лоши неща от смъртта.

— Той почувства отказа ми, отвращението ми, а аз почувствах волята му. — Ерлин въздъхна. — Отвъдното е странно място — място за душите, но също така и място за болка, ако знаеш как да я причиняваш, а той знаеше. Усещах го как ме раздира, как къса парчета от съществуването ми, докато волята му ме шибаше, не с омраза, а на прецизни, агонизиращи изблици. „Служи ми — повтори той. — Докато все още имаш душа, способна да служи.“ В гласа му нямаше омраза, защото мисля, че вече е бил отвъд омразата, превърнат от вековете в същество от чиста цел.

Вейлин мълчеше и слушаше.

— Мятах се, пицях, плачех... молах. Но все пак отказвах. И именно в онзи момент почувствах нов прилив на воля, ала не неговата. Това бе нещо друго, не толкова старо, но посвоему също толкова могъщо, достатъчно могъщо, за да ме изтръгне от хватката му. Тогава усетих как душата ми се преоформя, макар че голяма част от нея вече я нямаше, спомени за детството и приятелите, загубени навеки. До ден-дневен не мога да си спомня лицето на майка си, нито името на съпругата, която ме намрази...

— Моят спасител ми заговори — продължи той след кратко мълчание. — Гласът беше женски, а волята ѝ — толкова различна от неговата. Утешителна вместо нараняваща, прогонваше ужаса, който той се беше опитал да насади в мен. „Ти не си мъртъв — каза ми тя. — Видях края ти, човеко с много животи, и това не е той. Потърси тези като теб и опази колкото можеш, защото когато се върнеш, тяхната сила ще те крепи и ще ти донесе края, за който ще почнеш да жадуваш.“ После изрече още три думи, преди да ме изхвърли от пустотата обратно в тялото ми. Сеордът още беше там и се сепна, когато отворих очи. По кръвта, стичаща се между пръстите ми, прецених, че съм бил в безсъзнание само няколко секунди. Сеордът каза нещо, леко раздражено, и измъкна от колана си нож... а после го изтърва, когато промълвих последните три думи, които бях чул в Отвъдното: „Нерсус Сил Нин.“

— Сляпата жена те е върнала — каза Вейлин. — Тя е там, в Отвъдното. Бори се с него.

— Бореше се с него тогава, но сега... — Ерлин поклати глава. — Сега изглежда, че силата му расте безпрепятствено.

Вейлин изтласка от ума си множеството въпроси. Отдавна бе разбрал, че всички отговори идват бавно.

— Сеордите са те излекували — каза той.

— Да. Мъжът доведе други и те ме отнесоха в лагера си. Раната ми беше тежка и минаха много месеци, преди да мога да пътувам отново. Научих езика им, легендите им, истината за това как нашият народ им е отнел земите. Също така научих, че няма Мрачни чародейства, които да пазят гората им, само голямо умение и свирепа храброст, които пораждат достатъчно страх, за да ни държат настрана. Когато му дойде времето, се сбогувах с тях и поех да изпълня възложената ми от нея мисия. Не винаги съм бил усърден в задълженията си, разсейвал съм се и понякога ми е писвало от често повтаряните грешки и жестокости на човечеството. Но мисля, че в крайна сметка направих каквото можах.

Планинският връх лежеше в безбрежна тишина, гъста като загърналата го мъгла. Сред кълбящите се облаци се мяркаха смътни форми.

Двамата изкачиха последното стъпало. Ерлин беше оклюмал от усиленото катерене, подпираше се на тояжката си и се вираше в силуетите отпред с нескрит трепет.

— Мразя това място — промълви той тихо, после се изправи и тръгна напред. — Но пък, от друга страна, предполагам, че тези, които са го построили, също са го мразели.

Навлязоха в мъглата и сенките се превърнаха в сгради. По всички личаха признаци, че са дело на същите ръце, които са сътворили руините в подножието на планината. Бяха предимно едноетажни къщи и някакви по-малки постройки, за които Вейлин предположи, че са складове, и приличаха на миниатюрно ехо на Разрушения град. Само дето тези не бяха разрушени. Тишината стана още по-потискаща. Всяка зейнала врата и прозорец бяха равнодушни свидетели на преминаването им. Въпреки липсата на разруха Вейлин

знаеше, че това място е древно, ъглите на сградите бяха загладени от стихииите. Освен това, за разлика от Разрушения град, тук нямаше статуи, единствената украса бяха избледнели мотиви, издялани над вратите и прозорците, чийто смисъл бе заличен от вековете вятър и дъжд. Който и да беше построил това място, изглежда, не бе имал художествени наклонности.

Съвсем скоро сградите останаха зад гърба им и те се озоваха пред голям плосък кръг, в чийто център стоеше един-единствен каменен блок.

— Камък на спомените — каза Вейлин.

Ерлин кимна и Вейлин усети слабия трепет в гласа му, когато отвърна:

— Последният издялан, от ръката на един истински бог.

Устата на Вейлин трепна в неволно веселие и той се обърна към Ерлин.

— Боговете са лъжа.

Двамата се засмяха за миг — звук, който заглъхна сред мъглата и древните камъни.

— Е — каза Ерлин, като стисна по-здраво тояжката си и тръгна напред, — отиваме ли?

Също като околните сгради, ръбовете на камъка бяха загладени от вековете, макар че плоският му връх беше равен и без белези, а вдлъбнатината в центъра представляваше идеален кръг.

— Докосвал ли си го? — попита Вейлин.

— Вече четири пъти. Често издирвам древни места, воден от митове и легенди, които чувам по време на пътуванията си. В една от тях се разказваше за величествен забравен град, скрит в планините и варден от свирепи племена. Не бях особено изненадан да открия, че реалността не съответства на легендата. Противното се случва рядко.

Той протегна ръка над камъка и погледна Вейлин.

— Готов ли си, братко?

— Досега съм докосвал два пъти такива камъни — каза Вейлин, виждаше как треперят пръстите на Ерлин. — Те крият знание, но не и заплаха.

Ерлин се засмя пак, този път по-сурово.

— Всяко знание е заплаха за някого.

Вейлин протегна ръка, Ерлин я хвана и пръстите им се сплетоха.
После Ерлин затвори очи, пое си дъх и допря ръцете им до камъка.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Според алпиранското летоброене крал Янус Ал Ниерен е роден в десетата година от Новото слънце, под звездната конфигурация, позната на алпиранските астролози като Разярения лъв — факт, който през следващите десетилетия щял да осигури множество поличби както за обожателите, така и за хулителите му. За разлика от него, дъщеря му е родена под сравнително обичайното съзвездие Сноп, наречено така заради сходството си със сноп ожъната пшеница. Фактът, че гилдията на кралските астролози наскоро гласува то да бъде преименувано на Отмъстителен пламък, говори много за по-сетнешния ход на историята на Кралството, да не споменаваме за пълното безсмислие на астроложкото изкуство.

Верниерс Алише Сомерен
„История на Обединеното
кралство: Въведение“
Велика библиотека на
Обединеното кралство

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

— Тя знаеше ли?

Гледах пристанището, докато се приближавахме. Огромните му размери бяха свидетелство за произхода на Алпира като най-големия търговски център в долната част на Борелианския океан. Простираше се в широка дъга с дължина около три мили, с безброй кейове и множество кораби — всъщност повече от обичайното. Като се приближихме, забелязах, че повечето са бойни кораби и че на

всеки от тях се труди цяла армия работници: приковаваха към корпусите метални листове и мъкнеха катапулти.

„Императрица Емерен събира флотата си в столицата — заключих аз. — С каква цел?“

— Милорд? — каза Форнела. Днес бързо побеляващата ѝ коса беше вързана на кок и разкриваше лицето ѝ, все така красиво въпреки умножаващите се бръчки. С простата си рокля и плътно увития шал тя създаваше впечатление за хубавка матрона ѝ хората на брега вероятно я смятаха за жена на капитана. Тази мисъл предизвика у мен кратък смях.

Форнела се намръщи раздражено, но не позволи да ѝ отклоня вниманието.

— Знаела е, нали? Знаела е за теб и Надеждата?

Свих рамене и кимнах. Тя хвърли поглед към капитана и пристъпи по-близо до мен.

— Плати на този пират да ни отведе оттук.

— Имаме да изпълним мисия, почитаема гражданко.

— Не и с цената на живота си.

— Аз бях обрекъл живота си на императора. Сега законът изисква да го предложа на неговия наследник, заедно с мъдрия си съвет.

— Наистина ли си въобразяваш, че тя ще те изслуша?

— Знам, че ще го направи. Виж, какво ще направи по-късно, е загадка.

Пристанахме на едно от по-скромните места в северния край на пристанището и се наложи капитанът да плати двойно по-голяма от нормалната такса на един измъчен младши пристанищен чиновник.

— Тук съм по официална работа на Обединеното кралство и Мелденейските острови — изръмжа капитанът.

— Това би трябвало да донесе поне някаква отстъпка.

— И освен това имате трюм, пълен с подправки — отвърна чиновникът. — А цените на местата се вдигнаха. — Подаде на капитана квитанция и протегна ръка с очакване.

— Проблем ли има? — попитах, като се приближих до капитана.

Младежът се взря продължително в мен, отстъпи една крачка и лицето му пребледня.

— Вие сте лорд Верниерс! — прошепна той.

Бях свикнал да ме разпознават в по-добре образованите кътчета на империята, но това обикновено се ограничаваше до любезни комплименти или искания да присъствам на различни интелектуални сбирки. Затова гледката на пребледнелия бюрократ, който залитна заднишком по трапа, преди да се обърне и да хукне по кея, бе малко смущаваща, а връщането му малко по-късно — още по-смущаващо, тъй като го придружаваше отряд войници, при това на бегом. Младият чиновник подтичваше зад тях, жестикулираше бясно и викаше:

— Предателят! Предателят се връща!

— Струва ми се, капитане — казах аз, като вдигнах торбата си с книги и се отправих към трапа, — че е най-добре да потегляте.

— Корабните лордове ми наредиха да ви пазя — каза той, макар че хитрите му очи издаваха дълбока загриженост от суматохата на кея.

— Благодарен съм ви за усилията. — Протегнах ръка, очаквайки той да я пренебрегне. Но вместо това капитанът я стисна крепко и лицето му се изкриви в съжаление.

— Късмет, почитаеми господине — каза той на изненадващо добър алпирански.

— И на вас, почитаеми господине. — Хвърлих поглед към Форнела и видях с какъв страх гледа приближаващите се войници. — Ще съм ви благодарен, ако я върнете в Кралството.

— Не. — Форнела си пое дълбоко дъх, дойде до мен и се насили да се усмихне. — В края на краищата имаме мисия.

Чакахме на кея и гледахме как капитанът накара екипажа да се разтича и моряците натиснаха греблата, за да се отделят от пристана. Скоро загребаха към открити води под бързия барабанен ритъм, отмерван от боцмана.

— Как се казваше? — попита Форнела. — Корабът?

— И през ум не ми мина да попитам. — Обърнах се, когато войниците спряха недалеч от нас. Бяха наборна пехота, ако се съдеше по броните им, шестима младежи под командването на не особено млад сержант.

— Името ви? — попита той, като излезе напред, впи суров поглед в лицето ми.

— Лорд Верниерс Алише Сомерен — отвърнах. — Имперски хроникьор...

— Не — изръмжа той и пристъпи по-наблизо с ръка върху меча си. — Вече не си.

Отведоха ни до кантората на началник-пристанището, солидна сграда, снабдена с няколко килии за контрабандисти или прекалено буйни моряци. Благодарение на лесно възбудимия чиновник, докато войниците ни обградят, на пристана вече беше започнала да се събира тълпа.

— Щом подлежа на арест — казах на сержанта, — имам право да чуя обвинението.

— Млък! — сопна се той и лицето му пламна, докато оглеждаше събиращото се множество. — Ще направя каквото мога, за да те измъкна оттук, без тази папач да те е обесила на най-близката мачта.

Вече ги чувах, въпреки дебелите стени, които ни заобикаляха — класическа кръвожадна тълпа. Сред виковете им, изглежда, преобладаваха „Обесете предателя!“ и „Отмъстете за Надеждата!“.

— „Единствено в Алпиранската империя се оказва истинска почит на върховенството на закона“ — цитира Форнела с лека горчивина. Както винаги, спомените ѝ за написаното от мен бяха вбесяващо точни. — „Правосъдието се прилага еднакво, без оглед на общественото положение. Всички, от най-незначителния и беден поданик, та до самия император, могат да очакват от закона едно и също отношение.“

Тя крачеше напред-назад из килията и трепваше от време на време, когато яростта на тълпата набираше мощ.

— Какво си направил, че да предизвикаш такова озлобление, милорд? — попита тя със сарказъм. — Да не си обидил по някакъв начин императрицата?

— Ти не беше длъжна да оставаш — изтърках.

Тя въздъхна и седна до мен на жалкия дървен нар, прокара длан през косата си и изстена раздразнено, когато в пръстите ѝ останаха сиви кичури.

— Че къде другаде да ида?

Видях я как вдига косата към светлината от прозорчето и си помислих, че космите приличат на потъмнели медни стружки. Отбелязах си наум по-късно да запиша това наблюдение, ако ми се удаде възможност.

— Това ли става, когато не получавате кръв на Надарени? — попитах.

— Доколкото знам, никой друг от приелите благословията на Съюзника не е бил подложен на такова изпитание. Някои са били убити, разбира се, или са загинали във война, такава е природата на воларианската политика. Но веднъж благословен, никой не се е опитвал да живее, без да се храни.

Тя отвори ръка и остави косата да падне на пода, после постоя така за момент, сгъвайки пръстите си в слънчевия лъч, с лека усмивка на устните.

— Странно, но намирам, че изобщо не ми липсва. Оказва се, че смъртността си има своите предимства.

Дрънчене на ключалки и тропот на ботуши ни извести, че имаме посетител. Станах да посрещна високия мъж, който спря от другата страна на решетките — внушителен, с красиво, макар и малко обрулено лице и късо подстригана коса, в която сега имаше повече бяло, отколкото сиво.

— Хеврен — казах и погледнах униформата му и звездата, гравирани в центъра на нагръдника му, герб на кохортен командир. — Виждам, че най-последно са те повишили.

— Лорд Верниерс. — Тонът му беше неутрален, макар че очите му издаваха дълбока предпазливост, докато се плъзнаха от мен към Форнела: — Коя е тази?

— Форнела Ав Ентрил Ав Токрев — каза тя и се изправи. — По-рано от Воларианската империя, а сега посланичка от името на кралица Лирна от Обединеното кралство.

Хеврен пак се обърна към мен.

— Обявен си за предател, а сега се появяваш тук с воларианка. Трябва да кажеш, милорд, че започвам да се съмнявам в прехвалената ти мъдрост.

„Обявен си за предател...“ Въпреки цялата фалшивост на обвиненията все пак ме заболя. „След всичко, което съм дал, след толкова години служба, ето какво получавам в отплата.“

— Може ли да узная кой ме е наклеветил така?

Гневен спазъм пробяга по лицето му и той пристъпи напред.

— Обявен си за предател от самата императрица Емерен — изстърга гласът му. — Затова те съветвам да си крайно внимателен с всяка дума, която изричаш.

Едно време бих отстъпил пред такъв човек: такива жестоки типове винаги са ме изнервяли. Но изглежда продължителното излагане на хора като него бе разсеяло голяма част от предишната ми кротост. В края на краищата те са само хора — хора, които могат да убиват, също както и аз.

— В какво конкретно ме обвиняват? — попитах спокойно.

Липсата на страх у мен, изглежда, го сепна, гневът му се оттече и той се дръпна назад.

— Всичко с времето си, както диктува законът. — Млъкна и ме изгледа навъсено. Двамата никога не се бяхме обичали, но изпитвахме нещо като взаимно уважение, колкото и неохотно да бе то. — Трябваше само да го гледаш как умира, Верниерс — каза той. — Толкова ли щеше да е трудно?

Говори се, че търговците-крале на Далечния запад имат дворци, толкова огромни, че приличат на градове — проснати върху множество акри и населени с безчет слуги. Величието обаче не се измерва само с големина, а и с богатство, а аз никога не съм виждал сграда, която да засенчи алпиранския Императорски дворец по архитектурно величие. Той се възправя на един висок хълм, чиито стръмни склонове се издигат от широко разлетите води на река Тамерин. Увенчалата го сграда датира от време, когато скромността и умереността не са били сред главните алпирански добродетели. Има формата на шестолъчна звезда, с крила, протягащи се от кръгъл център, увенчан с купол, и разбира се, именно куполът привлече веднага вниманието на Форнела.

— Да не би вашите императори да обичат да ослепяват народа си? — попита тя, закрила очи. Беше пладне, слънцето бе високо над главите ни и куполът пламтеше толкова ярко, че формата му не се виждаше. Винаги съм смятал, че е най-добре той да се гледа по залез, когато оранжевото сияние играе по сребърната му повърхност като пламък на свещ и с падането на нощта затрепква, докато не угасне. Понякога със Селиесен яхвахме конете и излизахме извън стените, за да наблюдаваме гледката от върха на един хълм. Той казваше, че в ума му се върти стих, който би могъл да е достоен за гледката, но и да го е записал, то поне аз не знам за това.

Хеврен беше довел цели две кавалерийски роты, за да ни ескортират от пристанището, макар че те едвам стигнаха, за да попречат на събралата се тълпа да осъществи крещяните от нея заплахи. Но не заплахите ме наскърбяваха, а лицата, които гледах, докато яздехме по тесния проход, който хората на Хеврен пробиваха през гъмжилото. Лице след лице, разкривени от омраза — мъже, жени, деца. Каквито и лъжи да бяха изречени по мой адрес, явно бяха приети повсеместно. Тогава разбрах, че

независимо какво ще се случи тук, домът ми е изгубен за мен. Не само че тези хора никога не биха ме приели, по-скоро аз никога не бих им простил лековерието им. Когато излязохме от тълпата и потеглихме в тръс към двореца, си припомних нещо, което ми беше казал Ал Сорна. Навремето той беше цитирал Янус, докато разказваше за машинациите на своя крал при подготовката за нашествието: „Дай на хората подходящата лъжа и те ще ѝ повярват.“

Когато се приближихме до двореца, Хеврен се отклони от пътя към главната порта и ни поведе към северната стена и един съвсем не толкова разкошен вход — Войнишката порта, която бе за стражите, слугите и от време на време някой имперски затворник. Рядко бях посещавал тази част на двореца и останах поразен от липсата на официалности, както и на онези чистота и ред, които осигуряваха лек и безгрижен живот на почитаемите членове на императорския двор. Тук имаше само оживени работилници и конюшни, обгърнати в мараня, напоена със смесените миризми на храна и тор. Преди пътешествията си може би щях да сбърча нос на такова място, но сега то не предизвикваше у мен нищо друго освен лека неприязън — през последната година сетивата ми бяха изтърпели и много по-лоши неща.

Посрещна ни човек, когото помнех от процеса срещу Ал Сорна, едър мъж в прости черни одежди, който носеше в яките си ръце окови. Не виждах голяма полза да протестирам, затова слязох от седлото и протегнах китки. Очаквах тъмничарят да проръмжи някакви заплахи, докато ми щраква гривните. Вместо това той ме поздрави с дълбок поклон, а на лицето му бе изписано уважение.

— Милорд, отдавна чаках да поговоря с вас лично... — Млъкна и вдигна оковите със смутено трепване. — Но не по този начин.

— Без оковите, Раулен — каза Хеврен на тъмничаря.

— Но той трябва да бъде отведен право при императрицата, почитаеми командире.

— Сигурността на императрицата е моя грижа. Ще доведе лорд Верниерс в килиите, когато му дойде времето.

Във вътрешността на двореца човек се ориентира лесно благодарение на простата му конструкция — всички коридори водят към центъра, откъдето управлява императорът, в случая, сега императрицата. Все пак прекомерната дължина на тези коридори дава предостатъчно време за размисъл или неловки разговори.

— Чудех се — подхвърлих на Хеврен — относно кончината на император Алуран...

— Той беше почти на осемдесет и ставаше все по-крехък с всеки ден — заяви троснато Хеврен. — Няма никаква мистерия или подозрение, което да човъркате, милорд.

— Ами завещанието му? — Беше традиция императорът, след като стане явно, че приближава края на властването му, да състави завещание, в което да хвали онези, които са му служили, и да предлага напътствия на приемника си.

— Твоето наследство беше щедро — каза Хеврен. — Земи на северния бряг, годишна рента и няколко редки тома от императорската библиотека. Но дали ще ти бъде позволено да ги задържиш...

— Не се интересувам от наследството си — казах. — Само от напътствията му към императрицата.

Хеврен вървя мълчаливо известно време и лицето му видимо помрачня, щом се доближихме до входа на тронната зала — големи махагонови врати, високи дващест стъпки.

— Те се състояха само от едно изречение — каза той. — „Откажи се от всякакъв разкош.“

— Хеврен. — Спрях, принуждавайки го да направи същото, а заобиколилите ни стражи изтеглиха наполовина мечовете си. Без да им обръщам внимание, пристъпих към командира и заговорих тихо и настойчиво. — Тя трябва да ме изслуша. Независимо дали съм осъден, или не. Трябва да чуе думите ми и думите на тази жена.

— Аз съм войник — заяви той и се обърна, докато разтваряха широко вратите пред нас. — Не съветник.

Остана на място и ми даде знак да продължа, а позата му беше по-скоро уважителна, отколкото заплашителна. Хвърлих поглед към Форнела, която стоеше и гледаше разкрилата се пред очите ни тронна зала с нескрит трепет.

— Тя иска само моята глава — казах ѝ. — След като я вземе, погрижи се да те изслуша.

Императорската тронна зала има формата на кръг, с дебели мраморни колони по края, които крепят големия купол. Няма други столове освен трона, разположен върху подиум в центъра. Подиумът се състои от плътни цилиндрични блокове с намаляващ диаметър, образувачи шест стъпала, на които стоят императорските съветници. Статусът на всеки съветник се бележи от мястото му на подиума; старшите военни офицери обикновено заемат най-долното стъпало, докато законодателите и учените могат да очакват да стоят на второто или третото. Аз бях уникален с това, че съм единственият имперски историк, изкачил се до четвъртото стъпало. Само Надеждата или хората, чиито съвети са най-високо ценени от императора, могат да очакват място на петото. Шестото винаги стои празно, като напомняне, че в крайна сметка владетелят на Алпиранската империя трябва да носи бремето на властта сам.

Очите ми се плъзнаха по съветниците и откриха някои познати лица, но всички те или не желяеха да срещнат погледа ми, или се взираха в мен с нескрита, макар и малко насилена ярост. Бях изненадан да видя двама съветници на петото стъпало, при това единият от тях войник. Хорон Нестер Еверен, главнокомандващ на имперските сили, открай време беше труден за разгадаване. Отчасти заради постоянното си мръщене, но през последните години бе станал още по-непроницаем заради силните изгаряния, понесени при последния щурм на Марбелис, така че сега лявата страна на лицето му беше обезобразена от челото

до шията. Отношението на другия човек на петото стъпало обаче бе много по-лесно различимо. Мерулин Нестер Велсус, имперски прокурор, никога не беше изпитвал особена любов към мен, нито пък аз към него. Винаги ми бе приличал на човек, който непрестанно търси чуждите слабости, сякаш за да потвърди собствената си безгранична способност да раздава правосъдие. Като видях новите дълбини на неговата враждебност, заключих, че положението ми е точно толкова тежко, колкото се опасявах.

Вниманието ми обаче веднага бе привлечено от жената на върха на подиума.

За последен път я бях видял в Линеш на връщане от Островите. Беше слязла по трапа на кея и се беше отдалечила съвсем сама, без да хвърли поглед назад. Не бяхме разменили и една-едничка дума по време на плаването и докато я гледах как ходи по палубата с лице, смръщено в постоянна и непоклатима злоба, се бях убедил, че помежду ни никога няма да има възможност за разбирателство. Аз бях загубил омразата си, но тя още подклаждаше своята. Именно в онзи момент взех решението си. Научното ми любопитство, разпалено наново от разказа на Ал Сорна, жадуваше за отговори на множеството мъчителни въпроси, които беше оставил той. Щях да се върна в двора, да предам на императора разказа си за събитията на Островите и да отпътувам с кораб за Обединеното кралство. С времето, разбира се, започнах да съжалявам за това прибързано взето решение. Макар че, като гледах сега императрица Емерен Първа, подозирах, че това не би имало голямо значение в настоящото ми положение.

Лицето ѝ беше вцепенено, а изящните ѝ черти — безстрастни, овладени и лишени от враждебност. Но тя не можеше да скрие чувствата в очите си. Начинът, по който те се впивах в мен и сякаш блестяха от очакване, ми подсказваше, че колкото и да се прави на безпристрастна, съдбата ми вече е решена.

— Чичо Верниерс! — При този радостен вик се сепнах и очите ми се стрелнаха към момчето, изприпкало иззад една колона. Ивелес беше пораснал през месеците, откакто го бях видял за последно, беше се издължил по начин, който говореше за ранно съзряване, макар че все още запазваше момчешкия си вид и дух. Втурна се към мен, без да обръща внимание на заобиколилите ме стражи, с по едно войниче във всяка ръка, и ме прегърна през кръста, взря се нагоре към мен с очи, които толкова приличаха на очите на баща му, че за миг загубих дар слово.

— Донесе ли ми нещо от северните земи? — попита той и продължи почти без забавяне: — Едни лоши хора дойдоха да убият мен и мама, само че единият стана добър и ни пусна, и Хеврен се би с тях, и вилата изгоря...

— Ивелес!

Императрицата се беше изправила, лицето ѝ все още бе овладяно, но само почти. Всички стражи бяха изтеглили мечовете си, с изключение на Хеврен, който приклекна, за да откопчи нежно ръцете на момчето от кръста ми. Лицето на Ивелес се напрегна в упорит отказ и той ме стисна още по-здраво.

— Успокой се, Ивелес — казах и сложих ръце на раменете му, за да го избутам нежно. — Съжалявам, но забравих за подаръка ти. Обаче нося история, която се надявам скоро да ти разкажа. Хайде сега, върви при майка си.

Момчето хвърли негодуващ поглед към Хеврен, а после се обърна, хукна към подиума и изприпка нагоре по стълбите до майка си. Като видях как тя го сграбчи в закрилническа прегръдка, без да откъсва очи от мен, осъзнах, че омразата ѝ поне отчасти се дължи на близостта между мен и сина ѝ. Императорът ме беше назначил за учител по имперска история на момчето и двамата бяхме прекарвали много часове заедно. Даже въпреки опитите ми да го разубедя то беше започнало да ме нарича „чичо“.

„Ти и татко бяхте като братя — казваше ми. — Значи ще си ми чичо. Така или иначе си нямам други чичовци.“

Императрицата погали момчето по косата и му каза тихо нещо.

— Ама аз искам да остана! — възропта то. Тонът на императрицата стана по-твърд и Ивелес се нацупи, преди да се отдалечи сърдито към задната част на подиума. Бързите му стъпки отекнаха в залата, докато отиваше да си потърси други развлечения.

Императрицата поседя мълчаливо известно време, гледаше ме със заучено безразличие, а после се обърна към Форнела и устата ѝ трепна от отвращение.

— Лорд Велсус — каза след миг на имперския прокурор. — Затворникът има право да чуе повдигнатите срещу него обвинения.

Велсус ѝ се поклони, после се обърна към мен и извади един свитък от дипломите на робата си.

— Лорд Верниерс Алише Сомерен, Имперски хроникьор и Първи сред учените, се обвинява в измяна — прочете той. — Нека се знае, че има достоверни свидетелства, че лорд Верниерс е заговорничил с имперския затворник Вейлин Ал Сорна, което е довело до освобождаването на последния и избягване на справедливото наказание за престъпленията му. Нека се знае също, че лорд Верниерс е заговорничил с агенти на чужда сила, а именно Воларианската империя, за да навреди на императрицата и нейния син Ивелес.

Така значи, не една лъжа, а две. Не мога да обясня леденото спокойствие, което ме обзе, също както все още не мога да си обясня хладнокръвието, което ми позволи да забия нож в основата на черепа на генерал Токрев. Може би просто има случаи, когато страхът става излишен.

— Достоверни свидетелства ли? — попитах.

Лорд Велсус премигна и заключих, че е очаквал някакви яростни протести и заявления за невинност, които без съмнение да заглуши с добре подготвено и театрално опровержение. Но се окопити бързо и махна на стражите на вратата.

— Въведете свидетелите.

„Очаквали са ме — осъзнах, докато чакахме. — Този капан е твърде добре подготвен.“

Въведоха свидетелката, млада жена с проста рокля. Видът ѝ беше типичен за северната империя, тъмна коса и кожа с маслинен оттенък, с изключение на няколко яркочервени ивици на шията. Тя явно беше уплашена от обстановката, стискаше ръце и държеше главата си наведена, погледна ме само за миг, преди да отклони очи.

— Кажете си името — заповяда лорд Велсус.

Жената се прокашля, преди да успее да заговори, в гласа ѝ имаше едва прикрит трепет.

— Джервия Месиелес.

— Това е името ви по съпруг, нали? — попита Велсус.

— Да, милорд.

— Кажете рожденото си име.

— Джервия Нестер Аруан.

— Аха. Баща ви е бившият губернатор на Линеш, нали?

— Да, милорд.

— Всъщност той беше управител на града по време на окупацията му от Убиеца на Надеждата. Окупация, която мнозина смятат, че е довела до епидемия от Червената ръка — самата вие едва не сте загинали от нея, не е ли тъй?

Ръцете на Джервия трепнаха и аз предположих, че тя потиска импулса да докосне белезите на шията си.

— Да, милорд.

— Обаче сте била спасена от намесата на Убиеца на Надеждата, който повикал лечителка от родната си страна. Така че би било справедливо да кажем, че баща ви се е чувствал задължен към него, нали?

Джервия затвори очи, вдигна глава и си пое дъх. Когато ги отвори пак и ме погледна, видях непогрешимото извинение в тях.

— Да, милорд — изрече тя мъчително, с глас на неопитна актриса.

— Говори се — продължи Велсус, — че баща ви е получил дар от Убиеца на Надеждата малко преди

арестуването му. Какъв беше той?

— Меч, милорд.

Имперският прокурор плъзна поглед по събралите се съветници и повдигна изненадано вежди.

— Той е приел в дар меча на Убиеца на Надеждата, същия меч, който е бил опетнен с божествената кръв на самия Надежда. Някой по-благороден по дух човек навярно би сметнал подобен дар за непоносимо бреме върху честта си, но като се има предвид неспособността на баща ви да защити своя град и фактът, че не е прибегнал към почтен изход след поражението, това едва ли е изненадващо. Кажете, имаше ли нещо необичайно в този меч?

Джервия си пое още един пресеклив дъх.

— Да, милорд. Върху острието имаше странни знаци и понякога... понякога татко го вадеше нощем, когато си мислеше, че никой не може да го види. Вадеше меча и острието засияваше със странен бял огън. То... правеше нещо с баща ми, промени го някак си...

Тя се запъна, когато избухнах в смях, и лицето ѝ изведнъж пребледня като платно.

— Извинете ме, почитаема — казах. — Моля, продължавайте.

Велсус се въртна срещу мен с изкривено от гняв лице и ме посочи обвинително с пръст.

— Вижте хубавичко веселието на този човек, уважаеми лордове! Вижте го как се наслаждава на собственото си злодейство!

Обърна се пак към Джервия и се успокои с усилие, което ме накара да заподозра, че това не е изцяло театър.

— Виждали сте този човек и преди, нали?

— Аз... — Тя сведе поглед към стиснатите си ръце, които сега бяха бели и трепереха. — Да... Да, той дойде да види татко в нощта преди да доведат в града Убиеца на Надеждата.

— И вие станяхте свидетелка на срещата им?

— Да, милорд. Не трябваше, но знаех едно скришно местенце в кабинета на татко, откъдето можех да

подслушвам срещите му. Разбирате ли, тревожих се. Мечът го беше променил много и се чудех какво би могъл да направи при завръщането на Убиеца на Надеждата. Лорд Верниерс много се ядоса, нарече татко предател и каза, че ще накара императора да прати стражи да го арестуват... Но татко му показа меча и той млъкна. Татко каза, че с този меч Убиеца на Надеждата със сигурност ще надделеe в двубоя на Островите и че ако лорд Верниерс не възрази срещу използването му, ще получи голяма награда.

— Разбирам. И каква беше тази награда?

— Знание. Убиецът на Надеждата щеше да му разкаже историята на живота си и причините на лудия крал Янус да започне войната.

— Щедра награда, наистина, която би била скъпоценна за всеки историк.

Велсус се обърна към мен. Целият му вид излъчваше непоклатимата съсредоточеност на леопард, който се взира в приклещена натясно жертва.

— Вие придружаваште имперския затворник до Мелденейските острови, нали?

— По заповед на императора — отвърнах.

— Така е, но също така, доколкото си спомням, по ваше искане. И по време на това пътуване варваринът спази ли своята част от сделката? Разказа ли ви жалката си история?

— Разкри ми нещо, което смятам за частично вярна интерпретация на неговата роля в събитията.

— И вие му дадохте меча.

— Губернатор Аруан му даде меча. Просто оръжие без особени белези, мога да отбележа.

Велсус махна пренебрежително с ръка.

— Северняците са известни със способността си да прикриват своята магия. А при пристигането си в мелденейската столица, след като сте получили наградата си, не се ли почувствахте задължен да предупредите противника на Убиеца на Надеждата, че се изправя срещу човек, придобил неуязвимост с неестествени средства? И не

си ли гарантирахте по този начин, че Убиеца на Надеждата ще надделее в двубоя, който по всеобщо признание е продължил не повече от секунда, лишавайки по този начин нашата убита Надежда от всякакво възмездие?

— Нямахте за какво да го предупреждавам. — Хвърлих поглед към Джервия, която беше свела глава. — Не знам с какви заплахи сте принудили тази жена да лъже. И се натъзвавам, като я виждам да страда заради мен. Но ако Ал Сорна е бил направен непобедим в онзи ден, това не се дължи на нещо толкова банално като мечата му.

Велсус слезе по стъпалата с премерена решимост и тръгна към мен.

— Вижте го как се гърчи на кукичката, уважаеми лордове. Вижте го как се извива и сипе нови лъжи. Този злодей, избран и издигнат до високо положение от благоволенieto на императора, и все пак склонен да се продаде като най-евтината курва срещу думите на един дивак. Ако това беше единственото му престъпление, може би щеше да е простимо, след понасяне на съответното наказание, разбира се, защото всички хора са слаби и податливи на изкушение. Само че, уважаеми лордове, оказва се, че тази твар има още по-голямо престъпление, за което да отговаря.

Той се обърна пак към подиума, но поспря, за да отпрати Джервия с няколко резки думи. Тя вдигна поглед към мен, докато стражите я извеждаха, сълзите ѝ се лееха неудържимо, докато оформи само с устни думите: „Баща ми“, а в очите ѝ блестеше молба за разбиране. Отвърнах ѝ с най-леко кимване, даже съумях да се усмихна едва-едва, преди да я изведат от тронната зала.

— Смирено призовавам императрица Емерен Първа — обяви напевно Велсус и се поклони ниско пред подиума. — Която благосклонно се съгласи да свидетелства по този въпрос.

Императрицата изчака малко, преди да стане — действие, което изискваше от всички присъстващи да коленичат. Аз се смъкнах покорно на едно коляно и дадох

знак на Форнела да последва примера ми. Това беше част от етикета, която не можехме да си позволим да пренебрегнем — неуважението към императорската особа се наказва с незабавна смърт.

Забелязах как очите на императрицата се задържаха върху Форнела, а също и краткия миг на пресметливост, преди да се извърне. „Дребна пречка в замисъла ѝ — реших. — Нежелано усложнение.“

— Както всички тук знаят — започна императрицата, — скоро след моето Избиране беше извършено покушение срещу живота ми и живота на моя син. Много верни и обични слуги загинаха при това нападение, а ние със сина ми избегнахме смъртта само на косъм. Нападателите бяха воларианка и служител на същата фанатична еретична секта, към която принадлежи самият Убиец на Надеждата. По време на това тежко изпитание ми стана ясно, че тези убийци разполагат с подробна информация за дома ми, защото как иначе биха могли да проникнат в него с такава лекота? Преди да бъда спасена от храбрата намеса на командир Хеврен, жената ми заговори. — Тя вдигна ръка и ме посочи с пръст, ясно и непоколебимо. — Назова този мъж като източник на информацията си. Явно той е искал да знам за неговото участие, както подобава на човек, затънал в ревност и омраза.

Срещнах погледа ѝ и видях само триумф. „Обични императоре — помислих си. — Какво направи с нас?“

Въздъгнах и станах, без да откъсвам очи от нейните, отказах да извърна взор даже когато острието на меча на Хеврен се притисна към врата ми. То спря, когато императрицата вдигна ръка.

— Няма да спестя процеса на този изменник — каза тя. — Нашият народ заслужава истина и съблюдаване на закона.

— Щом възнамерявате да ме убиете — казах, — направете го и ми спестете този фарсов процес. Моля ви само преди това да изслушате разказа ми за конфликта в Обединеното кралство, който ще бъде потвърден от тази

жена, защото той е от съдбовно значение за нашата империя.

Усмивката бе едва доловима, само леко извиване на свършените ѝ устни, но в онзи миг аз съзрях в нея жена, която вкуса може би най-сладкия момент в живота си.

— Лорд Верниерс, вече слушах предостатъчно от вас.

1. ВЕЙЛИН

Както и преди, първото, което забеляза, беше промяната във въздуха, серният дъх на планинския връх се смени с нещо много по-сладко. Влажният студ също бе изчезнал, превърнат в топла слънчева милувка, подправена с лекия полъх на летен ветреца. Но този път звуците бяха различни, не шумолене на горски листак или птича песен, а шумът на множество работещи хора. Земята под камъка на спомените също се беше променила, дяланата скала бе заместена от гладки плочи наскоро издялан мрамор. Вейлин вдигна очи и видя, че вече не стои на планинския връх, а на издигнатата платформа в центъра на новопостроен град.

Навсякъде мъже работеха по скелета, теглеха въжета или дялаха камък, впрягове високи коне теглеха каруци, натоварени с блокове гранит и мрамор. Въздухът бе изпълнен с виковете и песните на работниците, а липсата на плющящи камшици и вериги бе ясен признак, че тези хора не са роби. Всички изглеждаха доволни от работата си. Очите му се спряха върху най-високата постройка, тясна правоъгълна кула, висока близо петдесет стъпки, чиито стени бяха опасани със скелета, но той виждаше червения мрамор и сивия гранит отдолу. Погледът му се премести на друга близка сграда, с готови стени, но все още недовършен покрив. Тя беше доста внушителна, по-голяма от всички около нея. Един каменоделец висеше в примка над трегера и длетото му оставяше върху камъка редица символи, чийто смисъл някога му беше обяснил брат Харлик: библиотека.

— Разрушеният град — рече той на глас и един поглед към пейзажа на юг го потвърди. Вековете могат да заличат един град, но не и планините.

— Да. — Ерлин стоеше наблизко, пъхнал ръце в плаща си, и гледаше една висока фигура, застанала недалеч от тях, която беше свела глава и четеше разгънат свитък. — И човекът, който го е построил.

Мъжът вдигна очи от свитъка и Вейлин се приближи да огледа лицето му. Някак си знаеше какво ще види. Мъжът беше брадат, с високо чело, макар и не толкова стар и сбръчкан, колкото го изобразяваше по-късно неговата статуя, по-млад даже от рисунката в пещерата на Вълчия народ. Но все пак, докато оглеждаше с присвити очи новия град, в изражението му имаше сериозност, която от време на време преминаваше в сподавено недоволство.

„Какво ли не му харесва в едно такова постижение?“, зачуди се Вейлин.

— Той кралят на това място ли е? — обърна се Вейлин към Ерлин.

— Съмнявам се, че тази дума има някакво значение тук.

Вейлин посочи към работниците.

— Тези хора обаче изпълняват заповедите му.

— И изглежда, че го правят с радост, не мислиш ли? Аз виждам само каквото ми показва камъкът, братко. Но не съм забелязал нищо, което да сочи, че този човек командва чрез страх или със силата на оръжието. Огледай целия град и няма да видиш нито един меч.

Чу се глас, който накара брадатия да се обърне и зъбите му изведнъж блеснаха в усмивка, когато при него дотича една млада жена. Още веднъж Вейлин не се изненада да забележи приликата ѝ с жената от пещерните рисунки: зелени очи и тъмна коса. Двамата с брадатия се прегърнаха и пръстите им се сплетоха с несъзнателна интимност, когато се целунаха. Тя се отдръпна със смях, обърна се и протегна ръка да посочи нещо, бърбеше думи, които Вейлин не можеше да разбере, макар че тонът ѝ беше игрив, даже весел. Пред погледите им се появи теснолик младеж, който се приближи до двамата и се усмихна сковано, неохотно. Различаваше се малко от фигурата, изобразена в пещерата — беше по-млад и без онази язвителна извивка на устните, но все пак можеше да бъде разпознат. Жената се засмя и посегна да го дръпне понаблизо, а после го представи на брадатия, който пренебрегна протегнатата ръка на младежа и вместо това го сграбчи в прегръдка.

— Те са брат и сестра — осъзна Вейлин, докато местеше поглед между жената и младежа.

— Така мисля — рече Ерлин. — Това е първият път, когато тримата са заедно. Но съвсем не последният.

Внезапно споменът се смени, сградите и хората изчезнаха в завихрилата се около тях мъгла, все едно двамата стояха в центъра на вихрушка, макар че нямаше усещане за вятър. Скоро вихрушката се забави и мъглата отново се сля в град, но сега всички сгради бяха завършени. Пролетта беше дошла и въздухът бе свеж, а градът гъмжеше от хора: родители с деца, влюбени, разхождащи се ръка за ръка. Сякаш отвсякъде се лееше музика, мъж с нещо като арфа пееше на един покрив наблизо, група певци на няколко пресечки по-нататък също свиреха и пееха. Навсякъде имаше хора, увлечени в оживени разговори, жестикулираха и спореха.

— Събери повече от един философ на едно място и ще породиш спор — отбеляза Ерлин. — Истина, която съм виждал да се потвърждава по целия свят. Всъщност веднъж видях един да спори със себе си и накрая нещата доста задебеляха. — Той отиде до края на издигнатата платформа и описа широк кръг с ръка. — Мисля, че затова той е построил това място. Рай за мислители, творци, учени. През всичките си пътувания не съм виждал град като този.

Гневен глас привлече вниманието на Вейлин към приближаващата се тъмнокоса жена, която крачеше пред брадатия и размахваше ръце в недвусмислени отрицателни жестове. Брат ѝ ги следваше на известно разстояние. Всички бяха по-възрастни отпреди, макар и вероятно само с няколко години. Свенливостта на по-младия, изглежда, бе изчезнала, отегченото веселие върху лицето му бе отзвук на онова, което щеше да бъде изобразено по-късно на стената на пещерата.

Жената отиде до камъка на спомените и сега Вейлин видя, че той има близък, със същата форма, но не и цвят, защото този беше черен, а по повърхността му нямаше никакви дефекти или жилки. „Нещо черно“, спомни си Вейлин дълбокото безпокойство на Мъдрият мечок.

Жената спря, вгледа се в черния камък и върху лицето ѝ за миг се изписа объркване. Тя се обърна към брадатия, посочи камъка и повиши глас. Той въздъхна и отиде да застане срещу нея, камъкът бе между тях. Брадатият заговори тихо, но думите му бяха не по-малко уверени от нейните и в тях се долавяше непогрешима нотка на отказ. Жената се разбесня, красивите ѝ черти се разкривиха от гняв. Поуспокои се, когато брат ѝ излезе напред и пристъпи към камъка — Вейлин забеляза, че си държи ръцете зад гърба. Каза нещо, като свиваше

рамене, а сестра му изглеждаше раздразнена от явната му липса на загриженост. Накрая вдигна ръце и възкликна гневно, след което се отдалечи.

Брат ѝ и брадатият се спогледаха, но не казаха нищо повече. След кратка пауза брадатият протегна ръка към камъка и я задържа над гладката му повърхност. Вейлин видя как върховете на пръстите му потръпнаха. По-младият заговори — само няколко кратки думи, — но цялото веселие беше изчезнало от лицето му и тонът му бе остър, почти заповеден.

Брадатият се поколеба и като че ли по лицето му пробяга гняв. После се засмя, дръпна ръката си, потупа младежа по рамото и се отдалечи със спокойна крачка. Спусна се по стъпалата до улицата и тръгна през тълпата, като си разменяше добродушни поздравии с хората. По всички лица наоколо бяха изписани дълбоко уважение и обич.

Младежът го гледаше как се отдалечава, а после пак се обърна към камъка и се погали по брадичката, бърчеше замислено чело. След малко лицето му се разведри и той си тръгна, но поспря, щом стигна стъпалата. Гърбът му се изпъна сякаш в отговор на някакъв нечут сигнал за тревога, той се извъртя и очите му се плъзнаха по платформата и се спряха на Вейлин.

— Той ме вижда — каза Вейлин.

— Да — потвърди Ерлин. — Винаги съм се чудил какво го е накарало да се спре в този момент. Надявам се, че сега следващите му думи ще придобият някакъв смисъл.

Младежът тръгна бавно напред. На лицето му бе изписано предпазливо смайване. Стигна на няколко стъпки от Вейлин и спря. Посегна, сякаш за да докосне плаща му, но пръстите му минаха през него като през мъгла. Той се отдръпна леко и устните му се помъчиха да изрекат въпрос на език, който не му беше роден.

— Ти... имаш... име? — попита той на езика на Кралството, със силен акцент, но все пак разбираемо.

— Имам много — отвърна Вейлин. — Макар да подозирам, че ме познаваш само под едно от тях.

Челото на младежа се сбърчи озадачено.

— Аз... Лионен — каза той. — Виждал теб... преди. — Почука се с пръст по слепоочието. — Насън... Наяве... Чувал твой език...

Научил го.

— Ти имаш ясновидска дарба — каза Вейлин и поясни в отговор на ново объркано мръщение: — Ти... виждаш какво предстои.

— Понякога... Понякога то... променя. Ти винаги еднакъв. — Погледът му се насочи към черния камък. — И това също.

— Какво е то?

Лицето на Лионен се напрегна и Вейлин осъзна, че той търси думи да опише нещо, което и сам не разбира напълно.

— Кутия — каза накрая. — Кутия, пълна... с всичко и нищо.

— Сестра ти се страхува от него.

Лионен кимна.

— Есара вижда голяма опасност в това. А неин съпруг — голяма... полза.

— Ами ти?

— Аз вижда него и теб. — Погледът му се плъзна към Ерлин. — И него... Но той не е той, когато го докосва.

Намръщи се, обърна се към града, сега окъпан в бледооранжево сияние, понеже слънцето започваше да се спуска зад планините на запад, и каза:

— Във вашето време... това място го няма, нали?

— Да. Разрушено е преди много векове.

Лионен въздъхна тъжно.

— Аз... се надявах, че видял погрешно. — Пое си дъх и се изправи. — Ако... те видя отново. Донесеш... радостни думи.

— Чакай. — Вейлин посегна към Лионен, който понечи да се отдалечи, но разбира се, ръката му не го хвана. — Ти имаш знание, което ми е нужно. Изправени сме пред голяма опасност...

— Знам — отвърна Лионен и сви рамене. — Аз също... изправен пред опасност.

Вейлин зърна лицето му, преди споменът да се разпадне отново: полуусмивката му се върна за миг, преди да бъде погълната от завихрилата се мъгла.

— Какво искаше да каже той? — обърна се Вейлин към Ерлин.

— Де да знаех, братко — отговори древният мъж. — Подозирам, че вече сме преминали далеч отвъд границите на моето познание.

Този път вихърът се вплътни в сцена на хаос. Градът около тях гореше и се разпадаше сред писъците на хиляди страдащи хора.

Вейлин се приведе инстинктивно, когато гръмовен трус разклати камъка под нозете им, и погледът му моментално се насочи към кулата, издигаща се висока и прекрасна в нощното небе, но само за миг. Земята се разтреса отново и кулата рухна, каменната ѝ снага се огъна като лък, докато тя се сригваше на земята, за да смачка къщите в подножието си в хаос от хвърчащи камъни и огън.

Вейлин отиде до ръба на платформата и се закова в шок от ужасите, разиграващи се под него. Една жена залиташе по улиците с обезглавено дете в ръцете си и безумно лице. Някакъв пълен мъж с дълга роба претича покрай нея, като пицеше от страх, но само секунди по-късно беше застигнат и съсечен от група мъже с червени брони, които се смееха злорадо, докато мечовете им се издигаха и спускаха в радостен бяс.

Очите на Вейлин шареха по загиващия град и откриваха навсякъде касапница и мъчения. В ума му изникнаха думите на Села отпреди години: „Живеели в мир поколения наред и нямали никакви воители, затова когато бурята ги връхлетяла, се оказали беззащитни.“

Всичко това продължи час или повече, градът се рушеше и жителите му гинеха. Мъжете с червени брони бяха изобретателни в жестокостта си, наслаждаваха се на писъците на изнасилваните и одираните живи, макар че с изключение на смеха си бяха безмълвни убийци и вършеха кървавото си дело, без да разменят нито дума.

— Какви са тези? — попита шепнешком Вейлин.

— След време хората, изградили Воларианската империя, ще ги нарекат дермоси — каза Ерлин, — въобразявайки си, че са рожба на някаква огнена преизподня. Когато приключат тук, те ще прекосят океана, за да нападнат всяко място, където открият да живеят хора, създавайки по този начин легенди и богове. — Ерлин посочи към нещо в забулените с дим улици долу. — Зверствата им ще продължат, докато не загине онзи, който ги командва.

Фигурата се движеше сред касапницата, сякаш без да я забелязва, прекрачваше трупове и газеше в локвите кръв със спокойна, невъзмутима крачка. Мъжете в червено се отдръпваха при приближаването му, не от уважение, защото не се кланяха, нито пък му отдаваха почит другояче, а като в отговор на неизречена заповед. След като той отминеше, се връщаха към кошмарните си забавления, без дори да погледнат подире му. Когато мъжът се приближи до стъпалата

на платформата, лицето му се видя по-ясно. Той спря, за да се взре нагоре, и челото му сега бе толкова сбръчкано, че изглеждаше като покрито с белези, а светлината на хиляди огънове трепкаше по побелялата му брада.

Мъжът направи гримаса и започна да се катери. Краката му бяха сковани, а гърбът — превит от усилието. Когато стигна до платформата, спря и изпъшка от умора, после хвърли поглед към хаоса долу. Изражението върху състареното му лице беше твърде добре познато на Вейлин. „Онзи, който ги командва“, помисли си той, като видя жадната злоба, изкривила чертите на брадатия.

— Той го е направил — каза Вейлин. — Унищожил е собствения си град.

— И много други неща покрай него — каза Ерлин, докато брадатият отиде до центъра на платформата, спря пред черния каменен блок и се взря надолу към безличната му повърхност. Постоя там известно време, докато писъците и последният гръмовен тътен на разрушението не заглъхнаха и не остана само ревът на пламъците.

Брадатият вдигна лице към нощното небе, със затворени очи, и протегна ръка към камъка. Сега злобата му като че ли бе изчезнала и беше останала само дълбока умора, която Вейлин намери почти достойна за съжаление. Докато по-рано ръката му бе треперила, сега се тресеше неудържимо, а устата му зейна в безмълвен писък...

Внезапно мъжът се извъртя от камъка с вик. Гърдите му се издуваха, а на лицето му беше изписана ярост и още нещо, което Вейлин познаваше добре: потръпващата маска на горделив мъж, който не иска да признае собственото си поражение.

Мъже с червени брони се изкачиха на бегом по стъпалата, понесли няколко дълги греди. Брадатият се отдръпна от черния камък, когато слугите му се приближиха. Те наместиха гредите под широкия гъбообразен връх на камъка, вдигнаха го, сякаш без да ги е грижа за тежестта му, спуснаха се по стъпалата и поеха през задръстените от трупове улици долу.

Брадатият се задържа още малко, оглеждаше платформата с присвити очи. На устните му играеше слаба усмивка, а в очите му имаше бледа искрица на веселие. „Той знае, че виждам това“, реши Вейлин и смразяващият хлад на осъзнаването пробяга през него. Той видя как злобата се върна върху лицето на брадатия, но усмивката му

остана. Онзи се обърна и се спусна по стълбите, без да поглежда назад. „Нищо повече от голяма каменна глава, чакаща столетията да я превърнат в прах... Съюзника.“

— Знаеше ли?

— Имах подозрения. — Ерлин вдигна ръка към камъка на спомените. — Но тези спомени са толкова древни. Оттогава са минали множество поколения, хиляди кралства са се въздигали и рухвали, пораждайки безчет мистерии.

— Лионен каза, че ти ще докоснеш черния камък — настоя Вейлин. — Но и че няма да си ти. Какво имаше предвид?

— Според мен искаше да каже, че имаме много неща, върху които да мислим. — Ерлин протегна другата си ръка към Вейлин. — Тук няма да стане нищо повече, макар че веднъж чаках близо месец, за да се уверя. Ако останеш достатъчно дълго, може би ще видиш идването на лонаките.

Вейлин въздъхна, хвърли последен поглед към все още димящите руини и понечи да хване ръката на Ерлин, но се дръпна стреснато, когато тя се превърна в прах, преди да я е уловил. Вихърът ги връхлетя отново и отнесе безсмъртния. Във фучащия прах сега като че ли имаше повече ярост, цветовете се меняха, спиралата на хаоса се носеше в по-сложен танц. Той утихна също толкова бързо, колкото се бе появил, разкривайки планинския връх над селището на ларетите. Само че сега Вейлин беше сам и беше нощ, а облаците над него приличаха на кипящ оранжев покров в сиянието на огнените планини, които като че ли бушуваха по-ярко отпреди — очите му различаха поток разтопена скала сред огъня и дима и лек трус пробяга през камъка под нозете му.

— Е — каза един глас. — Имаш ли радостни вести за мен?

Лионен крачеше към него. Беше по-стар, дългата му коса почти бяла, лицето му все още слабо, но и сбръчкано. Спря на няколко крачки от Вейлин и се намръщи, докато го оглеждаше. — Аха. За теб са минали само броени мигове, нали?

Вейлин кимна.

— Моят приятел...

— Този спомен не е за него. — Лионен се обърна и простря ръка към селището. — Тъкмо се канех да вечерям. Ще се присъединиш ли към мен?

— Вече говориш по-добре моя език — отбеляза Вейлин, докато го следваше. Забеляза, че всички къщи са тихи и в прозорците им няма никаква светлинка.

— Разполагах с много години да го уча. Научих и още няколко, макар че този ми е любим. Не се лее толкова плавно като сеордския, но е по-поетичен и функционален от воларианския. — Лионен спря до вратата на къщата си и покани с жест Вейлин да влезе преди него.

Въздухът вътре бе топъл, а стаята — оскъдно обзаведена, с ниско дървено легло и някакви свитъци, струпани на купчина в ъгъла. Над огъня къкреше котле, парата и димът излизаха през тесен отвор в покрива.

— Бих ти предложил яхния — каза Лионен, като се настани край огъня. — Но това ще е излишен жест.

— Мога да усещам — каза Вейлин, — но не и да докосвам. Защо?

— Камъкът улавя мястото и времето, обаче те са неизменни. Както и разговорът ни. Той вече се е случил, макар и за двама ни да изглежда, че се случва сега. Станалото не може да се промени, затова не можеш да го докоснеш. Промяната принадлежи на бъдещето.

Вдигна капака на котлето и опита яхнията с една лъжица.

— Пъдпъдък с мащерка и гъби — каза. — Жалко, че не можеш да ядеш. Отне ми доста време да усъвършенствам рецептата.

— Откога си тук?

— От петнайсет години, откакто построих този миниатюрен град. Тогава си имах другари.

— Какво стана с тях?

— Някои си тръгнаха, отегчени от моето бездействие. Други се разочароваха от уроците ми и потърсиха мъдрост другаде. Останалите сам ги отпратих. Напоследък намирам младите за досадни — винаги са прекалено ревностни.

— Камъкът отвън — ти си го издялал и си го напълнил със спомените си.

— И нещо повече. Камъните не са само хранилища на памет. А също така средство за комуникация, всеки от тях е свързан с другия.

Полезно нововъведение за цивилизация, проснала се над половината свят.

— И всичко това е било погубено от съпруга на сестра ти?

— Да. Докато аз бродех по леда в търсене на невъзможното, той имаше наум нещо друго.

Вейлин си спомни пещерните рисунки, тримата посетители, които стават двама.

— Сестра ти е умряла, за да спаси хората от ледовете. Донесли сте им болест, а тя ги е изцерила, макар че това ѝ е струвало живота.

— Тя беше лечителка. Смяташе го за свой дълг, макар че ние я умолявахме да спре.

— Това ли го е променило? Накарало го е да мрази съграденото от него?

— Смъртта на Есара може да е потопила душата му в мрак, но аз подозирам, че е направил първите си стъпки към онова, което е сега, много по-рано. Беше заради разочарованието, разбираш ли, постоянното неудовлетворение. Той така се стараеше да създаде своя идеален свят, цивилизация, която ще издигне човечеството до нещо по-велико. Но хората са си хора, в каквито и удобства да живеят. Лъжат, враждуват, предават се взаимно и колкото и да им даваш, винаги искат още. Без влиянието на сестра ми му беше все по-трудно да продължава да дава, да води хората с надеждата, че един ден те ще осъществят великата му мечта. И тъй като те се оказаха недостойни за сътворения от него свят, той реши да унищожи всичко.

Лионен взе една купичка и започна да я пълни с яхния. По аромата Вейлин прецени, че мъжът има всички основания да харесва рецептата си.

— Кажи ми — рече Лионен, като се настани удобно с купичката в ръка, — еорилката намери ли камъка, който оставих за нея?

Вейлин си спомни разказа на Мъдрост за пътуването ѝ до Разрушения град и срещата ѝ със сянката на Нерсус Сил Нин.

— Да, с помощта на една сляпа жена, която притежавала същата дарба като теб.

— А, сляпата жена. — Лионен се усмихна нежно, докато се хранеше. — Често съм я зървал във виденията си, но никога не съм говорил с нея. Беше такава хубавелка на младини, много би ми се искало да я срещна.

— Ти си направил камъка, който е дал името на Мъдрост — каза Вейлин. — Знаел си, че един ден тя ще го открие.

— Видението се променя. Понякога тя го намира, понякога не. Подозирам, че сляпата жена е съзряла нуждата да даде лек тласък на съдбата. След завръщането си от леда отидох в града и заварих отдавна изгнили трупове и разруха — картина, която моята дарба никога не ми бе разкрила, защото тя винаги насочваше зора ми към далечното бъдеще. Черния камък го нямаше, а камъкът на спомените лежеше разбит, макар да съумях да извлека от отломките достатъчно знание, за да разбера кой го е направил. Прекарах години сред руините, потънал в скръб, като се разсейвах с изучаване на езика и познанията, разкривани ми от моята дарба. Един ден тя ми прати видение на еорилката, която държеше идеално квадратен камък, изработен от същия материал като камъка на спомените. Само че в разрушения град такъв артефакт не съществуваше, затова аз го направих. Създадох наново камъка на спомените: дяхах близо година, докато се получи просто един малък куб, и влях в него всичкото знание, разкрито от дарбата ми. Надявам се, че то я направило щастлива.

— Направило я е... много полезна за народа си, както и за моя. За което ти благодаря.

Лионен сви любезно рамене и се върна към яденето си.

— Какво си търсил? — попита Вейлин, когато мълчанието се проточи. — Тогава, на леда, където си отнесъл тялото на сестра си?

— Една легенда. Знам, че за теб моят народ е само малко повече от мит, но в наше време ние също си имаме предания, стари песни от дните, когато земята е била млада. Виждал съм много неща, които намекват, че този свят е много по-стар, отколкото можем да си представим, и майка на безброй чудеса. Аз тръгнах да търся едно от тях, създание, което хората от твоето време биха нарекли бог. За него се твърдеше, че имал силата да възкресява мъртвите.

Погледът му стана отнесен и той продължи да яде мълчаливо. Вейлин се зачуди дали тази среща е толкова позната на Лионен, че вече му е дошло до гуша от повтарянето ѝ. Хрумна му, че неговата дарба всъщност е проклятие: изпълва ума му с видения за едно далечно бъдеще, което обаче крие ужасна истина, лишавайки от смисъл собственото му време.

Още един трус разлюля земята, този път по-силен. Той накара кепенците на прозорците да затракат и изтръгна Лионен от мълчанието му. Мъжът огреба последната яхния от купичката и стана да я изнесе навън. Вейлин го последва и го завари да я връзва на едно въже, опънато между две колиби.

— Пътят до реката долу е дълъг — каза той. — Вятърът ще я изжули до чисто. Не че има кой знае какъв смисъл, но винаги съм смятал, че навиците се нарушават трудно.

— Намери ли го? — попита Вейлин. — Бога от легендата?

Погледът на Лионен се премести върху нещо зад рамото на Вейлин.

— Мисля, че знаеш какво открих, о, Сяно на гарвана.

Той знаеше какво ще види, макар че този път животното не изръмжа и се бе приближило тихо. Не беше толкова едро като преди, раменете му бяха на нивото на кръста на Вейлин, макар той отдавна да подозираше, че то може да приема каквато големина си избере.

Вълкът дотича при него, привел нос към земята. Душеше камъка в нозете му, което му напомни как Белег търсеше някаква миризма.

— Той може да те помирише, макар че си само ехо, пратено от бъдните времена — каза Лионен. — Изглежда, иска да е в състояние да те намери отново.

Вълкът клекна, изплезил дългия си розов език и се прозя. Зелените му очи гледаха Вейлин с кротка привързаност.

— Той те е последвал от леда? — попита Вейлин.

— Да. Намерих го толкова далеч на север, че подозирам, че стоях на самия връх на света. Тогава той беше по-голям, съответстваше до сантиметър на бога, който очаквах да открия. Приблужи се, подуши тялото на Есара и смъкна със зъби плащаницата от лицето ѝ. За един безумен миг си помислих, че ще я изяде, но вместо това той я близна по лицето, само веднъж... И аз чух гласа ѝ.

Лицето на Лионен помрачня и той пое обратно към камъка на спомените. Вейлин го последва, вълкът подтичваше редом с него.

— Ти имаш още въпроси — каза Лионен. — Моля те, задавай ги бързо. Времето ни изтича.

— Черният камък — каза Вейлин. — Какво представлява? Защо той го отнесе?

— Казах ти, кутия е. Кутия, която отворихме заедно, и този свят е резултатът от нея.

— Ти каза, че Ерлин ще го докосне, но няма да е той, когато го прави. Какво имаше предвид?

— Древният човек ти каза, че за малко не е бил обладан преди, когато стигнал близо до смъртта и докоснал Отвъдното. Знаеш, че Съюзника използва други твари, за да сее хаос по света, пленени души, които са били покварени и извратени, за да служат на неговата цел. Защо мислиш, че не е пратил някоя от тях да открадне тялото на Ерлин?

Лионен спря до камъка и се усмихна малко тъжно.

— Последният, издялан някога, дело на собствената ми ръка. Самият камък се добива в един-единствен рудник, дълбоко в планините на мястото, което вие наричате Северните предели. Там намерихме и черния камък, само едно грамадно парче с много причудливи свойства. Негова беше идеята да го издяламе, разбира се, макар че сестра ми възразяваше. „Такава сила не бива да се дава в човешки ръце“, каза тя. А той се засмя и я прегърна с думите: „Всяка сила трябва да е в човешки ръце, любов моя. Че как иначе можем да възвисим човечеството?“

— Сила — каза Вейлин. — Тя го е привличала.

— Както трупът привлича лешояди. А каква по-голяма сила от тази да можеш да победиш самата смърт? — Сега в думите на Лионен имаше тежест, а в очите му — мрачна сериозност, чието значение бе съвсем ясно.

— Няма да направя това — заяви Вейлин.

— Тогава гледай как светът ти загива, както аз гледах моя. Земята около нас е гола, на мили и мили околоръст. Тук-там има оцелели малки селца, няколко градчета, преживяли някак си бурята — вниманието на онези, които те нарекоха дермоси. С времето те ще се разраснат, ще изградят кралство, а по-късно и империя, ще забравят легендите си и ще узреят за неговата цел поради безкрайната си алчност. Защото сега той чака. Усещам го как се свива в Отвъдното и крои планове. Още не е достатъчно силен да ме плени, когато минавам, макар да не се съмнявам, че ще опита.

— Ти си го убил — каза Вейлин. — Ти си причината той да е в Отвъдното.

— Че как иначе щях да събера последователи в такива голи земи? С помощта на вълка издирих онези, които можеха да ми помогнат, група храбри воители и хора с почти непонятни за тях самите дарби, всички те скърбящи по семейства или любими, загубени при зверските му нападения. След време воларианците ще ги нарекат Пазителите. Ние заедно го убихме.

Лионен посочи камъка и хвърли неспокоен поглед на изток, когато земята се разтресе отново.

— Време е.

— Нещо ще се случи — каза Вейлин.

— Отдавна обещан край. — Лионен се обърна към огнените планини и Вейлин видя как сиянието им става още по-ярко. Пелената от облаци над тях вече бе обагрена в тъмночервено. — Едно изригване на петдесет мили оттук ще изхвърли облак от нажежена пепел, който ще се спусне връз тази планина по-бързо, отколкото би могъл да тича човек. Пепелта ще се слегне и ще скрие това място от очите човешки за столетия, макар че накрая стихииите ще го оголят, заедно с моите кости. Единственото видение за собственото ми време, което някога ми е било позволено: моята смърт.

— Видял ли си бъдещето ми? — попита Вейлин. — Видял ли си какво ще стане с народа ми?

Лионен хвърли поглед през рамо и се усмихна. В усмивката му имаше искрено съжаление, голяма симпатия и никаква ирония.

— Видях достатъчно, за да те съжалявам, Сяно на гарвана. — Обърна се пак към огнените планини и земята се разтресе още веднъж, толкова силно, че го накара да залитне.

— Трябва да убиеш неговите създания — каза той. — Улови ги в крадените им тела и ги убий. Когато остане без оръдия на този свят, нуждата му да действа ще бъде още по-силна, а съблазънта от силата — неустоима. Черният камък се намира на една арена във Волар. Когато всичко свърши, заведи го там. Докоснеш ли го веднъж, той дава. Докоснеш ли го втори път, взема.

От изток долетя титаничен грохот, придружен от мощно изригване на лава, която заваля като огнен фонтан, преди да потече по склоновете на породилата я планина. Планинският връх се разтресе и Лионен падна на колене. Небето над тях почерня, когато сиянието на

огнената планина помръкна, гъст дим блъвна от разцепения ѝ връх и се понесе надолу по склоновете с невъзможна бързина.

Вълкът зави тихо, но настойчиво, побутна ръката на Вейлин и го притисна по-близо до камъка. Той посегна към него, макар да откри, че не може да откъсне очи от Лионен, който сега стоеше на колене, разперил широко ръце, а горящата пепел се носеше към него като неудържим черен прилив.

— Сестра ми изрече моето име! — извика той точно преди пепелта да достигне планинския връх и да го погълне. Жегата беше непоносима и пепелта задави Вейлин, докато долепяше ръка към камъка...

Премигна и внезапната промяна във въздуха го накара да ахне. Очите му се насочиха към мястото, където допреди секунда бе коленичил Лионен, приветствайки смъртта. Камъкът там беше гол, без ни най-малка следа от гибелта му.

— Какво видя? — попита Ерлин, сбърчил чело в неуверено мръщене. — Камъкът те задържа. Сигурно ти е показал още нещо.

„Каква по-голяма сила от тази?“ Вейлин отклони поглед: объркването в очите на Ерлин бе трудно поносимо. „Не ще го направя.“ Той се отдръпна от камъка и тръгна към стъпалата.

— Както сам каза, имаме много неща, върху които да мислим.

Лоркан изникна от нищото и се свлече до Вейлин, без да обръща внимание на оживеното мърморене на сентарите. Вълците на Асторек също подеха тревожен виещ хор, докато той не ги успокои с един поглед.

— Бих казал, че са около пет хиляди — каза Лоркан. — Всички натъпкани в недрата на онази планина. — Посочи един стръмен връх на малко повече от миля от тях. В скалите на една трета от височината му личеше назъбен белег. — Не навлязох много надълбоко, но видях достатъчно, за да знам, че са в тежко състояние, има много ранени, някои умират. Може би половината са деца. По-старите, изглежда, не се погаждат, седят на отделни групи и се въсят едни срещу други.

Вейлин се беше ядосал, когато разбра, че Дарена е летяла пак в негово отсъствие. Когато се върна в лагера, я завари клюмнала от изтощение край огъня с Кара и Кирал от двете ѝ страни.

— Няма да го правиш повече — каза той, приклепна до нея и я погали по леденостуденото чело. — Даже ако се наложи да те упоая до безсъзнание.

— О, стига си мрънкал — прошепна тя с усмивка. Устните ѝ бяха бледи, а очите — замъглени от умора. — Мисля, че може да съм ти намерила съюзници.

— Някой от тях видя ли те? — попита Вейлин Лоркан.

— Едно момченце почна да сочи и да крещи, когато се опитах да проникна по-навътре. Ако предположим, че е било надарено, беше единственото сред тях.

— Би трябвало да отидем сами — каза Ерлин. — Една голяма група ще предизвика прекалено силен страх.

— Страхът може да е полезен. — Вейлин се обърна към Асторек. — Кажи на баща си да доведе цялата войска в тази долина.

Изчака до пладне, а после подкара Драскун ходом към планината и спря в подножието ѝ. Вдигна поглед към назъбения белег на склона, в който сега личеше вход на пещера, тъмен и тих, без нито струйка дим, която да разкрие обитателите ѝ, макар че той не се съмняваше, че са забелязали приближаването му.

Отпусна юздите на Драскун и го остави да пощипва оскъдната тревица по дъното на долината, и впери очи във входа на пещерата. Не беше сигурен, че ще постигне целта си. Когато Ерлин бе предал на Пертак искането на Вейлин за съюз, той просто се разсмя. Вождът на ларетите имаше пресен белег на челюстта, а извън стените на селището му се беше появил нов гроб. Той държеше едната си ръка близо до кесията на колана си и се движеше приведен, с присвити очи, като човек, който непрестанно се опасява от нападение. Смехът му обаче беше съвсем искрен.

— Нека южните ебачи на кози да мрат — преведе Ерлин, докато Пертак се отправяше с тежка стъпка назад към селището. — Тогава техните рудни жили ще станат наши.

След няколкоминутно чакане се появи първият — самотна фигура с племенна поличка, застанала на входа на пещерата, която се взираше надолу към Вейлин с брадва в ръка. Вейлин вдигна двете си ръце, за да покаже, че са празни. Още няколко фигури изникнаха от чернотата на пещерата и продължиха да се увеличават, докато накрая срещу него стояха мълчаливо около шестстотин души. Вейлин свали

ръце и зачака. Чу нарастващия шум, вдигнат от приближаването на Вълчия народ.

Първи се появиха ястребите-копия и нададоха пронизителните си кръсъци, докато се плъзгаха в долината и закръжиха над тях, а после вълците, няколко глутници, наброяващи доста над сто животни. Дотичаха и заобиколиха Вейлин, което накара Драскун да потрепери.

Вейлин се взря в лицето на първата появила се фигура, докато Вълчият народ навлизаше в долината. Мъжът беше прекалено далеч, за да различи чертите му, но Вейлин прецени, че е най-старият от присъстващите планинци, навярно вожд. Все пак, ако се съдеше по различните символи и цветове, красящи дрехите на спътниците му, Вейлин се съмняваше, че този човек ще може да говори от името на всички, потърсили убежище тук. Въпреки това мъжът явно се радваше на някакво уважение; поговори с останалите и се запуска по склона. Някои от другарите му го последваха, всички със същите цветове и символи като неговите. Другите се забавиха малко, показвайки нервно разногласие — крещяха си и се заплашваха с вдигнати оръжия. Този раздор обаче се оказа кратък и скоро всички последваха възрастния мъж.

Вейлин задържа очите си върху него, без да се обръща да погледне как Вълчият народ спря зад гърба му. Мъжът се приближаваше, без да бърза особено, макар че в походката му имаше видима целеустременост. Спря на двайсетина крачки и другите планинци се наредиха от двете му страни. Вейлин хвана юздите на Драскун и го подкара в тръс напред, което предизвика вълна на безпокойство сред малката тълпа, макар че никой не излезе да му се опълчи.

Той спря коня на няколко метра от вероятния вожд, взря се в лицето му и видя мътния, почти обезумял взор на човек, който за броени дни е изгубил голяма част от своя свят. Кирал му беше казала, че песента ѝ говори за ярост и объркване сред тези хора, но не издава никаква нотка, потвърждаваща, че са на прав път.

— Песента ми от ден на ден става все по-мрачна и нехармонична — каза тя. — От момента, в който открихме вечния човек. Съмнявам се, че мога да ти предложа нещо по-сигурно.

Но като видя болката в очите на този човек, Вейлин почувства цялата сигурност, която му е нужна. Беше виждал това лице много

пъти по време на похода си към Алтор — лицето на измъчваните, изнасилените, овдовелите... и жадуващите за мъст.

Воларианският му беше лош, но Ерлин го беше научил на правилното произношение.

— Ние отиваме на юг — каза той, като се потупа по гърдите и посочи към южния край на долината. — Да убиваме воларианци. Елате с нас.

2. ЛИРНА

Лицето на аспект Арлин с нищо не издаде, че е познал Норта, нито пък показва каквато и да било емоция, когато погледът му се премести върху Лирна, макар че очите му се присвиха леко. „Обвързан е — осъзна Лирна. — Също като брат Френтис и куритаите.“ Аспектът посегна през рамо и изтегли меч от азраелски тип, по чиято стомана личаха характерните за Ордена знаци, наподобяващи пламъци.

— Аспект! — повтори Норта и пристъпи напред, отпуснал безсилно ръката с меча край тялото си. — Познавате ли ме?

Погледът на аспекта се върна към Норта и на дългото му лице трепна леко разпознаване.

— Познавам те, братко — каза той с тих, замислен глас. — Ти умря.

Аспектът вдигна другата си ръка, спря за момент в безизразен размисъл, а после помръдна едва доловимо китката си и арисаите се втурнаха напред с маниакална радост. Мечовете им вършееха със смъртоносно майсторство. Отначало Кинжалите на кралицата отстъпиха пред яростната атака и Лирна се озова притисната между Давока и Илтис, докато редиците около тях се сгъстяваха, но натискът отслабна, когато те нададоха нов свиреп рев, прегрупираха се и отвърнаха на удара.

Тя се помъчи да се обърне и зърна Норта да се бие с аспекта. На лицето му бе изписана неохота, докато отбиваше ударите му.

— Сестро! — извика Лирна на Давока, която държеше копието си над биещите се редици и ястребовите ѝ очи дебнеха възможност да го използва.

— Манерките! — Лирна си проби път до лоначката и я сграбчи за ръката. — Манерките у теб ли са?

Давока премигна в моментно объркване, а после кимна и потупа по чантичката на кръста си.

— Само две.

— Стой до мен.

Тя плесна Илтис по рамото, за да привлече вниманието му, и посочи към Норта, който сега отстъпваше под свирепите атаки на аспекта, като същевременно избягваше ударите на околните арисаи. Илтис кимна и започна да си пробива път през войнишките редици. Когато се приближиха до края на формацията, лорд-протекторът беше принуден да отстъпи встрани, за да избегне удара на един арисай, и ръката в червена бронирана ръкавица се стрелна в пространството между него и Лирна. Тя замахна с брадвичката и острието се впи през ръкавицата и посече китката. Арисаят рухна в нозете ѝ, взираше се ухилено нагоре с похот и възхищение. Брадвичката на Лирна се спусна отново и разцепи черепа му над очите.

Илтис мина през външния обръч войници и изтласка арисаите, размахваше меча си в широки дъги. Лирна протегна ръка към Давока, която моментално ѝ подаде една манерка с вече свалена капачка. Още един арисай се промуши покрай Илтис, вдигнал меча на нивото на главата си за късо мушкане към гърлото на Лирна. Ръката ѝ се стрелна инстинктивно и запрати струя тъмна течност от манерката право в очите му. Реакцията беше мигновена. Мечът на арисая падна от ръката му, той изви гръб назад, нададе вой и задраци лицето си с пръсти. Когато падна на пода на храма и се загърчи, Лирна с удоволствие видя, че всякакъв помен от усмивка е изтрит от лицето му.

Норта вече беше само на няколко стъпки от тях, принуден да приклепне под сипеците се удари на аспект Арлин, който той нанасяше с дива ярост, докато лицето му си оставаше бледа маска. Трима арисаи се втурнаха на пътя на Илтис и с общи сили го принудиха да спре. Лирна пристъпи до него и лисна съдържанието на манерката отляво надясно в широка дъга. Отварата на малесата се плисна върху арисаите, предимно върху броните им, но все пак достатъчна част от течността намери гола плът, за да ги накара да рухнат с писъци на каменния под.

Зад тях Норта вече лежеше по гръб и се опитваше да издрапа назад, а аспектът се беше надвесил над него със святкащо острие. Лорд-маршалът отбиваше ударите с типичната си ефикасност, но Лирна забеляза, че все още се съдържа и не се възползва от пролуките в защитата на аспекта.

— Аспект Арлин! — При вика ѝ той спря за миг и ѝ хвърли само един кратък безизразен поглед, но и това стигаше. Манерката беше

празна, с изключение на няколко капки на гърлото. Лирна вложи в хвърлянето цялата си сила, манерката полетя и улучи аспекта в лицето. За миг ѝ се стори, че няма резултат, че цялата отвара е свършила, но после видя една-единствена капка да блести на бузата му — лицето му се изкриви в ококорен замръзнал писък. Той се свлече на четири крака — мечът му издрънча върху камъните, — а после затрепери в конвулсии.

Един от арисаите се изкиска съжалително и се втурна напред, готов да пониже аспекта в гърба, но се преви, когато мечът на Норта мушна нагоре и прониза нагръдника му. Лорд-маршалът скочи на крака и мечът му затъка сребриста паяжина срещу нападащите арисаи.

— Всички при лорд Норта! — извика Лирна на оцелелите Кинжали. Вече бяха останали не повече от трийсет, но продължаваха да се бият и с готовност последваха заповедта на кралицата. Тя протегна ръка към Давока за втората манерка и плисна съдържанието ѝ към връхлитащите арисаи. Десетина паднаха и това накара останалите да отстъпят — веселието им се стопи, усмивките им угаснаха и смехът им заглъхна. „Болката ги прави човеци“, реши Лирна, докато отиваше да застане до Кинжалите, сега наредени в доста смален кръг. В центъра му бе Норта, приклепнал угрижено до аспект Арлин.

— Милорд! — сопна се Лирна. — Върнете се към задълженията си, ако обичате!

Норта ѝ хвърли поглед, изпълнен с едва прикрито негодувание, а после стана и отиде при нея.

— Ако ваше величество разполага с някакъв гениален план за дадените обстоятелства, горя от желание да го чуя.

— Убивайте врага — каза тя, захвърли настрани празната манерка и надигна брадвичката.

За миг по устните му плъзна усмивка и той кимна.

— Вярно, на този план му липсва изящество, но затова пък компенсира с прямота, ваше величество.

Арисаите настъпиха пак, вперили очи в Лирна — изглежда, се опасяваха от появата на друга манерка. Падналите им другари бяха спрели да се гърчат и лежаха вцепенени, с лица разкривени в агонията на смъртта. „Поне ги научих да се страхуват.“

Погледът ѝ изведнъж бе привлечен към южната част на храма, където разцъфтя оранжев пламък, придружен от шум на битка и,

странно, лая на разярени кучета. Всякакво въодушевление от тази гледка обаче бе помрачено от огромния брой арисаи, стоящи на пътя ѝ.

Нов пламък изригна зад арисаите, последван от някаква суматоха, прекалено далечна, за да се разбере нещо, но Лирна видя смут в задните им редици. Видя как един арисай, който пристъпваше напред, изведнъж се закова на място, вдигнал меча пред лицето си, и почна да го върти озадачено. Премигна, сбърчил чело в дълбоко объркване, а после се обърна към арисая отляво и му преряза гърлото. Един от другарите му моментално го посече, но миг по-късно самият той се закова на място, на лицето му се изписа същото объркване и след секунда той се хвърли срещу другарите си и уби трима, преди да го съсекат.

— Какво става? — прошепна Норта. От вашия лонакски еликсир ли е, ваше величество?

— Не. — Погледът на Лирна се насочи пак към задните редици на арисаите и тя видя как те се разделят като разсечени от невидимо острие, а в прохода се появява строен мъж. Мъжът крачеше спокойно, сякаш незабелязван от арисаите, върху чиито лица бе изписан същият израз на пълно изумление.

Аспект Кейнис излезе пред арисаите и се поклони сковано на Лирна. От носа, очите, ушите и устата му течеше кръв.

Вдясно още един арисай заби меча си в корема на човека до себе си, а после и друг, и друг. Смутът плъзна през червените редици като вълна, раздалечаваща се от хвърлен в езеро камък, която обаче пораждаше буря. Скоро вече всички арисаи се биеха яростно помежду си — и физиономииите на всичките бяха объркани.

Кейнис отстъпи встрани и подкани с жест Лирна към пътя, който бе проправил през редиците им.

— Вървете! — заповяда Лирна на оцелелите Кинжали. — Махайте се оттук.

Те обаче останаха — не искаха да си тръгнат без нея. Тя пристъпи към Кейнис и видя, че той трепери от загубата на кръв, кожата му бе побеляла като сняг.

— Хайде, аспект — каза Лирна и го хвана за ръцете.

— Съжалявам... но трябва... да поостана... ваше величество — отвърна той и червен поток бликна от устата му и обagri брадичката му.

— Братко! — Норта се хвърли напред и посегна да сграбчи ръцете на Кейнис, но аспектът отстъпи със залитане към кипналото множество от полудели арисаи и се изгуби сред техния бяс, издигащ се към все по-големи висини на самоунищожението. Норта понечи да го последва, но Лирна извика на Илтис и Давока и те го задържаха. Тя нареди на Кинжалите да вдигнат лежащия в безсъзнание аспект Арлин и ги поведе през битката към стъпалата на храма. Норта крещеше от ярост, докато Илтис и Давока го теглеха подире й.

Навън имаше още трупове, осеяли стъпалата и земята под тях, както на арисаи, така и на кралски гвардейци, имаше и няколко убити без брони в дрехите на Седмия орден. Млада жена с медноруса коса беше коленичила до една пълничка сестра и по лицето й се стичаха сълзи. Стискаше между пръстите си няколко окървавени стрелички. Пълничката жена явно бе мъртва, стъпалата под нея бяха облени в кръв, макар че по тялото й не се виждаха рани. Двете бяха заобиколени от няколко ловни кучета, които виеха жално. Наблизо Трела Ал Орен стоеше сред десетина почернели трупа, лицето й бе оцапано с кръв и сажди. На изток се вдигаше голям облак прах и под него се виждаха тъмните фигури на множество ездаци в сини и зелени плащове — Шестият орден и Северната гвардия препускаха да спасят кралицата.

Норта се дърпаше от Илтис и Давока, ругаеше ги и се мъчеше да се върне в храма. Лирна се обърна и видя как арисаите изведнъж спряха да беснеят, отдръпнаха се един от друг сякаш в отговор на някаква безмълвна заповед и се взряха в килима от трупове, който застилаше храма от край до край.

— Стига толкова! — каза Лирна, закрочи към Норта и го зашлеви. Той спря да се бори и я зяпна с очи тъй лишени от разум, че тя се зачуди дали не е полудял.

— Няма го вече — каза му тя, като се помъчи да смекчи тона си. — Погрижете се за своя полк, милорд.

Лорд-маршалът оклюма и спря да се дърпа от Давока и Илтис. Очите му се плъзнаха по останките от Кинжалите на кралицата, които вече наброяваха не повече от двайсетина.

— Разбира се, ваше величество — промълви той, а тонът му беше едновременно язвителен и уморен. — Могъщият ми полк е на вашите заповеди.

След което се обърна и започна да вкарва някакво подобие на ред сред оцелелите си хора.

Брат Солис спря коня си наблизко, скочи от седлото и забърза към мястото, където аспект Арлин лежеше между Мурел и Алорнис; на лицето му бяха изписани шок и облекчение.

— Ваше величество! — Брат Иверн дръпна юздите до Лирна и я погледна с ужас и загриженост, които я накараха да се замисли как изглежда: цялата опръскана с кръв и стиснала брадвичката. — Трябва ли ви лечител?

— Не, благодаря, братко. — Очите ѝ се насочиха към Северната гвардия, която препускаше да образува кордон между нея и храма. На изток се вдигаше още прах над гъста маса тичаща пехота и през него се виждаше знамето на Ротата на смъртниците на Ал Хестиан.

— Къде е Военачалникът? — попита тя.

Лицето на младия брат помрачня.

— Ранен е, ваше величество. Тежко. Сред свободните мечове имаше скрити куритаи, поне хиляда. — Лирна забеляза кървавата превръзка на ръката му. — Убиха доста бойци, трябва да отбележа.

Тя кимна, обърна се към храма и видя как останалите арисаи се строят отново в спретнати редици. Не можеше да види лицата им, но смехът им се чуваше ясно. „Половината са били заставени да убият другата половина, а за тях това е само чудесна шега.“

— Намери лорд Ал Хестиан — нареди тя на Иверн. — Да обгради храма, за да попречи на врага да се измъкне. Братята ти да предадат на останалите полкове да направят същото. После ми доведи лорд Антеш.

Арисаите се опитаха да пробият преди Кралската гвардия да е заела напълно позициите си — плътен клин от петстотин души се хвърли срещу полка на Ал Хестиан, докато останалите се разделиха на по-малки групи и пробваха да се измъкнат на изток. Смъртниците на Ал Хестиан обаче останаха твърди, линията им се огъна под напора на атаката, но не се разкъса, лорд-маршалът им бе в центъра на първата редица. По-късно Лирна чу как той използвал шипа си, за да прободне един от своите хора, който обърнал гръб на врага. След четвърт час свиреп бой, когато Кралската гвардия ги заобиколи във фланг, арисаите

се оттеглиха в добър ред, загубили около половината от своите. Помалките групи бяха подложени на непрестанните атаки на Северната гвардия и Шестия орден и посичани с десетки. При отстъплението си арисаите се строиха в плътно каре. Движеха се като един-единствен смеещ се звяр. Изкачиха се по стъпалата и изчезнаха в храма.

— Дайте заповед, ваше величество — каза лорд Адал. Обикновено красивите му черти сега бяха загрозени от жаждата за мъст. Арисаите, изглежда, не знаеха какво е капитулация и той бе загубил много гвардейци, докато им бе пречил да се измъкнат. — Ще ги избием до един.

— Ваше величество. — Лирна се обърна и видя Ал Хестиан да сочи с окървавения си шип към реката. — Нашата кавалерия трябва да покрие скрития насип и северния бряг. Това е единственият останал им път за отстъпление.

Тя кимна и каза:

— Лорд Адал, присъединете се към нилсаелските ездачи. Вие ще пазите насипа, докато копиеносците прикриват северния бряг.

Командирът на Северната гвардия кимна неохотно и попита:

— Ами атаката, ваше величество? Все още моля за честта да я поведеа.

Лирна огледа армията. Кралската гвардия и нилсаелската пехота бяха строени в добър ред, а стрелците на Антеш заемаха позиции зад тях. Кавалерията патрулираше по фланговете в широка дъга, стигаща чак до реката, за да прегради всички пътища за бягство. Всичко бе свършено с изключение на няколко заповеди и липсата на официален план. „Какъв смъртоносен инструмент сме създали — помисли си тя. — Но той беше достатъчно надраскан и нащърбен за един ден.“

— Това няма да е необходимо, милорд — каза тя на Адал, преди да се обърне към Ал Хестиан. — Армията ще остане на място. Пратете вест да докарат балистите.

Арисаите продължиха да опитват малки набези, докато балистите бяха домъкнати и разположени на нужните места. Някои арисаи бяха запазили конете си — достатъчно, за да предприемат щурм на запад в опит да пробият кавалерийската преграда, но бяха посрещнати от ренфаелските рицари и съсечени до един. Лирна получи доклади за други, които се опитали да преплуват реката и

неколцина стигнали до отсрещния бряг, само колкото да осигурят добре дошло развлечение за чакащите ги нилсаелски копиеносци.

В късния следобед Алорнис докладва, че балистите са готови. Както винаги, работата с нейните устройства сякаш придаваше живец на лицето ѝ и тя стоеше и гледаше с лека гордост как и последната машина бе дотъркаляна до останалите. Бойците, които обслужваха балистите, заработиха с лостовете и лебедките, докато всяка бойна машина беше заредена и готова, а кръстосаните рамене извити в очакване назад.

— Когато пожелаете, милорд — каза Лирна на Антеш. Лордът на стрелците кимна и вдигна лъка над главата си. Хората му, наредени точно зад линията на балистите, отвърнаха, като вдигнаха лъковете си високо, изтеглили тетивите зад ухото си за максимален обсег. Антеш свали ръка и бурята от стрели полетя. Небето все още бе достатъчно светло, за да се проследи тъмното им множество, докато се издигаха, за да се посипят върху храма, черен дъжд, който продължи нестихващо, защото Лирна бе заповядала да съберат всяка стрела от бойното поле. Виждаше кръвта, още блестяща по много от върховете им. Стрелците изглеждаха неуморни, макар мнозина да пъшкаха от усилието да изпъват и пускат тетивите с такава скорост, но лицата на всички бяха решителни и пълни с омраза. Явно избиването на толкова много свободни мечове не стигаше да утоли жаждата им за мъст.

Лирна насочи далекогледа към храма и видя как някакъв арисай се опита да се втурне към един от пирамидалните „божествени домове“, но падна, пронизан от три стрели, само на крачка от укрытието, а двама от другарите му рухнаха върху него миг по-късно. „Те вече са луди — помисли си тя, когато далекогледът се спря на един арисай, който клатеше глава във весело примирение, загледан в двете стрели, стърчащи от нагръдника му. — Могат ли да полудеят още повече?“

Отговорът не се забави, откъм храма се надигна силен вик на радостна безнадеждност, преди арисаите да се втурнат напред. Вече бяха забравили всякакъв ред и просто се носеха към линията на балистите в хаотичен червен прилив. Лирна изчака, докато водачите им изминат цялата дължина на стълбите, преди да даде заповед на балистите да стрелят. Разстоянието беше намаляло до няма и петдесет крачки и ефектът бе потресаващ: челните арисаи бяха покосени като от

невидим сърп, а тези зад тях се спънаха в телата им или бяха отхвърлени от втория залп. В някои случаи стрела пронизваше арисай с достатъчна сила, че да продължи и да убие някой от другарите му. Но въпреки загубите атаката на арисаите запази достатъчен устрем, за да стигне на двайсет крачки от балистите. В този момент стрелците на Антеш пристъпиха напред, опънаха лъковете и пуснаха нова буря от стрели, която спря напълно червената сган.

— Ваше величество — каза Ал Хестиан. — Мисля, че сега е моментът.

Тя кимна и той даде знак на тръбачите и във въздуха отекна сигналът за кавалерийска атака. Антеш мина по редицата на стрелците, като им викаше да спрат, макар че някои пренебрегнаха заповедите и продължиха да стрелят разпалено, така че се наложи да бъдат обуздани със сила. За щастие, и стрелците, и балистите бяха спрели, когато васален лорд Арендил поведе рицарите си от левия фланг, а брат Солис — Шестия орден и Кралската гвардия от десния. Оцелелите арисаи ги посрещнаха с нещо, което можеше да бъде описано само като несравнима доблест: хвърляха се срещу ездачите да ги свалят от седлата, подсичаха краката на конете, биеха се докрай, надавайки радостния си смях.

Граф Марвен ту идваше на себе си, ту пак се унасяше. Тя седеше до него и притискаше влажна кърпа към горящото му чело, колчем страданието му го хвърлеше в панически ридания. Брат Келан беше щедър с червеното цвете при лечението на Военачалника и лицето му помрачня, когато Лирна се усъмни дали е разумно да му дават толкова много.

— Гръбнакът му е счупен под шията, ваше величество — отвърна лечителят. — Ако оживее, никога повече няма да може да ходи. Но няма да оживее.

— Аз... — Марвен се закашля и очите му изведнъж се разшириха и се впиха в лицето ѝ. — Аз убих куритай, Кериша. Казаха ли ти?

Кериша бе графиня Марвен.

— Да, любов моя — отвърна Лирна и попи с кърпата челото и бузите му. — Казаха ми.

— Какво има? — попита той, изведнъж нащрек. — Защо си ядосана?

— Не съм ядосана — каза тя. — Горда съм. Много съм горда.

— Ти... си мила само когато си ядосана — промърмори той и се поотпусна. — Език, който може да реже и коприна, така казваше васалният лорд... Кралицата обаче... — Той млъкна и се усмихна. — Щеше да си намериш майстора в нея. Все пак, мисля, че сега тя ще е склонна да ме изслуша... Онзи замък, който винаги си искала...

— Да — увери го Лирна. — Сигурна съм, че ще те изслуша.

— Момчетата... — Гласът му стана по-тих и очите му се замъглиха. — Ти беше права... Никакъв войниклък за тях... В Пределите има злато, много злато... Ще ги пратим там...

Графът заспа, необезпокояван от хленча и викове на ранените, препълнили палатката. Вестоносци и капитани идваха при нея през цялата нощ, но Мурел и Илтис ги връщаха до един. Тя остана, загледана в граф Марвен, докато гърдите му спряха да се надигат.

— Мурел — каза Лирна и дамата ѝ дойде веднага. Плътта около лявото ѝ око беше морава, а на бузата ѝ имаше шев. — Отбележи си. Да дадем на графиня Кериша Марвен от Нилсаел земя и достатъчно средства за изграждането на замък.

— Да, ваше величество. — Мурел се поколеба, вперила настойчив поглед в лицето ѝ. — Трябва да поспите.

Лирна поклати глава. Спането означаваше сънища, а тя знаеше какво ще ѝ покажат.

— Помоли брат Келан за нещо, което да ме държи будна. И кажи на брат Холун, че искам пълен отчет за загубите ни.

Русата сестра се казваше Крезия. Стоеше с наведена глава, докато зад нея изгаряха тялото на аспекта ѝ. Лирна ги беше гледала как изричат думите, тези малцина оцелели от един сериозно намален орден; всеки от тях пристъпваше напред с разказ за доброта, мъдрост или смелост. Лорд Норта също беше тук, заедно с брат Солис и много членове на Шестия орден. Лорд-маршалът се запъна по време на разказа си за времето, което са прекарвали в Мартишката гора — разказ, който остана недовършен, защото той млъкна, взирайки се сякаш неразбиращо в тялото на кладата.

— Той така и не видя племенниците си — каза накрая с глас, лишен от всякакво чувство. — Защото беше мой брат и знам, че те щяха да го обикнат.

— Във всяко отношение аспект Кейнис беше велик човек — каза Лирна. — Величие, което ни се разкри едва наскоро, но достатъчно ярко, за да засенчи всички ни. Отсега и навеки ще се знае, че този мъж никога не се е разколебал в изборията от него път, никога не е бягал от най-тежките задължения и е дал всичко в служба на Кралството и Вярата.

Имаше и още огънове за палене, разбира се, и още думи за изричане. Мурел, Илтис и Давока чакаха край кладата на Бентен, а равнината беше осеяна с много други кладки. В съответствие с обичаята войните от един и същи полк се предаваха на огъня заедно, така че огньовете бяха десетки, а не хиляди.

— Значи вашият орден направи избора си? — попита Лирна сестра Крезия.

Младата жена се поклони, косата ѝ скриваше наведеното ѝ лице като воал.

— Да, ваше величество. Макар че ги умолявах да изберат друго. — Косата ѝ се разтвори, когато вдигна лице да погледне кладата. Аспект Кейнис вече представляваше само тъмен силует сред пламъците. — Аз никога не мога да бъда като него. Той беше... велик, както казахте.

— Войната има склонност да ни лишава от избор, аспект. Сега си починете. Утре ще искам да ми дадете отчет за броя си.

— Останали сме двайсет и трима, ваше величество — каза Крезия. — Седмият орден никога не е бил многоброен, може би четиристотин души в най-силните си времена.

— Ще го възстановите с времето.

Крезия сведе пак очи и за Лирна не беше трудно да отгатне мислите ѝ. „Още една такава битка и няма да остане нищо за възстановяване.“

Ранното утринно слънце играеше по разпенените води на реката и вдигаше рядка мъгла. Аспект Арлин стоеше сам на брега. Червената му броня вече я нямаше, той беше само висока фигура в син плащ, без

съмнение взет от тялото на загинал брат. Наблизо стоеше брат Иверн, който се поклони с уморена усмивка при приближаването ѝ. Лирна се зачуди дали е тук като охрана, или като надзирател.

— Той проговори ли? — попита тя.

— Малко, ваше величество. Попита за аспект Грейлин и лорд Вейлин.

— Ти какво му каза?

Иверн изглеждаше озадачен от въпроса.

— Всичко. Той е нашият аспект.

Тя кимна и отиде при аспекта. Брат Верин бе на десет крачки от нея, както му бе заповядала. Арлин се обърна към кралицата и сведе глава в същия лек поклон, с който беше поздравявал баща ѝ и брат ѝ. Изражението му бе тъжно, както можеше да се очаква, но тя забеляза и оценяващия му поглед, който той никога не се бе свенил да отправя дори към Янус.

— Ваше величество — каза аспект Арлин. — Приемете моите съболезнования за загубата на крал Малциус.

— Благодаря ви, аспект. Макар че всички сме претърпели загуби.

Очите му се стрелнаха към брат Верин. Младият Надарен беше видял много, откакто се бе качил на кораба с нея, и вече не нервничеше толкова, но въпреки това се разшава неспокойно под погледа на аспекта.

— Научих се да съм предпазлива с онези, които са срещали императрицата — каза Лирна.

Аспектът кимна с кротко съгласие и пак се обърна към реката. Бяха срещу мястото, където арисаите я бяха прекосили, и тук водата бе по-неспокойна от другаде, разпенена до бяло там, където се срещаше с брега.

— Как са го направили? — попита Лирна. — Насипа. Лейди Алорнис го смята за сериозен инженерен подвиг.

— С тухли, кости и кръв — отвърна той. — Три хиляди роби се трудиха десет дни под мое командване. Реката е бърза, както виждате, а арисаите използват камшика с голямо удоволствие. Накрая останаха само петстотин роби.

— Изглежда, идеите на императрицата са хитри, но и скъпи.

Той поклати глава.

— Беше моя идея, ваше величество. Измислена по нейна заповед, разбира се. Но хрумването да ви нападнем тук бе мое дело.

— Знам, че не сте били отговорен за действията си. Нашият враг използва множество долни средства.

— Така е. Главно място сред тях заема принудата към безразсъдна свирепост.

— Не се извинявам, задето осигурих бъдещето на Кралството.

— Такова ли е намерението ви, ваше величество? Ако е тъй, императрицата ще е силно изненадана.

Лирна пхна ръце в гънките на роклята си, та той да не види как ги стиска от гняв.

— Ако разполагате с информация за замислите на врага, искам да я чуя.

— Тя понякога идваше при мен, долу в онази пещера на ужасите, където вложиха тяхната принуда в плътта ми. Предимно задаваше въпроси, изпитваше знанията ми по история, опита ми като командир. Очаквах да изтръгне със сила всяка моя тайна, засягаща Вярата и Кралството, но скоро стана ясно, че тя знае повече от мен. Също така стана ясно, че е съвсем луда, неизбежно последствие от вековете, прекарани в служба на Съюзника. — Той сведе глава, затвори очи и дишането му се учести. — Даже едно кратко излагане на неговото влияние е сурово изпитание.

— Какво ще прави тя сега?

— Очаквам, че ще състави нов план за убийството ви. Изглежда ви намира за крайно дразнеца. „Родила съм хиляди отмъстителни души, но нито една не ми е създавала такива проблеми като тази огнедишаща кучка.“

— Още колко арисаи има тя?

— Може би седем хиляди. Плюс осем хиляди варитаи и свободни мечове.

Лирна хвърли поглед към ръцете на Верин и се увери, че той прави знака за истина. „Макар че тя и преди е скривала лъжи в истините и аз не съм съумявала да ги видя.“

— Мислех, че ще са повече — каза Лирна.

— Войната в Кралството погълна голяма част от най-добрите й войски и във всички краища на империята зреят размирици. Нова Кетия стана жертва на робски бунт, който вдъхнови още въстания във

всички провинции. Освен това тя изглежда погълната от някаква мисия на север. Накара ме да ексукутирам един генерал, защото той се усъмни доколко мъдро е да пращат още войски там.

„Мисия на север... Вейлин. Успял е да прекоси леда.“ Слаба усмивка заигра по устните ѝ. „Естествено, че ще успее.“

— Кажете ми повече за тези размирици — каза Лирна.

3. ВЕЙЛИН

Името на планинеца беше или Хиркран, или Червената брадва; имената, изглежда, бяха взаимозаменяеми, ако се имаше предвид честотата, с която ги използваше Ерлин.

— Загубил е трима сина от воларианците — каза той. — Единият бил взет в робство преди години, другите двама — миналата седмица.

— Значи той е вождът на тези... отра? — попита Вейлин.

Ерлин поклати глава.

— „Червена брадва“ е почетна титла, която се дава на най-силния воин в племето. По-точен превод би бил „шампион“. А отра са само едно от шестте племена, които са се подслонили тук. Вождовете им са загинали до един в битките. Той не говори от името на всички.

— Знае ли дали другите ще се бият на наша страна?

Ерлин предаде въпроса на Хиркран, който хвърли суров поглед към пещерата, където събраните планинци се спотайваха в сенките, вперили напрегнато очи в тази среща, и каза нещо.

— Не е сигурен — преведе Ерлин. — Някои няма да се бият, защото отра ще се бият. Други пък ще седят тук и ще се напикават вечно.

— Той може ли да ни отведе до воларианците?

Хиркран мълча дълго, преди да отговори, вперил поглед във Вейлин.

— Да, но първо настоява да бъде обявен за водач на армията.

Лоркан, който стоеше наблизко със своята котка, изпръхтя презрително, което накара планинеца да се озъби и да тръгне напред с вдигната брадва. Вейлин пристъпи решително между тях, докато котката се свиваше, оголила зъби във фучене. Беше забелязал, че куражът на Лоркан е нараснал значително, откакто се бе сдобил с животното.

— Предполагам, че си има причина да иска това? — попита той Ерлин, докато Хиркран продължаваше да се въси.

— Тези хора уважават само силата. Ако той не бъде обявен за водач, ще гледат на него просто като на васал на някакъв чужденец, което означава, че моментално ще бъде предизвикан от някой по-млад съперник. Ако искаш, можеш да го наречеш церемониална титла. Това са техните земи, Вейлин. Колкото и да е намалял броят им, те заслужават уважението ти.

Вейлин погледна опърпаните фигури, които шаваха в полумрака на пещерата. По-младите стискаха оръжия, а децата се бяха струпали около възрастните. По всички лица имаше прах и мръсотия от дните, прекарани в битка за живота им; мнозина бяха изтощени и оклюмали от болката в скорошните си рани. Но той съзря в очите им непокорство, дори и при най-младите. Може да бяха надвити, но не бяха сразени.

— Обясни ми какво трябва да кажа — помоли той Ерлин.

Хиркран ги поведе по криволичещ маршрут на юг. Шестима от неговите воители разузнаваха напред. Вейлин го следваше с Ерлин, Кирил и Асторек. Тази разузнавателна мисия можеше да бъде избегната, ако се бе съгласил Дарена да полети отново, но един поглед към все още изпитото ѝ лице го накара да отхвърли категорично тази идея.

— Искам да ти напомня, милорд — каза тя изтощено, — че аз нямам официален ранг в армията и фактически съм свободна да правя каквото пожелая.

— Аз пък съм свободен да използвам всеки от няколкото известни ми метода да те поваля в безсъзнание, без да те наранявам — отвърна Вейлин. — Ще останеш тук и ще почиваш.

Тя се намръщи и се отдалечи, а Мишара изрази ясно чувствата ѝ с кратко изфучаване, преди да изтича до нея.

Бяха изминали може би осем мили, когато Хиркран обяви спиране. Вейлин забеляза, че вълците на Асторек пристъпват повнимателно, снишени сред камънаците, и начесто спират да подушат въздуха. Присъствието им явно безпокоеше Хиркран и неговите сънародници, макар че от усилията им да изглеждат безразлични той заключи, че при тях външният израз на страх се смята за голям позор.

Хиркран приклепна и се запромъква към билото. Вейлин пълзеше до него.

Под тях склонът се спускаше стръмно и имаха хубав изглед към долината отпред. Тя беше голяма, с равно дъно, широко около половин миля и пресичано от плитка река. Лагерът на Воларианската войска бе вдигнат в кръг, с гъсто разположени постове и спретнати редици палатки. Изглежда, Копелето на вещицата беше кадърен генерал.

Хиркран промърмори нещо, което Ерлин преведе като люта псувня, включваща призоваването на различни неземни същества, както и изобретателна канибалистична форма на генитално осакатяване.

— Защо ще ядат такова нещо? — попита Кирал отвратно.

— За да се сдобият със силата на врага — каза Ерлин. — А също така като символ за края на рода му. Племената отдават голямо значение на потомството. Един неплоден мъж или жена се смята за прокълнат и подлежи на изгнание или нещо по-лошо, ако е толкова неразумен да остане.

Ловкинята хвърли отвратен поглед към заобикалящите я воини и промърмори:

— Диваци.

Хиркран заговори отново, като сочеше към воларианския лагер.

— Нашият водач настоява да доведем тук армията и да атакуваме незабавно — каза Ерлин. — Той лично ще предвожда атаката. Това трябва да бъде направено бързо, иначе духовете ще ни сметнат за слаби и ще откажат да ни помогнат.

— Те очакват помощ от боговете си? — попита Вейлин.

— Ами, те всъщност нямат богове в истинския смисъл на думата. Вярват, че тези планини са населени с духовете на техните предци, които са или доброжелателни, или отмъстителни, според както им скимне. Когато има буря, значи се гневят, когато зимата е мека, значи са доволни. Но винаги гледат зле на страхливостта.

— И ние с удоволствие ще ги почетем със своята храброст. Но първо трябва да попитам какво е видял той от тези нашественици. И най-вече за хората, които ги водят.

Лицето на Хиркран помрачня и той извърна поглед, преди да засумти отговорите си.

— Когато дойдоха, мислехме, че ще е като преди — преведе Ерлин. — Те идват, ние се бием с тях, те крадат деца и си тръгват. Понякога децата могат да бъдат откупени срещу мед или огнен метал. Но в повечето случаи не. Този път те взеха деца и ги избиха. Убиват всичко, даже дивите кози и лосовете. Ние се сражавахме... — Лицето на Хиркран се вцепени в безстрастна маска, сякаш видените от него ужаси не можеха да бъдат изразени. — Сражавахме се яростно... Но те бяха много, много повече отпреди. Не видяхме кой ги води, макар че ротха разправяха за седем червени мъже със сили, равни на тези на духовете, но пък те са прочути лъжци.

„Сили, равни на тези на духовете.“

— Тук има ли от тези ротха? — попита Вейлин, като посочи другите воители.

Хиркран плю и изсумтя с отвращение.

— Останаха в пещерата. Тяхната смрад ни позори.

Вейлин кимна и се отдръпна от ръба, което накара Хиркран да излае въпрос към Ерлин.

— Къде отиваш?

— Да събера армията за атаката на нашия велик водач. Къде другаде?

Ротха бяха предвождани от набита жена на средна възраст с мрежа от дълбоки декоративни белези, изрязани около очите ѝ.

— Мирвалд — преведе Ерлин, след като я попита за името ѝ, и добави още няколко титли, които явно показваха статуса ѝ. — Тя е нещо средно между съветник и шаман, говори се, че умеела да чува словата на духовете.

— Тя ли е видяла седмината червени мъже? — попита Вейлин.

Мирвалд се взря внимателно във Вейлин за секунда, преди да отговори, а Ерлин пак преведе:

— Ротха първи са усетили гнева им. Седмината са дошли в селището им сами. Тъй като били чужденци, воините се опитали да ги убият, но самите те били убити. Седмината не са като другите хора. Те се движат и бият като един, сякаш всеки от тях чува мислите на останалите. Въпреки това ротха щели да ги надвият, ако онези не притежавали други сили. Един от тях можел да убива само с

докосване, друг умеел да смразява човешките сърца от страх. Те избили много ротха, а после дошла армията им и избила още повече.

— Благодаря ѝ за това знание — каза Вейлин.

Жената кимна при думите на Ерлин, а после на свой ред зададе въпрос.

— Как смятате да победите Седмината, след като другите не могат?

Вейлин погледна към Мъдрия мечок, който се съвещаваше с останалите Надарени. Всички се бяха събрали около него, докато им предаваше нов урок от бездънния си кладенец от познания.

— Кажи ѝ, че ние си имаме свои сили. Ако иска да ги види, да дойде с нас.

Ерлин изслуша отговора ѝ и се насили да се усмихне кротко.

— Ще дойде, но само ако я обявиш за водачка на армията. Иначе нейният народ няма да я последва.

— Вече си имаме водач.

— Подозирам, че няма да е от значение, ако назначиш двама. Племената рядко общуват, освен за да разменят обиди. Признавам, че съм изумен как са успели да изкарат заедно повече от ден, без да довършат започнатото от воларианците.

— Ясно. — Вейлин кимна уморено и се поклонил на Мирвалд, преди да се обърне към Мъдрия мечок. — Очаквам мъдрите ѝ заповеди и с нейно разрешение сега ще се посъветвам с капитаните си.

— Как ще ги намерим? — попита Маркен. — Скрити сред такова множество?

— Водачката на ротха каза, че се движели като един — рече Вейлин. — Подозирам, че ако намерим един, ще ги намерим всичките. Но пак няма да е лесна задача наред битката.

— Моята песен може да ни води — каза Кирил. — Само че мелодията ѝ сега е толкова непостоянна...

— Не. — Вейлин тръсна глава, за да прогони обагрените в червено спомени за Алтор. — Пеенето по време на битка е по-добре да се избягва. — Обърна се към Асторек. — Ястребите-копия на майка ти могат ли да ги открият?

— Управлението на животните става трудно, щом започне клането — отвърна той. — Шумът и миризмата на кръв или ги плашат, или събуждат глада им. Нужна е голяма концентрация, за да си сигурен, че ще нападат врага, а не собствените ни хора. А да останеш достатъчно съсредоточен, за да издириш конкретна жертва, е трудно, ако не и невъзможно.

— Аз мога да ги открия — каза Дарена тихо, но уверено. — Душите им са като черни перли в червено море.

— Ти вече летя достатъчно по време на тази мисия — заяви Вейлин.

— Няма друг начин, както подозирам и сам знаете, милорд. Освен това... — тя посегна към ръката на Кара — имам приятели, които да споделят бремето ми.

— Повече от един — добави Маркен и пристъпи до нея. — Така или иначе се съмнявам, че старите ми кокали са годни за битка.

— Сам виждате, милорд. — Дарена погледна Вейлин с ослепителна усмивка. — Пътят ни е предопределен.

— Помни, те трябва да бъдат заловени живи — каза Вейлин на Асторек. — Не бива да ги убивате, докато Мъдрият мечок не ги докосне.

Воларианецът кимна и вълците му дотичаха да заемат позиция до Вейлин и Драскун. Армията се беше събрала от северната страна на хребета — бяха вървели цяла нощ, за да пристигнат преди зазоряване. Дарена щеше да остане на върха с Кара и Маркен, а котките им дебнеха сред скалите заедно с двайсет от най-доверените воители на Вълчия народ.

Вейлин отиде при Дарена, а другите се оттеглиха на почтително разстояние. Гневът ѝ сякаш се бе разсеял: тя стисна протегнатите му ръце без възражения и отвърна продължително на целувката му.

След миг той се отдръпна и каза тихо:

— Исках прекалено много от теб...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Не повече, отколкото от себе си. Дошли сме да сложим край и аз жадувам за това. Искам да се върна у дома, Вейлин. Искам да се

върна у дома с теб, а това не може да стане, преди да сме свършили тук.

Той допря чело до нейното и стисна още веднъж ръцете ѝ, преди да се отдръпне и да закрачи към Драскун и вълците.

Копелето на вещицата беше избрало добре мястото на лагера си: единственото прикритие се осигуряваше от плитката река, течаща през долината. Вейлин поведе ходом Драскун през водата. Бреговете бяха точно толкова високи, колкото да скрият фигурата му. Вълците вървяха напред, от двете му страни. Предутринният сумрак вече се разсейваше, когато той спря на миля от лагера и нареди на Алтурк да поведе сентарите си по широка дъга, за да заобиколи воларианците.

— Лоркан ще дойде с теб — каза Вейлин на талесата. — Да пробие дупка в кордона на стражите им.

— Нямам търпение — каза Лоркан и се усмихна малко насила. Новопридобитият му кураж явно му изневеряваше въпреки присъствието на котката му.

— При първи зори — каза Вейлин на Алтурк и му протегна ръка. — Не по-рано.

Алтурк се втренчи в ръката му за миг, преди да го стисне за миг над китката.

— Името на сина ми беше Оскит — каза той. — Това означава Черен нож и името му подхождаше. — Хвърли поглед към Кирал, която бе приклеknала във водата и галеше мократа козина на котката си. — Както и това на дъщеря ми. Бих искал тя да го знае.

— Тогава живеј и ѝ го кажи сам.

— Това би ме направило лъжец. Снощи изпях предсмъртната си песен на боговете.

Алтурк стана и се запромъква приведен към брега. След малко изчезна от поглед, последван от прегърбените сенчести фигури на сентарите. Вейлин видя как Кирал ги наблюдава, видя знанието в очите ѝ и осъзна, че няма да е нужно да ѝ казва нещо, ако Алтурк загине. „Малко тайни могат да се скрият от песента.“

Малко по-нататък той нареди на планинците да спрат и също като Алтурк да атакуват при първи зори, като нанесат удар по северния край на лагера. Те се бяха скупчили на племенни групи и това го

принуди да ги обиколи една по една заедно с Ерлин. Сега всеки от шестте новообявени вождове си мислеше, че той е върховен главнокомандващ на цялата армия, и Вейлин им благодари за честта, че му позволяват да предприеме първата атака.

Поведе Вълчия народ през студената вода, докато се изравниха с лагера. Китоубиеца поспря до него и му се усмихна приветливо, преди да продължи начело на войните си. Те щяха да заобиколят от южната страна на лагера и също като Алтурк да атакуват щом слънцето се покаже над източните планини.

Погледът на Вейлин се плъзна по реката, сега пълна с вълци, сред които клечаха Асторек и другите шамани. Напрегнатите им лица издаваха какво усилие е нужно, за да предотвратят избухването на издайническо ръмжене от близостта на толкова много различни глутници. Вълците мърдаха неспокойно, но общо взето стояха кротко, най-вече тези на Асторек. Те бяха останали близо до Вейлин по време на цялото пътуване и погледите им рядко се откъсваха от него.

Той се обърна към Ерлин и Мъдрия мечок, които клечаха наблизко.

— Ти няма да участваш в това — каза на Ерлин, като забеляза брадвата в ръката му.

— Бил съм се много пъти, братко — отвърна Ерлин. — Може би съм виждал повече битки и от теб.

— И все пак остани отзад. Ако нещата се обърнат срещу нас, изчезвай. Би могъл да обиколиш света още веднъж.

— И да го гледам как се разпада ли? — Ерлин поклати глава. — Не мисля.

— Ти ще си нужен. — Вейлин го погледна и усети нов прилив на вина. „Няма да направя това...“ — Стой отзад.

Обърна се към Мъдрия мечок, преди Ерлин да е възразил.

— Готов ли си?

Шаманът хвърли поглед на изток, където върховете започваха да придобиват златистия оттенък, предвещаващ настъпването на нов ден. Днес небето беше ясно, във въздуха имаше приятна свежест, примесена със слабия аромат на цветовете на пирена, покриващ дъното на долината.

— Зелен огън не се вижда тук — рече замислено шаманът с леко съжаление, а после зацамбурка през реката към чакащия го Железен

нокът. Едрото животно нададе ниско глухо ръмжене, когато Мъдрият мечок се качи на гърба му и го извъртя към брега.

Вейлин даде знак на лорд Орвен и се метна на седлото на Драскун.

— Ако всичко върви добре, в редиците им трябва да има сериозна пролука — каза той на гвардееца. — Съсредоточете се върху варитаите, ако можете.

— Да, милорд. — Орвен отдаде чест, изпънат сред заобикалящото го течение. — В този момент бих дал всичко, което имам, за един кон.

Вейлин се ухили и посегна през рамо да изтегли меча си.

— Очаквам, че ще имаш богат избор, след като приключим с това.

Смушка Драскун, за да го изкара от реката, и изчака вълците на Асторек да заемат позиция пред тях. Останалите глутници заляха брега от двете му страни. Мишара мина през множеството и приклекна до него. Вейлин сведе поглед и срещна очите ѝ, чудеше се дали Дарена го вижда през тях. Мишара само премигна и облиза зъби, преди да насочи вниманието си към воларианците.

Лагерът се намиреше на триста крачки, тих под димния покров от гаснещите нощни огънове. Вейлин можеше да види стражите, движещи се през утринната мъгла. Походката им беше спокойна. Той изчака да усети топлината на слънцето върху тила си и сянката му да изникне върху земята отпред — дълга тъмна стрелка, сочеща към воларианските сили.

Той стисна по-здраво юздите и си спомни думите на Норта: „Няма да правиш нищо глупаво, нали?“

Засмя се тихо и смуши Драскун. Бойният кон изцвили пронизително и радостно и препусна в галоп. Вълците се юрнаха напред заедно с тях и нададоха всеобщо ръмжене, без съмнение плод на вълнението на техните шамани. Вейлин видя как часовете започват да реагират: втурнаха се да образуват неравна линия, докато из лагера отекна разпокъсано тръбене, мъже излизаха със залитане от палатките и трескаво се мъчеха да си съберат оръжията и броните.

Естествено, варитаите реагираха първи, цели два батальона, вероятно държани будни, за да пазят срещу изненадваща атака. Строиха се с обичайната си ефикасност в две редици, първата на

колене с насочена напред гора от копия. Но въпреки несъзнателната си дисциплина даже те не бяха неуязвими за слънцето. Вейлин видя как мнозина навеждат глави, когато то се издигна над планините. Това предизвика известно размърдване в строя им, но не достатъчно, за да го развали — за това бе нужно нещо повече.

Първият ястреб-копие се стрелна покрай ухото му, достатъчно близо, за да усети как перата му бръсват кожата му. Миг по-късно го последваха още десетки. Удариха в центъра на варитайската линия като плътен черен рояк, изникваха от ослепителното слънце прекалено бързо, за да могат войниците-роби да ги избегнат или да се приведат. Центърът на линията се превърна в кипнала маса от мятащи се птици и хора, ястребите се издигаха от мелето, от стоманените им нокти капеше кръв и падаха парченца плът, те се задържаха за секунда, а после пикираха отново надолу. Докато вълците влязат в боя, воларианският строй вече беше разкъсан.

Вейлин насочи Драскун право през хаоса. Видя как три вълка повалиха един волариански офицер и разкъсаха гърлото му. Воларианците бяха строили още батальони зад варитаите, свободни мечове, стоящи в много по-неравни редици. Изглеждаха по-млади от воларианските войници, с които се беше сражавал преди, и върху много от младежките им лица се виждаше страх и дори ужас при гледката на ордата зверове, които сееха хаос пред очите им. Основната група на вълците се вряза в тях без забавяне и под яростната им атака най-близкият батальон се разпадна за секунди. Съседните формации се представиха по-добре: наредиха се в плътен отбранителен кръг и успяха да посекаат много от атакуващите ги вълци. Но не разполагаха със защита срещу ястребите-копия. След като се бяха справили с варитаите, шаманите им събраха наново ятата си и ги пратиха срещу свободните мечове. Те се спуснаха като черен дъжд, докато вълците продължаваха атаката си — втурваха се напред по двойки, за да впият зъби в краката на воларианците и да ги извлекат от строя.

Вейлин зърна наблизко един батальонен командир на кон, вдигнал високо меч си, за да призове хората си. Няколко сержанти изтичаха при него и закрещяха заповеди. Вейлин насочи Драскун към командира, а вълците на Асторек се втурнаха напред да повалят коня му. Мъжът скочи от седлото, докато животното цвилеше диво, обляно в кръв, надигна се и Вейлин го посече в лицето.

Дръпна юздите да спре Драскун и се огледа. Видя как Железен нокът тъпче някакъв нещастен воларианец с грамадните си лапи — Мъдрият мечок изглеждаше почти комично, докато подскачаше на гърба му. Зад него бушуваше свирепа битка, планинците нападаха яростно северния периметър. Врявата, вдигаща се от юг и запад, показваше, че планът е проработил, поне в началото. Сега воларианците бяха нападнати от всички страни, а източният им фронт беше разбит. Но лагерът все още не бе превзет и те продължаваха да се бият. Твърде много полкове бяха строени и се движеха с механичния ритъм, типичен за варитаите. Битката изобщо не беше спечелена.

Погледна към Мишара и видя, че тя стои като вкопана, снишила се към земята и насочила нос към центъра на лагера, където се виждаше най-гъстата маса варитаи. Извъртя Драскун и го пришпори в атака. Чу нетърпеливото ръмжене на Железен нокът, когато мечокът го последва. Вълците също се устремиха напред, пренебрегвайки ранените или зашеметени свободни мечове, които се лутаха наоколо.

Ястребите-копия се прегрупираха и закръжиха в гъсто ято над воларианския център. Вече бяха по-малко, но свирепостта им не изглеждаше отслабнала: продължаваха да се издигат и спускат в неспирна смъртоносна спирала, пръскайки кръв, докато ослепени мъже залитаха, свободните мечове пищяха, а варитаите сечаха въздуха, тъпо следвайки обучението си.

И тогава Вейлин ги видя — малка групичка мъже в сърцето на Воларианската армия, червени петънца, мяркащи се сред кипналата чернота. Насочи Драскун към тях и вълците се събраха около него, за да разкъсат дупка в стената от варитаи. Той се промуши през нея, като парираше върхове на копия и посичаше всеки, който му се изпречеше.

Първите двама мъже в червено се появиха пред него, докато се измъкваше от гъмжилото. И двамата бяха на високи бойни коне и се въртяха в тесен кръг, а мечовете им святкаха и сечаха ястребите-копия във въздуха. Вейлин пришпори Драскун право към тях. По-близкият се извъртя към него и щом го позна, на лицето му се изписа дива омраза. Насочи коня си наляво, а другарят му пое надясно в координирана атака. Вейлин се приведе ниско и увисна наполовина от седлото, докато те се приближаваха. Парира удара отляво, а другият го пропусна на сантиметри. Той се издърпа пак върху седлото, завъртя Драскун и го спря, докато двамата в червено се подготвяха за нова

атака. Те се поколебаха, явно озадачени от неподвижността му, втренчиха се в него. Той отвърна твърдо на погледите им и продължи да чака.

Железен нокът се надигна с рев и размаха лапи. Мъжете в червено се опитаха да дръпнат конете си настрани, но беше прекалено късно. Лапите се спуснаха и ноктите се забиха дълбоко в гръбнаците на двете животни. Те зацвилеха и се замятаха сред фонтани кръв. Мъжете в червено се претърколиха настрани и бързо се изправиха на крака, но бяха повалени от вълците на Асторек. Бореха се мълчаливо, всеки от тях държан здраво от по четири вълка, захапали крайниците им. Взираха се във Вейлин с цялата злоба, която той помнеше, злоба, която се превърна в абсолютен ужас, когато Мъдрият мечок слезе от гърба на Железен нокът.

Двамата едновременно запищяха и го удариха на молби: използваха едни и същи думи и гърлени възклицания, докато шаманът клякаше до тях, за да долепи ръце до челата им. Треперенето им секна на мига и те млъкнаха, после замигаха объркано, когато Мъдрият мечок свали ръце и отстъпи. Зяпнаха се един друг, после зяпнаха Вейлин... после вълците.

— Братко — каза единият, гледаше умолително нагоре към него, лицето му беше пребледняло.

Вейлин завъртя Драскун, докато вълците си вършеха работата, глух за кратките писъци, издигнали се над ръмжация хор. Мишара отново беше до него, насочила нос към гъстата гмеж от биещи се фигури в западния край на останките от лагера. Един бърз оглед потвърди, че по-голямата част от полесражението вече е в техни ръце. Южният фланг беше напълно разбит от многочислената орда на Вълчия народ. Вейлин виждаше как воините се движат сред мъглата, хванали ниско дългите си копия, и от време на време се скупчват, за да се справят с малките огнища на съпротива. На север планинците бяха обградили остатъците от Воларианската кавалерия, няколкостотин мъже на коне, които напразно се опитваха да се измъкнат. Видя как ездач след ездач падат под размаханите брадви на планинските племена, които сякаш бяха забравили дълбоко вкоренените си разногласия.

— Милорд!

Вейлин инстинктивно се приведе при предупредителния вик на Орвен и нещо изсвистя покрай главата му прекалено бързо, за да го види. Той извъртя Драскун и видя трима мъже, тичащи срещу него през мъглата, и тримата с леки брони и с по два меча. Куритаи.

Орвен парира атаката на водача, като приклепна и замахна с меча си към краката му. Куритаят с лекота прескочи острието и се завъртя във въздуха, насочил своя меч към шията на Орвен. Капитанът обаче не беше новак и парира удара, мушна с меча си към лицето на куритая, а после го извъртя нагоре и настрани в бърз и почти съвършен рипост, който накара мъжа да залитне назад със зейнала рана на гърлото.

Орвен се обърна, за да се счепка с втория, а третият се шмугна покрай тях и се насочи към Вейлин. Скочи, вдигнал високо двата си меча. Мишара го посрещна във въздуха, склучи зъби около главата му, повали го на земята и почна да го тръска, докато вратът му не издаде ясно доловим пукот.

Вейлин пришпори Драскун напред, защото видя, че Орвен е притиснат здравата от втория куритай. Двата Меча на войника-роб тъчаха пъргава и сложна плетеница от удари, която беше смъкнала гвардееца на колене. Вейлин се намираше все още на десет крачки от тях, когато куритаят изби меча от ръката на Орвен и вдигна оръжията си за последен удар — и изведнъж се вцепени и главата му се отметна рязко нагоре, когато Лоркан изникна от въздуха, протегнал ръка, за да забие кинжал в основата на черепа му.

Надареният издърпа острието с гримаса на отвращение и вдигна очи към приближаващия се Вейлин. По лицето му се стичаше кръв от някакъв срез в гъстата му черна коса и той я избърса от очите си.

— Трябва да дойдеш — каза, олюля се и посочи с окървавения кинжал към бушуващата наблизо схватка. — Алтурк...

Вълците тръгнаха напред, за да разкъсат неравната воларианска линия от ранени и частично ослепени варитаи и да му позволят да препусне през нея, следван плътно от Мъдрия мечок и Железен нокът.

Алтурк вършееше с бойната си тояга, въртеше се и подскачаше сред кръг от мъже в червено. Сентарите се опитваха да стигнат до него, но им пречеше рота куритаи; лонаките и елитните воители бяха вкопчени в свирепа борба, докато талесата се биеше в безнадеждно съотношение. Но все още бе жив; имаше порязвания по ръцете,

краката и лицето, ала оставаше прав, докато мъжете в червено танцуваха около него.

Вейлин пришпори Драскун, но бойният кон вече беше уморен, пяна покриваше хълбоците и муцуната му. Вейлин видя как Алтурк избегна един меч и завъртя тоягата си, за да я стовари отстрани по тялото на нападателя, умишлено избягвайки смъртоносния удар в главата в съответствие с инструкциите на Вейлин. Мъжете в червено обаче явно бяха оставили този удар да намери целта си, за да привлекат Алтурк напред, и двама от тях се стрелнаха към него, за да посекаат към краката му. Той избегна първия удар, но не и втория — острието се впи дълбоко в бедрото му и го повали на едно коляно, оголил зъби от болка.

Друг червен мъж скочи и го изрита в челюстта. Алтурк се просна на земята. Мъжът се разрачи над тялото му, с широка усмивка върху устните, и вдигна меча си. Алтурк изплю кръв в лицето му и онзи отстъпи назад, а усмивката му изчезна, заменена от озъбена гримаса на злоба.

Драскун блъсна един куритай и го отхвърли. Вейлин се надигна в седлото, а червеният мъж скочи към Алтурк и рухна, щом една стрела се заби в крака му. Друг мъж с червена броня се стрелна към лонака, но се закова на място при приближаването на Вейлин и вдигна меча си прекалено късно, за да спре ритациите копита на Драскун. Един ритник го улучи в гърдите и той отлетя назад.

Останалите червени мъже се скупчиха около Вейлин, движеха се с неестествена бързина. Нова стрела долетя от хаоса наоколо и улучи водача им в крака. Другите спряха и приклегнаха, очите им шареха за врагове. Появи се Кирал — вървеше с почти спокойна крачка и пускаше стрели, а червените мъже падаха един по един, щом стрелите улучваха краката им.

Вълците се хвърлиха в боя, а Вейлин слезе от коня и изтича при Алтурк, където вече беше приклегнала Кирал. Мъжете в червено прекрещяха и забесняха, когато вълците ги хванаха за крайниците, а Мъдрият мечок слезе от гърба на Железен нокът. Шаманът тръгна от човек на човек, като приклякаше, за да допре длан до главите им, и крясъците им утихваха един по един. На последния се спря, отстъпи и на широкото му лице се изписа объркване.

— Не можеш... — Алтурк изпъшка и стисна раната на бедрото си. — Не можеш ли да ме оставиш поне да умра като хората?

Кирал го зашлеви по бузата и го нахока. Вейлин не знаеше добре лонакски, но все пак улови думата „татко“ сред гневния словесен порой. Гневът на Алтурк се стопи, докато тя продължаваше да го гълчи и превързваше раната му.

Вейлин стана и отиде при Мъдрия мечок, който стоеше над последния мъж в червено. Шаманът се мръщеше и клатеше объркано глава, а червеният мъж лежеше в хватката на вълците и се взираше нагоре към него. Лицето му бе обляно в пот, кръв шуртеше от носа и ъгълчетата на устата му. Тогава Вейлин го почувства — пулсът му внезапно се ускори и крайниците му се разтрепериха.

„Силата да смразява човешките сърца от страх“, спомни си той и откри, че се смее.

— Страх — каза, приклепна до червения мъж и го погледна в очите. — Той всъщност е дребна работа и стар приятел. — Халоса мъжа по слепоочието с дръжката на меча си и онзи омекна. Мъдрия мечок тръсна глава, промърмори някаква ругатня и приклепна да сложи ръка на челото на мъжа в червено. Той се вцепени за момент — леден дъх излетя от гърдите му, — после остана да лежи неподвижно.

Вейлин се извърна и загледа как сентарите повалят последните куритаи. Някъде зад него планинците пееха победна песен, която звучеше доста фалшиво, но пък всички поне май знаеха думите.

— Милорд — каза Лоркан и се появи до него, притиснал окървавен парцал към челото си. — Имам чувството, че моментът е подходящ да напусна службата си при вас. Защото не бих искал да повтарям това преживяване, независимо от мнението на Кара.

— Съгласен съм — отвърна Вейлин. — И ти благодаря за службата.

Обърна се, понеже Мишара изфуча рязко и козината по врата ѝ настръхна, а после тя се завъртя и хукна към хребета, където бяха оставили подарката ѝ.

Погледът на Вейлин се плъзна по трупове на мъжете в червено. „Четирима и още двама. Шест. Но Мирвалд каза седем...“

Втурна се към Драскун и се метна на седлото. Заби яростно пети в хълбоците на коня и го пришпори в галоп.

Хребетът беше загърнат в облаци и дъжд. Докато яздеше, Вейлин беше видял как облаци се спускат, прекалено бързо, за да са нещо друго освен дело на Кара. Мишара беше на няколко метра пред него и бързо изчезна в дъждовната завеса, а някъде отпред проблесна мълния.

Вейлин се втурна нагоре по склона. Зърна тела сред скалите — воители от Вълчия народ: всички изглеждаха посечени за секунди. После намери котката на Маркен, просната безжизнено, а самият едър Надарен лежеше на няколко крачки по-нататък, брадатото му лице отпуснато и неподвижно под шибация дъжд.

Вейлин се насили да продължи. Миризмата стигна до него първа: воня на току-що обгорена плът, силна и лютивата.

Видя Кара веднага щом стигна горе: малка неподвижна фигурка, седнала под дъжда. Бледото ѝ лице се взираше ококорено в нещо пред нея, нещо почерняло и овъглено, което някак си все още се движеше, частично стопени останки от червена броня, залепнали към потръпващата изпечена плът.

— Не го видях — промълви шепнешком Кара. — Ние споделяхме... Не можах да видя... Стана толкова бързо...

Вейлин клекна до нея и погледна кръвта, течаща от носа ѝ — порозовяваше и се разтваряше в пороя. Докосна ръцете ѝ.

— Стига — каза той. — Всичко свърши.

Тя премигна, после клюмна и дъждът отслабна до ръмеж. Той я подхвана.

— Мълния — прошепна тя. — Не знаех, че мога да го правя.

— Кара. — Той повдигна брадичката ѝ. — Къде е лейди Дарена?

Чу някъде отпред жалния, безутешен вой на Мишара.

— Съжалявам — промълви задавено Кара. — Стана толкова бързо...

Той я облегна на една скала, стана и тръгна към Мишара, която продължаваше да надава скръбния си вой...

Тя лежеше на една страна до разровените от дъжда останки от огъня, който Вейлин беше наклал за нея снощи, все още увита в кожата си. Нямахше кръв, нито каквато и да било следа от нараняване. „Един от тях можел да убива само с докосване...“

Той седна до нея, взе дребната ѝ безжизнена фигурка в обятията си и приглади копирената коса назад от леденото ѝ чело.

— Искам да се върна у дома — каза й. — Искам да се върна у дома с теб.

4. РЕВА

Претърколи се, за да смекчи удара, но въпреки това усети пареща болка в краката, когато рипна и се втурна към най-близкия дресьор. Беше благодарна за кръвожадността на тълпата: въодушевеният ѝ рев при появата ѝ попречи на мъжа да забележи приближаването ѝ почти докато не стигна до него. Той се завъртя точно преди тя да го шибне с оковите през лицето. Зъбите му се пръснаха и устните му се сцепиха, писъкът му излезе като пронизително гъргорене и той рухна на колене, а веригите се изплъзнаха от ръцете му.

Трите саблезъби звяра, които водеше към жертвите им, моментално се врътнаха, щом усетиха, че нищо не ги възпира, зафучаха срещу Рева и се приготвиха да скочат. Тя се хвърли към дресьора, грабна камшика, окачен на китката му, изплющя с него към най-близката котка и тя отстъпи. Рева вдигна поглед и видя, че Щита и Алерн стоят необезпокоявани в центъра на арената, а другите двама дресьори я гледат ококорено. Щита реагира пръв — втурна се към най-близкия звяр и късият му меч разсече врата му. Останалите завиха и размахаха нокти срещу него. Той се изплъзна с танцова стъпка, но не и без да получи три успоредни резки на гърдите.

Котките на падналия дресьор скочиха към Рева и ѝ отвлякоха вниманието. Тя изплющя отново с камшика, после се втурна напред, като прескочи една замахнала лапа. Когато те се втурнаха след нея, се обърна и камшикът разцепи въздуха със свирепо плющене. Саблезъбите се отдръпнаха пак, после спряха, сякаш в отговор на някакво безмълвно взаимно разбирателство, и се обърнаха към ранения дресьор, който сега се клатушкаше към една врата в стената на арената, притиснал лицето си с ръце: оставяше по пясъка диря от кръв. Котките нададоха еднакво фучене и се втурнаха след него. Едната скочи на гърба му и го повали на пясъка, а другите го заръфаха за краката. Дългите им зъби пробиваха плътта и костите с ужасяваща лекота. Писъците му скоро спряха и котките се отдадоха на угощението, без да обръщат никакво внимание на Рева.

Тя се обърна и видя, че Алерн се опитва да удържи трите котки срещу себе си с къси мушкания на копието. Дресьорът им обаче, разсеян от атаката на Рева, пребледня, изпусна веригите и хукна да бяга. Успя да стигне на десет стъпки от една врата, преди залп на варитайските стрелци от горните трибуни да го прикове към пясъка.

Останали свободни, котките му закръжиха около Алерн във вихрен танц от размахани нокти и озъбени подскоци — търсеха някаква пролука, докато той се въртеше и копието му свистеше бясно. Рева се втурна към най-близката котка и камшикът ѝ се стрелна, уви се около крака ѝ и я изтегли назад, докато тя се мятеше и съскаше. Алерн зърна своя шанс и намушка звяра в рамото, макар че от силата на удара върхът на копието заседна сред костите и сухожилията. Алерн изруга и се опита да го измъкне, а другите две котки се приближиха, готови за убийство.

Камшикът на Рева изплющя пак и ги накара да отстъпят.

— Остави го! — каза тя на Алерн и го избута от трупа. — Вземи това. — Подаде му камшика, после стъпи на дръжката на копието и го счупи. Претърколи мъртвата котка, хвана стърчащия връх и го измъкна от трупа.

— Дръж ги настрани! — заповяда тя на Алерн и се обърна към Щита. Той лежеше по гръб, вдигнал крака да възпре котката отгоре му, която ръмжеше и щракаше с ужасните си челюсти на косъм от лицето му. Оцелелият дресьор пусна останалата си котка и отстъпи, озърташе се диво. Знаеше, че бягството ще означава сигурна смърт, но явно нямаше желание да участва в тази битка, в която силите внезапно се бяха изравнили. Пуснатата котка бързо заобиколи борецата се двойка, спря откъм главата на Елл-Нестра и се напрегна за атака, челюстите ѝ зейнаха и тя скочи... Счупеното копие на Рева я улучи във въздуха и тя се блъсна в саблезъбия звяр върху Щита, като го накара да отстъпи и даде на Елл-Нестра точно толкова място, колкото да забие меча си във врата на животното.

Той се претърколи настрани, когато трупът рухна, измъкна меча си от него и приклепна, когато камшикът на дресьора остави дълга червена резка върху ръката му. Обърна се към явно ужасения мъж и повдигна вежда.

— Сигурен ли си?

Онзи се втрени в него с паническа нерешителност: и да се бие, и да бяга, го чакаше все същата участ. Рева му спести по-нататъшните размисли, като скочи, изрита го в лицето и го прати в безсъзнание на пясъка. Клекна и му взе камшика и един малък кинжал, който стърчеше от ботуша му.

— Може ли да отбележа, милейди — каза Щита с поклон, — че днес изглеждате прелестно. Червеното наистина е вашият цвят.

Тя изсумтя и се затича към Алерн.

— Би имал по-голям шанс с тези зверове.

Алерн беше изтласкал двете останали котки към края на арената. Дишаше тежко и размахваше камшика, като пресичаше всеки техен опит да се втурнат или скочат към него. Рева замахна със собствения си камшик, уви го около предната лапа на едната и я повали, така че Щита да може да я довърши с меча си. Уби последната котка сама, като я подлъга да атакува, отскочи встрани, а после се метна на гърба ѝ и заби ножа между лопатките ѝ, после пак и пак, докато животното не престана да се бори и от муцуната му не излезе последно жално съскане.

Докато се надигаше от трупа, ликуването на тълпата я заля като потоп. Трибуните над нея представляваха море от радостни лица, които крещяха възторжено, а също така, забеляза погнусено тя, и с нескрита похот. Мъже я зяпаха, жени си оголваха гърдите и върху пясъка се сипеше дъжд от цветя. Едно падна в краката ѝ, орхидея с бледорозови венчелистчета, които потъмняваха до червено по края.

— Вдигни го! — изсъска Щита и Рева забеляза, че той вече държи в ръце цял букет. — Ти също, момко! — извика на Алерн. — Вдигай ги, бързо!

Рева клекна и взе орхидеята, и забеляза как възторжените викове на тълпата достигнаха нови висини.

— Това е знак за тяхното благоволение! — извика Щита към нея през врявата, преди да хвърли предпазлив поглед към балкона на императрицата. — Хората, които уреждат тези зрелища, трудно могат да го пренебрегнат.

Рева хвърли поглед към балкона и видя слабичката фигура на императрицата, все още седнала на пейката, със забулено в сенки лице. Изглеждаше напълно неподвижна и Рева се зачуди дали не е потънала пак в някой от своите периоди на отнесеност. Освен това се усъмни, че

императрицата тачи традициите, спазвани тук. „Тя мрази тези хора — спомни си Рева, като хвърли поглед към тълпата. — Какво я интересува тяхното благоволение?“

Видя как императрицата вдигна ръка и даде небрежен знак на Варулек. Чернодрешкото излезе напред, за да заповяда да надуют отново тръбите. Този път тълпата не се подчини толкова мигновено — на въодушевлението и похотта им трябваше повече време да утихнат и оставиха след себе си слабо мърморене, което продължи даже след като императрицата стана и се приближи до ръба на балкона. Сърцето на Рева се сви, щом видя изражението ѝ. Там нямаше нито ярост, нито смущение, само топла и искрена привързаност. Устните ѝ се раздвижиха безмълвно в лесно различни галъовни думи:

— Ти наистина си моя сестра.

Когато я върнаха в стаята ѝ, завари Лиеза да крачи нервно насамнатам. Момичето се сепна от изненада и облекчение, когато Рева влезе и вратата се затръшна подире ѝ. Пристъпи към нея с треперлив смях, а после се закова на място при вида на кръвта, опръскала я от глава до пети, макар да изглеждаше по-шокирана от онова, което държеше.

— Откъде я взе? — попита тя.

Рева сведе поглед към орхидеята. Беше продължила да я стиска, докато императрицата обявяваше, че зрелищата за деня са приключили, и на арената излязоха дузина куритаи. Алерн и Щита бяха оковани и изведени през друга врата, но не и преди младият гвардеец да падне на коляно пред нея, взираше се в очите ѝ с почти трескава вяност.

— Отецът ме благослови, милейди! — извика той, докато го отмъкваха. — Като ми позволи да се бия с вас през този ден!

Щита беше видимо по-слабо развълнуван.

— Тук не спечелихме никаква победа — подхвърли той през рамо. — Предполагам, че знаеш това?

— Живи сме — отвърна тя. — И няма нужда да ми благодариш, милорд.

Рева се зачуди защо Варулек не ѝ е взел цветето. Управителят на арената мълчеше по целия обратен път към килията, лицето му беше

напрегнато, а очите му постоянно се стрелкаха към орхидеята в ръцете ѝ.

— Да не би да развалих историята? — попита го тя, когато стигнаха до вратата на стаята. — Предполагам, че легендата е имала различен край.

— Моривек и Корсев стояли на входа на преизподнята и отблъсвали Предвестниците в продължение на един ден и една нощ. — Чернодрешкото се отдръпна, докато куритаите ѝ сваляха оковите с обичайната си предпазливост. — Моривек, по-големият, паднал смъртно ранен и умолявал брат си да бяга. Но Корсев останал, обладан от такава ярост, че убил всеки Предвестник, излязъл от преизподнята, а като видял, че брат му вече е мъртъв, се хвърлил в земните недра да търси още мъст и никога повече не го видели. Макар че както при всяка легенда — добави той, докато вратата се отваряше, — историята се променя в зависимост от разказвача.

— От арената — каза тя на Лиеза и ѝ протегна орхидеята. — Вземи я, ако искаш.

Момичето се отдръпна и поклати глава.

— Това не за мен. — Хвърли още един поглед към окървавената Рева и тръгна към дъното на стаята. — Пригответи теб баня.

Докато вдигащата пара вода бликаше от орнаментирания бронзов кран на стената, Рева седна на мраморните стъпала и започна да масажира китките си.

— Аз изпере това — каза Лиеза и посочи окървавените дрехи на Рева.

— Ти не си ми робиня — отвърна тя.

— Не съм и свободна — сви рамене Лиеза. — А и няма какво друго прави.

Рева стана и се втренчи с очакване в нея. Момичето изглеждаше озадачено за миг, после се засмя и обърна гръб. Рева изрита обувките си, свали блузата и панталоните си и ги остави на купчина на пода, след което влезе във водата и въздъхна от успокоителната ѝ топлина.

— С кого се била? — попита Лиеза, докато коленичеше да вземе дрехите, все още с извърнат поглед.

— Някакви котки с големи зъби.

— Убила ги всичките?

— Всички освен три. — Рева си спомни гледката на трите оцелели котки, които лакомо се тъпчеха с тялото на умрелия си господар, с муцуни и зъби почервенели от трескавото лапане. Въпреки ужасите на зрелището неволно изпита прилив на жалост. Въпреки цялата им свирепост това бяха окаяни създания, държани вечно гладни и подложени на жестоко отношение, създания, на които не им бе позволено да изпълняват ролята, отредена им от Отеца. „Точно това правят те — помисли Рева. — Изопачават света в съответствие с жестоките си прищевки.“

Отдели малко време да разплете плитката си, а после се потопи във водата и запрокарва пръсти през косата си, за да махне слепналата я кръв. Банята беше дълбока и ѝ позволяваше да се потопи изцяло. Тя се спусна, докато краката ѝ докоснаха плочките на дъното. Усещането за косата между пръстите ѝ разбуди спомени за Велис, как тя обичаше да я реше и да я оформя в една от хилядите известни ѝ прически. „Велис, Елеса...“ Толкова далечни и вероятно загубени завинаги.

Някакво раздвижване на водата я накара да се подаде на повърхността и тя се сепна при вида на Лиеза, която се потапяше гола при нея.

— Какво правиш? — попита тя и извърна очи.

— Дрехи се нуждаят от пране. — Момичето посегна към скупчените дрехи на Рева и ги бутна във водата с лека усмивка върху устните.

— Изпери ги по-късно.

— Аз не твоя робиня. — Усмивката на Лиеза се разшири, тя посегна за калъп сапун и почна да търка дрехите. Рева се обърна и отиде в другия край на банята. Искаше ѝ се да излезе, но знаеше, че погледът на момичето ще я последва, ако го направи.

— Вие нямате никакво уважение един към друг — промърмори тя. — Не уважавате чуждия живот, а явно и правото на уединение.

— Уединение? — попита Лиеза.

— Ами... — Рева се помъчи да преведе идеята и откри, че ѝ е трудно. — Това значи да останеш сам, да имаш тайни. Да запазваш скромност.

— Скромност?

— Няма значение. — Тя чу как Лиеза потисна кикота си и се върна към търкането на дрехите ѝ. — Виждам, че вече не се страхуваш

толкова.

— Напротив, аз страхува. Страхът идва като... — Рева я чу да пляска по водата.

— Вълна?

— Да, вълна. Голяма вълна, когато се опитала да убие императрицата. По-малка вълна сега.

Рева откри, че се обръща в неволна изненада, а после отклони пак очи при вида на гърдите на Лиеза, стърчащи току над водата.

— Опитала си се да я убиеш?

— С отрова. Не станало. Тя задържала мен при себе си. — Лиеза се намръщи. — Намирала ме за... забавна.

— Защо си го направила?

— Господарят ми... за мен бил не само господар. Също и баща. Майка ми била робиня. Умряла, когато аз още малка. Той мен отгледал, обичал. Не можел мен освободи, такъв законът. Не харесвал императрицата и го казал. Тя отредила на него Трите смърти и взела робите му за свои.

— Съжалявам за провала ти. Все пак, от името на своята кралица и народ, ти благодаря за опита.

— Кралица, това друга дума за императрица, нали?

— Предполагам, макар че са доста различни.

— Твоята кралица не жестока?

Рева си спомни как кралицата заби кинжал в гърдите на воларианеца тогава, на кораба, моменталната и коренна промяна в поведението ѝ, докато изхвърляха тялото през борда.

— Тя е свирепа в своята отдаденост на каузата ни, защото каузата ни е справедлива.

— Мислиш тя спечели тази война? — В тона на Лиеза ясно се долавяше съмнение.

— С малко помощ. — Рева усети как клепачите ѝ натезават, топлата вода и изтощението от битката се бяха съюзили да я надвият. Облегна се на стената и отпусна глава върху ръцете си. — Има един мъж, мой приятел. — Рева откри, че се усмихва. — Мой по-голям брат във всяко важно отношение. Ако оцелея тук достатъчно дълго, за да стигне вестта до него, той ще дойде за мен. — Тя затвори очи и гласът ѝ отслабна до шепот. — Макар че не искам да рискува повече заради мен...

Остави всичко да избледнее — арената, милата усмивка на императрицата — и се отпусна в топлата прегръдка на водата, позволи ѝ да се просмуче в нея, успокояваща, гальовна...

Събуди се със сепване и ръцете на Лиеза пуснаха раменете ѝ, когато тя се дръпна разтревожено.

— Ти... напрегната — каза момичето. — Знам как направи това да се махне. — Вдигна ръце и разшава пръсти, после бавно посегна да прокара нокти през косата на Рева.

— Недей. — Рева хвана ръката ѝ и я избута. Не ѝ хареса тръпката, която изпита при допира до кожата ѝ. — Моля те.

— Аз не твоя робиня — каза Лиеза. — Искам...

— Не мога. — Рева потисна един прилив на самообвинение, щом чу съжалението в гласа си. — Има някой, който ме чака.

Оттласна се към стъпалата и излезе от банята, отиде до леглото и се загърна с един чаршаф. Облегна се на една колона, без да поглежда към Лиеза, защото знаеше, че тя се взира в нея. Смъкна се на мраморния под и прошепна:

— Верността е единственото, което мога да ѝ дам.

Събуди се в мрак. Лиеза спеше до нея, гола и незавита. След като беше свършила с дрехите на Рева, бе изпрала и своите и ги бе оставила да съхнат.

— Няма къде другаде да спя — бе казала тя, надвесена над леглото, след като угаси лампите.

Рева се обърна настрани, с гръб към нея.

— Тогава спи...

Рева се надигна и очите ѝ се плъзнаха към почти невидимата врата. Осъзна, че е била събудена от звука на превъртане на ключ. Стана, метна един чаршаф върху разсейващата фигура на Лиеза и взе все още влажните си дрехи. Успя да ги навлече преди вратата да се отвори и на прага да се появи Варулек с лампа в ръка. Рева премигна изненадано, щом осъзна, че е сам и че в тунела зад него няма куритаи.

„Внимателно — каза си тя и потисна инстинктивния импулс да се нахвърли върху чернодрешкото. — Той не би дошъл тук беззащитен.“

Затова остана да стои мълчаливо, докато той влизаше. Погледът му се плъзна по стаята и се спря само за кратко при вида на частичната голота на Лиеза. Лицето му беше напрегнато от овладян, но ясно доловим страх: лицето на човек, който си налага да изпълни неизбежен дълг. Това изражение ѝ беше добре познато.

— Имам да ти покажа нещо — каза шепнешком той.

Рева не отвърна, само изгледа втренчено празния тунел зад вратата.

— Ако не се интересуваш от това, което ти предлагам — каза той, като проследи погледа ѝ, — да ме убиеш ще е най-голямата услуга за мен.

„Удар по слепоочието, който да го обезвреди, още един да смаже ларинкса му и да му попречи да вика. Запушваш му носа и устата, докато се задуши. Будиш момичето и намираш изход от това кошмарно място.“ Всичко бе толкова лесно. Но нещо в погледа му я възпря, още едно добре познато ѝ изражение, което беше виждала многократно в Алтор. „Надежда. Той вижда в мен надежда.“

— Отецът не гледа добре на измяната — каза тя и посегна към обувките си. — Аз също.

Светлината на лампата беше мъждива и я караше да стои близо до него, докато той я преведе по тунела до една малка врата, отключи я с тежък железен ключ и отвори. Стълбището зад нея беше тясно, а стъпалата и стените — грубо изсечени, без прецизността, която личеше във всяка линия на арената.

— Този отец, за когото говориш — каза той, докато слизаха по стълбите, — той е твоят бог, така ли?

— Единственият бог, който ни е създал, за да познаем любовта му. — Тя потисна желанието да се закашля от застоялия въздух, който сякаш се сгъстяваше с всяка крачка. Миришеше само на прах, но създаваше усещане, типично за рядко посещаваните места.

— Аха — каза Варулек. — Алторската ерес, заличена при Прочистването. Значи последователите на Шестокнижието са намерили подслон във вашето Кралство.

— Десетокнижието — поправи го тя. „Макар че аз им обещах и единайсета книга.“ — Да не би да казваш, че моят народ е дошъл от

тази земя?

— Прочистването накарало хиляди да избягат през океана. Търсачи, Асценденти, поклонници на слънцето и луната. Макар че твоят народ бил сред най-многобройните, заедно със Слугите на мъртвите.

„Слугите на мъртвите?“

— Вярата. Вярата също ли произлиза оттук?

— Разцъфтяла е току преди Прочистването. Някои казват, че то я е породило. В течение на само двацет години хиляди хора отхвърлили боговете и предпочели да се кланят на мъртвите, молели за място в техния въображаем рай отвъд живота. Подобна всеотдайност била анатема за Управителния съвет, който искал да наложи пълна вяроност към империята. Слугите на мъртвите били първите, които изпитали неговия гняв, макар че се съпротивлявали добре под предводителството на един мъж, Варин. С времето обаче били принудени да заминат в изгнание, отплавали с кораб към някаква влажна земя отгатък морето, където по-късно ги последвали и други, докато Съветът се опитвал да заличи и последния остатък от онова, което наричал „ирационални вярвания“.

— Вие сте убили своите богове — каза Рева, спомнила си думите на императрицата.

— Не. — Стигнаха края на стълбицето и Варулек се наведе да отключи друга врата, после я отвори на скърцащите ѝ панти. — Скрихме ги.

Пространството зад вратата издаде продължително ехо, когато той пристъпи вътре, макар че абсолютната чернота не позволяваше да се преценят размерите му. Варулек спря до вратата, вдигна лампата към една факла на стената и се отдръпна, когато пламъкът разцъфтя. Рева го последва и стаята постепенно се разкри пред нея, докато той минаваше от факла на факла. Погледът ѝ моментално се насочи към статуите — три фигури, две мъжки и една женска. Бяха в естествени размери и изглеждаха замръзнали в миг на оживен спор. Жената беше приведена напред, вдигнала ръце и сякаш се обръщаше едновременно и към двамата. По-високият мъж гладеше брадатото си лице и челото му бе сбърчено сякаш в дълбок размисъл. Другият беше гладко обръснат, с тесни красиви черти, и изглеждаше застинал, докато свива

рамене. Гледаше жената с полуусмивка, а на лицето му бе изписано любезно несъгласие.

Трите фигури стояха около някакъв каменен блок с равна горна повърхност и кръгла вдлъбнатина в центъра. Блокът изглеждаше напълно незасегнат от времето, линиите му бяха ясни, без щръбки или драскотини. Освен това контрастираше с трите статуи, защото беше издялан от някакъв черен камък, докато те бяха изваяни от сив гранит.

— Това боговете ли са? — попита тя Варулук.

— Боговете са прекалено възвишени, за да бъдат уловени от смъртна ръка, в дума или камък.

Тя се намръщи при тона му: долавяше в троснатата му нотка слаб отзвук от празните дрънканици на жреца.

— Това са Тираните — продължи той и посочи трите фигури. — Родоначалниците на дермосите. Някога те управлявали целия свят със зла магия, поразявали всеки, който дръзвал да надигне глас срещу тях, триумвират на тиранията. По-късно боговете ги низвергнали и ги прокудили в огнената преизподня в земните недра, където от тях се пръкнали дермосите. Не, това не са боговете. — Той се отдалечи към една стена. Светлината на лампата заигра по камъка. — Ето къде ще ги откриеш.

Рева отиде до стената и видя, че камъкът е груб, заравнен от неумели ръце и покрит с мънички вдлъбнатини. Като се взря по-внимателно, забеляза, че това са някакви символи, подредени на групи, в началото изписани грижливо, но ставащи все по-неравни нататък по стената.

— Свещено писание? — попита тя Варулук.

— От всяко поколение биват избрани само малцина — каза той. — Хора със силата и волята да удържат божествената същност, и ръцете им са водени от боговете, за да предават тяхната мъдрост и напътствия, изсечени в камък, докато у тях остава живот и сила. Макар че такъв дар неизбежно си има цена.

Той тръгна покрай стената и светлината разкри още писания, всички символи ставаха все по-нееднородни, докато накрая се превърнаха в обикновени драскулки в камъка. „Това е работа на луд, драскащ в тъмното“, заключи Рева, но реши, че е по-добре да не го казва засега. Докато Варулук минаваше покрай нея, тя забеляза пак

татуировките, покрили ръцете му, и откри несъмнена прилика със знаците на стената.

— Какво пише тук? — попита тя. — Можеш да го разчетеш, нали?

Той кимна, все така вперил поглед в стената.

— Да, макар че се съмнявам на света да има друга жива душа, която би могла да го направи. — Върна се до мястото, където символите бяха най-ясни. — „Тираните се връщат — прочете той, като плъзгаше пръст по камъка. — Скрити зад лика на герой, невидим дермос, пуснат на воля по земята. Даже това убежище ще бъде загубено за боговете.“

„Това убежище.“

— Арената — каза Рева. — Тя си остава светилище даже след като боговете са били прокудени. — Погледът ѝ се върна към ръцете му. — Ти си жрец.

Той кимна.

— Да. Може би последният. Това е била свещената задача на семейството ми от поколения, заедно с грижата за тази арена. Предците ми са били опекуни на този храм дълго преди издигането на Съвета с неговите зловредни идеи за рационалност. Били сме достатъчно мъдри да се престорим, че отхвърляме набожността си, едни сред първите, вrekli се във вярност към Съвета и империята, първите, които обвинили други. Трупали сме доверие, което е устояло през всички тези векове. Тъй пълно било унищожението на боговете, че сме могли да си върнем символа на истинската си преданост. — Той вдигна ръка и разпери пръсти, за да покаже татуировките си. — Съветът си мисли, че това е само традиция сред хората, които отговарят за поддържането на арената. Но *тя*, разбира се, знае, че не е така.

— Императрицата знае какъв си?

— Знаеше го много преди издигането си. Тя дойде тук преди години, когато още носеше друго тяло. „Ти имаш тайна“, каза ми и ми заповяда да я доведа тук или да бъда изобличен. Знаех, че една нейна дума ще е достатъчна, за да ме екзекутират, и се подчиних. А тя се смееше. — Устата му се изкриви в ярост и срам. — Присмиваше се на това свято място. — Варулек се успокои с мъка и посочи каменния блок между трите статуи. — Само че млъкна, щом видя това.

Рева огледа отново камъка. Не откри нищо особено в него, освен прецизността на изработката. По него липсваха всякакви белези, нямаше нищо, което да издава предназначението му. Тя се приближи, като мина между фигурите на жената и брадатия мъж. „Съд за светена вода?“ Приведе се и протегна ръка към вдлъбнатината в центъра.

— Не го пипай! — Гласът му беше само малко по-силен от шепот, но в него имаше толкова силно предупреждение, че ръката ѝ замръзна.

— Какво е това? — попита тя.

— Не знам. Нито пък онези преди мен са знаели. Но най-суровата заповед, набивана в ума на всеки член на моето семейство, откакто сме се нагърбили със свещения си дълг, гласи: не пипай камъка.

— Тя пипна ли го? Когато дойде тук?

Той поклати глава.

— Надявах се, че може да го направи, ала не. Тя знае прекалено много. Но когато дойде тук, не беше сама. С нея имаше един младеж в червено, малко по-възрастен от теб. И явно беше лудо влюбен в нея. „Ако ме обичаш — каза му тя, — докосни камъка.“ И той го докосна.

Варулек се приближи, така че светлината на факлата да заиграе по камъка; черната повърхност заблестя. „Прекарал е тук долу векове, а няма и прашинка“, помисли Рева.

— Какво стана с него?

— Тя не искаше аз да видя и ми заповяда да стоя до вратата. Но видях как момчето потрепери и извика, сякаш едновременно от болка и наслада. Тя се приведе към него и прошепна някакъв въпрос, който не можах да чуя. Отговорът на момчето беше тих, но изпълнен с благоговение. То вдигна ръцете си, които сияеха с някаква странна светлина, трептяща като мълния. Тя му каза да го пипне отново, да види какви други дарби ще му донесе, тъй рече. И той го докосна. Този път не извика, замръзна неподвижно в мига, щом ръката му се допря до камъка, досущ като тези статуи, и не отговаряше на прошепнатите въпроси. Видях усмивката ѝ, усмивка на огромно задоволство... а после тя го уби — пристъпи към него и му счупи врата. „Дай това на зверовете си — каза ми и посочи трупа. — Един ден ще се върна, предполагам след години. Или доста по-скоро, ако разбере, че си проговорил.“

— И никой друг не го е виждал? — попита Рева. — Никой от... съществата като нея?

Варулек поклати глава.

— Само тя.

„Значи крие свои собствени тайни.“ Рева си спомни прошепнатото предложение на императрицата. „Когато моят любим дойде при мен, ще сразим Съюзника и целият свят ще бъде наш... Какво ли замисля тя?“ Рева въздъхна обезсърчено и ѝ се прииска да можеше да потърси съвет от Велис — тя би разнищила това за миг. Както и кралицата.

— Не мога да ти предложа никакво прозрение в случая — каза тя на Варулек. — Но ако успееш някак си да предадеш съобщение на моята кралица...

— Невъзможно. Към това място ме обвързва нещо повече от дълг. Ако изляза дори на крачка извън очертанятията на арената, ме очакват Трите смърти.

— Тогава защо ми показваш това?

— Не него исках да ти покажа. — Той се върна до стената и поднесе факлата към едва различима група символи близо до края, точно преди да станат съвсем неясни. — Ето тук — каза и я подкани да се приближи, а пръстът му се плъзна по знаците. — „Ливела ще бъде въплътена, когато Огнената кралица се въздигне.“

— Ливела? — Лиеза бе изрекла същото име тази сутрин, с глас натезал от страх. Откри, че се отдръпва при вида на внезапната напрегнатост в очите на Варулек.

— Велика жена-воин от легендите — прошепна той. — Дарена от боговете с по-големи умения и сила от всяка друга. Тя пътувала до преизподнята, сражавала се със самите дермоси и убила трима. Един с меч, един с копие и един... — Той ѝ подаде факлата, отиде в един сенчест ъгъл на пещерата и се върна с нещо, увито в овехтял плащ. Ръцете му трепереха от вълнение, докато отмяташе плата. Тя видя пръчка, дълга малко над пет стъпки. Дървото беше бледо и излъскано от употреба, а от двете страни на централната ръкохватка имаше украса: от едната страна кръстосани мечове, а от другата — кръстосани брадви.

— И един — продължи Варулек, затаил дъх от благоговение и страх, очите му блестяха на светлината на факлата, — един убила с лък

от планински бряст.

5. ФРЕНТИС

— Отмъщението ти е наистина сурово, братко.

Лицето на флотски лорд Елл-Нури издаваше смесица от отвращение и осъдителност, докато взорът му обгръщаше Нова Кетия и попиваше гледката на разрушените къщи във всички квартали и дима, издигащ се иззад южните стени. Все още предаваха трупове на огъня — задача, която ангажираше петдесет от освободените роби вече шест дни.

— Хората ти определено имат талант за разрушение.

— Правосъдие, както нареди кралицата. — Френтис долавяше кухата нотка в гласа си. Образът на момиченцето в сиво, лежащо мъртво в обятията на майка си, още не бе избледнял. Беше преживял толкова години на битки и смърт, беше забравил толкова много лица, но знаеше, че този образ никога няма да се разсее.

— Освен това градът не е разрушен — добави той. — Всички щети ще бъдат възстановени с времето, според замисъла на кралицата.

— Задача, която зависи от успешния изход на тази война. — Погледът на флотския лорд се насочи към пристанището, претърпено с мелденейски кораби и пленени волариански съдове. Много други бяха пуснали котва в естуара оттатък. Бяха пристигнали предния ден и гледката на толкова много мачти хвърли в паника новоосвободеното население. Френтис беше успял да успокои жителите на града, но не и преди няколкостотин от тях да избягат. Той събра своите хора на доковете в гъста защитна формация, със стрелци на околните покриви, а после заповяда на Греблото да поеме приветствени възгласи при гледката на влизания в пристанището „Червен сокол“.

— Мисля, че имаме достатъчно свободно място да превозим цялата ви рота — каза Елл-Нури и посочи към флотата. — Трябва да отбележа, че врагът не беше кой знае колко сърцат, когато го застигнахме. Изглежда, адмиралът им предпочел да се самоубие, вместо да се изправи срещу гнева на императрицата. Повечето се дадоха без бой.

— Да откара ротата ми къде, милорд?

— Във Волар, разбира се. Кралицата ще очаква подкрепления.

— Повечето въоръжени хора в този град допреди две седмици бяха роби. Останалите се присъединиха към мен, за да спечелят свобода, не прием в Кралството. Хората от Кралството, които освободихме, ще дойдат с нас, не се и съмнявам. Гарисаите също, макар че мнозина ще очакват заплащане. Общо може би две хиляди меча. Останалите са страдали много — повече, отколкото бих поискал някога от тях.

— Те може да са завзели града и да са избии господарите си, но дълготрайната свобода ще дойде само чрез победа. Както, сигурен съм, вие ще им обясните. — В гласа на Елл-Нурич имаше твърдост, напомняне, че той е с по-високия чин тук.

Френтис въздъхна и кимна.

— Добре. Това... — флотският лорд се обърна към една млада жена, която стоеше сред свитата му от капитани — е сестра Мериал. Ще ѝ дадете пълен доклад за операциите си и всяка полезна информация, която сте събрали, за да бъдат предадени впоследствие на кралицата.

Френтис погледна жената и се намръщи. Беше може би година-две по-млада от него, с обикновени дрехи. И явно се чувстваше неудобно в присъствието на толкова много мелденейци.

— Седмият орден?

— Точно така, братко. — Елл-Нурич се приведе към него. — Освен това, колкото и изкусително да ти се струва, по-добре не я докосвай.

— Още девет хиляди, така ли? — Сестра Мериал говореше със силен ренфаелски акцент, без никаква почителност и с явно съмнение. — От тези ужасни червени мъже.

— Съвсем истински са — изръмжа Греблото. — Предостатъчно от нас имат белези и изгаряния като потвърждение за това. Аз имам един на задника, ако искаш да го видиш.

— Мисля, че в последно време съм видяла достатъчно ужаси. — Мериал хвърли на Греблото широка, но невесела усмивка и прие купичка козя яхния от Трийсет и четири.

Бяха се настанили в дома на злочестия губернатор, макар че голяма част от него беше станала необитаема благодарение на интереса на тълпата. Френтис лагеруваше в главния двор, а останалата част от армията, която го следваше от Виратеск, беше заела обширните градини. Той бе изненадан и зарадван от тяхната дисциплина — всички стояха в ротите си и взеха сравнително слабо участие в плякосването, което продължаваше да поглъща вниманието на новоосвободеното население. Е, двайсетина бойци бяха изчезнали след падането на града и още няколко бяха поискали позволение да напуснат — или за да се върнат в далечните си домове, или с искреното признание, че са видели предостатъчно война. Той отвърна на всички по един и същи начин: „Вие се освободихте в мига, когато се присъединихте към мен. Кралица Лирна ви благодари за службата.“

— Значи кралицата е тръгнала към Волар? — попита Иллиан. — Въпреки че е загубила толкова хора в морето?

— Тя не се разубеждава лесно, нашата кралица. — Мериал опита яхнията и подметна на Трийсет и четири: — По-добра е от помията, дето раздават пиратите, когато не са заети да си позволяват прекалени волности с ръцете.

— Кога отплаваме? — попита Иллиан Френтис, в очите ѝ блестеше трескаво нетърпение.

„Дали някога ще ѝ омръзне?“, зачуди се той.

— Когато реши флотският лорд. Той е старшият тук.

— Ебал съм го старшинството — промърмори Лекран с уста, пълна с яхния. — Не го познавам тоя.

Френтис се обърна пак към Мериал.

— Ти каза, че кралицата смята лейди Рева за мъртва?

Тя кимна.

— Потънала е заедно с половината си еретични следовници.

— Не, жива е. Във Волар. — Той потрепери при спомена от снощния сън, прилива на радост, докато тя попиваше гледката как лейди Рева се бие със саблезъбите котки. — Макар че не мога да кажа още колко дълго ще остане жива.

Мериал се намръщи подозрително.

— Сигурен ли си, братко?

— Да. Знам го без капка съмнение.

Мръщенето ѝ се усили, тя килна глава и очите ѝ се плъзнаха по лицето му.

— Не усещам дарба в теб...

— Знам го — каза той с острота в гласа. — И кралицата също би трябвало да го узнае.

Тя кимна предпазливо и се върна към яденето.

— Остави ме да си напълня първо тумбака, а после ще поговоря със скъпия си съпруг.

— Какъв съпруг? — попита Греблото и се намръщи, но Мериал само се усмихна и продължи да яде.

По-късно тя седна встрани от тях, съсредоточи се и замря, със затворени очи и лице, лишено от изражение.

— Не ми харесва тая работа, братко — промърмори Греблото, като отиде до Френтис и изгледа сестрата с явно недоверие. — Мрачното не бива да бъде виждано.

— Светът се промени с падането на Варинсхолд — каза Френтис. — Сега никой от нас няма къде да се скрие.

Изведнъж сестра Мериал потръпна рязко, гърбът ѝ се изви и очите ѝ се отвориха, а от устните ѝ се откъсна уплашено ахване. Тя клюмна напред със стон, закри лицето си с ръце, а слабите ѝ рамене се разтредоха в хлипове.

— Не ми харесва тая работа — повтори Греблото и се върна при огъня.

Френтис отиде при Мериал, която сега беше увила ръце около себе си, а на лицето ѝ бе изписана скръбна безнадеждност.

— Сестро? — попита той.

Тя вдигна очи към него, после ги извърна. Прокара длани по насълзеното си лице, стана и излезе от двора, без да каже и дума. Той изчака малко, преди да я последва, и я намери да седи на един постамент в градините. Статуята, намирала се някога там, беше съборена и отмъкната по време на бунтовете, без съмнение за да бъде претопена, тъй като бронзът беше ценен метал. Сестра Мериал изведнъж му се стори много млада, краката ѝ висяха от постамента, а мокрото ѝ от сълзи лице бе вдигнато към небето. Тя го погледна, после отново впери очи в звездите.

— Различни са — каза. — Не всички, само някои.

— Ръката на Девата сочи към дома — рече той.

Тя кимна и сведе поглед.

— Аспект Кейнис е мъртъв.

Френтис трепна, когато болката го прониза — поразяваща и внезапна. Той отиде до постаментата й опря ръце на нащърбения му ръб.

— Съпругът ти ли ти го каза?

— Брат Лерниал. Мисля, че сте се срещали.

— Не знаех, че Седмия орден позволява брака.

— Разбира се, че го позволява. Откъде мислиш, че идват всички малки братя и сестри? Ние винаги сме били по-скоро семейство, отколкото орден, но вечно търсим свежа кръв.

Той въздъхна, после се усмихна уморено.

— Как е станало?

— В битка. Подробностите са неясни, дарбата на съпруга ми е малко непостоянна, особено когато е примесена с толкова скръб. Доста ужасен сблъсък, доколкото можех да разбера. Твоите червени мъже наистина са отвратителна сган. Изглежда в крайна сметка кралицата е удържала победа, така че се съмнявам, че броят им продължава да е девет хиляди.

„Кейнис...“ Беше го видял само веднъж във Варинсхолд, кратък разговор на портата на Черната твърд.

— Чакат ни много изпитания, братко — беше казал той. — Мога само да ти пожелаая сполука.

Кейнис, който бе хвърлил толкова труд да го учи на историята на ордена — с малък успех, но той въпреки това ценеше уроците му. При мъчителното си пребиваване в ямите Френтис си беше запълвал времето между битките, като ровичкаше в паметта си, за да си спомни многото истории на Кейнис: знаеше, че те някак си подхранват връзката му с ордена, помагат му да остане брат, а не роб.

— Двамата с аспекта някога бяхме братя — каза той на Мериал. — Научих много от него.

— Аз също. Разбираш ли, той беше мой инструктор. Срецахме се тайно, когато не беше нужен в ордена. Той ме научи на толкова много неща, за Вярата, за загадките... — Тя отново вдигна поглед към небето. — За звездите.

Той я докосна по ръката.

— Скъря за загубата ти, сестро.

— Казах на съпруга си — каза тя, докато той се извъръщаше. — За лейди Рева и всичко останало.

— Разбра ли нещо за намеренията на кралицата?

— Само че не са се променили. — Тя се обърна към града, проснат пред тях, с огньовете, трепкащи сред многото разрушени сгради, и кладите, които продължаваха да горят зад стените. — Напред към Волар.

— Кои бяха те?

Той стои на улицата пред хлебарницата и гледа пак надолу към момиченцето и майка му.

— Как можеш да си тук? — пита.

Тя излиза на открито. Носи същото лице, което той помни — лицето, което е носила, когато са убивали заедно.

— Ти сънуваш и аз сънувам. — Кимва към майката и детето. — Познаваше ли ги?

Той вижда, че лицето не е наистина същото, жестокостта, лудостта не са изчезнали съвсем, но са смекчени, сякаш този споделен сън някак си смъква от нея будната ѝ същност.

— Не. Загинаха при падането на града.

— Винаги така упорито тънеш в чувство за вина, скъпи. — Тя се приближава, крачи през труповете, които покриват улицата като килим, и хвърля безразличен поглед към мъртвите майка и дъщеря. — Във войните е така. Бушуват битки и дребните хорица умират.

В гърдите му се надига стар, отдавна подклаждан гняв.

— Дребните хорица ли?

— Да, любими, дребните хорица. — В гласа ѝ има нотка на уморено нетърпение, като при учител, който повтаря на ученика си често забравян урок. — Слабите, незначителните, ограничените духом. Всъщност онези, които не са като нас.

Гневът му нараства, извиква думи, които е копнял да изрече по време на смъртоносното им пътуване, сега вече невъзпирани от никакво обвързване.

— Ти си напаст — казва ѝ той. — Чума върху света, която скоро ще бъде заличена.

Върху лицето ѝ няма никакъв гняв, само лека усмивка. Погледът ѝ е тъжен, но и изпълнен със знание, което му напомня колко е стара, колко много трупове е виждала.

— Не. Аз съм единствената жена, която някога ще обичаш.

Той усеща, че се отдръпва, макар че същевременно не може да откъсне очи от лицето ѝ.

— Знам, че го чувстваш — казва тя, докато върви към него. — Колкото и дълбоко да го заравяш, колкото и гняв да разпалваш в себе си, за да го удавиш. Ти видя бъдещето, което можехме да споделим, което ни беше писано да споделим.

— Зловредна илюзия — казва той.

— Нашето дете няма да се роди никога — казва тя, вече неумолимо. — Но ние ще си направим друго, наследник на толкова велика династия...

— Стига! — Яростта му е достатъчно силна да я накара да спре, разпалената от нея жар праща вълнички през земята и заплашва да разкъса сънния пейзаж. — Никога не съм искал да участвам в смахнатите ти замисли. Как можеш да си въобразиш, че някога бих се поддад на амбицията ти? Що за лудост те тласка? Какво те е извратило така? Какво е станало от другата страна на онази врата?

Лицето ѝ замира съвършено неподвижно, очите ѝ са вперени в неговите, не с гняв, а с неподправен ужас.

— Ти сънуваш и аз сънувам — казва ѝ той. — Момиче в леглото, което плаче, загледано във вратата на спалнята си. Ти изобщо помниш ли го, когато си будна? Знаеш ли изобщо?

Тя премигва и прави бавна крачка назад.

— Понякога си мислех да те убия. Докато пътувахме понякога вадех ножа си и го опирах в шията ти, докато спеше. Страхувах се от теб, макар да си казвах, че това е само гняв заради многото ти жестокости, заради отработената ти омраза. Понякога знаех, че любовта ми към теб ще ме погуби, и се оказа вярно. Но не съжалявам за нищо.

Тя посяга към него и той не знае защо ѝ позволява да го докосне, защо оставя ръката ѝ да се плъзне по неговата, защо разтваря обятия и я поема в прегръдката си. Тя се притиска към него и той чува задавения хлип в гласа ѝ, докато тя прошепва в ухото му:

— *Време е да дойдеш във Волар, любими. Доведи армията си, ако искаш. Няма значение. Само гледай лечителят да е сред тях. Ако не ви видя и двамата на арената до трийсет дни, Рева Мустор ще умре.*

Водачът на бившите роби от Нова Кетия нарече себе си Каравек — явно това беше името на господаря, когото бе пребил до смърт в първата нощ на бунтовете.

— Той ми открадна свободата, аз му откраднах името — каза той с усмивка. — Изглежда ми справедлива размяна.

Беше едър мъж, някъде над петдесетте, със сиво-черна коса, стърчаща в рошава маса от някога бръснатата му глава. Все пак, въпреки размерите и свирепия му вид, гласът му говореше, че е образован и има достатъчно остър ум да направи трезва преценка на положението, незамъглена от блясъка на скорошните им триумфи.

— Волар не е Нова Кетия — каза Каравек, когато мелденецът отпрати официалното си искане за съюз от името на кралица Лирна. Беше пристигнал в имението на губернатора с дванайсет отрупани с оръжия бойци, които гледаха флотски лорд Елл-Нуриин с нескрито подозрение, граничещо с враждебност. — Този град е като селце в сравнение с него.

— Там все още има много роби — каза Френтис. — Каквито бяхте и вие.

— Вярно, само че аз не ги познавам, нито пък моите хора.

— Кралицата даде на всички в тази провинция място в Обединеното кралство — каза Елл-Нуриин. — Сега вие сте свободни поданици под нейна защита. Но свободата си има цена...

— Не ме поучавай за свободата, пирате — изръмжа Каравек. — Половината роби в този град умряха, плащайки тази цена. — Обърна се към Френтис и понижи глас. — Братко, знаеш не по-зле от мен колко опасно е положението ни. Всеки момент южните гарнизони ще тръгнат да завладеят обратно този град за империята. Не можем да се борим с тях, ако главните ни сили заминат да умрат във Волар.

„Една победа във Волар ще сложи край на тази империя“, искаше да каже Френтис, но усети как думите заглъхват на езика му. Знаеше колко кухо ще прозвучат.

— Знам — каза той. — Но аз и хората ми трябва да отплаваме към Волар с всеки, който пожелае да ни придружи.

— Ние въстанахме заради теб — каза Каравек. — Бунтът на Червения брат, великият поход, породил надежда в сърцата на хората, обречени на живот в окови. Сега изглежда, че това е било просто диверсия, за да може кралицата ви да се изправи срещу по-малко врагове по пътя към Волар. А ако той падне, тогава какво? Ще отплавате и ще ни оставите да се оправяме с хаоса на една разбита империя?

— Давам ви дума — каза Френтис, — че независимо от намеренията на моята кралица, когато свършим работата си във Волар, ще се върна тук, за да ви помогна с каквото мога. — Погледна към Елл-Нурин. — А кралицата ни увери, че ако позицията ви тук се окаже незащитима, нейната флота ще превози хората ви отгатък океана, където ще получите земя и пълни права на поданици на Обединеното кралство.

При тези думи Каравек се изпъна и присви очи срещу флотския лорд.

— Вярно ли казва?

Елл-Нурин запази възхитително спокойно изражение, докато отвръщаше:

— Само глупак, който не цени изобщо живота си, би дръзнал да изрече лъжа от името на кралицата.

Водачът на бунтовниците изсумтя и прокара длан през рошавата си коса, сбърчил замислено чело.

— Ще говоря с хората си — каза накрая. — Би трябвало да успея да събера хиляда меча, които да тръгнат с вас. Вярвам, че кралицата ви ще оцени жеста.

— Тя вече е и ваша кралица — напомни му Френтис. — И никога не забравя дължимото.

Освободените варитаи лагеруваха сред руините на Стара Кетия заедно с голям брой сиви, които намираха бившите войници-роби за по-добра компания от новоосвободените жители на града. Няколко десетки бяха избягали в руините, преследвани от тълпата, непосредствено след падането на града. Жаждата за кръв на

преследвачите им поотслабна при вида на седемстотин варитаи, строени в пълен боен ред. В челото им стоеше Плетача, скръстил ръце и с лице, смръщено в строго неодобрение. Въпреки всичко тълпата се задържа известно време, тъй като яростта ѝ още не бе утолена, и нещата можеше да загрубеят, ако не беше пристигнал конният отряд на инструктор Ренсиал. Оттогава постоянен поток от обеднели воларианци се стичаше към руините, а от юг всеки ден се появяваха още, намерили живота в пущинака за твърде тежко изпитание.

— Варитаите ще дойдат ли? — попита Френтис Плетача, докато седяха заедно в онова, което той предполагаше, че е старата зала на градския съвет: правоъгълно помещение с шест реда стъпаловидно разположени мраморни пейки около голяма равна площ. Покривът беше изчезнал, но крепилите го масивни колони си стояха, макар че се издигаха може би на половината от предишната си височина. Подът беше покрит с гигантска мозайка, с плочки избелели от слънцето и натрошени на много места, но все още достатъчно цялостна, за да предаде усещането за изкусно майсторство, величие, съсипано от яростта на войната.

— Те вече си имат ново име — каза Плетача. — Политаи, което на стар волариански означава „неоковани“. И да, ще дойдат, тъй като във Волар има още много техни братя за освобождаване. Все пак ще ги помоля да оставят тук достатъчно от своите, за да пазят тези хора.

— Получих уверенията на Каравек, че никой няма да ги закача, стига да не влизат в Нова Кетия.

Плетача кимна и очите му зашариха по руините.

— Знаеш ли, че хората в този град са избирали краля си? Всеки, който притежавал къща или добитък, получавал по едно черно камъче на всеки четири години. Слагали по една ваза пред кандидатите, които стояли ето там — той посочи към предната част на залата — и всеки пъхал ръка подред във вазите, като държал юмрука си стиснат, когато я вадел, така че никой да не знае в коя ваза е пуснал камъчето.

— Ами ако пуснеш две камъчета? — попита Френтис.

— Това било голямо светотатство, което се наказвало със смърт, защото церемонията била както обичай, така и ритуал, определен от боговете. Разбира се, всичко това било разбито и загубено, когато дошли воларианците, но кралица Лирна го намираше за интересно. От историческа гледна точка.

— Ти наистина ли пазиш спомените й?

Плетача се засмя тихичко и поклати глава.

— Знанието й, проникновението й, би могъл да кажеш. Те не винаги са същото като паметта. — Той погледна Френтис и веселието му се стопи. — Пак си сънувал.

— Беше нещо повече от сън. Говорихме. Тя иска да те заведе на арената във Волар. С каква цел, не мога да си представя. Но се съмнявам, че ти мисли доброто.

— А ако не го направиш?

— Тя държи лейди Рева, кара я да се бие на арената. Сигурен съм, че я чака нещо още по-лошо, ако не отидем.

— Привързан ли си към нея?

— Почти не я познавам. Но брат ми гледа на нея като на своя сестра, което я прави и моя сестра. Не ми се иска да му кажа, че съм пренебрегнал шанса да я спася. Но не мога да ти заповядам да направиш това, нито пък искам.

Известно време Плетача не каза нищо. Лицето му постепенно помрачняваше и накрая стана толкова тревожно, че сякаш цялата му младост изчезна.

— Когато бях малък — каза той, — не разбирах природата на дарбата си. Ако видех ранено създание, птица със счупено крило или куцукащо куче, ми се струваше толкова чудесно и просто да ги излекувам с докосване. Но в течение на дълго време всичко, което изцерьвах, се превръщаше в сянка на предишното си аз, черупка с празни очи, която се влачеше мудно през живота и често бе избягвана от себеподобните си. Не знаех защо, докато не започнах да разбирам, че дарбата ми не само дава, тя и взема. Онези, които изцерьвах, се отваряха към мен при докосването и всичко, което имаха, се разкриваше, така че да мога да го взема. Спомените им, състраданието им, злобата им... И дарбите им. Макар че се опитвам да го спра, нещо винаги се връща и носи със себе си изкушението да вземам още, да взема всичко.

— За първи път срещнах брат ти преди години, когато умът ми беше... не толкова бистър като сега. Удаде ми се случай да го излекувам, тъй като Снежинка е трудна за възпиране. — Плетача сведе поглед към ръцете си и разпери сръчните си пръсти. — Дарбата му беше велика, братко, а изкушението — по-силно отвсякога. Затова взех

само мъничко. Ако бях взел всичко... — Плетача поклати глава и върху лицето му се смесиха срам и страх. — Песента е слаба — продължи той, — но вслушам ли се достатъчно упорито, мога да я чуя и тя ме води, казва ми къде трябва да ида. Тя ме накара да го последвам до Алтор, отведе ме при кралицата, когато тя се нуждаеше от изцеление, и до кораба, който ме пренесе до тази земя. А сега, братко, тя ми казва да ида във Волар и мелодията ѝ хич не е слаба.

Потупа Френтис по коляното, изправи се, хвърли един последен поглед на съвещателната зала и каза:

— Освен това са убивали деца тук. За да запечатат избора на хората с кръвно жертвоприношение към боговете. Жертвата била избирана с жребий и родителите го смятали за голяма чест.

Обърна се, тръгна нагоре по стълбите и подметна през рамо:

— Трябва да говоря с политаите, те все повече настояват за обяснения.

6. ВЕЙЛИН

Устните на червения мъж бяха частично отрязани и оголваха зъбите и венците в противна усмивка. Вейлин не можеше да се отърве от чувството, че му се присмиват, че Копелето на вещицата се радва на последния си триумф.

От обезобразеното лице се разнесоха гъргорения, придружени с пръскане на слюнка и кръв, докато очите без клепачи на червения мъж се взираха нагоре към него. Умоляваше ли? Подиграваше ли му се? Вейлин приклекна и се наведе към него в опит да долови някакъв смисъл в задавеното ломотене. Червеният мъж се затресе в конвулсии, езикът се плъзна над зъбите му, докато се опитваше да оформи думите.

— О-остава... един. Ос-с-става... о-о-още... е-е-един.

— Къде?

— У-у-у... убий... ме-е-е...

Вейлин се взря в кървясалите очи на създанието, без да може да различи никакво изражение, тъй като околната плът беше овъглена до кокал.

— Добре.

Създанието се задави и езикът се загърчи зад зъбите му, докато се опитваше да каже нещо.

— Алпира-а-а...

Вейлин стана и отиде при Мъдрия мечок и Ерлин.

— Казва, че имало още един — каза на шамана. — Далеч оттук. Това ще има ли значение?

— Значение за какво? — попита Ерлин.

Вейлин не отговори, само задържа погледа си върху Мъдрия мечок, който погледна неуверено древния човек, преди да отговори.

— Другият остане в тяло, което откраднал, няма значение.

Вейлин хвърли поглед към почернялото създание, лежащо сред скалите. През ума му прелитаха различни изкусителни идеи. „Остави го да се мъчи до последната секунда. Накарай Асторек да насъска вълците срещу него. Избоди му очите с нажежен нож...“

Хлиповете на Кара привлякоха вниманието му към мястото, където гвардейците на Орвен вдигаха кладата. Кара се беше отпуснала в обятията на Лоркан, заровила лице в гърдите му. Сентарите стояха наблизо в почтително мълчание, броят им беше намалял наполовина след битката с куритаите. Кирал стоеше до Алтурк, който се подпираше тежко на едно копие.

— Довърши го — каза Вейлин на Мъдрия мечок, като кимна към почернялото създание, и тръгна към кладата. — Оставям на теб да избереш начина на смъртта му.

Огънят зад него гаснеше и слънцето се спускаше зад планините. В долината планинците още пребъркваха трупове на воларианците. След победата те моментално се бяха върнали към предишните си взаимоотношения и различните групи се дърлеха за плячката. Из цялата долина отекваха заплахи и ругатни и без съмнение всеки вожд предявяваше претенции върху заграбеното като предводител на армията и творец на победата.

Той не беше изрекъл никакви слова, когато огънят разцъфтя, гледаше увитите в кожа тела на Дарена и Маркен, обгърнати от пламъци и дим, докато другите изнасяха речите си. Даже Алтурк беше успял да промълви няколко кратки думи на уважение към загиналите. С падането на вечерта всички се разотидоха, Кара още плачеше и Вейлин се зачуди дали изобщо някога ще спре.

— Защо няма да има значение?

Той вдигна очи към Ерлин и видя, че го гледа предпазливо, но и решително. Насочи отново взор към долината и мъртвите, съблечени и бледи в сгъстяващия се мрак. Бяха пръснати във форма, смътно наподобяваща сълза, която се издуваше откъм реката и изтъняваше на запад, накъдето се бяха опитали да избягат последните. Доколкото знаеше, никой не се бе измъкнал — победителите нямаха навика да предлагат пощада на победените. Мъртвите бяха останали непреброени: на Вълчия народ му стигаше да знае, че бъдещето му е осигурено, а за планинците Вейлин се съмняваше, че могат да броят до повече от десет. „Може би шейсет хиляди? — зачуди се той. — Или седемдесет?“

— Какво друго видя в камъка? — настоя Ерлин.

— Ти си прекарал векове на тази земя — каза Вейлин. — Събрал си знанието на много животи. И въпреки това никога досега не си се опитвал да погубиш Съюзника. Сигурно е имало възможности и преди. Ти каза, че и други са идвали при теб. Защо реши да се бориш сега?

— Защото винаги съм знаел, че ще е безнадеждно, вероятно фатално.

— Е, сега със сигурност е фатално. Това ми показва камъкът.

Ерлин се отпусна до него и се обърна към долината. Дърленето на планинците все така се чуваше в сгъстяващия се мрак.

— Моята дарба. Тя ще го привлече.

— Да.

— Как ще го направиш?

— Този избор не е в мои ръце. — Той стана, обърна гръб на долината и тръгна към кладата. Пламъците бяха угаснали, само избледняващ облак дим се надигаше от пепелта. Вейлин знаеше, че ако се взре достатъчно внимателно, ще види костите ѝ, и затвори очи, за да устои на изкушението. „Тя не би искала да се измъчваш.“

— Значи казваш, че мога да си вървя? — попита Ерлин. — Просто ще ми разрешиш да си тръгна?

— На сутринта потеглям към Волар, където мисля, че ще намерим края, който търсим. Надявам се да дойдеш с мен. Но ако не дойдеш, ще те разбера.

— Какво ни чака във Волар?

Той гледеше как изтъняващите струйки дим се издигат в нощта, къдрят се във въздуха, докато се изгубят сред звездите. „Дали тя е уловена? — зачуди се. — Дали той я е хванал, както хвана мен? Дали сега я измъчва, за да я превърне в твар като онази, която я уби?“

— Кутия — каза на Ерлин. — Пълна с всичко и нищо.

Имаше предостатъчно коне за всички, макар че сентарите биха предпочели яките си понита пред по-високите и по-кротки волариански кавалерийски коне.

— Поне ще има повече за ядене, като паднат снеговете — отбеляза Алтурк, като отрязва стремената от седлото на коня си и ги захвърли с презрителна гримаса.

Вейлин беше прекарал голяма част от сутринта да се разправя с племенните вождове, които, изглежда, се намираха под общата заблуда, че сега ще трябва да се бият с Вълчия народ за загубената си територия.

— Не искаме земите ви — каза им раздразненият Асторек и повтори думите на езика на Кралството заради Вейлин. — Моят народ вече се връща в тундрата.

Хиркран отвърна нещо, изпънат сковано в орнаментирана воларианска броня, с брадва в едната ръка и плячкосан къс меч в другата.

— Той се интересува каква компенсация ще поискаме — обясни шаманът на Вейлин.

Вейлин откри, че му е дошло до гуша от тези хора: безкрайните им вражди и неизменната им подозрителност сега му се струваха невероятно дребнави.

— Да стоят далеч от твоите хора, докато вървят на север, и от моите, докато вървим на юг.

Хиркран присви очи и заговори отново.

— Той казва, че са събрали много злато и скъпоценни камъни от полесражението — преведе Асторек. — И не вярва, че просто ще си тръгнете, без да се опитате да ги вземете.

— Тогава... — досадата на Вейлин внезапно се превърна в гняв и ръката му посегна към меча — може да се бие с мен и ще му го докажа, като струпам всичкото злато върху трупа му, преди да си тръгна.

Преводът на Асторек явно беше ненужен, ако се съдеше по това как Хиркран се наежи, приклепна в бойна поза и изръмжа предизвикателно.

— Стига! — Кирал пристъпи между тях и изненада Вейлин, като се обърна към планинеца с порой от думи на волариански. Враждебността на Хиркран отслабна пред нейната тирада, макар че очите му се присвиха още повече, а на лицето му се изписа мрачно разбиране. Той изръмжа кратко, когато Кирал млъкна, и очите му се стрелнаха за миг към Алтурк, преди да отстъпи, все още приведен, сякаш очакваше нападение. Каза тихо нещо на Кирал, а после изведнъж се въртна и се отдалечи, като викаше воините си.

— Какво му каза? — попита я Вейлин.

— Че тяхната слабост и липса на единство е била забелязана от баща ми. — Тя махна към неразбиращия Алтурк. — Велик воин, който ще се върне с цялото ни племе, за да завладее тези планини, защото те са недостойни за богатствата, предлагани от духовете.

Алтурк се изкиска одобрително.

— Ако има нещо, което може да ги съюзи, това ще е.

Кирал кимна с усмивка, която помръкна, щом се обърна към Вейлин.

— Песента ми показва, че щеше да го убиеш.

— Да. — Вейлин се обърна, тръгна към Драскун и добави: — Тръгваме след час. Асторек, моля те, предай благодарностите ми на своя народ и го увери в дълговечното приятелство на Обединеното кралство. Не се съмнявам, че с времето моята кралица ще прати посланици, за да направят съюза ни официален.

— Според онова, което ни каза Мъдрия мечок — извика подир него Асторек, — ако твоята мисия се провали, победата ни тук ще се окаже само отсрочка за по-големите опасности.

Вейлин спря, обърна се и каза:

— Точно затова бързам да тръгна.

Асторек хвърли поглед първо към Кирал, после към растящия облак прах зад хребета, където хората му разваляха лагера.

— Тогава ще дойда с теб. Аз... чувствам, че вълкът би искал това.

Вейлин усети в него да трепва леко веселие, докато гледаше как Кирал се старае да избягва погледа му. „Дали той отвърща на зова на вълка? Или на една котка?“

— Ще си добре дошъл — каза му и закричи нататък. — Моля те, бъди кратък в сбогуванията си.

Пътуването през планините изобилстваше от мрачни гледки, които свидетелстваха за разрухата, нанесена от Копелето на вещицата. Пиренът беше осеян с труповете на убити планинци, а опожарените селища станаха обичайна гледка, както и телата на волариански войници, вързани за дървени рамки, гърбовете им насечени до кокал от удари с камшик. От честотата на тези гледки ставаше ясно, че

червените мъже са водели неохотна армия и не са проявявали голямо въображение при налагането на дисциплина.

— Даже Токрев не беше толкова жесток — каза Асторек, когато приближиха десетина бичувани до смърт мъже и от рамките се вдигна ято врани.

— Аз намирам жестокостта му за предостатъчна — отвърна Вейлин. Зърна някакво селище отпред, овъглено и до голяма степен разрушено, в което обаче все пак бяха останали няколко незасегнати покрива. — Ще се подслоним тук за през нощта. Лорд Орвен, разузнайте хълмовете в радиус от пет мили. Победа или не, това си остава вражеска територия.

Когато се стъмни съвсем, Ерлин дойде при огъня му. Вейлин седнаше встрани от останалите още от началото на похода. Сентарите бяха натрупали множество нови истории и макар че той почти не разбираше и дума, явната наслада, с която разказваха за битката, подклаждаше у него неразумен гняв. „Те за това са дошли — укоряваше се той. — Още една история. Дарът на малесата за най-храбрите ѝ воители е шансът за по-богат разказ.“

— Асторек и Кирал ги няма — каза Ерлин, след като седна срещу него и протегна ръце към топлината. — Не са ги виждали, откакто падна нощта.

Вейлин хвърли поглед към чернотата от татък полусъборените стени на избраната от него къща, място, което би споделил с Дарена, както в момента Кирал и Асторек споделяха друго.

— Подозирам, че са общо взето в безопасност.

— Тя ми каза за някаква отвара, която носела — каза Ерлин, вираше се напрегнато в пламъците. — Някаква древна лонакска смес, която можела да причини болка, достатъчна, за да доведе човек до ръба на смъртта, ако се използва в достатъчно количество, или да го пречисти от нежелана душа.

Вейлин кимна. Лирна и Френтис не бяха оставили у него никакво съмнение за силата, криеща се в отварата на малесата, макар че той още не я бе виждал със собствените си очи.

— Съюзника притежава дарба — продължи Ерлин, — чиято природа ние не разбираме, но е достатъчно могъща да събори цяла цивилизация. Дарба, която би могъл да донесе със себе си, ако го притеглим обратно от Отвъдното.

— Знам — каза Вейлин. — Но сме стигнали до етап, в който мисля, че нямаме друг избор, освен да се доверим на думите на ясновидеца. Ти ще докоснеш черния камък във Волар, но няма да си ти.

— Откъде да знаем, че камъкът ще сложи край на всичко това? Откъде да знаем, че няма просто да го направи по-силен? Ти го видя в спомените, той искаше да го докосне.

— Но също така се страхуваше от него, достатъчно, за да го скрие на тайно място за векове.

Ръцете на Ерлин трепереха. Вейлин се намръщи на усмивката, която заигра по устните му.

— Страх ме е, братко. Даже след всички тези години, след като съм видял, чул и опитал толкова много. И въпреки това искам още. Безименната ми жена често ме е наричала егоист, обикновено преди да ме замери с нещо.

— Ти си спасил мнозина — напомни му Вейлин. — Включително две деца, които са пораснали смели и сега яздят с нас.

— Това е просто още егоизъм, опасявам се. Предполагах, че ако спася достатъчно, накрая те ще водят войната вместо мен, ще низвергнат Съюзника и ще ми спестят изпитанията на битката. — Той хвърли кос поглед към Вейлин. — Как би постъпила твоята кралица, ако е изправена пред тази дилема?

— Би направила каквото е най-добро за Кралството.

Ерлин нададе сумтящ смях.

— Искаш да кажеш, че би ме вързала на мига и би ме натъпкала насила с отварата на малесата, докато Съюзника бъде благополучно уловен в плътта ми. Ако надделеете в тази борба, не се ли тревожиш в какво може да се превърне тя? Виждал съм много владетели, братко, но нито един като нея.

— Тя не е Съюзника. Нито пък някога ще бъде.

— Толкова ли си сигурен? Видя го в построения от него град, как народът му го обичаше. И все пак някак си силата му е нараснала дотам, че е станала абсолютна и не е имало кой да го спре.

— Лионен го е спрял. Той е убил Съюзника и го е пратил в Отвъдното.

— Можем да изчакаме, да протакаме, докато стигнем Волар...

— Неговото създаване все още владее едно тяло в Алпира. Ако се бавим, то може да умре и Съюзника да го прати за теб.

Вейлин се вгледа за миг в лицето на Ерлин, видя лекия тик под окото му, издуването на челюстта му, когато стисна зъби. „Нямам представа колко години е живял, станал е свидетел на всички чудеса, които може да предложи този свят, бил е обект на митове и легенди, а сега е само един уплашен мъж, треперещ в порутена колиба.“

— Ако стане така, че не успееш да го отведеш до камъка — каза Ерлин, — искам да ми обещаеш, че няма да убиваш това тяло. Ще използваш отварата, за да го върнеш в Отвъдното.

— Обещавам. Ще те опазя.

— Мен ли? — Ерлин оголи зъби в нещо, което би могло да е усмивка. — Съмнявам се, че от мен ще е останало нещо, когато той си отиде, братко. — После стана и се отдалечи с вдървена походка, като на раздяла прошепна: — Дай ми тази нощ. Ще го направим на сутринта.

Вейлин накара Алтурк да се погрижи за връзването. Лонаките правеха здрави въжета, а възлите на талесата едва ли щяха да се разхлабят.

— Остави му място само колкото да диша — каза му Вейлин, докато онзи омотаваше въжето около гърдите на Ерлин.

Докато Алтурк довършваше последния възел, се приближи Кирал. Ерлин коленичи, трепвайки от усилието, с гърди омотани от раменете до кръста и ръце вързани зад гърба. Кирал си пое дълбоко дъх, докато отпушваше манерката.

— Аз... — започна тя, приклепнала до Ерлин, и се запъна. — Това ще... боли. Съжалявам.

Той кимна нетърпеливо.

— Така казват, миличка. В такъв случай по-добре го направи бързо.

Тя стана и пъкна в манерката тънка сламка.

— Една капка да ги прогониш — изрече шепнешком, вероятно цитираше някакъв урок от малесата. — Две да ги привлечеш.

Очите на Ерлин се стрелнаха към Вейлин, когато тя пристъпи напред. Нямаше нужда от думи, смисълът личеше ясно във влажния му

поглед. „Не забравяй обещанието си.“

Кирал извади сламката от манерката. На върха ѝ блестеше нещо тъмно и гъсто. После я наклони така, че две капки да се откъснат и да паднат върху голата кожа на Ерлин. Вейлин беше очаквал писъци, но вместо това Ерлин се вцепени, стисна зъби, вратът му се изду и лицето му се превърна в червена маска на най-чиста агония. След секунда той рухна и се загърчи, на устата му изби пяна, а нозете му биеха по земята. Конвулсиите продължиха цяла минута, но накрая той замря неподвижно, сякаш целият живот се е оттекл от крайниците му, а главата му увисна безсилно.

За миг Вейлин беше сигурен, че го е убил, че великият му замисъл се е оказал отчаян ход на един скърбящ глупак... Но после Ерлин премигна.

Претърколи се на колене и хвърли кратък поглед към овързалите го въжета, преди да вдигне глава. Лицето му издаваше само любопитство, без никаква злоба или гняв, докато очите му се плъзгаха по тях. Задържаха се на Вейлин и той се усмихна. Усмивката беше искрена, топла, дори одобрителна, както и гласът му, когато заговори. Полиглотският акцент на Ерлин се бе променил в нещо по-силно, тонът беше по-дълбок.

— Благодаря ти.

Затвори очи и вдигна лице към небето, усмихваше се още по-широко.

— Убий го! — каза Кирал, която стоеше далеч от овързания мъж, пребледняла като платно, а котката ѝ клечеше до нея, оголила зъби. — Това не е правилно!

— Аз решавам — каза ѝ Вейлин. — Независимо какво ти казва песента.

— Изобщо не трябваше да го правим. — Ръката ѝ посегна несъзнателно към ножа на колана ѝ. — Песента ми крещи. — Тя тръгна напред, като вадеше ножа.

— Той трябва да бъде отведен във Волар — каза Вейлин и застана на пътя ѝ. — И аз ще го отведа там.

— Ти не разбираш — изсъска тя насреща му. — Цялото това пътуване, всеки отнет и загубен живот, всяка водена битка. Направихме всичко, което искаше той, с всяка крачка го водехме все по-близо до целта му.

Вейлин се обърна към овързания мъж, който сега го гледаше с кротка физиономия, без страх или протести.

— Двамата с теб ще напишем края — каза той и се засмя.

— Какво беше името ти?

Вързаният мъж не се обърна при въпроса на Вейлин. Седеше спокойно на седлото, към което бе вързан, докато Вейлин яздеше отпред, водейки коня му, и зяпаше неспирно минаващия покрай тях пейзаж, а очите му блестяха и се кокореха, сякаш се опитваше да улови всяка подробност.

— Жена ми ме наричаше „съпруге“, децата ми ме наричаха „татко“ — рече той. — Единствените имена, от които съм се нуждаел някога.

Вейлин се намръщи смаяно. Мисълта, че това нещо е имало потомство, беше хем абсурдна, хем ужасяваща.

— Имал си деца?

— Да. Две момчета и момиче.

— Какво стана с тях?

— Убих ги. — Съюзника вдигна очи към небето и върху лицето му се изписа лека почуда, щом зърна самотна птица, кръжаща над тях, един от ширококрилите лешояди, обичайни за планините.

— Защо? — попита Вейлин.

Лицето на Съюзника помрачня и върху челото му се смесиха озадачение и гняв.

— Бащинският дълг често е тежък, но не можеш да избягаш от него. Истина, която ти никога няма да откриеш и за това трябва да благодариш на мен.

— Значи смяташ да ме убиеш?

— Ти се уби сам в секундата, когато отвори това тяло за мен. Момичето е право, въпросното обстоятелство служи много добре на целта ми.

— Как? Как служи на целта ти?

— Знаеш, че няма да ти кажа, независимо какви мъчения би могъл да приложиш върху тази плът. Но не се бой, отговорите няма да закъснеят.

Яздиха мълчаливо през голямата част от деня. Гвардейците на Орвен разузнаваха напред, докато сентарите пазеха фланговете и тила. Кира се държеше близо до Асторек, и двамата далеч на опашката, заобиколени плътно от вълците. От постоянната бледност на лицето ѝ Вейлин заключи, че песента ѝ не е отслабнала. Лоркан и Кара не бяха толкова уплашени и гледаха Съюзника с предпазливо любопитство, макар че засега само Вейлин бе говорил с него.

— Защо не ме попиташ? — рече накрая Съюзника, зареял поглед към облаците, събиращи се да скрият късното следобедно слънце. — Със сигурност искаш да знаеш дали съм я хванал.

Вейлин стисна по-здраво юздите и Драскун изпръхтя тихо, щом усети надигания му се гняв.

— Хвана ли я? — попита той с дрезгав шепот.

— О, да. И тя беше много забавна, макар и досадно упорита. Разбирам защо си я обичал, такива ярки души са редки. Ако имах време, без съмнение щях да я прекърша, да създам сън, изобилстващ от всички нужни изкушения. Направих същото с брат ти, Кейнис се казваше, нали?

Вейлин спря и конят на Съюзника го доближи, докато не се оказа само на един меч разстояние. Той се взря в празните, безчувствени очи на Съюзника, а ръцете му трепереха.

— Смъртта му беше подобаващо героична — каза Съюзника след малко. — Спаси кралицата ви от един от възхитителните капани на моята слугиня. Щеше да ни е от голяма полза, с такава силна дарба, но благодарение на теб всичко е загубено. Заедно с онази жена, която ти обичаше толкова силно. Ако ме беше оставил там, можеше един ден да чуеш отново гласовете им, но сега вече ги няма, стопили са се в нищото като всяка друга душа. Ти направи това, като ме върна тук, защото без мен няма какво да ги задържа.

— Лъжеш — каза Вейлин, откривайки, че му е трудно да изрече думите. — Теб нещо те е държало в Отвъдното. Може да задържи и тях.

— Отвъдното — повтори Съюзника с язвителна усмивка. — Ама че абсурдно име! Все пак, предполагам, че трябва да го наричате някак. Моят народ така и не си направи труда да му даде име, сякаш отказвайки му название, биха могли да заличат престъплението на неговото създаване.

„Още лъжи. Отвъдното със сигурност е вечно. Кейнис и Дарена ще останат там завинаги...“ Тази мисъл предизвика нов прилив на болка и още повече неразумен гняв. Мечът натежа на гърба му, едно постоянно изкушение.

Вейлин извъртя Драскун и го смуши, за да го подкара.

— Разбираш ли, ние не знаехме — продължи Съюзника. Тонът му беше замислен, но същевременно весел, като на добродушен чичо, който разказва на любопитния си племенник за своя някогашна пакост. — Мислехме се за толкова мъдри... А и защо не? Чудесата, които сътворихме на тази земя, биха замаяли примитивния ти ум. Но това е вечната дилема на любопитството, неговата безграничност. След като бяхме завладели голяма част от един свят — завоевание, извършено без битки или кръв, мога да добавя, — защо да не потърсим други? Разбира се, ключът бяха камъните, които представляваха ключ към всичко в нашия свят на чудесата. Изкопани от земята и оформени, като едва с оформянето бе разкрита силата им. Силата да съхраняват спомени и знание, да пазят мъдростта ни вовеки веков, а също така, оказа се, и силата да се пресягаме през световите.

— Черният камък — каза Вейлин, отказваше да се обърне.

— Да. — Съюзника се засмя изненадано. — Явно съм те подценявал. Да, черният камък беше нашето най-велико постижение. Предполагам, че гориш от желание да разбереш какво е той.

— Знам, че ти си го направил и си се страхувал от делото на ръцете си.

— Какво ти каза Лионен? Може би, че е кутия, в която да бъда заключен?

Вейлин хвърли поглед през рамо и откри, че погледът на Съюзника сега е по-остър, а веселието му се е сменило с пресметливост. „Значи не знае всичко.“

— Каза ми, че смъртта на жена ти те е подтикнала да унищожиш сътворения от теб свят и че той те е убил, за да ти попречи.

— Достатъчно вярно, макар да предполагам, че беше по-скоро въпрос на първична омраза. Той не ме дари с бърза смърт, знаеш ли?

— Видях какво си направил със своя народ. Още тогава си имал много вина за изкупване, а сега е още повече.

— Изкупление? Аз прекарах безчет години, без да изпитвам болка, удоволствие или каквото и да било човешко чувство. — Той се

приведе в седлото и сви рамене. — Моля те, смятай се за свободен да приложиш върху тази плът каквото мъчение пожелаеш. Ще го приема всичкото и ще моля за още.

— Какво е черният камък? — попита Вейлин и мечът помръдна на гърба му, когато се обърна към Съюзника. — Ако не е затвор, какво е тогава?

Съюзника хвърли поглед към Лоркан и Кара, които язدهа точно толкова близо, колкото да могат да го чуват.

— По моето време нямаше такива като тях. Никой не се раждаше с дарба, със сила, жигосана в душите и предавана по кръвна линия в течение на поколения. Нашите дарби идваха само от черния камък.

„Докоснеш ли го веднъж, той дава...“

— На света е нямало Мрачно — осъзна Вейлин. — Ти си го отприщил.

Лицето на Съюзника изразяваше смесица от насмешка и веселие.

— Колко малко знаеш. Тук винаги е имало сила, във водата и в земята, древна и капризна, но отвъд досега на човешкото знание. Камъните донесоха нещо ново, нещо различно, дар от сила от другата страна на бездната, що разделя световете. Ние го взехме и съградихме чудеса...

Гласът на Съюзника заглъхна, той се озърна към лоначката и Надарения и лицето му помрачня в надменно презрение.

— И този свят е нашето наследство — продължи той. — Лионен каза ли ти, че когато виденията му го навестиха за първи път, си мислеше, че вижда миналото? Някаква отдавна забравена епоха на варварство, когато хората са се избивали просто от суеверие. А после видя руините на моя град и разбра, че вижда бъдещето. Бъдеще, което създадохме заедно.

Съюзника не проговори повече. Явно беше доволен да е така овързан, яздеше, без да протестира, и приемаше да го хранят в устата с благодарна усмивка. През първите два дни мълчание Вейлин му зададе много въпроси, но се предаде, когато стана очевидно, че създанието няма какво повече да сподели.

Десет дни по-късно оставиха планините зад себе си и продължиха през равнините. Местността беше приятна, осеяна с

малки обрасли с дървета оврази, а с напредването им на юг се появиха плантации и вили с различни размери и степен на разкош. Някои показваха признаци на скорошно изоставяне, други бяха осеяни с трупове и частично унищожени от огън или умишлен вандализъм. Отначало Вейлин подозираше, че Копелето на вещицата си е изляло злобата, докато е водело армията си на север, но скоро стана ясно, че това унищожение не е рожба на тирания, а на бунт. Отново и отново намираха тела в черни дрехи, висящи от арки на частично унищожени вили, често семейства, сполетени от една и съща участ, и по труповете личаха следи от мъчения.

— Червените мъже са им конфискували варитаите по пътя на север — заключи Асторек, след като огледа останките на една особено голяма вила, изпепелена до основи. — Робите са въстанали и те са били беззащитни.

— Но защо да убиват децата? — попита Кара. Вилата беше изгоряла, но не и собственикът ѝ — тялото му лежеше разчекнато и изтърбушено в предния двор, редом с една жена и момченце, подложени на същото.

— Ярост, трупана цял живот, не се уталожва лесно — рече Асторек. — Децата, родени в робство, се отнемат от родителите им и се продават, или поне тези, на които им бъде позволено да живеят.

— Това не го оправдава — промърмори Кара. — В това ужасно пътешествие няма нищо правилно.

Вейлин забеляза, че Съюзника гледа изгорелите останки от вилата без любопитство. През последните дни цялото му поведение излъчваше скука и това напомняше на Вейлин за привилегированите благородници, които бе виждал да търпят баналните развлечения на Летния панаир. „Той чака нетърпеливо своя край. Както и аз.“

След още една седмица пътуване стигнаха до първия град — оградено със стена струпване от сравнително бедни къщи, стърчащо като грозен израстък сред зелените поля. На Асторек му бе трудно да се сети за името му, но помнеше, че полкът на баща му е останал на гарнизон тук, преди да продължи на север към съдбоносната си среща в планините.

— Мъжете се напиха и започнаха свада с местните — спомни си той. — Бяха извадени ножове и работата загрубя. На другия ден татко накара да обесят един и да бичуват други десет. Странно, но хората му май не възразяваха много. Мисля, че това е единственият случай, в който може да си е спечелил известно уважение.

— Смърди по-зле от копторите на мерим хер — отбеляза Алтурк. — Малко сме на брой. По-добре да го заобиколим.

— Северният път започва оттук — каза Асторек. — Той ще ни отведе до Волар. Можем да поемем по него на юг.

Жителите на града обаче не бяха склонни да ги пропуснат. Щом се приближиха до пътя, от градските порти излезе разнородна групичка от около триста души, за да го прегради. Със скъсяване на разстоянието Вейлин забеляза, че носят различни дрехи: черни, сиви и тук-там някоя червена, че всички до един са въоръжени, макар и не особено добре, и строят им е видимо неравен.

Начело на смесения отряд стоеше едър мъж, скръстил голите си мускулести ръце, и се взираше във Вейлин със сурово непокорство. Носеше червена туника и черни панталони, а месестите му китки бяха накичени със сребърни и златни гривни.

— Кажу ми, че е застанал на пътя ни — нареди Вейлин на Асторек, когато се приближиха на петдесетина крачки от тълпата.

Асторек извика на едрия мъж и получи в отговор продължителна и гръмка тирада. Мъжът размахваше ръце и сочеше в различни посоки.

— Той казва, че е крал на тази земя, докдето поглед стига — преведе Асторек. — Убил е много мъже, за да завладее този град, и ще убие още повече, за да го задържи.

— Какво иска?

— Дарове и почит, ако искате да използвате пътя му.

— Той роб ли е?

— Гарисай, доколкото мога да преценя. Изглежда, тази провинция наскоро е претърпяла политически промени, а сред хаоса обикновено най-силните печелят властта.

— Кажу ми, че видяхме много избити деца по тези места. Искам да знам дали той е отговорен за това.

Едрият мъж плю презрително на земята, когато Асторек му предаде въпроса, зажестукулира още по-бясно и посочи към Вейлин в явно предизвикателство.

— Той е заличил прокълнатата кръв на господарите от тези земи, семето им никога повече няма да се надигне, за да ги безпокои. Сега той е господар тук и си иска дължимото.

— Ще си го получи. — Вейлин слезе от гърба на Драскун и се приближи с бърза крачка към едрия мъж. Чертите на новоиздигналия се крал се напрегнаха, първо озадачено, после с неподправена тревога, когато Вейлин изтегли меча си. Той се снижи в бойна поза и в двете му ръце изникнаха къси мечове от ножници, скрити под туниката му. Позата му беше доста стабилна, държеше единия меч ниско, а другия — високо.

Вейлин метна един нож между двата меча и той се заби до дръжката в окото на мъжа. Той се олюля и оръжията му се раздвижиха в автоматична контраатака, която Вейлин парира със звън на стомана, преди да извърти кованото в Ордена острие и да замахне в светкавична дъга. То се впи в дебелия врат на гарисая, но не успя да мине съвсем през него и Вейлин трябваше да го извади и да замахне пак, за да отсече главата от потръпващия му труп.

Вдигна поглед към опърпания отряд от въстанали роби. Вместо да се втурнат напред, за да отмъстят за загиналия си крал, те бяха отстъпили на няколко крачки и върху всяко лице се виждаха задоволително силни шок и смайване. Вейлин се обърна и даде знак на Асторек да се приближи.

— Превеждай всяка дума, както я изричам — каза му, а после се обърна към тълпата. — Поемам властта над тази провинция от името на кралица Лирна Ал Ниерен от Обединеното кралство. Докато тя се погрижи за справедливото ѝ управление, ще се държите като свободни граждани на Кралството и ще се въздържате от убийства и кражби. Не го ли сторите, кралицата бързо ще въздаде правосъдие, а... — той млъкна и побутна главата на едрия мъж с върха на ботуша си — тя не е толкова милостива като мен.

Изтръска кръвта от меча си и го прибра в ножницата, след което се върна при Драскун.

— А сега ми се разкарайте от пътя.

На юг земята ставаше по-населена, но не по-спокойна. Често зърваха на пътя пред себе си хора, натоварени с имущество, или тяхно

собствено, или плячкосано. Повечето хукваха да бягат при вида на голямата група конни воители и се пръсваха из околните поля, където, колкото и да беше невероятно, продължаваха да се трудят някакви роби. Не всички обаче бягаха. Някои, главно старците и тези с деца, се отместваха встрани от пътя и зяпаха с нямо очарование, докато отрядът ги подминаваше, като шъткаха на малките, които сочеха странните хора. Нито пък всички бяха толкова наплашени — отрядът търпеше множество ругатни от лишените от собственост; след като бяха изгубили всичко от плячкосващите роби, изглежда, не им оставаше много, от което да се боят. Един старец с разкъсана черна роба започна да ги замеря с конски фъшкии, а на лицето му беше изписана безумна ярост, докато сипеше неразбираеми обиди. Алтурк излезе напред и се втрени надолу към него, опрял бойната тояга на рамото си, докато накрая старецът се свлече върху зловонните си боеприпаси и зариди.

— Тези хора са много странни — каза Алтурк, като се върна в колоната. — Търсят хубава смърт, а после избухват в сълзи, когато им я предложат.

През следващата седмица изминаха двеста мили и не срещнаха нито един волариански войник, макар че намериха следи от битка. Трупове лежах разхвърляни по пътя, може би над сто, предимно мъже, но имаше и жени. По дрехите им Асторек прецени, че са смесица от роби и свободни хора. Мнозина бяха умрели, както се бяха сражавали, ръцете им още стискаха гърла или ножове, една млада жена лежеше, впила зъби в предмишницата на чернодрешкото, който я беше убил.

— Ако това продължи още дълго — каза Асторек, — на вашата кралица няма да й остане нищо за завладяване.

— Освен земя — каза Съюзника и целият отряд се сепна от звука на гласа му. Той хвърли безстрастен поглед към касапницата, преди да добави: — Земята е единственото истинско богатство в свят като този. Очаквам, че вашата кралица ще се възползва доста добре от нея. Жалко, че не мога да й позволя да я задържи.

— Ако я беше виждал, може би щеше да говориш иначе — каза му Вейлин.

Не можеше да сънува. Всяка вечер лягаше и заспиваше почти мигновено, но винаги без сънища. В императорската тъмница беше сънувал всяка нощ: Дентос, Шерин, дори Баркус. Навремето го беше смятал за мъчение, напълно заслужено мъчение, заместващо онова, което императорът се бе въздържал да му наложи. Сега обаче знаеше, че е било благословия. Дарена я нямаше, беше си отишла завинаги, а на него му бе отказана дори заблудата на съня, кратката, безценна лъжа, че тя е още жива, макар че събуждането щеше да е трудно, когато знанието се стовари върху него като брадва, щом посегне към студеното празно място до себе си. И все пак той копнееше за това.

— Тя говореше за теб.

Вейлин се надигна от постелята си, избягвайки погледа на Съюзника. Часът беше ранен и небето още не бе просветляло достатъчно, за да се вижда добре, така че Съюзника представляваше прегърбена сенчеста фигура от другата страна на все още димящата пепел от снощния огън.

— Не искаш ли да знаеш какво каза? — попита той.

— Защо избра сегашния момент да проговориш отново? — отвърна Вейлин. — Защото приближаваме Волар ли?

— Не, просто от обикновена скука. Освен това вие примитивните ми изглеждате все по-забавни от ден на ден. Аз може да съм ви завещал епоха на невежество, но вие я правите интересна. Я кажи, защо не запази главата на онзи мъж? Предполагам, че вземането ѝ е имало някакво ритуално значение.

— Възможно ли е наистина да ни разбираш толкова зле? Ти си слял безпорядък на този свят в продължение на векове. Как може да знаеш толкова малко?

— Аз виждам само през очите на онези, впримчени в Отвъдното, а дори и тогава виденията често са неясни. Смъртта причинява някои неща на душата, лишава я от голяма част от същността ѝ. По мое време имаше един философ, който твърдеше, че душата представлява съвкупност от спомени, а тя сама по себе си е просто метафора.

— Явно е грешал.

— Нима? Някога питал ли си се защо само Надарените отиват в Отвъдното? Възможно ли е само те да заслужават душа, а всички други нещастници да са обречени да се стопят в нищото, когато смъртта ги отнесе?

— Животът ме е научил да приемам загадките, особено онези без отговор.

Съюзника се засмя, тихо и искрено, после се примъкна понаблизо. Лицето му се очерта ясно, когато се приведе напред, погледът му бе настойчив и въпросителен, търсещ разбиране.

— Аз съм отговорът. Отвъдното не е вечно обиталище на мъртвите, то е резултат от безумие и гордост, то е коричка, покриваща сълзяща рана, вечно покварено и покваряващо. Да съществуващ там означава да изпитваш навеки смъртния студ, да чувстваш как бавно гаснеш, докато от теб остане само безформено съзнание — лишено от спомени, ала усещащо, което не познава нищо освен онзи безкраен студ.

— И все пак някак си ти си запазил достатъчно разум да ни тормозиш. — Вейлин стана, отиде до Съюзника, приведе се към него и попита с дрезгав шепот: — Каква е дарбата ти? Какво ни чака във Волар?

Известно време Съюзника не каза нищо и Вейлин видя как пресметливостта се връща в погледа му.

— Тя говореше колко те обича, как си излекувал разкъсаното ѝ от скръб сърце. Макар че се безпокоеше за жената, която си обичал преди нея, се страхуваше, че когато тази война свърши, ще я издириш. Но най-вече се тревожеше за детето, което сте направили. Надяваше се на момиче, но знаеше, че ще е момче, момче, което един ден може да бъде изкушено от воинския живот на баща си...

Съюзника залитна назад от удара и от устата му се разхвърчаха кръв и зъби. Вейлин само смътно долавяше как юмрукът му млати лицето на Ерлин, превръщайки го в кървава каша, както и пороя от омразни слова, леещ се от устата му, и изобщо не почувства как бойната тояга на Алтурк го цапардоса по главата, за да го потопи в най-дълбокия сън.

И този път сънищата дойдоха.

7. ЛИРНА

— Назначавам лорд Лакрил Ал Хестиан за Военачалник на кралската войска.

Беше ги свикала в най-високата кула на храма, високо над димящите клади, осеяли равнината. Оттук можеше да се види тъмночервената маса на избитите арисаи, лишени от оръжията си и оставени да гният на речния бряг. „Тези хора нямаха души — бе казала, когато брат Келан подхвърли колебливо, че може би трябва да спазят някакъв ритуал. — Човек не може да отдава почит на нещо, което не съществува.“

Огледа лицата на капитаните за признаци на несъгласие, но каквито и чувства да изпитваха те към издигането на човек, обявен за предател, ги криеха успешно. „Вече ме познават прекалено добре“, помисли си тя, странно смутена от кротостта им. Само лордовете Норта и Антеш показаха ясна реакция. Лорд-маршалът поклати мълчаливо и уморено глава. Дватамата с Ал Хестиан имаха склонността да се игнорират взаимно с онова твърдо безразличие, което говореше за дълбока неприязън. Шипът, стърчащ от чукана на дясната ръка на Ал Хестиан, постоянно и неизбежно напомняше за отдавнашната им неразрешена вражда. Реакцията на нейния лорд на стрелците беше ясно изразена, лицето му се напрегна от потиснат гняв.

„Няма желание да следва касапина от брода Зелена вода — помисли Лирна. — Какъв късмет, че имам да изиграя още една карта.“

— Лорд-маршал Норта ще поеме от него командването на Ротата на смъртниците — продължи тя. — Кинжалите на кралицата отсега нататък са включени в Конната гвардия под командването на лорд Илтис.

Тя се обърна към Ал Хестиан.

— Военачалнико, докладвайте за състоянието на кралската войска.

— Загубите ни възлизат общо на малко над хиляда и петстотин души, ваше величество — отвърна той. — Плюс триста ранени и

небоееспособни. Освен Кинжалите на кралицата още три полка са пострадали толкова тежко, че препоръчвам да бъдат слети в един. Все пак загубите ни могат да се смятат за леки в сравнение с тези на врага. Над трийсет хиляди убити и хиляда пленени, останалите са избягали и не са в състояние да се бият отново. Граф Марвен заслужава голямо признание за такава победа.

Един от нилсаелските близнаци заговори, този с червения емайлиран нагръдник, макар Лирна все още да намираще, че това не ѝ помага много да ги различи.

— Нашият благороден дядо ще се погрижи паметта му да се тачи нашир и надлъж в Нилсаел. Ние с брат ми лично ще финансираме изграждането на негова статуя в Минсхол.

Лирна изтласка от ума си картината на пребледнялото паникьосано лице на Марвен, който плачеше, докато тя притискаше парцала към пламтящото му чело. „Той би предпочел просто да се прибере у дома и да търпи острия език на жена си.“

— Хиляда пленници? — попита тя Ал Хестиан.

— Да, ваше величество. Смятах да ви питам какво искате да правим с тях.

— Реката е дълбока и бърза — изтъкна барон Бандерс. — Ще ни спести усилието да прерязваме толкова гърла.

Другите капитани закимаха и замърмориха одобрително, макар че тя забеляза отвратената физиономия на Норта.

— Не — каза Лирна. — Ще ги запазим. Нека се погрижат за ранените и им осигурят храна. От брат Холун разбирам, че повечето са родом от тази провинция.

— Така е, ваше величество — потвърди Ал Хестиан. — Трябва да отбележа, че са необичайно жалка пасмина като за волариански войници. Има няколко ветерани сред тях, но повечето са още почти момчета, набрани са само преди два месеца.

— Мисля, че има град на няколко дни по-нататък по пътя ни. Предполагам, че мнозина ще са оттам.

— Урвеск, ваше величество. Доста голям според всички доклади. Щях да ви посъветвам да го подминем, гарнизонът му едва ли е достатъчно голям, за да представлява заплаха, а една обсада ще ни струва време и жертви, които не можем да си позволим.

Тя поклати глава.

— Не. Ще се отправим натам с цялата възможна бързина. Моля, подгответе армията за тръгване утре призори. Прекалено дълго се задържахме тук.

Тя ги освободи и остана да се взира в гледката, докато те се спускаха вкупом по витото стълбище, макар че, точно според очакванията ѝ, един реши да поостане.

— Вести ли имате за мен, лорд Антеш? — попита Лирна, без да се обръща.

Той се приближи. Помрачнелото му лице говореше за кипящ гняв.

— Не мога да заповядам на хората си да следват този човек, ваше величество — заяви той. — Когато чуят за това...

— Лейди Рева би го последвала — каза Лирна. — Не сте ли съгласен?

— Лейди Рева имаше душа, благословена от самия Отец. Аз нямам, нито пък стрелците ми. Когато я загубихме... загубихме сърцето си.

— Тогава без съмнение ще се зарадвате да чуете, че има шанс да си го върнете. — Тя се обърна и срещна открито погледа му. — Имам достоверна информация от Седмия орден, че лейди Рева е жива и е пленница във Волар.

Видя как лицето му се променя от мрачен гняв в блед потрес, последван от надежда.

— Това... това потвърдено ли е?

— Говори с брат Лерниал, той ще те убеди. След това, предполагам, ще искаш да споделиш тази радостна вест с хората си.

— Аз... да. — Той кимна отсечено и заотстъпва. — Моите благодарности, ваше величество.

Тя се обърна пак към гледката, докато стъпките му ехтяха надолу по стълбището.

— Те наистина ли мислят, че техният бог ѝ говори? — зачуди се на глас Мурел.

— Кой може да каже, че грешат? — Погледът на Лирна се плъзна към знаците, осеяли плоския връх на кулата, куп безсмислени символи, изсечени преди векове.

— Мъдрост казва — продължи тя, — че във всяка кула в храма след изграждането му имало един жрец, за който се говорело, че е

докоснат от боговете. Доживотната им задача била да издълбават в кулата всяко прозрение, пратено им от боговете, от най-долното стъпало, та чак до върха. Цял живот, прекаран в дълбаене на виденията им върху камъка; всяка друга работа била забранена за тях, никога не им позволявали да излизат от кулите си. Нищо чудно, че в края вече са били луди и посланията им представлявали драсканици на изкривени и безумни ръце. А когато завършили делото си... — тя отиде до края на площадката, така че върховете на пантофите ѝ се подадоха през ръба, и вдигна ръце, докато вятърът брулеше роклята и косата ѝ, — те политали и боговете посягали надолу да ги грабнат от въздуха.

— Ваше величество?

Тя се обърна и видя, че Илтис се приближава и посяга нерешително към нея да я дръпне от ръба. Свали ръце и го отпрати с махване и тих смях.

— Не се тревожете, милорд. Не ми е дошло времето да полетя, все още имам много за вършене.

Накара Ал Хестиан да прати Северната гвардия напред към Урвек със заповед да бие на очи колкото се може повече. Нилсаелската кавалерия беше разделена на ротите и пратена на север и юг със задачата да освободи всички намерени роби, макар че Лирна очакваше войниците да дадат воля на таланта си за плячкосване. Бяха предупредени да щадят свободното население, където е възможно, и да го отпращат на изток с пълното съзнание за намеренията на кралицата. Ето защо, докато се отдалечаваха от храма и прашната равнина към злачните хълмове оттатък, хоризонтът и от двете страни беше белязан от високи стълбове дим от горящите след нилсаелците вили. Според докладите, изглежда, на мнозина в този район им било казано да не бягат, тъй като нашествениците скоро ще бъдат смазани от непобедимата армия на императрицата.

До петия ден много от ротите се бяха върнали, натоварени с всевъзможни ценности, но също така водеха след себе си опашка от освободени роби, които през следващите дни нараснаха до над хиляда. Лирна се постара да поздрави лично колкото се може повече от тях и откри, че са предимно млади и склонни да се обръщат към нея с „почитаема господарке“. По-възрастните им събрата явно бяха

прекалено затънали в храненияя цял живот страх, за да приемат предложението за свобода на тази нова кралица.

— Някои от тях плакаха, докато изгаряхме къщите на господарите им, ваше величество — каза й един смаян нилсаелски капитан. — Неколцина даже се опитаха да се бият с нас.

Тя възложи на Норта да се погрижи за новобранците, с помощта на Мъдрост, тъй като лорд-маршалът не знаеше волариански.

— Ще ни отнеме месеци да превърнем тази сбирщина във войници — каза й той, докато обикаляха импровизирания тренировъчен лагер. Бяха спрели в просторна долина на десет мили от Урвек, където се настаниха в луксозна вила, запазена предвидливо от нилсаелците за нейно удобство.

— И по-рано сте превръщали бивши роби в бойци, милорд — изтъкна тя.

— Те бяха прекарвали в окови само няколко дни, най-много седмици. И омразата им пламтеше достатъчно буйно, за да компенсира липсата на умения и дисциплина. — Той махна към новобранците, мъчещи се под наставничеството на сержант от Ротата на смъртниците, който изглеждаше решен да преодолее езиковата бариера с гръмогласност. — Повечето от тези не познават друго освен робията.

— Готова съм да се обзаложа, че тяхната омраза също ще пламти буйно — каза Лирна. — Когато я разпалим достатъчно. Продължавайте в същия дух, милорд. Потегляме след три дни.

Град Урвек беше разположен близо до място, където в реката се вливаше приток, криволичещ на север. С високите си стени й напомняше смътно за Алтор; но подобие то изчезна при гледката на множеството пробойни и жалките къщурки, проснали се отвъд тях до брега на реката. „Цената на стабилността е неподготвеност“, реши тя, докато лорд Адал препускаше към нея.

— Населението се топи с всеки ден, ваше величество — докладва командирът на Северната гвардия. — Бягат на север или на изток в неспирен поток още откакто ни зърнаха за първи път. Няма и следа от войници, с изключение на стражите по стените, най-много двеста души.

— Благодаря ви, милорд. Моля, дайте почивка на хората си.

— Ваше величество, аз... — Той се поколеба, в очите му се четеше настоятелна молба. — Аз се надявах да предвождам атаката.

„Защо този мъж жадува толкова за слава?“, зачуди се тя. Високо го ценеше като капитан, тъй като беше един от малкото истински професионалисти в армията, но все повече я тревожеше желанието му да се излага на опасност. Докладите за битката при храма изобилстваха от сведения за безразсъдната му смелост, макар че бе съумял да се измъкне без драскотина.

— Няма да има атака, милорд — каза му тя. — Запазете храбростта си за Волар.

Извъртя Въглен и отиде в тръс до мястото, където бяха събрани пленниците, малко над хиляда мъже и деца с посивели лица, които стояха оковани в четири грубо построени редици.

— Тук има ли офицери, родени в този град? — извика тя на волариански.

Те се разшаваха в уплашено мълчание, мнозина не смееха да вдигнат глави, а едно момче в края открито плачеше.

— Говорете, отрепки такива! — викна Илтис на езика на Кралството, като поясни смисъла на думите си със зловецко изплющяване на надзирателския камшик, който си бе набавил отнякъде.

Един мъж с превързано лице в третата редица бавно вдигна ръка и скоро беше извлечен от тълпата от Илтис.

— Ти офицер ли си? — попита Лирна пленника, когато Илтис го бутна на колене пред нея.

— Капитан — рече той с хриплив глас. Превръзката на лицето му покриваше дясното му око и бе потъмняла от засъхнала кръв, а цветът му издаваше човек, който се приближава към смъртта с всяка крачка. — Призован от запаса, за да се бие в славната защитна война на императрицата. — Засмя се горчиво и Лирна реши, че очаква да умре всеки момент.

— Стани — заповяда му тя. — Милорд, свалете му веригите.

Приближи Въглен до едноокия капитан, докато той се взираше объркано нагоре към нея, явно без да го е грижа за кръвта, която се процеждаше от ожулените му китки, докато Илтис свалеше оковите.

— Ще се върнеш у дома, капитане — каза му тя и посочи към Урвекс. — И кажи на който там управлява града, че другарите ти тук

ще бъдат освободени, защото не съм дошла в тази земя за клане, а само за правосъдие. В замяна градът ще освободи всички роби и ще отвори портите си за мен. Ако не го направи, ще убивам по десет пленници на всеки час, докато не се предаде. Ако въпреки това разумът не надделее, ще бъдат удавени в пепел и кръв, когато пратя армията си през разнебитените им стени.

Тя смуши Вълген да се приближи още повече, приведе се и се втренчи в здравето око на капитана.

— Попитай ги дали наистина искат да умрат за императрицата.

До смрачаване от портите бяха излезли над три хиляди роби. Лирна гледаше как и последните се източват навън и зачака, скривайки облекчената си въздишка, когато портите останаха отворени. „Ти някога успявал ли си да постигнеш това, татко? — попита тя призрака на стария интригант. — Да завземеш един град само с думи.“

— Би трябвало аз да тръгна напред с Кралската гвардия, ваше величество — предложи Ал Хестиан. — За да ви осигуря подобаващ прием при влизането ви.

„Би било толкова лесно — помисли си тя, все така вперила поглед в отворените порти. — Толкова много дървени къщи, толкова много гориво, пламъците ще озарят небето на сто мили околоръст.“

— Няма да влизам в града — каза тя на Ал Хестиан. — Пратете колкото хора смятате за необходимо, за да се уверят, че не им е хрумнало да задържат някои роби, и да ни снабдят с допълнителни провизии за новите ми поданици. Никакво плячкосване под заплаха от екзекуция. Оставете им достатъчно храна, за да не гладуват, и домовете им. Искам вестта за действията ни тук да се разпространи. Погрижете се армията да е готова за потегляне призори.

Хвърли поглед към пленниците, сгушени заедно в мрака и трепереци колкото от страх, толкова и от падащия студ. „Също като всички онези, които оставих да се удавят в трюма на робовладелския кораб — помисли си тя и ръцете ѝ стиснаха до болка юздите. — Би било толкова лесно...“

— Пуснете тези хора час преди отпътуването ни — заповяда тя, извъртя Вълген и препусна обратно към вилата.

За три дни изминаха сто мили. Военачалникът наложи крачка, при която в края на деня много войници се сриваха от изтощение, а пътят получи прозвището Кървавия път. Този поход накара кралица Лирна да опознае различните настроения в армията си. Нилсаелците бяха най-гласовитите мърморковци и нададоха всеобщ стон на облекчение и умора в края на втория ден. Кралската гвардия беше най-дисциплинирана, макар и най-раздразнителна вечер: юмручните боеве заради игри на карти или дребнави разпри все още бяха неприятно чести. Ренфаелците засега бяха най-весели, през повечето вечери лагерът им ехтеше от песни и смях, в силен контраст с тихата ефикасност на кумбраелците, макар че след събитията в храма относителната им мълчаливост бе примесена с мрачна решителност. Те маршируваха по-бързо от всички останали: Лирна беше отстъпила пред искането на лорд Антеш да води колоната и по смрачаване те често се намираха на две-три мили пред другите. Освен това, ако се съдеше по това как вечер се скупчваха около малцината жреци сред тях, вестта за оцеляването на лейди Рева, изглежда, бе предизвикала нов прилив на набожност.

— Чувствам се засрамен, ваше величество — каза Антеш вечерта на третия ден. Тя го беше потърсила по време на вечерната си обиколка из лагера и откри, че кумбраелците се държат по-почтително от обикновено, а поклоните им са по-дълбоки, макар че вечно подозрителните им погледи не бяха изчезнали.

— Засрамен ли, милорд?

— След бурята, когато смятахме лейди Рева за изгубена, се усъмних в причините на Отеца да ни доведе тук. При Алтор всичко бе толкова ясно, тя сякаш грееше от любовта Му. Но щом Той можеше да ни я отнеме, как би могъл да благославя това начинание? Помислих си, че то може да е наказание, възмездие за готовността ни да се съюзим с вас. Сега виждам колко съм бил глупав. Тя никога не би ни повела по лъжлив път.

Лирна устоя на импулса да попита дали всъщност нейният Лорд на стрелците не почита богиня вместо бог.

— Тя наистина е велика душа — каза Лирна. — Копнея да я видя отново.

Кимна и понечи да си тръгне, но Антеш протегна ръка към нея и пръстите му спряха тъкмо преди да докоснат ръкава ѝ.

— Ваше величество, ако позволите. Знам, че не вярвате в Отеца, всъщност съмнявам се, че зачитате особено и собствената си Вяра. Но знайте, че макар вие да не усещате любовта му, той все пак ви я дава.

Врълхлетя я непознатото усещане да не знае какво да каже. Никога не се беше чувствала удобно край прояви на набожност: редките ѝ срещи с покойния аспект Тендрис представляваха сериозно изпитание за нея, както и общуването с аспект Кейнис, макар че той бе предизвиквал у нея колкото неловкост, толкова и съжаление. „Хора, чийто живот е управляван от призраците на древни сънища — помисли си. — Но това, изглежда, никога не ги прави щастливи.“

— Благодарете му от мое име — каза тя на Антеш, като вложи в тона си нотка на окончателност, и се извърна.

— Още едно нещо, ваше величество — каза той и пристъпи към нея, после се дръпна, щом Илтис изсумтя предупредително. — Лейди Рева — продължи Антеш. — Тревожа се, че тя може да стане заложница на намеренията ни. Според всички сведения тази тяхна зла императрица не би се поколебала да я убие, ако атакуваме Волар.

„А вашият Световен отец няма ли да посегне отгоре и да я спаси?“ Лирна се усмихна, за да скрие раздражението си.

— Няма да позволя това да се случи.

— Значи имате план? Някакъв начин да гарантирате освобождението ѝ?

— Да, имам. — „Да завзема града и да разчитам на смъртоносните умения на момичето, за да осигури собственото си оцеляване.“ Тя протегна ръка, за да възпре следващите му думи. — Моля, уверете стрелците си, че за мен няма по-важна цел от тази да спася живота на Благословената дама, даже с риск за своя собствен.

Антеш се поколеба, после се смъкна на едно коляно и притисна устни към ръката ѝ.

— Ще го направя, ваше величество.

На следващия ден хълмовете преминаха в нагънати поля, голяма част от тях обрасли с червено цвете. Простираха се като безбрежен ален килим, накъсван тук-там от вили или малки селища, повечето

показващи признаци на припряно изоставяне. Друга отличителна черта на района бяха стълбовете, с които императрицата беше решила да украси пътя.

— Нищо чудно, че не искат да се бият за нея — отбеляза барон Бандерс, като изгледа с присвити очи един от висящите гниеци трупове. — Може да получим свободен път чак до Волар.

Лирна се взря напред към дългата редица стълбове, които се губеха в далечината, и различи блед облак прах над хоризонта.

— Съмнявам се, че императрицата има намерение да направи похода ни лесен.

Сутринта Ал Хестиан беше пратил Шестия орден напред и скоро брат Солис се върна да докладва, че се приближава седемдесетхилядна войска.

— По моя преценка горе-долу половината са варитаи — каза той. — Доста по-опърпана паплач от онази, на която сме свикнали. Подозирам, че императрицата е конфискувала всички частно притежавани войници-роби в региона. Свободните мечове не изглеждат много по-добре, предимно старци и момчета. Виж, кавалерията им е друга работа, поддържа добър ред и патрулира зорко по фланговете. Имахме късмет, че се върнахме, без да са ни видели.

— Без куритаи и арисаи, така ли? — попита Лирна.

— Аз поне не видях такива, ваше величество.

— Храмът ни даде суров урок — каза Ал Хестиан. — Можем да очакваме, че са скрили елита си сред варитаите.

— Във всички случаи това е самоубийство — отбеляза Норта. — В армията ни вече има над сто хиляди души и растат с всеки ден.

— Ако врагът ни е решил да се погуби сам — рече Лирна, — аз с най-голямо удоволствие ще му помогна. Военачалнико, разположете хората си.

Още преди да е строил напълно бойната си линия, Ал Хестиан прати нилсаелската конница и Северната гвардия със заповеди да въвлекат в бой колкото се може повече волариански кавалеристи. Кавалерията на Кралската гвардия беше оставена да подсигури фланговете на пехотата, която той нареди в изненадващо плътна формация. Челото се състоеше от три гъсто строени полка, зад които

се намираше останалата част от Кралската гвардия и Ротата на смъртниците на лорд Норта, оградени по фланговете от тълпа почти необучени роби, а нилсаелската пехота образуваше тила. Най-отпред той разположи ренфаелските рицари и кумбраелските стрелци.

— Предположих, че ваше величество иска тази работа да приключи бързо — заяви Ал Хестиан в отговор на предпазливата забележка на Лирна, че никога не е виждала такъв боен строй.

— Така е, милорд — каза тя. Загледа го как препусна, следван от своите сигналчици, и се зачуди дали не трябва да помоли Давока да стои до него по време на битката, готова да го убие, ако тази стратегия се окаже голяма и може би умишлена глупост. Изтласка опасенията от ума си, като видя как Ал Хестиан язди покрай фланга на армията, която му бе поверила, и пълната вгълбеност на лицето му, докато оглеждаше редиците с вещо око. „Войната е неговото изкуство — осъзна тя. — Единствената страст, която му е останала. Също като статуите на майстор Бенрил или скиците на Алорнис.“

Погледът ѝ се насочи към лейди изобретателката, която обикаляше балистите, наредени на едно ниско възвишение вляво от армията. Тя беше възразила остро, когато Ал Хестиан заяви, че машините ѝ няма да са нужни за неговата атака, и се успокои само малко при предложението на Лирна да ги използват като предпазно средство срещу контраатака. „Оживява се само от перспективата за кръв“, помисли си кралицата, докато гледеше как слабичката фигура на Алорнис обикаля от машина на машина.

Лирна беше заела позиция недалеч от балистите, плътно охранявана от останките на Кинжалите на кралицата и най-надарените членове на Седмия орден. Възвишението ѝ даваше отличен изглед. Воларианците се приближаваха в сравнително добър ред, предната им линия се състоеше почти изцяло от варитаи, със свободните мечове зад тях. Голям облак прах, вдигащ се от полята с червено цвете зад левия им фланг, говореше, че вече бушува свирепа битка между Северната гвардия и кавалерията на свободните мечове, а нилсаелските копиеносци се носеха натам с пълна скорост. Виждаха се три батальона воларианска кавалерия, които заобикаляха отдясно, вероятно с намерението да застрашат тила им, но поредица сигнали с флагчета на адютантите на Военачалника пратиха конницата на Кралската гвардия към тях. Двете групи ездачи се врязаха една в друга

на около триста крачки от възвишението. Лирна видя как Алорнис крачи насам-натам сред балистите с напрегнато лице и безсилно стиснати юмруци, тъй като нито един волариански конник не излезе от мелето, за да ѝ осигури така желаната мишена.

Познат съскащ звук привлече вниманието на Лирна обратно към главната част на армията и тя успя да зърне за кратко първия залп на кумбраелците, който се спусна връз центъра на Воларианската линия. Тя сякаш потрепери от удара и забави крачка, но продължи въпреки неспирния дъжд от стрели. Далекогледът на Лирна ѝ разкри равнодушните лица на варитаите, маршируващи безгрижно напред, докато другарите им гинеха около тях.

Беше очаквала Ал Хестиан да спре армията и да остави кумбраелците да си вършат работата известно време, но звукът на множество тръби показва, че той има други намерения.

Ренфаелските рицари пришпориха конете си в атака. Земята затътна, докато набираха скорост, и зад тях се вдигна облак от късчета червено цвете, странно красив в слънчевата светлина. Кумбраелците моментално прекратиха обстрела и започнаха да се строят за собствената си атака. Захвърлиха лъковете и извадиха мечове и брадви, след което тръгнаха напред по-координирано, отколкото при безумната си атака на храма, за да се изравнят с челните полкове на Кралската гвардия.

Лирна наблюдаваше как ренфаелците връхлитат вражеския строй: гледка, която не бе виждала преди, макар че баща ѝ често говореше за нея. „Представи си връх на стрела от нечупливо желязо, само че изработена от великан.“ Тя чу как Мурел изруга смаяно, когато гигантският клин от стомана и конска плът се вряза в линията, пораждайки моментална суматоха. Човешки крясъци и конско цвилене се смесваха с грубите, неприятни звуци на сблъскваща се плът и метал. Тя видя няколко рицари да падат заедно с конете си в кълбо от броня и ритаци копита, но като цяло клинът запази целостта си и пробиха Воларианската линия, разкъсвайки я чак до свободните мечове и откритото поле зад тях.

Зазвучаха още тръби и цялата пехота на Ал Хестиан моментално ускори хода си до бяг. Относителният ред сред кумбраелския контингент се изпари, докато бойците тичаха. Те изминаха оставащото разстояние до Воларианската линия в бесен спринт, размахали мечове

и брадви, и се врязаха във вече хаотичната маса от варитаи. Предният полк на Кралската гвардия ги последва миг по-късно, алебардите им се вдигаха и спускаха в отработен ритъм на дисциплинирана касапница. Всякакви остатъци от ред във воларианския строй се стопиха, той се огъна, отстъпи и се разпадна.

Още повече червени листенца се надигнаха от полето, когато битката се превърна в разгром, и забулиха голяма част от разиграващото се клане в алена мъгла. Кавалерийските битки по фланговете бушуваха известно време, но скоро се видя как воларианските конници бягат на изток, разбрали, за съдбата на пехотата си. Далекогледът разкри как лорд Адал поведе Северната гвардия да гони бягащите ездаци, въпреки пяната, покрила хълбоците на коня му. Зеленият му плащ се вееше зад него, докато пришпорваше животното, а почервенелият му меч беше протегнат напред прав като стрела.

Погледът ѝ се върна към центъра на бойното поле и тя видя, че сред напирещото множество на Кралската гвардия се е сформирала плътна групичка свободни мечове. Далекогледът ѝ разкри предимно уплашени мъже, биещи се с онази ярост, която се ражда единствено от жаждата за оцеляване.

— Прати конник до лорд Ал Хестиан — каза тя на Илтис. — Искам да си осигуря още пленници...

— Тъъ, ваше величество... — заекна Мурел.

Тя се обърна и гледката, която изникна пред очите ѝ, я накара да се зачуди дали някой враг не се е появил сред тях, тъй неорганизиран бяха редиците на Кралската гвардия — хиляди хора, предимно без брони, си пробиваха път през тях. „Робите“, осъзна Лирна. Зърна Норта на коня му, как се опитва напразно да удържи новобранците си, които се носеха към оцелелите свободни мечове. Първите стотина бяха посечени за секунди, но другите продължиха да напират като полудели, без да ги е грижа за мечовете, кълцащи незащитената им плът. Тя видя как един мъж си проби път с голи ръце през воларианските редици, като дереше лица и шии, и сякаш не усети острието, което се заби в гърдите му, докато поваляше неговия собственик на земята и му смъкна шлема, за да впие зъби в плътта отдолу. Другарите му се струпаха в тясната пролука, отворена от него във воларианския строй, и отчаяната смелост на свободните мечове се

превърна в паника пред свирепостта на тази атака. Някои се втурнаха към Кралската гвардия, вдигнали високо празните си ръце, и паднаха на колене. Повечето обаче нямаха това щастие.

„Правосъдие“, помисли си Лирна, когато и последната точица воларианско черно изчезна сред кипналата маса от бивши роби. Мнозина вече държаха оръжия или размахваха тържествуващо отсечени крайници и глави, а листенцата продължаваха да се сипят. „Ние не сме единствените жадни души тук.“

— Мислите ли, че съм красива?

Младата жена, избрана да говори от името на освободените роби, наистина притежаваше определена деликатна красота, чертите ѝ бяха гладки, а кожата ѝ — с приятен маслинен оттенък. Леко я загрозяваше само превръзката върху частично отрязаното ѝ ляво ухо. Носеше хаотична смесица от части от брони и оръжия, стоеше със скръстени ръце и се мръщеше срещу Лирна с открито предизвикателство. Липсата на поклон или друга проява на уважение накара Илтис да изръмжи заплашително и да пристъпи напред. Лирна го успокои с докосване по ръката и даде знак на жената да продължи.

— Гърбът ми не е толкова хубав — рече тя. — През първата си нощ в дома за удоволствия плаках, за голямо неудоволствие на червения, който беше платил солидна сума, за да ми отнеме девствеността. Господарят заповяда да ме бичуват всеки ден в продължение на седмица, а после ме продаде на един фермер, който отглеждаше прасета. Прасетата се хранеха по-добре от мен, а фермерът не го беше грижа дали плача, когато ме опипва. Искате ли да видите гърба ми, велика кралице?

— Скърбя за всичко, което си преживяла — каза ѝ Лирна. — И моите китки някога бяха оковани във вериги, така че не си мисли, че не разбирам болката ти. И не си мисли, че ме е грижа за враговете, които убиваме. Но ако твоите хора ще вървят с нас, трябва да гледат на себе си като на войници и да спазват заповедите на своите командири.

— Нямаме намерение да сменяме един господар с друг — отвърна жената, макар че тонът ѝ беше по-предпазлив. — И сме ви благодарни, че дойдохте. Но има много, за което да се плаща, а ние едва сме започнали.

— Ще си получите разплатата. Когато спечелим тази война, дай ми името на господаря, който те е бичувал, и ще се погрижа с него да направят същото, както и с фермера. Накарай хората ти да съставят списък на причинените им злини и ще се постарая всеки от тях да получи справедливост. Но дотогава трябва да поискам от вас да се държите като войници, а не като сган. Ще ви се плаща колкото на всеки друг войник в Кралската гвардия, само че службата изисква дисциплина. Лорд Норта е отличен командир, който няма да прахосва живота ви, така че добре е да се вслушвате в него.

— Ами ако не искаме да ви служим?

Лирна разпери ръце.

— Вие сте свободни хора и можете да вървите накъдето пожелаете, като си вземете платата за вече извършената служба, заедно с моите благодарности и приятелство.

Жената се замисли за момент, после каза:

— Някои ще си тръгнат, други ще останат. Мнозина, като мен, са били откраднати от родните си земи преди години и ще искат да се върнат там.

— Няма да се опитвам да им попреча, даже ще им осигуря кораби да ги откарат у дома, когато свършим своето дело.

— Ще се закълнете ли в това, пред всички тях?

— Да.

Жената кимна.

— Елате при нас довечера, ще се погрижа да ви изслушат. — Направи непохватен поклон и тръгна към входа на палатката.

— Не ми каза името си — подхвърли Лирна.

— Шейсет и три — отвърна жената и лека усмивка заигра по устните ѝ. — Ще си върна своето, като си отида у дома. И не се притеснявайте за фермера — в деня, когато си тръгнах, прасетата се наядоха по-добре отвсякога.

„Красиво е.“ Беше спряла Вьглен до аспект Арлин и брат Солис, които чакаха с Шестия орден на върха на нисък хълм, всички потънали в мълчаливо съзерцание на града, проснал се в далечината. Днес небето бе ясно и слънцето играеше по пищното изобилие от мрамор, карайки го да блести, преди да затрепка в ярко сияние по водите на

Локарския канал на юг. Докато оглеждаше безбройните кули и улици, Лирна осъзна цялата абсурдност на своята мисия: унищожаването на такъв град би отнело години и тя се съмняваше, че дори Алорнис би могла да измисли устройство, способно да причини достатъчно голям пожар, за да го погълне.

— Не забелязвам никакви врагове, ваше величество — каза брат Солис. — Нито пък признак за никакви защитни съоръжения в покрайнините. Във вътрешността горят огънове и се виждат голям брой свободни граждани да бягат на север. Робите бягат в нашата посока.

Лирна кимна. Беше заповядала да освободят няколкостотинте пленници, заловени преди два дни, след като им опишат подробно ужасните намерения на кралицата. Изглежда, достатъчно от тях бяха побягнали към Волар, за да осигурят желания ефект.

— Ваше величество! — Брат Иверн се беше надигнал в седлото и сочеше на юг. Отне ѝ малко време да познае черните точки, осеяли водите на канала. С помощта на далекогледа си различи мелденейските бойни флагове, веещи се сред гората от мачти, всички струпани в дъга около пристанището, а още десетина се виждаха по-нататък по реката, сред тях и непогрешимата плавна извивка на „Червеният сокол“.

Тя даде знак на един от Кинжалите на кралицата и му нареди:

— Препусни към Военачалника. Кажу му незабавно да продължи към центъра на града и да унищожи всички противникови сили, които срещне. Кажу му, че според мен новоосвободените ни поданици е по-добре да се пазят в резерв. — Обърна се към аспект Арлин. — Аспект. Предполагам, че помните пътя до арената.

— Да, ваше величество.

— Добре тогава. — Тя пришпори Вълген в галоп и се спусна по източния склон сред вихър от алени листенца. — Учтивостта изисква да поздравя императрицата и не бих искала да я карам да чака.

8. РЕВА

— Откъде взе това?

Рева откри, че неволно посяга към лъка. Украсата ѝ беше непозната, брадви и мечове вместо елена и вълка, но майсторската изработка не можеше да се сбърка. „Лък на Арен.“

— Познаваш ли това оръжие? — попита Варулек, чиито очи блестяха също толкова силно.

— Някога притежавах негов близък, който сега лежи на океанското дъно. Те са мое семейно наследство. Изработени са за дядо ми от най-добрия майстор на лъкове в кумбраелската история, загубен във войните, изградили Кралството. — Погледна Варулек и стисна лъка по-здраво. — Откъде го взе?

— Задача на моето семейство е да служи на боговете и да отговаря за свещеното писание, което са ни оставили те. Като управители на арената, винаги сме имали дълги ръце и дълбоки джобове. Волярия е богата на търговци, които ценят дискретността. Преди двайсет години един от тях донесе този лък на баща ми. Беше му добре платено за труда.

Пръстите на Рева се плъзнаха по резбата. Тя си спомни усещането от собствения си лък, как винаги ѝ се беше струвало, че ѝ пасва идеално. Антеш ѝ бе казал, че всеки от тези лъкове е украсен така, че да отразява различните интереси на прадядо ѝ. Онзи, който беше носила при Алтор, бе свидетелство за ловната му страст. Този, изглежда, показваше жив интерес към войната.

— Какво искаш да правя с това? — попита тя Варулек.

— Твоята битка ще бъде голямо изпитание. Джарвек и Ливела. Няма да те лъжа, шансовете ти да оцелееш са слаби, но ако все пак успееш, мога да скрия този лък на арената, на по-малко от изстрел разстояние от балкона на императрицата.

— По горните трибуни има стрелци. Ще съм мъртва още преди да изпъна тетивата.

— Арената си има собствени куритаи, които отговарят пред мен. Плюс някои свободни мечове със сметки за уреждане — малко са семействата в града, останали незасегнати от чистките на императрицата.

— Ако я убия, само ще освободя онова, което е в нея, и то със сигурност ще си намери нова черупка.

— Вашата кралица се приближава. Последният план на императрицата да я срази претърпя провал. Аз бях свидетел как реагира тя на новината и гледката беше кървава. Сега събира каквито сили може, но най-добрите ѝ войски са на север, за да посрещнат нова заплаха, а империята кипи от бунтове. От провинциите няма да дойде никаква помощ. Твоята битка на арената ще се състои след три седмици, а кралицата ви идва все по-близо с всеки ден. Ако убиеш императрицата пред очите на хиляди хора, тя може да си намери ново тяло, но това ще е без значение. Кой ще я последва? Вашата кралица ще завари града в хаос, готов за завладяване.

— И ти без съмнение очакваш награда, когато това стане?

— Ти почитаеш един бог, а тя не, и все пак ти позволява да му се кланяш. Когато Волар падне, тя ще стане императрица — и то императрица, склонна да допусне връщането на старите богове.

„По-вероятно е да събори тази костница върху главата ти.“ Погледът на Рева се плъзна пак по лъка. „Чичо Сентес би видял в теб ръката на Отеца, както я видя в мен.“ Хрумна ѝ, че това събитие, ако някога стане известно, ще образува ключовия пасаж от Единайсетата книга. Благословената дама и Лъка на Арен, дар от Отеца. Бурята не могла да я убие, арената не ѝ вдъхнала ужас и с любовта на Отеца, която да води прицела ѝ, тя пратила стрела право в черното сърце на самата императрица.

— Ще го направя — каза Рева на Варулук и му върна лъка. — Но ако не оживея, погрижи се това нещо да бъде изгорено и моят народ никога да не чуе за него. — „Вече им казах достатъчно лъжи.“

— Ооооох! — захленчи Лиеза, докато седеше на пода и си търкаше коляното. За толкова добре сложена жена тя си оставаше вбесяващо непохватна и ѝ липсваше всякаква координация въпреки двете седмици непрекъснато обучение.

— Ставай — въздъхна Рева. — Да опитаме пак.

— Ти много бърза — оплака се Лиеза и се изправи. Нацупи се в отговор на настоятелното мръщение на Рева и приклепна, както я беше учила, присвита почти на две, с едната ѝ ръка докосваща пода. Информацията, която ѝ бе дал Варулек за приближаващото ѝ излизане на арената, не оставяше у Рева никакви съмнения, че опитите ѝ да научи момичето да се бие едва ли ще увеличат шансовете му за оцеляване, но способността да избегне атакуващ противник би могла да помогне.

Погледна Лиеза и се насили да се усмихне. Този път момичето не се подлъга, отскочи надясно, претърколи се и се надигна на крака току извън обсега на замахналата ръка на Рева, докато тя профучаваше покрай нея.

— Така е по-добре — каза тя. — Но онова, срещу което ни предстои да се изправим, ще има по-голям обсег.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го убиеш?

„Ако докопам лъка достатъчно бързо.“

— Имаме шанс. Помни какво ти казах. Ще настъпи хаос и когато това стане, тичай към западния изход. Не ме чакай и не се оглеждай назад.

Лиеза пребледня и я погледна отчаяно, но поне не се разплака. Рева вече свикваше да се буди със слабичката фигура на момичето, притисната към нея, и мокрото ѝ от сълзи лице заровено в рамото ѝ. Досега не бе намерила сили да я отблъсне.

Ключалката на вратата издрънча за първи път от дни. Подаваха им храната през отвор на нивото на пода и това беше единственият начин да преценяват хода на времето, тъй като след тайното посещение на Варулек бяха оставени сами. Когато вратата се отвори, Рева с изненада видя, че чернодрешкото го няма. На прага застанаха двама арисаи, които ѝ се поклониха ухилено, а в погледите им, насочени към нея и Лиеза, блестеше нескрита похот.

Единият от тях заговори и с още по-нисък поклон посочи към коридора. Лиеза преглътна, преди да преведе:

— Тя иска да те види.

„Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“

Знаеше, че иска от себе си невъзможното: та как би могъл един жив ум да не мисли нищо? Но все пак намираше постоянното повторение на този рефрен за утешително, а и разчиташе на явната лудост на императрицата — надяваше се, че умът ѝ е прекалено замъглен, за да може дарбата ѝ да се развихри.

Арисаите я отведоха в заобикалящия арената обширен парк. Императрицата надзираваше внасянето на някакви изменения в бронзова статуя с естествен ръст, стояща на пиедестал срещу главния вход. Група роби изпълняваха инструкциите ѝ с трескава бързина. Работата им изглеждаше съсредоточена главно върху главата на статуята и те припряно забиваха железни клинове в бронзовия ѝ врат. Наблизо стояха на стража дузина арисаи, а между тях се бе свлякъл на колене един мъж, гол и окован във вериги.

— А, сестричке — поздрави я императрицата и я притегли в топла прегръдка. — Как си тази сутрин?

„Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“

— Какво искаш?

— Не сме имали възможност да поговорим след прелестната ти демонстрация. Не бих искала да си мислиш, че тая някакъв гняв към теб. Сестрите не бива да се карат.

— Ние не сме сестри.

— О, напротив. Напълно убедена съм в това. Разбираш ли, аз трябваше да имам сестра. Но тя умря, преди да се роди. — Погледът на императрицата се върна към робите и статуята.

— По-бързо!

Те заработиха бясно, чуковете забиваха и последните железни клинове по местата им.

— Хубавец е, нали? — попита императрицата, докато робите връзваха въжета около главата на статуята. — Да, знам, че не е по вкуса ти. Но все пак, предполагам, че можеш да оцениш естетически мъжката красота.

Рева хвърли поглед към бронзовото лице, частично скрито зад мрежата от въжета. Да, този мъж определено беше бил красавец, със силна челюст и тесен нос, макар че изражението му беше дори по-сурово и властно от това на множеството статуи на герои, които воларианците бяха нацвъкали във всяко свободно кътче на града си.

Носеше бронята на старши офицер, но тя изглеждаше по-претруфена от другите, които Рева бе виждала.

— Саварек Авантир — каза императрицата. — Най-великият военен командир във Воларианската история. И мой баща.

Робите припряно вързаха въжетата за един впряг и заплюяха с камшици по хълбоците на конете. Железните клинове в шията на статуята паднаха и дупките, пробити от тях в метала, се разшириха, бронзът поддаде с протестиращо стенание и най-сетне се откъсна и падна със силно дрънчене на пиедестала.

— Завоевател на южните провинции — продължи императрицата, отиде до пиедестала и сложи ръка върху металната глава. — Победител в шейсет и три битки. Един от само двамата граждани, спечелили червеното по военни заслуги, а не заради собствеността си, създател на варитаите и куритаите и първият, получил благословията на Съюзника. Човек със забележителни постижения, не смяташ ли?

— И той ли е избил толкова хора като теб?

Устата на императрицата трепна в усмивка и тя погали главата.

— Повече от нас двете взети заедно, сестричке. А ние сме избили доста много, нали?

„Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“

— Щом е приел благословията на вашия Съюзник, къде е тогава? Мислех, че създанията като вас живеят вечно.

— Даже дарът на Съюзника не е защита срещу едно умело острие. — Тя се обърна към мъжа, коленичил между арисаите. — Нито пък, изглежда, достатъчна награда, за да осигури добра служба.

Махна с ръка и арисаите вдигнаха мъжа и го извлякоха напред. Той не изглеждаше ранен, но висеше отпуснато, главата му се люшкеше, а краката му се влачеха. Не издаде нито звук, макар че вонята, идеща от тъмните петна по бедрата му, подсказваше, че се е изпуснал от страх.

— Позволи ми да ти представя генерал Лотарев — каза императрицата, когато арисаите пузнаха вонящия мъж да се свлече на колене пред нея. — Командир на Трета воларианска армия, когото издигнах до червеното и му обещах благословията на Съюзника, ако изпълни хвалбата си, че ще доведе пред мен онази златокоса кучка, за предпочитане във вериги, макар че и труп би свършил работа. Ала

героичните му войски побягнаха от бойното поле с такава бързина, че без съмнение някои вече са стигнали до източния бряг.

Тя се наведе, хвана злополучния генерал за косата, дръпна главата му назад и Рева видя преbledнялото му като платно лице и почти безумните му очи.

— Защо се върна, Лотарев? — попита го императрицата съвсем спокойно. Рева се съмняваше, че той е разбрал нещо, защото императрицата говореше на езика на Кралството. — Каква награда си въобразяваш, че ще получиш? От чувство за дълг ли? Предполагам, че всички тези години на служба не се изличават лесно. Столицата е под заплаха и ти се втурваш да ме предупредиш, независимо от риска за собствената ти глава. Да не си се надявал на собствена статуя?

Приведе се към него и заговори тихо, обхванала с длан небръснатата му брадичка.

— Не разбираш ли? Русата кучка може да избие всяка жива душа в този град и да го сине на прах, а подозирам, че аз само ще се смея на гледката. Не, исках само нея. — Другата ѝ ръка го стисна още по-силно за косата и дръпна пак, което изтръгна от него уплашен хленч. — Виждаш ли, някога тя взе нещо от мен. Имам да ѝ изплащам голям дълг.

Пусна го, стана и се обърна със замислен вид към обезглавената статуя.

— И все пак върнатата ти служба не бива да остане невъзнаградена. Мисля да ти спестя Трите смърти и да ти дам статуята, за която жадуваш. Оформена от майсторската ръка на малката ми сестричка.

Един от арисаите се приближи до Рева и ѝ подаде брадва с широко острие. Другите извъртяха генерала, докато той не се озова на колене пред нея, със сведена глава.

Рева не обърна внимание на брадвата. Беше вперила поглед в императрицата.

— Не.

— Наистина ли? — Императрицата повдигна вежда. — Колко ужасно нетипично за теб. Докладите от Алтор разказваха доста живописно за охотата ти да правиш именно това.

„Главата на героичния свободен меч, пръскаща кръв, когато я метна през стената... Пленникът, когото водеха към дървника... Не по-

добри от нас... Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“

— Извършвай убийствата си сама — каза тя.

— Но аз искам да се разбираме по-добре. — Императрицата посегна да стисне окованите ѝ китки и я погледна с настояща искреност. — Кръвта ще ни сближи. Урок, който усвоих от моя любим. С времето ще станем семейство...

Рева изтръгна ръцете си. Растящата ярост извика в съзнанието ѝ порой от неразумни образи: тайната стая на Варулук, лъка на Арен, как ще го усеща в ръцете си, когато дойде времето... „Не мисли нищо!“

— Какво е това, сестричке? — Императрицата се намръщи и килна глава във вече познатия жест. — Планове ли кроиш? Заговорничиш ли? Чудя се, с кого ли?

Рева затвори очи и си пое дъх, опита да се успокои с образа на Велис, онзи ден в градините, когато гледаха как Елеса изпълнява тромаво упражнението си. „Никога не съм искала от теб да ми обещава нещо... че ще оцелееш и ще се върнеш при мен.“

— Вече си имам семейство — каза тя. — И ти никога не би могла да си част от него.

— Ами Лиеза? — попита императрицата. — Тя заслужава ли място в семейството ти? Какво ще кажеш на онази жена, по която вехнеш, ако се върнеш при нея? Защо да не ти спестя усложненията? Мога да накарам да я доведат и статуята на баща ми ще има глава на момиче вместо глава на страхливец.

Рева се метна към брадвата, изтръгна я от хватката на арисая и се завъртя към императрицата. Тя обаче отскочи извън обсега ѝ с радостен смях.

— Стига игрички — каза и веселието ѝ се стопи. Посочи коленичилиия генерал. — Време е да сътвориш своето изкуство.

— Тя теб карала биеш пак? — Лиеза се взираше в кръвта, оцапала блузата на Рева, и се приближи със загрижено ококорени очи. — Ти ранена?

— Не. — Рева се отдръпна и смъкна блузата си, внезапно престанала да се интересува какво ще види тя. *Лотарев се взираше нагоре към нея със смътно разбиране, слюнка се стичаше по долната му устна...*

Тя се съблече, напълни банята и се изтърка хубаво. „Тези ръце са донесли толкова много смърт — помисли си, докато кръвта се разтваряше във водата. — Защо точно сега го чувствам толкова силно?“

След малко Лиеза дойде да изпере блузата ѝ. Този път не се опита да влезе във водата и избягваше погледа на Рева. Коленичи до ръба и затърка плата със сапун.

— Ти убивала ли си някога? — попита я Рева. — Знам, че си опитала с императрицата, но някога успявала ли си?

Момичето ѝ хвърли предпазлив поглед и поклати глава.

— Е, за да се измъкнеш оттук, може да ти се наложи. Когато се започне, няма да съм в състояние да те пазя.

— Няма да си тръгна без теб — тихо каза Лиеза.

— Това не е игра! — Рева се хвърли към нея през почервенялата от кръв вода, като вдигна фонтан от пръски. — Не е приказка! Ще умреш тук и аз не мога да те спася!

Лиеза лежеше под нея, прикована по гръб, очите ѝ бяха пълни със страх.

Рева не помнеше кога е изскочила от банята. *Лотарев не каза нищо, когато тя надигна брадвата. Чу се хрущене, щом острието се заби в гръбнака му, точно както при пленниците и свободния меч, всички тия безбожни грешници...*

Усети как Лиеза дойде да седне до нея, меките ѝ пръсти се плъзнаха нежно през мократа ѝ коса и накрая Рева вдигна глава. Целувката на Лиеза беше колеблива, толкова различна от тази на Велис в своята неопитност...

Рева се отдръпна.

— Не мога...

— Не заради теб — промърмори Лиеза и я целуна пак, този път по-настойчиво. Рева усети, че сърцето ѝ се разтуптява. Знаеше, че трябва да я отблъсне, и въпреки това обятията ѝ се разтвориха да я приемат и тя я притегли към себе си. Лиеза се откъсна от нея и дъхът им се смеси, докато се взираше в очите на Рева. — Заради мен.

Варулек пристигна след сутрешното ядене с десетина робини, някои от които носеха дрехи, други — гребени и различни помади.

Облякоха я в нещо като доспехи, изработени специално за нея, ако се съдеше по това колко добре ѝ прилепваха. Нагръдникът беше от жилава кожа, но прекалено тънък, за да отклони пряк удар. Полата от кожени ленти с месингови тежести в края също не осигуряваше сериозна защита. Скоро тя осъзна, че това не е истинска броня: от нея се искаше да играе роля и това беше костюмът ѝ. Все пак намери известна утеха във факта, че е достатъчно лек, за да ѝ позволява да се движи бързо.

Облякоха Лиеза с дълга рокля от стелеца се коприна в бледовиолетово, в тон с очите ѝ. Косата ѝ, която през седмиците на уединение бе пораснала по-дълга, отколкото се позволяваше обикновено на робите, беше оформена в бляскава абаносова каскада и украсена с малка сребърна диадема.

— Авиеле е била кралица — обясни Варулек. — Получила е трона от по-голямата си сестра, която се отказала от властта в полза на службата, защото предпочитала да се бие, вместо да управлява. Когато дермосите разпалили похотта на Джарвек, за да отмъкне Авиеле в тъмните кътчета, заложили капан, на който Ливела не можела да устои.

Рева срещна погледа на Лиеза и момичето се усмихна. Сега изглеждаше недосегаемо за страха.

Днес Рева се беше събудила обзета от спомени, които прескачаха от Велис към предната вечер, а вината и удоволствието се смесваха в объркана мелодия. Тя се освободи от прегръдката на Лиеза и тръгна из стаята, като напразно търсеше в Десетокнижието думи, които да успокоят една невярна душа. Лиеза беше забележимо по-малко смутена — събуди се и дойде при нея с още целувки.

— Не. — Рева се извърна, смекчавайки отказа си със стисване на ръката ѝ. — Не. Днес ще се бием. Една последна тренировка, преди да дойдат да ни вземат...

Варулек освободи робините, когато Рева се изнерви от непрестанното им суетене, и изръмжа към една матрона, която се опитваше да начерви бузите ѝ с някакъв прашец.

— Съмнявам се, че императрицата ще забележи някакви несъвършенства — каза той, след като робините си отидоха. Хвърли поглед към двамата куритаи на вратата, вероятно за да се увери, че междувременно към тях не са се присъединили арисаи. — Според слуховете вашата кралица е на петдесет мили от града. Шири се

паника, но шпионите на императрицата са навсякъде. Сто свободни получиха Трите смърти вчера и тя заповяда всички пълнолетни граждани да присъстват на арената.

— Лъкът — каза Рева.

— В центъра на трегера под балкона на императрицата има издялан декоративен мотив, орел с разперени криле. Лъкът е заровен в пясъка на петдесет крачки точно срещу него. Ще разполагаш с шест стрели.

„С малко късмет, пет повече, отколкото ще са ми нужни.“

— Имам още едно условие — каза тя и се обърна пак към Лиеза. — Ако загина, ще се погрижиш тя да се измъкне отгук и ще я отведеш при кралицата. Тя ще засвидетелства верността на разказа ти.

— Работата, която ни предстои, е много опасна. Не мога да обещавам нищо... — Гласът му заглъхна, щом видя изражението ѝ, и той кимна неохотно. — Ще направя каквото мога.

Тръбите засвириха и ги изведоха на арената.

Стъпаловидните тераси бяха толкова препълнени с хора, че сякаш щяха да прелеят през стените и да се изсипят върху пясъка. С изключение на тръбите обаче не се чуваше почти никакъв звук освен шепота от дишането на хиляди хора. Рева забеляза сред тълпата множество червени и черни точки: куритаи и арисаи, стратегически разположени, за да гарантират, че публиката ще остане по местата си. Тя премести поглед върху най-долния ред и огледа лицата, които можеше да различи. По тях нямаше и следа от жаждата за кръв, която бе видяла по-рано, само уплашени хора, напрегнати в ужасно очакване.

„Това ли е било намерението ѝ? — зачуди се тя. — Да ги накара да намразят любимите си зрелища?“

Двама куритаи отведоха Лиеза до издигнат в центъра на арената подиум — три кръгли платформи с намаляващ размер, сложени една върху друга. Бяха от дърво, но боядисани така, че да наподобяват мрамор. Куритаите прикrepиха оковите на Лиеза към здрав дървен стълб, стърчащ от най-горната платформа, а другарите им, които пазеха Рева, сложиха на пясъка пред нея дълго копие с широк връх и

къс меч, преди да ѝ махнат оковите и бързо да се изнижат към най-близкия изход.

Тръбите заглъгнаха, настъпи напрегната тишина и слабата фигура на императрицата изплува от сенчестите дълбини на балкона ѝ.

— Почитаеми граждани! — извика тя и в гласа ѝ липсваше предишната подигравка. Сега той бе изпълнен с радостно ликуване, като на великодушен властник, който приветства верните си поданици и им поднася щедра награда. — От цяло поколение насам воларианският народ не е получавал такова зрелище. Съветът винаги е бил стиснат в отговорностите си, само си тъпчеше джобовете и ви лишаваше дори от най-дребните забавления. Вижте сега щедростта на своята императрица и се радвайте, защото тя ви дава легендата за Джарвек и Ливела!

Разпери широко ръце и тълпата избухна в овации, макар на Рева това да ѝ звучеше като дрезгав вой на някакво измъчвано чудовище. Хората на най-долната тераса се зачервиха от крещене в желанието си да покажат вярност, а един арисай ги гледаше, оголил зъби в подигравателен смях.

Императрицата свали ръце, при което веднага се възцари тишина.

— От векове се знае — каза тя с тон все едно беше на театрална сцена, — че дермосите замислили да отвлекат добрата кралица Авиеле в най-мрачната яма в земните недра. — Зае театрална поза и посочи окованата на подиума Лиеза. — И там я оковали под заплахата от ужасни мъчения, понеже знаели, че любимата ѝ сестра ще се опълчи на всяка заплаха, за да я върне под светлината. Приветствайте Ливела, най-храбрата сред Пазителите! — Пръстът ѝ се завъртя към Рева, което изтръгна от тълпата нов хор дрезгави овации.

— Ала дермосите били лукави в своята злина — продължи императрицата, когато гълчавата утихна. — Защото изкусили най-могъщия Пазител, подтикнали го към похот и предателство, изпълнили сърцето му със злъч и злоба, превърнали го в свой най-ужасен и свиреп слуга... Вижте Джарвек!

Вратата в далечния край на арената се отвори и тълпата закрепця, а после постепенно замлъкна, понеже не се случи нищо. За миг Рева заподозря някаква хитрост от страна на императрицата, шега, за да разпали страховете ѝ, преди да ѝ разкрие поредната жестокост. Но

един поглед към балкона ѝ показа, че тя се визира в празната арка с видимо раздражение.

И тогава се раздаде ревът.

Той сякаш изпълни цялата арена и преряза Рева като меч, не с яростта, а с болката си. Мъката, която тя чу в този рев, беше изгаряща, а страданието, което звучеше в него — невъобразимо.

Варулек ѝ беше казал срещу какъв звяр ще се изправи днес, но думите просто не можеха да го опишат. Когато Рева и Вейлин пътуваха с музикантите, тя беше видяла маймуни, дребни пакостливи създания, склонни да съскат и да драцят пръстите, неразумно пъхнати в клетката им. На вечерното представление собственикът свиреше на флейта, а те танцуваха, или по-скоро подскачаха в някакъв смътен синхрон с мелодията. Мисълта, че това, което вижда сега, има някаква роднинска връзка с онези бърбиви дяволчета, изглеждаше абсурдна и я накара да се зачуди дали все пак в живописните легенди на Варулек няма нещо вярно.

Създанието излезе на арената тичешком, или по-скоро в галоп, тичаше на четири крака и вдигаше облак прах. Когато прахът се слегна, се видяха истинските му размери и от терасите се разнесе спонтанно ахване. Макар и приклепнала, тази голяма южна маймуна, както я бе нарекъл Варулек, се издигаше на близо осем стъпки. Козината ѝ висеше на рунтави кичури от ръцете и раменете ѝ, кафеникавочервена, освен по мускулестия ѝ гръб, където беше по-къса и стоманеносива.

Маймуната изрева отново: мощен вой на болка и ярост, и оголи зъби, подобни на затъпени костени пирони. Когато се надигна, Рева видя белезите, покрили торса ѝ, дълбоки и едва-що излекувани. Звярът вдигна ръце и тя зърна проблясък на стомана и забеляза кожените ленти около китките му.

— Те всъщност са миролюбиви създания — беше ѝ казал Варулек. — Живеят си в своите гори и долини, ядат само листа и странят от хората, по разбираеми причини. Да се намери някоя с достатъчно вродена агресия, за да изиграе нужната роля, е трудно, но когато я намерят... Ами, след достатъчно суров период на обучение те сякаш винаги знаят какво се очаква от тях и от стоманените нокти, които им даваме.

Рева видя колко верни са думите му, когато маймуната огледа арената и се втренчи първо в Лиеза, а после и в нея. В очите ѝ блестеше несъмнено знание, ясно разбиране на положението ѝ. Тя изръмжа, задраци по пясъка със стоманените си нокти — и нападна.

Рева се втурна напред и грабна копието и късия меч. Маймуната се насочи право към Лиеза — измина разстоянието с няколко скока. Лиеза беше вцепенена, вероятно цялото обучение беше излетяло от ума ѝ от ужас. Ала когато звярът се приближи, тя се метна вдясно и се претърколи, докато стоманените нокти се впиха в стълба, към който бе прикована, и строшиха веригата ѝ. После се надигна трескаво на крака и събра веригата, както ѝ беше казала Рева.

Маймуната спря с приплъзване, изръмжа и се приготви за нова атака. Лиеза изкрещя пронизително и замахна към нея с веригата, но това я разколеба само за секунда, преди да атакува отново.

„Не още! — умоляваше я Рева наум, докато тичаше към тях. — Не отскачай прекалено скоро.“

Лиеза обаче прецени времето идеално: втурна се надясно и се приведе под нов замах на ноктите, после се изправи и хукна назад към подиума. Изтича нагоре и се присви зад стълба, а маймуната громоляше подир нея. Замахна към стълба и ноктите ѝ пръснаха дървото над главата на Лиеза и засипаха приведената ѝ фигура с трески. После маймуната отстъпи назад, вдигнала високо лапите си за смъртоносен удар.

Късият меч на Рева полетя през въздуха и се впи в крака на маймуната току под коляното. Животното изрева, залитна назад, търкулна се по гръб и се замята, като вдигаше жълт пясъчен облак.

— Ранена ли си? — Рева приклепна до Лиеза.

Тя я зяпна за секунда, а после я изненада с усмивка.

— Днес може би аз също съм Ливела.

Рева почувства в гърдите ѝ да трепва гордо задоволство, което се стопи след миг, понеже маймуната изскочи от прашния облак; вадеше меча от крака си и ревеше яростно.

— Стой зад мен.

Звярът закръжи около подиума, като оставяше диря от кръв и влачеше пострадалия си крак. Раната го бавеше, но също така му бе помогнала да съсредоточи вниманието си. Сега погледът му беше

вперен в Рева, а очите му блестяха с обезпокоително разбиране. „Знае — помисли си Рева. — Знае, че един от нас трябва да умре.“

Маймуната атакува отново — втурна се нагоре по подиума, размахала бясно лапи. Стъпалата от фалшив мрамор станаха на трески. Рева и Лиеза отскочиха настрана, докато звярът разпердушинваше всякакви остатъци от тяхното укритие, а после се въртна пак към тях. На няколко пъти скочи и замахна с ноктите си. Рева се изплъзваше при всеки замах, а Лиеза следваше нейния пример, макар че видимо се уморяваше.

„Тази твар е прекалено умна — реши Рева, виждаше напрегнатата съсредоточеност в очите на маймуната. — Опитва се да ни изтощи.“

— Трябва да ѝ отвлечем вниманието — викна тя на Лиеза и се приведе под нов замах. Успя да предотврати следващия с мушване на копието, но маймуната се отдръпна само на няколко стъпки, преди да се запромъкна пак напред. — При следващата атака се хвърли наляво. Използвай веригите, но само веднъж. После бягай.

Маймуната изсумтя и опита нова куцукаща атака, разперила лапите си настрана. При събирането им Рева се гмурна вдясно и ноктите изсвистяха толкова близо, че отрязаха края на плитката ѝ. Тя хвърли поглед към Лиеза и въздъхна облекчено, като я видя да се надига бързо на крака, докато маймуната се извърташе за нова атака. Лиеза стисна веригата с две ръце и замахна. Стоманеният камшик изсвистя и улучи маймуната по лицето. Когато главата ѝ се отметна, Рева видя, че е загубила едното си око.

Звярът се въртна към Лиеза с най-мощния си рев досега. Момичето се обърна и хукна, но направи само няколко крачки, преди да се спъне и да падне на пясъка. Маймуната изрева триумфиращо и се присви за скок, вече изцяло обърнала гръб на Рева. Тя рипна на крака, втурна се напред, заби тъпия край на копието си в пясъка, праметна се във въздуха и тупна разкрачена върху раменете на маймуната. Сграбчи рунтавата козина на врата ѝ, а животното се замята, за да я отхвърли като досадна муха. После замахна назад и Рева се наведе. Стоманените нокти я пропуснаха на косъм.

Внезапно маймуната се олюля, после се свлече на колене. Рева зърна Лиеза да тегли веригата с извит гръб и напрегнати ръце. Погледът ѝ проследи веригата до мястото, където бе увита около

ранения крак на животното; кръв бликаше от раната, докато то напразно се мъчеше да охлаби стоманените брънки, впити в плътта му.

Рева вдигна копието с две ръце, извъртя го, заби широкия връх в рамото на маймуната и натисна с цялата си тежест. Скърцаше със зъби, докато то потъваше все по-дълбоко. Чувстваше го как стърже в кост и пробива сухожилия, докато накрая щръкна от гърдите на звяра.

Рева скочи от гърба на маймуната, а тя се загърчи в конвулсии и зарева. За момент се изправи в цял ръст, местеше очи от върха на копието към Рева, която сега бе приклепнала на пясъка, готова да избегне нова атака. Но като видя очите на звяра, замъглени от болка и от знанието, че е победен, разбра, че с него е свършено, още преди той да се отпусне на колене с гъргорещ стон.

Огледа се и видя, че е на по-малко от сто метра от балкона на императрицата. Тя стоеше близо до ръба и се усмихваше със сестринска гордост, докато ликуването на тълпата ехтеше над арената. Един кратък поглед към горните трибуни потвърди липсата на стрелци: Варулек бе удържал на думата си.

Рева се изправи и тръгна към балкона. Очите ѝ различаха орловия мотив в центъра. Докато вървеше, от трибуните се сипеха цветя и покриваха пясъка около нея като пъстър килим. Тя сведе очи и прикри едно недоволно сумтене при вида на растящия килим от цветя. „Как да го намеря сред всичко това?“

И тогава го зърна, лека неравност в пясъка, само частично скрита от букет рози. Вдигна поглед към императрицата и я видя как кимва одобрително. „Не мисли нищо. Не чувствай нищо.“ Рева падна на едно коляно, без да откъсва очи от императрицата, и пръстите ѝ потънаха в пясъка и запълзяха към неравната линия, докато не напипаха грубо изтъкан плат. Вкопчиха се в него, отметнаха го и тя видя лъка, натегнат и готов... и само една стрела до него.

Нещо падна на пясъка с глухо тупване и тълпата рязко млъкна. Рева затвори очи и въздухът излетя със съскане от гърдите ѝ. „Само една стрела.“

Отвори очи и видя, че се взира в отпуснатото безжизнено лице на Варулек. От кръвта, която все още сълзеше от отсечения му врат, ставаше ясно, че е умрял само преди броени мигове.

Рева вдигна очи. Очакваше да види императрицата закрыта от стена от арисаи, но тя си стоеше като преди, опасно близо до ръба,

разперила ръце, без никаква защита.

— Ти показва голямо умение в прикриването си от моята песен, сестричке — каза тя. — Но не и почитаемият управител на арената.

Вратите в стените на арената се отвориха с трясък и от тунелите се изсипаха на бегом арисаи, поне петдесетина, и образуваха кръг около Рева, Лиеза и умиращата маймуна. Лиеза се опита да изтича до Рева, но бързо беше повалена от трима арисаи, които се смееха, докато тя фучеше и се мятеше в хватката им.

— Радвам се, че поднесох такъв ценен дар на сестра си — каза императрицата, докато изправяха Лиеза на колене. Рева се насили да върне вниманието си към балкона, където императрицата продължаваше да стои, вбесяващо близо, толкова лесна мишена.

— Но ако ще споделяме властта — продължи императрицата, — принудена съм да заключа, че имаш нужда от урок за нейната стойност. Властта никога не се е печелила без кръв, амбицията никога не се е постигала без жертва. Така че преди скъпата Лиеза да получи Трите смърти, арисаите имат заповед да я изнасилват пред теб в продължение на един ден и една нощ. Но, разбира се, ти можеш да й спестиш тази участ. — Тя посочи лъка и стрелата на няколко сантиметра от ръката на Рева. — Изглежда, трябва да направиш избор, сестричке.

9. ФРЕНТИС

— Волар разполага с най-добре укрепеното пристанище на света — каза флотският лорд и обхвана с широк жест картата. Тя беше стара, с оръфани краища и навосъченият пергамент бе пожълтял от старост, но също така беше много подробна. — Кули от двете страни на входа на залива и високи стени върху дигите, които го ограждат. Самото пристанище има шест различни крепости, с по един батальон варитаи във всяка.

Картата трепкаше леко на вятъра, така че му се беше наложило да я затисне с кинжала си. Зората бе дошла с мрачно, застрашително небе и непривичен за сезона студ. Френтис виждаше тревогата по лицата на много мелденейци, работещи по мачтите на „Червеният сокол“, и знаеше, че се страхуват да не ги връхлети нова родена от Мрачното буря, макар че самият Елл-Нури се присмиваше на тези идеи. „Плавал съм през Канала сигурно петдесет пъти. Летните бури са нещо обичайно тук, Мрачното няма нищо общо.“

— Как предлагате да атакуваме такова място? — попита Каравек флотския лорд. — Освен ако не смятате да пратите хората ми на някаква самоубийствена мисия.

— Определено не смятам. — Пръстите на Елл-Нури се плъзнаха към плитко заливче на пет мили източно от града. — Това е Заслонът на Брокев, любимо свърталище на контрабандистите, откак съществува империята.

Един от другите капитани, азраелец, ако се съдеше по облеклото му, пристъпи напред и се взря със съмнение в картата.

— Толкова навътре каналът е съвсем тесен, не могат да минат повече от три кораба един до друг. — Елл-Нури не каза нищо, само се втренчи мълчаливо в него, докато капитанът не скръцна със зъби и не добави: — Милорд.

— Ще дебаркираме на етапи — каза Елл-Нури. — Ще се строим на брега и ще тръгнем към Волар от изток, най-малко очакваната посока.

— Императрицата е луда, но не е глупава — обади се Френтис.
— Може да е очаквала този ход. Може да открием срещу себе си укрепен бряг.

— Точно затова една трета от корабите ни — тези, които не са натоварени с войници, — ще останат извън залива, щом се съмне, и ще си дават вид, че се канят да атакуват. С малко късмет императрицата ще съсредоточи силите си там.

— Те може да излязат да ни нападнат — изтъкна азраелският капитан. — Да се опитат да разделят флотата на две, преди да сме слезли на сушата.

— Благодарение на удивителните машини на лейди Алорнис — отвърна Елл-Нури — и на значителното си числено превъзходство, сигурен съм, че можем да издържим на всеки техен опит за нападение. — Обърна се към Френтис. — Братко, оставям на теб да определиш реда за дебаркиране.

Френтис кимна.

— Първо моите хора. После политаите. Накрая хората на господин Каравек.

— Искаш цялата слава за себе си, а, братко? — попита Каравек, макар и не без нотка на облекчение.

Елл-Нури се изпъна, вдигна брадичка и впери поглед на изток.

— Господа лордове, капитани на флотата и уважаеми съюзници, щом настъпи новият ден, ще нанесем смъртоносен удар на тази империя на злото. Защото сме дошли със справедливост в сърцата и свобода в душите. Нека всички, които плават с нас, знаят, че съдбата ни очаква и не може да бъде променена.

Елл-Нури се задържа в тази поза, явно очакваше някакъв отговор, може би възторжени възгласи. След малко, когато тишината се проточи и натеза, той се прокашля и каза:

— На работа, господа.

— Голям задник — промърмори Греблото, когато двамата с Френтис слязоха долу. — Наистина ли трябва да приемаме заповеди от него, братко?

— Може да е задник, но не е глупак. Планът му е добър. Погрижи се и останалите да го разберат.

Греблото кимна и понечи да тръгне, но после спря.

— Винаги съм се чудил, братко. Какъв е рангът ми?

— Ранг ли?

— Ами да. Ти си брат, Иллиан е сестра, задникът е флотски лорд.
А аз какъв съм?

— Можеш да си сержант, ако искаш.

Рунтавите вежди на Греблото се смръщиха разочаровано.

— Командвам повече хора от всеки сержант, който съм виждал.
При последното преброяване бяха над двеста копелдаци.

— Тогава капитан. Капитан Греблото от Свободната рота на кралицата. Как ти звучи?

— Като нещо, което може да ми докара пенсия.

Френтис се засмя.

— Дано ти докара.

Греблото се усмихна, макар че в гласа му имаше мрачна нотка, когато каза:

— Съжалявам за побоите, братко. Макар досега да не съм го казвал. Бях пиян през цялото време, разбираш ли? Не мисля, че съм имал трезвен ден, докато не падна Варинсхолд.

— Това е било отдавна, капитане. Погрижи се за ротата си, ако обичаш.

Френтис потърси сестра Мериал и я намери на кърмата в компанията на една лула. Сладкият дим излизаше през тясна амбразура в корпуса.

— Винаги можеш да разчиташ на мелденейците за първокласен алпирански петолистник — каза тя и му предложи лулата. — Повече от година не съм пушила нещо толкова добро.

Той отказа с вдигане на ръка.

— Някакви вести от съпруга ти?

— Да. — Тя дръпна дълбоко, премигна с насълзени очи и погледът ѝ се разфокусира. — Мисля, че може да съм била малко прекалено щедра със себе си, братко.

— Някакви вести? — повтори той, когато сестра Мериал се потупа по гърдите и се закашля леко.

— Кралицата е спечелила нова победа — отвърна тя дрезгаво. — Вече ѝ става нещо като навик. Битката на цветята, тъй я наричат, не знам защо. Както и да е, от тази сутрин пътят към Волар е открит. Би трябвало да стигнат дотам за два дни.

Той кимна. Мислите му бяха замъглени от образи на лейди Рева на арената, а и други. „Доведи лечителя...“

В Нова Кетия беше започнал да взема отново приспивателното на брат Келан, тъй като искаше да избегне повече споделени сънища — опасяваше се какво биха могли да ѝ разкрият, макар че по този начин и той нямаше никаква представа за намеренията ѝ. „Не я интересува дали ще доведе армията си. Изглежда безразлична към приближаването на кралицата. Какво ли замисля сега?“

— Доколкото разбрах, ние ще слезем на сушата първи — каза сестра Мериал.

— Моят отряд, да. Ти ще останеш на кораба.

— Ще остана, дръжки! Преплавах половината свят заради това, а и аспект Кейнис заслужава разплата.

— Бива ли те с оръжията?

Тя се изсмя кратко и смукна пак от лулата. Усмихна се и размърда пръсти срещу него.

— Ще видиш в какво ме бива, братко. Само гледай да не стоиш прекалено близо.

Заслонът на Брокев представляваше малък залив, ограден от стръмни скали. Зад бреговата ивица земята се издигаше рязко към полетата с червено цвете. Слънцето едва-що бе заблестяло на хоризонта и обещанието за лошо време се беше проявило в лек утринен ръмеж.

— Само шепа врагове на тези възвишения, Червени братко — каза Лекран с гримаса, — и този залив ще се превърне в кланица.

Френтис не отвърна нищо. Погледът му оставаше вперен във върховете на скалите, докато лодката се приближаваше към брега. Беше отлив и прибойт бе пренебрежимо слаб, гребците налягаха веслата с високо темпо, без да ги е грижа за шума — в момента бързината беше по-важна от потайността. Той не можеше да види никакви признаци за движение на скалите, нито пък по земята зад брега.

— Помни — каза на Лекран. — Не се бавете и секунда, независимо от загубите.

Беше качил гарисаите в челните лодки заедно с всичките им стрелци. Хората на Греблото и Иллиан ги следваха със заповеди да овладеят скалите. Инструктор Ренсиал беше предпочел да дойде с него, вероятно с надеждата час по-скоро да си намери кон.

Френтис скочи от лодката веднага щом чу дъното ѝ да стърже по пясъка. Затъна във водата до коленете и моментално зацамбурка към брега. В съответствие със заповедите стрелците се пръснаха, вече сложили стрели на тетивите и вдигнали лъковете, като непрестанно оглеждаха скалите за някакви следи от враг. Гарисаите разпениха приборя до бяло, докато газеха напред с Френтис, и всички стигнаха до брега необезпокоявани от съсък на стрели или викове на тревога.

Френтис не позволи никакво спиране: втурна се към затревения склон и спря едва когато се изкатери до върха. Гарисаите моментално заеха защитна формация, макар че нямаше и помен от врагове. Полята, обагрени в тъмноалено в утринната дрезгавина, се простираха тихи, нямаше жива душа. На запад Френтис можеше да види как лъчите на изгряващото слънце играят по кулите, които стърчаха сред червените цветя като сребърни карфици върху гигантско червено одеяло.

— Волар — каза Лекран със странно благоговение. — Толкова години съм бил роб на тази империя, а го зървам за първи път.

„И може би за последен — помисли си Френтис. — Когато кралицата си свърши работата, от него може да не е останало нищо.“ Мисълта разбуди спомени за момиченцето в сиво и майка му и той премести поглед към брега, търсейки нещо, което да го разсее. Хората на Греблото и Иллиан вече бяха слезли на сушата и се разделяха, за да се отправят към скалите. Политаите се приближаваха бързо, а в челната лодка се виждаше къдрокосата фигура на Плетача. „Доведи лечителя...“

— Тук има нещо гнило — каза Ивелда, оглеждаше маковите поля с подозрително присвити очи. — Няма дори един разузнавач да ни посрещне. Къде са?

Френтис гледаше как просналите се покрайнини на Волар се разкриват под наедряващото слънце. „Няма стени, които да преодоляваме с бой, но пък една къща лесно може да се превърне в крепост.“

— Предполагам, че до час ще получим отговор.

Намериха първото тяло на две мили от залива, момче на около петнайсет, което лежеше сред цветята, облечено в сиво и мъртво едва от два часа по преценка на Френтис. Беше убито с един удар в гърба, вероятно от ездач, ако се съдеше по ъгъла.

— Тук има още трима — обади се Ивелда, беше отишла малко встрани. — Мъж, жена и дете. Някой е избил цяло семейство.

Продължиха към покрайнините в гъста формация. Гарисаите разузнаваха напред, ротата на Греблото беше отдясно, а тази на Иллиан — отляво. Хората на Каравек ги следваха в плътна маса, а политаите образуваха тила. Френтис наложи убийствена крачка: придвижването през открита местност без кавалерия, която да подсигурява фланговете, предизвикваше у него силно чувство за уязвимост. По пътя откриха още тела, на сиви и няколко роби, и тук-там някой чернодрешко. Повечето имаха рани в гърба, което сочеше, че са били убити, докато са бягали. Докато стигнат до първите къщи, Френтис преброи над сто, а после спря да им води сметка.

„Какви ги върши тя?“

Трупове лежах на всяка порта, на всеки ъгъл, канавките червенееха от кръв като свидетелство колко скоро се е състояло клането. По телата нямаше белези от мъчения, малцина имаха повече от две рани, а повечето — само една. Това беше ефикасно изстребление, извършено без оглед на възраст, пол или обществено положение. Деца лежаха редом със старци, роби бяха примесени с надзиратели. Чернодрешковци, сиви и роби, единни в смъртта.

— Кралицата? — попита Греблото Френтис. Беше пребледнял. — Знам, че тя искаше правосъдие, но това...

— Не е кралицата — каза му Френтис. — Императрицата е вкарала в действие арисаите си.

— Онези червени копелдаци ли? Мислех, че сме ги избили всичките.

„Още девет хиляди...“ Той въздъхна на собствената си глупост. „Сигурно на всички им е била поднесена една и съща лъжа, която да ни разкажат, ако бъдат заловени.“

— Варитаите и свободните мечове са едно нещо, братко — рече Каравек. — Пък дори и куритаите. Но хората ми не могат да се изправят срещу червените мъже...

— Тогава върнете се на брега и молете лорд Елл-Нури да ви откара обратно у дома. — Френтис се обърна пак към Греблото. — Избери най-бързия си бегач и го прати до Заслона с искане флотският лорд да слезе на брега с всеки моряк, който може да държи меч. — Обърна се да се вгледа в претъпканите със смърт улици пред себе си. — Ще ни намери на арената.

Привлякоха ги виковете, пронизителен хор на ужас и болка, който отекваше над окървавените улици. Френтис поведе гарисаите към тях, като заповяда на Греблото и Иллиан да заобиколят по двата фланга и прати стрелци по покривите. На сто крачки оттам улицата излизаше на площад, отличаващ се с характерния волариански порядък: окосени тревни площи, осеяни със статуи и разделени от каменни алеи, а в центъра на всичко това се виждаше голяма група воларианци, подложени на систематично клане от около двеста арисаи. Хората бяха обградени от всички страни, притискаха се един към друг в инстинктивен ужас, докато червените мъже методично сечаха път през тълпата, която се топеше от миг на миг сред растящ кръг от трупове.

— Не очаквам да се биеш за тях — каза Френтис на Лекран и вдигна меча си към стрелците на покривите.

— Аз се бия с теб, Червени братко — каза мъжът и развъртя леко брадвата си. — Докато това не свърши. Знаеш го.

Френтис кимна и свали рязко меча си. Залп от стрели полетя към гъмжилото и уби поне десетина арисаи. Той се втурна напред и гарисаите го последваха с дружен вик. „Докато това не свърши. За добро или за зло, ще свърши днес.“

Арисаят отскочи от протегнатата ръка на сестра Мериал и се блъсна в една стена. Пипала сив дим се виеха от почернелия отпечатък от длан върху нагръдника му, докато той се свличаше на земята. Всякакви признаци на живот бяха изчезнали от замръзналото му лице. Сестрата се обърна към Френтис с уморена усмивка и размърда пръсти.

— Полезна съм в затруднено положение, нали, братко?

— Залегни! — Той я сграбчи за рамото и я блъсна настрани, когато един арисай се втурна от сенчест вход, протегнал късия си меч

и с радостна усмивка на устните. Френтис отклони острието със своето, завъртя се и посече арисая през очите, после го довърши с мушкане в гърлото, когато онзи залитна, като се смееше с весела изненада.

Френтис спря, за да си поеме дъх, и огледа осеяната с трупове улица. Зърна сред тях Ивелда, паднала мъртва върху убития от нея арисай, с кама все още забита във врата му.

Вече близо час се биеха от улица на улица и принуждаваха арисаите да зарежат клането и да се обърнат срещу тях. С напредването им към вътрешността на града боевете се превърнаха в хаос, тъй като улиците ставаха все по-тесни, а арисаите проявяваха дяволски талант за засади. Атакуваха сами или по двойки, изскачаха без предупреждение от пресечки, врати и прозорци, за да се нахвърлят върху бойците му с радостен бяс, преди да бъдат повалени от численото превъзходство или някоя добре насочена стрела. Бяха усвоили добре уроците от Нова Кетия и напредването на хората на Френтис бе възможно само благодарение на стрелците, които продължаваха да скачат от покрив на покрив и да убиват всеки арисай, когото видят.

Френтис забеляза в северния край на улицата Лекран с половин дузина гарисаи и изтича при него. Мериал го последва с нестабилна походка. Той вече я беше видял да убива трима арисаи и знаеше, че с всяка употреба на дарбата си тя рискува да припадне.

— Последните страхливци от Нова Кетия се напикаха и избягаха — докладва Лекран с отвратена гримаса. — Ще убия Каравек със собствените си ръце.

— Това ще е трудна работа — изстена Мериал и се подпря на един портал, пепелявото ѝ лице бе посърнало. — Видях го как умира преди две улици.

Френтис вдигна очи, щом чу някой да го вика, и видя Иллиан на покрива на двуетажна сграда на двайсет крачки от него. Размахваше арбалета над главата си.

— Плетача! — извика тя, когато той дотича по-наблизо, и посочи натам, където гъстите улици излизаха на нещо, което приличаше на пазарен площад. — И инструктор Ренсиал!

Френтис даде знак на гарисаите да го последват и се втурна към площада. Завари го в пълен хаос, каруци и сергии лежаха преобърнати

сред безжизнените тела на избити роби и свободни. В северния му край около петдесет политаи се бяха строили в плътен клин и се движеха неотклонно напред към кипяща стена от арисаи, може би два пъти повече от тях. Политаите се движеха с цялата прецизност, породена от насажданата с години у тях дисциплина, копията им стърчаха като бодли на таралеж, докато напредваха бавно. По средата им се виждаше русата коса на Плетача. Любопитно, но арисаите, изглежда, бяха изгубили голяма част от влудяващото си веселие, изправени срещу бившите войници-роби. Френтис видя нескрита ярост върху много лица, когато те се хвърлиха срещу добре построените редици. Повечето умряха върху непоклатимата гора от копия, но някои съумяха да си пробият път до вътрешността на формацията и убиха неколцина политаи.

Отначало Френтис беше озадачен от решителното напредване на политаите — на този площад не изглеждаше да е останал някой за спасяване. А после го видя: един самотен ездач сред арисаите, който въртеше коня си с несравнима грация, мечът му свистеше в елегантни дъги и червените мъже около него падаха. Но беше сам срещу много.

Френтис забрави всякаква предпазливост и се метна сред гъмжилото от арисаи, стиснал меча си с две ръце, за да си разреже път. Въртеше се и убиваше, а гарисаите се втурнаха след него. Чу смътно вик откъм политаите, не на ликуване, защото подобно чувство явно бе непостижимо за тях, по-скоро знак, че са разбрали някаква заповед. Строят им ускори ход. Арисайските редици около тях изтъняваха, докато те си пробиваха път към самотния ездач.

Френтис се приведе под замаха на един меч и заби острието си през нагръдника на държачия го арисай. Мъжът обаче отказа да умре, вкопчи се в ръката му и го задържа на място, оголил червените си зъби в широка любвеобилна усмивка.

— Здравей, татко — изграчи той, стиснал ръката на Френтис като в менгеме.

Един от сънародниците му се хвърли напред, насочил меча си към шията на Френтис, но се закова на място, щом нещо се спусна от небето да го пронигне в челото. За секунда очите му се извъртяха нагоре и се втренчиха в арбалетната стрела, докато той стоеше и от устата му се стичаше слюнка, а после брадвата на Лекран посече краката му. Планинецът се завъртя и брадвата му замахна нагоре да

отсече ръката на все още вкопчения във Френтис арисай. Френтис се изтръгна от единствената останала ръка на мъжа преди брадвата на Лекран да се спусне, за да го довърши, после се обърна и видя Иллиан да стои на един близък покрив. Вдигна ръка да ѝ благодари за помощта, но вниманието ѝ беше насочено другаде. Стиснала една стрела между зъбите си, тя се затича и скочи на съседния покрив, вперила поглед в самотния ездач отпред. „Инструктор Ренсиал!“

Стрелите се сипеха все по-бързо, все повече стрелци се появяваха на околните покриви. Редиците на арисаите пред него оредяха и той видя трима да падат един след друг, поразени от стрели. Измъкна се от мелето и се втурна към инструктор Ренсиал. Вик на ярост и безсилие се изтръгна от гърлото му, щом видя как един арисай се хвърли напред да забие меч си в хълбока на коня. Той се надигна на задните си крака, изцвили силно и рухна, размахвайки копита. Околните арисаи го обградиха, надигнали мечовете си, смееха се. Клинът на политаите нададе нов вик и се втурна в атака, изтласка настрани оставащите арисаи и се понесе към групата, заобиколила падналия ездач. Френтис загуби коня от поглед, когато политаите връхлетяха, посякоха арисаите и образуваха защитен обръч с типичната си несъзнателна бързина. Той си проби път до тях и се закова на място при вида на все още потръпващия кон. Чак сега забеляза, че е първокласен сив жребец. Можеше само да се зачуди откъде го е намерил инструкторът. Прескочи умиращото животно и издиша шумно от облекчение при вида на затиснатия под него инструктор Ренсиал, който се мръщеше раздражено, докато се мъчеше да измъкне меч си от трупа на мъртвия арисай до себе си.

— Трябва да намерим друга конюшня — каза той на Френтис и изпъшка, когато острието излезе от трупа.

— Разбира се, инструкторе. — Френтис приклепна, опря рамо в тялото на коня и натисна, докато инструкторът успя да измъкне крака си. От това как беше изкривен и смазан ставаше ясно, че Ренсиал няма да язди скоро, нито пък да върви.

— Червени братко! — извика Лекран.

Френтис вдигна глава и видя, че са обкръжени от арисаи — от околните къщи се бяха появили още и сякаш всички сезираха в него със смесица от очарование и радост. От покривите продължаваха да се сипят стрели, но на арисаите като че ли не им пукаше — почти не

поглеждаха как другарите им до тях падат. „Аз ги притеглям — осъзна той, забелязвайки нещо повече в очите им. — Лудост. Тя ги е освободила и всички те жадуват за радостта да убият баща си.“

— Това може да свърши тук! — извика им той и отиде да застане в кръга от политаи. — Виждам, че тя ви е освободила. Сега се освободете и вие. Отхвърлете лудостта си.

Те, разбира се, му се изсмяха. Вълна от сърдечен смях се понесе през редиците им, някои продължаваха да се смеят, докато стрелите ги покосяваха.

— Както искате — въздъхна Френтис и надигна меча си. — Тогава елате да си получите лекарството!

Нов звук си пробви път през смеха им, тихо бучене, което отекна от съседните улици и скоро се извиси до рев — рева на множество разярени мъже.

Мелденейците се изляха от всяка уличка и проход и се врязаха със святкащи саби в червеното множество. Арисаите се биеха, за което и бяха създадени, убиваха с щастлива невъздържаност, но въпреки всичките си умения и свирепост не можеха да спрат вълната пирати, която ги заля: островчетата червено бяха погълнати и удавени за броени мигове. Мелденейците закрепяха победно към небето, надигнали саби и отметнали глави в див триумф.

— Доста се забавиха — промърмори Лекран, когато клането стихна.

Френтис се обърна и видя Плетача да стои над инструктор Ренсиал и да оглежда критично крака му.

— Можеш ли да му помогнеш? — попита го Френтис.

— Съжалявам, братко. — Лечителят поклати глава с гримаса, после вдигна очи към гигантската извита сграда, която се издигаше над покривите на запад. — Имам чувството, че скоро ще се нуждаем от всичките си сили.

Френтис остави инструктор Ренсиал на грижите на мелденейците, повечето от които изглеждаха доволни да останат и да оплячкосат множеството празни къщи, глухи за молбите да се включат в похода към арената. Не виждаше и следа от флотски лорд Ел-Нуриин, нито от някой друг мелденеец с ранг по-висок от втори

помощник, затова беше принуден да ги остави с плячката им и да продължи нататък. След няколко улици намериха Трийсет и четири да шие една рана на ръката на Греблото. Десетината оцелели от ротата на новоназначения капитан се бяха скупчили около тях, а наоколо лежаха трупове на трийсетина арисаи.

— Не можеш ли да изкараш и една битка без рана? — попита Иллиан Греблото. Язвителният ѝ тон бе донякъде смекчен от начина, по който го погали нежно по рошавата глава.

— Аз си харесвам сувенирите — отвърна той и скръцна със зъби, докато Трийсет и четири връзваше конеца. Вдигна извинителен поглед към Френтис и кимна към нещо наблизо. — Съжалявам, братко.

Боец лежеше на хълбок, а Чернозъбка скимтеше и побутваше главата му с муцуна. В гърдите му беше забит къс меч, а един арисай се бе свлякъл мъртъв до близката стена със сдъвкано лице.

— Не можем да се бавим — каза Френтис и огледа изтощените бледи лица на присъстващите. Бяха може би една трета от хората, последвали го от Нова Кетия. „Толкова много загубени, докато спасяват онези, които са ги поробили“, зачуди се той и потисна смесицата от скръб и възхищение, която заплашваше да навлажни очите му.

— Капитане — каза той на Греблото, — строй хората си в ариергард. Сестро, вземи стрелците и разузнайте подходите към арената.

— Със сигурност не може да са останали още след това — каза сестра Мериал. Бледността ѝ се бе разсеяла малко, макар че червените петна около очите и носа ѝ говореха, че се опитва да прикрие изтощението си.

— Същото си мислехме и в Ескетия — отвърна той. — Стой до мен и не използвай повече дарбата си, освен при крайна необходимост.

Гъстият лабиринт от улички скоро отстъпи място на широки булеварди и паркове, също така осеяни с трулове. Тук преобладаваха чернодрешковците, плюс няколко роби, вероятно посечени, докато са се грижели за тревата или са полирали бронзовите статуи. От арисаите обаче нямаше и следа. На стотина метра по-нататък улиците изчезваха съвсем и видяха арената.

Плавно извитите червено-златни трибуни блестяха ярко на слънцето. Отвътре долиташе силна шумотевица, хиляди гласове,

крещящи хвалебствия, без съмнение към някакво ужасно зрелище, устроено от императрицата. „Блеят като овце, докато градът им гине“, помисли си Френтис, неспособен да потисне горчивата мисъл, че тези хора не заслужават кръвта, която се пролива заради тях.

— Никакви стражи — докладва Иллиан. — Доколкото можем да определим, е напълно незащитена.

Френтис погледна към Плетача и за първи път видя тревожна бръчка на челото му, даже устните му потръпваха от страх. „Доведи лечителя...“

— Не си длъжен да го правиш — каза му Френтис. — Остани тук с политаите. Ще ти пратя вест, когато е безопасно.

Плетача се обърна към него и дори успя да се усмихне.

— Не вярвам, че днес има някакво безопасно място, братко.

Френтис кимна, излезе отпред и се обърна да заговори на всички. Откри, че гласът му е дрезгав и трябва да изстиска думите насила.

— Всички вие направихте повече, отколкото бих могъл да искам. Чакайте тук, ние с Плетача ще продължим сами.

Нямаше отговор, нито пък изразенията им се промениха, когато всички като един направиха крачка напред.

— Не знам какво ни чака там вътре — каза им той и долови отчаяната нотка в гласа си. — Но знам, че много от нас няма да го преживеят...

— Губиш си времето, братко — каза Греблото. До него Иллиан вдигна арбалета си и срещна погледа му с очакване.

Той се обърна пак към арената. Отвътре отекна нов рев. Ако се съдеше по силата и продължителността му, май зрелището на императрицата беше достигнало някаква кулминация.

— Целта ни е да спасим лейди Рева и да убием императрицата! — каза той, вдигна меча си и се затича напред. — Не я щадете, защото тя няма да пощади вас!

10. ВЕЙЛИН

„Звезди.“ Той премигна, за да прогони онова, което знаеше, че е илюзия, но те останаха, блестящи и ярки. И бяха толкова много, повече, отколкото би могъл да преброи. Някои бяха по-ярки, толкова ярки, че сякаш затъмняваха тези около тях. Няколко бяха тъмни, трепкаха от червено в черно. И всички се движеха като миниатюрни мравки върху необятно тъмно одеяло от зелено и синьо. „Не са звезди — осъзна той. — Хора са.“

— Вейлин. — Тя беше там, рееше се наблизко в нощното небе, защото сега той видя, че летят високо над земята. Можеше само да се взира в нея, думите бяха заседнали в гърлото му, скръбта и благодарността му се сляха в едно и го накараха да потрепери. Тя се усмихна, доплува по-наблизко и ръцете ѝ посегнаха за неговите. — Исках да ти покажа — каза тя. — Исках да видиш каквото виждам аз.

— Аз... — изломоти той и стисна ръцете ѝ. — Никога не бих...

Тя се отпусна в прегръдката му, топлината ѝ беше чудесна и прогони чувството му за вина.

— Всички избори си бяха мои. — Тя притисна чело към неговото, после се отдръпна, обърна се и посочи към осеяната със звезди земя под тях. — Виж — каза, — светът, какъвто беше, ще се промени завинаги.

Той хвана ръката ѝ, докато се спускаха надолу към земя с очертания, в които той разпозна Обединеното кралство. Спряха над гъст куп звезди в центъра на онова, което един ден щеше да стане известно като Разрушения град, и звездите се превърнаха в трептящи човешки фигури, когато се спуснаха по-ниско. По средата на групата стояха две фигури, в близост до нещо толкова тъмно, че сякаш поглъщаше всяка светлина. На Вейлин му трябваше миг, за да разпознае умалената му форма. „Черният камък.“

Една от фигурите до камъка се различаваше от другите по трепкането на светлината си — в една секунда лумваше ярко, а в следващата ставаше тъмночервена. Поради трептенето беше трудно да

се различат чертите ѝ, но у Вейлин остана впечатлението за висок мъж с брада. „Съюзника.“

Мъжът до Съюзника беше по-нисък и ако се съдеше по прегърбените му рамене, много по-стар. За разлика от Съюзника, светлината му беше постоянна и ярка, в топъл оттенък на синьото. Вейлин гледаше как Съюзника сложи ръка на рамото на по-стария мъж в почиттелно уверение, а после се отдръпна. По-старият остана за момент неподвижен, свел глава, сякаш събираше сили, и светлината му помръкна леко, после направи крачка напред и докосна пълната пустота на черния камък.

За секунда не се случи нищо, но после в центъра на камъка се появи червен кръг. Беше малък, ала сияеше с огнена енергия, пулсираше ритмично като сърце. Сияещата ръка на стареца посегна към него, готова да го сграбчи... Изведнъж кръгът лумна, пулсирането му се ускори до бързо туптене и старецът залитна назад, когато нещо изригна от камъка, бликна нагоре и навън като многоцветен фонтан, издигайки се високо в небето, и кръг от чиста енергия плъзна от камъка на нивото на земята, като се разширяваше и се носеше към хоризонта като стена от пламък. През повечето светлинки минаваше без видим ефект, но тук-там някоя лумваше по-ярко, щом стената я докоснеше. „Силата — спомни си Вейлин. — Запечатана в кръвната линия...“

Спектралният фонтан се стопи бавно, огненият кръг в камъка се смали до точица, а после изчезна. Старецът лежеше на земята до камъка и потръпваше в явна агония. Светлината му сега пулсираше по-ярко отпреди. Агонията му заглъхна бавно и той посегна към ръката на Съюзника, който клекна до него. Съюзника обаче не понечи да я хване; взираше се надолу към проснатия старец, а светлината му сега беше повече червена, отколкото бяла.

После изведнъж отстъпи, вдигна над главата си нещо тъмно и го стовари с всичка сила. Светлината на стареца пламна ярко и сякаш се разчупи, помръквайки до две слаби сияния: едното голямо, другото малко. „Главата — осъзна Вейлин. — Той му отсече главата.“

Съюзника се наведе, взе главата, вдигна я и допря отсечената шия до устните си, при което светлината му моментално доби постоянен червен цвят, тъмноалено сияние, което пулсираше със същия ритъм като огнения кръг в камъка.

Съюзника захвърли главата и се обърна към тълпата зрители. Всички те се бяха отдръпнали от него, явно уплашени, мнозина се обърнаха да побегнат. После като един се заковаха на място, замръзнали неподвижно. Съюзника дълго се визира внимателно в тълпата, а после тръгна между хората. Поспря до един атлетичен мъж с жълтеникаво сияние и го докосна по главата. Гърбът на избрания моментално се изви в дъга и той нададе безмълвен писък, а светлината му доби същия червен оттенък като тази на Съюзника.

Съюзника продължи нататък и докосна бързо един след друг още десетина мъже, после излезе от тълпата, спря и загледа как почервенелите фигури почнаха да избиват белите си другари. Или ги удушаваша, или ги пребиваша с камъни и клони, защото тези хора явно не притежаваха оръжия. През цялото време Съюзника стоеше и гледаше касапницата, килнал леко глава в безстрастно наблюдение. Когато всичко свърши и всяко бяло сияние бе потушено, Съюзника тръгна на север и червените мъже го последваха.

Дарена стисна по-здраво ръката на Вейлин и двамата полетяха по-нависоко. Времето под тях се ускори, купът червени светлини на Съюзника плъзна на север и се разпростря, от него се отделиха по-малки групички, които се разнесоха като спори нашир и надлъж из Обединеното кралство, и навсякъде, където отиде, белите светлини гаснеха.

— Дарът на Съюзника — каза Вейлин.

— Не — отвърна Дарена, — никога не е било дар. Болест, чума. Като Червената ръка.

— Това е само сън. Как мога да знам?

— Ние знаем. — Тя се отдели от него, разпери ръце и още хора изникнаха от околната чернота и образуваха кръг около тях. Бяха предимно непознати, но той позна неколцина. Сестрата от Седмия орден, която бе заговорничала с Алуциус във Варинсхолд. Маркен също беше тук, усмихваше се мрачно зад брадата си, и аспект Грейлин, все така дебел, дори и тук... И още един.

Кейнис носеше одеждите на брат от Шестия орден, макар че беше умрял като аспект на Седмия.

— Братко — каза Вейлин и посегна към него, но Кейнис само се усмихна и му кимна сърдечно.

— Ние, които останахме, когато ти го притегли от Отвъдното — каза Дарена. — Не само неговата воля ни задържа тук. Ние изразходвахме останалата ни сила, за да сътворим това видение. Това бе единственото, което още можехме да дадем.

Той видя как кръгът от души избледнява, разсейва се в мрака. Кейнис си отиде последен, вдигнал ръка в неохотно сбогуване, преди тъмнината да го погълне.

— Значи вече наистина ви няма? — попита той Дарена. — Душите ви са изчезнали навеки?

— Душата е спомен — каза му тя и се притисна пак към него. — Сега ти си моето Отвъдно, Вейлин. Ти и всички, които съм обичала, дори онези, срещу които съм се сражавала. За да продължа да съществувам, трябва да съществуваш ти.

Тя отстъпи и хвана лицето му в ръце.

— Помни, чума като Червената ръка. Никой, който е преболедувал Червената ръка и е оцелял, не я е пипнал отново. А сега вече наистина трябва да се събудиш.

Събуди се от високи гласове. Лонакски гласове, гневни и ужасно гръмки. Изстена, претърколи се и се изправи. Пръстите му инстинктивно опипаха растящата цицина на тила му. Гласовете млъкнаха и той вдигна очи и видя Кирал и Алтурк, които отстъпиха един от друг. Талесата му хвърли укорителен поглед, преди да отиде да застане пред отпуснатата фигура на Съюзника. Той изглеждаше в безсъзнание, главата му бе клюмнала и кръв се процеждаше от една резка на челото му.

Орвен стоеше близо до Вейлин, а гвардейците му ги заобикаляха отвсякъде, втренчени в сентарите, събрали се в другия край на поляната. Вейлин разбра, че са минали броени мигове, откакто Алтурк го бе повалил в безсъзнание с тоягата си. Протегна ръка към Орвен и той му помогна да се изправи. Вейлин отиде до Алтурк и му се поклони.

— Моите благодарности, талеса. Лорд Орвен, вдигайте лагера. Все още ни предстои дълъг път.

Докато вървяха все по̀ на юг, виждаха още градове. Обикновено те се бяха проснали нашироко, отдавна надраснали защитните стени от предимперската епоха. Повечето явно бяха претърпели бунтове и въстания, няколко представляваха почернели руини, а още по-малко бяха успели да останат непокътнати благодарение на новоиздигнати стени и барикади, често охранявани от въоръжени граждани, които с радост пускаха стрели към всеки непознат, приближил се твърде много. Вейлин ги избягваше всичките, тъй като нямаше желание да се въвлеча в ненужни битки, макар че сентарите често се дразнеха, че трябва да търпят неприети предизвикателства.

Сега Съюзника яздеше начело на колоната; насиненото му и частично префасонирано лице бе приветливо и весело както винаги. Гвардейците на Орвен бяха получили строги заповеди да му запушат устата, ако се опита да заговори пак, но откакто се бе свестил след побоя, той мълчеше. Кирал се взираше непрекъснато в него, често стиснала здраво юздите, и Вейлин знаеше, че тя се съпротивлява на импулса да посегне към лъка. „Напътствията на песента рядко грешат“, знаеше той и усещаше по-остро отвсякога липсата на загубената си дарба. Но във видението на Дарена нямаше желание за моменталната смърт на Съюзника, нито намек, че е на грешен път.

След пет дни на хоризонта се появи червена линия, която растеше с приближаването им, докато накрая спряха сред обширни поля от червено цвете, а в забулената в омара далечина се издигаха високите кули на мраморен град.

— Волар — прошепна Лоркан до Вейлин и поклати глава в нескрита почуда. — Честно казано, никога не съм мислил, че ще го видя.

Вейлин повика лорд Орвен и посочи на запад и изток.

— Прати разузнавачите. Трябва ни вест за местоположението на кралицата. Ще лагеруваме тук...

— Нямаш време!

Вейлин се обърна и видя, че Съюзника го гледа със студена настойчивост и всякаква следа от веселие е изчезнала от все още подпухналото му лице. Пазачите от двете му страни се приближиха да изпълнят заповедите си, но Вейлин им махна да се дръпнат, подкара Драскун към Съюзника и го погледна в очите.

— Защо?

— В същия този момент моята слугиня си играе със сестра ти на арената. Или по-скоро с онази перверзна кучка, която наричаш своя сестра. Ако се бавиш още, подозирам, че не след дълго тя ще е мъртва, когато свърши подходящият период на заслужено наказание. Тя винаги ме е дразнила много.

Вейлин погледна Кирал, която скръцна със зъби и кимна. „Рева! Неговото създание държи Рева!“

— Тя не притежава дарба — продължи Съюзника. — За нея няма да има място в Отвъдното...

Вейлин се извъртя, пришпори коня си към челото на колоната и викна на Орвен да го последва.

После препусна в галоп към Волар.

11. ЛИРНА

„Изглежда, съм изминала толкова път, за да дам възмездие на хора, решени да се самоунищожат.“

В града сякаш властваха мъртвите: нямаше нито една улица, вход или градина без трупове. Трупове висяха и по многото кули като парцаливи, отдавна забравени кукли. Беше й ясно, че това е бил заможен район, разкошът на къщите и просторните, оградени със стени паркове, осеяни с черешов цвят и статуи, говореха за големи привилегии и високо положение, но каквото и да беше минало оттук, не бе обръщало голямо внимание на ранга — стотиците мъртви роби показваха, че това не е резултат на бунт.

— Арисаи, ваше величество — докладва брат Солис. Кънтенето на подкованите копита на коня му раздираше тишината, обгърнала това място. Той спря наблизко и кимна почитателно на аспект Арлин, преди пак да се обърне към нея. — Намерихме двайсетина в съседния квартал, избиваха когото намерят. Видяхме им сметката, но не се съмнявам, че има и още.

Размърда се в седлото, когато братята му спряха недалеч от него, явно нетърпеливи да потеглят.

— Пътят към арената? — попита тя.

— Чист е, ваше величество. Изглежда, в града няма други волариански войници. Мисля, че разполагате с достатъчна защита, за да продължите нататък.

„Докато ти препускаш да спасиш хората, които сме дошли да унищожим, без съмнение.“ Тъкмо се канеше да му заповяда да строи ротата си за ескорт, когато Мурел внезапно скочи от коня си и се втурна към купчина тела, лежащи до сводестия вход на една от по-големите къщи. Издърпа най-горния труп, слаба жена с червена роба и със зейнала рана на шията, и посегна към кървавата бъркотия долу, за да измъкне малка полугола фигурка. Сграбчи я в здрава прегръдка. Лирна приближи Вьглен до Мурел и слезе, докато тя бършеше прясна кръв от лицето на около осемгодишно момиченце, все още живо, но

странно неподвижно, което се озърташе с ококорени тъмни очи. Мурел плачеше — това бе първият път, когато Лирна я виждаше да плаче след деня, в който ѝ даде благородническа титла на остров Уенсел.

Момиченцето премигна към дамата, после вдигна очи към Лирна, намръщи се любопитно и каза с малко превзет глас:

— Познавам те.

— Така ли? — Лирна се приближи, приклепна и посегна да отметне кичур сплъстена коса от челото му.

— Татко ми разправяше — продължи то, цупеше се с леко предизвикателство. — Ти си дошла да изгориш всичко. Ти си Огнената кралица.

Лирна затвори очи. Лек ветрец заигра по кожата ѝ, като нежна милувка, носещ аромата на черешов цвят, деликатно, но достатъчно наситено ухание, за да скрие вонята на кръв и изпразнени в момента на смъртта черва. Опита се да си спомни друга миризма, която познаваше толкова добре — миризма, която давеше гърлото и караше жлъчката да се надигне от стомаха ѝ, вонята на собствената ѝ горяща плът. Но не успя да извика спомена, не и днес.

— Не — каза тя на момиченцето, отвори очи, усмихна се и го погали по бузата. — Аз съм просто кралица.

Стана и каза на Мурел:

— Заведи я при брат Келан. — Обърна се и тръгна към коня си. — Брат Солис, вземете ротата си и изловете всички останали арисаи. Воларианските граждани, които бъдат открити живи, да се отведат на безопасно място, ако е възможно. Ще пратя вест на Военачалника да отдели сили, за да ви помагат.

Той се поклонил в седлото. Лицето му изразяваше благодарност, каквато не бе виждала досега. Кимна пак на аспекта, завъртя се и дрезгавият му глас завика заповеди към братята му, докато се отдалечаваше в галоп.

— Не ми харесва това, Лиърна — каза Давока: оглеждаше критично оцелелите Кинжали на кралицата, докато тя се качваше в седлото. — Прекалено сме малко.

Лирна се обърна при звука на множество гласове в тила им, което накара Илтис да се извърти с изваден меч. Той се успокои, когато пред очите им се появи първият кумбраелец — добре сложен мъж, каквито бяха много от стрелците; тичаше с лък на гърба и брадва в ръка. Спря,

за да ѝ се поклони набързо, преди да продължи към непогрешимата грамада на арената, която вече беше само на половин миля от тях. Бързо го последваха още стотици, околните улици се изпълниха със задъханите им молитви и в тях най-често се срещаха думите „Благословената дама“. „Ал Хестиан не е могъл да ги удържи — помисли Лирна. — Надявам се, че е бил достатъчно умен да не опитва.“

— Мисля, че ще сме достатъчно, сестро — каза тя на Давока и пришпори Въглен.

Главата се вираше надолу към нея с невиждащи очи, отворена уста и език, увиснал между зъбите. Беше прикована върху шията на статуята с железни пирони, забити през плътта и бронза. Струйки засъхнала кръв покриваха метала чак до пиедестала, където лежеше оригиналната глава.

— Тези хора май никога не страдат от недостиг на ужасии — отбеляза Илтис с отвращение.

Лирна подкара Въглен покрай статуята и продължи към арената. Кумбраелците вече нахълтваха през арките. Тя зърна лорд Антеш да ги подтиква напред, преди да изчезне вътре, но нямаше възможност да му даде никакви заповеди — не че очакваше той да ги спазва сега, когато Благословената дама бе толкова близо.

Слезе от коня пред най-високата арка и навлезе в сумрачната вътрешност. Викове от битка отекваха из сводестите стълбища и коридори, докато кумбраелците преодоляваха всяка съпротива. Кинжалите на кралицата се разгърнаха в защитна дъга около нея, а аспект Арлин и Илтис застанаха от двете ѝ страни с извадени мечове.

— Ако позволите, ваше величество — каза аспектът и посочи едно стълбище, водещо надолу към недрата на сградата. Лирна повдигна въпросително вежда и той продължи: — Клетките, където държат гарисаите. Те могат да ни бъдат полезни.

Тя кимна и му даде знак да води. Последва го, когато той поведе Кинжалите към стълбите. Спуснаха се по тях и излязоха в дълга правоъгълна зала, където я посрещна шумът на битка. Кинжалите и аспектът се бяха счепкали с двайсетина куритаи. Аспектът се движеше с типичната плавна грация на Шестия орден и годините изобщо не му

личаха, докато парираше и се въртеше в мелето. Посече един куритай и блокира меча на друг, който скочи срещу един от Кинжалите. Но куритаите също притежаваха страховити умения и Лирна стисна зъби при гледката как още от хората ѝ падат под остриетата на елитните войници-роби. „Аз съм просто кралица.“

С махване на ръка прати Илтис да се включи в боя и се огледа. Очите ѝ се спряха на един труп наблизно, мъж с внушителна коремна обиколка, който беше намушкан в гърдите — надзирател, ако се съдеше по ключовете на колана му. Тя се наведе и ги свали, после отиде до най-близката клетка и се закова на място при вида на обитателя ѝ.

Сега върху устните му нямаше усмивка, нито в очите му — дяволитост, косата му висеше мазна върху лице, лишено от всякакво веселие или възхита.

— Както виждаш — каза Щита с глас малко по-силен от сумтене, — все пак успя да ме вкараш в клетка.

Тя не отвърна нищо, завъртя ключа в ключалката и отвори клетката, после се дръпна встрани и направи нетърпелив жест, когато той се позабави. Щита излезе бавно и хвърли бърз поглед към продължаващата схватка в коридора. Там вече бяха останали само трима куритаи, изтласкани към решетките на клетките, през които се пресягаха ръце, за да се вкопчат в тях с отчаяна ярост.

— Това е последната война, която вода за теб — каза Щита.

Докато и последният куритай падаше, Лирна му подхвърли ключовете, а после отиде до стълбището и се заизкачва по него, без да се обърне назад.

12. РЕВА

— Убий я! — изпищя Лиеза, докато се мятеше в ръцете на арисаите. — Убий я и всичко свършва!

Ръката на Рева трепна върху пясъка — промъкваше се по-близо към лъка сякаш по собствена воля, докато очите ѝ бяха все още вперени в усмихнатото лице на императрицата.

— Права е — извика тя. — Без мен тази война ще свърши, но тя въпреки всичко ще умре и ти ще помниш края ѝ дълго време. Заповядала съм им да те пощадят, защото как бих могла да нараня сестра си? Не би ли предпочела да я дариш с бърза смърт?

Рева откъсна поглед от нея и се обърна към Лиеза, сега увиснала в хватката на арисаите. Очите ѝ умоляваха, а накъсаното ѝ дишане беше единственият звук на арената. Тишината не се нарушаваше и от най-тихия шепот. Ръката на Рева се сви върху лъка...

Нещо изсвистя покрай главата ѝ и се заби в пясъка до лъка. Стрела, чието оперение трептеше от удара. Погледът на Рева отскочи към горните трибуни и тя видя редица силуети, очертани там, и всеки държеше лък. Отчаянието ѝ се усили и тя изстена. Значи все пак куритаите на Варулук не си бяха свършили работата.

Един от стрелците вдигна лъка над главата си и Рева примижа, забелязала нещо познато в осанката му, ширината на раменете ѝ напомняше за някой, когото познаваше, някой със сигурност изгубен в океана. Очите ѝ се насочиха към лъка му. Беше дълъг, с една-единствена елегантна извивка, съвсем различен от двойно извитите лъкове на воларианците.

Тя се обърна бавно и сведе поглед към забитата в пясъка стрела. „Пера на бързокрил ястреб — помисли, докато оглеждаше оперението. — Птица, която се среща само в Кумбраел лете.“

Вдигна поглед към императрицата и отвърна на усмивката ѝ.

После грабна лъка и стрелата на Варулук, врътна се наляво, изпъна и стреля с едно-единствено движение. Един от арисаите, държащи Лиеза, залитна назад, втрещен с весело смайване в

стърчащата от гърдите му стрела. Другият веднага изтегли меча си и го вдигна да го забие в гърба на Лиеза, но се строполи мъртъв, когато Рева прати стрелата на Антеш в шията му.

Рева хукна към Лиеза. Всички арисаи пред очите ѝ паднаха едновременно, когато се спусна дъждът от стрели. Тя приклекна до Лиеза и я надигна. Момичето извика тревожно — един арисай напредваше мъчително към тях, оголил зъби в свирепа усмивка, стрели стърчаха от раменете и краката му. Рева грабна една стрела от пясъка и я прати в окото му от пет крачки, после сграбчи Лиеза за ръка и я повлече към най-близкия изход. Тежката обкована с желязо врата беше заключена, но поне каменната арка предлагаше известна защита. Тя виждаше на по-долните трибуни варитайски стрелци, които напразно се опитваха да си съперничат с мъжете горе, докато тълпата около тях закипя, хората се скупчиха, заблъскаха се и се понесоха като дива вълна към изходите.

Дъждът от стрели започна да отслабва, отначало бавно, но скоро секна съвсем. Рева се подаде изпод арката, огледа горните нива и видя, че са пълни с биещи се хора, червени и черни петна сред сиво-зеленото на кумбраелците. Тя погледна към вратата, откъдето нещастният Джарвек беше излязъл на арената, и видя, че още е отворена.

— Хайде — каза на Лиеза, хвана я за ръката и я поведе натам.

Императрицата скочи на пътя им, превъртя се и зае бойна поза, хванала ниско късия си меч и втренчена сурово в Рева.

— Развали ми зрелището.

Рева отстъпи, избута Лиеза зад себе си и се огледа трескаво за нова стрела. Битката вилнееше над тях.

— Всичките ми уроци — каза императрицата и се доближи с танцова стъпка, държеше меча все така ниско. — Цялото ми щедро обучение, запратено обратно в лицето ми. Много съм разочарована, сестричке.

Тя скочи напред и Рева се претърколи настрани, като повлече и Лиеза. Острието ги пропусна на сантиметри. Рева се изправи и замахна с лъка като с тояга, целеше се в главата на императрицата. Тя го избегна с лекота и се обърна срещу Рева с неодобрително въсене.

— Майка ни умря с теб в утробата си, докато аз лежах в леглото и слушах писъците ѝ през вратата. Разбираш ли, Съюзника беше казал на баща ми за благословията и той беше жаден.

Тя скочи пак. Рева блъсна Лиеза наляво, а самата тя отскочи надясно. Видя тялото на един арисай на не повече от десет стъпки от себе си, набодено със стрели, и с меч, лежащ под ръката му.

— Мама щеше да те обича повече от мен — каза императрицата на Рева и се метна на пътя ѝ, когато тя тръгна към тялото. — Знам го. Но нямам нищо против, ти пак щеше да си ми сестричка.

Рева хвърли поглед към Лиеза, умоляваше я да бяга, но момичето остана, вдигна веригите си и зае някакво тромаво подобие на бойна поза. Императрицата ѝ се присмя, после стана сериозна.

— Такава всеотдайност — каза и поклати глава. — А аз винаги съм получавала единствено страх и похот. Щях да те обичам, сестричке. Но завистта щеше да е трудна за понасяне.

Рева погледна пак към тялото на арисая, пресмяташе разстоянието и шансовете си да прескочи меча на императрицата... А после видя нещо друго.

— Не съм ти сестра! — извика тя на императрицата и видя изненадата в погледа ѝ. — Ти не познаваш друго освен страх и похот, защото в теб има само това. Ти си само една луда жена, която е живяла прекалено дълго.

— Луда ли? — Веселието на императрицата се върна, тя сведе леко меча и се засмя. — А какво мислиш, че е светът, ако не един безкраен парад на лудостта? Да водиш война е лудост. Да търсиш власт е лудост. — Засмя се по-високо и разпери ръце. — И лудостта е прекрасна!

Рева предполагаше, че маймуната просто се опитва да довърши ролята, за която е обучена — влачеше се по арената към императрицата, като оставяше кървава диря след себе си. Вероятно я смяташе за Ливела, защото тя беше единствената въоръжена. С дрезгав рев животното се надигна и скочи, ноктите му замагнаха, докато императрицата се обръщаше, и трите стоманени шипа я улучиха право в гърдите.

Маймуната нададе един последен рев, на триумф или ярост, след което се свлече на арената и издъхна. Рева се приближи, докато императрицата, някак си все още жива, с шуртяща от устата кръв, се мъчеше да се надигне от ноктите на звяра и накрая успя с писък на агония. Остана да лежи запъхтяна, дишаше тежко и конвулсивно и се взираше нагоре към Рева с разширени безумни очи. А после се

усмихна с искрена привързаност, от която ръката на Рева я засърбя за меч.

Шумът на битката отново стигна до съзнанието ѝ. Тя вдигна очи и видя, че боят е обхванал трибуните, воларианските граждани се бяха скупчили на групи, докато сражението кипеше около тях. Изглежда, кумбраелците бяха получили подкрепления от Кралската гвардия — свободните бойци на лорд Норта, ако се съдеше по броя жени в редиците им. Тя зърна на долните тераси и веещата се руса коса на Щита, който се биеше редом с няколко десетки освободени гарисаи. Отправи молитва към Отеца дано Алерн да е между тях. Групичките от червено и черно се топяха под общата им атака, макар че както винаги арисаите не показваха тревога от неизбежната си гибел, биеха се до последно и умираха със смях на уста.

Рева се сепна, когато императрицата изръмжа и размаха ръце: опитваше се да стане, вперила поглед в нещо в северния край на арената, и сред задавеното ѝ от кръв ломотене се различи само една дума:

— Кучка!

Кралица Лирна Ал Ниерен крачеше по пясъка в компанията на едрия си лорд-протектор и един висок възрастен брат от Шестия орден. Дузина кралски гвардейци се разгърнаха от двете ѝ страни, докато тя се приближи към Рева, отблъсна лъка ѝ настрани и я сграбчи в топла прегръдка.

— Милейди. Моля, приежете искрените ми извинения, че не стигнах до вас по-рано.

13. ВЕЙЛИН

Наложи им се да си пробиват път през тълпа бягащи воларианци, всички прекалено паникьосани и обзети от ужас, за да могат дори да познаят група чужди нашественици. Мнозина търчаха през червените цветя от двете страни на пътя, необременени от никакъв багаж, и върху пребледнелите им лица имаше следи от наскоро преживени кошмари. Семействата пък се движеха на плътни предпазливи групички, стиснали жалки вързопчета; държаха децата, чиито личица бяха облени в сълзи или вцепенени от страх, близо до себе си.

Асторек спря един мъж, оплешивяващ сив на средна възраст с малко момченце, вкопчено в него. Мъжът отговори отсечено на въпросите му, привичното раболепие надделяваше над страха му.

— Императрицата е насъскала арисаите си срещу града — каза Асторек и пусна сивия, който забърза нататък. — Убиват всички. Той, изглежда, мисли, че това е наказание, задето не са отишли на арената, макар че тя така и не би могла да ги побере всичките.

Вейлин се обърна към Съюзника, който гледаше минаващите бегълци само със смътен интерес, и попита:

— Това твое дело ли е?

Съюзника сви рамене и поклати глава.

— Тя си беше луда още преди да я взема. А тези хора винаги са будели омразата ѝ.

След около миля се измъкнаха от бягащата тълпа и навлязоха в града. В източната част, в която, изглежда, живееха търговците, имаше много складове и канали, чиито тъмни води бяха пълни с плаващи трупове. Тук-там на пътя им се изпречваха замаяни хора, ранени или изпаднали в апатия от шок. Ужаси ги посрещаха на всеки ъгъл, жени ридаеха над убити деца и неразбиращи мъничета побутваха падналите си родители. Вейлин затвори сърцето си за всичко това и смушка Драскун да ускори ход, вперил очи в сводестата грамада на арената, издигаща се в центъра на града. Хвърляше постоянни любопитни

погледи към Кирал, която можеше само да потвърди настойчивата нотка в песента си.

След мъчителна едночасова езда навлязоха в парка около арената и Вейлин пришпори Драскун в галоп, щом чу надигащата се какофония откъм голямата червено-златна сграда. Мярна нещо с крайчеца на окото си, обърна се и видя редица хора, тичащи към южната ѝ стена, може би петстотин души, всичките въоръжени. Погледът му се насочи към фигурата в челото и той различи тъмносиния плащ и познатия прецизен бяг. Изви Драскун наляво и препусна да пресече пътя на тичащите бойци. Накрая дръпна юздите и вдигна ръка.

Френтис размаха меча си и редицата спря.

Представляваха странна шайка, мъже и жени с най-различни брони, по които личаха белези от скорошна битка, някои във воларианските цветове, други явно алпирански или от Кралството. Вейлин въздъхна с облекчение, щом видя Плетача, застанал сред единствената група в цялото множество, която имаше истински войнишки вид.

— Братко! — поздрави го Френтис и изтича при него. Вейлин бе поразен от вида му: Френтис бе оплескан с кръв и сажди от главата до петите. Все пак намери утеха в погледа му — състарен, откакто го бе видял за последно, но твърд и лишен от лудостта, която сякаш бе обхванала този град.

Вейлин кимна към Плетача и добре подредените воларианци около него.

— Това варитаи ли са?

— Сега се наричат политаи — каза Френтис. — На стар волариански това значи „освободени“.

Вейлин погледна през рамо, щом се приближиха гвардейците на Орвен и сентарите, а между тях Съюзника, който сега изглеждаше доста по-нащрек. Вейлин забеляза, че по устните му играе усмивка. „Вече няма нужда да крие очакването си.“

— Освободени — повтори той, обръщайки се пак към Френтис. — Също като теб, братко.

Френтис кимна и се намръщи озадачено.

— Лейди Рева — каза той и посочи с меча си към арената. — Разполагам със сигурна информация...

— Знам. — Вейлин слезе от гърба на Драскун, изтегли меча си и закричи към арената, като даде знак на Френтис да го последва. — Нямаме много време — каза тихо, — така че слушай добре...

Докато излезе на арената, всички звуци на битка бяха утихнали. Забавиха ги няколко куритаи в лабиринта от коридори, довел ги дотук, но сентарите и гвардейците бяха достатъчно многобройни и умели, за да ги посекаат без затруднения. Щом Вейлин стъпи на пясъка, погледът му се плъзна по трибуните и той откри, че са само една трета пълни с нервни групи волариански граждани, които се държаха възможно по-далеч от ротите на Кралската гвардия и кумбраелските стрелци. Кралицата стоеше по средата на арената и разговаряше усмихнато с Рева, близо до нещо, което приличаше на чудовищна маймуна, лежаща мъртва с щръкнало от гърба ѝ копие.

Рева изтича при него, щом се приближи, и го прегърна.

— Този път закъсня — укори го и го плесна закачливо по бузата.

Той кимна и се насили да се усмихне, после се поклони на кралицата, която се приближи да го поздрави.

— Ваше величество. Радвам се да ви видя в добро здраве.

— И аз вас, милорд. — Погледът ѝ му се стори странно хладен, а откритата усмивка, с която го бе дарявала в миналото — по-сдържана. „Най-великата завоевателка в историята на Кралството — напомни си той. — Сега вече е нещо повече от кралица.“

— Лейди Дарена? — попита тя и погледът ѝ обходи групата зад него.

Той я погледна в очите и поклати глава. Видя кратката тръпка на загубено самообладание и как лицето ѝ се помрачи от искрена скръб.

— Това е... голяма загуба, милорд.

Погледът му беше привлечен от задавен звук зад нея. Той видя още едно тяло, проснато до чудовищната маймуна, чиито очи не бяха вперени в него, а във Френтис. Устните на жената се раздвижиха в някакъв поздрав и от тях върху пясъка пръсна кръв.

— Представям ви императрица Елвера, владетелка на Воларианската империя — каза кралицата.

Вейлин видя как Френтис пребледня и се размърда, сякаш неспособен да откъсне очи от умиращата жена, докато тя

продължаваше да мълви нещо. Взря се в своя брат, докато той не се обърна, срещна погледа му и го задържа с надеждата, че той помни задачата си. Френтис кимна едва-едва и се извърна от императрицата, с което предизвика жалния ѝ стон. Тя задрасци по пясъка в отчаяни усилия да се приближи до него.

— Аз също искам да ви представя някого — каза Вейлин на кралицата и даде знак на гвардейците на Орвен да доведат Съюзника.

— Твоят неостаряващ Надарен? — попита кралицата, като огледа критично вързания мъж. Той отвърна на погледа ѝ с разсеяно кимване и вдигна очи към трибуните, примижал във внимателна преценка.

— Не точно — каза Вейлин. — Не знам истинското му име, но сме свикнали да го наричаме Съюзника.

— Това име никога не ми е харесвало — отбеляза Съюзника тихо: — Може би в идните години ще можете да измислите нещо по-добро. По-поетично. Виждате ли, решил съм да стана бог.

Вейлин отвори уста да му заповяда да млъкне — и замръзна. Опита се да вдигне меча си, но откри, че ръката му е неподвижна. Опита да се обърне към Френтис, но шията му отказа да помръдне. Всяко чувство се бе оттекло от краиците му, движеха се само гърдите му, които продължаваха да вдишват, и очите му, които се стрелкаха насам-натам с паническа скорост. Виждаше кралицата, замръзнала със същата свъсена физиономия на внимателен оглед, а близо зад нея лорд Илтис, неподвижен като статуя, също както и всяка друга жива душа пред очите му, даже хората по трибуните горе. Сега на арената цареше тишина с изключение на предсмъртните хрипове на императрицата и звука от тихите стъпки на Съюзника по пясъка, когато се приближи до Вейлин и се взря в очите му.

— Ти ме попита за дарбата ми — каза той. — Ето я, или поне една от тях. Минаха толкова години, откакто съм я използвал на този свят без нуждата от посредник. Сега не е толкова уморителна, благодарение на теб и неостаряващия ти приятел. Виждаш ли? — Той завъртя глава наляво-надясно. — Няма кръв. Подозирам, че това тяло ще ме поддържа доста време. Може би до гибелта на този свят, макар че нямам желание да видя това.

Той се отдалечи, като поспря да се взре внимателно първо в Лирна, после в Рева, едва видими в ъгъла на полезрението на Вейлин и

също така неподвижни като всички други.

— Толкова добре е направена — каза Съюзника, като задържа поглед върху Рева. — Жалко ще е да я развалям, но тази тук ще има нужда от награда, ако искам да продължи да ми служи като куче.

Отдръпна се и отиде до императрицата, единственото тяло наоколо, което не беше замръзнало, макар че движенията ѝ вече се ограничаваха до леко потръпване. Съюзника клекна до нея и се наклони назад, за да притисне овързалите го въжета към стоманените нокти, стърчащи от лапата на мъртвата маймуна. Направи гримаса от усилието и се раздвижи нагоре-надолу няколко пъти, докато вървите поддадоха.

— Ах... — въздъхна Съюзника, стана и захвърли настрани въжетата на Алтурк. — Така е по-добре. — Разкърши ръце, а после пак приклекна да огледа императрицата. Присви устни при вида на слабата искрица, която се виждаше още в очите ѝ, после изсумтя доволно.

— Често са ме наричали високомерен — каза той и вдигна поглед към Вейлин. — И е вярно, че малко неохотно признавам провалите си. Но след толкова много години започнах да ценя повече смирението. Провалих се, разбира се, и Лионен ме измъчва до смърт заради това. Но ме погуби не толкова намерението, колкото методът. Той беше несъвършеният. Да се опитам да избия всеки Надарен на този свят сам-самичък, даже предвид способността ми да подчинявам всяка достатъчно злонамерена душа на своята цел, се оказа прекалено мащабна задача. Но разполагах с достатъчно време да измисля нов подход.

Наведе се, вдигна от пясъка един къс меч, пъхна крак под тялото на императрицата и я обърна по гръб.

— Защо да се стремя към невъзможното? — попита той Вейлин. — След като безкрайната алчност на човечеството може да го направи вместо мен? Това трябваше да е ролята на воларианците, след като я оформя така, че да служи на целта ми. Изобщо не им хрумна да се запитат защо винаги се грижа да няма достатъчно Надарени, независимо колко развъждат в ямите си. Аз просто давах благословията си на повече от техните благородници, така че винаги да се нуждаят от още, да са принудени да разширяват територията си — империя, създадена да завладее света в търсене на надарена кръв, тласкана от жаждата им за вечен живот. Всичко това беше погубено от

теб и другите тук. Дело на вълка, предполагам. Но така или иначе, няма значение.

Вдигна меча над главата си, обърна се към трибуните и извика пронизително:

— Чуйте! Старите богове възкръснаха в мен! Велика сила тече във вените ми! Вижте моята благословия!

Приблужи се до императрицата и притисна меча към плътта на ръката си. Направи къс, но дълбок срез. Поднесе раната към лицето ѝ и остави кръвта да покапе върху устните ѝ.

Отначало тя почти не реагира, устните ѝ само потръпнаха едва-едва, но скоро устата ѝ се отвори по-широко, за да може кръвта да се стече в гърлото ѝ. Гърбът ѝ се изви в дъга. Съюзника отстъпи, докато конвулсиите ѝ продължаваха, захвърли меча и откъсна парче плат от ризата си, за да превърже раната.

— Тъй като ми отнехте империята — каза той на Вейлин, стиснал със зъби плата, докато го затягаше, — ние ще си направим друга.

Дойде при него, като поспря още веднъж до Лирна, чиито очи се стрелкаха трескаво върху съвършеното ѝ лице.

— Тя ще бъде кралицата спасителка, дошла от другата страна на океана, за да избави воларианския народ от кошмарното царуване на императрица Елвера. А ти — ухили се той на Вейлин — ще си великият ѝ и благороден генерал. Помисли за армиите, които ще изградите заедно, за земите, която ще завоювате. И във всяка завладяна от вас земя ще издирвате Надарените.

Усмивката му се изпари, когато се приближи до него, всяка преструвка за човечност се свлече от лицето му и чистата злоба на създанието се разкри в треперливо озъбване.

— И ще ги принасяте в жертва на новия си бог. Това може да отнеме десетилетия, може да те накарам да заченеш синове на моята кралица марионетка, за да могат те да продължат делото. Но с времето всеки Надарен на този свят ще изчезне и най-последно ще мога да продължа нататък.

Пристъпи още по-наблизо и гласът му се понижи до шепот.

— Сивите камъни бяха основите на нашето величие, приемници на спомените и мъдростта, способни да пренасят мислите ни през огромни разстояния. С тях ние изградихме епоха на мир и мъдрост, а

после намерихме черния камък и го сметнахме за още една благословия. Ах, какви дарби даваше той! На жена ми — уменията да изцелява, на брат й — способността да прониква през мъглите на времето. Такива чудесни дарби, но не и за мен. За мен той имаше проклятие. Знаеш ли какво е да живееш в свят на хармония, в свят, неопетнен от алчност, и да притежаваш истинска сила? Силата да командваш с едно докосване, силата да принудиш човек да убие. Аз не я исках, исках нещо по-добро, нещо повече. Ала черният камък има само един дар. И ти позволява да го докоснеш само веднъж. Защото, както разбраха за своя сметка онези, които го изкопаха от земята, докоснеш ли го веднъж, получаваш дар, докоснеш ли го два пъти, губиш душата си.

— И така, година след година, десетилетие след десетилетие, аз потисках дарбата си. Построих градове, учех хората, пръсках мъдрост по земята и нито веднъж не я използвах. И какво получих за награда? Жена ми се пожертва, за да спаси народ от диваци, които нямаха достатъчно ум даже да напишат собственото си име. Този свят, ах, този свят на несъвършени зверове, които си въобразяват, че са над природата! Каква вярност му дължах? Защо да не взема онова, което ми е било отказано? — Замълча за миг, после продължи: — Вече не помня името му, но той беше първият, който докосна черния камък, първият, получил дарба. Велика сила. И също като мен, предпочиташе да не я използва. Макар че в някои случаи я демонстрираше, държеше доброволци замръзнали в продължение на часове — безобидно забавление, би могъл да си помисли човек. Но аз я видях каква е наистина: бариера, противодействие на силата, която бе дадена на мен... С времето станахме големи приятели. Когато старостта го налегна и той почна да се замисля за предстоящите му несгоди, не беше трудно да го склоня на едно последно приключение, да докосне за втори път камъка, което би му спестило толкова болка, би оставило тялото му празно, докато дарбата му се задържи в кръвта му.

— Разбира се, не знаех — продължи той. — Не осъзнавах какво ще освободя. Разбираш ли, ние докоснахме нещо. Когато се пресегнахме в Черния камък. Докоснахме нещо отвъд този свят. Друго място, място, където царува онова, което вие наричате Мрачното, място на пълен хаос. Като накарах такава могъща душа да докосне камъка, аз пробих воала между световите и го пуснах в нашия, и то

плъзна по целия свят като чума, вкопчи се в някои хора, просмука се в кръвта им, така че с всяко поколение да се раждат още, и създаде капан за душите им. Защото ние ги бяхме направили реални, давайки им място, където да обитават, бяхме създали човешката душа. Бяхме създали живот след смъртта. Точно те ме задържат в Отвъдното. Тяхната сила ме крепи, подхранва, държи ме окован в този вечен затвор. Толкова упорито се опитвах да не го правя, но дори там, в място без форма и чувства освен безкрайния студ, дори там инстинктът да се храниш е неустойчив и ако тук не остане никой от тях, няма да има какво да ме поддържа, когато реша да се отърва от тази плът.

Той отстъпи назад и чуждият му лик си възвърна предишната любезност.

— Честно казано, не бях сигурен, че ще мога да те подчиня на замисъла си. В някои души просто липсва достатъчно зло, за да станат от тях добри инструменти. Но после те видях как отсече главата на онова животно на север. Не си мисли, че не съм щедър. — Той вдигна ръка и посегна към челото на Вейлин. — Ще направя и теб бог, ако искаш.

Ръката спря, само на сантиметър-два от кожата му, и Съюзника се опули смаяно към юмрука, стиснал го за китката.

— Семето поникна — каза му Френтис.

14. ФРЕНТИС

Съюзника хвана с другата си ръка юмрука на Френтис и лицето му се изкриви и почервения; без съмнение се мъчеше да призове дарбата си. Френтис смъкна ръката му, блъсна го назад и го повали на колене.

— Те са навеки свързани с мен — озъби му се Съюзника и махна към замръзналите фигури около тях. — Докато съм жив в този свят, те са мои. Само смъртта на тази плът ще ги освободи.

Френтис не му обърна внимание, очите му се насочиха с очакване към отворената врата в северния край на арената.

— Значи затова Ревек се беше вкопчил толкова задълго в черупката си. — Съюзника се изкикоти дрезгаво. — Ако беше взел друга, щеше да стане пак податлив на моето докосване. Затова ти даде своята кръв, за да те освободи, както бе освободил себе си. — Веселието му се изпари и той изсъска срещу Френтис, очите му бяха пламнали от гибелна заплаха. — Не трябваше да разкриваш малката си тайна, момче. Единственото, което постигна, е, че гарантира смъртта на всички, обвързани по-рано от волята ми. Макар че това може да ми отнеме години. Да не би да си въобразяваш, че времето е някаква пречка за мен? Вековете, които прекарах в Отвъдното...

Френтис го шибна по главата с такава сила, че Съюзника падна зашеметен.

— Изглеждаш ми прекалено страхлив за бог.

— Любими!

Тя стоеше до тялото на маймуната, червена от главата до петите, ала отново цяла, дупките в гърдите ѝ се бяха затворили и изгладили. Лицето ѝ беше лице на непозната, но погледът ѝ си беше същият: самоотвержена привързаност, неприкрита любов.

— Доведе ли лечителя? — попита тя.

Той погледна пак към вратата и видя как лоначката извежда Лекран и политаите на арената. Вейлин беше казал на лоначката да

изчака, докато песента ѝ ѝ каже, че е безопасно. Плетача вървеше начело на политаите, вперил очи в Съюзника.

— Виждам, че си го довел — отбеляза жената. — Но не мисля, че това вече има значение. Изглежда, брат ти си е намерил по-добър съсъд.

Той се обърна пак към нея и видя, че е вдигнала един къс меч от пясъка и тръгва решително към кралицата.

— Недей! — каза той и застана на пътя ѝ.

Тя спря и въздъхна недоволно.

— Тя те отне от мен — обясни му е нетърпеливия си наставнически тон. — Трябва да има разплата.

— Да. — Той вдигна меча си. — Да, трябва.

— Не разбираш ли? — избухна тя, обзета от внезапен гняв, и посочи Съюзника. — Сега той е прекършен. Аз ще пия от него, ще му взема дарбите. Този свят може да бъде наш.

— И какво ще го правиш? Днес преминах с бой през град, пълен с ужаси, всичките твое дело. Как може да си въобразяваш, че ще те оставя да направиш същото с целия свят?

— Защото ме обичаш! — Очите ѝ бяха красиви. Тъмни бистри вировете на сред бледата маска на лицето ѝ, лишени от всякаква жестокост, но напълно луди.

— Ти си болна — каза ѝ той. — А аз доведох лечителя...

Тя извика от безсилие и опита да се шмугне покрай него, насочила меча си към незащитения гръб на кралицата. Той отби острието със своето и понечи да я сграбчи за китката с надеждата да я обезоръжи. Но тя беше твърде бърза, извъртя се и замахна, и мечът ѝ се впи в рамото му.

— Говориш ми за болест — процеди тя. — Ние живеем в свят на болести. Скърбиш за онези, които убих днес. А някой някога скърбял ли е за мен? Убивах в продължение на десетилетия, за да изградя тази империя на поквара и алчност. На мен се падаше да я съборя.

Френтис усети как ръката му изтръпва, по гърба му се стичаше топла кръв.

— Моля те! — каза той. — Щом той може да изцери тяло, навярно би могъл да изцери и ум.

Тя се поколеба за секунда и челото ѝ се смръщи объркано.

— В нощта, когато убих баща си, той не се страхуваше. Присмя ми се, заплю ме презрително. Каза: „Трябваше да ти изпия кръвта в нощта, когато пих от оная курва майка ти.“ Той може ли да изцери това?

— Не знам. — Френтис посегна към нея, изтръпналата му ръка трепереше. — Но можем да...

Стрелата я улучи в гърдите, бързо последвана от още две. Тя залитна и объркването ѝ се стопи, когато сведе поглед към перата. Изражението ѝ показваше пълно и трезво разбиране.

Лоначката пристъпи до Френтис, заби още една стрела в шията на жената и тя се свлече на пясъка. Лоначката изрита трупа и го огледа, търсеше и най-слабия признак на живот. Накрая се обърна към Френтис и се намръщи на онова, което видя на лицето му.

— Песента беше ясна — каза му.

Той чу зад себе си слабо стенание и се обърна. Видя как Плетача хвана нежно мъжа, отпуснат безсилно на пясъка, и го надигна да седне. Политаите стояха около тях, насочили копия към Съюзника.

— В теб има голяма болест — каза Плетача. — Нека ти помогна.

Съюзника като че ли дойде на себе си, когато Плетача го привлече в здрава прегръдка, и се опита да се бори немощно, после отметна глава и запищя.

ПЕТА ЧАСТ

Всеки, който бъде открит да разпространява лъжата, че човешкият живот може да бъде удължаван чрез скверната практика на пиене на кръв на Надарени, подлежи на незабавен арест и наказанието му ще бъде определено по волята на кралицата. Всякакви писания, съдържащи споменатата лъжа, подлежат на незабавно изземане и унищожение.

Десети едикт на кралицата, добавен към законите на Кралството с нейно любезно съгласие през шестата година от царуването ѝ

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Въпреки дебелите си пръсти Раулен имаше чудесен плавен почерк, който можеше да се мери с този на всеки писар. Читателският му глас също беше изкусен и той рецитираше наскоро продиктуваните ми думи с равен тон, без да се запъва.

— „... и стана тъй, че кралица Лирна Ал Ниерен стъпи отново на обичната си родна земя — прочете той. — И ужасно щеше да бъде нейното отмъщение.“

— Много добре, Раулен — казах. — Мисля, че стига толкова за днес.

— Благодаря ви, милорд. — Той стана от стола и се отправи към вратата на килията. — Значи утре по същото време.

— Утре започва процесът ми — напомних му.

— Да — въздъхна той, спря до вратата и се насили да се усмихне. — Без съмнение този велик труд ще бъде

завършен, когато се докаже невинността ви.

— Без съмнение. — Върнах му усмивката, благодарен за лъжата му.

— Даже тъмничарите ти са учени — отбеляза Форнела, след като тежката врата се затръшна и останахме сами. Седеше на тясната си койка, заобиколена от купчини листове. Тъй като нямаше с какво друго да запълва дългите месеци на съвместното ни затворничество, се беше заела да преведе ръкописа ми на волариански, макар отлично да съзнаваше, че той най-вероятно ще остане недовършен.

Погледът ми се плъзна по вече почти изцяло бялата ѝ коса, вързана на стегнат кок. През последните седмици кожата на лицето и ръцете ѝ се беше покрила с кафеникави петна, а бръчките около очите ѝ се задълбочаваха все повече, макар че тя понасяше всичко това, без да се оплаква. Въпреки множеството съобщения, които молах Раулен да предаде на всеки имперски чиновник, за който се сетех, нито веднъж не я бяха пуснали да излезе от килията, за да огласи носеното от нея предупреждение. Пътешествието ни се оказа пълен провал и изглеждаше, че сега оцеляването на тази империя зависи изцяло от отмъстителните замисли на кралица Лирна. Знаех, че това е абсурдна надежда. Въпреки целия ѝ ум и военната хитрост на Ал Сорна Воларианската империя беше чудовищна. „Нужна е империя, за да унищожи империя“, помислих си и посегнах за перо и лист, за да го запиша.

— Нещо, което да добавиш към защитата си, надявам се — рече Форнела, като вдигна очи от работата си.

— Нямам никаква защита освен истината. А сега тя с нищо няма да ми помогне. — Императрицата, с цялата си мъдрост и благосклонност, беше пратила цели шестима адвокати, които да ме представляват на процеса. Всички до един опитни прависти с безупречна репутация и, както виждах ясно по лицата им, без никаква надежда или очакване да ми осигурят оправдателна присъда. Бях ги изслушал учтиво, преди да ги освободя от задълженията им,

като заявих, че ще се защитавам сам, за тяхно явно облекчение.

— Момичето лъжеше — продължи Форнела. — И най-слепият глупак може да го види.

— Да, и ако ме съдеше състав от слепи глупаци, може би щях да имам шанс. Обаче ще има само един съдник и тя изобщо не е сляпа. Както и да е, дори тя не може да ми откаже правото да говоря след осъждането си. Мога само да се надявам, че нечи уши ще чуят предупреждението.

Въпреки спокойствието ми — което, признавам, все още ме озадачава — онази нощ сънят ми убягваше. Бях прекарал вечерта, подреждайки ръкописа си и нахвърляйки план за Раулен за завършването на последните глави. Той се беше съгласил да отнесе копия на неколцина избрани учени, които познавах от по-рано, макар да таях подозрения, че онези, които не го изгорят на мига, може да се опитат да го представят като свой собствен труд. Друго копие щеше да бъде предадено на брат Харлик във Варинсхолд, където поне щеше да намери подслон във Великата библиотека, която той се надяваше да възстанови. Докато малкото зарешетено прозорче над леглото ми потъмняваше, взех перо и надрасках на един празен лист думите: „История на Обединеното кралство“. Останах леко огорчен, че почеркът ми съвсем не е толкова елегантен като този на Раулен. После сложих листа най-отгоре върху спретнатата купчинка.

Легнах, макар да знаех, че няма да мога да заспя, и се замислих за нещо, което пораждаше у мен професионално съжаление. „Така и не чух целия разказ на Ал Сорна.“

Някъде след полунощ полудрямката ми беше прекъсната от тихо скърцане. Надигнах се и сърцето ми подскочи при гледката на бавно отварящата се врата на килията.

„Решила е да не чака процеса“, помислих си. Цялото ми спокойствие се изпари и се огледах отчаяно за някакво

оръжие. Раулен обаче беше прекалено стриктен тъмничар, за да позволи на един затворник други пособия освен малкия дървен свецник, на чиято светлина пишех.

Очаквах да е Хеврен, или по-вероятно някой безименен имперски служител с умението да придава на убийството убедителен вид на самоубийство. Вместо това видях слабичка фигура в черна рокля, с ококорени от уплаха очи, която ме подкани с отчаяна настойчивост. „Джервия.“

За секунда можех само да се взирам смаяно, докато тя продължаваше да ми прави знаци, с все по-трескави движения, после скочих от койката, облякох се бързо и отидох при Форнела. През всичките тези седмици тя спеше по-дълбоко от мен, дали заради бързото си състаряване или от успокоена съвест, не знам. Както и да е, трябваша ми няколко опита, докато я събудя, и още няколко, за да я измъкна от леглото.

— Какво прави тя тук? — прошепна Форнела, смръщила сбръчканото си чело, докато гледаше как Джервия се върти нетърпеливо в коридора.

— Не знам — казах и се върнах при койката си, за да си нахлузя обувките. — Но ни е предоставена отворена врата и аз поне смятам да я използвам.

Когато отидох до вратата, Джервия сложи ръка върху устата ми, за да възпре шепнещите ми въпроси, и тръгна, като ми даде знак да я следвам. Погледнах назад към Форнела, която вече беше облечена, но не по-малко подозрителна.

— Не съм сигурна дали мога да тичам — промърмори тя, като дойде до мен и ме хвана за ръката.

Поведох я по коридора покрай другите килии — всички празни, както забелязах, — към мястото, където Джервия ни чакаше до решетъчната порта. Заковах се внезапно при вида на Раулен, който стоеше отстрани и я държеше отворена.

— Всичко е наред — прошепна Джервия. — Той не ни вижда.

Пристъпих към тъмничаря и огледах лицето му. Очите му бяха фокусирани, само че не върху мен, а на устните му играеше блажена усмивка: лицето на мъж, който вижда нещо отдавна лелеяно.

— Ти си направила това — промърморих на Джервия, като се промуших покрай туловището на Раулен, за да заста на до нея.

Тя се усмихна нервно.

— Дъщеря му умря при Марбелис. Аз му я върнах.

„Надарена“, осъзнах аз и хвърлих пак поглед към тъмничаря, възхищавайки се на чувството му за дълг. „Толкова много години Убиецът на Надеждата беше в ръцете му, а той никога не е потърсил възмездие.“

— Няма да трае дълго — каза Джервия и ме подръпна за ръкава.

Преведе ме през скромните покои на Раулен и излязохме в северното крило на двореца, където спеше армията имперски слуги и имаше различни складове. Срегнахме само двама стражи, които също като Раулен изглеждаха съсредоточени върху някаква илюзия. Видях как Джервия бърше лице с маншета си, забелязах тъмното петно кръв върху кожата ѝ и се зачудих колко ли усилия ѝ струва да уреди това бягство.

Промъкнахме се през двора приведени, макар че двамата стражи на северната порта с нищо не показаха, че забелязват минаването ни.

— Трябва да бързаме — каза Джервия и ни поведе към тревистото поле оттатък пътя. — Илюзията скоро ще се разсее.

— Пътят... — започнах, но тя поклати глава.

— Пазят го прекалено добре, милорд. Приготвила съм въже на скалите и една лодка ви чака в реката.

— Аз... — изпъшка Форнела и спря. Лицето ѝ бе изтощено. — Не мога.

— Не е далеч.

— Оставете ме — простена тя, преви се и се смъкна на колене, дишаше хрипливо и накъсано.

— Милорд! — каза умолително Джервия.

Наведох се, прегърнах Форнела през раменете и се намръщих при вида на лицето ѝ: очите ѝ блестяха предупредително и в тях нямаше и помен от умора.

— Той е — прошепна тя. — Пратеника. Познавам вонята му.

Изправих се и срещнах погледа на Джервия, но видях само уплашена млада жена, тласната към храбра постъпка.

— Само минутка, моля те — казах. — Тя се състарява от ден на ден.

Джервия кимна с неохота, очите ѝ шареха неспирно за преследвачи.

— Кажу ми — казах, — какви заплахи използва императрицата, за да те принуди да свидетелстваш?

На лицето ѝ се изписа болка.

— Татко беше арестуван по обвинения в измяна. Това стана, когато до нас започнаха да стигат вести какво се е случило в Обединеното кралство.

— Тя е знаела, че връщането ми е неизбежно, и е подготвила капана си.

— Предполагам.

— Ами тази абсурдна история за меча?

— Измисли я лорд Велсус, по повеля на императрицата. Аз нямах избор, милорд.

— Разбира се. — Стиснах Форнела за рамото и се отдръгнах, като гледах да стоя надалеч от нашата спасителка. — Познавам лорд Велсус от близо двайсет години — казах. — Той е надменен, себелюбив грубиян и обича да съди хората. Но никога не е бил лъжец — предполагам, липсва му достатъчно въображение, за да мами.

Тя не каза нищо, но видях как очите ѝ се присвиха, а ръката ѝ бръкна в гънките на роклята ѝ.

— Ти изигра ролята си много добре — казах, като продължавах да се отдалечавам от Форнела. Джервия се извърташе така, че да следи всяка моя стъпка, и мускулите на ръката ѝ се издуха, когато стисна здраво нещо. — Толкова неохотна и разкаяна, че нямаше как да не спечелиш

доверието ми, като дойде да отвориш вратата на килията ми. Кога се случи? Когато те хвана Червената ръка ли?

Очите ѝ се стрелнаха към Форнела, която сега стенеше, а побелялата ѝ глава бе клюмнала, после се обърна към мен, с ново изражение. Сякаш беше направила някакъв фокус и беше сменила лицето на сладка храбра девойка с нещо много по-старо, чиято злоба личеше във всяка груба линия и кривата ѝ усмивка.

— Когато се срещнахме за последен път, съвсем не беше толкова смел — каза тя. Добре оформените гласни на Джервия бяха заменени от нещо по-грубо и познато.

— Смелост ли? — Засмях се тихичко. — Откривам, че смелостта е просто още една от илюзиите на живота. В крайна сметка всички правим каквото трябва.

— Много дълбокомислено. И вярно. Защото тази нощ ти трябва да скочиш от една скала, след като си осъществил бягство с помощта на скверни магии, без съмнение усвоени от приятелите ти на север. Може би чувството за вина те е накарало да го направиш, или пък е било последен акт на предизвикателство. Отказ да дадеш на императрицата справедливо възмездие за ужасните си дела. Сигурна съм, че учените ще размишляват над въпроса с години.

— Това никога ли не ти омръзва? Всички тези години, прекарани в убийства и жестокости? Не ти ли се иска да си нещо повече от робиня на едно чудовище?

— Робиня ли? — Тя се засмя. — Той не ме е поробвал. Дългите години на негова служба никога не са били наказание. Всеки отнет живот, всяко посято семенце на хаоса за мен беше награда, защото този свят заслужава цялата разруха, която мога да му нанеса. Когато ти срещнеш полагащия ти се край, погледът на императрицата неизбежно ще се насочи на север, където Обединеното кралство лежи, лишено от голяма част от силите си, докато неговата кралица преследва безумната си вендета отвъд океана. Защо мислиш, че тя събира флотата си?

— Подтикната от още твои лъжи, предполагам?

— Тя съзира много мъдрост в съветите ми и с времето отрочето ѝ ще започне да прави същото. Тъкмо я убедих, че практиката да се избира наследник измежду населението е отживяла и дори глупава традиция. Та кой би могъл да управлява по-добре от детето на човек, познаващ бремето на властта? Детето на императрицата и самата Надежда?

Неволно направих крачка към нея и от ярост ръцете ми се свиха в юмруци.

— Това момче не е за теб!

Ръката ѝ се измъкна от гънките на роклята и ножът в нея блесна на лунната светлина. Тя приклепна в бойна поза, принуждавайки ме да спра.

— Това момче ще довърши разрухата на Обединеното кралство и ще продължи нататък, за да завладее Воларианската империя — каза тя. — Неговите деца ще построят могъща флота, която ще отнесе алпиранската цивилизация до всички краища на света. Нима тази перспектива не буди радост у теб, милорд? Определено будеше у твоя любовник.

Направих още една крачка напред и тя скочи. Ножът ѝ проблесна точно толкова близо, колкото да ме накара да отстъпя.

— Лъжскиня! — изръмжах аз.

Тя се засмя, пронизително и радостно.

— Той беше толкова умен човек. Така начетен и очарован от възможностите, предлагани от хората с необичайни дарби. Ние не го покварихме, Верниерс. Не го съблазнихме. Той дойде при нас, но както обикновено, острието на Ал Сорна се намеси, за да усложни плановете ни.

Яростта ми прогони всякакъв разум и аз се хвърлих срещу нея, без да ме е грижа за ножа. Тя се отдръпна ловко встрани, гъвкава и бърза като танцьорка.

— Ако не ми вярваш — каза, като спря и посочи към ръба на скалите, — защо не питаш него?

Тъкмо се канех да скоча пак към нея, но спрях, когато нещо се появи трептейки пред очите ми в чернотата отвъд скалите, нещо, което се разгоря за миг до ослепително бял огън, преди да придобие позната форма.

Стоях като вкопан и очите ми шареха по лицето му. Всички мисли бяха излетели от главата ми, освен една.

— Селиесен!

Той стоеше там и се усмихваше, с усмивката, която познавах толкова добре, облечен в простите одежди, които предпочиташе да носи — всъщност точно същите дрехи, в които го бях видял за последен път. Бих предпочел да напиша, че не съм имал представа, че това е илюзия, че съм бил напълно заблуден и разумът ми е бил замъглен от злоещата прецизност на крадената дарба на Пратеника, но това би било лъжа. Знаех, че пред мен стои призрак, знаех, че ме мамят към смъртта ми, когато се втурнах към върха на скалите и завиках името му. Но просто не ми пукаше.

Когато стигнах на стъпка от ръба, той изчезна, угасна като пламък на свещ под вятъра. Извиках от скръб и чувство на горчиво поражение, свлякох се на колене и продължих да го зова в безразличния мрак. Единственият отговор беше тихият шепот на вятъра в тревите.

Обърнах се от силен гъргорец звук зад мен и видях как Форнела измъкна нож от шията на Джервия, и от нея пръсна кръв, докато воларианката я държеше права.

— Трябваше да вземеш ножа на тъмничаря — промърмори тя, преди да отблъсне тялото с гримаса.

Смъкна се на колене, когато се приближих. Този път умората ѝ беше явна и непресторена, а усмивката ѝ — насилена.

— Дължах ти един живот, нали, милорд?

Отидох до тялото, като се борех с гаденето, и го вдигнах, обърнах към нея раната, от която още бликаше кръв.

— Пий — казах.

За секунда тя загледа с отнесен интерес течащата кръв, после извърна очи.

— Не.

— Това ще те възстанови...

— Вече съм възстановена. Моля те, махни тази твар от погледа ми.

Оставих трупа да се изплъзне от ръцете ми и пристъпих към нея, за да я улова, преди да падне. Тя се облегна на мен, дъхът ѝ излизаше бавно и накъсано.

— Скоро ще се зазори — прошепна.

Можех да видя само блед светлик на хоризонта — зората щеше да дойде след часове, — но въпреки това я притиснах към себе си и прошепнах в ухото ѝ:

— Да.

Чух глухия тропот на ботуши по трева, цяла рота, ако се съдеше по звука, но не си направих труда да се обърна, когато някой много едър спря до мен.

— Значи императрицата никога не ѝ е вярвала — казах.

Хеврен се поколеба, преди да отговори, и в тона му се долавяше неудобство.

— Беше любопитна да види какво ще излезе.

— Е, вярвам, че това ще удовлетвори любопитството ѝ.

— Невинността ти ще бъде обявена на сутринта. Сега тя иска да те види...

— По-късно. — Прегърнах Форнела още по-силно, усещях само слабото, чезнещо пърхане на сърцето ѝ, докато побелялата ѝ коса галеше лицето ми. — Ние с моята приятелка искаме да постоем тук и да гледаме как изгрява слънцето.

1. ВЕЙЛИН

Когато Рева ги поведе към недрата на арената, той съвсем заприлича на човешко същество, като всеки друг изправен пред края си: ту умоляваше, ту се пазареше, ту гневът му избликваше в кратко безразсъдно непокорство.

— Мислите си, че ми давате правосъдие? Това е просто мъст... Не знаете какво съм изстрадал... Знам много неща, притежавам голяма мъдрост — мъдрост, за която всяка кралица би била благодарна... Не знаете ли кой съм аз? Какво съм направил? Вие сте само пращинки в сравнение с моето величие...

Млъкна, щом видя черния камък, застанал сред безмълвните си другари, и жълтото сияние от факлата на Рева заигра по ръбовете му.

— Значи... — задави се Съюзника, трепереше, докато изричаше с мъка думите. — Мислите да ме унищожите с това. Вие... Вие ще ми дадете още повече сила. — Но по това как се дърпаше от камъка и се извиваше в хватката на Френтис личеше, че думите му са лъжа.

Лирна огледа статуите, преди да пристъпи между тях. Начинът, по който изучаваше черния камък с втренчения поглед на бухал, напомни неприятно на Вейлин за баща ѝ.

— Казваш, че това е било изкопано в Северните предели? — попита тя.

— Да, ваше величество. Преди хиляди години.

— Значи може да има и още?

— Ясновидецът не спомена. За мен обаче беше ясно, че според него е по-добре да остане заровен.

Кралицата кимна. Погледът ѝ се плъзна по статуите и се спря на брадатия.

— Това наистина ли е той? — попита, като погледна със съмнение Съюзника, който захленчи.

— Да, ваше величество.

— Колко ниско можем да паднем — промълви замислено тя и очите ѝ се върнаха към благородните линии на лицето на брадатия, —

ако се поддадем на злобата. — Обърна се пак към камъка и даде знак на Френтис да доведе Съюзника.

Той беснееше. Пищеше. Бореше се. Свлече се и задраци с нокти по пода, принуждавайки Вейлин да дойде да помогне на брат си да го завлекат до камъка, където се замята до пълно изтощение и накрая увисна между тях, навел глава и хлипащ жално.

— Просто... — прошепна той. — Просто ме убийте... Всичките ми дарби си отидоха, Отвъдното няма да ме впримчи.

— За това ще е нужна смъртта на тялото, което открадна — отвърна Вейлин. — А аз дадох обещание на собственика му.

— Глупак! — Главата на Съюзника се вдигна рязко. — Не знаеш какво е това нещо!

— Портал към някакво друго място. Подозирам, такова, на което ще се чувстваш повече у дома си.

— Ти не разбираш! — Очите му се разшириха, когато се плъзнаха по гладката повърхност на камъка, немигащи, втречени в ужас, и гласът му спадна до дрезгав шепот. — Когато го докоснах, когато получих дарбата си, надзърнах в онзи свят... и нещо отвърна на погледа ми, нещо гигантско и гладно.

Вейлин погледна оросеното с пот лице на Съюзника, немигащите му очи, и не видя следа от лъжа. Понечи да поиска разяснение, но Лирна посегна и хвана Съюзника за китката.

— Тогава да го нахраним — каза тя и плесна ръката му върху камъка.

Нямаше никакъв звук, никакъв проблясък на светлина в черните дълбини на камъка, нито дори най-слаба промяна в застоялия въздух на стаята. Съюзника вдиша рязко и замръзна. Вейлин видя как светлината в очите му угасна и лицето му се отпусна, загубило всякакъв живец.

Задържаха го на мястото му още малко, а погледът на Лирна изучаваше безизразните черти на лицето, което бе принадлежало на Ерлин. Накрая Вейлин го пусна и се отдръпна, Френтис и Лирна също отстъпиха от неподвижния и мълчалив мъж, чиято ръка увисна безжизнено край тялото му.

— Е — каза Рева и потропна с ботуш по камъните. — Какво ще правим с него?

— Този път планинският народ няма да е толкова дружелюбен.

— По-добре те, отколкото голямата вода. — Алтурк метна едно одеяло на гърба на коня си и намести дисагите върху него. През последните дни талесата се движеше със забележимо куцане, облекчавано донякъде от мехлема, който му беше дал брат Келан за раната — единственият дар от мерим хер, който той би приел. — Освен това имаме него, за да се застъпи за нас. — Алтурк кимна към Лекран, който се сбогуваше с Френтис на няколко крачки от тях.

Бившият куритай беше причинил нещо като смут, когато го представиха на кралицата предния ден. Не се поклони, а вместо това ѝ поднесе официално обяснение в любов и предложение за брак. Тя изслуша търпеливо дългия му списък с победи, извиненията му, задето не е доставил главите като доказателство, и уверенията му, че ако кралицата се съгласи на този съюз, той с удоволствие би убил нужния брой врагове за по-малко от пет години и при неуспех ще се откаже от живота си.

— Само хиляда ли? — беше попитала тя, прекъсвайки последвалата напрегната тишина. — Нека са три хиляди и ще благоволя да обмисля предложението. Междувременно можеш да получиш капитански пост в гвардията ми и ще те направя посланик при твоя народ. Върни се в планините и им кажи, че дните на робство са свършили и че ще платим справедлива цена за всички метали, които те биха пожелали да ни продадат.

— Наистина ли смяташ да рискуваш с ново минаване по леда? — попита Вейлин Алтурк.

— Шаманът каза, че през летните месеци е по-лесно. Пък и ще излезе добра история. — Той затегна един ремък на оглавника на коня и спря. — Тя беше добра жена — каза. — Ще съм горд да разказвам историята ѝ и да я добавя към преданията на малесата. Защото тя беше лоначка, а ние не бива да забравяме своите, каквито и имена да изберат.

Вейлин се отдръпна, когато талесата се качи на коня си и вдигна бойната си тояга.

— Благодаря.

Алтурк сведе поглед към него, очите му блестяха дяволито изпод дебелиите му вежди.

— Един ден... — започна той.

— Лонаките ще пометат мерим хер в морето — довърши Вейлин.
— Знам.

— Не — поклати глава Алтурк. — Един ден лонаките ще си отидат, ще бъдат пръснати, избити във войни или кръвта ни ще се слее с тази на мерим хер, докато историите ни бъдат забравени. Същото ще стане и със сеордите, еорилите, ледените хора и планинците. Сега го виждам. Малесата се опитваше да ни предпази от участието ни, станяхме като камъни, вкопчени в планински склон. Но планините вечно се тресат и камъните винаги падат.

Вейлин го гледаше как се отдалечава и как сентарите го заобиколиха и поеха по Северния път.

— Ела с нас. — Той се обърна и видя Мъдрия мечок, възседнал Железен нокът, с костения си жезъл в ръка. — Това място е лошо, смрадливо и горещо и е прекалено далеч от зеления огън.

— Ще се видим скоро при Огледалния пролив — каза му Вейлин, но Мъдрия мечок само се усмихна, изцъка нещо на неразбираемия си език и Железен нокът се заклатушка към пътя.

Мишара дойде да подуши ръката му, докато Асторек чакаше сред вълците си. Кирал не го прегърна, дори не се усмихна. На ярката слънчева светлина белегът ѝ почти не личеше. Недалеч стоеше Давока, със сведена глава и скръстени ръце. Сбогуването им се беше оказало продължително и нелишено от злост.

— Песента ми е непостоянна, когато те гледам — каза накрая Кирал. — Сега чувам толкова много различни нотки, сякаш тя не знае по кой път ще поемеш. Някои са светли, други тъмни. Не беше така, когато се видяхме за първи път.

Мишара близна за последно ръката му и затича с подскоци след Железен нокът. Мечокът изръмжа раздражено, когато тя го гризна игриво по задника.

— Надявам се при следващата ни среща да е по-ясна — каза Вейлин на Кирал и хвърли поглед към Асторек, който му махна весело, а вълците му моментално изригнаха в общ вой. — Радвам се, че твоята песен те отведе до щастието.

— Добре ще е да полозувам отново — каза тя. Поспря да хвърли последен поглед към Давока, преди да се качи на коня си. Той гледа

подире им, докато вдигнатият от тях прах се разнесе над Северния път, макар че още дълго продължи да чува вълците.

— Обещах, че ще се върна — каза Френтис и вдигна раницата си. — Макар че дадох това обещание на човек, който вече е мъртъв. А аспект Арлин ми заръча да основа съвместна мисия с Петия орден.

„Все още са се вкопчили в това — помисли си Вейлин, докато следваше Френтис по кея. — Въпреки цялото придобито знание Вярата си остава и се мъчи да се разрасне.“

— Пък и освен това — продължи Френтис — имам чувството, че кралицата ще е по-спокойна, ако ме няма.

Вейлин не можеше да намери аргумент против това — кралицата си оставаше все така ледена в присъствието на брат му и той знаеше, че помни отлично последните му думи към императрицата. Все пак, като главен участник в онова, което бързо придобиваше популярност като Великото освобождение, статусът на Френтис сред освободеното население се беше извисил до почти митични пропорции. Навсякъде бившите роби спираха, за да му се поклонят, някои се завтичаха към него с пламенни благодарности и дарове. А и не всичките му почитатели бяха роби: много свободни граждани го бяха видели да се бие, за да ги спаси от арисаите.

— Знаеш, че в Пределите винаги има място за теб — каза Вейлин. — Ако някога ти дотегне от Ордена.

— Този ден никога няма да настъпи, братко. Мисля, че го знаеш. — Френтис спря недалеч от трапа и вдигна очи към групата чакащи го, наредени покрай перилата на кораба. Сестра Иллиан, която се взираше някак сурово във Вейлин. Косматият капитан, който си разменяше пиперливи шеги с бившия роб. И лудият инструктор Ренсиал, който се подпираше на патерици и се мръщеше срещу Вейлин така, сякаш се мъчи да си спомни името му. „Сега той си има собствен орден“, помисли Вейлин и усети в гърдите си жилване на ревност, примесено със задоволство.

— Кирал каза, че си се опитал да я спасиш — каза той. — Императрицата.

— Някога си проправихме път с убийства през цяла една империя и убихме един крал — отвърна Френтис. — И въпреки това аз

бях спасен. Защо не и тя?

— Тя беше чудовище. Брат Холун пресметна, че близо половин милион души са умрели по нейна заповед.

— Тя беше каквато са я направили. — Ръката му посегна към ризата да опипа белезите, които вече не съществуваха. — Също като мен. В сърцето си знам, че би могла да стане... по-добра.

Усмихна се невесело и двамата се прегърнаха.

— Поздрави сестра си от мен — каза Френтис, като се отдръпна и стъпи на трапа, където спря отново. — Сънищата още ме навествяват, братко. Не всяка нощ, но през повечето. Тя идва при мен и намирам, че сега е по-лесна за понасяне.

Усмихна се пак и се качи на кораба. Последната хрътка на Вярата заподскача въодушевено да оближе лицето му, щом стъпи на палубата, а после той се скри от поглед.

Кралицата беше настанила двора си в имението, принадлежало по-рано на съветник Арклеу, голяма къща с обширни градини, оградени с висока стена, и просторна зала за аудиенции. Цяла армия чиновници се трудеше в множеството стаи на къщата, за да се справи с изобилието от кореспонденция, генерирано от една империя, която сега се бе оказала част от Кралството. Проблемите бяха много и разнообразни, от глад на юг до декларации за отцепване на изток, където все още имаше останали някакви волариански военни сили, явно благодарение на прагматичността на провинциалния губернатор, който беше отвел силите си на продължителни маневри и по този начин бе избегнал имперските пратеници, носещи смъртната му присъда.

През седмиците след падането на града кралицата се беше сблъскала с непрестанен поток от молители, отначало десетки, а после и стотици. Различни бунтовнически групи търсеха признание, представители на по-кротките градове искаха защита от не толкова кротките си съседи, но преобладаваха най-вече търговците, дошли с щедри офerti за изключителни търговски права.

Вейлин беше посрещнат на входа на залата от лейди Лиеза, спасена от арената и издигната до придворна дама благодарение на уменията си да се оправя с кореспонденцията, да не говорим за

дълбоките ѝ познания относно различните закони и обичаи в новозавладените земи.

— Кралицата нареди да влезете веднага, милорд — каза Лиеза.

— Колко са днес? — попита той, докато тя даваше знак на стражите да отворят вратата.

Лиеза се усмихна напрегнато.

— Само един.

Когато влезе, кралицата говореше и в тона ѝ имаше изненадващ гняв.

— И твоята императрица очаква от мен просто да се съглася на това без преговори?

Лорд Верниерс изглеждаше състарен, откакто Вейлин го беше видял за последно, макар че стоеше малко по-изправен и не реагираше на гнева на кралицата.

— Тя ви оказва любезността да ви уведоми за действията си, ваше величество — каза той. — И не вижда място за конфликт по този въпрос.

При влизането на Вейлин Верниерс млъкна и го поздрави с лек поклон.

— Лорд Вейлин — каза кралицата. — Изглежда, лорд Верниерс се е издигнал, след като ни напусна. Разрешете да ви представя алпиранския посланик в Обединеното кралство.

— Поздравления, милорд — каза Вейлин на Верниерс и отвърна на поклона му.

— Той идва да ми каже, че един от собствените ми градове сега е в ръцете на неговата императрица — продължи кралицата.

— Верел е бил алпирански град много преди да е съществувала Воларианската империя, ваше величество — отвърна Верниерс. — И трябва да изтъкна, че беше завзет още докато вашата война продължаваше. Това всъщност бяха съюзнически действия.

— Една съюзница би пратила флотата си в Канала и би ни помогнала да превземем този град, а не да краде друг. — Лирна стана от трона си и пристъпи към Верниерс със сковано от гняв лице. — Твоята императрица има ли представа каква армия командвам в момента? Или що за меч размахвам? Аз завладях една империя само за няколко месеца. Стига да искам, бих могла да покоря света.

— Ваше величество... — започна Вейлин, но тя му махна да мълчи, изсумтя недоволно и заяви:

— Лорд Верниерс, намирам, че ще е по-добре да се върнете утре, когато настроението ми ще е по-подходящо за дипломация. Лорд Вейлин, вие останете. Имаме да обсъдим някои военни въпроси.

Вейлин докосна ръкава на Верниерс, когато той се поклони и тръгна към вратата.

— Воларианката?

Верниерс отстъпи крачка назад и отвърна с непроменена физиономия:

— Тя умря.

— Съжалявам. Получихме информация, че в Алпира има агент на Съюзника...

— Той също умря. — Верниерс се поклони пак и излезе от залата.

— Какво мислиш? — Вейлин се обърна и видя, че кралицата го гледа с усмивка, гневът ѝ внезапно бе изчезнал. — Може би беше малко прекалено драматично?

— Сигурен съм, че ваше величество знае най-добре как да се оправя с посланици.

— Всъщност това е умение, което ми се налага да усвоя бързо. Е, мислиш ли, че трябва да си отвоюваме обратно Верел?

— Не на мен се пада да взимам това решение, ваше величество. Освен това си имате Военачалник, който да ви съветва по практическите страни на подобно начинание.

— Не ми е нужен Ал Хестиан, за да ми каже, че това ще е невъзможно, поне в близката една година. Верел се намира на южния бряг, доста неприятно местенце според всички сведения, заобиколен от джунгла и подложен на ежегодни бури, които са прословути с яростта си. Единствената му ценност идва от търговията с подправки, която носи по-малко от половин стотна от дохода на имперската хазна. Подозирам, че императрица Емерен иска да ме изпита, залага ми стръв да види дали ще клъвна.

— Като се има предвид враждебността между нашите народи, един град без особена стойност ми се струва малка цена за заздравяване на отношенията.

Тя се засмя тихичко, поклати глава и се върна при трона си.

— Вечен миротворец, дори и сега.

— Надявах се, че ваше величество ме е повикала, за да обсъдим молбата ми.

— Така е, макар че ми се прищя да добавя малко театър заради лорд Верниерс. — Тя се настани на трона и взе чаша вода от ръцете на Илтис. — Искаш да се върнеш у дома.

— Да, със сестра ми.

Лицето на Лирна помрачня.

— Лейди Алорнис... се подобрява, както чувам.

— Всеки път щом заспи, я преследват кошмари, а когато е будна, постоянно човърка машините, които построи за вас. Казва ми, че от ден на ден ставали все по-смъртоносни. Изглежда, гори от нетърпение да ги види в действие. Не и аз обаче.

— Разбрахме се, че тази война трябва да бъде спечелена, Вейлин, и всички дадохме много за победата. Сестра ти даде повече от много други хора, за което съжалявам. Но тя е зряла жена и аз никога не съм я принуждавала да прави каквото и да било.

— И въпреки това молбата ми си остава и настоявам за отговор.

Тя се обърна към Илтис, подаде му чашата и поиска да ги остави насаме. Когато лорд-протекторът се оттегли, каза:

— Ще ти е нужен нов командир на Северната гвардия. Лорд Адал помоли да бъде освободен от служба при теб.

Вейлин кимна. Да съобщи на Адал за смъртта на Дарена беше тежко изпитание, влошено от скованото хладнокръвие на мъжа и отсечените му отговори на всеки въпрос. Макар че обвинението върху лицето му, докато се покланяше и оттегляше, бе достатъчно явно. „Тя щеше да е жива, ако обичаше него, а не мен.“

— Вярвам, че ще му намерите подходящо занятие — каза той на кралицата.

— Да. Наумила съм си да създам Източна гвардия за новите си владения. Войната ни остави с голям брой способни хора, които да запълнят редиците ѝ, а кой друг е по-подходящ да ги командва?

— Чудесен избор, ваше величество. Бих препоръчал за негов заместник лорд Орвен.

— Както желаяш, стига той да се съгласи. Мисля, че си е спечелил правото да избира коя част да командва.

Лирна стана отново и отиде до прозореца. Домът на съветник Арклев се издигаше върху един хълм и предлагаше чудесна гледка към пристанището, все още препълнено с флотата, макар и вече понамаляла. Щита беше отплавал два дни след падането на града, като бе отвел със себе си може би една десета от мелденейците. Носеха се слухове за бурен спор между него и флотския лорд, за отправени предизвикателства и изтеглени саби, макар че Елл-Нурун изглеждаше невредим последния път, когато Вейлин го бе видял — кланяше се ниско на кралицата, а тя му подари меч и земя по южното крайбрежие на Азраел.

— Помниш ли нощта, в която се запознахме? — попита тя.

— Вие ме изненадахте и аз метнах нож по вас.

— Да. — Тя се усмихна. — Запазих го. Всъщност той ми спаси живота.

— Радвам се.

— Тогава ти зададох един въпрос, който няма да повтарям, защото вече и въпросът, и отговорът са излишни. Но винаги съм била любопитна някога съжалявал ли си, че ми отказа?

Косата ѝ вече бе пораснала съвсем, забеляза той, по-дълга, отколкото бе някога, златен водопад в светлината, лееща се през прозореца. А лицето ѝ — порцеланово съвършенство, станало още по-хубаво от няколкото дребни бръчици на опит и острия интелект, греещ в очите ѝ, вече несдържан от нищо.

— Разбира се — излъга той. — Че кой мъж не би съжалявал?

Плетача стоеше сред скупчените политаи и говореше тихо, но настойчиво. Те изглеждаха по-оживени, отколкото ги бе виждал някога Вейлин: мнозина го прекъсваха, а лицата им изразяваха бурни емоции, вариращи от тъга до гняв. По-наскоро освободените стояха по края и се мръщеа озадачено, но се държаха близо до братята си. Френтис казваше, че при тях винаги било така — поради неспособността им да останат сами и да търпят компанията на други освен себеподобните си.

„Дали освободихме нещо? — зачуди се Вейлин. — Или го отприщихме?“

След повече от час обсъждане Плетача сложи край на дискусиата и политаите започнаха да се разотиват към околните къщи, в които

живееха. Този район беше напълно обезлюден от арисаите, така че имаше предостатъчно празни жилища, макар че бившите варитаи предпочитаха да живеят по десетина или повече в една къща.

— Не изглеждат радостни — отбеляза Вейлин, когато Плетача дойде да седне на пейката до него.

— Знаят, че на някои места още има варитаи в робство — отвърна лечителят. — Да освободят всичките си братя се е превърнало в нещо като свещена мисия за тях.

— Която кралицата е обещала да изпълни.

— Без мен.

— Мотивите ѝ са основателни...

— И аз не ги оспорвам. Дарбата на Съюзника е ужасно нещо.

Погледът на Вейлин се плъзна по яката фигура на Плетача; знаеше, че вижда пред себе си може би най-могъщото същество на света. Намери известна утеха в изражението му, все така открито и лишено от пресметливост както винаги.

— Използвал ли си я? — попита той. — След арената?

Плетача поклати глава.

— Не. Обаче я усещам как бушува в мен като кипнало езеро.

— Ами дарбата на Ерлин?

— Само времето ще покаже. Какво е уредила кралицата за мен в Кралството?

— Войната остави много имения празни, ще имаш богат избор.

— Каква чест, да избереш сам собствения си затвор.

Вейлин не каза нищо, защото не искаше да изрича лъжа.

— Корабът отплава със сутрешния отлив — каза той, после стана и му протегна ръка. Плетача премигна изненадано. След арената малцина от онези, които знаеха за случилото се там, проявяваха желание да говорят с него и определено не рискуваха да го докосват. Изражението му си остана непроменено, но в гласа му прозвуча нова увереност, когато хвана ръката на Вейлин и я стисна.

— Аз няма да съм там да го посрещна, милорд. Подозирам, че го знаеш, след като си избрал да дойдеш тук сам, без стражи, които да наложат волята на кралицата.

Вейлин стисна ръката му по-силно и я задържа още миг, преди да я пусне.

— Къде ще отидеш?

— Има няколко кътчета по света, които Ерлин никога не е посещавал. Пък и жадувам да чуя песента на Нефритената принцеса със собствените си уши.

— Притежаваш спомените на Ерлин?

— В известен смисъл. Голяма част от познанието му е в мен, но не и начинът, по който се е сдобил с него. Толкова неща се губят с отминаване на годините.

— Значи разполагаш също и със знанието на Съюзника?

Лицето на Плетача потъмня.

— Повече, отколкото бих искал.

— Той говореше за вълка. Иска ми се да знам какво имаше предвид.

— Искаше да каже... — Плетача се намръщи, мъчеше се да намери правилните думи. — Искаше да каже, че си има причина да си склонен да ме пуснеш. Искаше да каже, че всички ние, независимо какви дарби притежаваме, сме много мънички и кратки светлинки на тази земя. Разликата е, че аз го приемам с радост, а той никога не е могъл.

Плетача стана и тръгна към къщата, която делеше с политаите.

— Моля те, предай на кралицата моите поздравии — каза той, като спря на вратата, — а когато тя прати убийци по следите ми, кажи й да се погрижи да ги избере добре.

Той гледаше Рева от носа на кораба и нямаше нужда от песен, за да усети какво премина между нея и лейди Лиеза, когато се прегърнаха на кея. Момичето се отдръпна, свело глава, и се помъчи да потисне сълзите си, докато отиваше да застане до кралицата. Рева се поклони за последен път и се качи на кораба, следвана от високия си страж. Събралата се Кралска гвардия вдигна оръжията си за поздрав и нададе вик, който отекна над залива.

— За нея викат по-силно, отколкото за теб, братко — отбеляза ухилено Норта.

— Мисля, че си го е заслужила.

— А моите негодници изобщо не дойдоха да ме изпратят. Сигурно още се дърлят за списъка си със справедливи искания към кралицата.

— Справедливи искания ли?

— Да. Искат сами да си избират офицерите, да се сложи край на собствеността над земята и да имат право да назначават съветниците на кралицата. Можеш ли да си представиш? Вярата да ни пази от новоосвободените!

Докато корабът минаваше през тясното устие на залива, Вейлин отиде при Рева на кърмата. На дигите се беше събрала тълпа, която крещеше възторжено. Думите им бяха безсмислени за него, но Рева успя да различи няколко.

— Ливела се прероди — промърмори тя, загледана в дъжда от цветя, който се сипеше подире им. — Може би все пак Варулек ще си върне своите богове.

— Варулек ли? — попита той.

— Мъртвец и слуга на мъртви богове. — Тя все така гледеше ликуващата тълпа, докато се отдалечаваха. Кормчията ги насочи към Канала, а капитанът заповяда да извъртят платната за курс на запад, към далечния океан. — Неотдавна много от тези хора щяха да крещят за смъртта ми на арената. А сега се радват на моето оцеляване.

— Не са само те. — Вейлин хвърли поглед към младия гвардеец, застанал на почтително разстояние, чийто взор почти не се откъсваше от Благословената дама. — Изглежда, си имаш свой собствен Илтис.

— Предложих на гвардеец Вареш да го възнаградя за службата му. — Рева се усмихна малко насилено на младежа. — Той поиска само да остане до мен. Мисля да му намеря ново занимание, когато стигнем вкъщи.

Вейлин се обърна да изгледа трите тромави транспортни кораба, които се отделяха от кея, всичките натоварени с кумбраелци. Неколцина бяха избрали да останат, подмамени от щедрата плата, която кралицата предложи за опитни стрелци, но повечето бяха предпочели да последват Благословената дама към дома.

— Чувам, че лорд Антеш вече започнал да цитира Единайсетата книга.

— Той си възвърна голяма част от религиозния плам след Алтор — каза тя. — А пък откакто дойде тук, още повече. Мисля, че го предпочитам преситен. Светът може би щеше да е по-добро място, ако се управляваше от разочаровани души.

— Не трябва ли да запишеш това? Мъдростта на Благословената дама не бива да се прахосва за един еретик.

Тя се засмя, после сведе очи и в гласа ѝ се прокрадна тъжна нотка.

— Казах на Антеш, че всичко беше една голяма лъжа. Нито веднъж през живота си не съм чувала гласа на Отеца. Нито по време на обсадата, нито тук. А той отвърна: „Вие сте гласът на Отеца, милейди.“

Очите ѝ се насочиха към Алорнис, погълната от грижи за машината край перилата на щирборда. Това нещо, изглежда, можеше да плюе огън със страховит резултат, ако се вярваше на разказите, които беше чул Вейлин. Алорнис сякаш не можеше да остави машината на мира: сръчните ѝ ръце сваляха разни пластини, за да изучи загадъчните ѝ вътрешности, а физиономията ѝ бе съсредоточена.

— С радост бих бутнал това нещо в морето — каза той. — Само че тези нейни устройства са единственото, което извиква живеца в очите ѝ.

— Тогава хайде да разберем защо. — Рева отиде да приклепне до Алорнис и я погледа малко как работи, преди да попита нещо. Вейлин очакваше сестра му да я пренебрегне, но вместо това тя като че ли се въодушеви, ръцете ѝ запърхаха оживено, докато сочеше към вътрешностите на машината и обясняваше подробно ролята на всяка тръба и кранче, а Рева кимаше окуражително.

Той ги погледа известно време и видя как сестра му се отпусна, даже се засмя веднъж-дваж, а после откри, че погледът му се отклонява неумолимо към увитата в платно грамада, привързана към главната мачта. Указанията на кралицата бяха съвсем ясни и недвусмислени, но той откри, че въпросът все още го тормози. „Какво ще правим с него?“

— Не можах да го спася, братко!

Третият помощник го беше извикал от каютата му и той завари Норта да се клатушка по палубата с бутилка вино в ръка. С падането на нощта вълнението се бе усилило и те навлязоха в онова, което моряците наричаха Борелианските планини — район, който се славеше с високите си вълни и свирепите бури. Тази нощ вятърът несъмнено бе

силен, макар и не точно буря, но все пак успяваше да шиба палубата с пороен дъжд.

— Убих не знам колко от онези червени копелета — ръмжеше Норта, — бих се със самия аспект и пак не можах да го спася!

Залитна към перилата на бакборда, когато палубата се наклони отново, и едва не падна през тях.

— Престани! — Вейлин го хвана, издърпа го назад и се вкопчи във въжетата.

— Да убивам? — Норта се засмя, вдигна ръце й извика към дъждовното небе: — Единственото, за което ме е бивало някога. Само защото мразиш нещо, не значи, че не си добър в него. И все пак не беше достатъчно. Той умря, въпреки всичко.

— Умря, за да спаси теб — каза му Вейлин и го стисна здраво, когато Норта се опита да се откопчи. — За да можеш да видиш отново жена си. За да можеш да прегърнеш отново децата си.

Норта се укроти при споменаването на семейството му, главата му клюмна, а бутилката се изплъзна от пръстите му и се затъркала по палубата.

— Те убиха котката ми — изломоти той. — Как ще се върна вкъщи без котката си?

— Не знам, братко. — Вейлин го потупа по мократа глава и се опита да го изправи. Една закачулена фигура се появи от недрата на кораба, приближи се и му помогна да вдигне загубилия съзнание лорд-маршал. Заедно го отнесоха в каютата му и го сложиха да легне.

— Моите благодарности — каза Вейлин на закачулената фигура.

— Доколкото разбирам — каза Ерлин, като отметна качулката, — този човек заслужава по-добър край от това да падне пиян от корабна палуба.

— Така е.

Оставиха Норта да хърка и седнаха заедно в един ъгъл на трюма. Вейлин знаеше, че няма да намери много отдих тази нощ, при този пронизителен вой на вятъра навън. Загледа Ерлин, който се потърка по кръста и леко изстена.

— Ще ми е нужно известно време да свикна с това.

— За първи път ли те боли гърбът?

— Първи от многото, без съмнение. — Ерлин се усмихна и Вейлин прикри трепването си при вида на промените върху лицето му.

Побоят го беше оставил с крив нос и леко деформирана челюст, макар че очите му сякаш блестяха по-ярко, като на младеж.

— Реши ли вече? — попита Вейлин.

— Кара ме покани да живея с тях, като стигнем до Пределите — отвърна Ерлин. — Макар че не съм сигурен дали Лоркан оцени жеста. В края на краищата младоженците имат нужда от уединение. Чувам обаче да разправят за някаква колиба на брега, била празна.

— След всичките ти пътувания ще се задоволиш с колиба на брега?

— За известно време. Откривам, че има много, върху което да мисля.

— Помниш ли? Когато той... те взе. Разбираше ли какво става?

Ерлин помълча, новата светлина в очите му помръкна. Когато заговори, Вейлин усети, че изрича лъжа.

— Не. Всичко ми е само мъгла, като кошмар, който е по-добре да забравя.

— Значи нямаш представа защо камъкът те пощадил? Защо не те взе, когато взе Съюзника?

— Съюзника вече го беше докосвал веднъж, а аз — не. Може би е усетил разликата.

— Той каза, че нещо се взряло в него от отатък...

— Той каза много неща, братко. — Сега в гласа на Ерлин имаше острота, явно му беше дотегнало от въпроси. — И всички те е по-добре да бъдат забравени. — После изведнъж се развесели, плесна се по коляното и стана. — Мисля, че ще потърся някой моряк, склонен да сподели виното си. Ще дойдеш ли с мен?

Вейлин се усмихна и поклати глава. Гледаше как Ерлин изчезва в сенчестите дълбини на трюма и се зачуди дали един ден няма да съжалява, че е придумал Лирна да не убива древния и вече лишен от дарби мъж.

— Бъдещето е вечно несигурно — беше казала тя на пристана, потискайки гнева си от неявяването на Плетача, гняв, който днес беше съвсем истински. — Намери най-дълбоката си мина и го закопай там, и нека мястото бъде известно само на теб и на мен. Ордени не бива да узнаят за съществуването на това нещо.

Вейлин изчака, докато капитанът му каза, че са стигнали до най-дълбоката част на Борелианския океан, и му нареди да свали платната. Наскоро се беше зазорило и той беше сам на палубата с изключение на моряците от нощната вахта. Те го гледаха озадачено, докато остави тежкия чук, взет назаем от корабния дърводелец, и срязва въжето, придържащо плата. Той се свлече и се видя гладката, чиста повърхност на черния камък. Вейлин отстъпи, взе чука и го вдигна над главата си.

— Стой!

Беше Алорнис, сгушена в едно одеяло близо до трюма. Взираше се в него, ококорена и ужасена.

— Трябва — каза ѝ той.

Тя се намръщи озадачено, после поклати глава.

— Не, не и така. — Насочи неумолимо пръст към него. — Не мърдай, докато не се върна.

Той я гледаше как изчезва под палубата, застанал неуверено с чука в ръка, а моряците продължаваха да го зяпат с любопитство.

— Никога повече не бих могла да погледна в лицето майстор Бенрил — каза Алорнис, когато се върна с кожената си торба през рамо. — Да те оставя да счупиш камък по този начин.

Остави торбата на палубата и разхлаби вървите. Избра от редицата инструменти едно чукче и остър железен клин.

— Не го докосвай — предупреди я Вейлин, когато тя се приближи до камъка.

— Знам. — Тя му направи физиономия. — Рева ми каза.

Опря клина в центъра на камъка и започна да го почуква леко, докато на повърхността не се появи тънка пукнатина. После с поредица добре насочени удари заби клина така, че останаха да стърчат само няколко сантиметра. Извади от торбата още два клина и направи с тях същото, като ги разположи от двете страни на първия. Удряше с чука, докато в камъка не се образува пукнатина, широка повече от сантиметър.

— Когато пожелаеш, братко — каза тя и отстъпи.

Той се взря в камъка, гледаше как повърхността му сякаш поглъща светлината. Внезапно го обзе несигурност. „Ти не разбираш какво е това! — беше казал Съюзника. — Надзърнах в онзи свят... и нещо отвърна на погледа ми, нещо гигантско и гладно. Докоснеш ли го веднъж, получаваш дар...“

Той вдигна ръка и я протегна към камъка, задържа я над повърхността, като почти го докосваше.

„Какво ли ще ми даде? Друга песен? Или дарбата на Съюзника?“

— Алуциус ми каза, че ме обича — каза Алорнис и той спря и я погледна. Беше се увила в одеялото и мигаше, а вятърът извикваше в очите ѝ сълзи, които се стичаха по бледата ѝ кожа като разтопено сребро. — Освободеният роб дойде при мен със съобщение, последното му съобщение. То гласеше, че ме обича и моли за прошка, задето не ми го е казал по-рано. Бил правил много неща, за които съжалявал, но това било най-лошото. Също така ми заръча да не мразя, Вейлин. Каза, че на този свят имало достатъчно омраза, а той искал да ме гледа от Отвъдното и да вижда поне една душа, недокосната от нея. Но аз не можех... Те го убиха и аз ги мразех, и затова ги изгорих.

— Ти направи същото, каквото и всички ние, сестричке — каза Вейлин. — Ти, кралицата, Рева, Френтис... Алуциус и Кейнис... Жената, за която щях да се венчая. Ние спечелихме война, която трябваше да бъде спечелена.

Сведе поглед към камъка и отдръпна ръката си. Мислите му бяха изпълнени с много неща, докато надигаше чука, с много лица, някои изгубени завинаги, други все още живи, но всички променени или пострадали. Мислеше си за битките, които бе водил, и за братята, които бе губил, и за Дарена. „Сега ти си моето Отвъдно. За да продължа да съществувам, трябва да съществуваш ти.“

Първият удар заби централното длето толкова дълбоко, че камъкът се разцепи чак до основата. Двете половини паднаха с глух тътен. Той вдигна чука и го стовари пак, и пак, с неуморна ярост, а около него се кълбеше облак черен прах. Вятърът отнесе част от праха, но повечето се слегна в купчина на палубата, блестящ под бързо издигащото се слънце. Когато и последното парченце стана на сол, той заповяда да съберат всичко в платното и да го изхвърлят през борда. Тъмното петно размъти дирята на кораба и се задържа върху водата само за секунди, преди да се разсее, а те продължиха да плават към дома, понесени от западните ветрове.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО

Дворът на кралица Лирна Ал Ниерен

Лирна Ал Ниерен — кралица на Обединеното кралство.

Илтис Ал Адрал — Меч на Кралството, лорд-протектор на кралицата.

Бентен Ал Сива чайка — Меч на Кралството, протектор на кралицата.

Орена Ал Вардриан — придворна дама на кралицата.

Мурел Ал Хартен — придворна дама на кралицата.

Холун — брат от Четвъртия орден и Пазител на кралската кесия.

Войската на кралицата

Вейлин Ал Сорна — граничен лорд на Северните предели и Военачалник на армията на кралицата.

Алорнис Ал Сорна — художничка и сестра на Вейлин, по-късно придворна изобретателка на кралица Лирна.

Дарена Ал Мирна — първа съветница на Северна кула.

Кейнис Ал Ниса — брат от Шестия орден, Меч на кралството и лорд-маршал на Трийсет и пети пехотен полк; по-късно аспект на Седмия орден.

Граф Марвен — командир на нилсаелския контингент от армията на кралицата.

Адал Зену — капитан на Северната гвардия, по-късно лорд-маршал и Меч на кралството.

Келан — лечител и брат от Петия орден.

Орвен Ал Мелна — капитан на Трета рота от Кралската конна гвардия; по-късно лорд-маршал и Меч на кралството, съпруг на Инша ка Форна.

Инша ка Форна (Стомана под луната) — еорилски боец, жена на Орвен.

Харлик — брат от Седмия орден, архивар на Северна кула; по-късно Първи библиотекар на Великата библиотека на Обединеното кралство.

Норта Ал Сендал — приятел на Вейлин, по-късно лорд-маршал на Кинжалите на кралицата и Меч на кралството.

Снежинка — бойна котка.

Санеш Полтар — боен вожд на еорил сил.

Мъдрост — старейшина на еорил сил и много мъдра жена.

Ултин — миньорски кмет на Крадливо дере, по-късно капитан на първия батальон на Северната армия.

Даверн — корабостроител и сержант в Северната армия, по-късно Началник на кралската корабостроителница.

Фурела — гвардейка от Кинжалите на кралицата.

Атеран Елл-Нестра — мелденейски морски капитан и Щит на островите, по-късно флотски лорд на кралица Лирна.

Карвал Елл-Нури — корабен лорд и капитан на „Червеният сокол“.

Кара — Надарена жителка на Нериново.

Лоркан — Надарен жител на Нериново.

Маркен — Надарен жител на Нериново.

Плетача — Надарен жител на Нериново.

Кумбраел

Рева Мустор — лейди губернаторка на Кумбраел.

Лейди Велис — почитаема съветница на лейди губернаторката.

Арентес Варнор — лорд-командир на градската стража.

Брен Антеш — лорд-командир на стрелците.

Четецът — водач на църквата на Световния отец.

Елеса Брадор — сираче и повереница на лейди губернаторката.

Алерн Вареш — гвардеец на дома Мустор.

Варинсхолд

Дарнел Линел — васален лорд на Ренфаел, подчинен на воларианците.

Алуциус Ал Хестиан — поет, приятел на Алорнис и Вейлин, син на Лакрил.

Лакрил Ал Хестиан — баща на Алуциус, Военачалник на Дарнел.

Елера Ал Менда — аспект на Петия орден.

Дендриш Хендрал — аспект на Третия орден.

Бенрил Лениал — прочут майстор строител и брат от Третия орден.

Мирвек Корвин — командир на воларианския гарнизон.

Двайсет и седем — куритай, пазач на Алуциус.

Крезия — сестра от Седмия орден.

Инела — сестра от Седмия орден.

Релкин — брат от Седмия орден.

Ренфаелска граница

Френтис — брат от Шестия орден, приятел на Вейлин, известен като Червения брат.

Давока — воин от клана на Черната река, слугиня на Планината, приятелка на Лирна, боец в отряда на Червения брат.

Солис — майстор на меча и брат-командир от Шестия орден.

Ренсиал — майстор коняр и брат от Шестия орден.

Хюлин Бандерс — рицар и барон на Ренфаел.

Улис — незаконородена дъщеря на Бандерс.

Арендил — син на Улис и Дарнел, наследник на васалния лорд на Ренфаел, боец в отряда на Червения брат.

Ермунд Люен — първи рицар от свитата на Бандерс.

Греблото — бивш престъпник, боец в отряда на Червения брат.

Иллиан Ал Жервин — избягала робиня и боец в отряда на Червения брат.

Трийсет и четири — бивш номериран роб и експерт по изтезанията, боец в отряда на Червения брат.

Иверн — брат от Шестия орден, служи в гарнизона на Скелански проход.

Боец — хрътка на Вярата и приятел на Френтис.

Чернозъбка — хрътка на Вярата и приятелка на Иллиан.

Други

Мъдрия мечок — шаман на Мечия народ.

Кирал — лоначка, ловкиня от клана на Черната река и сестра на Давока.

Алтурк — лонак, талеса на клана на Сивия ястреб.

Верниерс Алише Сомерен — императорски хроникьор при двора на император Алуран.

Форнела Ав Ентрил Ав Токрев — воларианска пленница, сестра на Арклев Ентрил.

Белорат — мелденеец, капитан на „Морска сабя“.

Лекран — воин от ротха, по-късно боец в отряда на Червения брат.

АЛПИРАНСКА ИМПЕРИЯ

Алуран Макстор Селсус — император.

Емерен Насур Айлерс — бивша повереница на императора.

Ивелес Макстор Селиесен — син на Емерен.

Нелиесен Нестер Хеврен — капитан на Императорската гвардия.

Мерулин Нестер Велсус — имперски прокурор.

Хорон Нестер Еверен — върховен главнокомандващ на имперските сили.

Раулен — надзирател в тъмниците на двореца.

ВОЛАРИАНСКА ИМПЕРИЯ

Арклев Ентрил — член на воларианския Управителен съвет, заема поста на Ковчежника.

Лорвек Ирлав — член на воларианския Управителен съвет, заема поста на Роботърговеца.

Варулек Товрин — Управител на Голямата воларианска арена и Надзирател на гарисаите.

Лиеза — робиня.

Хиркран Червената брадва — шампион на планинското племе отра.

ЛЕДЪТ

Китоубиеца — вожд на Вълчия народ, съпруг на Многокрилата.

Многокрилата — шаманка на Вълчия народ, съпруга на Китоубиеца.

Асторек Анвир, наричан още Дългия нож — шаман на Вълчия народ, приеман син на Китоубиеца и Многокрилата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.